

ซ้องกั๋ง

ฉบับ

สี่ผเถ็จเข้าพระ: ยาบรพพหาคีรสุริยวงศ์

ห้องกึ่ง

สมเด็จพระยาบรมมหาศรีสุริยวงศ์

อมตวรรณกรรมอันยิ่งใหญ่สท้านโลก
ดีเด่นเหนือกว่า 'สามก๊ก' เปรียบพร้อมไปด้วยความ
สนุกตรงใจที่ล้าลึกในด้านกลศึกทางการเมือง และ
กลมายาสาปโถย ตลอดจนอุปเท่ห์เล่ห์เหลี่ยมในด้าน
ของการ ชงตี-ชงเด่น ของผู้รอบรู้บัญญาทเผด็จรอน
ดุเดือดเร้าใจยิ่งนัก

กิตติปา บรรณการ

ผลิตหนังสือขึ้นเย็บเพื่อประชาชน
ตึกเลขที่ ๗๘ ถนนพหลโยธิน กรุงเทพมหานคร ๑๐๑

สงวนลิขสิทธิ์

ภาคจบบริบูรณ์

• ชุด ๒ เล่มจบ ราคาชุดละ ๑๕๐ บาท

ขอเสนอวรรณกรรมจีนอันยิ่งใหญ่สั่นโลก ที่
ควรค่าแก่การอ่าน เพื่อเสริมสร้างในทางปัญญาและเบิ
น
ศรแตกสมุคของท่าน คือ

๑. พงสาวตวจีน ไคเก็ก เล่มเดี่ยวจบ ๖๐ บาท
๒. " เสียดก๊ก ๓ เล่มจบ ชุดละ ๒๐๐ บาท
๓. " ไตอิ่งเผ่า กำลังจัดพิมพ์

ขณะนั้นเมื่อเป็นลมพายุพัดเอาธงหย่อของเตียวโก้ว
ทำขึ้นใหม่หักเป็นสองท่อน พนองหงป่วงเห็นก็ตกใจ
โงยหยงซันเสด็จพบกับเตียวโก้วว่า พะยกกองทัพไปครั้ง
นั้นเห็นเบนนอศจรรชนก ท่านจงรออยู่สักหลายวันแล้วจึงค่อย
ยกไป

เตียวโก้วว่า ชงลมพายุพัดนั้นเกิดมาสำหรับฟ้าและ
ดิน เทศกาลเป็นฤดูฝนจะว่าอศจรรย้อย่างไร น่องอย่า
หัดทานพลเลยพะจะไปให้ได้ แล้วเตียวโก้วก็ยกกองทัพลงเรือ
ข้ามฟาก รับรอนแรมไปตามระยะทาง ช้องกึ่งกับพวก
เหล่านั้น กลับมายังทชุนนุมน กมความวิตกกังเตียวโก้ว เป็นยง
นิก จึงใช้ให้ไตจงตามไปฟังข่าวคราว

ฝ่ายเตียวโก้วคุมไพร่พลห้าพันยกตรงไปถึงหน้าตำบล
จันเถาฉน กิตงค้ายมนลงไว้ ครนรุ่งขึ้นเช้ากชวนพวกพ้อง
ขึ้นมาออกจากค่ายไปเที่ยวดูตำบลจันเถาฉนตามชนนอก

ฝ่ายพวกแซจันพนองหาคนกับครทงสองแจ้งว่า พวก
โจรเขาเนียชัวเปาะ ยกกองทัพมาตั้งค่ายอยู่หน้าตำบลจันคยุ
น่องทส จึงพูดว่า ข้าพเจ้า จะไปต่อสู้ กับพวกโจร แต่ ผู้เดียว
ก่อน ถ้าเหลือกำลังท่านจงค่อยยกออกไปพร้อมกัน --
จันคยุก็แต่งตัวสวมใส่เกราะถืออาวุธขึ้นมา คุมทหารแปด
ร้อยออกจากตำบลจันเถาฉนไป เห็นเตียวโก้วกับพวกพ้องไพร่
พลเที่ยวเดินอยู่ ก็ร้องทว่า พวกโจรเขาเนียชัวเปาะ
บังอาจนักหนา พวกนั้นเบนนกบฏแย่งชิงเอาสมบัติ เราคิดจะ

ยกไปทำลายที่อยู่เสียจนตัวส่งเข้าไปเมืองหลวง บัดนี้
 เทพยาคาดใจชักนำให้มาเอง ถ้าแม่แก่กลัวตายก็มาให้เรา
 มัดเสียแต่โดยดี

เตียวโกไต่ฟังก็โกรธไม่ตอบประการใด ตามพวกฟ้องว่าผู้ใดจะ
 อาสาต่อสู้จับตัวจนคยไต่บ้าง ลิมของรับอาสาขึ้นมาเขาต่อสู้กับจนคยไต่
 ยศบเพลิง จนคยไต่ ผมอดลมของไม่ได้กพาทหารหนักกลับไปตำบลจนเถาด
 เตียวโกเกิดบมาคาย ครนรุ่งชนเขาเตียวโกคมไพร่พลหาพ่นอกจากคายตรง
 ไปถึงปากทางหน้าตำบลจนเถาด กตงเป็นกระบวนทาทายพวกแซ่จันออก
 ต่อสู้

ฝ่ายจนคยคมไพร่พลหนักกลับไปแจ้งความให้ครทงสอง และพนอง
 ฟังว่า พวกโจรมมอเข้มแข็งนัก เวลาพรุ่งนจงยกออกสู้รบให้พร้อมกัน
 ครทงสองกับพนองสคนกเห็นชอบเตรียมทหารไว้ ครนรุ่งชนเขาเจตนาย
 กคมทหารออกไป ชอบนเกยงนับไซวเตยมเป็นครนนเตนหนา พนอยหาคน
 อยสองข้างชายขวาขมาถออาวธครบมอ เกวียนสำหรับขงคนกให้ตามมา
 ขางหลัง ชอบนเกยงถอเกาทณขมาเจิวแมงกไซจอบเบ คุมทหารตรงมา
 ถึงหน้าตำบลกตงเป็นกระบวนรบคอยรบ

จันโถวพชายใหญ่ขบมาชนหนารองตวาดว่า พวกโจรกบฏเห็น
 เกวียนสำหรับขงคนหรือไม่ ถ้าซาพนพวกเจาตายก็ไม่ไซมมอเข้มแข็ง จะ
 จับเป็นไหดแลจะได้อาตวขงใจในเกวียนคุมเข้าไปส่ง ณ เมืองหลวง แม้น
 ว่าเกรงกลัววกลสามภกตเสียแต่โดยดี

เตียวโกไต่ฟังก็โกรธขบมาถอทวนเขาต่อสู้กับจันโถว พวกฟ้องไพร่
 พลของเตียวโกกเขามาซาพนชนาบไป พวกแซ่จันเจตนายกับไพร่พลสู้

พลางถอยหลังเขามาน ลมของอเอียนเจยกกรกไล่ไป เห็นทางลับสนัก
จงถอยกลับอีกมาพอเวลาจวนเย็นทพทางสองฝ่ายก็ไม่แพ้ชนะกัน แต่ไพร่พล
นนตองลมตายทางสองข้าง

เตียวโกคุมพวกพองไพร่พลกลับมากายกมความวิตกว่า ยกมาสู่
รบครงหนังกเขาชยชนะไม่ได้ แลวเสียไพร่พลนักรหนา เป็นทงนักรเพราะ
เตียวโกจวนจะสิ้นอายุ พนองทงหลายเห็นเตียวโกไม่สบายชวณกันออน
วอนว่าท่านจะมาทกชวอนไปทำไม เมื่อครงของกงยกทัพไปสู้รบกลางทกแพ
กลางทชนะเขายศไม่ได้ ครงนทานยกมากองไม่แพ้ชนะกัน เป็นแต่เสียไพร่พล
บางเล็กน้อยจะวิตกทำไม คิดอ่านต่อสูต่อไปดีกว่า เตียวโกได้ฟังพนองว่า
ก็ไม่วุดจาประการใดแต่ใจนคคครนครามอยมโตขาด

ฝ่ายพวกแซงนหาคณกบครทงสอง คมไพร่พลกลับไปถึงทอยู่แลว
ก็ปรึกษากันว่า พวกโจรเขาเนียชวเปาะเข้มแข็งนัก ถ้าจะออกสู้รบด้วย
กำลังและฝีมือเห็นจะเขาชยชนะไม่ได้ จำจะคิดบายล่อลวงให้พวกโจรยก
เข้ามาในเขตแดนของเราในเวลากลางคืนก็คงจะจับตัวได้ ปรึกษาพร้อมกัน
แลวกถระเตรียมการให้หลวงจันทงสองที่เคยไชมากระขับตงความลับ หลวง
จันทงสองก็คานบลาไปถึงหนาคายเตียวโกคคเขาคานบ ไพร่พลกเขาไปแจ้ง
กับเตียวโกว่า มหลวงจันทงสองรบมาคานบอยู่ทประต เตียวโกจึงให้เชิญ
หลวงจันทงเข้ามาในค่ายแลวถามว่า มธุระตงใดหรือ

หลวงจันทงสองคคเขาคานบแจ้งความว่า ชาวเงาทงสองบวชเป็น
หลวงจันอยู่ ณ วัดบ้านจันเถาฉิ พวกแซงนพนองหากนไปรบกวณเอาเงิน
ทอง แลวเขาแยงชิงเอาสิ่งของต่างๆ ไป จะขัดแย้งประการใดก็มีได้ พอ
รู้ว่าท่านยกกองทัพมากมความมยนต์ ด้วยเหตุการณในตำบลจันเถาฉิน

ข้าพเจ้ายอฮยทงสน จะขอนำท่านเขาไปตบ้านจันเถาฉ ฉาพวกแซจันเศยเกก
แคนสกกครงหนง

เตยวโกไต่พงกยนต์ เชญหลวงจันทงตองชนนงเกาฮจต ไต่และ
สรามาเลยงตามอรรมนิยม มีไต่คคเคตอบแคตงตงตย ลิมของจงห้ามว่า
ท่านจะเชอพงคาคหลวงจันนยไมควร จงตรกตรองตไทมากก่อน เตยวโกไต่
หลวงจันทงตองนเปนมบวชเรยนจะมาพคตลอลวงทำไม ด้วยพวกเราทเขา
เนยชวเปาะนนตยชอศจรมไต่คคเบยคเบยนราชฎร ประการหนงหลวงจัน
กบเรากไมมชอชคเคองตงไต่ พนองทงปวงอยาเคตอบแคตงตงตยเดย เวล
ควนนตวพะจะคุมไพรพลเขาตปลนบ้านจันเถาฉ ลิมของวาพจงอฮยทคายเทค
ข้าพเจาจะรบอาดาเขาไปตปลนตาบจันเถาฉใหจงไต่ เตยวโกไต่ภาพไม
ไปเองไพรพลทไทนจะเซมเนชง

ลิมของห้ามปรามเท่าไรกไมพงเปันอนจันจันก จงถามเตยวโกไต่
พะจะไทม ไต่ไปคยเตยวโกกจตเขาเลาตง อเฮยนเจยก อวนเซยวย อวเมง
อวนเซยวเหงา เฮยตุน อวนเซยวชิต ไต่วเซยน เปะตั้น ชองบาน ลิบนาย
กบไพรพลตองพนทวอฮย นอกนนไทมของคุมไปคฮยอฮยทตนทาง จค
การเสรจแลวเวลาเยนจวนคาค เตยวโกไต่คคพวกพ้องไพรพลอฮยทคาย
ใหหลวงจันทงตองนำตองไปยงวัดโกตบ้านจันเถาฉ ลิมของคคุมไพรพลไป
คฮยอฮยตามตง

ฝ่ายหลวงจันทงตองนำเตยวโกไต่กบพวกพ้องไพรพลไปตงวัดชวบสวช
จงบอกกบเตยวโกไต่ เชญท่านพคฮยทนทกอน คฮยไต่คคตงคจจจะนาเขา
ไปนบ้านพวกแซจัน เตยวโกไต่พงกกลางคามาเตนเขาไปนวัด เห็น
รวงโรยเทมือนวัด ไบราณไมมคคน ถถามหลวงจันวาทวดนทำไมจงห้าม

หลวงจันอยู่ไม่ หลวงจันทั้งสองนุกตอบายบอกว่า เพราะพวกแซจันหาคน
มารบกวนแย่งชิงเอาทรัพย์สินของ จันหลวงจันทั้งสองอยู่ไม่ได้ชวนกันไปเสีย
จน ยิงแต่เขาพเจ้ากับศิษย์สหาคนกตองอาศัยใน โบสถ์ เตียวโก่ถาม

หลวงจันว่า หม่บ้านพวกแซจันนอยู่ตรงไหน หลวงจันทั้งสองตอบว่า ใน
ตำบลจันเถาจันหม่มบ้านอยู่ตแแห่ง แต่ข้างทิศเหนือพวกแซจันพ้องหาคน
ตั้งของส้มไพร่พลอยทนน ถ้าได้หม่มบ้านพวกแซจันแล้วออกสามหม่มนจะ
แตกยับไปเอง เตียวโก่ว่าจะยกไปยามไหนดี หลวงจันตอบว่า บदनเพงจะ
ตยามสองคอยให้ตยามสามจึงยกไป

ในขณะนั้นโดยนพวกตำบลจันเถา ตหม่มยามถกตองตามกนมได้
สืบสน พอลวงเซายามตามหลวงจันทั้งสองบอกกับเตียวโก่ว่า เชิญท่านคุม
ไพร่พลเข้าไปเกิดคงสมความคิดเตียวโก่ได้ฟังกยนต์ให้หลวงจันทั้งสองนำหน้า
ออกจากวัดชวบฮั้วชี่ ล่วงเข้าไปในตำบลจันเถาประมาณทางหาดลงบ้า
แห่งหนึ่งมตนมไม่มตกรรมไมใครจะเห็นทาง

ฝ่ายหลวงจันทั้งสอง ครนลอลวงเตียวโก่กับพวกพ้องไพร่พลเข้า
มาถึงทสญญาแลวกหลกเดี่ยวหนไป ไพร่พลของเตียวโก่เดินตามหลวงจัน
มาถึงบาทมดไม่เห็นหลวงจันก็ไม่อาจลวงทางต่อไป ด้วยหนทางนนสืบสน
มาก จึงกลับมาแจ้งความกับเตียวโก่ว่าจะไปทางไหน บ้านชองก็ไม่เห็นมี
หลวงจันทั้งสองกหนีไปเสียแล้ว เตียวโก่ได้ฟังกตกใจ อุเฮยนเจยกจึงส่ง
ให้พวกพ้องไพร่พลถอยกลับมาทางเก่าโดยเร็ว

ฝ่ายพวกแซจันหาคนกับครทั้งสอง ตระเตรียมไพร่พลข่มไว้พร้อม
ครนเห็นเตียวโก่กับพวกพ้องยกลวงเข้ามาในเขตแดน ก็จัดประทศญญาชน
-- ไพร่พลทข่มอยู่นนโดยนกตรกนออกล้อมกองทัพเตียวโก่ไว้ เตียวโก่

กับพวกพองเห็นตงนกกตกใจรู้ว่าถูกอุบายพวกแซ่จั้น แลวงกรบพากันหนี
 ออกมาตามทาง ไพร่พลของพวกแซ่จั้นก็เอาเกาทัณฑ์ตระดมยิงมาตั้งห้าพัน
 ไพร่พลของเตียวโก่ล้มตายเป็นอันมาก เกาทัณฑ์ลูกหนึ่งลูกหนวดเดียวก็
 ตกมาลง อวนเซียววย อวนเซียวเหงา อวนเซียวชิต เล่าตง แป๊ะตั้น ห่านาย
 เห็นตงนกกไม่คิดแกชวตผาพนชนาบบเข้าไป ช่วยเอาเตียวโก่ขึ้นมาตักออก
 มาจากตำบลจั้นเถาฉโต ลิมของกับพวกพองเข้าช่วยพยุงเตียวโก่กลับไ้
 ค่าย บางกเขาสู้รบกับพวกแซ่จั้นจนเวลาจวนสว่าง ไพร่พลของเตียวโก่
 หนีออกจากตำบลจั้นเถาฉโตบางตายเสียมาก พวกแซ่จั้นได้ชัยชนะก็คุม
 ทหารกลับ ลิมของ ออเยนแจยกกับพองทงปวงชวนกันมาตเตียวโก่เห็น
 เกาทัณฑ์ปักอยู่ทหนวดมาก ด้วยลูกเกาทัณฑ์อาบยาพิษมยหอยมยง ก็ช่วย
 กันชักลูกเกาทัณฑ์ออกยาพิษนั้นได้ถาเวบชน เตียวโก่เจ็บปวดขยงนกรอง
 ด้วยเสียงอนตงลมลงสลบไป พนองทงหลายกตกใจพองเตียวโก่ชนบนเกวียน
 ใจให้เล่าตง อวนเซียววย อวนเซียวเหงา อวนเซียวชิต โตวเซียน ชองบาน
 หกนายกับไพร่พลพทกษรรักษาเตียวโก่กลับไ้ตำบลเขาเนยชวเปาะก่อน แลวง
 จ้งปรักษากันว่า เตียวโก่ผู้เป็นใหญ่ยกกองทัพมาตรงน ก็เผอญองยหอหก
 บชกเหตุร้ายจ้งได้เป็นอนตรายชน พวกเราจะยกกองทัพกลับไ้ไปก็ไม่ควร จะ
 ตองคอยพงคุดของกงสงประการโตจ้งคอยทำตาม

ฝ่ายพวกแซ่จั้นหาคนกับครุทงสอง คุมไพร่พลกลับไ้ถึงกลางทาง
 จ้งปรักษากันว่าพองใจเขาเนยชวเปาะถูกอุบายไพร่พลล้มตายมาก เตียวโก่
 นายใหญ่ถกเกาทัณฑ์หนักกลับไ้ค้ายยังไม่ทนได้ตงตัว ถ้าเราตหกค้าย
 ฆ่าเต็มเอาถ้งจับตวนายใจรเหล่านนได้ ปรักษาเห็นพรอมกันแล้ว พวก

แขนงกับครทงสองกคุมไฟรพลออกจากต่าบลจันเถาฉ ฉอศบไฟตรงมายัง ค่ายเตยวโก

ฝ่ายลิมของกับพวกเหล่านนงเบนนทกช้อยู่ในค้าย ไฟรพลเข้าไบน แจงว่า พวกต่าบลจันเถาฉคุมไฟรพลแยกมาเบนนหลายทางเกอบจะถงค้าย ศบแฉว ลิมของกับพวกพองไต้พงกชวณกนขนม่าออกคดู เห็นพวงจันเถาฉ ขกมาเบนนอนมาก

ขณะนน พวกแขนงคุมไฟรพล ม่าถง กตรงเข้าหคกพงค้ายไต้ฉ่าพนน ลิมของกับไฟรพลกไม่สรบต่านท่านทงค้ายเสยหนีไป พวกแขนงกรกไต้คต คามฉ่าพนนไฟรพลลิมของลิมต่ายลงออกหลายรอยคน ลิมของกับพวกพอง ลีบสามคน ลู่ปล่างหนปล่างไปไต้ประมาณทางทกสิบล พวกแขนงเห็นว่า ท่างโกลออกไปแฉวจะไต้ตามกไม่ทนจชวณกนมายงต่าบลจันเถาฉ ลิมของ กับพวกพองไฟรพลหนีไปไต้เห็นพวกแขนงกลับไปแฉวก็ตรวจจตุไฟรของคว ลมต่ายลงออกหกรอยเศษ กชวณกนหน กลับไปถงต่าบลเขาเนยชวเป่าพรอม กับเตยวโก ของกกับพวกพองรู กเศษใจนีกออกมารบเตยวโกไปยงทชมนม ชวณกนปฏิบตรกษาห่าหมอยามาแก้ไข

เตยวโกนนถกลกเกาทนชยาพษสลบไปหลายควงแฉวก็กลับพนชน ไ้หมนชมไปอย่างเศษไม่พตจ่า ของกปฏิบตรกษาอยุมไต้ท่างโกล เผ่า แตรองไ้ร่าไรไปต่าง ๆ พนองทงหลายกชอยพรอมกน เวลาคนวนนนคก ส่ามยามเศษ พษยาก่าเรบเตยวโกระส่าระส่าย ของกกับพนองทงปวง เห็นคตกใจชวณกนเขาประคบบระคอง เตยวโกลิมต่าคเห็นของกจงสงว่า ควพนไม่วอดแฉวณองอย่าเศษใจเศษ ถ้าพวกพองคนไ้หนจบตอฉตยงพมา แฉวคณไต้ ต่าบลเขาเนยชวเป่าระนมอบไ้พูนนเบนนเจ้าของวากล่าวแทนคว

พบไป สงเทานนแลวพษยาคาเรบมากชนเดี่ยวโกกชาติใจตาย ชองกง
 และพนองทงหลายพากนร้องไห้เศร้าโศกเป็นอันมาก โงยหยง กงซุนสิน
 ชนแลทงสองออบวอนชองกงวา ทานอย่าเศร้าโศกนักเลย เกิดมาแลวกตอง
 ตายเป็นธรรมดา เชิญทำการฝังศพเสียเถิดจะได้คดีอันกนต่อไป

ชองกงได้พังกคอยคลายความโศก สั่งให้จัดหีบมาใส่ศพเดี่ยวโก
 ไปฝังไว้ตรงหน้าทชมนม ทำการกนเต็กและทำบุญตามอย่างธรรมเนียม
 ไตของผีเป็นเจ้าของตำบลแลว ชองกงกับพนองทงปวงกนึ่งขาวไวทกชให้
 เดี่ยวโกทงสน จากนนั้นชองกงไม่สบายมิได้เอาใจใส่ว่ากล่าวการงานเฝ้าแต่
 ร้องไห้ว่าไรไปทุกเวลา

ลิมชองกับโงยหยง กงซุนสินและพนองทงปวงกนปรึกษากัน จะยก
 ชองกงขึ้นเป็นทไตของเจ้าของตำบลเขาเนยซัวเปาะ ครนเห็นพรอมกันแลว
 รุงชนเขากจตการจตบเทียบไวพรอม ลิมชองกับพนองทงปวงกนเชิญชองกง
 มานั่งบนโต๊ะใหญ่ชนสูงทชมนมพรอมกันจงพดชนวา ข้าพเจ้าจะพดให้ท่าน
 พง เมืองหลวงนใหม่กษัตริยวหนงกไมควรร ธรรมเนียมบ้านเรือน
 กตองมเจ้าของวากล่าวทุกเวลาจจะเรยบรอย บदनเดี่ยวโกผีเป็นไตของ
 กตบสูญเสียแลว การงานในตำบลเขาเนยซัวเปาะกมาก ตองใหม่ไตของ
 เจ้าของตำบลวากล่าวจจะได ตัวท่านกเป็นคนสตัยสัจจตขอเสยงกปรากฏ
 ไปทงแผ่นดิน ไพรบ้านพลเมืองกชวอนกนสรรเสริญวามได้คดีเบียดเบียน
 ผู้ใด มีแต่จะชวยคนยากให้พนทุกช วนนิกเป็นวन्दแลว ขอเชิญท่านชน
 เป็นไตของเจ้าของตำบลวากล่าวการงาน พวกพนองทงหลายยอมอยู่ใน
 บงคบบนุชาทานทงสน

ของกิ่งจางวา เมื่อเตยวโกะคับสูญสงไววา ถาผ ไตจับตวชอบนเกยง
 ทรของพรกแซจหนทยงเตยวโกะได จะยกไหผนนเบนเจ้าของตาบลดเขา
 เนยชวเปาะ ถอยคายนนพนองทงปวงไดยนดวยกนทกคน ครนจะชดชนก
 ไมควร บदनยงไมไดแกแคนชอบนเกยงจะมารากลาวแทนทอยางไรได
 โงวหยงชนแสงพดว เตยวโกะสงไวจรง ออยางธรรมเนยมตาบลดบานเรอน
 ไมมเจ้าของวากลาวจนวนหนงกไมควรถาทานไมยอมเบนไตของแลว พนอง
 ทงหลายผู้ไดยจะอาจวากลาวแทนทได เชญทานเบนเจ้าของตาบลดวากลาว
 มวางนเกิด ภายหลงจกคตฮานสืบไป ของกิ่งวาทานชนแสงพดจกคตของ
 ชาวพเจากจะยอมวากลาวแทนทก่อน ถาสืบไปเบองหน่า ผู้ไตจับตวชอบนเกยง
 แกแคนไดยจะยกไหผนนเบนไตของเจ้าของตาบลด

ลชยยนอยตรงนนไตพงจางวา ทำไมจิงพดเชนนน ตวทานอยาววา
 แตเบนเจ้าของตาบลดเขาเนยชวเปาะนเลย ถงจะเป็นกษตริยครอบครอง
 สมบัตในเมองหลวงกได ของกิ่งไตพงกโกรธวาท่าไมเจ้าจิงมาพดตงน ถา
 ทหลงพดอกกจะตองตดลน ลชยตอบวาชวพเจากจะเชญไหทานเบนเจ้าแผนคน
 กงจะมาตดลนดวยหรือ โงวหยงชนแสงพดกบของกิ่งวา ลชยเบนคนมทะเล
 ไมวจกอะไร พนองทงปวงไมเหมือนลชยตอก จงจัดการงานของเราตอไปเกิด
 ษยาโกรธเลย

ของกิ่งไตพง โงวหยงวากจคธปเทยนชน ลมของกบ้โงวหยงชนแสง
 แกเชญของกิ่งมานงเกาอชนตทไตของ ถดลงมาชนตองชางชวยคอ โงวหยง
 กนแสง ชางชวาคอกงชนสนชนแสง ถดมาอกคคกลมของนงอยชางชวย
 กเตยนเจยกอยชางชวา บรรดาพนองทงปวงควนบชองกิ่งแลวกนงเบนชน
 ใด ๆ กนลงมา

ของกงจางพูดว่า วัฒนชาติเจ้าชนแทนทดเดียวโกไต้องเป็นเจ้าของ
 ตำบลเขาเนยชวเปาะ ก็เพราะพนองทงปวงเหนดเบนนาหนงใจเดียวกัน
 ปรารถนาจะช่วยกันบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข จะต้องจัดการเสียใหม่ให้เป็นก
 คาย ซึ่งจกเทศทชมนมเปลี่ยนชื่อเสียใหม่เรียกว่า 'ตงตง' แปลว่าทชมนม
 สดขยชอ ขางหนางขางหลงและชายชวานนไต่ตงคายประจำอยทงสทศ หลง
 เขาเนยชวเปาะนนไต่ตงคายเล็กไวสองคาย หน้าเขาไต่ตงคานไวสามแห่ง
 ถัดเขาลงไปไต่ตงคายอยู่ในนาแห่งหนง ทตบลกมชวทว กบตำบลอะชยทว
 เรงเลนนนไต่ตงคายเล็ก ๆ ไต่ตงสองตำบลหวังจะได้บองกันชาศกศตร ใน
 ตำบลตงตงทชมนมใหญ่ นน คอตวชองกงไต้องเจ้าของตำบลเบนทหนง
 ไหวหยงชนแสทสอง กงชนลนทสาม ชวยหยงทสี่ ฉนเหมงทห้า ลอชวง
 ทหก กวยเลงทเจด รวมเป็นพวกอยู่ในตำบลตงตง

ค้ายางชายนนไต่ ลิมชอง เล่าตง ชอจัน เอียหยง เจียลิว
 ไต่ชเยน ชองบาน รวมเจดนายพวกหนง

ค้ายางชวานนไต่เอียนเจยก จูตง ไต่จง มกทอง ลิชย ชวผ่ง
 มกชน รวมเจดนายพวกหนง

ค้ายางหนานนไต่ ลีเอง ชอหลง หลวงจันลุตชม บูตง เอียจ
 เปหลม ชอน รวมเจดนายพวกหนง

ค้ายหลงชานนไต่ ชาจัน ชงลิม ชงชน ชนทอ ผ่งก เตงฮย ลียง
 พวกหนง

ค้ายในน่านนไต่ ลจัน อวนเชียววีย อวนเหงา อวนเชียวชิต
 เตยหวย เตยสุน ทองฮอย ทองเมง แปดนายพวกหนงทกแห่งด้วยกันเป็นตว
 นายสสบสามคน

เพงคบุลญลง คอยให้พนรยวนเสยกอนจงคอยยกกองทัพไป ของกงกจต
การันมนตหลวงจันมาสดกตงเต็กทำบุญให้เตยวโกผู้ตายอยู่ทุกเวลา

ยังมีหลวงจันรูปหนึ่ง เป็นเจ้าวัดเลงหวย อยู่ในบักเกยตำบลไต้เมงฮู
เดินทางเที่ยวมาถงเขาเนยชวเปาะชองกงกนมนตหลวงจันเจ้าวัดเมองบักเกย
ไปสดกตงเต็ก แลวงถามว่าชยภมตเมองบักเกยนั้นหากินยากหรือง่าย
คนทมตบญญาและผมอเขมแซงมบางหรือประการใด หลวงจันเจ้าวัดบอก
ว่าท่านไม่ไ้ชาวเลาดอบางหรือ ทเมองบักเกยมีชายผู้หนึ่งเรียกว่า เงกชหลน
แปลว่าราชตหหยก

ชองกงไ้พงกวาลกขมไ้ จึงพดกับหลวงจันว่า เต็มผู้คนเลาดอ
ว่าทในเมองบักเกยมีชายผู้หนึ่งชื่อ ไ้จวนจยเตจรชชอหนึ่ง เรียกว่า
ไ้จวนหง หรือเรียกว่าเงกชหลนอยู่ทชอบัก บักและบิดาเป็นชาวเมองบักเกย
ไ้จวนหงนั้นผมอเขมแซงนัก ถ้าไ้ไ้จวนหงมาอยู่ดวยทเขาเนยชวเปาะก
จะมีความสุขสืบไป

โงวหยงซันแสดไ้พงกหวเราะแล่วว่า ทำไมท่านจึงมาพดตงน ถ้า
อยากจะได้ไ้จวนหงมาอยู่ดวยนนไม่สุยากนัก ชองกงพดว่าไ้จวนหงคนน
สตบญญาตผมอกเขมแซงมทรวยสนบรบริณ จดเป็นคนอย่างเอกอยู่ในเมอง
บักเกย ทำประการใดจึงจะได้ไ้จวนหงมาเป็นพวกพ้อง โงวหยงซันแสดว่า
ท่านอย่าวิตกเลย ชาวเจ้าจะคิดอธิบายล่อลวงไ้จวนหงมาอยู่ดวยกันให้จง
ไ้ โงวหยงกักระชิบบอกอธิบายให้ชองกงพง แล่วจึงพดว่า ถ้าชาวเจ้าไป
ถงพดจาสองสามคากตงไ้ตัวไ้จวนหงมา เปรียบเหมือนของอยู่ในทิมหยับ
ไ้ โดยง่ายแต่จะต้องจดเอาพวกพ้องทมตบญญาไปด้วยสักคนหนึ่ง

ดิश्यจึงพูดขึ้นมาว่า ข้าพเจ้าจะไปเป็นเพื่อนท่านชินแสสักครึ่ง ชื่องกง
 ว่าถ้าแม่นจะไปตีปล้นฆ่าฟันผู้คนเขาไฟเผาบ้านเรือนก็ต้องให้เจ้าไป ด้วยใจ
 คอของเจ้าผิดกว่าเขาทั้งปวงไปทีไหนได้ ดิश्यว่าทกครึ่งทกทมแต่เตยนั้นว่า
 ข้าพเจ้ารูปร่างไม่ดหน้าตาเหมือนกบกับคาง บदनยังกลบพุดลอลวงต่าง ๆ
 ไม่ให้ข้าพเจ้าไป ชื่องกงว่าจะพุดลอลวงทำไม เมืองบกเกยนนมขุนนาง
 และทหารมากถ้าเห็นเจ้าคงจำได้จะจับเอาตัวไปทำโทษชีวิตของเจ้ามตายเสีย
 เปล่าหรือ ดิश्यว่าขอนั้นไม่เป็นไร ถ้าข้าพเจ้าไม่ไปผู้นอกไม่ถูกใจท่านชินแส
 โงวหยงจึงพุดกับดิश्यว่า ถ้านองเชอพงถอยค้ำสามข้อแล้วจึงจะไปด้วย
 กันได้ ดิश्यว่าทำไมกับการสามข้อ ถึงสกลบขอกยอมเชอพงทงสน โงวหยง
 ชินแสว่าขอหนงห้ามไม่ให้เสพสรวกลับมาจึงคอยกัน ข้อสองเดินไปตามทาง
 ไม่ให้วาททบทกับผู้ใด ถ้าไซ้จึงคอยทำ ข้อสามไม่ให้พุดจา ถาเชอพง
 การสามข้อได้จึงจะให้ไปด้วย ดิश्यว่าขอทห้ามไม่ให้เสพสรวนั้นได้ แต่ขอท
 ไม่ให้พุดจาเหมือนกลับแกล้งฆ่าให้ตาย โงวหยงชินแสว่าถาเจ้าพุดชนกคง
 เกิดความ ดิश्यว่าถากระนนปากต้องควบช้แปะไว้จึงจะพุดไม่ได้ บรรดา
 พนองทงปวงกชวณกนทวเราะทุกคน แล้วจิด ไตะและสุรามาเลยงกัน ณ
 ตงตงทชุนนุ เสรจแล้วหลวงจนเจ้าวดกกลาไป

ครนรุ่งชนเช้าโงวหยงชินแสจิดเงินทองสิ่งของใส่ห้อมผ้า ให้ดิश्य
 แต่งตัวเป็นศิษยลาชชองกงกับพนองทงปวงออกจากเขาเนยชวเปาะ เดินทาง
 ไปหลายวันจนถึงบกเกย ก็เข้าพักอยู่ทโรงเตยมนอกเมือง ดิश्यนนเชอถอย
 คำของโงวหยงแกล้งทำเป็นไม้ ไม่ได้พุดจามาหลายวันเหลือทจะอดได้ เวลา
 เยนวนนนดิश्यจิดอาหารกินอยู่ทหลังโรง ทบตเอาเชยวยเจ้าชองโรงเตยม
 จนโลหิตไหลเจียนตาย เชยวยเจ้าชองโรงก็มาพ้องกับโงวหยงชินแส

โงวหยงแจ้งความกตักใจ จึงอ่อนวอนเซียวยเจ้าของโรงแล้วเอา
 เงินทำขวัญให้หลายตาลง โงวหยงโกรธลชุยยงนักเรียกเข้าไปในห้องว่า
 เจ้าจะมาหาความตายใหม่ อดด้วยหรือ ห้ามปรามเท่าไรก็ไม่เชื่อฟัง เวลา
 วันนั้นจะเข้าไปเมืองปักเกียจะพาเอาชีวิตเราไปตายเสียด้วยดอกกระมัง

ลชุยว่า ขวพเจ้าเหลือทนจึงได้ทูปตเอาเซียวย ตงแต่นั้นไม่ทำต่อไป
 โงวหยงชินแล้วจะสัญญาใจใหม่ ถ้าเข้าไปในเมืองเห็นเวาสนัศระแล้ว
 จงเชื่อฟังอย่าได้ทำวุ่นวาย ลชุยกับคำ โงวหยงจึงแต่งตัวนุ่งห่มเหมือน
 กับชนแฉหมอดู ลชุยเป็นศิษย์หาบสิ่งของกับธงเทียนหนังสือปักอยู่ ใจ
 ความว่า "หมอดูคนนแมนย้านัก ผู้ใดจะหาครากาเงินตาลงหนง"
 เดินตามโงวหยงชนแฉตรงเข้าไปประตูเมืองข้างทิศเหนือ

ในขณะบ้านเมืองไม่เป็นสุข ใจผู้ร้ายชุกชุม เนยตงซมูรึกษาเมือง
 จึงจัดเอาขุนนางนายทหารที่เข้มแข็งมาตั้งรักษาตรวจตราอยู่แถวประตูกำแพง
 เมืองทุกแห่งทุกตำบลเป็นกวดขัน ฝ่ายโงวหยงชินแฉกับลชุยไปถึงประตู
 เมืองเห็นนายทหารผู้หนึ่งกบทหารเลวนั่งรักษาประตูอยู่ประมาณห้าสิบคน - -
 โงวหยงตรงเข้าไปยกมือชนคานับ พวกทหารเห็นก็สาครยว่าเป็นหมอดู
 จึงถามว่า "ชีวจี" โงวหยงชินแฉแกล้งบอกว่าข้าพเจ้านั้นเคยขอหยง
 ศิษย์ของข้าพเจ้านั้นแฉลเป็นหมอดู เทยวไปตามหัวเมืองต่าง ๆ ครอง
 ข้าพเจ้าเทยวมารองเมืองปักเกียอยากจะได้ใครเข้าไปดูไซ้พวกในเมือง พุดแล้ว
 ก็หยบเอาตำราออกให้ดู พวกทหารก็ไม่จากราดสงสัยใด เห็นลชุยหน้าตา
 รูปร่างสูงใหญ่ก็ชวนกันพุดว่าศิษย์คนหน้าตาเหมือนนักบิโจร

เศรษฐีให้มาเชิญเข้าไปในบ้าน โงวหยงทำเป็นถามว่าท่านเศรษฐีที่ไหน
 คนใช้บอกว่าจะขอใ้โงวหยงเวยเศรษฐี โงวหยงได้ฟังก็เรียกคนเดินตามคนใช้
 เข้าไปในบ้าน ใ้โงวหยงนั่งอยู่ท่เกาอ ตัวโงวหยงก็เข้าไปค้ำัน้ โงวจุนหง
 จึงตอรับแ่ถามว่า ท่านหมอดอยู่บ้านเมืองไหน แ่ได้ชื่อไว้

โงวหยงขึ้นแ่แ่กล้งบอกว่ ขาพเจาแ่เตยชอหยง แ่ผู้คนมัก
 เรียกว่เตยนเคา เป็นชาวเมืองชวตง เดิมขาพเจาเจาเรียนตาราหมอด
 วิชาเป็นตายหรือจะมว่ศาสนาแ่ทรพยสัน จะยากจนกขอมว่ทงสัน แ่ตองเอา
 เงินตาลงหนงมาจึงจะดีให้

โงวจุนหงได้ฟังก็ไม่สงสัย เชิญหมอดเข้ามาข้างในจุดเทียนตาม
 สมควร ทียบเอาเงินตาลงหนงมาส่งให้แ่พูดว่ ท่านจึงดูขาพเจาจะร้าย
 ดีประการใดบ้าง โงวหยงรับเงินวางไว้ทบนโต๊ะแ่แล้วถามว่ ท่านบ่เตือน
 วันคั้นเวลาใดจึงบอกให้ทราบ โงวจุนหงว่มีใ้จะถามถึงบุญวาสนาแ่
 ทรพยสันนั้นห้ามใ้ใ้ อยากจะใ้ใครรู้เคราะห์แ่ร้ายสืบไป ภายหน้าจะใ้
 บ่องกนรักษาตัวใ้ไป บ่คนอายุขาพเจาใ้สามสืบสองบ่ ก็บอกเตือน
 วันคนแ่เวลาโดยละเฉียดให้โงวหยงฟัง

โงวหยงหมอดจับพุกันหียบกระดาะมาทำเป็นจุดไว้ แ่แ่คลดตารา
 ออกลดตออยู่ครู่หนง ก็ทว่เป็นตกใจส้หน้าส้ตดลงพูดว่ ไม่ใ้การ โงวจุนหง
 ไม่รู้อบายก็ตกใจ จึงถามหมอดว่เคราะห์ของขาพเจาจะร้ายประการใด
 โงวหยงบอกว่ขาพเจาไม่อาจบอกตามจริงกลัวว่ท่านเศรษฐีจะโกรธ — — —
 โงวจุนหงจึงว่ทำไม่ท่านมาพูดตงนน ขาพเจาเปรียบเหมือนคนไม่รู้จักทาง
 จึงหาท่านมาแนะนำด้วยอยากจะใ้ใครรู้ ท่านอย่าเกรงใจจึงบอกไปตามจริง

เกิด โงวหยงเห็นได้ทกแกลงบอกว่า เควาะห์ท่านร้ายนักเลือดจะตก แล้ว จะตายด้วยอาวุธต่าง ๆ คนในบ้านก็ช่วยท่านไม่ได้.

โลวจนหงได้ฟังก็ทวเราะแล้วว่าท่านคิดไปตอกระมัง ข้าพเจ้าน กเกิดตเมืองบกเกยมมทรพยสนเบนถงเศรษฐู บุดะเบตอกโมมโทษสงไร เกยวของ พนองชายหญงทจะทาให้เกตควมกโมม ตวข้าพเจาจะทาการ สงไรกเบนยตอรรวม กยอยตรายจะมมาแต่ไหน เควาะห์ของข้าพเจาจะราย นงคยางนนเจยวทรอ.

โงวหยงได้ฟังก็ทาเป็นโกรธ หยบเงินตวลงนนสงให้โหวจนหงทา ทจะเตนออกมา แกลงพุดวการงานทกวนนยากนถ เหมือนกบคนร้ายเอา ความชวมาให้ท่าน จะลาไปก่อนแล้ว โลวจนหงมิได้สงสัยพุดวท่าน ตย่าโกรธเลย ข้าพเจาเลาคความให้ฟังตอกใช้จะไม่เชื่อเมื่อไร โงวหยงว่า ข้าพเจาทายตามจริงชาตาท่านในขณะนกาลสงชน แต่เควาะห์ร้ายนักไม่พน ในร้อยวันคงจะได้เห็น โลวจนหงจึงถามว่า ถากระนนจะหลกเลยงเศย ได้หรือไม.

โงวหยงก็หยบเอาตารามาคลออกตอยครทงทาเป็นพยทหนากบ ตารามาแล้วพุดว ถากะหลกเลยงตองไปชางทคตระงนออกเฉยงไต โทถงพนด จงจะพนเควาะห์ แต่จะมควมวตคบางเลกนอย โลวจนหงวถาข้าพเจา ไปพนกยอนตราย คงจะตอบแทนบุญคุณท่าน โงวหยงวถารวดเควาะห์น มตาโคลงอยสบท ข้าพเจาบอกให้ท่านเชยงไวทผาผนงตก นานไปภายหน้า คงรเหต พุดแล้วโงวหยงบอกให้โลวจนหงเชยงเป็นใจควมว่า "คลกบฏ" โลวจนหงกเชยงเป็นคำโคลงตามคำทมอดบอกไวทผาผาควมวาทายเควาะห์ มิได้สงสัย โงวหยงกเก็บตารากบสงของจะลาไป โลวจนหงจึงพุดว

เวลาจวนเย็น เชิญทานคางอชยทพานชาพเจ้าศกคนหนงเถด ใจหยงว่า
 ชอบใจทานักหนา ดวยชาพเจ้าเป็นคนหากิน ถาชาทบวยการจะตองลา
 ทานเที่ยวหาเลี้ยงชีวิต พดแลวคานบลาเตนมมาเรยกดชยผุ้เบนคชย ชวน
 กนออกจากบ้าน ตรงไปยงโรงเตยมนอกเมืองบักเกย คิดเงินใหเชยววย
 เจ้าของโรงเสร็จแลว ก็เก็บตังของไปในเวลากลางคณพนมบ้านเรือน
 ไมมีผู้คน ใจหยงซนแสบอกกับดชยวการทคตไว้นคงสาเรจ เรา
 รีบไปเขาเนยชวเปาะจตุการไวคอรบไลวจนหนงเถด พดแลวใจหยงกับ
 ดชยกรบเตนทาง ไปถงเขาเนยชวเปาะแจงความ ใหของกกับพนองทงปวง
 พงทกประการ ของกมความยนตจตโตะและศรามาเลี้ยงกันเสร็จแลว ใจ
 หยงซนแสบกระชบตังความลบกับพนองเหลานนทกแยกย้าย ไปทำตามอูบาย
 ของใจหยงซนแสบทุกประการ

ฝ่ายไลวจนหนงตงเต้หมอดกกลับไปแล้วไมมีความสบายเลย— เวลา
 วนหนงไลวจนหนงนงอชยทโตะเต้ผุ้เดยว แหงหนานาชนตพาแลวคคตวตกไปถึง
 เคราะททหมอดทาย ใหงวยงหลงไหลเหมือนกบถกเวทมนต์ พดเอง
 เอยเองหลงเชอทงสน ใจของไลวจนหนงวตกหนกชนทกท ก็ให้คนไปเรยก
 ดโตวกวนผุ้สำเรจราชการในบ้านมา.

ดโตวกวนคนนแซลชอกเป็นชาวตงเกยเมืองหลวง เตนมหาพนอง
 ทเมืองบักเกยไมพบลคกับววยลง ครนเตนมมาถึงหน้าบ้านไลวจนหนงเครษสู
 ไรคกำเรบมากกกลมตงเจยนตาย ไลวจนหนงออกมาเห็นใหพยงลคไปรักษาจน
 ทาย ไลวจนหนงเห็นวาลคเบนคนเขาใจหนงสอและคตตงของโตจงมอบการ
 บานการเรือนไหลกจากลาวบุญชงนทองชอชวยเขาออก ใหสทชชาตอชกกับ
 ลคทงสน ลคนนมพวกพองสำหรับไซสอชยอยู่ประมาณห้าสิบเคษ คน

เหล่านนพากันเรียกลูกวาลโตวก้อน และตักกับนางเกศภรรยาโลวจุหนงน
 รักใคร่เป็นชู้กันมาช้านาน แต่โลวจุหนงหารู้ไม ครั้นลูกแจ่งว่าโลวจุหนง
 เศรษฐีเป็นนายให้หากชวนพวกพ้องเหล่านนมาค้ำบับ โลวจุหนงจึงถามว่า
 เอียนเซ่งอกคนหนึ่งไปข้างไหนไม่เห็นมา

พดยังไม่ทันขาดคำก็เห็นเอียนเซ่งเดินมา เอียนเซ่งรูปร่างสูงใหญ่
 อายุโดยสับสน เต็มบิตามารดาตายแต่ยังเล็ก โลวจุหนงเอามาเลี้ยงไว้
 เติบใหญ่ผิวนอกขาวเหมือนสำลี โลวจุหนงเศรษฐีจึงให้ช่างสักเป็นดอกไม้
 ไวทวทงตว เอียนเซ่งสติปัญญาเฉลียวฉลาดภาษาต่าง ๆ ก็พูดเป็น ผมอ
 เขมแข็งชานชานาญเพลงฮาวูททุกสิ่ง มดุกเกาทณฑทเหล็กสำหรับมออยู่
 ตามลูก ถ้าขว้างออกไปแล้วมได้ผดแมนยานก ถ้าชาวเมืองจะทำกาสิ่งใด
 ก็ต้องให้เอียนเซ่งขวางสัตว์ต่าง ๆ มาให้ทุกแห่ง คนทั้งหลายจึงเรียกว่า
 'ลงจ้อ' เอียนเซ่งนเป็นชาวเมืองบักเกีย โลวจุหนงรักใคร่สนิทมาก เอียนเซ่ง
 มาถึงก็เข้าไปค้ำบับ โลวจุหนงเศรษฐีแลวก็ย่นอยู่ข้างขวา ลุกย่นอยู่ข้างซ้าย

โลวจุหนงเห็นคนทั้งสองกับพวกพ้องเหล่านนมาพร้อมจึงพูดว่า ครัง
 นเวหาหมอมาคาทายว่าเคราะห์ร้ายนจะถึงแก่วตในร่อยวัน ถ้าหลกเลียง
 ไปข้างทิศตะวันออกเฉียงใต้ให้ไตพนลจจะพนภย และข้างทิศตะวันออก
 เฉียงใต้เมืองไทอนจวนนมศาลเจ้าเทยนนเซยต มแทนทองอยู่ทเขวตงก
 ไทชวแห่งหนงศกตศทอนก ชาวบ้านชาวเมืองพากันไปค้ำบับมไตชาต เรา
 คัดจะหลกเลียงภยไปทางนจะจะได้เลยไปค้ำบับเจ้าตวย ประการหนงจะจัด
 ทาสงของต่าง ๆ ไปชอชาย ลุกจจกเกวยนไวสักสืบเต็มเอาศนคามาเมือง
 ชวตงลงบรททุกให้พร้อม ลุกตองไปด้วยกับเรา ให้เอียนเซ่งอยู่รักษา

บ้านเรือนบุญเงินทองสิ่งของกับลูกกัญแจตลก ลูกจึงมอบให้เขียนเชิงรักษา
ตั้งแต่วินนไปให้สัทธาตออยู่กับเขียนเชิงจนกว่าเราจะกลับมา

ลูกได้ฟังจึงว่า ท่านพุดตงนไม่ถก เชื้อฟังอะไรกับหมอดมาพุด
ลอลวงจะเอาแต่เงินท่าเดียว ข้าพเจ้าไม่เห็นเลยว่าภยอันตรายจะมมาถึงท่าน
เชิญท่านอยู่บ้านให้เป็นสุขเถิด โฉวจนหงพุดว่า เพราะหว่ารายเช่นนประจำ
ติดตอแน่นอน ต้องคิดอาณผอนปรน เจ้าอย่าทตทานเราเลย

เขียนเชิงจึงพุดชนว่า ท่านเป็นใหญ่เปรียบเหมือนบิดามารดา
จงเชื้อฟังข้าพเจ้าพุดเถิด ซึ่งจะไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้เมืองไทอันจิว
นน ต้องเดินไปทางเนยชวเปาะ ด้วยตาบลดเขาเนยชวเปาะนน ซองกกกับ
พวกพ้องไปตงซอสมกันเป็นโจร เทยวตปลนอยู่เนอง ๆ กองทัพหลวงยก
ไปปราบปรามหลายครั้ง ก็สพวกซองกกไม่ได้ ทหารดมตายเสียนักหนา
ท่านอย่าเพ่งทำใจรอนเร็วเลย คอยให้ส่งเบงเบรียบรอยจึงคอยไป จะมา
เชื้อฟังหมอดนนไม่ได้หรือพวกโจรเขาเนยชวเปาะปลอมเป็นหมอดมาลอลวง
ให้ท่านไปตอกกระมัง น่าเสียดายนักหนาเวदानนข้าพเจ้าไม่ได้อยู่บ้าน
ถ้ายอยู่แล้วคงจะได้หัวเราะกัน

โฉวจนหงว่า เจ้าเอาอะไรมาพุด ผู้ใดจะมาลอลวงเรา พวกโจร
เขาเนยชวเปาะนน เปรียบเหมือนหนญาฟาง จะไปจับตัวมาให้สน ตัวเรา
ได้ฝึกหัดเพลงอาวอต่าง ๆ จนฝีมือเข้มแข็งจะไปกล้วอะไรกับพวกโจร

ขณะนั้นนางเกศกรรยาของโฉวจนหงก็เดินออกมาห้ามตามว่า
ข้าพเจ้าได้ยินท่านบ่นมาหลายวันแล้วว่าจะไปเทยวให้พนักย แต่โบราณ
ยอมว่าไว้ ถ้ายอกจากบ้านไปจนลหนง ก็อยู่บ้านไม่ได้ จะเชื้อฟังหมอด
ทำไม จึงอยู่บ้านจัดแจงชอชายตามสบาย ท่านอย่าไปเลย โฉวจนหง

ไต่ฟังจงว่า ตัวเจ้าเป็นหญิงไม่รู้จักตั้งได้ เราตรรกตรองการไว้แน่นอนแล้ว
 กขามาห้ามปรามให้มากความไปเลย เอียนเซ็งเห็นว่า ไฉวจนหญิงเป็นนาย
 ไม่เชอฟัง จึงพูดว่า พระเดชพระคุณของท่านได้ขับเลี้ยงข้าพเจ้าและสั่งสอน
 เพลงอาวุธต่าง ๆ ให้จนฝีมือเข้มแข็ง บัดนี้ท่านมธุระจะไปเที่ยว ข้าพเจ้า
 จะขอไปด้วย อดยว่าพมปะพวักใจจะออกมาแยงชิง ข้าพเจ้าคนเดียว
 ก็กลัวไต่ถึงหกสิบคน ท่านจงให้ลูกอัยรักษาบานเรือนตามเดิมเถิด --
 ไฉวจนหญิงว่า ชิงไปครองนเอาสินค้าไปทไหนดัวเราจะได้ออชาย จึงให้
 ลูกไปด้วยจะได้เอาสิ่งของเที่ยวขายตามหัวเมือง ลูกบอกกว่า ข้าพเจ้า
 ก็กลัวเท่ามาหลายวันเดืนยังชดอัยเห็นจะไปทางไกลไม่ได้

ไฉวจนหญิงไต่ฟังก็โกรธ จึงพูดว่า เราอดสำหเลี้ยงมาถึงพันวัน
 มธุระการงานจะไรสักเวลาเดียวก็ไม่ได้ พดจาบดพลวเสย ถาถนผู้ไต่ชด
 ไม่ไปก็คงเห็นดกน ลูกไต่ฟังก็ตกใจไม่รูทจะคดประการใด แลตตานางเกส
 ภรรยาของไฉวจนหญิงอัย นางเกสจึงเตนกลับไปข้างใน เอียนเซ็งก็ไม่อจ
 จะทคทาน ต่างคนค่านบลาไฉวจนหญิงกลับมาทอัย ลูกใจไม่สบาย ครนจะ
 ไม่ไปก็ไม่ได้ จึงมจคทวเกวยนบรทกตงของต่าง ๆ ไ่วพร้อม รุ่งชนวนท

ไฉวจนหญิงส่งให้ลูกคมเกวยนตงของและสินค้อออกจากเมืองบกเกยก่อน
 แล้วไฉวจนหญิงแต่งตอหญิงหมต ส่งนางเกสภรรยาว่า เจ้าอดสำหรักษาบาน
 เราไปสามเดือนจะกลับมา นางเกสว่า ท่านไปตามทางจงระวังตัวให้
 บัจะตอขามทงสอมาให้ทราบบ้าง

ขณะนั้นเอียนเซ็งอัยด้วย เห็นไฉวจนหญิงส่งบตรภรรยากรอให้
 คุดเข้าค่านม ไฉวจนหญิงจึงส่งเอียนเซ็งว่า เจ้าจงอัยรักษาบานเรือนการงาน
 ทนใจให้เรยบรอย เราไปไม่ช้าพนกกำหนดเคราะห์จึงจะกลับมา ไฉวจนหญิง

กตธาวุธสำหรับมอออกจากบ้านตรงไปนอกเมืองบกเกย พบลูกหยดเกวียน
 คอยอยู่ โลวจนหงสังลกกับบ่าวไพร่โศคมเกวียนเดินล่วงหน้าไปก่อน ถ้า
 เวลาจนเย็นเห็นมีโรงเตยมน จะเข้าไปอาศัย จัดอาหารไว้คอยท่าเราเถิด
 ลกกับคนเหล่านั้นก็มเกวียนเดินทางล่วงหน้าไป โลวจนหงกับบ่าวเจ็ดแปด
 คนเดินตามเกวียนไป เห็นบ้านและภเขาต้นไม้ต่าง ๆ โลวจนหงก็ย่นด
 จงคิดว่าถ้าแมนเราอยู่บ้านที่ไหนจะได้เห็นตงน

ฝ่ายลกมเกวียนเดินทางไป เห็นมีโรงเตยมนก็เข้าอาศัยจัดอาหาร
 ไว้คอยท่า พอโลวจนหงมาถึงเขาพักอาศัย รุ่งขึ้นเขาลกมเกวียนเดินไป
 หน้า โลวจนหงกับบ่าวไพร่ตามไปต่อภายหลัง แต่เดินทางไปหลายวันจน
 ถึงโรงเตยมนช่วยยกเขาพักอาศัย.

ช่วยเจ้าของโรงเตยมนพูดกับโลวจนหงว่า ข้าพเจ้าจะแจ้งให้
 ท่านทราบ ตั้งแต่โรงนี้ไป ทางประมาณยสิบถึงหน้าเขาเนยชวปะระ
 ชองกิ่งไต่ของเจ้าของตำบลนั้นใจคิดมีได้ทำร้ายแก่ผู้ใดแต่พวกพ้องทั้งหลาย
 ทศุร้ายกมมาก ถ้าท่านเดินไปทางนั้นแล้ว อย่าให้ของ

โลวจนหงจึงว่า ไม่กลัวดอก พูดแล้วก็เรียกคนขึ้นมาไขหีบหยิบ
 แพรขาวมาตัดเป็นธง เขียนหนังสือไว้ใจความว่า “โลวจนหงนำวเมือง
 บกเกย จัดเอาทองคำ และแพร เพชร พลอย มาจนถึงตำบล
 บ้านเมืองกเรยบรอยด เกวียนทมาควยมนจะให้กลับไปแต่เกวียน

เปล่าอย่างไร เราจะจัดหาของคตตำบลนบรทุกเกวียนกลับไป”
 เขียนหนังสือแล้วให้ลกกับบ่าวไพร่เอาไปบอกไว้ที่หน้าเกวียน ลกกับพวกพ้อง
 เห็นหนังสือก็ตกใจ

เชี่ยวชาญเจ้าของโรงเตียมถามโลวจุหนหงว่า ท่านเป็นพี่น้องของ
 ของกงเจ้าของตำบลเขาเนยชวเปาะหรือ จังกลาเขียนหนังสือว่ากล่าวตงน
 โลวจุหนหงตอบว่า เราเป็นเศรษฐีอยู่ที่เมืองบักเกย จะเป็นพี่น้องอะไรกับ
 พวกโจร เราปรารถนาจะมาจับตัวชองกงนายโจรให้จงได้ เชี่ยวชาญเจ้า
 ท่านเมตตาพูดแต่เบา ๆ เกิด จะพลอยถูกข้าพเจ้าด้วย ถึงท่านจะมาสักหมั้น
 หนังสือทำอนัตราัยพวกเขาเนยชวเปาะไม่ได้ โลวจุหนหงว่า อย่าลอลวงเรา
 เลย เจ้านเห็นจะเป็นพวกเดียวกัน เชี่ยวชาญเจ้าของได้ฟังก็ไม่โต้ตอบสิ่งใด
 บรรดาพวกทศมเกวียนมากับลักจิงคกเขาลงค่านับโลวจุหนหงแล้วว่า ท่าน
 ผู้เป็นนายได้เมตตาเกิด ถ้าทำตงนพวกข้าพเจ้าคงตาย

โลวจุหนหงได้ฟังก็โกรธร้องตวาดว่า มาพูดอะไรเช่นนั้น พวกโจร
 เขาเนยชวเปาะเปรียบเหมือนนกเล็ก จะมาสู้กับพญานกอย่างไรได้ ตัวเรา
 นเต็มกมลหัดเพลงอาวุธจนฝีมือเข้มแข็ง ยังไม่เคยทดลองเลย ครองมาพบ
 เขากัดแล้ว จะได้ฆ่าพวกโจรเสียให้สิ้น จับแต่ตัวนายโจรมัดใส่เกวียน
 คมเข้าไปส่ง ณ เมืองหลวง ความชอบก็คงมีมาก ถ้าผู้ใดไม่อาจไปกลัว
 พวกโจรเราก็จะฆ่าเสีย พูดแล้วก็ให้เอาธงปักบนเกวียน ชวนกันออกจาก
 โรงเตียมเดินทางไป ลุกกับพวกพ้องเหล่านั้นมีความเกรงกลัวพวกโจรยิ่งนัก
 ครั้นจะไม่ไปก็ไม่ได้ เดินร้องไห้ไปทุกคน โลวจุหนหงถอกระบีเดินไปข้างหลัง
 รับให้บ่าวไพร่เหล่านั้นขับเกวียนเดินทางไปใกล้จะถึงเขาเนยชวเปาะ — —
 พวกบ่าวไพร่เหล่านั้นเห็นทางไม่เรียบร้อยก็ไม่อาจจะเดินต่อไป โลวจุหนหง
 ก็เร่งบ่าวไพร่ให้เดิน ไปจนเวลากลางวันถึงป่าแห่งหนึ่งมีต้นไม้ใหญ่เป็นทาง
 จำเพาะเดิน

ฝ่ายพวกของกองทัพหยงชุนแค้นเคืองใจให้แยกย้ายกันมาคอยทำ
 โลวจุหนงอยู่นั่น ครั้นเห็นโลวจุหนงกับบ่าวไพร่คุมเกวียนลวงเข้ามาใกล้เข้า
 สัญญาชน ไพร่พลทหารทยอยโดยนเสียงกตรกนออกมายืนอยู่ตามทาง ลึก
 กับพวกที่คุมเกวียนเห็นใจออกมายืนอยู่เป็นอันมากกตกใจ โลวจุหนงจึงสั่ง
 ให้เทียบเกวียนไว้ริมทาง บ่าวไพร่เหล่านั้นก็แอบอยู่ใต้เกวียน พวกนั้น
 ร้องให้ โลวจุหนงร้องตวาดว่า พวกเจ้าอย่าตกใจเลย ถ้าเราเข้าต่อสู้
 พวกใจ ๗ เสียงทั้งช่วยกันจับมัดไว้เถิด

พดยังไม่ทันขาดคำ เห็นใจรอกออกมาอีกพวกหนึ่ง ประมาณสี่ห้า
 ทยอย โดยนเสียงประทัดสัญญาจุดชนอก ลชยคุมไพร่พลตรงมาใกล้จะถึง
 กรองถามว่า ท่านเศรษฐีจาศษย์ไบทหาวตาราได้หรือเปล่า โลวจุหนง
 เห็นเงาใจ จึงร้องตวาดว่า เราตั้งใจมาจับใจพวกเจ้า ถ้าเกรงกลัวจะไป
 บอกของกงมาตามภักตเสียแต่โดยดี จะได้รอดชีวิตแน่นอนจะพากันตาย
 ทงสน

ลชยได้ฟังก็หวาดระแวงว่า เต็มใจหยงชุนแต่ปลอมเป็นหมอด
 ไปหักทลายท่านไว้ ก็ถกตองตามวาสนา เผอิญให้มาจนถึงตำบลนี้ ชาวเจ้า
 ขอเชิญท่านไปนั่งเกาอพตจวกันก่อนเถิด

โลวจุหนงได้ฟังก็โกรธ ตรงเข้าตอสู้กับลชย ๗ กทำสู้ไม่ได้ ถอย
 หางออกมาแล้วหันเข้าป่าไป โลวจุหนงไล่ตามไปไม่เห็นลชยก็จะกลับ
 หดวงจันลชยคุมไพร่พลไปซุ่มอยู่ เห็นดังนั้นก็ตรงออกมา ร้องถามว่า
 ท่านเศรษฐีจะไปข้างไหน ทางที่จะไปลำบากนัก เชิญท่านหยุดพักอยู่ที่นี่
 ก่อนเถิด

โลวจุหนงเห็นหลวงจันทรสว่างสูงใหญ่กรงตวาดว่า หลวงจันทรเป็น
 มาแต่ไหน หลวงจันทรลุตซิมว่า ข้าพเจ้าขอลุตซิม โงวหยงชินแสใช้ให้
 ข้าพเจ้ามาต้อนรับท่าน โลวจุหนงได้ฟังก็โกรธตรงเข้าตอสูกับหลวงจัน
 ทรลุตซิม ๆ กรบรองบองบดไว้ บุตงออกมาร้องบอกว่า ท่านเศรษฐีไปกับ
 ข้าพเจ้าเถิด โทษเคราะห์ร้ายของท่านนงค์สูญหาย โลวจุหนงได้ฟัง
 ก็ตรงเข้าตอสูกับบุตง ๆ บองบดลากออยออกมาแล้วหนีไป โลวจุหนงเห็น
 ตงนงกวเพราะพูดว่า เราจะไล่ตามไปทำไม พวกโจรเหล่านี้สาครญามมมอ
 เขมแข็ง ตอสูยงไมทั้นเห็นอัยกพากันหนีไปสน

พูดไม่ทันขาดคำ เล่าตงแอบอัยชายป่า เดินตรงมาร้องบอกว่า
 ท่านเศรษฐี ท่านอย่าพูดจาตอสู วสัยเหล็ก ได้เตาเตากองแดง วสัย
 คนเทวเรอณไม้ตักไม้ โงวหยงชินแสแดแน่อนแล้ว จึงคิดอบาย
 ไว้ต้อนรับ วาสนาของท่านจำเพาะเป็นตงนงถึงตาตนไปก็ไมพน

โลวจุหนงได้ฟังก็โกรธยิ่งนัก ร้องตวาดว่า นคอผุใดหรือ เล่าตง
 ว่า ข้าพเจ้าขอเล่าตง โลวจุหนงวาดแล้ว อยารวงหน กตรงเข้าตอสูกับ
 เล่าตง พอมกทองมาช่วยเล่าตงตอสู ได้สองเพลง โลวจุหนงมโตเกรงกลัว
 ก็ตจะตอสูกับพวกโจรให้เต็มฝีมือ พอโดยนเสียงประทัดสัญญาจตชน เล่าตง
 มหองกชวณกนวงหนีไป โลวจุหนงไม่อาจไล่ตามหนักลบมวรงเกวียน

ฝ่ายไพร่พลของชองก ครงเห็นโลวจุหนงไล่ติดตามลชชกับพวก
 หนีไป ก็ตรกนเขาจับลชชกับบ่าวไพร่ของโลวจุหนงมัดไว้ แล้วชบเกวียน
 รับตรงเข้าป่าไป

ฝ่ายโลวจุหนงกลับมาถึงชายป่า ไม่เห็นเกวียนกับบ่าวไพร่ก็คิด
 สงสัย ครนเหลยวไปตเห็นพวกโจรจับเกวียนหนี จับบ่าวไพร่เหล่านั้นมัด
 ไปทงสน โลวจุหนงก็โกรธยิ่งนัก ได้ติดตามไปโดยเร็ว

ฝ่ายจตุตถ ลุงเหงมาชุมนุมอยู่ในป่า เห็นโลวจุนหงไล่ตามพวกนั้นไป
 ก็ออกมาสกัดขวางทางร้องถามว่า ท่านเศรษฐีจะไปข้างไหน โลวจุนหง
 เห็นพวกโจรออกมากันไวก็ดำวว่า พวกโจรเหล่านี้บังอาจนัก จับเอาคนและ
 เกวียนของเราไป จตุตถได้ฟังก็ทวเราตอบว่า ท่านเศรษฐีช่างไม่รู้จักการ
 บางเลย ข้าพเจ้าได้ยินโรงหยงชินแสทวายได้ วิชาญดาวพวกเดียวกันมันแต่
 ดอยมานั่นแล้ว เชิญท่านไปนั่งเกาอเป็นพวกเดียวกันมันดีหรือ โลวจุนหง
 ได้ฟังก็โกรธ ตรงเข้าเอากระบพนจตุตถ ลุงเหง ๆ กตอสูบางเล็กน้อย
 แล้ววงหนีไป

โลวจุนหงจึงคิดว่า ข้าเราจะไล่ตามไปจับพวกโจรสักคนหนึ่งคง
 ได้เกวียนกับข้าวไพร่กลับคืนมา คิดแล้วไล่ตามจตุตถกับลุงเหงไปถึงชายเขา
 ก็ไม่แลเห็นพวกโจรสองคนได้ยินเสียงมาดอและกลองอยู่บนเขา โลวจุนหง
 ก็หยุดดู เห็นพวกโจรห้อมล้อมกันเดินมา ซองกกงน้อยอยู่กลาง สองข้างชาย
 ขวาโรงหยงกับกงชินสินชินแสและพวกพ้องไพร่พลเป็นอันมาก มีธงเหลือง
 นำหน้าเขียนอักษรสวัสดิ์ ใจความว่า "ช่วยบำรุงแผ่นดิน" โลวจุนหง
 เห็นซองกกงกับพวกมาใกล้จะถึงจึงหยุดอยู่ที่เนินเขา จึงร้องดาของกงกับ
 โรงหยงชินแสและพวกพ้องไพร่พลทงปวง

โรงหยงชินแสก็ห้ามปรามโลวจุนหง แล้วพูดว่า ท่านเศรษฐี
 อย่าโกรธแค่นั้นเลย ซองกกงแจ้งวาขอเสียงท่านปรากฎ จึงไซ้ให้ข้าพเจ้าไป
 เชิญมา ปรารภนาจะได้จะช่วยกันบำรุงแผ่นดินสืบไป โลวจุนหงได้ฟังก็ยง
 โกรธมากจน จึงว่า พวกโจรเหล่านี้บังอาจนักไปล่อลวงเรามาจนถึงทน

ฮวยหยงน้อยข้างหลังซองกงได้ฟังก็โกรธ ร้องตวาดว่าท่านเศรษฐี
 อย่าฮวดอ้างวาผมอเข้มแข็ง ข้าพเจ้ายิงเกาทัณฑ์ให้ผมมอบาง ว่าแล้วก็

จำแก้ที่หมายจะยิ่งหมวกจะให้โลวจนหงตั้งใจ ลกเกาที่ทักถกหมวก
 ที่โลวจนหงพลตกลดมา โลวจนหงตั้งใจกลวหนหนากดบวงหน บนเขานน
 ฤตมาลอและกลองอออง ฉนเหมงกบลมของคุมไพร่พลไปช่มอยู่ ครน
 ไททนเสยงมาลอตญญาากคุมไพร่พลตรงมาทศตะวันออก อเฮยนเจยกกับ
 ทัตเหลงคุมไพร่พลมาทางทิศตะวันตก โลวจนหงวงหนมาเห็นพวกโจรยก
 มาทางสองทางก็ไม่วทจะหนีไปข้างไหน

ขณะนั้นเวลาจวนค่ำ โลวจนหงเห็นตเห็นอยหัวอ่อนลง หนเดียว
 ไปถึงบ้านเขมรมม่นา ทางจะเดินต่อไปก็ไมมี เห็นพวกโจรยกติดตามมา
 จึงหยุดย่นอยทชายบา แลวดคิดว่า เราไม่เชอพงพวกพองห้ามจึงเกิดเหตุขน
 แงเพียงนไม่วทจะคิดอ่านประการใดกยนิวัตกอยู่

ฝ่ายลจนเอาเรือมาช่มอยู่ในบ้านเขม ตามอบาย โงวทยงชินแสตั้ง
 ครนเห็นโลวจนหงหนมาถงมม่นา กถอเรือออกจากบ้านเขม แลวดตรงมา
 ไกลจะถงผงกรองถามว่า ทานนมาแต่ข้างไหน ไมกลวเกรงบ้างเลยหรือ
 เขตแดนของพวกเขาเนยชวเปาะทงสน เวลาคามตแลวทำไมจึงมาอยหน
 โลวจนหงโตพงกไม่สงสย จึงว่า เราหลงทางมา เทยวหาทพกกไม
 ทานจงสงเคราะห์ดวยเถิด ลจนว่า แถวเหล่านเดินลตไปหนอยหนงกถง
 หนบ้านพอจะอาศัยได้ ตงแต่นไปทางสามลบลสบสนมาก ถาไปเรือลค
 ตามลกลถง ไกลกว่าทางบก ถายอมใหงนชาพเจ้าลคสบตวลจจะเอาเรือ
 รับทานไปส่ง โลวจนหงวว ถารับเราไปส่งทหมู่บ้านนได้ ทานจะเอา
 เงินเท่าไรกไม่ชดชอง ตามแต่ใจเถิด ลจนเจ้าของเรือกแจวเรือแวะเรารบ
 โลวจนหงลงเรือไปประมาณทางใดสล เห็นเรือแจวออกจากบ้านเขมมาถก
 ตามลล คนอยู่ในเรือลลละสองคน ร้องเพลงใจความว่า "คนทสมอ

พวกพองเหล่านี้ให้ไพร่พลจัด โคมและเครื่องแห่มาคอยรับ โไลจุนหงทำตาม
 ทาง พอเห็นไพร่พลหาม โไลจุนหงเดินไป ชองกิงกับพวกพองกกลง
 จากม้า โไลจุนหงเห็นตงนกกกลงจากเฉว ชองกิงคุกเขาคานบ้อยข้างหน้า
 บรรดาพองกตกเขาคานบข้างหลังเป็นลำดับไป โไลจุนหงคุกเขาคานบอยู่
 กับแผ่นดินแล้วพูดว่า ท่านจับข้าพเจ้ามาขอให้ฆ่าเสียโดยเร็วเถิด

ชองกิงได้ฟังกทวเราะแล้วพูดว่า เชิญท่านเศรษฐีไปพุดจากัน
 ทบ้านเถิด โไลจุนหงกชนเฉว ชองกิงกับพวกพองชนมาทอมลอม
 โไลจุนหงไปถึงตงตงทชมนม เชิญโไลจุนหงนงทสมควร แล้วชองกิงกเขา
 ไปคานบแจ้งความว่า ข้าพเจ้าโดยนขอท่านเศรษฐีปรากฏมาชานานจน
 ได้พบท่านบรรดาพองชงได้ผลตผลงกระทำแก่ท่านน ข้าพเจ้าขอภัยเสียเถิด

โงวหยงชินแสดกเข้าไปคานบโไลจุนหงแล้วพูดว่า ชองกิงผู้เป็น
 ใหญ่ไซ้ให้ข้าพเจ้าแปลงเป็นหมอไปล่อลวงท่านมา ปรารภนาจะได้เป็น
 พวกเดียวกันช่วยนำรังแผ่นดินต่อไป โไลจุนหงทวเราะแล้วพูดว่า เมื่อ
 ข้าพเจ้าอยู่บ้านโทษถึงตายกไม้ม จนนตกมาอยู่ทน เมอจะฆ่าพนประการใด
 กเขาไปทำเถิด อยามาพุดจาเกลยกลอมเราเลย

ชองกิงว่า ข้าพเจ้าตั้งใจไปเชิญท่านมาน ปรารภนาจะให้เป็น
 เจ้าของตำบล โไลจุนหงว่า ถึงตวข้าพเจ้าจะตวยกไมเสียตายชวต ทจะให้
 ยอมเป็นพวกพองนนไม่ได้ โงวหยงชินแสดว่า เวลาอนจคอยพุดกน แลวก
 สงไหจตโตะและสรวมาเลยง โไลจุนหงไม่วทจะคิดประการใด ต้องจำใจ
 กนโตะเสพสรวบางเลกนอย ชองกิงกสงไหจตหองทอยู่ให้โไลจุนหงนอน
 ครนรงชนเขา ชองกิงจตหาโตะและสรวไวพร้อมแล้วจงเชิญโไลจุนหงออก
 มานงทใหญ่ ชองกิงกรนสรวได้ถวย คานบโไลจุนหงแล้วพูดว่า ท่านอย่า

โกรธพวกข้าพเจ้าเลย ซึ่งตำบลเขาเนยชวเปาะน ท่านเห็นว่าเล็กน้อยไม่
 ควรจะสำนึกอาศย ก็เห็นแก่ความสตัยขอของข้าพเจ้าเกิด ยอมยกทไตของ
 เจ้าของตำบลให้ท่านว่ากล่าวสืบไป

โลวจนหงจงว่า ท่านพูดตงนนไม่ถูก ซึ่งตวข้าพเจ้านเกิดทเมือง
 หลวง ทวพยสนกบบริบรณ ถึงจะเป็นตายประการใดก็ตองกลับไป ตงแตวน
 นไปท่านอย่าพดถงความสตัยขอเลย ข้าพเจ้ายกจะนงเสพสรากันได้ ถ้า
 แม้นจะให้ยอมอยดวยกจะตายเสยตกว่า โงวหยงชนแสว ถ้าท่านเครษฐ
 ไม่ยอมกเบนทจไน ด้วยพนองทงหลายเห่นวากกว่าจะเชญมาได้เบนทลามาก
 นก จงเทยวเล่นอยทนอกสกกสทาเวลากอนแล้วจงจะไปตง โลวจนหงจงว่า
 ซึ่งท่านทงปวงจะให้เทยวเล่นกอนกได้ แต่ข้าพเจ้าวตถถงทบานบตรกรรยา
 จะไม่รูเหตุการณ โงวหยงตอบว่า การชอนนงายนก ให้ลกกบบาวไพร์คม
 เกวียนกลับไปบ้านกอน โลวจนหงจงถามว่า ตงของในเกวียนอยถวนหรือ
 เบนอันตรายบ้าง ลกกว่าตงของในเกวียนกบบริบรณมิได้เบนอันตรายตงใด
 ของกจงเฮาเงินเทรยญใหญ่ให้ลกกสองเทรยญ บาวไพร์เหล่านนคนละตบ
 ตาลง ลกกบคนเหล่านนกมความยนตคานบรบเงินจะลาไป โลวจนหงจงไม่
 รุทจะทำอยางไรได้ กตงลกกวการงานตงใดเจากยอนรูอยทงสน ไปถงบาน
 แล้วจงเล่าให้กรรยาเราพงอยวไหวตกลเลย ถ้าไม่ตายกตงจะกลับไปบ้าน
 ลกกจงพดว่า ท่านผู้เบนใหญ่ในตำบลนรกใครอยากจะไดไว้ ท่านจงอยล็ก
 เตอนเกิดไม่เบนไรตอก พดแล้วลกกลาไป โงวหยงชนแสกชนมาตรงไปยัง
 ตำบลกมชวทวงนงคอยลกกอยทนน

ฝ่ายลกกบบาวเหล่านน คมเกวียนนออกจกเขาเนยชวเปาะไปถง
 ตำบลกมชวทวง โงวหยงเห่นกเรยกลกมาทไตตนไม่พดว่า พวกเรายกให้

นายเจานงเกาอทสองเป็นโตองรองชองกง เมื่อนายเจายังไม่ได้มานนโต
 เขียนคำโคลงไวทผ่านงบ้านสคา เป็นอักษรยสบบแปดตัว ใจความตั้นหน่งสอ
 ว่า โฉวจนทงคคกบฏแต่ไม่มมู ไครตวดยเป็นค้ำอรรถ บคณนายเจากเขาเป็น
 พวกพองแฉวงงบอกไทร ครนจะฆ่าพวกเจากกลวขอเสยงจะเสย ึ่งปลอย
 ไทกลับไปพองว่า นายเจาเขาเป็นพวกเขาเนยชัวเปาะคคกบฏไม่กลับมาแล้ว
 ลักกับ บ่าวไพร่ เหลานน โตพง กคกเขา คำนับดา คมเกวียน ตรงไป ยังเมือง
 บกเกย โฉวหยงชนแฉกกลับมายงทชมนมจต โตะและสุราเลยงโฉวจนทง
 เป็นอนต

โฉวจนทงจึงพูดว่า ชอบใจท่านทงปวงนั้ ไม่ฆ่าข้าพเจาเสียให้
 อยดงน วนเดยวเหมอนอยบหน่งจะขอลาท่านกลับมาบ้านก่อน ชองกงว่า
 พวกข้าพเจามความรักไครทานเป็นอนนมาก นาน ๆ จึงจะไดมาพบกันจะรบ
 เร่งนนไม่ควร อยให้หลายวันสักหนอยเกิดแล้วค้อยไป

โฉวจนทงโตพงไมรทจะพดแก่ไซอย่างไ พอเวดาเย็นค้ำตาตางคนก
 ไปอนน รุ่งชนเขาชองกงจต โตะและสุรามาคำนับโฉวจนทงแลวกชกชว
 พดจาให้เพลตเพลนถงการเดินตาง ๆ แต่เวยนมลตเปลยนกนจต โตะและสุรา
 มาคำนับโฉวจนทงอยคนละวัน ยังไมทันครบตวคนกลวงมาจนเดอนเคษ
 โฉวจนทงนนไม่สบายใจบอกกับชองกงว่า ข้าพเจาจะขอลาท่านทงปวงไป
 ในเวลายันน ชองกงว่าถาทานจะไปให้ไคก็เป็นทจนใจนั้ก พดแลวกเชญ
 โฉวจนทงไปยงตงตงทชมนมนงสนทนานกนอย บรวดาพวกพองชองชองกง
 ทยงไมได้จต โตะมานนกชวณกนมาคำนับโฉวจนทง แลวกพดจาหน่วงเหนยว
 ให้โฉวจนทงอยอกหลายวัน แต่มลตเปลยนอยเชนนจนลวงเขาสองเดอน

โฉวจนทงจึงบอกกับชองกงอกว่า ข้าพเจาคดถงบ้านจะขอลาท่าน
 กลับไป ชองกงทวเวาะแลวกพูดว่า ท่านจะไปนงายตอก พรงนข้าพเจา

กับพวกพ้องจะไปส่งตตามลกรมชวทว โฉวจนหงกมความยินดี รุ่งชนเขา
 ของกกกจต โตะและสรามาเดี่ยว โฉวจนหง แลวเอาเสอกางเกงและอวอ
 สำหรับมอมาคนให้ โฉวจนหง และเอาเงินทองให้ยกเป็นอันมาก โฉวจนหง
 รับไว้แต่พอไปชอกนตามทาง แลวกลลาของกกออกจาทาบลเขาเนยชวเปาะ
 ของกกกับพวกพ้องตามไปส่งถึงตตามลกรมชวทว ชามส่ง โฉวจนหงแลวก็กลับ
 มา โฉวจนหงก็ออกจากเขตแดนเขาเนยชวเปาะรับเดินทางไป

ผายตลกกับพวกเหล่านมมาถงเมืองบกเกย ลกรมความยินดีนถ ด้วย
 รักใคร่ยกกับนางเกสกรรยาโฉวจนหงชานาน ครนมหตเกิดชนกสมกับความ
 คด ครนลฎไปถงบ้านโฉวจนหงจงเสาคความกับนางเกสวา โฉวจนหงสาม
 เจ้าพวกรใจเขาเนยชวเปาะยกให้เป็นนายทสองนงเกอรรองของกกโตของลง
 มา เต็มโฉวจนหงเขียนคำโคลงไวทผาเป็นคำอรรถใจความนนวนจะคดกบฏ
 ตงแต่นไป โฉวจนหงไม่มาแลว นางเกสกรรยาโฉวจนหงโตพงกยนตชวณ
 ลฎไปคุดคำโคลงทผา ลฎกขแจงให้นางเกสเข้าใจแลว คดอ่านก้นไปพ้องตอ
 ผู้รักษามืองบกเกยว่า โฉวจนหงเขียนคำโคลงไวทผาว่าจะคดกบฏ บदन
 ไปเขาเป็นพวกรใจทตตามลเขาเนยชวเปาะแลว ผู้รักษามืองกรมการแจง
 ความกมาต คำโคลง เห็นเป็น ลายมือโฉวจนหง เขียนเอง ทตนทงตอตตววา
 โฉวจนหงชวณคอคคดกบฏก โกรชยงนถ ลฎกกับนางเกสจงเอาเงินทองให้กับ
 ผู้รักษามืองและกรมการเป็นอันมากให้คอยจับตฉโฉวจนหงมาททำโทษเสยให้
 ตาย ผู้รักษามืองกรมการโตเงินทองก็คอยจับชวจะจับ โฉวจนหงอยู่ทก
 เวลา ลฎกกับนางเกสกลบมาบ้านเกบรวบรวมส่งของแตละมญชทงปวงไว
 แลวรับโตเขียนเชิงเสยไม่ให้ชยทบ้านเทยวส่งตามบรรดาญาติชงโฉวจนหง
 ทอยในเมืองว่า ถ้าผู้โตให้เขียนเชิงสำนักอาศยคจจะโตจวาทกน ลฎกกับ
 นางเกสคอยกนเป็นสามภรรยาถนตอไป

ฝ่ายเอียนเซ่ง ครนภรรยา ของโลวจนทง กับลูกไล่เสีย จะไปดำเนินกท
 ไหนักไม่ได้ ครนจะเที่ยวไปหากนทอนกคงคิดถึงบุญคุณ โลวจนทงผู้เป็นนาย
 จะคอยให้พบกันก่อน ครนจะคิดติดตามไปก็ยากจนไม่มีเงินจะชอกน แล้ว
 คิดเห็นว่า โลวจนทงทไหนักจะยอมเป็นพวกโจรคงจะได้กลับมา เอียนเซ่งก็
 เทียวขอทานอาหารเลี้ยงชีวิตอยู่นอกเมือง

ฝ่ายโลวจนทง ออกจากเขตแดน เขาเนี้ยชวเปาะ แลวก วนมา เมือง
 บกเกยเดินทางตรงไปจะเข้าเมือง เอียนเซ่งเห็นโลวจนทงมาแต่ไกลวิ่งไป
 คกเขาคานบแลวร้องไห้ โลวจนทงถามเอียนเซ่งว่าทำไมเจ้าจงนงหมดงน
 เล่า เอียนเซ่งว่าทนพุดไม่ได้ โลวจนทงก็ชวนเอียนเซ่งไปหลบแลวถามว่า
 เหตุผลอย่างไร เอียนเซ่งก็เล่าความว่า เมื่อก่อนออกจากบ้านไปได้ครึ่งเดือน
 ลกกกลับมาบอกภรรยาท่านว่าตัวท่านเขาเป็นพวกโจร ได้นงเกาฮทสองเป็น
 นายรองชองกงไม่กลับมาบ้านแลว ภรรยาท่านกับลูกรักใคร่ร่วมใจกันไป
 พองตอผู้รักษาเมืองแลวเก็บรวบรวมทรัพย์สิ่งของไปหาพี่เขาเสีย จึงมาเทียว
 ขอทานเลี้ยงชีวิตอยู่ตามแถวนอกเมืองด้วยคิดถึงบุญคุณท่าน ประการหนึ่ง
 เห็นว่าท่านทไหนักจะยอมเป็นพวกโจร ข้าพเจ้าจึงตั้งใจคอยท่านให้พบท่าน
 เชิญกลับไปเขาเนี้ยชวเปาะ ปรัชการงานเสียก่อน แม้นจะเข้าไป ในเมืองก็
 คงเกิดความ

โลวจนทงได้ฟังก็โกรธจึงตอบว่า ภรรยาของเราจะทำเช่นนั้นไม่
 มี เจ้าเขาอะไรมาพูดล่อลวง เอียนเซ่งว่ามีใช้ท่านมีตาและหูอยู่ข้างหลังจะ
 ได้รู้เห็นเหตุการณ์ต่างๆ ตัวท่านนชอบแต่ผูกตเพลงอาวธ มีแต่คิดถึง
 ภรรยาละเสียเสียไม่แลวพาน ภรรยาของท่านนรักใคร่ได้เสียกับลูกมาชว
 นาน บัดนี้โดยยกนเป็นสามภรรยาแล้ว ถ้ากลับไปคงคิดลวงผลาญเอา
 ชีวิตท่านเป็นแน่ โลวจนทงโกรธตาเอียนเซ่งว่า เราอยู่ที่เมืองบกเกยมาถึงท่า

ชวคนชาวบ้านชาวเมืองยอมร้อยทงสน ลกนนมสตบญญาและฝมือประการ
 ไต จึงจะคดการสงน เราไมเห็นดวยหรือเจาทาความผิดเองดอกระม่งจ่ง
 ถูกขบได้มาเสีย พดแลวก็เดินไป

เอียนเซงไตพงกรองไทกลงเกลอกออยู่กับแผ่นดิน เห็นโลวจนท่งจะ
 เดินเขาเมองเอียนเซงเขายดเอายดเออไว โลวจนท่งไมพงเอาเทาทบเอียนเซง
 ลมลง แลวก็ตรงเข้าไปในเมืองถึงบ้าน บ่าวไพร่เหล่านนั้นเห็นโลวจนท่ง
 กลับมากตักใจ ลกวงไปคกเขาลงค่านับ โลวจนท่งจ่งถามลกว่า เอียนเซง
 รักษาบานจากลาวกรงานดคอกหรือ ลกแกลงบอกวา ตามชยาถามถึงเลย
 พุดไมรูสน ทานเห็นดเห็นอยมาเชญพกเสยกอนเกิด

พอพดตงนนางเกสกกทาเป็นรองไหเดินออกมา โลวจนท่งถาม
 ภรรยาว่าเจอรองไหทาไมหรือเอียนเซงทาอย่างไวกลเจ้าให้เราฟัง นางเกส
 ภาทานชยาเพงถามเหตุการณมากนถยากที่จะเล่า ทานเห็นดเห็นอยทวอสน
 มาเชญพก ทาอาหาร รับประทาน เสยกอน แลวซาพเจ้า จะแจงความให้ทราบ
 โลวจนท่งไตพงกคดสงสขจ่งถามว่า เอียนเซงมาหรือเปล่า ลกมีไตบอก
 ประการไตเอาเสอกางเกงมาผลัดให้ โลวจนท่ง นางเกสกกทาที่จะไปจคอาหาร
 จ่งให้บ่าวไปบอกกับผู้รักษามेองว่า โลวจนท่งกลับมาแลว ผู้รักษามेองแจง
 ความกจคให้ชนนาง และกรมการคมหทาทสามร้อยตรงมาลอมบ้านบกรกเขา
 ไป โลวจนท่งไตยนเสยงอชองกขยบจะยชนน พอพวกททาทรทผมอเซมเซง
 ถออาวอตรงมาลอมจับตัว โลวจนท่งไตกคุมตัวมา

ขณะนั้นเนยตงช ผู้รักษามेองบกกเกย ออกวาราชการ พรอมดวยชน
 นาง พอททาทรคมตัว โลวจนท่งไปถถึง ลกกับนางเกสกกตามไปชยทนนดวย
 เนยตงชถาม โลวจนท่งวาเจากเป็นเทอกเถาเหล่าเศรษฐุมงมทรพยสนตงบ้าน
 เรือนอยู่ในเมืองบกกเกยชานาน เหตุไตจ่งไปเขาตามภกคกับพวก โจรเขาเนย

ชวเปาะ กลับมาเป็นไส้ศึกคิดเอาเมืองบักเกยหรือ บदनจับตวมาได้จะว่า
ประการใด

โลวจนทงว่า เต็มใจของพวกโจรปลอมเป็นหมอตมาทนายข้าพเจ้า
ว่าเคราะห์ร้ายลอลองไปยังเขาเนยชวเปาะหน่วงเหนี่ยวไว้สองเดือนเศษ จะ
ให้เขาเป็นพวกพ้องแต่ข้าพเจ้าไม่ยอมแล้วพวกโจรปล่อยให้กลับมา ที่
ข้าพเจ้าจะคิดกับภูนนทามได้เป็นความจริงตงน

เนยตงชไตพงกรองตวตวว่า เจ้าไทการตงนจะพนตหรือ เพราะ
เจ้าไปเข้าเป็นพวกโจรปรึกษาคิดอ่านการกบฏจึงได้อยู่ช่า ภรรยาของเจ้ากับ
ลูกมาพ้องจะว่าไม่จริงอย่างไร

ขณะนั้นลกจิงพดกับโลวจนทงว่า ท่านผู้เป็นนาย ไหน ๆ ก็ถูกจับ
ตวมาจนถึงทนแลวจึงรบเสียดกวว่า ชงทานเชยนควโคลงไวทผาเป็นควอรรถ
ขุนนางและกรมการผู้ ไหญ่บ้านเขาไปตกรชตวาทานคตกบฏ

ขณะนั้นนางเกสจิงพดกับโลวจนทงตอหนามรักษาเมืองและกรมการ
ทงปองว่า มิใช่จะแกตงทานเมื่อไร เพราะกลัวความผิดททานทวไวจะพลอย
มาถึงข้าพเจ้าตววจงไตคตการ ไบราณท่านยอมว่า คตกบฏแต่ผู้เดียว
ตองมาพนสนทงเกวโคตร ลกจิงว่า ท่านรบเป็นศตยเสียดกวว่าจะไม่ตอง
ทนทกช นางเกสจิงพดว่า การทกทงนไม่จริงจะเขาเป็นจริงกไม่ไต่ บदन
ตวทานกตตเขามาแลวจะทนไม่และทวยไต่หรือจงบเสียดโดยตเถิด

โลวจนทงไตพงก ไกรชยงนักจิงว่าแกตงไส้คความเขาเปล่า ๆ การอื่น
นี้ไม่จริง บรรดาขุนนางและกรมการเหล่านนี้ ไตรบเงินสินบนของลกทกคน
เตยชงมกชุนนางผู้ชวระความเห็น โลวจนทงไม่รบักเขาไปแจงแกมรักษาเมือง
ว่า พวกโจรใจแข็งไม่เชยนตทไทนจะรบ เนยตงชวาทานพดจากตตอง จง
รองส่งผู้คมเหล่านนี้ว่าให้ผูก โลวจนทงเขาเชยนเอาความจริงให้ไต่ พวกผู้คม

เหล่านนไต่รับเงินต้นบนของลูก ครนผู้รักษาเมืองส่งเขาช่วยกันผูกมัด
 โลวจุนหงเขาเขียนตจนเนื้อแตกโลหิตไหลสลับไปตามครึ่ง โลวจุนหงเจ็บ
 ปวดทนไม่ได้กตองรบ เตยขงมกจตถอยคำไวแล้วส่งให้จาคาหนกรอยขงเขา
 ไปทคุกใหญ่ ผู้คุมจตถการแล้วกุมตัว โลวจุนหง ตรงไปส่งให้ผู้สำเร็จราชการ
 ฝ่ายคุก

ฝ่ายเจียดคบสองคนพี่น้องแซ่ชว ซอฮกเป็นชาวเมืองบักเกย เรียก
 ววตบถวน คนหนึ่งชอชวเคงเรียกว่าแจกกช่วยผมอเซมแซง ซวฮกกับชวเคง
 นงอยทหน้าคคพอผู้คุมเอาตัว โลวจุนหงมาส่ง ซวฮกจับไวแล้วบอกชวเคง
 ผู้นองว่า เจ้าจกคุมตัว โลวจุนหงเข้าไปขังไว้ในคุกก่อน พักลับไปบ้านสัก
 ครุทหนึ่งจจะกลับมา ซวฮกกก็ออกจากคุกไป

ฝ่ายเขียนเซงห้ามปราม โลวจุนหงไม่ฟังแล้วกตามมาฟังข่าว ครนรู้
 ว่า โลวจุนหงตองโทษแต่อาหารก็ไม่มีผู้ใดตั้ง เขียนเซงเทยวขอทานได้
 อาหารกับสังของเลกนอยกตตรงมายังคุก พอซวฮกเดินมากคกเขาลงคานับ
 แล้วแจ้งว่า ขอทานได้สังเคราะห์เมตตาด้วยเกิด โลวจุนหงผู้เป็นนาย
 ขาพเจ้าถกแกลิ่งใส่ความ บदनมาตองโทษอาหารก็ไม่มีผู้ใดตั้ง ขาพเจ้า
 ยากจนจจะเทยวขอทานได้อาหารจะขอเอาไปให้ โลวจุนหงรบประทาน ซวฮก
 ได้ฟังจจะวการงานสังได้เรากยอมรืออยู่ เจ้าจกเอาไปตั้งเกิดไม่เป็นไรตอก
 เขียนเซงคานับแล้วกไปทคุกสังอาหารให้ โลวจุนหง

ฝ่ายลกกกลับไปถึงบ้าน ปรักษากับนางเกิดแล้วเอาทองคำหนักห้าสิบ
 ตำลิ่งใส่ห่อผ้าออกจากบ้านตรงมาทโรงขายนางขา ใช้เจ้าของโรงไปคอยค
 ถาเห็นซวฮกเดินกลับไปบ้านให้เชญูมาทนกอน เจ้าของโรงก็ไปคอยคอยู่ตาม
 ทาง พอซวฮกเดินถึงสะพานเจ้าของโรงกคานับแล้วแจ้งความว่า ยังมีชาย

ผู้หนึ่งใช้ให้มาเชิญท่านไปที่โรงข้าพเจ้าสักครู่หนึ่ง ชั่วสัปดาห์หนึ่งตาม
เจ้าของโรงไปถึงลูกก็ออกมาตอกรบแล้วเชิญชั่วสัปดาห์เข้าไปข้างใน

ชั่วสัปดาห์จึงถามว่า ไตจกัจนให้เชิญเรามาเมื่อระดังใดหรือ ลูกว่า
ข้าพเจ้าจะบอกท่านตามจริงเรื่องความนันทานกษอมรน้อย จึงช่วยคิดอุบายทำ
ให้โลจจนหงตายเสียในเวลาฉ้วนน ข้าพเจ้าจะให้ทองค่าหนักห้าบาท
เป็นค่าต้นบน บรรดาขนนางและกรรมกรที่เล่นนันทกพนงานข้าพเจ้าจะเอา
เงินทองไปจัดแจงเอง

ชั่วสัปดาห์หนึ่งเพราะแล้วพูดว่า ท่านไม่เห็นหนังสือตอหน้าโรง
ข้าหรือความให้เขากบผู้ใด ท่านเก็บบรรพตพยสมบัตแล้วเอากรรยาไปเสีย
ด้วย บัดนี้เอาทองคำมาให้เราห้าบาทจะให้ลงผลาญชวดผู้นอนเสีย ถ้า
ภายหลังพล่งผลาญประการ ไตตัวเรามาเป็นโทษด้วยหรือ

ลูกจึงว่า ท่านเห็นเด็กน้อยข้าพเจ้าจะเต็มให้ห้าบาทห้าบาทชั่วสัปดาห์
ไตพังกแล้วพูดว่า ช่างคน ๆ นมมทรพยสนเป็นเศรษฐีอยู่ในเมืองบักเกย
ชดะตยงปรากฏ ถ้าเราคิดฆ่าเสียไตทองแต่ร้อยตำดงก็จะเอาไปทำไม แม้น
ว่าให้หาร้อยตำดงจึงจะทำ ลูกว่าข้าพเจ้าไตทองคำมาเท่านั้นเอง ท่านจงรับ
ไว้ก่อนเถิด เวลาที่ท่านจัดแจงแล้ว ข้าพเจ้าจึงจะเอาไปให้ท่านจงครบห้า
ร้อยตำดง ชั่วสัปดาห์ทองคำให้หมอยานชนพูดว่า รุ่งขึ้นเช้าจึงไปหามศพ
โลจจนหงทศกเถิด ลูกไตพังกยन्दคานบลาชั่วสัปดาห์กลับไปบ้าน

ฝ่ายของกงกรน โลจจนหงไปแล้วกมความวิตกกนั้น จึงให้ชาจันกับ
ไตจกัติดตามมาฟังข่าว ชาจันกับไตจกันำบลาคอกจากเขาเนี้ยชั่วเปาะตรง
ไปถึงเมืองบักเกยแจ้งความว่า โลจจนหงต้องโทษ ลูกเอาทองไปบนบานจะ
ให้โลจจนหงตายเสียในคุก ชาจันกับไตจกัรู้ความแล้วก็ตรงไปถึงประตูบ้าน

ชวฮก ร้องบอกว่าข้าพเจ้ามาหาท่านเจียดคืบ ชวฮกได้ฟังก็ออกมาดู เห็น
 ชาจีนมรปร่างลักษณะดี แต่ยังไม่รู้จักว่าผู้ใด ชาจีนคุกเข่าคำนับ ชวฮก
 ก็ตอบรับตามธรรมเนียมถามว่า ท่านแซ่ใด ขอไรมาหาข้าพเจ้าด้วยอะไร
 ชาจีนตอบว่าทนายงพดไม่ได้ ชวฮกกก็เชิญเข้าไปข้างใน ชาจีนให้โต๊ะจงอยู่
 ข้างนอก ชวฮกจัดทให้ชาจีนนั่งพอสมควร

ชาจีนจึงพูดว่า ท่านอย่าตกใจ ข้าพเจ้าชาวเมืองซงจิวอยู่บ้าน
 ฮวยไฮ่กัน แซ่ชว ขอจนทเวยกว่าเซียวชวณฮองเป็นเทือกเถาพระเจ้าชาซง
 ครนอยมาต้องโทษจึงได้ไปตามภักตออยู่ที่เขาเนี่ยชวเปาะ บदन - - -
 ของกงไซโหม่าฟังข่าวโลวจุหนงี้ แจงความว่าต้องโทษอยู่ในคุกด้วยมีผู้
 รวมคดกันแกล้งใส่ความเอา ชีวิตของโลวจุหนงี้คงจะเป็นตายก็เพราะ
 ท่าน ข้าพเจ้าเจาเจงได้มาแจ้งความให้ทราบ แม้นท่านช่วยอุปถัมภ์อย่าให้
 โลวจุหนงี้ถึงแก่ชวตเป็นอันตราย ข้าพเจ้าจะได้ตอบแทนสนองคุณท่านให้
 สมควร ถ้าโลวจุหนงี้ตายในขณะที่คงจะมีแขกกองทัพมาแก่แดนตเมืองเขา
 ไปได้ก็จะพากันตายเสียสิน ตัวท่านเป็นคนซื่อตรงไม่มั่งของมาคำนับ มีแต่
 ทองคำหนักพันตำลึงติดตามปรารภน่าจะให้ท่านช่วย ชวฮกได้ฟังก็ตกใจไม่รู้
 ทจะโต้ตอบอย่างไรนั่งตะลึงอยู่

ชาจีนจึงย่นชวนพูดว่า ข้าพเจาชายชาติทหารจะทำการสังได้แก่น
 นอนท่านอย่ากลัวเลย ชวฮกว่าเชิญท่านกลับไปเถิดการงานสั่งได้ข้าพเจ้า
 จะจัดแจงเองอย่ามีความวิตก ชาจีนว่าสืบไปภายหน้าจะแทนคุณท่านอีก ก็
 เอาทองคำที่โต๊ะจงเข้าไปให้ชวฮกแล้วชวณกันออกจากบ้านไป

ฝ่ายชวฮกแจงเหตุการณทชาจีนบอก ก็ตรงมาถึงคุกเล่าความให้
 ชวเค่งผู้นองฟังแต่ตนจนปลายทุกประการ ชวเค่งว่าถึงตอข้าพเจ้าก็ไม่ชอบ

จะให้ช่วยคนมืดอย่างไรได้ โบราณท่านย่อมว่า **จะฆ่าคนก็ฆ่าให้ตาย ถ้าจะช่วยก็ช่วยให้ตลอด** บัดนี้เราได้ออกคำสั่งแล้วช่วยกันเดินเห็นใช้
 สดขย เนยตงซมูรุษษาเมืองกับเตยซงมกกเห็นแต่จะได้อเงินทองขอให้เนรเทศ
 โฉวจนหังไปเมืองไกล ๆ เสีย เมื่อพวกเขาเนยซัวเปาะจะช่วยให้หรือไม่ได้
 ช่างเป็นไร อย่าให้โฉวจนหังตายในเงอมมือเรา

ชวฮกแก่งพูดว่า นองคตอานตงนเหมอนใจหัง เจ้าไปจัดแจงให้
 โฉวจนหังอยู่ตามสบาย ปรีกษากันแล้ว ชวฮกกับชวเค็งก็เอาทองคำไปเดิน
 เห็นไม่ไหวใครเร็วแล้วกลับมาก ครนรังชนเขาตกไปคอยท่าอยู่ทคกไม่
 เห็นศพโฉวจนหังเหมอนชวฮกพูด ลุกไปหาชวฮกทบานเตอนงว่า ท่านทำไม
 จึงไม่จัดแจงตามคำสั่งสัญญาไว้ ชวฮกแก่งพูดว่า เวลาคณนจะลงมือ
 เอาชวตเสียแล้ว พอเนยตงซมูรุษษาเมืองให้คนโซมาห้ามว่า อย่าทำให้ตาย
 จึงได้งัดไว้ ท่านจงไปเดินเห็นต่อท่านผู้ใหญ่อกเถิด ลุกได้พงกกลับไปจัด
 ให้คนโซไปเดินเห็นทมูรุษษาเมือง ๆ ใตรบทองของลุกไวทพูดว่า กวูตงน
 สดแต่เจียดคบบ ถ้าลงมือหากคงตาย ผูทไปเดินเห็นจึงกลับไปคิดฮานกับ
 ลุกว่าจะต้องไปหาเจียดคบบอก

ฝ่ายชวฮกกับชวเค็ง ก็ไปเตือนเตยซงมก ๆ นนรบทองคำไวจัดแจง
 ปรีกษาโทษ ของโฉวจนหัง เร็วแล้ว ก็ไปแจ้งความให้ผู้ รักษามือง ฟังว่า
 ชาวเขาพิเคราะห์หัดความของโฉวจนหังมมมาพองกจริง แต่การสั่งไต่ยังไม่
 เกิดชน ถึงโฉวจนหังไปอยู่ทเขาเนยซัวเปาะไต่ถามกยังไม่ได้ความ เขา
 โฉวจนหังมาเขยนเสียสสบทแล้วเนรเทศไปให้ไกลถึงสามพันล ท่านจะเห็น
 ประการใด เนยตงซวาทานปรีกษาดงนถูกเหมอนใจเราคิดไว้ พูดแล้วส่ง

ช่วยยกให้เขาตัวโลวจนหงออกมาจากคอกถอดคาวาวสกัดหน้าเสีย แล้วเขย่น
สลับทเอาค่าเล็กมาได้ มอบให้ตั้งเที่ยว สืบาคมตัวไปเนรเทศ

ซ่งตั้งเที่ยวสืบาคองคนเดิมเป็นชนนางเล็กน้อยอยู่เมืองไคยงฮี้ ผู้
ศึกษาเมืองให้คุมลิมของ เนรเทศไปเมืองซงจว ครวงน กทารายลิมของไม่ ได้
ถือโทษวยโกรธทำโทษตั้งเที่ยว สืบาเนรเทศมาเมืองปักเกีย เนยตงชเห็นว่า
ตั้งเที่ยว สืบารักการงาน ก็เอาไวโซตงไหเป็นผู้คุม ตั้งเที่ยว สืบารับหนังสือ
ปรึกษาแล้วลาผู้รักษาเมือง คุมตัวโลวจนหงมาฝากไวหะวางก่อน ต่างคน
ก็กลับไปบ้านจัดสิ่งของต่าง ๆ จะเอาไปใช้สอยตามทาง

ฝ่ายลูกแจ่งว่า โลวจนหงไม่ตายเป็นแต่เนรเทศไปเมืองไกลก็ตกใจ
กลัวยงนัก จึงให้คนใช้มาเชิญตั้งเที่ยว สืบาผู้คุมทั้งสองไปที่โรงชายตรา
แล้วพูดว่า ข้าพเจ้าจะแจ้งความแก่ท่านแต่ตามจริง โลวจนหงเป็นคน
พยามาทกกับข้าพเจ้า จะเอาเงินให้ท่านใช้สอยบ้าง ท่านอย่าต้องคุมไปให้
ไกลเลยคิดอ่านฆ่าเสียแต่ที่ไกล ๆ เอาสิ่งของมาให้ข้าพเจ้าดูเป็นสำคัญ จะ
ให้ทองคำหนักห้าลึงบตาตลงสนของคนที่ท่านทั้งสองถือ พุดแล้วกส่งเงินเหรียญ
ใหญ่ให้ผู้คุมทั้งสอง ตั้งเที่ยว สืบารับเงินลาลกกกลับมาบ้าน จัดสิ่งของใส่
หอบผ้าเสร็จแล้ว ก็ออกจากบ้านมารับ โลวจนหงหะวางออกเดินทางในเวลา
กลางคืน ตั้งเที่ยว สืบาพาดตาโลวจนหงว่า เขาอย่าถอดทางซงจะเดินไป
ซวงมุงเตาถึงหกพันลึง เงินทองจะชอกินจากไม้มสกกเบยอแปะจะให้เราทำ
อย่างไร

โลวจนหงว่า ข้าพเจ้านถกแก่ลึงได้ความรับเอาทรัพย์สงของทง
ปวงเสียสิ้นจึงไม่มีเงินใช้สอย ตั้งเที่ยวว่าตัวเจ้าเป็นเศรษฐีตระหนกทรัพย์แต่
เล่นมกไม้ให้กระเด็น บदनพาและคนเบ็ดของทดแทนอย่าพาดพาโลคนอื่น

เลยคงจะได้เห็นกัน ไฉวจนหงได้ฟังก็โกรธแต่ไม่พูดจะตอบประการใดก็สู้อดใจนั่งอยู่ ตั้งเที่ยว สิปาคมตัว ไฉวจนหงออกทางประตูตั้งหมิงฝ่ายทิศตะวันออก ตั้งเที่ยวทวยบห้อมมาส่งของฝากไว้กับคนที่ใต้ ไฉวจนหง แล้วเร่งให้เดินไปประมาณทางใต้ห้าสิบลี้ เวลาเที่ยงค่ำจึงเข้าพักสำนักที่โรงเตี๊ยมแกลงใช้ ไฉวจนหงต่าง ๆ ครนรุ่งเช้าจึงออกจากโรงเตี๊ยมไป

ฝ่ายเขียนเชิงแจ้งว่า ไฉวจนหงต้องเนรเทศไปเมืองไกล สิบรู้เหตุการณ์ความผู้คุมทั้งสองจะคิดร้าย ไฉวจนหง เขียนเชิงก็อดสำทเล็ดลอดติดตามไปคอยดู ถ้าเห็นผู้คุมเข้าพักที่ไหน เขียนเชิงก็เที่ยวหาศาลเจ้าหรือศาลาอาศัยอยู่ที่ไกลพอได้ยินเสียงและเห็นกัน ครนรุ่งเช้าตั้งเที่ยว สิปาคมตัว ไฉวจนหงออกจากโรงเตี๊ยม เขียนเชิงก็คอย ๆ เดินตามหลังไป

ฝ่าย ไฉวจนหงตั้งแต่ตกเข็มนอนบ่ขยับอยู่ เดินทางเวลาหนึ่งกเจบเท้าไปไม่มีใครจะได้ ผู้คุมทั้งสองเอากระบองทุบตี ไฉวจนหงเร่งให้เดิน ไฉวจนหงก็อดสำท เดิน พน ตาบล นัน ไป ประมาณ ทางใต้ สิบลี้ ถึง บำใหญ่ แห่ง หนึ่ง ไฉวจนหงบอกกับผู้คุมว่า ข้าพเจ้าเดินไปไม่ได้แล้ว ท่านจงเอ็นดูให้หยุดพักสักครู่หนึ่งเถิด ตั้งเที่ยว สิปากพา ไฉวจนหงเข้าไปหยุดพักในป่าต้นไม้ใหญ่ คิดจะฆ่า ไฉวจนหงเสียให้ตาย

ขณะนั้นเวลาเช้ายังไม่มื่อคนเดินไปมา สิปาจึงแกลงพูดว่า เราสองคนนตนแต่เขามดขงงวงอยู่จะนอนในบ่านสักตนหนึ่งก็กลัวเจ้าจะหนีไป — ไฉวจนหงว่า ถึงมบกกบนใดกหนทานไม้พ่น สิปาจึงว่าถ้ากระนั้นตองผูกมัดไว้ใหม่คนง พุดแล้วกเขาช่วยกันผูกมัด ไฉวจนหงไว้กับต้นไม้ใหญ่ แล้วตั้งเที่ยวก็เดินไปคอยดูผู้คนอยู่ตันททาง สิปาจับกระบองสองมือตรงเข้ามาบอก ไฉวจนหงว่า ท่านอย่าโกรธเราสองคนนเลย เพราะด้วยลี้กูงมาให้

ฆ่าตามเสยตามทาง แม่นไปถึงซวงมงเตาก็คงตายเหมือนกัน จะต้องไปให้
ลำบากทำไมตายเสยหนักกว่าที่ท่านตายไปเมืองผแลวอย่าโทษว่าเราทำ

โลวจุนหงได้ฟังกริ่งไห้ไม่รทจะทำประการใด ด้วยถกมัดไว้มนคง
กษัตริษะลงยอมตายเอียนเซงตามมาแอบตนไม่ยงดออยู่ พอสป่าเงอกระบอง
ชนจะตโลวจุนหง เอียนเซงก็เอาลูกเกาทณฑชวางมากกคอดป่าดมลง
ชาติใจตาย ตงเทยวไดยนเสยงดงกวงมาต เห็นตป่านอนควาอยทตน
กระบองทตอกกระเตนไปอยู่ไกล ตงเทยวเขาไปพยงตป่าน เห็นลกเกาทณฑ
มอปกอชทคอกหงวา ตปาลกลกเกาทณฑ เหลยวไปตชางทศตะวันออก
เฉยงเหอนเหมมชายผหงยนแอบตนไม่อยู่ เอียนเซงกชวางเกาทณฑมอมา
อก ถกคอดตงเทยวทะเลตลอดมาชางหลังดมลงชาติใจตาย เอียนเซงกตรง
เขามาเอากระปตเชอกทมต โลวจุนหงกบชอคาออกแลวร้องไห้

ขณะนั้นโลวจุนหงไม่ได้ตเหมือนสลับไป ครนไดยนเสยงร้องไห้
กดมตามาต เห็นเอียนเซงร้องไห้ราไรอยจงพตว่า ถ้าไม่ตกใจถึงเพยงน
เจ้ากบเรากงไม่ตเห็นหนากน เอียนเซงวา ชาพเจ้าแเจงควาว่า ผคตทง
สองพาทวาทานมาทางนจิงไตตตตามมาแอบตเห็นผคตทงจะทวารายทวน ชาพเจ้า
กชวางลกเกาทณฑถกผคตทงสองคนตาย

โลวจุนหงได้ฟังกแลไปเห็นผคตตาย จงพตว่า เจามาชวยชวตเรา
ไวชามคตทงสองตาย โทษกมากชนอก เราจะหนีไปสำนักอาศยทไหนด
เอียนเซงวา เตมชองกงแกลงทรมานท่านไห้เขาเบนพวกพอง ครวงนถาไม่
ไปเขาเนยชวเปะทอนกอาศยไม่ต โลวจุนหงวา เท้าเราเจเบนกเตนไป
ไม่ตจะทำอยางไร เอียนเซงวา ชาพเจ้าจะแบกท่านไป แลวถกลก
เกาทณฑทศพผคตทงเกบไว กระบเหนบตตควแนนหนา อุมโลวจุนหงชนบาเตน

ตรงไปข้างทิศตะวันออกประมาณทางใต้สิบลง โรงเตียมแห่งหนึ่ง เอียนเซ็ง กับ โฉวจุนหงกเขาอาศัยขออาหารรับประทาน

ฝ่ายคนทเดินทางเหิมผคมสองคนลลกลกเกาทัณฑ์ตาย ก็ชวนกันไป บอกผู้รักษาตำบลไต้เมงฮู่ซึ่งชนกบเมืองบักเกย ผู้รักษาตำบลไต้เมงฮู่แจ้ง ความกใช้โทกรมการมาชนดตรรตราเป็นผคมของเนยตงช ฆอตงเทยวสป่า คมโฉวจุนหงคน โทษเนรเทศมา กตงกรมการทหารทงปวงสบทหาตวผุรายและ คนโทษให้จงได้ กรมการและทหารก็ลวไปปรึกษากันว่า ซึ่งผคมทงสอง ตายมบาดแผลเป็นรอยยงด้วยเกาทัณฑ์มอเห็นมอยแต่เอียนเซ็งคนเดียว ก็ แยกย้ายไปเทยวสบกบ้านทกตำบล บอกผู้ประณผู้รายกับคนโทษให้นาย บ้านนายอำเภอทวงกน ชาวอนนกลองลตอ ๆ ไป

ฝ่ายโฉวจุนหงกบเอียนเซ็งพักอยู่ที่โรงเตียม ช่วยยเจ้าของโรง เห็นโฉวจุนหงกบเอียนเซ็งรูปร่างเหมือนกบหนงสอประกาศ ก็มความสงสัย จึงไปแจ้งความกับนายอำเภอว่า มีชายสองคนรูปร่างนนเหมือนกบทกลาว ทา บदनส่านกอยู่ทโรงข้าพเจ้า นายอำเภอได้ฟังก็ไปแจ้งความกับกรมการ และทหารทงปวงพากันมายังโรงเตียม

ฝ่ายเอียนเซ็งเวदानนไม่มีสติจะกินกับอาหาร ก็เอาเกาทัณฑ์มอ ไปเทยวขวางสตัวในป่า พอช่วยนากรมการและทหารไปถึง เข้าลอม โรงเตียมไว้ เห็นโฉวจุนหงผู้เดียวกเขาจับ โฉวจุนหงมัดบรทกเกวียนคมตัว ออกจากโรงเตียมไป

ฝ่ายเอียนเซ็งเทยวขวางสตัวว่าดีพอกันแล้ว จะกลับมาโรงเตียม โดยนเสยงผู้คนขอองกแอบตนไม้ค เห็นพวกทหารถือเครื่องศตตราจจับตัว โฉวจุนหงมัดไว้ในเกวียนพ่นโรงเตียมไปแล้ว เอียนเซ็งจะเข้าช่วยกไม่ได้

ด้วยทหารมากไม่รื้อจะทำประการใด ก็ร้องไห้ตักถึงโลวจุหนงยงนัก จึง
 คิดว่ากรรกรงนสำคัญ ถ้าไม่ไปแจ้งความกับซ่งก่งทเขาเนี่ยชวเปาะให้ทราบ
 โลวจุหนงคงถึงแก่ชีวิตเป็นอันตรายแน่

คิดแล้วก็อดสำหเตนทางไปถึงเนินแห่งหนึ่ง เห็นมต้นไม้ใหญ่กเขา
 หยคนอนจนสว่างตนั้นชน มีความวิตกด้วยทางจะไปเขาเนี่ยชวเปาะนั้นไกล
 นักเงนทองก็ไมมี พอได้ย่นเดียงนกรองอยู่บนต้นไม เขียนเชิงแห่งหน้า
 ชนตุนกนหมองตเขียนเชิง ๆ หยิบเอาลูกเกาทัณฑ์มาถือไว้แล้วอธิษฐานว่า
 ข้าพเจามลูกเกาทัณฑ์อยู่สูงเดียง ถ้าชีวิตของ โลวจุหนงผู้มคณยังไม่ถึงท
 ตาย ข้าพเจ้าขว้างลูกเกาทัณฑ์ไปขอให้นกพลัดตกลงมา แม่นวากรงน
 โลวจุหนงจะถึงแก่ชีวิต ขว้างลูกเกาทัณฑ์ไปอย่าให้ถูกนก ครนอธิษฐาน
 แล้ว - - ก็ขว้างลูกเกาทัณฑ์ไปถูกหางนก ๆ ก็พาลูกเกาทัณฑ์บนขามเนิน
 เขียนเชิงเห็นตงนกรบเดินทางตามนกลงไป

ฝ่ายราชันกับไต้จงออกจากบ้านชวชกณ เมืองบักเกียตรงไปถึงเขา
 เนี่ยชวเปาะแล้วความไหวของก่งฟงตามซ่ง ได้พดกับชวชกและได้มอบทองคำให้
 ชวชกไว้ทุกประการ ซ่งก่งแจ้งตงนหมกความวิตก จึงให้เอียหยงกับเจียสว
 รีบไปฟังข่าวโลวจุหนงอก เอียหยงกับเจียสวออกจากเขาเนี่ยชวเปาะตรงมา
 เมืองบักเกีย

ฝ่ายเอียนเซงรบเดินทางตามนกลงไปพกหนง เห็นเอียหยงเจียสวเดิน
 ทางสวนมา สำคัญว่าคนคชาขายมออรสำหรับมอกบตงของตวย เอียนเซง
 จึงคิดว่าคนทงสองนเดินทางมาท ไหนผู้ มมอเราไต้ จาจะแยงซ่งเอาทอผาเสย
 จะไปชอกนตามท่าง

คิดแฉกเอาลูกเกาทัณฑ์เหน็บไว้ พอเอ๋ยหยงกับเจยสวเดินมามี
 ได้ระวงตว เอียนเซงกตรงเขามาเอามือทาบคนเดินหลังคอเจยสวดมลง แฉก
 จะไปทาบเอ๋ยหยงอก เอ๋ยหยงเหลียวมาเห็นกเอากระบองสนตถกตนา
 เอียนเซงดมลง เจยสวลกขนตรงเขามาเอาเท้าเหยียบเอียนเซงไวชกกระบ
 ออกจะพน

เอียนเซงรองวา ท่านผู้มมอดองจะซวราชาพระเจ้าเสยกไม่วตก แต่เป็น
 ทกข้อยไม่มมผู้ ไคบอกชาวควาว เจยสวได้พงกขะงก จุดเอียนเซงชนถามว่า
 เจ้าเป็นคนบอกชาวเหตุการณสงโตหรือ

เอียนเซงวา ท่านจะถามลอลองจับตัวคอกกระม่ง เอ๋ยหยงได้พงก
 สงสยตรงเขาจับมอเอียนเซงถามว่า เจานเป็นพวกของโลวจนหงขอเอียนเซง
 ไม่ใช่หรือ เอียนเซงวาท่านทั้งสองเปรียบเหมือนเชือกทจออกมาผูกมัดเขา
 ชวต ชาวเจ้าบอดกับท่านแฉกวงจะจับตัวไปก็จะยอมตาย ชง โลวจนหง
 นนเป็นนาย ชาวเจ้าขอเอียนเซงทเรยกวา ลงจอ เอ๋ยหยง เจยสวได้พงจง
 วานเป็นบุญนุกหนาเกอบจะซาเสียแฉก เราเป็นพวกตาบดเขาเนยชัวเปาะ
 ขอเอ๋ยหยง คนนนขอเจยสว ชองกงไซให้ไปพงชาว โลวจนหงทเมืองบักเกย
 กอน โงวหยงชินแฉกบไตจจะตามมากายหลัง

เอียนเซงได้พงกใจ เลาคความเรอง โลวจนหงให้แจ้งทุกประการ
 เอ๋ยหยงวาถากระนน เจากับเรากลับ ไปเชวเนยชัวเปาะ บอกให้ ชองกงทราบ
 กอนจะได้คคการต่อไป เจยสวจงไปเมืองบักเกยแต่ผู้เดียวสบไตความแฉก
 จงรีบกลับมาโดยเร็ว เจยสวก็จตสงของและชาวอเห็นบตตวถอหอผาฉา
 เอ๋ยหยงกับเอียนเซงเดินตรงไปเมืองบักเกย เอ๋ยหยงกพาเอียนเซงกลับไป
 เขาเนยชัวเปาะในเวลากลางคน

ครนถงเฮยหยงพาเฮยเนเซงไปคานบชองกง แลวกแจงความของ
 ไลวจนหงไทพงตงแตตจนปลายทุกประการ ชองกงไตแจงกตกใจ จึง
 ประชุมพนองทงปวงมาพรอมกันปรกษาการที่จะช่วยไลวจนหง กกถวจะไม
 ทน ดวยเฮยเนเซงสามัคมตายทงสองคนแลวจับเฮาไลวจนหงไปไตอกกถว
 จะฆ่าเสียก่อน เจยตวนนให้ไปฟังข่าวคราวถึงรู้ว่าจะฆ่าไลวจนหงทไหนจะ
 คิดแก้ไขไต จาจะให้โงวหยงกับไตจงไปฟังต ถ้าเห็นว่าการจวนตัวจะไตคิด
 อุบายให้เนนชาเขาไว ครนปรกษาเห็นพรอมแลวชองกงจึงส่งโงวหยงชินแล
 กับไตจงรีบไปเมืองบักเกย ฟังข่าวคราวไลวจนหงให้จงไต โงวหยงกับ
 ไตจงรีบคาสงคานบลวออกจากเขาเนยชวเปาะไปโดยรีบร้อน

ฝ่ายขุนนางกรมการและทหารทงปวง จับตัวไลวจนหงไตกเฮามาตั้ง
 เนยตงชมรึกษาเมือง เนยตงชมความโกรธไลวจนหงยงนถ สงกรมการ
 กับชวฮกชวเคงผู้เป็นเจยตคบสำหรับฆ่าคนว่า เวลาพรงนี้ให้เฮาไลวจนหงไป
 ฆ่าเสียทกลางตลาด จะไตเป็นตัวอย่าง อย่าให้ไพร่พลชาวเมือง ทาดงนสืบไป
 เจยตคบทงสองกเฮาตัวไลวจนหงชงคกไว ถึงกำหนดจึงจะคุมตัวไปฆ่าเสีย

ฝ่ายเจยตจรีบเตนทางมาถึงเมืองบักเกยเวลาคาประตเมืองบัตเขาไม
 ไตกฮาศยอยทโรงเตยมนอกเมือง ครนรงชนเขาเจยตจเขาไปในเมืองไตยน
 คนทงปวงพตกนมีเตเวทมาไลวจนหงทงสน เจยตจไตยนตงนถนถมความ
 สงสยคินไปตงตลาดถามชาวบ้านว่า ชาวเขาไตยนชาวเลาลอดดวยเหตุการณ
 ไต

ผู้เฒ่าชาวบ้านคนหนึ่งขอไม่ปรากฏบอกเจยตจว่า ท่านยังไม่รู้เหตุ
 ทเมืองบักเกยนมเศรษฐีคนหนึ่งขอไลวจนหงมถพยตมมาก พวกโจร
 เขาเนยชวเปาะมาลอลวงจับเฮาตัวไป ครนกลับมามีผู้แกลถึงไตความจึง

ต้องโทษเนรเทศในตำบลชวมงเตา แล้วสามัคมทั้งสองตายถูกจับตัวมาแต่
เวลาคนนั้น พอกกลางวันก็จะฆ่าเสียทุกกลางตลาดเชยู่ท่านไปตเกิด

เจยส์วได้ฟังกตกใจรีบเดินไปถึงกลางตลาด เห็นมีโรงเตย่มกตรง
ชนบนเหล่าสูงนงอยทโตะ เจ้าของถามเจยส์วว่า ท่านมว่าจะกินโตะเสฟสุรา
เลียงพวกพองดวยหรือมแต่ท่านผู้เดียว เจยส์วว่าจตหาขามใหญ่ใส่สุรากับ
สังของมาเกิดจะถามทำไม เจ้าของโรงเตย่มได้ฟังกลงมาจตหาสุรากับสังของ
ชนไปให้ เจยส์วนั่งกินโตะเสฟสุราอยู่

ฝ่ายพวกชาวตลาดเห็นจวนเวลากลางวัน ก็ชวนกันปิดประตูโรงเสย
ทงสน เจยส์วอยู่บนเหล่าเห็นชาวตลาดปิดประตูก็รู้ว่าจวนเวลาจะฆ่า
โถวจนทงแล้ว จึงแข็งใจนั่งกินโตะเป็นปกติ เจ้าของโรงเตย่มบอกกับ
เจยส์วว่าท่านกินโตะเสฟสุราพอหรือยัง บदनกาลงจะฆ่าคน บรรดาพวกท
กินอยข้างกลางกคตเงินโทหลบหลกไปส่นแล้ว ยังเหลือแต่ท่านคนเดียวจงคิต
เงินให้เสยเกิดจะได้ปิดประตูโรง

เจยส์วว่าเราหากลัวไม่ เจ้าจงลงไปเสยให้พัน เราจะเสฟสุราย่า
มาจวนวายรบกวอนชอบทจะเจ็บตัวหรือ เจ้าของโรงเตย่มได้ฟังกตกใจกลัว
ไม่อาจวากล่าวสังใดกลงมาจากเหล่า

ฝ่ายชนนางกรรมการ และชวอก ชวเคง สำหรับชาวคนกับศคมเป็นอัน
มากกจตการไวพร้อม พอได้เวลาทพาดวโถวจนทงมาจะฆ่าทกลางตลาด
ททารถอเครื่องศสตราวุธตมาล่อและกลองเสยงอฮอง เจยส์วเสฟสุราอยู่บน
เหล่าได้ยมนกไปตทหน้าตางเห็นททารและศคมถอฮาวอศคมตัวโถวจนทงเตนม
ถึงทางแยกทจะฆ่าตรงกบหน้าโรงเตย่ม ททารและศคมทงปวงกหยุดอย
พวกทถอเครื่องศสตราวุธทอมลอมโถวจนทงไว ชวอกเจยตคบสำหรับชาวคน

ถือกระบี่เดินตรงเข้าไปให้โลวจุนหงคุกเข่าลงแล้ว ชวเค่งเขายัดคานใส่คอ
โลวจุนหงไว้

แล้วสองนายก็พูดว่า ท่านเศรษฐี มิใช่ราชาพระเจ้าสองคนพบนอน
ไม่ช่วยท่านเมื่อไร เหลือสติปัญญาแล้ว ท่านจงตั้งใจให้ตซาพเจ้าจตครอง
เช่นไว้คอยทำ ท่านตายแล้วเชิญไปกินเครื่องเซ่นเถิด

พูดยังไม่ทันขาดคำ มีมรณะชนว่าได้เวลาแล้ว พวกผู้คุมก็ถอดคาน
ทศโลวจุนหงออกเอาเข้าผูกไว้กับหลัก ชวชกชกกระบอบออกจากผกย่นอยู่
รมนน ชงมกและผูกากบกฮานคำปรึกษาโทษ บรรดาคนเหล่านั้นรอนชน
พร้อมกันว่า ชอบแล้ว ชวชกก็จตแจ้งจะลงมือ

เจยสวียนดอຍบนเหล่าเห็นตงนน ถชกกระบอบออกมาถือทงสองมือ
รองตวาดลงมาตวยเสียงอันตงว่า พวกเขาเนยชวเปาะทผมอเซมแข่งมาอยู่
ทมตวยกนทงสน ชวชกกบชวเค่งได้พงกชวยกนเขาดตเซอกทมต โลวจุนหง
ออกแล้วชวณกนวงหน เจยสวโตดลงมาจากเหล่าตรงเข้าไล่ฆ่าพนชุนนาง
กรมการกับทหารและผู้คุมแตกต่นว่นวายเหยียบกนตมตายเป็นหลายคน บ้าง
ก็หนีกระจัดกระจายไป เจยสวเข้าจับมือ โลวจุนหงพาหนีไปทางทิศใต้
โลวจุนหงตกใจตวต่นวิ่งไปไม่มีใครจะทันเจยสว

ฝ่ายพวกชุนนางบ้างก็ไปแจ้งความให้เนยตงชฟงทุกประการ — — —
เนยตงชมรึกษาเมืองจงตงชุนนางนายทหาร ให้คุมไพร่พลแยกกันไปปิดประตู
เมืองไล่จับตัวให้จงได้ ชุนนางนายทหารก็ไปสกัดอยู่ทประตูเมืองทุกแห่ง

ฝ่ายเจยสว จมมอ โลวจุนหง วนเวียน อยู่ในเมือง ด้วยไม่รู้จัก ทาร
โลวจุนหงนั้นตกใจกลัวตสนตติ ไม่รู้ว่าจะหนีไปทางไหน พอทหารไล่ตาม
ไปทัน ก็ตรุกนเขาดอมจับเจยสวกับ โลวจุนหงได้ คุมตัวมาส่งให้มรึกษาเมือง

เจยสวเห็นเนยตงชกตาตวยคาหยาบชา แลวพดว้า ชองกงพเว
 เจ้าของตำบล เขาเนยชวเปาะ จะยกกองทัพ มาตเมืองบักเกย จับผู้รักษาเมือง
 กับญาติพี่น้องเขาเลย โหดนทงตามชว โคตร บรรดาชนนางและกรมการ ได้ฟัง
 ตงนนักพากันตกใจกลัวตะลึงอยู่ เนยตงชผู้รักษาเมือง ได้พวงกนงตรกตรอง
 ไม่ได้ตอบประการใด สั่งให้เอาคามาได้ โฉวจนหงกับเจยสวมอบให้ชวชก
 กับชวเค่งจำชงคกไว้ ชวชกกับชวเค่งกคุมตัว โฉวจนหงกับเจยสวไปจำไว้
 ณ คก จัดให้โฉวจนหงกับเจยสวหลบนอนอยู่ด้วยกันตามสบาย ถึงเวลา
 เขาเย็นกจัดโต๊ะและสุรามาเลี้ยง โฉวจนหงกับเจยสวทุกเวลามีได้ขาด

ฝ่ายโงวหยงชินแสบไตจง ออกจากเขาเนยชวเปาะเดินทางมาถึง
 เมืองบักเกย ได้ยินชาวเมืองเล่าลอกันว่า ผู้รักษาเมืองให้คุมตัวโฉวจนหง
 ไปฆ่าที่กลางตลาด มีพวกโจรเขาเนยชวเปาะมาแก้เอาโฉวจนหงพากันหนี
 ไป พวกทหารตามทันจับโจรผู้หนึ่งกับโฉวจนหงมาได้จำชงคกไว้ ก็คงตาย
 ในเร็ว ๆ นี้ โงวหยงแฉงความกเขยหนงสือหลายฉบับเอาไปเทยวทงไว้
 แถวในเมืองและนอกเมือง ปรารภนาจะไม่ให้ทำอันตรายกับคนทั้งสองได้
 โงวหยงชินแสบไตจงก็ออกจากเมืองบักเกยรีบกลับไปเขาเนยชวเปาะ

ฝ่ายเนยตงชผู้รักษาเมือง ครนรุ่งชนเขาก ไทหาเซงไทชวชนนางท
 ปรีक्षा มาให้ไปตรวจตรา ผู้คน ทเหยยบกน บวยเจบ ลมตาย ดวยเรื่องความ
 โฉวจนหงนั้นมากน้อยเท่าใด เซงไทชวไปตรวจจตได้ความว่า ตายประมาณ
 แปดสิบคน ทเจบบวยนนทหลายร้อย เนยตงชกจ่ายเงนทองให้ไปจัดเงง
 ผงศพผตตายทเจบบวยนนทหาหมอรักษาพยาบาล บรรดาคนในเมืองและ
 นอกเมืองเกบได้หนงสือทพวกตำบลเขาเนยชวเปาะทง ถนามาส่งกับผู้รักษา
 เมืองเป็นหลายฉบับ เนยตงชรบมาอ่านมความว่า “พวกของชองกงตงอยู่

ทเขาเนยชวเปาะ สดยช้อสจรรตวยกนทงสน เขยพหนังสือมาทง
 ให้ศรภษาเมองและกรมการทงปวง ช่งรภษาเมองบกกเกยตำบล
 ไตเมงสรทวกน ค้วยโลวจนทงเบนคนสดยช้อ เราจิงไปเขย
 โลวจนทงมาปรารณนจะได้อช่วยกันทำราชการบำรุงแผ่นดินเทศไฉน
 จิงคบคักกันแก่งได้ความทำโทษโลวจนทง เวาให้เจยสัวมาพ่งข่าว
 ไม่วาเหตุอย่างไรจิงจบตัวเจยสัวจากไวกวยกนทงสองคน แม่วา
 เหนแถกน อย่าให้ช้วคคนทงสองเบนอนตราย จงส่งตวลกช่งเบน
 ษ้องนางเกส้อออกมา เราทวักถ่าวการอนต่อไปไม่ ถ้าทำให้คน
 ทงสองเบนอนตรายแล้ว เราจะยกพวกมาปราบปรวมเมองบกกเกยนกก
 แคนทกแทนให้จิงไค่ ถ้าทานศทช้อสดยและราษฎรช่าวเมองบกกเกย
 รัความในหนังสือแล้ว อย่าไค่ตักใจจิงจุดสำหทาคินไปเกิด” เนยตงช
 แจงความแฉวกหาเฮงไทชิ่งมาปรภษาวากการเรองนจะคคอ่านอย่างไรไค่

เฮงไทชิ่งนนั้นเบนคนฉลาดพุดจาอ้อนหวานกพุดคค้อยตามว่า ช่ง
 พวกโจร เขาเนยชวเปาะนนั้น กองทพทลวง ยก ไป ปราบปรวม เบน หลายควง
 กไมไค่ชยชนะ ทหารเมองเรากเบาบางทไทนจะต่านทานไค่ ช่าวเจาคคตเห็น
 ว่า ช่งคนทงสองนนั้นไทงตรอไวก่อน ตอ้งมีหนังสือบอกเข้าไปกราบทล
 พระเจ้าชองฮยจกกับช้วไทชอชุนนางผู้ ไหญุทราบเสยก่อน แล้วจคนายทหาร
 คุมไฟรพดออกปิตงคายมนอยนอกเมอง จะได้อบองกันพวกโจร ทานจะเห็น
 ปรการไค่

เนยตงชว่า ทานพุดนชอบแล้ว จิงให้หาช้วชก ช้วเค่งมาส่งว่า
 คนทงสองนนั้นสาคณูนกจะจาชงใจให้เนนหน้ากกลวจะตาย ครนละเลยไวก
 กกลวจะหน เจ้าจงอตุสำหรับวงรภษาอย่าให้คนทงสองลำบาก ช้วชก

ชวเค่งได้ฟังก็ความยินดีคานบลากลับไปคูก จัดแจงให้โดวจุหนังกบเจยสว
มความสขยงกว่าแต่ก่อน เนยตงชให้หาบุนตตขนนางนายทหารตำแหน่งท
โตวกัว ทเรียกว่าตวตอ กบสเสงนายทหารทเรียกว่าเพยขอองมาเลาความ
ซงพวกเขาเนยชวเบาะทงหนงตอจากล่าวกับเฮงไทชว ชแจงการงานให้

นายทหารทงสองฟังทกประการ

บุนตต ลเสงจึงพตว่า พวกโจรจะกลาทงถนฐานเจยวหรือ ท่าน
ชยามความวตกเจย ตวชาพเจากรบเบยหวตเงนเดอนชยเป็นนตย คตจะ
สนองพระเตชพระคตทกเวลา จะชอกุมทหารไปตงคายชยูนอกเมือง ถ้า
พวกโจรตงทตายกคตทงถนมาจะชวเสยให้สน เนยตงชได้ฟงกตใจจิง ให้เอา
แพรวตวนบักตวยใหม่ทองชย่างตมารางวตให้นายทหารทงสอง บุนตต ลเสง
รบชองแฉวกลาถูกรักษาเมืองกลับไปบ้าน

ครนรงชนเขา ลเสงนายทหารใหญ่ให้หาบรรตนายทหารรองมา
ปรัักษา พชชกเถยวเตนมา ชกเถยวณนรูปร่างลกษณะคตมอเซมเซง เป็น
ทหารชองลเสง ๆ เหนกเรียกชกเถยวเข้ามาแฉวบอกวว่า โจรพวกชองก
จะยกกองทัพมาตเมืองบักเกยในเวว ๆ น เจาจิงจัดหาทโตวกัวล่าวยกออก
ไปตงคายมนไว่นอกเมืองคชยบองกันพวกโจรก่อนแฉวเววจะยกตามออกไป

ชกเถยวรบคาสงคานบมาจตทหารพร้อมตวยเครองคตตราวธ เตวจ
แฉวคตมทหารออกจากเมืองบักเกย ไปตงคายมนชยทตามลปวยไฮวเกาะ
ชายเขาโกวชัว ทางเมืองระยะทางสามลบล ครนรงชนเขาลเสงจตทหาร
และเครอง คตตราวธ และเสบยงอาหารพร้อม ยกกองทัพออกจากเมือง ไปตง
คายชยตามลชวยชวชายเนน ทางจากกาแพงเมืองทางยลบล แฉวเกณฑ

ทหารให้ชุดหลุมไว้ตามทางทั้งสามด้าน มีทหารถืออาวุธข่มอยู่คอยพวกโจร
ทยกมาจะได้สู้รบ

ฝ่ายโจวหยงชินแส กับโตจิง รีบเดิน ทางไป ถึงเขาเนียชัวเปาะก็แล้ว
ความซึ่งเจียดกับโลวจุนหงถูกทหารจับไปได้ออกและเรื่องทงหนงสอไห้ของกิง
กับพนองเหล่านนพังกทุกประการ ของกิงแจ้งความก็ โกรธยงนกงจตกลอง
สัญญาชน บรรดาพนองทงปวงกมาพร้อมกันยงตงตงทชมนุม นิงเป็นลำดับ
กันตามตำแหน่ง

ของกิงจึงพูดกับ โจวหยงชินแสว่า เดิมท่านคิดอธิบายไปล่อลวง
โลวจุนหงมาเหมือนกับแก่งไห้เป็น ไทษ ยิงธาเจียดพนองของเราอีกคน
ทงกพลอยไปตองไทษด้วย จะคิดอธิบายอย่างไรดี จึงจะช่วยคนทงสองได้
โจวหยงชินแสว่า ท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะยกไปปราบปรามไห้เรียบร้อย
ไห้จงได้ รุ่งชนพรุ่งนเบนวันดี เชิญท่านจัดแบ่งพวกพองไพรพลไว้รักษา
ตำบลนอกจากนน ไทยกไปตเมืองบกเกยด้วยกันทงสน

ขณะนั้นตชยจตชนว่า ขวานของข้าพเจ้าสองเล่มนไม่ได้ขำผู้คน
มาชานานแล้ว ครนโดยนว่าจะไปตหkBานเมือง ขวานสองเล่มนมีความยนต์
ยงนก็ พงให้ข้าพเจ้าคมไพรพลสกกหารอยจะไดยกไปตเอาเมืองบกเกย แก
เอาโลวจุนหงกับเจียดออกมา

ของกิงว่า นองมกลางวองไวจิงจริง แต่เมืองนจะเปรียบเหมือนท
อนไม่ได้ เนยตงชเบนบตรเชยของชวไทชชุนนางผู้ ไหญไพรพลมมาก
นายทหารอกสองคนผมอเชมแขนงน ก็ ตานทงนไดตงหมนคนชอบนตคกับ
ตเตง ถ้าจะสู้รบโดยกาดงเห็นไม่ได้ ตชยกอนวอนจะชอยกไปเบนทพทหน้า

โง่หยงชินแฉ่งพูดว่า ถ้าเจ้าอย่าจะเป็นเชียนฮองทัพหน้าแล้ว
 จงตรึงตรองให้จงดอยาไห้เสียทซากก ดชยกรบตามความยหนดนถ พอเวธา
 จวนเยน ของกงสงปวยชวนมหนงสอไปถงตามบรรดาพนองทรทษาดาน
 เขตแดนไทรทงกน จุดไฟรพดเครื่องคสตราวอเดบียงอาหารตามหมู่ของตัว
 ไวไฟรอมถงกำหนดวันตจะยกกองทัพไป

ขณะนั้นเพงจะเซาฤดแลง มาลากอวนพมกาดงไฟรพดกเซมแซง
 ดวยหยตรบมาชานาน ครนแจงในหนงสอประกาศกมความยหนดจุดเครื่อง
 คสตราวอต่าง ๆ ไวไฟรอม ไหลชยเป็นนายทหารทัพหน้า คมไฟรพดหารอย
 ทพทสอองเกยเตยน เกยโม ชงเมง ชงเหลยง คมไฟรพดพนหนง ทพทสอาม
 นนทหารหญิง นางไฮ้ชาเหนย นางชงยเหนย นางโกวตัวชอคมไฟรพด
 พนหนง ทพทสอเอง ชงชน คมไฟรพดพนหนง ของกงกับโง่หยงชินแฉ
 เป็นแม่ทัพใหญ่มทหารสำหรับองกนสนาย คือ ลอฮวง กวยเสง ชงลป
 องชน ทหารหนาคอฉนเหมง แปะสน ฮนทอ เฟงก ทหารหลงคอ ลมชอง
 เบหลน เตงฮย ทหารชางชายนนคอชอเฮยนเจยก ฮาวเฟง เฮยมสน ทหาร
 ชางชวานนคอ ฮวยหยง ตนตต เฮยชน เขาเลงจนชางทำบนไปด้วย ให้
 ไตจกกับพวกพองหลายคนรับส่งเสบียงอาหารแล้วคอยสืบข่าวคราว ให้
 กงชนตฉน เล่าตง จตง มกทง อัยรักษาดำบล ค่ายในน่านนไหลจกกับ
 พวกพองคมไฟรพดรักษารเวยบรอยแล้ว พอลงวันฤกษตถยกกองทัพออก
 จากเขาเนยชวเปาะเดินทางเป็นลำดับกันตรงไปเมืองบักเกย

ฝ่ายชกเถยวตงคายม่นอยู่ตำบลปวยไฮ้วเกาะ ตรึงตรองจะสู้รบกับ
 พวกโจร พอมาไซตบชาวราชการมาแจงว่า ของกงยกกองทัพมาเป็น
 อนมากเกือบจะถงเขตแดนอยแล้ว ชกเถยวแจงความกตระเตรยมทหารไว้

พร้อม มาไขกรบไปยิงค่ายตามลห้วยซิว แจงความกับดั่งตามซึ่งพวก
 โจรยกมา ดั่งแจ้งแต่ดวงตออาวอชนมาคมทหารออกจากค่ายมาหาชกเถียว
 ปรึกษาการที่จะสู้รบกับพวกโจร ครนรุ่งชนเขาดั่งกับชกเถียวจัดทหาร
 หมนหาพนยกออกจากค่ายไปตั้งชบวนคอยสู้รบ ตวดดั่งกับชกเถียวถอ
 อาวอชนมวไปยืนอยู่หน้าทหาร

ฝ่ายลชขคมไพร่พลทหารขยเบนนทพหนายกมากอน เห็นทหารเมอง
 บกเกยออกตงชบวนคอยจะสู้รบกับเรงไพร่พลตรงมา ดั่งดั่งกับชกเถียวจำได้
 ว่าลชขพวกโจรเขาเนยชวเปาะกชบมาตรงเขาไปทงสองนาย

ลชขชบมาชนทหารตงตวาดว่า นายทหารเมองบกเกยจำเราไม่ได้
 หรือ คอตวดลชขทเรยกว่า เฮกชวนฮ้อง ผมอเซมแซง อยู่ทเขาเนยชวเปาะ
 ดั่งดั่งว่า เราได้ชนชาวเลาดอทกเวลาว่า ทเขาเนยชวเปาะมผ ผมอเซมแซง
 นก ทารูจกกว่าผู้ใดไม่ บคนใดเห็นแลวดคอรปร่างหน้าตาอย่างนดอกหรือ
 ยิงจะมาตวดตอองผมอกกับผมอชนด้วย ชกเถียวนายทหารจิงไปจับเอาตวดมาฆ่า
 เสีย ชกเถียวได้พงกทวเวาระแลวดสงเหงเตงให้คมทหารมารอยทงเขาบก
 รุกฆ่าพ่นพวกโจร ลชขกับไพร่พลตันทานทหารมาไม่หยุดกแตกทนกระจัด
 กระจาย ชกเถียวคุมทหารไล่ตามไปพ่นตวบตยเกลอง

ขณะนั้นเกยเตยชน เกยไป ชงเมง ชงเหลียง กองทพทสองมาถงก
 เขาชวยลชขสู้รบ ชกเถียวเห็นพวกโจรยกทนมมาชวยกตกใจไม่อาจบกรุก
 เขาไปชกมากลบมาทชบวนบอกแกดดั่งว่า ข้าพเจ้าไล่ตามไปถึงชายบ้ำ
 พอกองทพทนมพวกโจรยกเขาชวยกันเห็นเหลอกาดงจิงได้กลับมมา ดั่งดั่งว่า
 กลัวอะไรกับโจรเชนน

พดแลวก็คุมทหารหน้าออกจากขบวนรบตามลยเกล้งไป พอเห็น
 ไฟพลยกมาอกหนงสอทงบอกวณายทหารหญง นางโฮ้วซาเหนยอย
 กลาง นางโก้วตัวชอกบนางชงยเหนยอยสองข้างชายขวา ลีเสงสงไท
 ชกเถยวชบทหารเขาไปสู้รบนางโฮ้วซาเหนยเหนตงนบกขบมาเขาระหวางเขา
 ลีเสงแบ่งทหารเป็นหลายกองยกตามไป พอกองทัพตัวเอง ขาฉน ชงชน
 สามนายคุมไฟพลยกมาถึง ลีเสงเห็นพวกโจรยกมาหลายกองกนกครน
 ครามคุมทหารกลบมายังตามลยเกล้ง เกยเตยน เกยไป ชงเม้ง ชงเหลยง
 คุมไฟพลกลบมา นายทหารหญงทงสามทหนไปชวงนกนชกมากลบคุม
 ไฟพลบุกกรุกมาทางข้างหลัง ลีเสงกับนายทหารทแยกย้ายออกตาทานเห็น
 พวกโจรรุกกระชนเขามากลถอย ลชยทพหนาทชกมากอนคอยสกดอย พอ
 ลีเสงถอยกลบกเขาไลซาพน พวกพองไฟพลเหล่านนไลตามมาทนกประตง
 กนเขาลอมลเสงกับพวกทหารไวไลซาพนเป็นตะลุมบอน ลีเสงกับชงเถยว
 เหลอกาลงทจะตาทานกพนผาออกจากทลอมทนไปได พวกชองกงกไมตต
 ตามชวงนกรวบรวมไฟพล ตงคายมนอยูข้างทศเหนอ คอยทากองทัพชองกง
 อยู

ฝ่ายลีเสงกับชกเถยวคุมทหารทนไปถึงค้าย ตรวจตทหารลุมตาย
 ลงเป็นอนันมาก จงไซไททหาร รบเขาไปในเมือง แจงความกับ เนยตงชตามชง
 ไตสู้รบกับพวกโจรททุกประการ เนยตงชดูรักษาเมืองมีความวิตกนั ให้หา
 บุนตตนายทหารใหญ่มาในเวลากลางคน ส่งไทคุมทหารทไคจากลวดยกออก
 ไปชวยลีเสง บุนตตรบคาสงจตทหารพรอมแลวยกออกจากเมืองบักเกย
 ตรงไปค้ายทตามลชวยชว ลีเสง ชกเถยวออกมาตอรับ เชญบุนตตเข้าไป
 ในค้ายปรึกษาการทจะยกไปสู้รบพวกโจร รุงชนเขากตระเตรียมทหาร

พร้อมด้วยเครื่องศัสตราวุธยกออกจากค่ายตรงไปตำบลยู่เถ่ง ทิศของกิ่ง
 ยกดตรงมาเกือบจะถึง บนตึก ไท่ทหารตั้งขบวนรบเตรียมชนและเกาทัณฑ์
 ไหยนเรียงรายอยู่ริมขบวนคอยสู้รบต้านทาน พอกองทัพของกิ่งยกมาถึง

ฉันทูเห็นขบวนมาชนหน้าร้องด้วยเสียงอันดังว่า พวกชนนางกิ่งฉันทู
 เหล่านั้ไม่รู้อะไร เราจะยกกองทัพมาตีเอาบ้านเมืองเสียหลายครั้งหลายหน
 แต่มความวิตกกังวลาษฎรทั้งปวง จะพากันตกใจกลัวไม่เป็นอันทำมาหากิน
 จึงได้ตั้งใจ แม่นวามความเกรงกลัวจึงตั้งโลวเจินหงี้ เจียสวักบัลลิกซ์ของ
 นางเกสออกมาให้เรากจะถอยกองทัพกลับไป ถ้าไม่ยอมยกคงจะได้เห็นกัน
 บนตึกได้ฟังก็โกรธร้องถามนายทหารว่าผู้ใดจะอาสาจับโจรฉันทูได้บ้าง

ซกเถียวได้ฟังก็ขมขานหน้าร้องตอบด้วยเสียงอันดังว่า เดิมเจ้า
 กเป็นชนนางอยู่ในเมืองหลวงเหตได้จึงได้มาเป็นพวกโจร ถ้าจับตัวได้จะจับ
 พันเสียสักรอยทอน ฉันทูเห็นซกเถียวก็โกรธออกกระบองสนขมมาตรงมา
 ซกเถียวก็ชักมาเข้าสู้รบกับฉันทูด้วยกระบองไม่แพ้ชนะกัน สันทอกพวก
 ของกิ่ง ชมาถอเกาทัณฑ์ ยนอยุ่หน้า เห็นฉันทูสู้รบกับซกเถียว นายทหาร
 สันทอกยิงเกาทัณฑ์มาถกแขนซ้ายซกเถียวเจ็บบวดยงนกกชกมาหนกคบเขา
 ค่าย ของกิ่งก็ส่งให้พวกพองไฟรพลบุกกรรฆ่าฟันขนานไป ทหารก็แตกหนี
 เลยไปถึงค่ายตำบลปวยไฮ้วเกาะ พอเวลาจวนเย็นจึงเข้าพักอยุ่ที่ค่าย ตรวจดู
 ทหารตายสามส่วนยังเหลืออยู่สองส่วนนึกความวิตกนัก ของกิ่งกับพวกพอง
 ไฟพลบุกได้มาถึงตำบลฮวยฮิวเข้าแย่งชิงเอาค่ายได้

โจวหยงฉินแจ้งพดว่า กองทัพเมืองบั๊กเกียคงจะเกรงกลัว ถ้าไม่
 ยกตามไปฆ่าเต็มเอาในขณะนทงไว้อาจจะมีกำลังชน ภายหลังจะคิดทำยาก

ของกงได้พังกมความยินดี พอเวลาค้างจืดแจงพวกพ้องไพร่พลทนมอเซม
แข่งยกออกจากค่ายตามล้วยชีวแยกกันไปตำบลปวยไฮ้เกาะทางสดาน

ฝ่ายขุนต้อยในค่าย ทหารมาใช้เข้าไปแจ้งวามกองทัพยกติดตาม
มาทางทิศตะวันออกจุดไฟสว่างเกือบจะถึงค่ายอยู่แล้ว ขุนต้อยออกมาททหาร
ออกไปข้างทิศตะวันออก พอล้วยหยง เอียนซุน ต้นตอคุมไพร่พลมาถึง
ก็ตมอลอไหวงอฮองซุน ขุนต้อยเห็นตงนกกตใจ คุมทหารกลบมายงตำบล
ปวยไฮ้เกาะข้างทิศตะวันตก พอกองทัพเอียนเจยก ฮาวเผง เอียนซุน
รุกไล่กระชนเข้ามาคุมไฟสว่างทั่วไปทั้งป่า ฉุนเหม็ง ฮันทอ เผงกคุมไพร่พล
มาถึงทิศเหนือกรกระชนเข้าไป เลงจกยงบินชนาบมาทกองทัพขุนต้อย
ราวกับพาดนจะทำลาย ลิมซง เบ่หลิน เต็งฮุยกุมไพร่พลมาถึงทิศใต้กลอม
กองทัพขุนต้อยไว้ทางสดานพันชนาบเข้าไป ทหารขุนต้อยพากันตจใจมิได้คิด
สู้รบ ขุนต้อยนถองาวอดสาหัสสู้รบบุกบนออกมาได้หนีไปทางใหญ่ พบเล่ง
คุมไพร่พลหนักลบบมากเขวสมทบกัน พวกของกงไล่ติดตามฆ่าฟันไป เล่ง
สู้รบต้านทานถอยหนีไปจนเวลาสว่างถึงกาแพงเมืองบกเกย เนยตงซุรรักษา
เมืองแจ้งความกตจใจกลวยงนกรเณททหารจะยกออกไปช่วย พอ --
กองทัพทหนมาเข้าเมืองได้ ก็บตประตเมืองให้ทหารรักษาหนาทเชิงเทนไว้
ม่นคง ของกงกับพวกพ้องไพร่พลกตงคายนนอยทประตตงหมงทิศตะวันออก
คิดการจะตทกกาแพงเมืองเข้าไปให้ได้

ฝ่ายเนยตงซุ รักษาเมืองบกเกย จึงประชมบรรดาขุนนาง มาพร้อม
ปรึกษาวางจะคคอ่านแก้ไขประการใด เล่งวามตงนกองทัพโจรยกมาประต
เมืองเนนการจวนตจแล้วถาเข้าไปก็จะเสยท ทานจงมหนงสอบอกเข้าไปเมือง

หลวงให้ชาวไทชอนำชนกรบาทลชอกกองทัพมาช่วยโดยเร็วแล้วมหนังสือไป
ถึงหัวเมืองที่ไกล ๆ ให้ยกมาช่วยจึงจะไม่เป็นอันตราย

เนยตงขได้พังกเห็นชอบด้วยจึงเขียนหนังสือมอบให้เฮงเตงนายทหาร
รองถือเข้าไปเมืองหลวงและหัวเมืองไกลเคียงทั้งปวง เฮงเตงรับหนังสือ
ค่านับลา มาจัดทหารมา หลายนคนเบ็ดประตุ ทอดสะพานข้ามคู ออก จากเมือง
บักเกยไปตั้งเกยเมืองหลวง เนยตงขส่งให้เฮงไทชวเกณฑ์ราษฎรชาวบ้าน
แถวในเมือง ชนเขาเครื่องศัสตราวุธแยกกันเพิ่มเติมชนรักษาหน้าทเชิงเทน
ประตูกำแพงเมืองไวมนคง

ฝ่ายของกตงตงกายประตุตเมืองอยู่ทประตุตงหมง แยกพวกฟ้อง
ไพร่พลออกไปตั้งค่ายอยู่ทประตุไซหมิง ทิศตะวันตกประตุบักหมง ทิศเหนือ
ทงตามตาน เบ็ดวางไวแต่ประตุนาหมงทิศใต้ของกตงให้พวกฟ้องไพร่พลเข้า
ตทกกำแพงเมือง ลลเสง บุนตคคมทหารออกสู้รบหลายครั้งกยงไม่แพ้ชนะกัน

ฝ่ายเฮงเตง ผู้ถือหนังสือ กบทหารมาตามนาย รมไปถึงบักเกยเมือง
หลวงก็ตรงไปบ้านชาวไทชอค่านับแล้วส่งหนังสือให้ ชาวไทชอรับมาฉกฉนิก
ออกอ่านแจ้งความกตงใจ จึงถามเฮงเตงว่าเหตุผลอย่างไรจึงได้รบพุ่งฆ่าฟัน
กันชน เฮงเตงก็เล่าความเต็มของโลวจุหนงให้ฟังตงแต่ตนจนปลาย แล้วว่า
บคนของกตงยกกองทัพมาได้สู้รบกันทตามลชวชว และตำบลปวยไฮ้วเกาะ
จนยกเขาล้อมเมืองไว้ ชาวไทชอแจ้งความแล้วจึงพดกับเฮงเตงว่า เจ้าเห็นต
เห็นอยมวจริงพกอยู่ทโรงกวนกอน เราจะปรึกษากบชนนางทงปวงดแล้วจึง
จะจัดการ เฮงเตงตอบว่าเมืองบักเกยตามดไตเมงฮูนนเปรยขเหมอนฟองเบ็ด

ตั้งอยู่บนศาลาตาเดียวทงทลงบรรดาหัวเมืองเล็กน้อยมพากนยบเขนไปสนหรือ
ขอท่านได้จัดใ้ทงทพยกไปช่วยโดยเร็วเถิด

ชว้ไท้ชื่อได้ฟังจึงให้ขุนนางทสาทรบ้ไปเชิญคุมิตไซ้ขุนนางผู้ใหญ่
มาปรึกษาว่า การนสาตญนุกจกข่าไม่ได้ คุมิตไซ้ไปพาไท้ด้วยกับขุนนาง
ทงปวงมาค่านับ ชว้ไท้ชื่อจึงเล่าเรื่องความเมองบักเกยตาบดได้เมงอยู่ให้ฟัง
ตงแต่ตนจนปลาบ แลวดพดว่าบรรดาขุนนางนายทหารจะมอบายประการใด
บ้าง ขุนนางทงปวงได้ฟังก็แลตตากันไม่โต้ตอบประการใด

ยังมีนายทหารมหนงแซ่ชว่นชอจนหน้าตา จมูกโตง ผมหยิก หนวด
แดง รุปร่างตงใหญ่ผมอเซมแซงชานชานาญเกาทณทมอ เป็นขุนนาง
ตาแหน่งท ไตวเบอออกมาค่านับชว้ไท้ชื่อแลวดพดว่า เดิมเมอซาพเจายงอยบาน
ไ้ไตรจกชอบพอ กับชายผทง เป็นเทอกเกอ เหลากวณอแต่ตรงแผนคณ ส่ามก
ชอแสง หนาแดง หนวดยาว รุปร่างคตยคตงกบกวณอถองาวใหญ่เป็นอาว
สาทรบมอ คนทงปวงเรยกวาควตอผมอเซมแซงนคต ไ้ตงทมนคน เล่าเรยน
ตารบพรชยสงครามชานชานาญ เป็นขุนนางตาแหน่งชุนกนอย ณ เมืองพตง
ถาท่านไปเชิญกวณแสงมาตงไท้เป็นนายทหารใหญ่ ไ้ชยไปปรามปรามพวก
โจรตาบดเขาเนนชว้เปาะคงเรยบรชยราบคาบ ชว้ไท้ชื่อได้ฟังกคใจจึงทำ
หนงสอมอบให้ชว่นจน รบหนงสอค่านับลามาจตเงงบ่าวไพร่ออกจากตงเกย
ไปในเวลากลางคณถึงเมืองพตงกตตรงไปบ้านกวณแสง

ชว่นนกวณแสงนงพดอชยกับเชยชอบน คนไซ้เขาไปเงงวาชว
ตงเกยถอหนงสอมาถทวน กวณแสงได้ฟังกชว่นเชยชอบนออกมาตอรบ
เชิญชว่นจนเขาไปชางในค่านบกนตามธรรมเนยมแลวดพดว่า ทานกับเรา
ไม่ไ้พบกันชานาน บคณทานมาหามอระสงไ้หรือ

ยกตรงไปตำบลเขาเนยชวเปาะก่อน ถึงพวกโจรจะยกมาช่วยก็ไม่ทัน เมื่อ
 ปรากฏตำบลเขาเนยชวเปาะราบคาบแล้วจึงจะจับพวกโจรเสียให้สิ้น ชวไท้ขอ
 ได้ฟังก็เห็นชอบ จึงพูดกับชวนจันฉา อบายนคนกเหมือนกับใจเราคิดไว้
 พดแล้วก็ ไทหาคมิดไซ ชนวนางฝ่ายทหาร มาส่งให้เกณฑ์ทหารเมืองชวตั้งกับ
 เมืองฮอบกรวมกันเป็นทหารหมื่นห้าพันตั้งให้เซยชอบุนเป็นเขยฮอบอง ตั้ง
 ให้กวนเส็งเป็นแม่ทัพใหญ่ ให้ชวนจันเป็นทัพหน้า ให้กวนเส็งไท้ฮวย
 เป็นกองลาดเลียงตั้งเสบียงอาหาร จัดการแล้วกวนเส็งแม่ทัพกับเซยชอบุน
 ชวนจันก็คาบปลากดขมาตระเตรียมทหารพร้อมสรรพไปด้วยเครื่องศาสตราวุธ
 ครั้นได้ฤกษ์ก็ยกออกจากตั้งเกยตรงไปตำบลเขาเนยชวเปาะ

ฝ่ายชองกง คมพวกพ้อง ไพรพล เขาตลก กางแพง เมืองบักเกย เป็น
 หลายครั้งก็ไม่แตก จึงคิดว่าเรายกมาชานานสู้รบกันยังเอาชัยชนะไม่ได้ ใน
 เวลาคนนอนหลับชองกงหยิบเอาตำราพิชัยสงครามออกมาดู

โงวหยงซินแสดจึงพูดกับชองกงว่า พวกเราตั้งล้อมเมืองมาชานาน
 ในเมืองก็ไม่ยกออกมาสู้รบ เดิมทหารมาออกจากเมืองไปนั้นเห็นจะเป็น
 เนยตั้งชให้ไปแจ้งความกับชวไท้ชอชอกองทัพยกมาช่วย แต่แม่ทัพนั้นคงจะ
 มอบายจึงไม่มาเมืองบักเกยคงจะยกตรงไปตำบลเขาเนยชวเปาะดอกระมัง
 จาจะต้องเตรียมกันให้พร้อม ถ้าเราจะได้ยกไปโดยเร็ว ชองกงได้ฟัง
 ก็เห็นชอบด้วย

ฝ่ายไท้จิงเป็นผู้สืบข่าวครั้นแจ้งความจากกองทัพเมืองหลวงยกตรงมา
 ก็ออกจาก เขาเนยชวเปาะ หนีไปพึ่งค่าย แจงกับชองกง และ โงวหยงซินแสดว่า
 ชวไท้ชอชนวนางผู้ ใหญ่ตั้ง ไท้กวนเส็งชนวนางนายทหารเมืองพุดังเป็นแม่ทัพยก
 ตรงไปเขาเนยชวเปาะ ข้าพเจ้าจึงรีบมาแจ้งความให้ทราบ โงวหยงซินแสด

ว่าถาดงนนรชธาไม่ได้ เวลาควนนจะต้องแบ่งกองทัพให้ยกไปก่อนบ้าง
จัดเอาพวกพ่อง ไพร่พล ให้ชุมนุมอยู่ที่ตำบลบวดย โฮ้วเกาะ ทั้งสองข้าง ชายขวา
มั่นในเมืองปักเกยแฉงความติดตามมาจะได้ออกสู้รบต้านทานไว้

ซ่องกงไคฟงกเห็นชอบ จึงส่งฮวยหยงกับลิมของ ไคคุม ไพร่พลคนละ
ทหารร้อยแยกกันไปชุมนุมอยู่ที่ตำบลบวดย โฮ้วเกาะ ให้ผู้เขียนเจียกกับ
เลงจันจัดเอาบันฮองฮวยเผ่าคุม ไพร่พลไปชุมนุมที่ริมเมือง ถ้าเห็นกองทัพ
เมืองปักเกยตามมากให้ยิงปืนขนานไป ลิมของ ฮวยหยง เลงจัน ก็คุม
ไพร่พลคนละทหารร้อยแยกกันไปตามคำสั่ง ซ่องกงจึงให้เตรียมกองทัพ
ไว้พร้อมพอดึกประมาณยามเศษก็ยกกองทัพออกจากค่ายกลับไป

ฝ่ายทหารรักษากำแพงเมือง ครนรังชนเวลาสายเห็นกองทัพ
ซ่องกงยกกลับไปสิ้นแล้ว ก็มาแจ้งกับเนยตงซุผู้รักษาเมืองทุกประการ
เนยตงซุให้หาดแสงกับบุนตตนายทหารทั้งสองมาปรึกษาว่า กองทัพพวก
โจรกลับไปแล้วจะคิดอ่านประการใดดี บุนตตตอบว่าข้าพเจ้าตรกรวด
ซงกองทัพตงเกยเห็นจะยกตรงไปตีเขาเนยซิวเปาะดอกกระมัง พวกโจร
เหล่านี้จึงได้กลับไปโดยเร็ว ถ้าเรายกกองทัพติดตามไปฆ่าเต็มเขาก็คงจับตัว
ซ่องกงได้

พดยงไม่ทันขาดคำ มาไซตบราชการมาแจ้งว่า กองทัพเมืองหลวง
ยกไปติดตามเขาเนยซิวเปาะแล้ว เนยตงซุแจ้งความก่ดงดแสง บุนตต ให้
คุมทหารแยกเป็นสองกอง ยกตามไปทางทิศตะวันตกและทิศตะวันออก
ประตงกนเขาซาเต็มเขา ด่งแสง บุนตต รับคำสั่งมาจัดทหารยกออกจากเมือง
ไปทั้งสองทิศ

ฝ่ายของกงยกกองทัพกลับไป เหนือกองทัพเมืองบักเกียไล่ติดตามมา
 ก่อกองทัพไพร่พลยกหนี ลี้แสงกับบุตรตเหินดงหนักเร่งทหารไล่ตามไป
 จนถึงตำบลป่วยไสวเกาะ เลงจนคุมไพร่พลข้ามอยู่ ครั้นเห็นกองทัพ
 เมืองบักเกียไล่ตามมา ก็ยงบินขวานไปทักกองทัพลี้แสง บุตรตราวกบิแผ่นดิน
 จะทำลาย ลี้แสง บุตรตเหินดงหนักตกใจ หยดกองทัพดวงทกอน ฮวยหยง
 กับลมของคุมไพร่พลข้ามอยู่ริมทางทั้งสองข้าง พอได้ยินเสียงบันกประดัง
 ก็นอนออกมาทางซ้ายขวาตรงเข้าบกรุกซาพน ลี้แสง บุตรต แฉงวาทูกอบายจึง
 เล็กกองทัพกลับมือเขย่นเจยกคุมไพร่พลออกสกัดหน้าเขาไล่พนเบนทะเลมบอน
 ทหารเมืองบักเกียล้มตายลงเป็นอันมาก ลี้แสงกับบุตรตเหินดงจะตวนทาน
 กขบมาหนีเขาเมืองบัตประตเมืองไวแน่นหนา พวกของกงได้ชัยชนะไม่เห็น
 ผู้ใดออกมาสู้รบออกกขวนกันคุมไพร่พลกลับมาตำบลเขาเนยชวเปาะ

ฝ่ายเซยชอับนนายทหารกองทัพหน้า กับกวนเสงแม่ทัพใหญ่รบ
 เดินทางไปถึงเขาเนยชวเปาะก่อนกตงคายลงไว ชวนจนกองทัพหนุนยก
 ตามมา พอของกงยกกองทัพไปใกล้จะถึงตำบลเขาเนยชวเปาะ พบกองทัพ
 ชวนจนยกมาตามทาง ต่างกตงคายมกลงไวทั้งสองฝ่าย แลวของกงจึง
 พวกรบพุ่งทชานาญทางน้ำลอบข้ามไปบอกพวกทรักษาค่ายน้ำตระเตรียมไว้
 จะโดยกมาช่วยให้ทหาร ไพร่พลก็ลอบไปไม่ให้ผู้ใด

ฝ่ายเตยทวนครวนแฉงวา กวนเสงเป็นแม่ทัพคุมทหารมาตงคาย
 อยู่ใกล้ตำบลเขาเนยชวเปาะ จึงปรึกษากับเตยสนวา ตงแตเรวพหนองมา
 ตามกตอกขบของกงชานานยังไมมีความชอบสังใด บัดนี้กวนเสงนายทหาร

เมืองพตงเป็นแม่ทัพใหญ่ยกมา ถ้าเราสองคนคุมไพร่พลไปตีปล้นค่ายจับตัว
 กวนเส่งได้คงจะมีความสุขมาก เตยสนวว เราได้วากถ้าวไพร่พล
 ชำนาญทางนาเลกนอยแทนจงช่วยกันระวังรักษาหนาทเวตถวา แม่นยกไป
 เเตยทวงทพนองทงปวงจะทงเวาะเาะเเลนได้ เเตยทววาเพราะคตคตงน
 ไมไซหรือ มาอยู่ชำนานยังไมมีความชอบอะไรคตคตงนง ถ้าเจาไมเห็น
 ดวยกแลวไป เวลาควนนเราจะไปเอง

เตยสนววากถ้าวห้ามปรามกไมพง เเตยทววจดไพร่พลกับเรอรบ
 ทาศบลาเครื่องศตตราวอครบมอกน พอเวลากลางคนคตอหงายแจม
 เเตยทวคคุมไพร่พลลงเรือเลกนอยออกจกค้าย ไปช่มอยู่ทกอแฆมชಾಯบ่า
 ใกลกบค้ายกวนเส่งคอยได้เวลาจงจะยกไปตีปล้น

ฝ่ายทหารสำหรับตรวจตราในเวลากลางคน ครนเห็นมเรือช่มอยู่
 กรบกลบมาค้ายแจมความกบกวนเส่งจวมเรือเลกประมาณทาศบลาจอตช่ม
 อยู่ในคอแฆมชಾಯบ่า ไมแจงวาเหตุผลประการใด กวนเส่งได้พงกทงเวาะ
 แลวกระชบลังความลบกบทหารให้ตระเตรียมกนไวพรอม

ฝ่ายเตยทวครนเวลาตถสามยามกคุมไพร่พลชนจกเรือตรงไป
 ยงค้ายกวนเส่ง เห็นในค้ายงยบลังคตคตญวาทลบสน เเตยทวไปมองท
 ประตุ เห็นแตกวนเส่งนงคทหนงสออยท ตะแตมเตยทวกมความยนต จงคุม
 ไพร่พลตรงเขาค้ายจะจับตัวกวนเส่งแม่ทัพให้ได้

ฝ่ายพวกทหารของกวนเส่งเห็นเตยทวคุมไพร่พลลวงเขาไปกต
 ของตญญาชน ทหารทช่มอยู่ประตงกนออกมาทงคตวนตรกนเขาลอมไว
 แลวบุกรกชวาพนจับตัวเตยทวกับไพร่พล ได้มคเขาไปลังกวนเส่ง ๆ เห็น
 เเตยทวคตววา นับประสาอะไรกับพวกโจรเชนนคตจะมาทารายเราดวยหรือ

ความแฉก ให้จาง ไว ในเกวียนคอยท่าจับตัวของกงภักพวกพ้องเหล่านั้นได้ จึงจะส่งเขาไปในเมืองหลวงพร้อมกัน ทหารกมเตี้ยห้อยกับไฟพลไปขง ไว ตามคาแม่ทัพส่ง

ฝ่ายเตยสูนแจ้งความว่า เตยหวยพชายกับไฟพลถูกกวนเสงแม่ทัพ จับไว้ทางสนกตกใจรีบไปหาฉวนเซียวสามคนพี่น้อง เล่าความให้ฟังว่า เตยหวยลอบไปปล้นค่ายกวนเสง พวกทหารของกวนเสงจับไว้ได้ทางสน

ฉวนเซียวชิตได้ฟังก็โกรธเตยสูนขงนัก จึงพูดว่า พวกเราไม่ได้ สบายานไว้ ถ้าถูกรทุกขรอนส่งใดก็ต้องช่วยเหลือกัน ตัวเจ้าเป็นน้องร่วมบิดา มารดา กับเตยหวย เหตุใดจึงไม่ไปเป็นเพื่อน ปลดปล่อยไปแต่ผู้เดียว บคน เตยหวยสู้จับได้เจ้าไม่ช่วยก็แล้วไป เราตามคนพี่น้องจะช่วยเหลือ เตยสูน ตอบว่ากรไม่เป็นเช่นนั้น เพราะเห็นว่าชองกงผู้เป็นใหญ่ไม่ได้ส่งจึงไม่อาจ ไป ฉวนเซียวชิตว่า ถ้าคอยใหม่คำสั่งเตยหวยพชายเจ้าคงขบเขน เตยสูน จากเลาห้ามสามคนพี่น้องไม่เชื่อฟังแล้วกตองยอมทำตาม ฉวนเซียวชิต ฉวนเซียวเหงา ฉวนเซียวชิตจุดไฟพลในเวลากลางคืนเสร็จแล้ว ก็ยก แยกย้ายกันลงเรือประมาณร้อยลำออกจากค่ายตรงไป

ฝ่ายทหารสอดแนมเห็นพวกโจรคุมไฟพลลงเรือเล็กมา ก็ไปแจ้ง ความกับกวนเสงแม่ทัพทุกประการ แล้วกระซิบบอกทหารไปจัดการไว้พร้อม ตามเคย

ฝ่ายฉวนเซียวชิต ฉวนเซียวเหงา ฉวนเซียวชิตกับเตยสูน คุม ไฟพลไปถึงชายป่า ชวนกันขมฝงจะเข้าตาค่ายกวนเสง ฉวนเซียวชิตสามคน พี่น้องนันทนา เตยสูนอยู่หลังกับไฟพลถือเครื่องศาสตราวุธพร้อมกัน

บุกรุกเข้าไปในค่ายไม่มีทหารสักคนหนึ่งเห็นไฟสว่างอยู่ อวนเขียวช่วย
 ตามคนพี่น้องกตกใจกลัวจะถกอธิบายหนักลมบอกออกมาพวกทหารของกวนเส็ง
 กตกของสัญญาชน ทหารที่ซุ่มอยู่กประตงกนออกมาทางทหารมาและเดินเท่า
 จะเข้าล้อมพวกโจรไว้ เตยสูนเห็นตงนนักตกใจ ทนหน้ากลบวิ่งมาริมฝั่ง
 โดคน้ำดำไป อวนเขียวช่วย อวนเขียวเหงา อวนเขียวชิตรีบหนีมาริมฝั่ง
 ทหารกวนเส็งไล่ตามมาทนกบกรุกฆ่าฟันขนานไปสามคนพี่น้องสู้รบต้านทาน
 ไว้เป็นสามารก อวนเขียวชิตเสยท ทหารกวนเส็งจับเอาตัวไปได้

ขณะนั้นลจน ทองอัย ทองเมง เทยเวลาตระเวนอยู่ในน้ำลของเรือ
 มาถึงชายป่า เห็นทหารล้อมอวนเขียวช่วย อวนเขียวเหงาไว่กตรงเขาช่วย
 ไม่คิดแกชวด บุกรุกเข้าไปช่วยเขาอวนเขียวช่วย อวนเขียวเหงาออกมาได้
 ลงเรือหนีไป พวกทหารเห็นโจรหนีไปแล้ว ก็ชวนกันคุมตัวอวนเขียวชิตไป
 สงกกับแม่ทัพ กวนเส็งกตงโทษาชงไว้

มายลจนกกับพวกพองเขาช่วยอวนเขียวช่วย อวนเขียวเหงาหนีไป
 พบเตยสูนจึงชวนกลับไปเขาเนยชวเปาะ เลาคความชงไปตปลนคายกวนเส็ง
 จับเตยช่วยกกับอวนเขียวชิตและไพร่พลไว้ได้ให้พวกพองเหล่านนพง

ขณะนั้นพอไพร่พลทชานาญทางนาไปถึงเขาเนยชวเปาะ ก็แจ้ง
 ความชงของกตงมาทกประการ เลาคตงจึงให้เตยสูนลอบไปแจ้งกกับชองกตง
 เสยให้ทราบ เตยสูนก็ออกจากตบลดงน้ำดำไปถึงฝั่งแล้วตรงไปค้าย
 เลาคเรอชงปลนคาย กวนเส็งแม่ทัพจับเตยช่วย อวนเขียวชิตไว้ได้ ชองกตง
 แจ้งความกปริกษากกับโจวหยงชินแล้วจะคิดอ่านประการใดดี โจวหยง—
 ตอบว่าเวลพรงนยกออกไปสู้รบให้เห็นแพและขณะก่อนจึงจะคิดอธิบายต่อไป

ครนรุ่งชนเขาชวนจนจกมททหรรมาทวรบ ชองกงกบพวภพอง
คุมไฟรพลอดจากคายเหนชวนจนยนอยุหน้าทหรร กถามพวภพองวผู้ได
จะธาสาสู้รบบ่าง

ฮวยหยงไดพงกขบมาตรงไปรบกับชวนจนไดสบเพลิง ฮวยหยง
แกลงทขบมาหนชวนจนไดทกไลตาม ฮวยหยงหยดมารชกเกาถนทขงไป
ชวนจนไดยนเสยงเกาถนทมากควงาวบองกันไว ลูกเกาถนทตรงไป
ทหนาดกวางของชวนจนพลดตกลลง ฮวยหยงเหนไมถก กขงไปถก
ลูกหนงหมายใหถกหนอก ชวนจนเหนลูกเกาถนทตรงมากหลบหน จึง
คดวาทหรรณนสมมอเกาถนทแมนนถ ไมฮาจไลตอไปกชกมากลบ ฮวยหยง
ไลตามยงเกาถนทไปถกลูกหนง ถกชวนจนแตไมเบอนนตรายดวยเสอเกวระ
ทอถกกันไว ชวนจนตกใจวงหนตรงเขาคาย แจงคววมขงไดสู้รบใหควนเสง
แมทพพงทกประการ

ควนเสงสงใหจงมาตาทสาทรบชชอวฮวยถวเบมาแลว กแตงตว
สวมใสเสอเกวระถองาวใหญ่เรยกวาแซเลงตอ คมทหรรออกไปยงหน้าคาย
ชองกง ในขณะนชองกงยนอยุหน้าคาย เหนควนเสงรปรางลกษณะต
จงบอกกบพวภพองว ควนเสงคนนสมมอเซมแซงไมเสยททมชอเสยงปรากฏ
ทงแผนคณ

ลิมชองไดพงกไกรธจงตอบว บรรดาพนองทงปวงตงแตมาอย
ควยกนทเขาเนยชวเปาะนถชานาน ทาคกสงควรมทลายสบครยงไมไดพง
ถอยคางนเลย วนนเหตุผลอะไรจงมาลบลดตัวเองยกยของคณอนนคกวา
พดแลวลิมชองถถอทวณขบมาจะเขาสู้รบกับควนเสง ๆ เหนคณนถกรองตวาค
ควยเสยงอนนควว เรากบเจ้าทหาควรสู้รบกันไมจงไปบอถชองกงออกมว

เราจะถามเอง ของกงได้นกรรองห้ามลมของวา อญาเพงสูรบ แล้วขบมา
 ออกมาถอมตวคานบกวนเสงตามธรรมเนียม พดวว่า ขาพะเจาของกงเดิมเป็น
 ขุนนางเลกนอยอยู่เมืองหนเสยก็ย ตามแต่ท่านจะปรึกษาโทษ กวนเสงว่า
 เหตุใดตัวจึงบังอาจคคกบฏ ของกงตอบว่าเพราะพระเจ้าแผ่นดินเซอพง
 แต่ขุนนางกงฉิน สอพลอประจบประแจง คคอธิบายแกล่งขุนนางทชอตรง
 คบล้างเสยไม่ไหขอเสยปรากฏ ขมขมเหงราชภูวไคความเดอชวอนทก
 บานทุกเมือง พวกขาพะเจาของกงนมแต่ชวยบารงแผ่นดินไทเป็นสขมไคคค
 กบฏประทุษร้ายกวนเสงว่าเรารุทงสน พวกเจาคคกบฏเทยวตปลนเดยงชวต
 จะวาชวยบารงแผ่นดินอย่างไร กองทพเทยตายกมาถึงแล้วอญาพดจา
 ลอฉวงไหมากไป แม้นไม่ลงจากมาไหจับมัดแต่ โดยคกจะสับเสยไหละเอียค

ฉิมเหมง ฉิมของไคพงกโกจรตองนายขบมาตรงไปรบกับกวนเสง
 เป็นสามารถ ผมอเซมแซงคดยกนทงสองฝ่าย ของกงขนมมาอยเห็นมมอ
 กวนเสงเซมแซงกจริง แต่สูรบอยแต่ผเดยวทไไหนจะตานทานไค ถาพลง
 พลาตลงกวนเสงก็จะเจบชวยไปจงตมาลอสัญญาชน ฉิมของ ฉิมเหมง
 กาลงสูรบอยกับกวนเสงพอได้นนเสยงมาลอสัญญาทหยตรบ ขบมากลบ
 มาทงสองนายรองถามของกงว่า ขาพะเจากาลงจะเซาจบกวนเสง เหตุใด
 ทานจงตมาลอสัญญาไหกลับมาเดย

ของกงตอบว่า พวกเวานชอสตยสจรวตจะสูรบตงนนไมควร ควยเรา
 สองคนกวนเสงนนผเดยว มาตรมแนนวาจบไคกแต่หัวใจหายอมไม่ พ
 เห็นวากวนเสงคนนสตยชอผมอเซมแซงเทอกเถาเป็นขุนนางตงฉิน ชวต
 ของกวนเสงทตายกไคเนนเทยพตา คนทงปวงตงศาลบชาชยู่ทุกบ้านทก

ตำบล ถ้าใดกวนเสงไปเป็นพวกพ้องอยู่ด้วยกนทเขาเนยชวปะระ พะยอม
ยกให้กวนเสงเป็นเจ้าของตำบลต่อไป ลิมของ ฉนเหมงได้พังกชดเค้นอยู่
ในใจไม่โต้ตอบประการ ไตถอยห่างออกมาทพทงสองฝ่ายกยกกดบเขาคาย

ฝ่ายกวนเสงกลับมาถึงควยแฉวคตรวพงวา เวลาอนนตวเรากาดง
สู้รบอยู่กับทหารของกทงสองคนเกือบจะเสยท ของกทมาดอตญญาให้
ทหารทงสองกลับไปด้วยเหตุผลประการ ไตกไมรู กิดแล้วให้ทหารไปคมตัว
อวนเซยวชดกบเตยหอย ซงเบเนพวกของกมา ตามวา ซงกทคนนทเบเนเต
ชุนนางเลกนอยอยู่ ในเมืองหนเสยกยเหตุ ไตนพวกเจ้าจพากนมาตามกค
ยอมให้ชองกทไซตอย

อวนเซยวชดตอบวา ทานไมรหรือ ชองกทผนชอเสยงปรากฏ
ทงแผนคณ ชาวบานกยอทรอยทงสน เหมอนกบฝนตคเมอตุคแลงยามชค
เบเนคนชอตยสจรวตไมมผุเสมอ กวนเสงได้พังกไมพุดประการ ไตให้เอาตัว
อวนเซยวชดกบเตยหอย ไปชงไวตามเดิม

ฝ่ายชองกทกรนกลับเขาคายแล้ว ปรีกษากบงวหยงชนเศคคคชาน
จะจับกวนเสงกบนายทหารทงสองให้ได้ งวหยงวาทานอย่าวิตกเลย ซาพเจ้า
มอบายออยอยางหนงแลวกระชบบอกอบายกบชองกทเบเนคความลบ ชองกท
ไตแจงกเห็นชอม จึงให้หาอเยนเจยกมากระชบบอกอบาย อเยนเจยก
กคานบลาออกจากคายตรงไปยงคายกวนเสง ชองกทจงให้หาบรวดาพนชง
มาพรวอมกนแจงความลบ ไตพงตางคนกตระเตรยมการ ไตพงอมเสรง

ฝ่ายกวนเสงเวลาคณอนนไม่สบายใจ เตนออกไปเทยวเลน-
หน้าคายเทนเคอนทงายแจมกยนชมเคอนนอย

ฝ่ายอู๋เอียนเจยกไปค่ายกวนเตงจึงบอกทหารเหล่านั้นว่า เรา —
 มาหาท่านแม่ทัพ ทหารก็ไปแจ้งกับกวนเตงว่า นายทหารผู้หนึ่งมณฑลเคว
 ไม่ได้สวมใส่เสื้อเกราะจะขอเข้ามาหาท่าน กวนเตงก็ให้พานายทหารผู้นั้น
 เข้ามาถามว่าเจ้าคือผู้ใด อู๋เอียนเจยกว่าผู้คนอยู่มากแจ้งความไม่ได้
 กวนเตงหัวเราะแล้วพูดว่า ธรรมดาเป็นแม่ทัพทหารนับหมื่นนับแสนไม่เป็น
 นาหนงใจเดียวกันที่ไหนจะว่ากล่าวได้ ท่านมีขอความสิ่งใดก็บอกเถิดอย่าได้
 เกรงกลัวเลย

อู๋เอียนเจยกจึงบอกว่า ข้าพเจ้าขอว่าอู๋เอียนเจยก ได้เฝ้าพระเจ้า
 ซองออยจงใหญ่กกกองทัพมาปราบปรามโจรที่เขาเนยซัวเปาะ ครั้นยกมาถึงณ
 ุบายของพวกเขาโจรแตกทัพยับเยิน จึงตกอยู่ที่เขาเนยซัวเปาะ ไม่รู้ที่จะ
 กลับเข้าไปเผ่าอย่างไรได้ ครั้นแจ้งว่าทวนยกกองทัพมา ข้าพเจ้ามีความ
 ยินดียิ่งนักเมื่อขณะท่านสู้รบกับลิ้มของ ฉินเหมงฝมอเซมแข็งคิดจะจับตัว
 ท่าน ซองกิงเห็นจึงตามมาลอบสัญญาให้กลับมา กลัวท่านจะพลาดพลั้งเสีย
 กับนายทหารทั้งสองใจของซองกิงนออยากจะมาสามภักดิ์ แต่พวกเหล่านั้น
 ไม่ยอม ซองกิงจึงลอบมาปรึกษากับข้าพเจ้าจะให้พวกโจรเข้าสามภักดิ์เสีย
 ทางอื่น ถ้าท่านเชอพงข้าพเจ้าจงจัดเครื่องศัสตราวุธไว้ให้พร้อมเวลาพาพว
 ยกลดทางตรงไปยังค่ายโจร จับลิ้มของกับพวกเหล่านั้นส่งเขาเมืองหลวง
 ท่านก็จะมีความชอบมาก ข้าพเจ้ากับซองกิงจะได้ลูกะโทษเสียด้วย แล้ว
 จะได้ทำราชการสนองพระคุณต่อไป

กวนเตงได้ฟังก็มีความยินดีมากได้คิดระแวงสงสัย จึง โตะและสรามา
 เลียงอู๋เอียนเจยกเป็นอนต อู๋เอียนเจยกก็เล่าความซึ่งซองกิงสยขอสัจจ

ยัตถรรวมแต่เจ้านายไม่ชอบเลยจึงได้มาเป็นโจร กวนเสงก็ไม่พูดจาตั้งโต

กนโตะเสพสรวาเสรจพอเวลาควา ออเยนเจยกกนอนค่างอยทค้ายกวนเสง

ฝ่ายชองกงครนรงชนเขา จดไฟรพลทรวปร่างคลายคลงกบชองชน

แตงตวถอชวรกุมไฟรชอกจากค้ายมากบชองกงตรงไปยงค้ายกวนเสง

ฝ่ายกวนเสงกบออเยนเจยกนงพุดจกนอยุ่ แจงวาชองกงคุมไฟรพล

มาจะสู้รบ ออเยนเจยกจงพุดวา เวลานพวกโจรยกมาซาพเจาจะออกรบเอง

แต่เวาคดอบายไว้วา เวลาคาจงคอยจคการ ครนยกชอกไปสู้รบเขาชยชนะ

เสยกอนกกลวจะสะดงสะเทอนทานจะเหนประการโต

กวนเสงวาชอบแลว ออเยนเจยกกยมเอาเสอเกวาระออกมาสวมใส

ถอกระบชองชนมา กวนเสงกคमतหวรชอกจากค้ายมากบออเยนเจยก พอ

ชองกงคุมไฟรพลมาถึงชบมาชนหนารองตาออเยนเจยกวา เวาคเลยงเจา

ถงชนาตมใหเจบชานาใจเหตไฉนจึงไดหนมาในเวลากลางคน

ออเยนเจยกวา ตวเบนแตชนนางเลกนอยทาการใหญไม่สำเรจคอก

ชองกงทาเป็นโกรรชองสงชองชนตวปลอมใหเขาสูรบกับออเยนเจยกไดสืบ-

สองเพลง ออเยนเจยกตดวยกระบองถกชองชนตวปลอมตกมาตาย ชองกง

กถอยทพกลบเขาคาย กวนเสงเหนตงนนกดใจรชองสงททาวใหยกบกรกพน

ชานาไป ออเยนเจยกห้ามไว้วา จะไดตามไปนั้นไม่ได้ ด้วยงองหยงชนช

คนนตนก เปรียบเหมอนเทพยดา คงจะมีอบายประการโตสักสงหนง ถา

พลาตพลงลงกจะพวกันเสยท

กวนเสงโตพงกคमतหวรกลบเขาคาย จดโตะและสรวามาเลยง -

ออเยนเจยกแลวถามถงชองชนทชวตายนนคอผู้โต ออเยนเจยกวาชองชน

คนน เดมพระเจ้าชองชยจงตงใหไปเป็นชนนางตำหนงทโตถวการการ

ทหารณ เมืองเชิงจว ของกงเกลียดชังมาชานานเพราะด้วยไม่เหมือนน้ำใจ
เวลานของกงจงไซของชนออกมาให้หาพนเดี่ยว

กวนเสงได้ฟังกมความย่นตลก จึงหาตวจวนจนกับเซยชอบบมาส่ง
ให้จุดเครื่องคัสตราวคมหทหารแยกไปคอยช่วย ตัวเราจะคมหทหารมาหารอย
พร้อมอนเกาทณทั โหเยนเจยกนำทาง ยามสามให้ถึงคายของกง ถ้า
โดยนเดี่ยวประทศญญาชนกให้ประตงเขาปลนคาย นายทหารทงตองก
ตระเตรียมไวเสจรจ

พอถึงยามสองกวนเสงกคมหทหารออกจากคาย อเยนเจยกนำ
ลตทางไป ครนไกลจะถึงคายของกง กวนเสงกหยตมาตามอเยนเจยกคว
ทมไฟโคมสว่างนนตรงโหน อเยนเจยกบอกวาทไฟสว่างนนคคคายของ
ของกง กวนเสงกเรงชบทหารตรงเขาไปถึงคายไมมผคน เหลยวมาดู
อเยนเจยกกไมเห็นโดยนเดี่ยวประทศญญาจตชนกตกใจ แจงวาทกอบาย
ของของกงจงชกมากลบ พวกของกงทชมอยตามชายเขานนโดยนประทศ
กประตงกนออกมา เสงกลดองและมาลอชองตรงเขาลอมกวนเสงกบทหาร
ทงปวงไว้ ทหารของกวนเสงพวกนัตกใจแตกกระจัดกระจายไปส่น กวนเสง
กบทหารมาเหล่านนบกกรกมาจะชอกจากระหวางเขา พวกของกงทชมอย
ในบ่าถอชอประตงออกมาเกยวเทามา กวนเสงพลตตกจากหลงมาลมลง
กพวกนตรูเขาจบกวนเสงมตไวคุมเอาตัวไปคาย

ฝ่ายลิมของกับฮวยหยงคุมไพร่พลคนละกองออกสกัดชวนจนนาย
ทหารโจชบมาเขาถูรบกันเป็นสามารถ ชวนจนลุมมอไมได้กชบมาหน พบ
นางโฮวซาเหนยคุมไพร่พลออกสกัดทางเขาถูรบกับชวนจน ๆ เสงทถูกนาง
โฮวซาเหนยจับตัวได้ให้ไพร่พลมัดคุมไป ณ คาย

ฝ่ายฉันเหมงกับซงลบคมไพร่พลไปคอยสกัดเซยชอบอยู่ตามทาง
 เซยชอบคุมไพร่พลหนวดาวรองดาด้วยเสียงอันดังว่า พวกโจร ใจร้าย
 จงมาต่อสูกับเรา ฉันเหมงได้ฟังก็โกรธขึ้นมาเขารบกับเซยชอบได้หลาย
 สิบเพลง ซงลบขบมาช่วยฉันเหมง เซยชอบก็หนีหน้าต่อสูกับซงลบ
 ฉันเหมงเห็นได้ทีเอาระบองตลกเซยชอบตกลมา ไพร่พลก็ตรึงเขาจับ —
 เซยชอบมัดไว้

ฝ่ายลเองก็คุมไพร่พลก็อ้อมไป ถึงค่ายกวนเสงหักพงค่ายเข้าไป
 ช่วยเตยห้วยกับอวนเซยวชตออกมาได้ แลวกเก็บรวบรวมเสบียงอาหาร
 เครื่องศาสตราวุธและเกลยกล้อมเอาทหารเหล่านั้นกลับมาด้วย บรรดา—
 พวกพองทงปวงกลับมาถึงค่ายพร้อมกัน ซองกิงก็ยกกองทัพกลับไป พอ
 สว่างถึงเขาเนยชวเปาะ บรรดาพนองพร้อมกันยงตงตงทชมนมไพร่พล
 ก็คุมกวนเสง เซยชอบ ชวนกันไปตง ซองกิงตรงเข้าแถมตกวนเสงกับ
 นายทหารทงสองออกแล้วพียงไปนั่งเก้าอี้ใหญ่

ซองกิงก็เข้าคานบรรบสารภพว่า ข้าพเจ้าได้ดวงเกินท่าน ขอ
 อภัยเสยเถิด ออเซียนเจยกก็เข้าไปคานบกวนเสง แล้วพูดว่าข้าพเจ้าน
 เพราะด้วยซองกิงผู้ใหญ่ไซ้กตองจำใจไป ท่านอย่าได้ถือโทษเลย กวนเสง
 เห็นพวกพองซองกิงมีความสตัยชอวกใครกนโดยสุจริต ก็หันหน้ามาต —
 ชวนจันกับเซยชอบแล้วพูดว่า พวกเราจะคิดอ่านประการใดดี นายทหาร
 ทงสองตอบว่า ตามแต่ท่านจะเห็นควรข้าพเจ้านได้ชดชวาง กวนเสงจึงพูด
 กับซองกิงว่าท่านจับข้าพเจ้านมาได้จึงฆ่าเสยโดยเร็วเถิด ซองกิงว่าข้าพเจ้า
 ตงใจเชิญมาอยู่ด้วยปรารภนาจะได้ช่วยกันบำรุงแผ่นดิน แม้นท่านไม่ยอม

จริงแล้วก็ไม่อาจหนีวงเหินยวไวได้

ท่านจะกลับไปเมืองหลวงให้ได้

ข้าพเจ้าจะต้องไปส่ง

กวนเส่งได้ฟังจึงพูดว่า มิเสียแรงที่ชอเสียงปรากฏเหมือนนกบถอยคำ
ที่เขาเล่าลือจริงหาที่เปรียบมิได้ เกิดมาเป็นชายชาติทหารเมื่อนายเห็น
ทุกซัดขในใจของเราแล้ว ก็คงจะสนองพระเดชพระคุณ ตามตรัสหายรูจัก
นำใจคงตอบแทน ข้าพเจ้ายอมตามภักดีของท่าน ใช้สอยสืบไป

ชองกงได้ฟังก็มีความยินดีขงนัก จึงส่งให้จาด โต๊ะและสุรามาเลี้ยง
กวนเส่งกับชวนจันเซี่ยชอบุนเป็นทวนเรียงแล้ว ให้พวกพ้อง ไปเกลี้ยกล่อม
ทหารที่แตกหนีกระจัดกระจายไปได้เจ็ดพันเศษ ให้สียงถือหนังสือไปเมือง
พตัง วัตถุประสงค์หมายครอบครวของกวนเส่งมาอยู่ด้วยที่เขาเนี่ยชัวเปาะ
เรียบรอยแล้ว ชองกงมีความวิตกกัง โดวจนหงกับเจยสู่วทตคค จึงพูด
ขึ้นว่า เราจะคิดอ่านประการใด จึงจะช่วยคนทั้งสองออกมาได้ ไงวหยง—
ขึ้นแล้วว่าท่านอย่าวิตกหยดพกเสียสักเวลาหนึ่ง จึงยกกองทัพไปตเมืองบักเกย
ก็คงสมความปรารถนา

กวนเส่งได้ฟังจึงพูดขึ้นว่า ข้าพเจ้ายังไม่มีความชอบสิ่งใดจะขอ
คุมทหารของข้าพเจ้ายกไปตเมืองบักเกย ตอบแทนคุณท่านสักครึ่งหนึ่ง
ชองกงได้ฟังก็มีความยินดียอมให้กวนเส่งกับชวนจัน เซี่ยชอบุนคุมทหาร
เป็นกองทัพหน้ายกไปก่อน ชองกงกับพวกพ้องไพร่พลตระเตรียมกันจัดเอา
ลจุน เตยสนทธานาญทางนาไปด้วยพร้อมแล้ว ก็ยกกองทัพออกจาก
เขาเนี่ยชัวเปาะไปเมืองบักเกยทั้งกองทัพหน้ากองทัพหนุน

ฝ่ายเนยตงซุกรักษาเมืองบักเกยครนชกเถยวถกเกาทัศนทหายตแลว
 กไหหามาจตโตะและสราเจยงปรกษากางานอยุ่ ขณะนนมาไซ้บราชการ
 มาแจงวากอนเสงเมทพเมืองหลวงกับชววจน เขยชอบนนายทหารทงตอง
 ยกกองทัพไปตตามลเขาเนยชวเปาะเตยทชองกงจับไว้ไดทงสน กอนเสง
 กับนายทหารยอมเข้าสวามภกตเป็นพวกโจรเตยแลว บदनชองกงยกกองทัพ
 มาอก

เนยตงช ไดพังกนงตก ตะลงจน ถวยสราหตคจากมือ ไม้รูทจะพต
 ปรการใด ชกเถยวเหตงนนจพตวาทนชาพเจาหายบวยแลวจะชอ
 อาสาไปสู้รบกับพวกโจรแกแคนไทจิงได เนยตงช ไดพังกคลายวตกตงไห้
 ชกเถยวคมทหารออกไปสู้รบ ไทลเสง บนตคยกตามออกชวยชกเถยว
 ลเสง บนตคคานบดามาจตทหารพรอมยกกองทัพออกจากเมืองไป

ฝ่ายกอนเสงกับชววจน เขยชอบนคมทหารไปไกลจะถงตตามล-
 บวยไฮ้วเกาะแขวงเมืองบักเกยกตงคายมนลงไว้ พอชกเถยว ลเสง บนตค
 มาถงตตามลบวยไฮ้วเกาะกตงคายพททหารอยุ่ ครนรังชนเขาชกเถยวแตงตว
 ถอชวานชนมาพาททหารออกจากคายตงมา กอนเสงก็คุมไพร่พลออกจาก
 คาย

ขณะนนพอชองกงยกกองทัพมาถง ไดยนเสยงกคองและมาลลอชอง
 ชองกงกับลลอชวง ถวยเสงกชนมาอยบบนเนนทพทงตองฝ่ายยกไปถงสนามรบ
 ก็เข้าปะทะกันกอนเสงชบมาชนหน้าชบวน

ทหารเหล่านนบอกลงกับชกเถยววา นายทหารคณนคอตวกอนเสง
 ชกเถยวแจงความกไม้พตจาตงไดจิงชบมาเข้าสู้รบกับกอนเสงได้สยเพลง
 ลเสงยมนตหน้าคายอยุ่เหนชกเถยวสุ้สมอกอนเสงไม้ได้ ถลอกระบตองเดิม-

ขบมาเขาช่วยชกเถยรวบรวมชนจน เขยชอบนเห็นกขบมาเขาช่วยกวนเสง
 ตานทาน ของกงดอยบนเนินจิ่งไห่กองทัพใหญ่ยกบลรุกซาพนเข้าไป —
 ชกเถยว ลเสง บนตถกยพวกทหารทงปวงทวนไม่ไดกลาดอยเขาเมืองชองกง
 กยพวกไพร่พลไล่ตามไปจนถึงกาแพงเมืองก ไทตงคายนกลงข้างทิศเหนือ

ครนรุ่งชนเขาชกเถยจกมทหารออกจากเมืองมาสู้รบ โงวหยง
 ชนเสงพวกพองไทรบลด ถาชกเถยไล่ตามก ไทตอยหนี พวกเหล่านน
 กสู้รบกับชกเถยแลงทาแตกหนีไปชกเถยได้ชยชนะกมความยนต์คุมทหาร
 กลับเขาเมืองกพอเขนคา

ขณะนั้นลมวาวพัดกลาหมอกลงมดมวนัก โงวหยงชนเสงนำ
 ไพร่พลออกจากค่าย ไปเที่ยวชดหลมและบ่อไวตามแถวริมกาแพงทไกล
 กับคลองนาเอาดินทรายกลบไว้ แลวกกลับมวค้ายจัดพวกพองไพร่พลไปชุ่ม
 ตามแถวหลม ทาทเหมือนจะแตกตนจะถอยหนี พวกพองไพร่พลจัดการ
 ไวเสรีจ

ฝ่ายชกเถยครนรุ่งชนเขาไปดูบนเชิงเทิน เห็นกองทัพชองกงแตกตน
 ถน่ว่นวายกม ใจถาเวิบลงจากกาแพงคุมทหารมาสวมรอยชออกจากเมืองตรงมา
 พวกพองไพร่พลชองกงแกกลงถอยหนีกระจัดกระจายไปต่น โงวหยงชนเสง
 ไหลจนกบเตยต่นออกรบลดไปทแถวหลม ชกเถยเป็นคนใจเร็วขบมาได้ตาม
 ลจน เตยต่นไปไกลจะถึงหลม

ลจนโดดลงในคลองแกลงร้องบอกชนมวว่า พชองกงรบหนีไป
 โดยเร็วเถดชกเถยได้พงศาถนุวาชองกงชยชานากขบมาได้ตามจะจับ
 เอาตัวให้ได ครนไปถึงหลมพวกพองไพร่พลชองกงกจุดประทศสัญญาชน
 ชกเถยได้ยนเสยงประทศกตกใจจะชกมกลับ พอตกหลมลงทงคนทงมา

ไฟพลเพลิงานนตรุกนออกมาจับชกเถียวไว้ได้ ทหารของชกเถียวเห็นดังนั้น
 ก็นกกดเขาเมืองแฉงความกบเนยตงชทุกประการ เนยตงชผู้รักษาเมือง
 จึงส่งนายทหารโทกระเถกนชนรักษาหนาทเชิงเทนับตประตเมืองไว้ไม่ออก
 สู้รบ แล้วคิดจะเอาโลวจนหงกับเจยตงออกมาฆ่าเสียกกดงกองทัพ ชองกง
 จะพังกาแพ่งเข้าไป กองทัพเมืองหลวงที่จะยกมาช่วยก็ไม่มิตองงตรอกคน
 ทั้งสองใจไม่อาจจะฆ่าได้

ฝ่ายชองกงครนได้ชยชนะกชวณกนกดบมาค้าย ไฟพลคมตว
 ชกเถียวมาส่ง ชองกงมีความยินดีเขาแถมตชกเถียวออกเชิญเข้าไปในค้าย
 จด โตะและสุรามาเลี้ยงแล้วพูดเกลยกล่อมชกเถียวว่า ท่านดูเขาเถดพนอง
 ของชาวพเจวมชนนางนายทหารเมืองหลวงกว่าครึ่ง ท่านอย่าได้ตเตยนเลย
 จึงช่วยคิดฮานทาการทานบารุงแผนคณตวยกนเถด

เอยจนนเป็นคนชอบพอรก ไครกนกับชกเถียวมาแต่เดิม ก็ตรง
 เข้าไปค่านับชกเถียว พุดถงความหลงเขาจบบอกนรชงไห เอยจว่าไหน ๆ
 ถตถเขามาแล้วจงชยเสียดวยกนเถด ชกเถียววากตองยอมชยเอง จะทำ
 อยางไรโตะชองกงโตะพงกตใจโทจตโตะและสุรามาเลี้ยงบรรดาพนองทงปวงแล้ว
 ยกเขาตกาแพ่งเมืองเป็นหลายเวลากยงไม่ได้

ครนชยมากนจนวนน ชองกงนงชยท โตะแต่ผู้เดียว จดตะเกียง
 สวางกาลงตถสงตเคลมหลบไป ฝันว่ามคณเตนตรงเขามา ชองกงเงยหน้า
 ชนคเห็นเป็นเตยว โถมายนรชงถามว่า พนองของเรามาชยทนอรระสังโต
 ชองกงตถใจกถวชนชนถามว่ามาทำไมหรอนชยงไม่ได้ชกกองทัพไปแกแคน
 แทนพ จึงไม่มความชยตถกเวลา

เตียวโกตอบว่า ตัวพวกน้องเป็นคนรักใคร่ร่วมใจกันจึงได้มาช่วย
 บัดนี้โรคในตัวเจ้าจะเกิดขึ้น ต้องไปหาหมอที่อยู่ริมแม่น้ำข้างทิศใต้มาจึงจะ
 รักษาหาย พี่จะบอกอบายให้ตามสืบหกลอย่างจงรีบกลับไปเสีย โดยเร็วเกิด
 ฉวยว่าโรคกำเริบขึ้นจะโทษว่าพี่ไม่มาช่วย พุดตงนนแลวกออกเดินไป

ชองกงได้ฟังคิดจะถามให้แจ้งแต่ทว่าเตียวโกได้รีบเดินหนีไปเสียก่อน
 จึงพุดว่า จิตใจของพวกราชภักพนน้องจริง ๆ ก็พอดกใจตน ครนรุ่งเช้าให้หา
 ใจวหยงขึ้นแลมาเล่าความฉนตงแต่ตนจนปลายทุกประการ

ใจวหยงว่า ถ้าเตียวโกมาว่ากลาวกตองเชอพง ขณะนั้นเป็นเทศกาล
 หนาว ไพร่พลมาลาออกสู้รบกลาวาก เชิญยกกองทัพกลับไปเสียก่อน คอย
 ให้สนกุดหนาวไม่มีหมอกจึงคอยยกมาตเมืองออกกคงได้ ชองกงว่าท่านฉนแต่
 พุดจากถกตอง แต่โลวจนหงกับเจยสวพนองเรากรวกกว่าอยู่ในคกวันเดียว
 เทากบปหนง จะให้กลับไปเสียก่อนอย่างไรได้แมนถกคตรายฆ่าคนทงสอง
 ตายจะมิเสียทไปหรือ

พุดปรึกษากันยังไม่ตกลง ในเวลาฉนนชองกงไม่สบายตัวร้อน
 ปวดศีรษะหนัก บรรดาพนองกมาเยี่ยมพร้อมกันทในคาย ชองกงจึงบอกวา
 พนไหเจบปวดทหลง พนองทงปวดเห็นฉชนทกลางหลงสแดงเหมือนขาด
 กบอกกบชองกงตามขงเป็นขนมมา ใจวหยงขึ้นแซจึงพุดว่า โรคฉสังนสาคญ
 หนัก เดมได้ตตารวคทงหนงตองเขาแบ่งถวมาตมกนจึงจะถอนพิษได้ จึงหา
 มาตมให้กนก่อนเกิดขณะนเรายกกองทัพมาหมอยากไม่ม

เตยสนจึงพุดขนวาเดมขापเจ้าชยทแม่น้ำชมเอียงกง มารดา—
 เป็นผกฉางหลงเหมือนอย่างน หาหมอกหลายคนก็ไม่บริรักษา ภายหลัง
 ขापเจ้าไปเมืองเกยนคงหาอนเตาฉวนหมอยามารักษามารดาหายและจะตอง

รับไปหาอันเตาควนจึงจะได้ แต่ทางซึ่งจะไปนั้นก็ไกลกันดารกลัวจะกลับมา
ไม่ทัน โงวหยงชินแสว่าเดี๋ยวไถ่มาเขาฝนพุดว่าร้อยวันก็ไม่เป็นไร แต่บอก
เป็นคำอรรถเห็นจะได้กับหมอกคนนแน่แล้ว

ชองกงว่าถาดงนนจงเร่งรับไปเชิญมาอย่าว่าเงลากลางวันกลางคืน
ช่วยชวตพโวดศกรงหนงเถด โงวหยงกจตทงคาลมหนงกบเงนร้อยตาลง
ไปให้หมอ และเงินซึ่งจะไปชอกันตามทวงสามสิบตำลงมอบให้เตยสุนกำรับ
ส่งว่า จงออกเดินทางไปในเวลานี้ เราจะยกกองทัพกลับไปคอยทำอยู่ที่
เขาเนยชัวเปาะจงรับกลับมาโดยเร็ว เตยสุนรับทองคำใส่ห่อมาค่านับลาออก
จากค่ายไป โงวหยงชินแสตั้งพวกพ้องไพร่พลตระเตรียมกัน จัดให้ชองกง
ขึ้นบนเกวียนยกออกจากเมืองบักเกยรับไปในเวลากลางวัน

ฝ่ายเนยตงซมรภษาเมืองแจงความว่า ชองกงยกกองทัพกลับไปแล้ว
จึงทาลเตง บนตคนายทหารทงสองมาปรึกษา

ลเตงกบบนตคจพุดว่า โงวหยงชินแสคนนอบายดหนักหนา ไม่
แจงว่าจะคิดอ่านประการใด อย่าได้ติดตามไปเลยจะเตยท จงรภษาเมือง
มนโวดคกว่า เนยตงซมรภษาเห็นชอบด้วยจง จัดให้ทหารรภษานาทเซงเทนโวด
ตามเต็ม

ฝ่ายเตยสุนรับเดินทางไปที่กลางวันและกลางคืน ถึงแม่น้ำ --
เซยงจอกงเทยวหาเรือตามแถวรมผง เซยวกง ชามส่งเราเถด จะคิดงนให้
ชวยเงาของเรอกถอยเรือออกมารองถามเตยสุนว่า ท่านจะไปข้างไหน เตยสุน
ว่าเราจะข้ามไปฟากเมืองเกยนคัง ท่านจะเอาเงินมากน้อยเท่าไรก็ไม่ว่า
ชวยเงาของเรอว่าชอนนไม่เป็นไรหรอก แต่เวลาเย็นศาคแลวถงข้ามไปก็ไม่มี

ที่สถานกึ่งกลางอยู่ในเรือซาฟเจาสกคนหนึ่งก่อน รุ่งชนเขาจะข้ามฝั่งไม่ต้อง
เสียเงินทองมากดอก

พอเหลียวไปเห็นเรือเล็กออกလာหนึ่งนั่งผิงไฟอยู่ เชียวกวงรีบเตยสน
ลงเรือถอยไปจอดอยู่ใกล้กัน บอกกับชายหนุ่มว่าเขาเสียของเรายังไฟให้
แหงตวย เตยสนลงไปในเรือแลวกเขาหอมผางวางไว้อัดไฟมากอผิง ถามว่า
แถวนมมูโตชายสุราบางหรือเปล่า เชียวกวงเงาของเรือวาทเหล่านไม่มีสุรา
ชาย จึงจัดหาอาหารให้เตยสน ๆ กินอาหารแล้วในนอนในเรือหลับไป

ฝ่ายชายหนุ่มเงาของเรือเที่ยวหากินอยู่แถวแม่น้ำเซียงจอกกับ
เซียงกวงสองคนตวยกัน ครั้นเห็นเตยสนนอนหลับ ชายหนุ่มก็จุดไฟมาดว่า
จะมเงินทองของสิ่งใดมาบ้าง เห็นหอมผางของเตยสนใหญ่ ก็บอกกับเชียวกวง
วาทเห็นอะไรบ้างหรือไม่ เชียวกวงได้ฟังกษของเข้าไปใกล้เตยสน เขามอดคล่า
หอมผางบงเงินทองกมความขมตนกจึง บอกกับชายหนุ่มว่าอย่าได้ออออกไป จง
ถอยออกไปกลางน้ำเถิด ชายหนุ่มก็ถอยเรือออกไปถึงกลางแม่น้ำ เชียวกวง
เงาของเรือดำใหญ่เขาเชอกมตเตยสนไว้อัด เปิดทองเรือหยาบกระบขนมมา
เตยสนหลับไม่รู้สึกตจ ครั้นจะพลิกตวมอกตตตจใจลมตาด เห็นเชียวกวง
เงาของเรือถอกระบจะพนกรองวาทานผู้มอเข้มแข็งอย่าขาวเราให้ตายเลย
เงินทองตั้งของทงบวงจงเอาไปเถิด

เชียวกวงวาทเงินทองกจะเอาชวตกจะเอา เตยสนอสนวอนอกวาท
ทานอย่าฆ่าพันเสียขบเย็นเลย จงทำให้ตายโดยสะดวกเถิด เราเป็นผจะ
ไม่ได้มารบกวนทาน แม่นวาทาพันเราตายไปคงจะไดเห็นกัน เชียวกวงได้ฟัง
ถวาทกระบไว จบเตยสนโยนลงในแม่น้ำแล้วแกหอมผาออกดีเห็นเงินทอง
เป็นอนมากกตคตเฉลยวใจชนมมากลวาทาชายหนุ่มจะเอาส่วนแบ่งบนจาจะต้อง

ชาเสี่ย คตแลวกรอชเรยกชายเงาของเรือเล็กวา เห่งก้อ พททว มานเถด
 จะพูดให้ฟัง ชายหนุ่มเงาของเรือกไม่สงสัย ตรงเข้าไปในประทุน เชียวก้ง
 เงาของเรือใหญ่กจับมือไวเอากะบพนถกศรชะชายหนุ่มเงาของเรือเล็กตาย
 โยนลงแม่นำ โลหิตทตตเปอนเรอนนเชียวก้งตกนาลางถแลวก็แจวเรือไป

ฝ่ายเตยสุนเป็นคนชำนาญทางนาคาทน ครนเชียวก้งมัดโยนลงใน
 แม่นากชยบชยายแกเชอกออกโตตตรงไปข้างฝั่งทิศใต้ ชนตลงเห็นไฟสว่าง
 อยู่ในปากเดินไปครู่หนึ่งถึงหมู่บ้านเหนมีโรงชายสุวา เงาของกำล้งตมสุวา
 อยู่จนตักสามยาม แสงไฟสว่างออกมาตามช่องฝา เตยสุนเข้าไปร้องเรียก
 ให้เปิดประตูรับ ผู้เฒ่าเงาของโรงก็ออกมา เห็นเสอกางเกงเบยก็จึงถาม
 เตยสุนวา นเห็นจะถูกผู้ร้ายแยงชิงทกลางแม่นำโตคหันมาตอกกระมัง

เตยสุนคกเขาคานบแจงวา ข้าพเงามาแต่เมืองชวตงจะไปเมือง
 เกยนคง ครนมาถึงแม่นำเอียงจอกกเงเวลาเชนพบโจรสองคนแยงชิงเอา
 เงินทองไปต่นแล้วโยนลงในแม่นำ ขอท่านช่วยข้าพเงาไว้ตวยเถด ผู้เฒ่า
 โตฟังกพาเตยสุนเข้าไปในโรงเอาเสอกางเกงมาให้ผลตแล้วถามวา เงา
 แซ่วไรชอโต มาจนถงทนตวยอระสังโต เตยสุนวา ข้าพเงาแซเตยชอสุน
 จะไปเมืองเกยนคงเขยมเขอนอนเตาควนหมอตวยเป็นพนองกน

ผู้เฒ่าเงาของโรงจึงถามวา เงาจะมาแต่เมืองชวตงตงมตองเดินมาทางผ่าน
 เขาเนยชวเปาะหรือ เตยสุนวาตองเดินมาทางนน ผู้เฒ่าจึงพูดวาชองก้ง
 เป็นใหญ่อยู่ทเขาเนยชวเปาะ กมโตตปลนพวกเดินทางและราษฎรให้โต
 ความเตอดรอนเขาเลวตอกนมาชานานจะจริงหรือไม่ประการโต

เตยสนว่า ช่องกงเป็นใหญ่ในตำบลเขาเนยชวเปาะสดยชอสุจรัต
 ถาชนนางทโงกมความเกลียดชังคด้างผลาญเสียให้ได้ ผู้เขมาว่า เราได้
 ยนชาวดาของกงชอตรงคมแต่ช่วยราษฎรให้เป็นสุข ทตำบลเวานมแต่
 ชนนางกั้งฉินและพวกโจรคอยเบียดเบียนเที่ยวตปล้นจนได้ความคับแค้นใจนัก
 ถาแมนชองกงยกมาปราบปรามทตำบลนแล้วพวกราษฎรก็จะมีความสุขสืบไป

เตยสนได้ฟังกรวามผู้เขมาเป็นคนดี จึงบอกวาทานอย่าตกใจเลย
 ชาวเขาชอเตยสนอยตำบลเขาเนยชวเปาะ บदनชองกงบวยไซชาวเขาเอว
 ทองคารอยตาดงมาเชิญอนเตาฉวนไปรักษาครนมาถงแมนาเฮียงจอกกเกิด
 เหตุชน ผู้เขมาวาทาเขาเนยพวกชองกงเราจะเรียกบุตรชองเรามาพุดจากน—
 ผู้เขมาเจวชองโรงกเรียกบุตรชายออกมากานบเตยสน คานบแล้วบอกว
 ชาวเขาแซเฮงชอเตงเป็นบุตรททก ผู้คนเรียกวาเฮงเตงลกเดนรวดเร็ว
 คนทงปวงจตงยทอวาทอวะเงยมหลอชาวเขาอยากผกทต ให้ชานาญทางนา
 และเพลงอาวอต่าง ๆ แต่ยังไม่พบครตจิงได้ตงโรงชายตราอขรมแมนาน พวก
 โจรตองคนแยงชงทานในแมนาน ชาวเขากรจกคนหนงชอเตยวชองเรียก
 เจยกกย คนหน่มนชอชงเหงา ชาวเมืองชวเตงกยเรียกวาทอวลชว คน
 ทงตองนเที่ยวแยงชงหาเลยงชวตอยตามแถวแมนานมได้ชาด ทานอย่าวตก
 เลยจอยกบชาวเขาททกอน ถาโจรทงตองมาชอสุรากนชาวเขาจะแกแค้น
 แทนทานเอง เตยสนว่าชอบใจนักหนา มาทงนทเพราะด้วยพชชองกงบวยเป็น
 การรอนจะลาเข้าไปในเมืองเกนคังเชิญอนเตาฉวนกลับไปเขาเนยชวเปาะ
 แล้วกคองพกน

เฮงเตงลกได้ฟังกจตหาเสือกางเกงให้เตยสนได้จัด โตะและตรา
 มาเลยงกนเป็นอนนท ครนเวลารุ่งเช้าเฮงเตงลกเอาเงินให้เตยสนสืบตาดง

เตยสนรบเงนมความขมตกลาเฮงเตงลกออกจากโรงไปเมืองเกษนคัง เคน
ทางมายงตาบลดบานสะพานขวาง เห็นอนเตาฉนวนงตายายอยทหน้าประตู-
เตยสนกเขาไปคกเขาควนบ

อนเตาฉนวนเห็นเตยสนกจาไตจงถามว่า ชานานหลายบมไคเห็น
หนานองเลยแลวพาเตยสนเขาไปในบ้าน เตยสนกเลาความแตตจนปลาย
ใหอนเตาฉนวนพง แลววาของกงบวยเบนผกกลางหลง ซาพเจตงใจมา
เชญทาน ครนมาถงแมนาเอยงจอกงพบโจรแยงซงเอาเงนทองไปเตยสน
ตวซาพเจากเกอบถงแกชวต เพราะเกตเหตุชนตงนซาพเจาจงไคมาแต-
มอเปลวไมรทจะพตจาประการไค อนเตาฉนวนวาของกงเบนคนสตยชอใน
แผนดินแมนไปรักษาหายชอเสยงเรากจะปรากฎตอไป แตครงนชตอชวย
ภรรยาของพตายเตยแลวญากตกไมมจะทงบานเรอนไปไคหรือ

เตยสนไคพงกตกใจจงพตชนวา ทานแกลงพตจาบตพลวเตยแลว
ซาพเจากไมกลบไปเหมอนกัน อนเตาฉนวนพตวาแลวจงคอยปรักษากันใหม่
เตยสนออนวอนตาง ๆ จะใหอนเตาฉนวนไปเขาเนยชวเปาะใหไค อนเตาฉนวน
นนตงแตภรรยาตายไปรักไครักบหญิงคนเลนชอ นางลคคาโหนวอยในเมือง
เกษนคังจงพตบตพลวเตย ครนไคพงเตยสนออนวอนวาตาง ๆ จงพาเตยสน
ไปทโรง นางลคคาโหนวเห็นอนเตาฉนวนคนทรักไครพาพวกพองมากออกตอน
รับจตไคะและสรามาเดยง ถามอนเตาฉนวนวาทมาตวคยคยไคอนเตาฉนวน
บอกวาเบนพวกพองชอบพอกันมานาน นางลคคาโหนวกยนตคานบเตยสนวา
เบนอา แลวเชญใหเสพสราดวยกนทงสามคน

อนเตาฉนวนบอกกับนางลคคาโหนววา ตงนตเวลาควนนไปเห็น
จะไมไคมาหาเจา รุงชนเขาจะไปเมืองชวตงเขยมพนงสคเดอนเสชกจะ

กลับมา นางลี้คาโหนดว่าข้าพเจ้าไม่ยอมให้ไป ถ้าไม่เชอฟงตงแตวนนิก
 ออย่าได้มาอีกเลย จึงทำกระบวนนอนลงบนตักอันเตาฉวนแล้วพูดว่า แม่น
 ไม่คิดถึงกันจะไปให้ได้ก็ไปเถิด แต่ข้าพเจ้าจะร้องไห้ให้น้ำตาไหลเป็นโลหิต
 ออกมา

เตยสูนได้ฟังก็โกรธแต่สุดกลั้นใจไม่พูดจาสิ่งใด นางลี้คาโหนด
 แกล้งเอาสุราให้อันเตาฉวนกินเมาไม่รู้สติตัวฉวนนอนอยู่ทโตะ นางลี้คาโหนด
 ก็พียงอันเตาฉวนเข้าไปนอนในห้อง แล้วออกมาบอกกับเตยสูนว่าอาจกลับไป
 ไปบ้านเกิด เตยสูนว่าเราจะคอยอันเตาฉวนผู้พี่ สว่างมาแล้วจึงจะไปด้วยกัน
 นางลี้คาโหนดว่ากล่าวเท่าไรเตยสูนก็ไม่ไป จึงให้เตยสูนไปนอนที่ห้องเล็ก
 ริมประตูโรง เตยสูนมีความสงสัยตรงไปที่ห้องคอยแอบมองดูตามช่องฝาว่า
 นางลี้คาโหนดจะทำประการใด

ฝ่ายเตยวอเอง เชียวกั้งเงาของเรือทงเจมเตยสูนโยนลงแม่น้ำและ
 ข้างเหงาเงาของเรือเล็กตาย ได้เงินทองเป็นอันมากแจกแจกเรือข้ามฟาก
 ไปฝากไว้ เอาเงินทองเล็กน้อยตัดตัวไปเที่ยวที่เมืองเกียนคัง ครั้นถึงโรง
 นางลี้คาโหนดคนชวดก็ประมาณสองยามเศษ เตยวอเองเรียกให้เปิดประตู
 ด้วยเคียวมาเที่ยวขุดมิได้ขาด ยายเฒ่ามาрдนางลี้คาโหนดก็ออกมาเปิดประตู
 เห็นเตยวอเองจึงถามว่าชานานนักหนาไม่เห็นมาเที่ยวเล่น เวลาฉวนน
 จำเพาะอันเตาฉวนมานอนอยู่กับนางลี้คาโหนดในห้องจะทำอย่างไรได้
 เตยวอเองหยิบเอาทองคำหนักสิบตำลึงส่งให้ยายเฒ่าแล้วพูดว่า ทองคำหนัก
 สิบตำลึงนี้ ข้าพเจ้าให้นางลี้คาโหนดทำอย่างไรจะได้พุดจากนั้นสักหน่อย
 ยายเฒ่าเห็นทองคำมีความยินดีรีบไว้ ว่าถ้ากระนั้นเจ้าจงอยู่ในห้องเรา
 ก่อนจะเรียกนางลี้คาโหนดบุตรสาวมาพุดจากนั้น แล้วยายเฒ่าก็ผละไป

ฝ่ายเตยสนแอบมองตามชองฝาโดยนพตจากจาไควาโจรผู้หนาทากน
 อยู่ในแม่น้ำชอเตยวออง แยกชิงเอาเงินทองของเรามาใช้สอยเสียทน
 ครนจะออกไปจับกัลดจะเกิดความออดองจนจึงอดใจคอยดูอีก ขยายเตมาจคโต๊ะ
 และตราพรอมแล้ว เรียบนางลคาคาโหนวออกมากินโต๊ะ เสพตราพดจาชยักับ
 เตยวอองทในหอง เตยสนเห็นกโกรคิดจะตรงเขาจับกัลดจะเกิดความ
 จงนงอย

ขณะนั้นคกประมาณสามยามเห็นยายเตมามารดานางลคาคาโหนว --
 กินโต๊ะเสพตราชยักับหญิงสาวใช้สองคนทหน้าหอง มนเมาทงสามคนนอน
 กงอยริมโต๊ะ แต่เตยวอองกับนางลคาคาโหนวกับกินโต๊ะเสพตราพดกันอย
 ในหอง เตยสนโกรหนักเบ็ดประตอออกมาฉวยโตมตบงตอเดิมหงตรงตว
 ยายเตมาเอามตพนถกศระษะแตกตาย มदनนไมคมเสยงดงตง หญิงสาวใช้
 สองคนลมตาดเห็นกรองตวเสยงอนตง เตยสนฉวยโตไมทอนตถกหญิงสาว
 สองคนรองโตคาคาเตยวกขาดใจตวอยทหน้าหอง นางลคาคาโหนวโดยนเสยง
 ออองกเบ็ดประตอออกมา เตยสนเขาไมทอนตถกศระษะนางลคาคาโหนวแตกตาย
 เตยวอองอยในหองแสงไฟส่องออกมาสว่าง เห็นผู้คนมาตนางลคาคาโหนว
 ลมตง กตคใจเบ็ดหน้าตางโตดขามก้าแพงหนีไป เตยสนเห็นเตยวออง
 หนีไปโตมความวิตก จึงคิดว่าโหน ๆ กฆาตายทงสคนแล้ว จะคคอบาย
 ให้อันเตาฉวนไปเขาเนยชัวเปาะใหจิงได้ คคแล้วเขาฉวมอจมโลहितคนตาย
 เขยนหงสอไวทผาฉนงเป็นหลายแห่งว่า ทฆาคนตายนคคออันเตาฉวน
 พอเวลาจวนสว่างอันเตาฉวนสร้างเมตตชนไมเห็นนางลคาคาโหนวกรองถาม
 ว่าคนรักของเราไปข้างโหน เตยสนจึงร้องบอกวอ ย่าออองไปมาคคนรัก
 ของพเกิดอันเตาฉวนออกมาตเห็นนางลคาคาโหนวกับมารดาและสาวใช้สอง

คนศรัทธาแตกตายก็ตกใจจนตัวสั่น เตยสนับบอกวาหนงสอดทผ่านนพเชย
หรืออนเตาฉวนเห็นหนงสอดกับคนตายก็โกรธเตยสนับยงนัก แต่ไม่รู้ที่จะทำ
อย่างไร จึงพูดว่า ทำไมจึงมาทาดงนจะคค่านประการใดดี

เตยสนับจึงพูดว่า มีทางอยู่สองอย่างตามแต่จะเดิน แม่นรองออดอง
ชนนองกเอาตอพิไปส่ง ถ้าจะไม่ไหม้โทษก็ไปเอายาทบ้านดวยกัน แลรวบ
หนีไปเขาเนยชัวเปาะในเวลา

อนเตาฉวนได้ฟังก็ใจไม่รูที่จะทำอย่างไรดี จึงว่าเตยสนับทำเช่น
อายุจะสั้นรบไปเถิดจะสว่างเสยแลดู เตยสนับกับอนเตาฉวนก็ออกจากโรง
ตรงไปถึงบ้านไซกัญแจฉวยโต หบยาชนบาททงบานเรือนเดียว ชวนกันรบเดิน
ทางออกจากเมืองเกยन्छไปถึงโรงเฮงเตงลกทชายสุรา เฮงเตงลกเห็นเตยสน
พาอนเตาฉวนมากออกตอรบ บอกเตยสนับว่าเวลาวานนเตยวอองเงาของ
เรทคตรายพพานไปทางนี้ นำเสยตายนักไม่พบกัน เตยสนับว่าพบแลดูแต่
ไม่ทันลงมอกหนีไปได้ เฮงเตงลกก็เชิญอนเตาฉวนกับเตยสนับเข้าไปข้างใน
หยุดพักตามสบาย

ฝ่ายเตยวอองโดดหน้าต่างข้ามกำแพงหนีออกนอกเมืองจะไปดูเรือ
เดินไปทางหน้าโรงเฮงเตงลกๆเห็นเตยวออง ก็เข้าไปบอกเตยสนับว่าเตยวออง
เดินมาทางนแลดู เตยสนับว่าอย่าออดองให้รู้ตวจงตามไปดูว่าจะทางไหน -
เฮงเตงลกก็เดินออกมาตเห็นเตยวอองลงเรือจะถอยออก

เฮงเตงลกก็เรียกว่า พชเชยวอองยาเฟงไป ชวยชามส่งพนองเงา
สองคนด้วย เตยวอองไม่รู้แยบคายก็ร้องบอกวา จงพากันมาเร็วๆเถิด
เฮงเตงลกจะเดินมาบอกกกดวเตยวอองจะหนีไปเสย จงร้องบอกเป็นนอบายวา

พเตยสนจงขอยมเสือกวางเกงอันเตาฉนวนมาไหนองสวมใส่ อันเตาฉนวนได้
 พงจงถามเตยสนว่า เียงเตงลกพุดตงนนด้วยเหตุประการใด เตยสนว่า
 พอยาถามนองเลยจะจัดการเอง อันเตาฉนวนก็ถอดเสือกวางเกงออกให้เตยสน
 สวมใส่ แล้วเอาผ้าโพกศีรษะไว้ปรารภว่าจะไม่ให้เตยวอองจำได้ ก็ให้
 อันเตาฉนวนแบบหีบยาเดินตามเตยสนไปจะลงเรือ เตยวอองจำเตยสนไม่ได้
 ถอยเรือเข้าไปรับ สามคนก็ชวนกันลงเรือแจวข้ามไปถึงกลางนาเตยสนเข้า
 ไปในประทุน เห็นความโหดตัดเปื้อนอยู่ในเรือคนกว่า เตยวอองนขาพนักคน
 เสียนกหนา จึงถอดเสือกวางเกงและผ้าโพกศีรษะออก ก็ขกมตบงตอร้องเรียก
 เชยวงงเจ้าของเรือว่า ความโหดอะไรจึงมาตุ้เร็ว ๆ เกิด

เตยวอองได้ฟังสำคัญว่าคนโดยสารถาม ไม่แจ้งว่าเตยสนปลอม
 มาจึงตอบว่า การนนาหวระาะ พุดพลาังกเตนเข้าไปในประทุน เตยสน
 จบเตยวอองกตลงไวร้องตวาดว่าใจร้าย จำเราไต่หรือไม่ เตยวอองเห็น
 เตยสนกตกใจไม่อาจโต้ตอบตองนงอย เตยสนพุดว่าเจานบงอาจนก ทองคำ
 ของเราหนักถงรอยตาลงกบเงินบางเล็กนอย เกปรบเอาทงสนแลงชาจะ
 เอาชวตเวาเสยด้วย ชายหนุ่มเจ้าของเรือเล็กเพอนอกคนหนงนนี้ไม่เสย
 ข้างไหนเล่า เตยวอองว่า ชาพเจ้าจะแจ้งความแต่ตามจริง ครนไต่ทองคำ
 กบเงินของทานไวกกถ้วชายหนุ่มจะแบงบนจิงไต่ฆ่าตายทงนาลอยไป เตยสน
 ว่าเจ้าชาติใจไม่ตจิงไม่รุจกเรา เดมเรากอยทรมแมนาชมเศยงกตาบด
 เขาเชยวโกวชวลงเรือเล็กปลอมเบ้นคนชายปลวเทยวหากนมาชานานควร
 หรือเจามาถอลวงให้ลงเรือแลงมตโยนลงในแม่น้ำ ถ้าเราไม่ชานาญทงนา
 จะมตายเสยแลงหรือเดชะบุญวนนไทเราแกแค้นทดแทนได้

พูดแล้วก็เอาเชือกมัดเดยวอ่องไว้แน่นหนาโยนลงในแม่น้ำจมหาย
 ไป เขาค้นในเรือไตทองคำกับเงินเต็มอยู่ในห่อผ้า แต่ทองคำนั้นขาดบ้าง
 เล็กน้อย เดยสนเก็บรวมไว้แล้วก็แจวเรือเข้าไปริมฝั่งพูดกับเฮงเตงลกว่า
 บุญคุณนักรักษาเปรียบเหมือนรวมบิดามารดาเดียวกัน ถานองเห็นตแล้ว
 จึงเก็บรวบรวมสิ่งของที่โรงสุราไปสามภักตอຍกຍชองกยพวงเดยวกันเถด
 ฤจะเป็นทศรเวรฤแถคนทงหลาย เฮงเตงลก็ไตพงกเห็นชอบ จึงวาพพดจา
 ถกตองเหมือนใจนองคิดไว้ พอเรือถึงตลงเดยสนกยบอนเตาฉวนกถอดเสื่อผา
 ผดตเปลยนกนตามเดิม แลวแบกหีบยาฉนผง เฮงเตงลก็แจวเรือกลับมา
 บานแจงความกยบิตาแลวเก็บรวบรวมทรัพย์สินงของพาบตาฉงเรือชามฟาก
 ฉนผงตามเดยสนไป

ฝ่ายโงยหยงฉนแลยกกองทพกกลับมาถงเขาเนยฉวเปาะ บรรดา
 พนองชวยกนรักษาพยาบาลชองกยอยทุกเวลา พษผกาเรบมากฉน อาหาร
 กยบประทานไมไต่ ชองกยเจบปัดเหลอถาลงรองครางอยมไต่ชาด --
 โงยหยงฉนแลยมีความวิตกนัถ จึงไซให้ไต่จรับไปตามเดยสนกยบหมอยามา
 ไต่จเร็ว ไต่จก็ค่านบตาออกจากเขาเนยฉวเปาะเอากะเบบชองวิเศษไต่
 รับตรงไปทางเมืองเกยนคัง

ฝ่ายเดยสนกยบอนเตาฉวนแบกหีบยาฉนไปประมาณทางไต่สามสิบ
 อนเตาฉวนนนเป็นคนเลาเรียนไมเคยเดินไกล ครนเดินทางพกหนงกเห็นอย
 ไปไมไต่ เขาหยุดพกทโรงเตยมชองสุรากยบตงชองรับประทาน

ฝ่ายไต่จรับเดินทางมาเห็นเดยสนกยบเตาฉวนนงเสพสุราอยในโรง
 ไต่จกรองวา พนองเราทาไมจิงไต่เชอนชาอยตงนเลา เดยสนไต่พงเหลยว
 เห็นไต่จก็เรียกเขาเข้ามาในโรงบอกให้อนเตาฉวนพดจรรจกกับไต่จ แลว

อันเตาฉวนถามถึงของกงวาเจ็บป่วยเป็นประการใดบ้าง ไตจงว่าบคนของกง
ป่วยมากจนไม่รู้สึกตัวใหม่ห่มไป กงจะไม่ตลอดค่านัน อันเตาฉวนว่า
ถ้าไม่เห็นเนื้อหนังและ โรคเป็นประการ ไตจงจะรักษาได้วตกแต่จะ ไปไม่ทัน
ไตจงว่าการชอนตกพนักงานข้าพเจ้า

พูดแล้วกเชิญอันเตาฉวนออกจาก โรงถอด กระเบี่ของวิเศษให้ --

อันเตาฉวนได้ แล้วไตจงก็แบกหีบยาอ่านคาถารับไปกับอันเตาฉวนก่อน
เตยสนนนพักอยู่ที่ โรงชายสุราได้สามวัน พอเฮงเตงลักตามมาถึงเตยสน
เห็นก้ออกตอนรับเข้าไป ในโรงแล้วบอกวา พดอยยู่ทนเป็นหลายเวลา
เฮงเตงลักว่าเหตุใดพจงไตทำเนนธา อันเตาฉวนไปข้างไหนแล้ว เตยสน
ว่าไตจงทมิของวิเศษเดินเร็วตามมาพบอันเตาฉวนรีบกลับไปเขาเนยชวเปาะ
ก่อนแล้ว เฮงเตงลักได้พงกมความยन्दจตโตะและสุรามาดแยงกันเสร็จแล้ว
เองเตงลักกับบิดาและเตยสนกชวณกันออกจากโรงไป

ฝ่ายไตจงกับอันเตาฉวนรีบไปด้วยของวิเศษทั้งกลางวันและกลางคืน
ถึงเขาเนยชวเปาะ บรรดาพวกพ้องมาเชิญอันเตาฉวนหมอเข้าไปดูของกง
อันเตาฉวนพเคราะห์หดหวนแล้ว จงพูดชนวา ท่านทั้งหลายอย่าวิตกเลย ไชนัน
หนักจริงแต่ไม่เป็นไรจะรักษาให้หายในสิบวัน บรรดาพ้องได้พงกมความ
ยन्दคานบอันเตาฉวนทุกคน อันเตาฉวนกทหายาพอกทผลอนพิษ ให้กินยา
ไปได้หาจนกเห็นคณ ครนสิบวันของกงรับประทานอาหารได้ปกติแล้ว แต่
แผดผนขงไม่หาย พอเตยสนกับเฮงเตงลักและบิดามาถึงเขาเนยชวเปาะ
ก็เขาไปคานบของกงกับพ้องทงปวงแล้วแจ้งความขง ไปถูก โจรแยงขง--
ในแมนาไทพงทุกประการ ของกงวาเดชะบุญนักหนาหาเสียการไม่ แล้ว
ปราศรยกับเฮงเตงลักกับบิดาตามธรรมเนียมแล้วปรึกษากับพ้องวาอยากจะ

ยกกองทัพไปตีเมืองบักเกย ช่วยโลวจนหงกับเจยสวออกมาให้โตถึงตวจจะ
ตายก็ไม่ห่วงใย

อนเตาฉวนจึงห้ามว่า แม้มือของท่านยังไม่หายสนิทจงตรอไว้ก่อน
ถ้าหายแล้วจงคอยยกกองทัพไปเถิด โงวหยงว่าพอยาวตกเลย จึงรักษาดัว
เดยให้หายตข้าพเจ้าจะคิดการเอง บัดนี้ให้คนไปสืบข่าวแจ้งความว่าชวไทชอ
รูดากวนเสงแม่ทัพยกทหารทงปวง ย่อมตามภักดีแก่ท่านแล้ว ก็ไม่อาจนำ
ข้อความชกรวาทตลอด แต่หนังสือมาถึงเนยตงชวา อย่าทำอันตรายแก่
โลวจนหงกับเจยสว ให้เกลยกลดอมคนทงสองจะได้บ้องกันอันตราย --
เนยตงชงผคมเดยงคัมให้คบแค้นลาบากเลย

ชองกิงพตว่า ข้าพเจ้าอยากจะยกกองทัพไปในเร็ว ๆ โงวหยง
ว่าบัดนี้ฤดูแล้ง ใกล้จะถึงวันเซยวเมงานบัทเมืองบักเกย เดือนสี่
สิบห้ากลางเดือน เป็นวันสำคัญ มีโคมต่าง ๆ ทำไว้งดงาม จุด
เหลาสูงกับแถวตลาดทวทุกแห่ง ข้าพเจ้าจะคิดอธิบายจัดให้พวกพ้องไปชมอยู่
ในเมืองและนอกเมือง ถึงกำหนดกลางคืนจุดไฟขึ้น นอกเมืองก็ให้ประดง
เข้าไปสมทบกัน ท่านจะเห็นเป็นประการใด

ชองกิงโดพงกมความยินดี จึงพตว่า อบายนตนักเซญุท่านชนแ
จัดการเถิด ขณะนั้นพ้องทงปวงอยู่พร้อมกันทงตงตง โงวหยงชนแ
จึงพตชนว่า ผู้ใดจะรับอาสาไปจุดไฟในเมืองบักเกยได้บ้าง ชเซยชนว่า
ข้าพเจ้าจะรับเอง ดวยเมืองบักเกย ตำบลโตเมงฮุนน เดมข้าพเจ้าได้ไป
เที่ยวเดินมเหลาสูงอยู่แห่งหนึ่งชื่อชยฮุนเหลา แถวเหลานนมเกงเล็ก ๆ -
เป็นอนมากตนักนัก ข้าพเจ้าได้ตงวนเซยวเมงานบักกลางคืนทนครงทง
คราวนี้จะอาสาเด็ดตลอดไปคอยอยู่ที่ชยฮุนเหลา ถ้าถึงกำหนดวันงวนเซยวเม

กลางคนกำลังจุดโคม ชาวเจ้ากจะจุดไฟชน โงวหยงได้ฟังกยนต์ จึงให้
ชเขียนไปคอยอยู่ที่ในเมืองบักเกย ตำบลไต้เมงฮุกอน ชเขียนก็คานบตามมา
จุดส่งของพร้อมออกจากเขาเนยชัวเปาะไป

ครนรุ่งชนเข้า โงวหยงขึ้นเสหาเกยเตียน เกยไปมาส่งให้ปลอม
เป็นพวกพราน เอาสัตว์ป่าต่าง ๆ ไปขายที่ตำบลไต้เมงฮุกอน ถาถวงนเดือน
ชนสบหาคา เวลากลางคนเห็นชยอยเหลาไฟตดชนเป็นสำคัญจึงชวนกัน
ตรงไปทหน้าบ้านผู้รักษาเมืองสกัดทหารไว้

ให้โตจเขียน ของบ้านปลอมเป็นพ่อค้าขายข้าวขบเกวียนไปขาย
ในเมือง ถาถวงกำหนดจะไปสกัดอยู่ที่ประตูตงหมงทิศตะวันออก ให้ชงเม้ง
ชงเหลียงปลอมเป็นไพร่ไปเที่ยวอาศัยแถวตลาดถาถวงนกำหนดกเขาช่วยกัน

ให้ลเอง ชอจัน ปลอมเที่ยวไปด่านักอยู่ทนอกประตูตงหมง
ทิศตะวันออกถาเห็นไฟตดชนกเขาชาวพนพวกทหารรักษาประตูแย่งชิงเอาไว้
จะได้เป็นทางออก ให้หลวงจันลูตชม บุดง ปลอมเป็นลูกศิษย์กับอาจารย์
ไปอาศัยอยู่ตามวัดนอกเมือง ถาเห็นไฟตดชนกให้ตรงไปทประตูนำหมง
ทิศตะวันตกบ้องกันทหารกองทัพไว้

ให้โจวเขียน โจวชน เล่าตง เขียหยง ฉินนายปลอมเป็นพวกชาย
โคม แยกย้ายกันไปหาทด่านักอยู่ในเมือง ให้กงชนฉินฉินแลปลอมเป็น
หลวงจันเจ้าวัดไปเที่ยวเล่นตามสบาย ให้เลงจันเป็นศิษย์จตเอาบ่นเรียกว่า
สองฮวยฮยเทียนเฝ้ารอยเศษ ไปคอยอยู่ในเมือง แม่นเห็นไฟกไทยงบนชนาย
ไปยังทชมนม จดให้เตยสน เขียนเซงไปทางนาชมนอยทบ้าน โจวจันหงคอย
จับผู้สาว

ให้เฮงเฮยไฮ้ว ซึ่งชั้น เดยแซ กับ นางไฮ้วซาเหนีย นางโก้วตัวซอ
 กางซงยี่เหนีย ผัวเมียแยกกันเข้าในเมืองจะไปเที่ยวดูโคม ถ้าเห็นไฟติดชน
 ก็ให้เอาไฟเผาบ้านเรือนโลวจนทง ให้ชาจีนก็บังคับหัวปลอมเป็นขุนนางไป
 ส่วนกอยทพานชวฮก เจียดคืบคอยชวยโลวจนทงกับเจียดสว ครังจัดการเสร็จ
 แล้ว บรรดาพนองทงปวงกปลอมตัวแยกไปตามคำสั่งทุกประการ ขณะนั้น
 ยงเบนเดอนสขาซน

ฝ่ายเนยตงซมรภษาเมืองบักเกย ครน โกตจะถงวงงวนเซียวแม
 ก็ให้หาตเตง บุนตต นายทหาร กับเฮงไทชิวซนนางที่ปรึกษาพร้อมกันพูดว่า
 งวนเซียวแม งานบัทกลางเมือง จุดโคมต่าง ๆ ทงลดยกระทง ราษฎร
 พร้อมใจทวดด้วยกันทุกบ้านทุกเรือน เขาอย่างตงเกยเมืองหลวง บัดนี้
 พวกโจรเขาเนยชวเปาะยกกองทัพมารบกวนครนจะจัดการชนกกลัวพวกโจร
 จะมาตเมือง แมนพลาดพลงลงก็จะเสียที การจุดโคมลดยกระทงงานบั้นจะ
 ให้หยุดเสีย ท่านทงปวงจะเห็นประการไต่บ้าง

บุนตตจึงว่า พวกโจรยกมาตงประชิดเมืองเห็นไม่เม้นการกยกทัพ
 กลับไป แมนบั้นไม่จุดโคมลดยกระทงให้เหมือนครั้งก่อนพวกโจรรู้จักจะ
 หัวเราะได้ชอท่านจึงมีหมายไปถึงขุนนางนายอำเภอและราษฎร ให้จัด
 ทำโคมและกระทง สร้างภูเขาให้เหมือนอย่างตงเกยเมืองหลวง ผนัง
 ผนังใหม่ตงแตวนลืบสามคำไปจนถึงแรมสองคำ ตวท่านกับขุนนางและราษฎร
 ทำงานบั้นให้สนุกครกครนอยู่ในเมือง ชาวพเจ้าจะคุมทหารยกออกไปตงค้าย
 อยุทตาบปลงยไฮ้วเกาะ คอยบ้องกันพวกโจร ให้ตเตงคุมทหารมาเที่ยว
 ตรวจตามแถวกำแพงเมือง อย่าให้คนทงปวงมีความหวาดกลัวกคงทำได้

เนยตงชกเห็นชอบด้วย จึงมีหมายไปทุกบ้านทุกตำบล แถวเมือง
 ฮ้อบก ข้างทิศเหนือหน้าตำบลไต้เม้งฮู้เป็นใหญ่กว่าทุกตำบล บรรดาราชูร
 ชาวเมืองแจ้งความก่จัดการต่าง ๆ ทอญู่ไกลก่จัดการของและทำ โคมมาขาย
 หน้าบานของผู้ ไต่ก่ตองจุด โคมไว้ทุกแห่งทุกตำบลไต้เม้งฮู้ หน้าบานเนยตงช
 ูรรักษาเมืองรมสะพานจวเกียก้อเป็นภุชามมังกกรใหญ่คู่หนึ่งสี่เหลของสีแดง -
 ุรพนักเขานนไ้ แล้วจุดโคมรายรอบเขาจนกระทั่งถึงสะพานและทหน้า
 วดตงฮ้อชก้อเป็นภุชามมังกกรใหญ่สี่เหลี่ยมพนักเขานน ไ้ ทชยหนเหลาก้อเป็น
 ุรภุชามมังกกรใหญ่พนักไ้ โคมต่าง ๆ เรียงรายทำไว้งดงาม มีเก้งเล็ก ๆ
 อยรมนประมาณร้อยเศษ ทาปพาทยมโหรสนกนักร บรรดาชนนางและ
 ไ้ไพรบ้านพลเมือง ชวนกันจัดการฉลองปีใหม่ไว้เสร็จ บนตด ลึ่งงกคุม
 ทหารแยกไปตรวจตราตามแถวกำแพงเมืองดงปรักษากนไ้ไว้แต่เต็ม

ฝ่ายพวกสับเหตเขาเนยชวเปาะรู้ว่า ในเมืองบกเกียตระเตรียมงาน
 บกกดยมาแจ้งกับ โงวหยงชินแสงทกประการ โงวหยงจิงเลาเวองตำบล
 ไต้เม้งฮู้ ไ้ชองกงพง ชองกงวา ขาพเจ้าหายบวญแล้วจะยกกองทัพไป
 แก่แดนไ้จิงไ้

อันเตาฉวนจิงวา ท่านอย่าไปเลย แผลยังไม่หายดี ถาเห็นตเห็นอย
 เข้าโรคกำเริบมากชนจะลำบากต่อไป โงวหยงชินแสงว่าขาพเจ้าจะยกกองทัพ
 ไปเอง

พูดแล้วส่งโ้กฉวนแสงแม่ทัพ ชวนจัน เตียชอบัน นายทหาร
 คุมไพร่พลมาเป็นกองหน้า ไ้ห้องชินเซากระบวนทัพไปด้วย ลิมชองกับ
 เบ่หลิน เตงฮย คุมไพร่พลมาเป็นกองหน้า ไ้ห้องชินเซากระบวนทัพไปด้วย
 ลิมชองกับเบ่หลิน เตงฮย คุมไพร่พลมาเป็นกองหน้า ไ้ช่วยหยงตามไป

ตลาด หลวงจมนลตชมกบบสงนอยนอกเมือง พดแลวตางคนกแยกกันไป
 ตระเตรียมการ ครนถวงนสบสคา บนตจกคตทหรรอกบองกนตาม
 ปวยไฮวเกาะ ลเสงนนคตทหรรอกทวจทงแถวนอกเมืองและในเมือง
 ครนรงชนเซาถวงนเดอนสชนสบหาคา เนยตงชฎรภษาเมืองเทนพวแจมแจง
 กมคความยนต์ พอเวลาดาคาเดอนหงายสว่าง คนทงปวงชวนกนเทยวดูโคม
 สนุกสนานกวาทกบ

ฝ่ายชาจกบงกทหวพากนมาถงประตคก หมายจะช้มอยุทนน ชวฮก
 เทนกกจาไดจิงออกตอกรบชาจกบงกทหวเขาไปชางในจระจัด โตะและสุรามา
 เสง ชาจนวาทานอยาจคโตะและสุราเลย ชาวเจามาตวยเรองความ --
 โลวจุนหงกบเจยสจ ทานไดอุปถัมภมาบุญคุณเบนทยง เวลาดาวนงานบ
 ขอทานไดเมตตาชวยพรชาวเขาไปใหพบกนคนทงสองตวยเถด

ชวฮกไดพงจวงว ตวเราเบนชนนางทาราชกร พวกชองกงจะต
 บานเมืองกยอมรูยครนจะไมพาไป ถาแมนเมืองแตกแลวพวกชองกงจะ
 ชาวบุตรภรรยาญาติเสยทงสนจาจะตองพาไปใหพบกนจิงจะควรรคตแลวกจค
 เสยกวงเกงของผุ้คมใหชาจกบงกทหวผลคปลอมเบนผุ้คม ชวฮกกพาชาจก
 กบงกทหวตรงไปหาโลวจุนหง เจยสจทในคก

เวลานนประมาณยามเศษเสงเฮยไฮวกบนางไฮวชาเหนย ชิงชน
 และนางโกวตวขอ เตยแซกบนางชิงยเหนยผวเมยสามคุแยกกนมาเขาทาง
 ประตตงหมงเลาตง เเฮยทยงนมนเหนยชอนคัสตราวอไปอยุ้สะพานจิวเกย

เขียนเชิงกับเตยต้นนั้นก็นำไปชุ่มอยู่ตามสังขณะนั้นไฟที่บ้านพลเมืองต่างคน
ชวณกันเที่ยวดู ไคมก้าลงสนุกสนาน

ฝ่าย ไหวหยงขึ้นแสบกับพวกพ้องไฟพลยกแยกมาถึงนอกกำแพง
พร้อมกันทงแปดกองราษฎรชาวเมืองแจ้งความกแตกตหนักว่า กองทัพโจ
ยกมาถึงกำแพงเมืองแล้ว เกยเตยน เกยไปได้แจ้งกับอกกับชเขียนว่า
กองทัพพวกเรามา เจวจแรงทำการเราจะไปทบานผู้รักษาเมือง พุดแดงก็
ก็ชวณกันรบมา ชเขียนจึงจุดไฟชนทชยสนเหล่า

ฝ่ายบัณฑิตคุมทหารมาไปตงค้ายคอยตรวจดูยทตามลปวย ไหว้เกาะ
ครนเห็นกองทัพโจรยกแยกมาเป็นอันมาก ก็ตกใจทงค้ายแตกหนักกระจัด-
กระจายกันไปทหารมารบหนเข้าเมืองไปแจ้งความกับลเตงทุกประการ

ขณะนั้นลเตงคุมทหารเที่ยวตรวจตราอยู่ ครนแจ้งกจัดให้ทหาร
ชนรักษาหนาทเชิงเทนไว้ ไหมนคงและตงมา ไซ้ดบราชการรบไปแจ้งความ
กับเนยตงชว่าพวกโจรเขาเนยชวเป่ายกกองทัพมาถึงชานกำแพงเมืองแล้ว
เนยตงชได้พังกนงอนอย พอเห็นไฟติดกยงตกโจรบชนมาไปถึงกลางทาง
เห็นเกวียนชวางหน้าไฟติดมาก ชนทกทเนยตงชออกทางประตูตงหมงทศ - -
ตะวันออก พอดเตงกับชอจันชุ่มอยเข้าฆ่าฟันพวกทหารทรักษาประตูลมตาย
ลงหลายคน ไตวเขียน ชองบานกชวยฆ่าฟันเป็นตระกูลมบอน เนยตงชเห็น
ก็ตกใจพาพวกไฟพลหนีไปประตูหน้าหมงทศได้ หลวงจันลตชมกับบุดงอยู่
นอกเมืองเห็นไฟติดกับกรกพ่นผาเข้ามาทางประตูหน้าหมง เนยตงชจึงชกมา
กลับใกล้จะถึงบ้าน เกยเตยน เกยไปก็เข้าไล่ฆ่าฟันพวกทหารเล่าตง เอียหยง
ชุ่มอยตรอนออกมาพบเฮงไทชวกฆ่าตาย แล้วเข้าไล่ฆ่าฟันพวกชนนาง -
นายทหารพากันหนีไปหมด เนยตงชชกมากลับหนีไปประตูไซ้หมงทศตะวันออก

กงชนลึกลับแดงจันเหินไฟตดกยงบนขนาบมา บรรดาพวกของกงตรุกันออก
มาเอาไฟจุดติดเขามงกรททางานบชนทก ๆ แห่ง

ขณะนั้นไพร่บ้านพลเมืองที่ตำบลไต้เม้งฮู่แตกตันทกบ้านทุกเรือน
ร้องไห้ร้องไป ไฟกตดสว่างเหมือนกลางวัน เนยตงชกนมาถงประตู่ไซหมง
พบแดงกบทหารรักษาอยู่ เนยตงชกนไปดุนกำแพง เห็นควันแดงแม่ทัพ
และชวนจัน เขยชอบันนายทหารทงสองคุมไพร่พลตทกประตู่ฆ่าพันทหาร
เข้ามา กบองชนกองทัพหนนยกสมทบกันแน่นหนา เนยตงชเห็นว่าออกทาง
ประตู่ไซหมงไม่ไดกไหลแดงคุมทหารตามไปด้วยเพื่อจะออกทางประตู่บกหมง
ทศเหนือ ครนไปถงเห็นลมของกบตงฮย ฮวยหยงคุมไพร่พลตทกกำแพง
เมืองเข้าไปออกไม่ไดกกลับมาทางประตู่ตงหมงมกหงอกกับโตวเฮงเต้ เทยนิชว
คุมไพร่พลถือคบไฟบุกรุกฆ่าพันเข้าไปในประตู่ตงหมง เนยตงชกรบหนกกลับ
ไปทางประตู่หน้าหมงทศไต้ พบลชยกบชงลบเขาเจงคุมไพร่พลฆ่าพันทหาร
ตายลงมวก ลสีแดงเชิงใจคุมทหารเขาตานทานพาเนยตงชออกจากเมืองได้
หนีไปพบอูเอียนเจยกกบฮนทอ แงกคุมไพร่พลตรงมากเขาไลฆ่าพัน ลสีแดง
กบทหารรบพลางถอยพลาง พอฮวยหยงตรงมายิงเกาทณช้ไปถูทหารของ
สีแดงตายลงอก ลสีแดงตกใจรีบหนีไปตามทางพบฉินเหมงกบเอียนฮุน - -
ฮาวแวง ต้นตดคุมไพร่พลบุกรุกขนาบมาลแดงกเขาสรบตานทานจันไลหิต
โทรมไปทงตว เห็นว่าเนยตงชหนีไปแลวกลาถอยหนีไป

ฝ่ายข้างในเมืองตำบลไต้เม้งฮู่ไฟตดชนทวชงเมง ชงเหลยงทกพง
หลงคกเข้าไปได้ โจวเอียน โจวยุนนนยบองกนพวกทหารอยทหนาคก
ร้องดวยเสียงอนตงว่า พวกเขาเนยชวเประสมอเซมแซงชวนกนมาอยทน

หงสน จงส่งตัวโลวจุนหงกับเจยสวออกมาให้แต่โดยเด็ด ชาจุนกบงกหัว
 จงบอกช่วยก ชวเค่งว่าท่านทั้งสองได้ย่นหรือไม่ว่าจะคอยเมื่อไรอีกเล่า ชวเค่ง
 ได้ฟังก็กระซิบบอกช่วยกว่า เมื่อสักครู่หนึ่งขงเม่ง ขงเหลียงฟังหลังคาคุกโดด
 ลงมา เราสองคนจะยอมหรืออย่างไร

พูดยังไม่ทันขาดคำ ชาจุนกชกกระบอกออกจากเสื่อตรงเข้าถอดคา
 ที่ใต้โลวจุนหงกับเจยสวออกแล้วบอกกับช่วยกว่า จงไปที่บ้านท่านจะได้ช่วย
 บุตรภรรยาญาติพี่น้องไม่ให้เป็นอนตรายพูดแล้วกชวณกันออกจากคุกมาทพาน
 ช่วยก ชวเค่ง โลวจุนหงพาเจยสวกับขงเม่ง ขงเหลียง โจวเอียน โจวยุน
 ตรงมาบ้านจะจับลูกกบนางเกสทเป็นชู้กัน

ฝ่ายลูกกรนแจ่งว่า พวกเขาเนียชวเป่าะยกกองทัพเข้าเมืองได้
 กัดกใจ จงปรึกษากับนางเกสทรวบรวมเกมเฮาทองคำกับเพชรพลอยท
 อย่างดีใส่หอบ่าแล้วจะหนีไป พอโลวจุนหงกับพวกพองห้าคนไปถึงประตู
 ลูกกบนางเกสทเห็นกตักใจนักหนักกลับมาเปิด ประตูหลังบ้านลงไปริมฝั่ง โดดนา
 จะวายหนี เตยสุนช่มอยุ่เห็นดงนพจรวงตวาดว่าจะพากันหนีไปข้างไหน

เฮียนเซงกจับลูกไวแล้วถามว่าเจ้าจวเราไม่ได้ทรอ ลูกกแซงใจพูดว่า
 พเฮียนเซงเราไม่มขอสาเหตุตั้ง โดกนมาจับน้องทำไม เฮียนเซงกไม่โต้ตอบ
 เอาตัวลูกกขบนตลง เตยสุนโตดนาจับนางเกสได้ คมคนทั้งสองไปยังประตู
 ตงหมง

ฝ่ายโลวจุนหงเข้าไปในเรือนไม่เห็นลูกกบนางเกสสำคัญว่าหนีไป
 แล้ว ก็ให้พวกพองช่วยกันเก็บรวบรวมเงินทองทั้งปวงทมิราคาชวณกันออก
 จากบ้านไป

ฝ่ายราชันกับซวฮก ชวเค่งไปตั้งบ้านก่ยกทรพยสงของทงปวงกับ
 ญาติพี่น้องจะไปเขาเนยชวเปาะ ชวฮกจึงพูดว่า ท่านได้ช่วยชีวิตราษฎรชาว
 เมืองทงปวงไว้สักรวงหนงเถิด ราชันว่าไม่เป็นไร พูดแล้วก็ไปเที่ยวตาม
 โรงหยงชินแส

ขณะนั้นพอสว่าง บรรดาพวกพ้องไพร่พลมาพร้อมกันตลอดชว
 โรงกวนหนาบานมรุษามือง โฉวจนหงกบเจยสวและพี่น้องสคนกมาถง
 โรงหยงชินแสออกต้อนรับ โฉวจนหงแล้วพดถงเรื่องในคก ชกฮกกับชวเค่ง
 สองคนพี่น้องอุปถมภจงไทรอดชวต พอเขยนเซงกบเตยสนคมตวลกกบนาง
 เกสมาถง โฉวจนหงสงไห่เขยนเซงจาคาคมตวลคนทงสองไฉ

ฝ่ายลเสงพาเนยตงชออกจาคมืองไฉ ทหารตมตายเสียเป็นอันมาก
 พบบนต์คกบทหารแตกกระจายเหลอออยบางเลกนอย จงเขาตมทบเป็นกอง
 เดยวกัน หนีไปทางทิศตะวันออกไฉครุหนงเหนกองทพชวณสยยกมาหน้า
 หงชองกบถกนเป็นบกชวยชว ชวณสยเหนกองทพเมองบกเกยแตกหนมา
 กคิมไพร่พลเขาบกรกชวพน บนต์ ลเสงคมทหารเขาตมเป็นสามารถ พอ
 เตยหวยกับชอน มกชนกงหนนยยกมาทนกเขาชวยชวพนเป็นตะลุมบอน

ลเสง บนต์เหลือทจะตานทานกชกมากลบชวยบองกนเนยตงชมไฉ
 คดแกชวตตหกอออกจากทลอมไฉพาหนีไปทางทิศตะวันตก ชวณสยกับ
 พวกพ้องเหล่านกไม่ไลตตตาม ยกกองทพเขาเมืองตงไปยังตำบลไฉเมงชว
 โรงหยงชินแสก็ส่งไพร่พลไปช่วยราษฎรชาวเมืองคัมไฟ แล้วประกาศว่าอย่า
 ตกใจไม่ทำอันตรายทแตกตหนนไปก็โกลบมาเสีย ราษฎรชาวเมืองทงปวง
 รุทวกัน ก็พากนกลบมาบ้านตามเดิม แต่ญาติพี่น้องชกบขบตรกรรยา
 ของลเสง บนต์และเฮงไทชวพวกชองกชวเสยทหนไฉกม โรงหยงชินแส

ให้เก็บรวบรวมเงินทองทรัพย์สินของและเสบียงของหลวงที่ตำบลไต้เม้งอยู่
 บรรทุกเกวียนไว้พร้อมแล้วจึงเอาเสบียงออกจ่ายแจกราษฎร ชาวเมืองจัดการ
 เรียบร้อยเป็นปกติแล้วยกกองทัพกลับ เอาตัวลี้กกับนางเกสเจ้าชังไว้ใน
 เกวียน ออกจากเมืองบักเกยตำบลไต้เม้งอยู่ แยกกองทัพเป็นสามพวกยก
 ตรงไปเข้าเนี้ยชัวเปาะ โงวหยงให้ไต้จรงไปแจ้งความกับซ่งกิงและพวก
 พองเหล่านัน ไต้จรงเห็นว่า โงวหยงขึ้นเสยกกองทัพกลับมาเกือบจะถึงแล้ว
 ซ่งกิงได้ฟังกมความย่นตชวนพวกพองมากอหวั่น พอโงวหยงขึ้นเสยมาถึง
 ก็เชิญไปยงทมนมพร้อมกัน

ซ่งกิงกุดเกล้าลงคำนับ ไต้จรงหงแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าตั้งใจจะ
 เชิญท่านมาอยู่ด้วยกันจะได้เป็นที่ปรึกษาไม่แจ้งว่าจะเกิดเหตุใหญ่ขึ้น นหาก
 ว่าเพชดาอุปถัมภ์จึงไม่ถึงแก่ชีวิต จนนได้มาพบกันเป็นบุญของข้าพเจ้า
 นกหนา

ไต้จรงหงว่า ท่านกับพนองพร้อมใจช่วยข้าพเจ้าตรงนคุณหา
 ทเปรียบมิได้ มิไรที่จะแทนคุณประการใดเลยจึงให้ชวฮัก ชวเค็งคานบซ่งกิง
 แล้วพูดว่า ถ้ามิได้คนทั้งสองทีไหนจะรอดชีวิตมาถึงน

ซ่งกิงได้ฟังกมความย่นตนัก ให้ไต้จรงหงนงเกาอทหนงเป็นใหญ่
 อยู่ในตำบล ไต้จรงหงจึงว่า ข้าพเจ้าไม่ควรจะเป็นเจ้าของ ขอเชิญท่าน
 ว่ากล่าวการงานสืบไปเถิด ข้าพเจ้ายอมให้ท่าน ไรสอยสนองคุณที่ได้ช่วยชีวิต
 ไว้ของกิงกอนวอนจะให้ไต้จรงหงเป็นใหญ่ให้จงได้ ไต้จรงหงก็มิอาจรับ
 โงวหยงขึ้นเสยว่า ท่านอย่าเพิ่งวุ่นวายไปเลย จัดททางให้ ไต้จรงหง
 อยู่ตามสบายเสยก่อน ภายหลังมีความชอบจึงให้ว่ากล่าวต่อไป พูดแล้ว

กษัตริย์ไทยเย็นเซ็งและชวชก ชาวเค็งกับครอบครัวอยู่เรียบร้อยแล้ว --

ช่องกงส่งโทจตุและสุรามาเลี้ยงพวกพ้องทั้งหลายพร้อมกันอยู่ที่ชุมนุม

โดยจนหงจงพุดว่า รายชู้สาวนกกเขาต้วมา จะปรึกษาโทษ
ประการใดดี ช่องกงได้ฟังกหวเราะ ส่งโทเขาต้วลกกกับนางเกสตามตใจท
เสาหน้าตงตง แล้วพุดกับโดยจนหงว่า คนทงสองนมโทษมากนัถ อย่าตอง
ไต่ถามเลย เชิญทานฆ่าเสียเถิด โดยจนหงได้ฟังกถอกระบตรงมาตว่า
ลกกกับนางเกสจันพอใจแลวกฆ่าคนทงสองตาย ผ่าเอาหัวใจออกมาให้สนัชกน
ศพนนทงไวรมทางแลวกชวชกนกัน โตะเสพสุราตามสบาย

ฝ่ายเนยตงชกกับนายทหารทงสองหนีไปหลายวัน พอมาไซตบข่าว
มาแจ้งความว่า กองทัพพวกโจรยกกลับไปแล้ว เนยตงชได้พังกไหลตง
บนตคคมหหารกลับเขาเมือง ไม่พบญาติพนองกรองให้ปรึกษาจะยกกองทัพ
ไต่ตามพวกโจรก็ไปเสียไกลแล้ว ไม่รู้ทจะคิดประการใด

ขณะนภรรยาของเนยตงชแอมชอนอยู่ เห็นเนยตงชกลับมากงจง
บอกวว่า โหมทงตอไปถึงชวไทชอทลชอกองทัพยกมาปรามพวกโจรแกคคณ
เสีย โดยเร็วเถิด เนยตงชได้พังกเห็นชอบด้วยจงจตชุนนางไปตรวจราษฎร
ชาวเมืองตายลงหาพนเคช ทเจ็บบวยอยู่เป็นอนมาก แต่พวกทหารมาและ
ทหารเดินเท้าตายเสียสามหมน ทรพยตงของเสบียงอาหารพวกโจรก็เก็บรบ
เขาไปเสียสน เนยตงชจงแตงทงตอบอกมอชุนนางถือไปตงเกยเมืองหลวง
ไทนาชนแจงแกชวไทชอ ๆ รมทงตอจกออกอานแจงความแลวกไกรอพวก
โจรย้งนัถ จงพุดว่า เดิมเราบคความเสียไม่กรายทล มีทงตอไปถึง
เนยตงชให้เกลยกลอมโดยจนหงกับเจยสวพวกโจรไว้ ควรหรือยกทัพมาต

บ้านเมืองจนยบเย็นครั้นจะกอดความไว้มิได้ จึงให้ขุนนางผู้ถือหนังสือไปพัก
อยู่ที่โรงกวักก่อนพอรุ่งขึ้นเช้าชาวไท้ชอกเขาไปเฝ้ากราบทูลซึ่งพวกโจรติดตามล
ใต้เมงฮู่แตกให้ทราบทุกประการ

พระเจ้าของฮยจิงได้ทรงฟังกตกพระทัยยังหาหวั่นตรัสประการใดไม่
เดี๋ยวเดียวจึงกราบทูลว่า เดิมได้ยกกองทัพไปรบกับโจรหลายครั้งก็สู้พวกโจร
มิได้ ทหารล้มตายเป็นอันมาก ข้าพเจ้าเห็นว่า จะสู้รบทำไมให้ลำบากแก่
ไพร่พลทหาร เกดยกล้อมพวกโจรมาสามภักแต่โดยตเถด แลตั้งให้เป็น
ขุนนางจะได้บอกรับอาณาเขตต่อไป ชาวไท้ชอกได้ฟังก็โกรธตว่า—
เดี๋ยวเดียวก็เป็นขุนนางตงฉินใจสตัยชอ เหตุใดจึงมากราบทูลตงฉิน มคคกบอ
เขาแก่โจรหรือ

พระเจ้าของฮยจิงได้ทรงฟังถ้อยคำชาวไท้ชอก ก็ทรงกรวยบสงไห่ลอด
เดี๋ยวเดียวออกจากทขุนนางเป็นไพร่ บรรดาขุนนางทงปวงเห็นตงฉินเกรงกลัว
ไม่อาจจะกราบทูลไต่พากันนงอยู่ พระเจ้าของฮยจิงจึงตรัสถามชาวไท้ชอกว่า
บัดนี้พวกโจรกำเริบมากนัก จะจัดใหม่ โดยยกกองทัพไปปราบตี ชาวไท้ชอก
กราบทูลว่า มีนายทหารสองคนอยู่ที่เมืองเลงจิวเขตตงชอเทงกัย คนหนึ่ง
ชื่อยชอเตงกัก เป็นขุนนางตำแหน่งททวนเลียบใช้ชอพระองค์จิงมรบสง
ไห่ลอดอาณาสิทธิออกไปถึงตงเทงกัย ชยเตงกักให้คุมทหารทไต่จากล่าว
ยกไปปราบพวกโจรตำบลเขาเนยชวเปาะกคังเวียบร้อย

พระเจ้าของฮยจิงได้ทรงฟังกมพระทัยนตนัก จึงรบสงใหม่ตรา
ไปถึงนายทหารทงสองให้ยกกองทัพไปปราบโจรเสีย โดยเร็ว ชาวไท้ชอก
ก็ถวายบังคมลาถลบบมาบ้าน จตขุนนางถือหนังสือรบสงออกจากเมืองหลวง
ตรงไปเมืองเลงจิว

ฝ่ายช่องกงตงแตกตราบลไต้เม็งฮูแตกชนเอาทรวพยสงของมาแล้ว
 กรางวลให้ไพร่พลทงปวงจาดไต่และสุรามาเลียงโลวจนทงกบพนองทงปวง
 อยู่ทุกเวลา โงวหยงชินแสจงพูดว่า ถ้าเนยตงชกกลับมาเมืองคังมีทงสอ
 บอกไปชอกกทพชวไทชอยกมาปราบพวกเราเป็นแน่จาจะตองคคอ่านไวศ
 รมทานทาน ช่องกงวาทานชนแสจาดการณถก ถ้ากระนนกจาดให้ไพร่พลไป
 สบชาวทตราบลไต้เม็งฮูเสยก่อนแล้ว เราจะได้เตรเตรียมกันไว้ โงวหยงชินแส
 วาชาพเจาจาดให้คนไซไปสืบเกอบจะมาถึงอยู่แล้ว

ขณะนพอมมาไซสบรมาการมาถึงแจ้งความกับช่องกงและโงวหยง
 ชินแสว่า เนยตงชมทงสอบอกเข้าไปเมืองหลวง ชวไทชอยทลชอให้
 ต้นเตงกย ulyเตงกกนายทหารเมืองเลงจวยกกกองทัพมาปราบปรามพระเจ้า
 ชองฮูจรงรบสงให้ขุนนางถอทองตราไปเมืองเลงจวแล้ว ช่องกงแจ้งความ
 ดงนัจฉถามโงวหยงชินแสว่า เราจะคคอ่านสู้รบประการไต่

ขณะนนกจนเสงยนชนคานบแล้วพูดวาชาพเจามาอยู่กับทานยังไม
 ความชอบสังไต่เลยต้นเตงกย ulyเตงกกนบนนรจกกับชาพเจาจะขออาสา
 คุมไพร่พลหาพนกับชวจนจัน เซยชอบนไปตงสคคชยัตนทางเมืองเลงจวถา
 นายทหารทงสองยกกองทัพมา ชาพเจาจะเกลยกลอมพามาขงตราบลเขา—
 เนยชวเปาะให้ไต่ถาแมนไมยอมตามภกคไต่ยดจะจับตัวมาสง ทานอยาตอง
 ให้พวกพองทงปวงไปไต่ความเหนดเหนอยเลย

ช่องกงไต่พงกมความขมตมชวจนจัน เซยชอบนและไพร่หาพน
 ไต่ถวนเสง ๆ คานบลามาจาดไพร่พลพรอมตวขเครื่องศสตราวุธเสยขงอาหาร
 แล้วยกกองทัพออกจากเขาเนยชวเปาะไป

โงวหยงจึงพูดกับชองกงว่า กวนเส่งยกกองทัพไปครองนขาพะเจ้า
 ไม่วางใจ จะต้องจัดให้พวกพ้องสกัดส้ายตามไปกำกับ ชองกงว่ากวนเส่ง
 คนนดตยชอสุจริตจริง ๆ ท่านชนแสอย่าได้ระแวงสงสัยเลย โงวหยงว่า
 ขาพะเจ้าวตกอย่ กลัวว่าใจของกวนเส่งจะไม่เหมือนใจท่านพุด แลวกให้
 ลมของ เอยจ ชงลป อิงชนคมไพร่พลห้าพันยกตามกวนเส่งไป ดชยเห็น
 ดงนจงบอกแก่ชองกงว่า ขาพะเจ้าจะขอไปด้วยชองกงความมูรบพระแลวเจ้า
 อย่าไปเลย ดชยว่าถึงที่จะสู้รบขาพนกันไม่ให้ไป ถ้าไม่ให้ไปจริง ๆ ก็ละ
 ไปแต่เดยว ชองกงได้ฟังก็โกรธรองตวาดว่า ถ้าไม่ฟังบังคับบัญชาจะ
 ขาเสย ดชยเห็นชองกงโกรธก็ไม่สบายใจหลกออกมา ครนถงเวลาจากเอา
 ขวานดำหรบมอสองเล่มหนออกจากเขาเนยชวเปาะตามกองทัพกวนเส่ง
 และลมของไปในเวลากลางคน ครนรุ่งเชามผู้มาแจ้งแก่ชองกงว่า เวลา
 คนนดกสองยามเห็นดชยถอขวานลงเรือข้ามฟากไปไม่แจ้งว่าไปข้างไหน
 ชองกงได้ฟังก็ความวตกจึงพุดว่า เราไม่ควรที่จะว่ากล่าวให้ดชยเคนเคอง
 บदनหนีไปเสยแล้วจะคิดอย่างไรดี โงวหยงชนแสว่าท่านอย่าวิตกเลย อีกสกัด
 สองเวลาดชยก็ตองกลับมาเอง ชองกงได้ฟังก็ยังไม่ไวใจ จึงใช้ให้ไตจง
 กับชเชยน ลหน งกหว เสงเตงลักไปเที่ยวติดตามดชยกลับมาให้จงได้
 หวานายก้านบดาแยกกันติดตามไปคนละทาง

ฝ่ายดชยถอขวานสองมือรบเดินไปในเวลากลางคน จึงคิดว่าเหลือ
 กำลังอันใดกับนายทหารสองคนตองยกไพร่พลไปสู้รบเป็นนักรหา ตัวเรา
 คนเดียวเท่านั้นจะเล็ดลอดเข้าไปในเมืองเลงจิว เอาขวานฟันเสยคนละที่
 ให้ชองกงเห็นมมอศึกครงหนง จึงจะเกรงกลัวไม่อาจว่ากล่าวตอไปได้ คิด
 แลวรบไปได้ครงวนกหวออกลง เงินทองไม่ได้เอามาชอกันด้วยเป็นการเร็ว

จึงคิดว่าชานานมาแล้วไม่ได้ทำความชด วนนทวเต็มที่จะต้องวิวาทกับพวก
 โรงเรียนศกครทง พอเห็นมีโรงชายสุราอยู่ริมหมู่บ้าน ลชยเดินเข้าไป
 ในโรงร้องส่งเจ้าของโรงให้ตักสุรามาสامทนานใหญ่กับเนอศกรสกทนก
 สองชง เจ้าของโรงเตยมกจคให้พร้อมลชยกนของจนอมแล้วลชยจะหนี
 ออกจากโรง เจ้าของสุรากนลชยไว้ขอเงินคาสงของ ลชยว่าเราไปขอชาย
 กลับจึงจะมาใช้ให้

พูดยังไม่ทันขาดคำ เห็นชายผู้หนึ่งรูปร่างสูงใหญ่ เดินเข้ามาใน
 โรงร้องตวาดลชยด้วยเสียงอันดังว่า ผู้ใดมาตงโรงสุราไว้จงกนตามสบาย
 ไม่ไทเงินทอง ลชยตอบว่าเรากนได้ทุกแห่งไม่ต้องเสียเงิน ชายผู้นนว่า
 เจ้าอย่าอดอดอ้าง เราพูดให้ฟังก็จะตกใจ ตัวเรานเป็นพวกเขาเนยชวเปาะชอ
 ฮนแปะเหลง ช่องกึ่งไทเงินทองทำทนจงได้มาชายสุรายุทน

ลชยได้ฟังกนทวเพราะคิดว่าตามลชเขาเนยชวเปาะชอองเรานไม่เห็น
 มีคนเช่นอย่างนเลย และฮนแปะเหลงคนนเต็มเป็นโจวเทยวตปลนพวกเดิน
 ทางหาเลี้ยงชวต แจงวาทเขาเนยชวเปาะชอนนรุ่งเรืองมีความสขมากกตงใจ
 หมายจะมาตามภกตกับช่องกึ่ง ครนถงโรงสุราจกย ๆ ไตถามฮนแปะเหลง ๆ
 จงเลาคความชงจะมาตามภกตกับช่องกึ่งให้ฟัง พอช่องกึ่งเป็นสทกลางหลง
 จกยจงให้ฮนแปะเหลงไปเทยวตงโรงสุรายากอน คอยชงกนหาชบวดยจะได้
 นวไปฮนแปะเหลงมาตงโรงชายสุรายุทนตามปลน ลชยจงมได้วจกนงตรกตรอง
 อยชานาน แล้วชกชวานสองเลมทเห็นบหลงออกมาบอกกับฮนแปะเหลงเจ้า
 ของสุรว่า ถ้าไม่เชอกเขาชวานไว้เป็นจวนากอน

ฮนแปะเหลงไม่รือบายสาคญวาวจรงนมือไปรับ ลชยเขาชวานพ่น
 ถูกศรชฮนแปะเหลงแตกตาย พวกลชจางอยู่ในโรงเห็นตงนหมกตกใจทน

เข้าป่าไปทุ่งสน ลขยเอาไฟเผาโรงสุราเสียแล้วกเดินตรงไปเมืองเลงจว
 พบชายผู้หนึ่งรูปร่างสูงใหญ่เดินมาเห็นลขยก็ขมวด ลขยเห็นดังนั้นก็โกรธ
 ถามว่าตเราทำไม ก็ตรงเข้ามาทบท เจยวเทงจึงเขาต่อสูตามทาน ลขย
 สัมผัสไม้ไต่กวงหน เจยวเทงร้องเรียกให้ลขยหยุดแล้วถามว่า เจ้าแซไร
 ขอใดเป็นชาวเมืองไหน ลขยว่าเจ้ากับเราเป็นควาพกันคิดจะไม่บอก แต่เห็น
 เจวมสัมผัสเข้มแข็งก็จะบอกตามจริง ตอเราขอลขยทเรียกว่าเฮงชวนสองอยู่
 ณ เขาเนยชวเปาะ เจยวเทงว่าเจ้าพดลอลวงเราดอกกระมัง ลขยว่าถ
 ไม่เชือกดูชวานสำหรับมือของเราเถิด เจยวเทงว่าเจ้าเป็นพวกเขาเนยชวเปาะ
 แน่แล้ว จะไปข้างไหนแต่ผู้เดียว ลขยตอบว่าเราเกิดควาพชนกบพชองกง
 บदनจะไปเมืองเลงจวชานายทหารแซตนกับแซงยเสีย เจยวเทงถามว่า
 เราโดยนชาว่าพวกเขาเนยชวเปาะยกกองทัพไปแล้วนนคนผู้ใด ลขยบอก
 ว่าทยกกองทัพไปก่อนนนคนออกวงเตง กองทัพหลงคอดมของ

เจยวเทงได้ฟังกรว่าพวกเขาเนยชวเปาะจริง จึงคกเขาคานบเป็น
 อนต ลขยถามว่าเจ้าแซไรขอใด เจยวเทงว่าข้าพเจ้าแซเจยวขอเทงชาวเมือง
 เตงชวชู้ โดยนชาแล้วลอความนายโจรผู้หนึ่งแซเปาขอหยก ตงของสัมชยท
 เขาโกวชวชวแขวงเมืองโควจวเทยวตปลนหาเลี้ยงชีพอยู่เนอง ๆ เปาทยก
 นายโจรอยากแต่จะฆ่าคนจึงถูกเรียกวาชนมงสน ข้าพเจ้าแจ้งความปรารภนา
 จะไปสามภกตอยทเขาโกวชวชว

ลขยได้ฟังจึงว่า ตอเจ้ากมสัมผัสเข้มแข็งไปอยกบชองกงพเราเถิด
 เจยวเทงว่าข้าพเจ้าคตมานานแล้วแต่ไม่มผู้ชกนา วนนมาพบท่านเป็นบุญ
 นกหนาข้าพเจ้าจะขอตามไปด้วย ลขยว่าเมื่อเราจะไดควาพกบพชองกง
 จะต้องไปสู้รบฆ่าพนผู้คนเสียบ้าง ทจะไห้กลับไปแต่มือเปล่านนห้ามได้ เจ้า

กับเราจึงไปเข้าโถงชีวิตชั่วพดจาเกิดยกกลมเป่าหยก ให้ได้เสียก่อนแล้วจึงไป
 ตเมืองเลงจวชาตินเทงกย ญเตงกกเสียแล้ว จึงกลับไปเข้าเนยชวเปาะด้วย
 กน เจยวเทงวามเมืองเลงจวนนไพร่พลทหารมากเหลือสติปัญญาที่จะตักเขา
 ไป ถึงหากว่าทานกับข้าพเจ้ามมอเขมแซงสกลเท่าไรก็สรบตามทานมิได้
 เหมือนกับเอาชวตไปทงเสีย ข้าพเจ้าคิดว่าชกชวนเป่าหยกให้ไปตามภักตยง
 เขาเนยชวเปาะดีกว่า

พดกนยงไม่ทันตกลง พอชเขียนตามไปทันเห็นลชยกรองจาทาให้
 พชองกงวตกนทไซให้พวกพองแยกย้ายกันเที่ยวตตาม บदनนองมาพบ
 แล้วเชิญกลับไปเกิด ลชยให้เจยวเทงพดจารูจกกับชเขียนแล้วจึงบอกว่า
 เราได้ปรึกษากับเจยวเทงไว้แล้วว่าจะไปเข้าโถงชีวิตชั่วชกชวนเป่าหยกมาอยู่
 ด้วยกัน เจ้าจึงกลับไปบอกกับพชองกงให้รอกอนแล้วเราจึงจะไป ชเขียน
 ออนวอนเท่าไรลชยก็ไม่ฟัง ครนจะวากลาวนกกกกลวจึงไปเข้าเนยชวเปาะ
 แต่เดยว เจยวเทงกับลชยกเดินทางตรงไปเข้าโถงชีวิต

ผวยกวนเสงกับจวนจัน เขยชอบนคมไพร่พลไปใกล้จะถึงเมืองเลงจว
 พชุนนางผกอหนงสอรบสงมาถงเมืองเลงจว ไทชวผู้รักษามืองกออก
 ตอนรบเชิญพระอักษรกับขุนนางเขาไปข้างใน ฉกผนกกออกฮานแจ้งความ
 ชงจะยกกองทัพไปปราบปรามพวกโจร แล้วให้หาตบเทงคย ญเตงกก
 นายทหารทงสองมาปรึกษา จดทหารเตรียมเครื่องคตตราจชเสบยงไว้
 พรอม พอมาไซตบราชการมาแจ้งความกับไทชวผู้รักษามืองว่า กวนเสง
 คัมไพร่พลตรงมาจะตเอาเมืองเลงจว บदनกกองทัพใกล้จะถึงเมืองอยู่แล้ว

ตบเทงกย ญเตงกกได้พงก ไกรอนกจชยกกองทัพออกจากเมืองไป
 พอกวนเสงยกมาปะทะเขา เห็นตบเทงกย ญเตงกกกรองถามว่าทานกับเรา

จากไปช้านานทุกซ่ซซเป็นประการใดบ้างต้นเทงกย ุงยเตงกกไตพงกหวเราะ
 แลวดาถนเสงว่า คนอะโรยงนมใดใดคตถคุณของเจ้านายทชบเดยงไว
 ควรหรือมาคตถกบฏทำให้ใดคความอภัยคพาให้บูและบิตาญูาททงปวงพลอยเสย
 ซอเสยงยงจะมหนาคมไพร่พลมาจะวากถ่าวประการใด

ถวนเสงจงว่า ทานทงสองพตตงนนไม่ถก เจ้านายของเราทถถวนน
 ถกหลงเชอถอยคพาพวกถงถนจะวากถ่าวการสังใดกไม่บैनยถธรรม คนท
 ซอตรงจงใดคความคบคแคน ซอถงถนถตถยซอสุจรวคคตเตจะบารุงแผนคถน
 ให้บैनสุข จงไซให้ซาพเจามาเชญูทานทงสองไปอยู่เขาเนยชวเปาะถวถกถน
 จะใดชวบารุงแผนคถนสืบไป

ต้นเทงกย ุงยเตงกกไตพงกถกรอชบมาจะเชารบถบถวนเสง ชวนจถน
 เชยชอบนยนอยซาขชวถวถบมาเชารบถบถนเทงกย ุงยเตงกกบैनคถน
 ถวนเสงถยคมาคถอยประมาณคถนถนเทงกย ุงยเตงกกชบมาแยกถนถน
 เข้าในกระบถนรบ ชวนจถนถได้ตามไปเห็นททารยเตงกกไตเสอเกเราะแดง
 ถถถงแดงประมาณสทารอยตรงออกมถลอมชวนจถนไว อชอเกยวเทามา
 ตรถถนเขาจชชวนจถนได้ เชยชอบนได้ตามต้นเทงกยไป เห็นททารในกระบถน
 รบของต้นเทงกยไตเสอเกเราะตา ถถถงตาประมาณสทารอยตรงเขาถลอมจช
 เชยชอบนได้ ต้นเทงกย ุงยเตงกกถจคไทททารคมถวไปถงยงเมอถงเลงจจว
 แลวถชบททารบถรถถตรงมา ถวนเสงเห็นททารสองคนถถจถไปแลวถคถใจ
 จงคุมไพร่พลถถถนนายททารทงสองถได้กระชนชคมา

ฝ่ายถมของถบเชยจคมไพร่พลควถถถวนเสงมาถได้จะถงเมอถงเลงจจว
 เห็นพวถททารได้ถถถถ ถมของถบเชยจคมไพร่พลออกถถถถได้ ซาพถน
 ททารเตถถจถจถจถจถไป ต้นเทงกย ุงยเตงกกเห็นไพร่พลพวถถถถถถถถ

หนนมาไม่อาจสู้รบได้กคมพวกทหารกลับเข้าเมือง กวนเตงรวบรวมไพร่พล
มาสมทบกับกองทัพพลมของ เหยงพอซงจับ อึ้งซนยกมาถึงกเขารวมกัน
ตั้งค่ายมั่นลงไว้

ฝ่ายต้นเทงกย ึ่งยเตงกกลอยกลับเข้าเมือง คมเอาตัวชวนจันกับ—
เชยซอบุนไปขังบ้านเตยไท้หวผู้รักษาเมือง เตยไท้หวแจ้งความกตอกรับ
นายทหารทั้งสองจัด โต๊ะและสุรามาเลี้ยงกัน แลวดส่งให้เอาตัวชวนจันกับ
เชยซอบุนลงบรวทุกแถวณมอบให้นายทหารรองกับทหารเลวสามร้อยคน
คนทั้งสองเข้าไปส่งเมืองหลวง นายทหารกับทหารสามร้อยคนแถวณออก
จากเมืองเล่งจิวไป

ฝ่ายเจียวเทงกับลิซยเดินทางไปถึงโถวซิวซัว เปาหยกก็ออกต้อนรับ
เชิญลิซย เจียวเทงเข้าไปใต้ถ้ำมูจกกันแล้วคนทั้งสามก็รักใคร่เหมือนอย่าง
พี่น้อง จัดโต๊ะและสุรามาเลี้ยงกันเป็นอันดี พอนายทหารเมืองเล่งจิวคุม
แถวณคนทั้งสองเดินไปทางหน้าเขา ไพร่พลเหล่านั้นเห็นก็ไปแจ้งแก่เปาหยก
ว่า มีทหารพวกหนึ่งคุมแถวณเดินทางมา เปาหยก ลิซย เจียวเทงได้ฟังก็
ชวนกันคุมไพร่พลออกสกัดทางตรงเขาแยงซิงแถวณได้ ชานายทหารทั้งสอง
ตาย พวกทหารเลวก็แตกหนีไป ลิซยมาตทแถวณเห็นชวนจันกับเชยซอบุน
กักพงแถวณเอาคนทั้งสองออกมาได้ ลิซยถามว่า เหตุผลประการใด
ชวนจัน เชยซอบุนกับออกเล่าตามซงได้สู้รบให้พวงแล้วถามลิซยว่ามธุระสิ่งไร
จึงได้มาถึงเขาน

ลิซยว่า เพราะพชองกิงไม่ไหวยกกองทัพไปจึงได้หนีมาแต่ผู้เดียว
ซาฮนแปะเหลงตายแล้วได้พบกับเจียวเทง ๆ พามาหาเปาหยกคิดอ่านกันว่า
จะคุมไพร่พลไปตีเมืองเล่งจิว พอพวกทหารคุมแถวณมาไม่แจ้งว่าพทั้งสอง
ก็ออกแยงซิงเผอิญให้มาพบกัน

ชวนจีน เขยชอบันได้ฟังกยन्द เปาหยกจึงเชิญพวกพ้องเหล่านัน
 ไปยังทชมนุมจัดโต๊ะและตราเตียงกันตามสบาย เขยชอบันจึงพูดกับเปาหยก
 ว่าผมใจจะไปอยู่เขาเนียชวเปาระกตแลว แต่คราวนพวกเรายกกองทัพไปตี
 เมืองเลงจวเสียก่อน ถ้าสมความปรารถนาจึงคอยยกทัพกลับไปด้วยกัน
 เปาหยกได้ฟังก็เห็นชอบจึงแต่งตัวชนมาทางหานายคุมไพร่พลแปดร้อยออก
 จากโกวชิวชวตรงไปเมืองเลงจว

ฝ่ายพวกทหารทชมนุมกยन्दแตกหนีกลับไปแจ้งความกับเตยไต้ชิวว่า
 พวกโจรแย่งชิงกยन्दทชมนุมทั้งสองไปชำนายทหารรองตาย พวกข้าพเจ้า
 หนีเล็ดลอดมาได้ เตยไต้ชิวกับนายทหารทั้งสองแจ้งความกับโกวชิวยังนัก
 ต้นเทงกย ึ่งยเตงกกว่าถาครวงนจับได้อย่าส่งเข้าไปเมืองหลวงเลย จงฆ่าเสีย
 ทนเถดพูดแลวก็เตรียมทหารจะยกออกมา

ฝ่ายกวนเตงครนวังชนเขากคุมไพร่พลออกจากค่ายตรงไปหน้าเมือง
 ร้องทว่าให้ออกมารบ ต้นเทงกยจึงคุมทหารไล่เกราะดาหารอชเบ็ดประตูเมือง
 ยกออกมาก่อน กวนเตงชบมาตรงเขาสูรบกับต้นเทงกยได้หาสับเพลิงกวนเตง
 กชบมาหนี ต้นเทงกยไล่ตามไปประมาณทางไต้สับล กวนเตงกชกมาหยุด
 ร้องว่า ต้นเทงกยยังไม่ลงจากมายอมตามภกตเสียแต่ โดยคหรือ

ต้นเทงกยได้ฟังก็ตรงเข้าไปหาทวนแทงกวนเตง ๆ บ้องบตเตงเองว
 ชนรอตวาดด้วยเสียงอนตง ต้นเทงกยตกใจพลัดลงจากหลังมา กวนเตง
 ไต่ลงมาพียงต้นเทงกยไต่พูดว่าข้าพเจ้าชอภยเสียเถด ต้นเทงกยกำลัง
 ตกใจร้องขอชวตว่าจะยอมตามภกตแลว กวนเตงว่าข้าพเจ้าไต่พูดไว้ตอหน้า
 พชองกงวจะมาชกชวนทานทั้งสองไปอยู่ด้วยจะ ได้เป็นทปกรษาชวด้วยกัน
 ทานบำรุงบานเมืองใหม่ความสุขสืบไป พุดแลวก็ชวนต้นเทงกยชนมากลับ

มายังค่าย ลมของรักออกไปรับถามว่าสู้รบกันเป็นอย่างไรบ้าง กอนเสงก์
ไม่บอกกลัวตนเทงกยจะอาย จึงว่าข้าพเจ้ากับตนเทงกยชอบพอรักใคร่กันมา
ชานานจึงได้พูดถึงความเกากยนคางยอมสามภักดี โดยไมตรกน

ลมของกับพวกพ้องเหล่านั้นได้ฟังตกใจ ตนเทงกยจึงเดินไปหน้า
กระบวนร้องเรียกทหารทหารอย ทศาทรม ไซไซเสอเกราะดำ ไปยังค่ายกอนเสง
ทหารนอกนั้นแลเห็นตกใจ หนักลบเขาเมืองไปแจ้งความกับเตยว ไทซิวและ
งยเตงก๊กทกประการ เตยวไทซิว งยเตงก๊ก ไกรยงนถ ครนเวลารุ่งเช้า
งยเตงก๊ก แต่งตัว คมทหาร เปิดประตู เมืองตรงไป หน้าค่าย ทาทายให้ออกรบ
ตนเทงกยกับกอนเสง ลมของกขนมมาออกจากราย งยเตงก๊กเห็นตนเทงกย
ก็ไกรยงร้องดาตนเทงกยด้วยถ้อยคำหยาบช้าต่าง ๆ ว่าไม่รู้จากคุณเจ้านาย
กอนเสงได้ฟังกลัวเพราะขบมาเขารบกับงยเตงก๊กได้สยเพลง งยเตงก๊กขบมา
หันตรงเข้าในกระบวน กอนเสงขบมาจะได้ตาม ตนเทงกยกรองทามไว้
พวกทหารไฟทหารอยของงยเตงก๊กนถกรกนออกมาถอเครื่องศัสตราวุธ --
สะพายนาเตาไฟ ถาจะรบกันก็จุดคบไฟจุดชนวนวงบกรกเขาไปมรดไฟหาลับ
เล่มดวงผากระบวนรบไปคนและมาทนมไม่ไดกแตกกระเจดกระเจายหนีไปกอนเสง
เห็นตงนถตกใจชวนกันถอยหนีไปประมาณทางสี่สบล ไม่เห็นทหารและ
รตไฟไล่ตามมากพักไฟพลหยุดอยู่ งยเตงก๊กได้ชยชนะแล้วกคมทหารกลับ

ฝ่ายลชยกับเป่ายก เจยวเทง ชวนจัน เขยชอบน มาถงเมืองเสงจว
รู้ว่าสู้รบกันอยู่หน้าเมือง ลชยกับพวกพ้องคมไฟพลลอมไปหลงเมืองตทก
ทางประตทศเห็นอเขวเมืองได้ไล่ฆ่าพันทหาร เตยวไทซิวกับชนนางและราชภู
ตกใจกลัวแตกกระเจดกระเจายไป ลชยกับพวกพ้องไฟพลเก็บรวบรวมพร้อมรบ

สิ่งของ เติบยงอาหารบรรทุกเกวียนแล้วเอาไฟจุดชน ชวนกันคุมเกวียน
ทรัพย์สินของออกจากเมืองเล่งจิวไป

ฝ่ายงยเตงก๊ก คุมทหารกลับมา เห็นไฟจุดชนในเมือง กพาทหารถอย
กลับถอยแสงกับพวกพองกับกรรไลกองที่พยเตงก๊กกระชนเข้ามา งยเตงก๊ก
กับทหารไมมีใจสู้รบต้านทานก็ชวนกันหนีไปพักอยู่ที่เมืองตงเล็กก็ย กวนเสง
ยกตามไปเข้าล้อมเมืองไว้ทางสดานจะหักเข้าไปให้ได้

ตนเทงกยจึงพูดกับกวนเสงว่า งยเตงก๊กนมมอเซมเซมแต่ไวหาร
สดานคือนัก ถาแมนสู้รบด้วยกำลังที่ไหนจะยอม น้องจะไปพูดเกลี้ยกล่อม
โดยดีไม่ต้องรบด้วยเครื่องศาสตราวุธไหลาปากทหารดอก กวนเสงได้ฟังก็
ยินดีจึงให้ตนเทงกยขนมาตรงมาหน้าเมืองแต่ผู้เดียว ร้องบอกกับนายทหาร
ให้เชิญงยเตงก๊กมาพูดกัน งยเตงก๊กแจ้งความก็ออกมาหา

ตนเทงกยจึงพูดว่าคนเจาของเราหลงเชื่อแต่ชนนางกงฉวน ทำ
ให้บ้านเมือง เกิดจลาจล ถึงเพียงนี้ ก็เพราะ คนโง่งมอานาจ เราตามภักศแก่
ของกงศาศยออยู่ที่เขาเนยชวไประกอน แล้วคอยให้อานาจพวกกงฉวนลดหย่อน
ลงเมื่อไรจึงเขาทหารราชการ ท่านจงกลับใจเสียใหม่เถิด งยเตงก๊กได้ฟังกนง
ตรกตรองอยู่ครู่หนึ่งแล้ววว่า ถาแมนจะให้สามภักศก ไปบอกกวนเสงมาพูดเอง
จึงจะยอม ตนเทงกยก็รีบกลับมาแจ้งความกับกวนเสงทุกประการ

กวนเสงได้ฟังกยนัดเห็นบกระบชนมาจะไป ลิมของจึงพูดว่าน่าใจ
คนทกวนนชากจะเชื่อฟังจงตรกตรองเสียให้ตักอน กวนเสงวางงยเตงก๊ก
กับน้องรักใคร่กันมาชานานไม่เป็นไรดอก พุดแล้วก็ขบมาตรงไปหน้าเมือง
งยเตงก๊กเห็นกวนเสงมาจึงคิดว่า กวนเสงนมใจรักใคร่โดยสุจริตมิได้คิด
สงสัยจึงได้มาแต่ผู้เดียว พอกวนเสงไปถึงงยเตงก๊กก็ถอนรบคานบกันตาม

ธรรมเนียม ชวนกวนเส็งเข้าไปในเมืองจตุโรสุรามาลงกนเส็งแล้ว
 ญยเตงกถ จงจตุททวาทธานาญทวงไฟหารอยนน ออกจากเมืองมากบกวเส็ง
 ถึงคายนานาเมือง ลมชองกับพวกพองเหล่านนก็ชอกรบพุดจากนแลวกยก
 กองทีพกดับไปเขาเนยชัวเปาะ

ฝ่ายโตจงเทยวตามลชยไม่พบกรบมาทางเมืองเลงจว พบชชเยน
 และพวกสามคนจะกดับไป ชชเยนบอกโตจงว่าโตพบลชยแลวกยังไม่กดับ
 จะไปเขาโกวชวชวก่อน พวกเวาศคนนจะกดับไปแจงความโทชองกงทวาม
 พังไปตามลชยอกเกิด

พุดแลวกคนทงลชชวอนกนกลับไปตามลเขาเนยชัวเปาะ โตจงเดินมา
 ทางเมืองเลงจวพบลชยกับพวกพองคมไพรพลกลับ โตจงจงบอกกับลชยว่า
 ชองกงไซให้พวกแยกกันไปตาม บदनชชเยน กทหวลทน เฮงเตงลชชวอนกน
 กลับไปเขาเนยชัวเปาะแลวก ยงเตพตามมาเดยว นองพาพวกพองมากดแลวก
 จะตองรบไปแจงความโทชองกงทวามก่อน พุดตงนโตจงกรบกลับไปโดย
 เรว ลชยกับพวกพองไพรพลก็ออกเตนรอนแรมมาตามระยะทาง

ฝ่ายตวนเกงจกบเฮยหลม เจยะยง ชงชองกงไซให้ไปจตุชอมาชาง
 ทศเหนือ ไดมาตสองรอยกคมกดับมาถงเขตแดนเมืองเซงจวพบโจรพวกหนึ่ง
 ประมาณสามร้อยเศษ ตวนายชอ หยกเปาดี เรยกวา เฮยมเตาสน คมบริวาร
 ออกสกัดแยงชงมา ตวนเกงจ เฮยหลม เจยะยงตรบตามทวนไม่ไดกแตกหน
 กระจัดกระจายไป พวกโจรจงคมาตสองรอยไปให้พวกจันเถาฉ ตวนเกงจ
 เทยวตามเฮยหลมกับเจยะยงไม่แจงวจะหลกหนไปชางไทน ตวนเกงจมรู
 ทจะคตประการใดกรบกลับมาทงถลวงคนกลางจวนมได้หยุด

ฝ่ายกวนเสงยกมาตั้งตำบลเขาเนยชวเปาะ พร้อมกับกองทัพพลชก
 ลงเรือข้ามไปถงตานกมชวทว พอตวนเกงจลงเรือข้ามไป ลิมของเหน
 ตวนเกงจถามว่า น้องกับเฮยหลม เจียงไปชอมาทางทิศเหนือ เหตุใดจึง
 ทาทางที่เหมือนหนมา ตวนเกงจก็แจ้งความตามเรื่องให้ฟังแล้วพูดว่า
 เฮยหลมกับเจียงนนพลตกกันไม่ทราบว่าจะไปข้างไหน ลิมของกับพวกพอง
 ไตฟงก็ชวนกันตรงมายังที่ตั้งตั้งทชมนม กวนเสงก็นำตนเทงกยงยเตงก
 เข้าไปคานบชองกกับพวกพองทอຍแล้วพูดจาไต่ถามกัน ดชยจึงแจ้งความ
 ตงแต หนไป ซาฮนเปะเหลง แล้วพบกบ เจียวเทง และเปายก ชวนกัน ตเมือง
 เลงจวแตกให้ฟงตงแตตจนปลาย ชองกกับกมความขบตนก ตวนเกงจก็เอา
 ความขงมผแยงชงมาไปให้ชองกฟงทุกประการ.

ชองกจึงพูดว่า พวกजनเถาตบงอาจนก็เต็มชงมาไปตรงหนงแล้ว
 ซายงเตยจก็ตายก็ไม่ได้ไปแกแคน คราวนยงมาชงมาไปอีกทาซมเหงเหลอ
 เกนแมนไม่ยกกองทัพไปปราบปรามคนทงบวงก็จะหัวเราะได้ โงวหยงซนแต
 ว่าฤดูนี้ไฟพรบฟงกันไม่สบาย จาจะตองให้ชเชยงไปสืบข่าวตตถครงหนง
 ตากลมมาจงปรกษาการทจะยกกองทัพไป พดแล้วก็ให้ชเชยงไปยงตำบล
 जनเถา

ฝ่ายเฮยหลมกับเจียงพลตกกับตวนเกงจ แจ้งว่าโจรเอามาไปให้
 พวกजनเถา ก็ไปสืบข่าว รุความแล้ว กลับมา ยงตำบล เขาเนยชวเปาะ บอก
 แกชองก ว่า ชอบนเกยงครของพวกजनเถาตดด้วยคาหยาบซาตาง ๆ แล้ว
 ว่าจะยกมาสู้รบกับพวกเรา ชองกก็ไตฟงก็ไกรธสงให้จตกองทัพจะยกไป
 ปราบพวกजनเถา โงวหยงซนแตาคอยให้ชเชยงกลับมาทอน ชองกก็
 ไม่พงจะยกกองทัพไปให้ไตจงใช้ให้ไตจงรบไปสืบข่าวอีก ไตจงไปถึงตำบล

เงินเถาสดบริบูรณ์แล้วกลับมาถึงก่อนแจงบขของกงวา บदनพวกเงินเถา
ทำค้ายใจในตำบลสำหรับจะบองกนอันตรายเป็นหลายแห่ง คายทวด
ฮวบฮวชนนทชมนมกวางขวางประมาณทางหลายรอยด

พอชเขียนกลับมาแจงบขของกงวา ชาวเจ้าเด็ดถอดเข้าไปใน
ตำบลเงินเถาสดบอกว่า พวกแซงนปลุกค้ายชนในตำบลหาแห่งถนน
มีไพร่พลตามพัน คายใหญ่ทชมนมบนเกยงครทหนงว่ากล่าวการ
ทงปวง คายข้างทิศเหนือจนโถงบุตรทหนงกับไซเตยครทสองฮยรักษาคาย
ทิศใต้ จนมบุตรทสองฮยรักษาคายทิศตะวันออก จนบุตรทตามฮยรักษา
คายนทิศตะวันออก จนบุตรทสองฮยรักษาคายกลาง จนบุตรททากบ
จนหลงผแบบตาฮยบองกน ยกเป่าสโจรทเมืองเซงจว รูปร่างสูงใหญ่แย่ง
ซงเอามาไปเลี้ยงใจทวดฮวบฮวชเบนอนมาก โงวหยงได้ฟังกชมนมพวกพอง
มาพร้อมกันปรกษาวา เราจะจัดกองทัพเป็นห้ากองแยกไปคนละทาง เขาต
คายทงหาไทพร้อมกัน

โลวจนทงจวาทานทงปวงมจตชวยชาวเจ้ามาฮยดวยกนน
พระคุณเป็นทงย ยังไม่ได้ แทนคนเดียว จะชอฮาสา เป็นทพหน้า ยกไปตำบล
เงินเถาสดกรทหนง โงวทงยชนแล้วทวนเศรษฐีเพงจะมาใหม่ยัง ไม่เคยทง
จะยกกองทัพไปครงนสูง ๆ ต่ำ ๆ เดินลำบากนัก ถาทานตงใจจะชวยกจงคุม
ไพร่พลไปชมฮยรมตำบลเงินเถาสด ถาโดยนเสยงประทัดสัญญาจตชนมเอไร
กให้คุมไพร่พลเขาชวยดกกวา

ชองกงได้ฟังกเห็นชอบดวย โงวทงยจิงให้โลวจนทงกับเฮยงเซงคุม
ไพร่พลหารอยไปชมฮยรมตามทคตได้ โทฉนเหมง ฮวยหยง เบทฉน เตงฮย
คุมไพร่พลตามพันยกไปตคายนใหญ่ทตำบลเงินเถาสดข้างทิศใต้ ให้หลวงจ

ดตม บดง ขงเมง ขงเหลยงคุมไฟว์พลสามพันยกไปตค้ายทศตะวันออก
 ไทเยยจ ชอนจ เอยชุน ตันตคคุมไฟว์พลสามพันยกไปตค้ายทศเหนือ ไทจตง
 ลยเทง โจวยนคุมไฟว์พลสามพันยกไปตค้ายทศตะวันตก ให้ชองกง
 กงชนลันกับโจวหยงชินแต ลอฮวง กอนเตง เกยเตยง เกยโปว ไตจง
 ชีเชยงคุมไฟว์พลห้าพันยกไปตค้ายกลางทชมนม ให้ลชย ช้วนสย หังชอง
 ลกนคุมไฟว์พลยกตามไปคอยช่วยจัดการเสร็จแล้ว ชองกงกับโจวหยงชินแต
 กยกกองทัพออกจากเขานเยชวเปาะไป

ฝ่ายมาไซลาตตระเวนตาดบจนเถาดแจงวาชองกงยกกองทัพมากรบ
 ไปแจงความกับจนหลงเจาของตำบล จนหลงจิงเชญชอบนเกยง ไซเตยผู้
 เยนอาจารย์มาปรกษาว่า บदनพวกโจรตำบลเขานเยชวเปาะยกกองทัพมา
 ทานจะคิดอ่านประการใด ชอบนเกยงว่าตองคตบบายชดหลมชดบ่อไปคอย
 จับพวกโจรตกว่าคตบบายอยางอน จนหลงโดพงกเห็นชอบจิงให้ไปชดหลม
 ไวทหนาค้ายกลางตำบลและค้ายชางทศเหนือด้วยเบนอนมาก แล้วจตไฟว์พล
 ไปชมไวคอยสรบตันทานกับพวกโจร

ฝ่ายชองกงกับโจวหยงยกกองทัพเดินทางมา ไทชเชยงไปสับตท
 ตาดบจนเถาดกอน ชีเชยงกรบไปสับตทไคความแลวกลบบมาแจงกยชองกง
 และโจวหยงว่า พวกจนเถาดคตบบายชดหลมและบ่อไวตามเถวหนาค้าย
 คอยกองทัพพวกเรา โจวหยงชินแตโดพงกหวเราะแลวกกองทัพเดินไปไกล
 จะถงตาดบจนเถาด เห็นทหารมหนงชมาเทยวตรวจตราอย่กองทัพหนากจะ
 ไคตาม โจวหยงห้ามไวแลวกยตกองทัพตงค้ายมนชดคบกชวากเหลกไวแนน
 หนา คอยอยถงตามจนกไม่เห็นพวกจนเถาดยกออกมารบ โจวหยงมีความ
 สงตยจิงให้ชเชยงปลอมเบนไฟว์ลอบเข้าไปสับตทว่า พวกชชจันชดหลมและ
 บ่อไวชางทศเหนือทศใต้ ไคค้ายมากนอยเท่าไวทไทจตหมายมาจนสน

ขเขยนรบคางง ออกจากค้ายตรงไปตาบลงนเภาจ สบตร ถถจนอก
 ตองแลวกรบกคบบมาค้ายขแจงใหงวหยงและชองกงพงทกประการ งวหยง
 ชนแลกจค ใหทพหนาแยกเป็นสองกองเอาเกวียนทไต้เสียบยงอาหารบวรจ—
 หญาฟางและคณบพทงรอยเลมลอบไปช่มอย์หลังเขา ถาถงกาหนดกให
 คมเกวียนเขาสกคทางจคไฟชน ใหหลวงจนลตชม บุตง จตง ดยเหงคม—
 ไพรพล แยกชน สองกอง เขาต คายทคตระวนอก ใหเชยจ ชอนคค ไพรพล
 ไปตงชบจนรบอย์หน้าค้ายใหญ่ ถาถงกาหนด ใหตกลอง ใหรอนทาทจจะบกรค
 เขาไป นายทหารทงทกคคานบลาแยกกนไปทาการตามตง ครนรงชนเขา
 ชองกงกบพวกพองยก ไพรพลเบนกองหนนเขาไปตค้ายพรอมกน

ฝ่ายชอบนเกยง จคการคคจะลอลวงพวกพองชองกง พอโดยนเสยง
 ประทศสัญญาจคชนพวกชองกงกตทกประตงเขาไป หลวงจนลตชมกบ
 บุตงคค ไพรพลเขาตคายทคตระวนอก จตง ดยเหงเขาตคายคานทคตระวนตค
 พวกเขจจนกรบมาบอชชอบนเกยง ๆ จงจค ไพรพล ใหยกไปชวย จนชค
 จนคย ชอบนเกยง กไมออกมา สุ่มบ ปราวรณนา จะให พวกชองกง ตทกเขาม
 ทางหน้าค้ายจะไต้ตกบอและหลมดง ไพรพลชองชองกงทไปช่มอย์หลังเขา
 โดยนเสยงประทศสัญญากแยกกนเป็นสองกองออมมาทางหลังค้าย รุกไต้
 พวกเขจจน ทช่มอย์รหมหลมกระชนมา จนถงหน้าค้าย แลวชบเกวียน ทบวรทก
 เครื่องไฟออกสกคไต้ งวหยงชนแลคคค ไพรตกระทบเขามาทางหลังค้าย
 พวกเขจจนไมรจะหนไปทางไหน ถอยไปหน้าค้ายกพลตคกลงในหลมชองตว
 ทงสน งวหยงก ใหจคไฟตคเกวียนชนทวกน ชอบนเกยง ไพรพลเหล่านน
 จะออกมาสุ่มบกไมไต้ กงชนสนนอย์หน้าชบจนททหารกชานมนตคควาเป็น
 ลมพวยทอบเขาไฟไปตคทอรบชางทค ใต้ใหม่ชนชองกง ไต้ชยชนระกยถกชองทพ

กลับไปค่าย ชอบนเกียงจิงให้ไพร่พลซ่อมแซมหอรบและประตูกำแพงแต่
ในเวลากลางคืนจนแล้วเสร็จ

จันโถวจึงปรึกษากับชอบนเกียงว่า พวกโจรมีใจกำเริบมากต้อง
ยกออกไปรบฆ่าเสียให้เบาบางจึงจะได้พบ แลวกแต่งตัวชนมาคุมไพร่พลออก
จากตำบลไปทำขวนรบ ชองกิงแจ้งความกให้ลอสอง กวยเส็งคุมไพร่พล
ออกไปรบกับจันโถวได้สามสิบเพลงสู้ฝีมือจันโถวไม่ได้กชกมาหนี ฮวยหยง
ยืนอยู่หน้าค่ายกลัวจะเสียที กชบมาตรงไปยิงด้วยเกาทัณฑ์ถูกแขนขวา - -
จันโถวพลัดตกจากหลังมาลง ลอสอง กวยเส็งก็เข้าพ่นจันโถวตายพวกไพร่พล
เห็นนายตายก็ตกใจแตกหนีไปแจ้งความกับ จันหลังผู้บิดาทุกประการ จันหลัง
ได้ฟังกรองให้เสียตายจันโถวยิ่งนัก

ฝ่ายจันเซงฝีมือเข้มแข็งมปวยตอมดวงเศษอยู่สองหลม ครั้นแจ้งว่า
จันโถวผู้พี่ตายก็โกรธสั่งไพร่พลให้จันมาจะยกออกไปแก้แค้น จันหลังผู้เป็น
บิดาห้ามก็ไม่ฟังชนมาตรงมาหน้าค่ายใหญ่ ชอบนเกียงก็ออกห้ามจันเซงว่า
ท่านอย่าเพิ่งยกออกไปสู้รบก่อน พวกชองกิงนมสมอเข้มแข็งนัก ถ้าแต่ลาพง
เราเห็นจะสู้พวกโจรไม่ได้ ท่านจงบอกขอราชการเข้าไปเมืองหลวง กราบทูล
พระเจ้าของฮยจิงชองกิงทพยักแยกมาช่วยตามลจันเถาฉพวกหนึ่ง ยกไปตี
ตำบลเขาเนยชวเปาระพวกหนึ่ง โจรเหล่านั้นแจ้งความกกองทัพหลวงมากคงกลับ
ไปเอง เราจึงยกกองทัพไปได้ติดตามฆ่าเต็มเอาคงสมความปรารถนา

ขณะนั้นไซเตยครุฑสองกมาห้ามจันเซงว่า ขอท่านจงอยู่รักษาค่าย
ของเราไว้ดีกว่าด้วยใจหวงชนแสมสตีบุญญาคดีอุบายต่าง ๆ จะยกออกไป
สู้รบในขณะนั้นเห็นจะไม่ได้ รอคอยให้กองทัพยกมาช่วยจึงค่อยคิดอ่านต่อไป

จนเขารู้ว่าพวกโจรฆ่าพี่ชายเราตายจะไม่แค้นขงใจได้ ข้าไปพวก
โจรก็จะมากดงมากชน ชอบนเกลียง โขเตยห้ามปรามตักเท่าไรจนเขกไม่ฟัง
ถอทวนชนมากมไฟรพลไปถงหนาคายชองกงกชวณให้ออกรบ ชองกงตั้งเท
ฉนเหมงนายทพหนาคมไฟรพลออกจากคาย ฉชยถอชวณตองมอตรงเขา
ได้รูกพวกแซ่จันไป

จนเขเห็นจงถามไฟรพลวาทหาวทไลซาพนพวกเรามาณผู้ใด ท
รูกกบอกว่าชอฉชย จนเขแจงตั้งนบก ไทยงเกาทณทระดมมา หงชอง
ลกนกกเขาไดบองกนลกเกาทณทไวฉชยนนอกรบควงไดกไม่ได ไสเดอเกราะ
ลกเกาทณท ถกตนาฉฉชยคมฉง ไฟรพล ชองจันเขง ตรกนออกมา จะฉบตว
ฉนเหมง ฉวยหยงเห็นกชบมาเขาชวยบองกนฉชยไว เบหदन เตงศย ฉอฉวง
กวนเตงกพยงเขาฉชยกลบมาคาย จนเขเห็นพวกชองกงมากกไม่อาจจะได้
ตามกคมไฟรพลกลบเขาคาย

ครนรุ่งชนจันเขงคตจะยกออกสูรบแกแค้นแทนพี่ชายอก จงให้
ชอบนเกลียงออกไปชวยรบ ชอบนเกลียงไม่วทจะคตคตองยอมจงเตงตวถอ
ชวอชชนมา เจยวแม เงกไซ ฉอเบทแยงชงชองตวนเกงจไปแต่ควงกอนคม
ไฟรพลออกมาทาทาย ชองกงกบพวกพองกคมไฟรพลออกจากคายตั้งเป็น
ชวณ เห็นมาทชอบนเกลียงชกยงมความแค้นเคองตั้งไทพวกพองออกรบกับ
ชอบนเกลียง ฉนเหมงชบมาตรงเขาตานทานประมาณยศบเพลิงสุกฉาดงและ
มมอชอบนเกลียงไม่ไดกชบมาทน ชอบนเกลียงเห็นไดทกชบมาไลตามทนเขา
ทวนแทงถกตนาฉฉนเหมงตกมาฉง ฉอฉวง กวยเตง เบหदन เตงศยถกรกนเขา
ชวยฉนเหมงไว ไฟรพลชองชอบนเกลียงกรูกไลซาพนไฟรพลชองกงฉมคาย
ฉงเป็นฉนมาก ชองกงจงตั้งไทถอยทพไปท่างประมาณฉบฉ พกไฟรพล

หยุดอยู่แล้วจืดเกวียนบรรทุกคนเหม่งไปรักษาเขาเนยชวเปาะ ลงโอบอกกับ
ถวนเตง ซอเหลง ตนเทง ก็ขยับเตงกักตนายยกมาช่วยโดยเร็ว ไพร่พลก็
ค้ำบหลานาเกวียนกลับไป

ซอชองกม ความวิตกจริตไทยนอชชฐาน จับยามทางตำรับออกบอก
ให้โงงหยงชินแสรู้ว่าเวลาคานจะมีชาคกมาปล้นค่าย โงงหยงว่าท่านอย่าวิตก
ข้าพเจ้าจะจัดการเอง พดแลงกส่งให้พวกพ้องแยกไปรักษาค่ายตะวันตกและ
ตะวันออก เกยเตียน เกยโปง นั้นให้คุมไพร่พลไป ชุ่มอยู่สองข้างซ้าย-ขวา
ตามบรรดาพวกพ้องไพร่พลทั้งปวงจัดการเตรียมใจตามคำของโงงหยงชินแส
ทุกประการ

ฝ่ายชอบนเกียงได้ชัยชนะก็คุมไพร่พลกลับเขาค่าย เวลากลางคืน
เดือนหงายแจ่มแจ้งพดกับจันเซงว่า กองทัพโจรปราชัยเจ็บป่วยไปสองคนคง
มีความเกรงกลัว ถ้าเราเข้าไปปล้นค่ายเขาเต็มเอาคงได้โดยง่าย จันเซง
ได้ฟังก็เห็นชอบจึงให้ไพร่พลไปบอกกับโชเตยผู้รักษาค่ายทิศเหนือ จันมตผู้
รักษาค่ายใต้ จันชกผู้รักษาค่ายตะวันตก ให้คุมไพร่พลมาสมทบกันจะยกไป
ปล้นค่ายในสองยามเศษ

พอผู้รักษาค่ายทั้งสามคุมไพร่พลมาทศายใหญ่พร้อมกันทั้งหานายได้
เวลาก็ยกตรงไปถึงค่ายชองกมเห็นไม่มีผู้คนก็ตกใจว่าถูกอบายพวกโจร จึง
ชวนกันถอยกลับออกมา เกยเตียน เกยโปงคุมไพร่พลชุ่มอยู่ริมค่ายสองข้าง
ซ้าย-ขวาก็ดรกันออกไล่ฆ่าฟันเป็นระดมบอน จันชกหนีไม่ทันหลบเข้าไป
ในทมตพบเกยเตียนเอาขอเหลงตามง่ามแทงถกจันชกตายแล้วจุดไฟขึ้น พวก
ชองกมชุ่มอยู่ค่ายตะวันตก และตะวันออก ก็รีบไล่ไปช่วย กันฆ่าฟัน ไพร่พล
พวกแขจันมตตายลงเป็นอันมาก ชอบนเกียงรวบรวมไพร่พลกลับเข้าค่าย

ช่องกงกับพวกพองกยกดบเขาคาย ชอบนเกลยกับไซเตยและจนเซง จนมต
กดบมาถงคายแจงความตามชงเศยทแกชาคกและจนชกตายนทรบไทจนหลง
ผู้บตาฟังทุกประการ

จนหลง กรองไทเศราโคก ยงนค จงปรกษากับ ชอบนเกลยจว จะทา
หนงสอยยอมตามภกตแกพวกโจรคหรือไม ชอบนเกลยกเห็นชอบด้วยและม
ความเกรงกลัวของกงอยุเหมือนกนจงแตงหนงสอยอมบ ไทคนไซทตนทตอไปถง
คาย ช่องกงไดแจงก ไทผุ ถอหนงสอเขาไปและจกณนคออกอาน โจคความว

“ข้าพเจ้าจนหลง เจ้าของตาบลอนเถว คานบมายงทานช่องกงสเบน
ใหญ่ เคมทบตรของชาวพเจามความกำเรบมากไมรู้จักการไปแยงบึง
เอามาของทานชาวพเจามได้ทราบ ครนเตยวโกได้องยกลองทพมา

ไพรพลของชาวพเจาบงอาจยงเกาทณทตคเตยวโกตาย โทษศคมากนค
บคนบตรชาวพเจาดายถงสองกน ขอทานจงเลนคไตเลกแลวแกกน
เชญยกลองททกลับไปเถด ทแยงบึงมานจะคนโทและจะจตเงิน

ทองแพรพรธไปรางวัลไพรพลของท่านด้วย ออย่าได้อโทษพวก
ชาวพเจาเลย” ช่องกงแจงความค โกรธแเดต ใจหยงชมแเสแลวพุดว ชาวพ
เราตายยงจะมาจากดาวไทเลกกนนเราไมยอมจาเบนจะตองปรวบปรวม—
ตาบลดจนเถว ไทราบเศยกอนจจะกดบไป พุดแลวจกณหนงสอทงเศย

ใจหยงชนแเสทาเบนทามช่องกงจว ทานพุดตงนนไมถกตองจงตริก
ตรองการงานกอน บคนจนหลงเจาของตาบลด ไทถอหนงสอมาวจากดาวขอเบน
ไมตริกนนนคจรรอยแลว ทานมาโกรธชงตงนคจะเศยความศตยไมตองการ
พุดแลวจทาทหนงสอตอบมอบ ไทคนทมากบเงนสบตาถง ผู้ถอหนงสอถกคานบ
ลาถกลับไปยงตาบลดจนเถว ถงหนงสอ ไทจนหลงกบชอบนเกลยรบมาจกณนค

ออกอวมความว่า "ช่องก่งตู่ใหญ่ในตำบลเขาเนยชวเปาะ เต็ม
 ด้ ไม่น่าเสียดส้งใดต่างคนอยู่รกรงตำบลของตัว บคนพวกตำบล --
 อนเถาจกการไมคองโตมขอบคเคองกนชน ถ้าแมนจะไหเล็กแล้ว
 เบนไมครคตอกน จองเอามาทแยงซ่งไปส่องครงนคนโทกบเอาคว
 หยกเป่าสทแยงซ่งมามาส่งควย แล้วไหนาเงินทองทรัพย์สินส้งของมาไห
 เหมือนกบศพเราจจะยอมถ้าไม่ประพฤตตามเรากคงจะไคเห็นกน"
 จนหลง กบชอบนเกยง แจงความกกดลย อยากจะยอม แต่ระแวงว่า ช่องก่งจะ
 พลกแพลง

ครนรงชนชาวจนหลงจิง ไคคนไซมาแจงกบช่องก่งวา ซ่งทวนจะเอา
 ตัวหยกเป่าสทนชาพเจากยอมทาทตามแต่ขอพวกพ่องซ่งทวนมาไคเป็น --
 จานาตลกคนทง ช่องก่งกบโงวหยงซนแต่ไคพงปรกษากนโทชเชยน ดชย
 ฮวนสย หงซอง ดกนหานายไปเป็นจ่านา โงวหยงจิงเรยกชเชยนมากระซิบ
 สงความลบแลวชเชยนกบพวกพ่องสคนออกจกค้ายตรงไปยงตำบลดจันเถาต
 ฝายกวนเตง ซอหลง ตมเทงกยงยเตงกกอยทเขาเนยชวเปาะ ครน
 พวกไพรพลพาเอาคนเหมงไปดงจงบอกกวนเตงและคนทงตามว่า ช่องก่ง
 ไคเชยทวนทงสไปชวย กวนเตงกบพวกสตามคนกชวนกนออกจก --
 เขาเนยชวเปาะรบมาดงคายเขาไปคานบชองลกกบพหนองทงปวง ช่องก่งกม
 ความยมนต

ฝายชเชยนกบพวกสคน ครนมาดงตำบลดจันเถาตกเขาไปคานบ
 จนหลงแลวพควา ช่องก่งไซโหวาพเจานาตชยและคนทงตามมาเป็นจ่านา
 ชอบนเกยงไคพงกมความดงสยจิงพุดกบจนหลงวา โงวหยงซนแต่ไซไคคน

ทั้งห้ามาคงจะมอดบายสังโตอย่าพึ่งเชอพงจงตรึงตรองดักอน ดชยไคพง
ตงนวกโกวตรงเซาทบตชอบนเกยง จนหลงห้ามปรามไวกงสองข้าง

ชเขียนจงพูดวาลชยนเป็นคนมทะเลโทโลมากไม่รู้จักผิดและชอบ แต่
เป็นคนรักใคร่สนิท ของชองกง จึงได้ใช้ โหมา ท่านอย่าได้ เคลือบแคลงสงสัย
เลย จนหลงอยากจะทำเป็นไมตรีกับมไคเชอพงชอบนเกยง จึงจัด โตะและ
สรามาดูแลคนทั้งห้าคน แล้วให้ไปพักอยู่ที่ค้ายวดชวบสวชจตไพรวพลดหารอย
ลอมรักษาไว้ แล้วจนหลง กจตเงนทอง กบมาทแยงซึ่งมาทางสองครั้งด้วยแล้ว
ให้จนเซงผบตรคมหยกเปาสกบสงของมายงค้าย— — นำเขาไปค่านบชองกง
ชองกงเห็นหยกเปาสกบสงของทั้งปวงพร้อมแต่มาตวดไม้ไคเอามา จึงถามว่า
มาตวดทตวนเกงจเอามาแต่ครั้งก่อนนเหตุใดจึงไม่เอามาด้วย จนเซงจามา
ตวนนชอบนเกยงควบชอยจงไม่ได้นำมาให้ท่าน ชองกงว่าท่านจงมหนังสือ
ไปเอามาตวนนมาไห้เสีย โดยต จนเซงกเขียนหนังสือไห้คนไห้ถือไปบอกกับ
ชอบนเกยงไห้นำมานมา ชอบนเกยงแจ้งความกพคบตเบอนจะไม่ไห้มา
แล้วไห้คนไห้มาแจ้งกับชองกงว่า ถ้าจะตองการมาตวนของเราไห้ได้ ก็ขอ
ไห้ถอยกองทัพกลับแล้วจจะนำไปไห้ท่านชองกงไคพงกปรักษากับงวหยงฯ
ชนแสหนวงเหนยวเอาตวจนเซงไว้

ฝ่ายผู้รักษาเมืองเซงจวกกับผู้รักษาเมืองเลงจว แจ้งวาชองกงมาต
ดาบจจนเถาคกจตคองทัพไห้ยกไปชวย ฝ่ายมาไช้สบบราชการของชองกง
แจ้งวากองทัพเมืองทั้งสองยกมากบไปแจ้งแก่ชองกงทุกประการ

ขณะนั้นชองกงกับ งวหยงชนแสหนงปรักษาการงานอยู่ ครั้นไคแจ้ง
ความจิงพดกับงวหยงชนแสว่า บตนมกกองทัพหัวเมืองยกมาถาพวกแซจน
รุกคองจะคึดกกลับใจ งวหยงว่าชอนนไม่เป็นไรท่านอย่าวิตกเลย แล้วจัดให้

กวนเสงกับตนเทงกย ึ่งยเตงกก คมไพร่พลยกไปสกัดกองทัพเมืองเสงจวไว้
 กองทัพทั้งสองยกแยกกันไปแล้ว ไหวหยงจึงเรียกหยกเปาส์ไปทลบพตจว
 เกิดยกดลอมควยถอยคทาเบอนนตแลววาทานคตชวยเวาครงน จะรบเลยง
 ตงไทเบนต์วนายอยู่ต่าบลเขาเนยชวเปาระดวยกัน โทษทแยงชงมาไปนทก
 จะยกไทไมผกพยามาทและจะต่าบารักใครเหมือนพน้องทงปอง เจ้าจะเทน
 อย่างไวก็ตามใจเถิด

หยกเปาส์เห็นพวกของกงตยชอตอนรบโดยสจรวิต ประการหนง
 แมนจวต่าบลจันเถาณแตก พวกพองเรากจะพวกันตายทงสน จาจะตอง
 ยอมสถามภกตเสยคกจว คคแลวจจววาทพเจ้าโทษมตท่านไมคคจางผลจว
 ยงจะรบเลยงสบบไปพระคณเบนทอย ขาพเจ้ายอมสถามภกตไททานไซมได้
 ชดชน ไหวหยงได้ฟังกยนตเตยงไมไ้วใจจจคคชอนอบายบอกกับหยกเปาส์
 วา เจ้าจจทำเบนทลบทนกลบไปบอกชอบนเถยงวา ใจชองชองกงนจะ
 ทวงมาตจวตให้ได้ การทจจะเลกแลวตอกนชองกงกไมยอม ถานามาไปสง
 แลวชองกงคกงกลบใจไปอก บตนกองทัพเมืองเซงจวเมืองเสงจวยกมาชวย
 ทานเกอบจะถงอยู่แลว ชองกงมคความจวตก ถาคคตอบายไปตทกเอาคายกคง
 สมคความปรวรกนา แมนชอบนเถยงเชอพงเรากจะไดคคการตอไป หยกเปาส์
 รบคคตงตรงไปยงต่าบลจันเถาณแจงกับชอบนเถยงวา ขาพเจ้าทลคทนมมา
 แลวเลาคความตามอบายชองไหวหยงชนแสดงสอชนทกประการ ชอบนเถยง
 ได้ฟังกนาหยกเปาส์มาทาจนหลังผู้เบนเจ้าชองต่าบล เลาคความชงชองกงจะ
 พลคแพลงไมยอมแลวตอกนตามค้ำหยกเปาส์

จนหลังจจววาทชองกงพลคแพลงไปกคจวทจจะคคการตงทานวา แต่
 บตนจณเซงบตรเราชองกงหนวงเหนยวเอวตจวไว้ ถาคคการเซนนชนชองกง

กึ่งจางเจียงเลย เราจะคิดอ่านประการใดดี ชอบนเกลยงวาเวายกเขาตค้าย
 กึ่งจางเจียงได้ แต่เวลาคาวนนตองยกไปช่วยกันทุก ๆ ค้าย ตรงเขาด
 ปลนค้ายของกงกอนกึ่งได้ชยชนะกลบมาจางชาลชยกบพวกสคนนเสย --
 จนหลงวาทานคคอบายตงนชอบแลว กึ่งให้ไซเตย จนคย จนมตตระเตรยม
 การไวจะยกไปตค้ายของกง

ฝ่ายหยกเปาส ครนเห็นพวกแซจันตระเตรยมไวจพร้อม กลอบไปทวด
 ฮวบฮวัช บอกความซึ่งไวจหยงชินแสไซมาให้ไซเชยกับพวกสคนพงแลว
 ว่าพวกแซจันจะไปปลนค้ายในเวลาคาวนนแลว หยกเปาสกกลบมาค้าย
 ชอบนเกลยงตามเดิม ซึ่งกงจิงพุดแกไวจหยงชินแสว่าอบายททานคคไวไม่
 แจงว่าจะเป็นประการใด ไวจหยงชินแสว่าถ้าหยกเปาสไม่กลบมากคองสม
 กับอบายพวกแซจันคยยกมาปลนค้ายเป็นแน พุดแลวก็จคให้หลวงจัน --
 ลุดชมกับบุดงคัมไพรวลไปตค้ายพวกแซจันข้างทิศตะวันออก ให้จตง ดย هنگ
 คัมไพรวลไปตค้ายทิศตะวันตก ให้เคยจ ซอจันคัมไพรวลไปตค้ายทิศเหนือ
 uth เถาเห็นไฟตคชนในตาบลเมอ ไคก็ไคตประดงเขาไปทงตามตาน พวกพอง --
 เหลานนกรบคาสงคัมไพรวลแยกกันไปคอยทำอัยพร้อม ไวจหยงชินแสกับ
 ซองกงยกกทพออกจกค้ายถอยไปช่มอัยทงสองข้างทาง

ฝ่ายชอบนเกลยงกับไซเตย จนคย จนมตตระเตรยมการไวจเร็วแลว
 ครนถงเวลากกลางคนเตชนมตคัมไพรวลออกจกค้าย ชอบนเกลยงกับไซเตย
 นนไปหน้า จนคยกับจนมตกากบไพรวลมาข้างหลัง ครนถงค้ายของกง
 พรอมกันพงประตุเขาไปไม่เห็นมณคนเงยบตงดแจงวากอบายกตคใจรบถอย
 กلب้อออกมา

ฝ่ายชเชียน ครนถงกำหนดนัด เห็นพวกแซงัน ยกไป ปลนค้ายแลวก
 ลอบขบปนเหลาสงในวัดชวบฮัวชี่ จุดประทัดสัญญาและไฟตคชนตามอบาย
 โงวทงชนแลสง พวกพองทคมไพรพลไปคอยอยนนโดยนเดียงประทคทง
 เห็นไฟตคชนกประทคกนเขาคทกเขาตาย ลชย ฮวนศย ทงของ ลกนสนาย
 นนอยในวัดชวบฮัวชี่ ตรงเขารุกไล่ฆ่าพันพวกแซงันชนาบออกมา

ฝ่ายชอบนเกียงกับไซเตย จนคย จนมต คมไพรพลยกไป ขณะน
 มตไมใครจะเห็นทาง ครนโดยนเดียงประทคและไฟตคชนทตวบลกรบกลบ
 มาโดยเร็ว

ฝ่ายจนหลังอยในค้ายเห็นตงนบกตกใจนถ ครนเห็นว่าพวกชองก
 ตทกเขาในตาบลดอกเดยใจมคคอตายอยทนน จนมตนตรงไปชวยค้าย
 ตะวณตทพบจตงกเขาลกน จตงเองาวพนถกจนมตตกมาตาย จนคยรบ
 ไปชวยตะวณออก ขณะนไพรพลมาลกาลงแตกตน กองทพชองกทถอย
 ออกจากค้ายไปรุมอย ครนโคทกไล่ตามไปทนเขาลฆ่าพันเบนตะลมบอน --
 จนคยเสยทพลตทกลงจากหลงมา ๆ เขยบจนคยตาย ไซเตยวิ่งเข้าไปชวย
 ในตาบลด ครนเห็นไพรพลชองกสรบแซงแรงเหลอกาลงทจะตานทาน กคค
 จะหนีเขาตวรอดจงออกมาทางประทคไต แต่หน้าประทคนเดมชดหลม
 บอเรียงรายไวเบอนนมาก ไซเตยกตทออกมามาได้ หลวงจนมตชรมกบบตง
 ได้ฆ่าพันตามหลงไซเตยมา เขยจกบชองจนคยไพรพลสกัดหน้าไซเตยไว
 ยิงเกาทถนชระตมไป ไซเตยไมรูทจะหนีไปทางไหน ครนจะบกรรคพันฉา
 ออกไปลจะกลฉจะตทหลมพลาง ไพรพลพวกแซงันตคอยูกกลางศกทระทนาม
 แตกตนทนระสวระสวาย เขยจ ชองจนยงเกาทถนชระตมไปถก ไซเตยตกมาตาย
 พอหลวงจนมตชรมกบบตงรุกไล่กระชนมาชางหลง ไพรพลพวกแซงันแตก

กระจายวงหนไปข้างเหนือพลตตกลในบอของตวทชดไวตวยเศยเบนอนมาก

ฝ่ายชอบนเกยงรบเขามาชวยแลเห็นพวกของกงตทกเขาในตำบล
จนเถาดไ้ จนหลงกับจับคย จึงมิตตายกตทใจคคจะหนเอาตวรอด จึงต
ทกออกทางประตูทิศตะวันตกหนไปประมาณทางโดยสบลไมแจงวางตามลไ้

ฝ่ายโลวจนทงกับเอยนเซงคมไฟลพลไปช่มอยู่ในบาริมทาง พอเห็น
ชอบนเกยงรบมามาถึงกจคประทศญญาตรุกนออกสกตลอมไ้ ชอบนเกยง
แลเห็นกตทใจ แตมานนตมกาลงผเทารวดเรวณก ชอบนเกยงขับโลคไ้
วงผ่าไฟพลหนออกไ้

ขณะนั้นเห็นเป็นบ้คางเตยวโก้เหาะลอยมาบนอากาศ ชอบนเกยง
ไมรูทจะหนไปไหนกจจใจยงงอย พอโลวจนทงกับเอยนเซงโล้ตามมาทั้น
รองตวาคว เจาคนรยจะหนไปข้างไหน กเขาพนถูกตทชชอบนเกยงตทมา
ล้งไฟพลกตทกเขาจับชอบนเกยงมตไ้ เอยนเซงจุงเอามาชอบนคยงมาช
ชวนโลวจนทงคุมตวชอบนเกยงกตทมาคย ชองกงกับพวกพลองไฟพล
ไ้ชยชนะตตามลจนเถาดแตกมคความยนต พอโลวจนทงกับเอยนเซงคุมตว
ชอบนเกยงกบมามาถึง ชองกงเห็นกยนตยงนคจงล้งใหเอาตวจนเซงทกทชง
ไ้กับบตทกรรยญาตของจนหลงชชยทงสนแลวเกบรวบรวมเงนทอง
ทรวยล้งของเลบยงอาหารชบรททกเกวยน เอาตวชอบนเกยงจางงไ้
คอยทากองทพยกไปสกตทพทวเมองกลบมาจจจะยกไป

ฝ่ายกวนเลงกับฮวยหยงและพวกพลองยกแยกกันไปสกตทกองทพเมอง
เซงจวเมองเลงจวถอยกตบไปแลวกับคุมไฟพลกลบมมาถึง ชองกงชงเอาเงน

ทองออกวางจตุโรไฟรพลทงปวงแฉวงยกกองทัพออกจากตำบลจันทน์เถา —
 กลับไปยังเขาเนียงชวเปาะ ของกงจงประชุมตามบรรดาพนองทงปวงมา
 พร้อม ณ ตงตงทชมนมมุ่งชาวห่มชาวทงสนแลดู ก็เอาตัวชอบนเกียงมาตด
 ศรัระฆ่าเอาหัวใจออกเช่นโหวแกแค้นโหวเตยวโกโตของแลดู จึงปรึกษาการ
 ที่จะยกให้โลวจนทงเป็นเจ้าของเขาเนียงชวเปาะต่อไป

โหวทงชนแลดูวากบชองกงจว ทงทงทงเป็นใหญ่ตงโหว —
 โลวจนทงเป็นทตองจจจะควร ของกงจวเคมเตยวโกโตพดโหวว ถ้าผู้ใดจับ
 ตัวชอบนเกียงมาแกแค้นโหวจะยกโหวแกมุนน ครวงนโลวจนทงจับตัวชอบนเกียง
 มาได้ ก็ตองยกทงเจ้าของตำบลให้โลวจนทงวากลาวตบไปจจจะชอบนและจะ
 ให้ข้าพเจ้าเป็นใหญ่นั้นไม่ควร

โลวจนทงจจว ข้าพเจ้าวาดสนามอยไม่ควรจะเป็นเจ้าของตำบล
 แต่ทงทงโหวเป็นตวงนายกตอยแลดู ของกงจวไมไจะยกยกทงเมอไร —
 โลวจนทงโหวของกงจวแลดูจจจะตอบว ข้าพเจ้าเป็นแต่ชนนางเด็ก —
 นอยตองโหวชอยและชอบคนทพนองทงปวงชวยชอปดมกยกชนเป็นใหญ่ก
 สกจวเป็นพระคณอยางยงแลดู ของกงจวตอบวตงทงนนเป็นเทอกเถาเหลา
 เศรษฐี สดบญญาต ผมอยเข้มแฉงมกกลงมากดู โดถงทมนคน ควรทงจะเป็น
 เจ้าของตำบลเขาเนียงชวเปาะแมนได้เข้าตามกกดททวราชการเพอพวกพนอง
 ทงปวงจะโหวงบุญทงต่อไป

โลวจนทงโหวงกคกเขาคานบชองกงจวแลดูว ทงทงทงงานอนจ
 กจะเชอทง ชงจะโหวยอมเป็นเจ้าของตำบลนนสตายเสียดกจว โหวทงชนแล
 จงพดกบชองกงจวควรททงจะเป็นใหญ่ ตงโหวเศรษฐีเป็นทตอง พนอง
 ทงปวงกยอมพร้อมใจดวยกนทงสน ถ้าชนจะบดเบอนไม่ยอมตงจะมีเสียใจ

หรือ โงวหยงขึ้นแสดพดตงนปรารณาวะให้พวกพ่อชวยกันอ่อนวอนให้
ชื่องกงเป็นใหญ่ตนเอง

ลขยได้พงพตชนตวชเสยงอนตงวา ตงแต่ครงเมืองกงจวมาเวามได้
คตแกชวต ชวชอปลมภพนองทงหลายกยอมรยชอมยกไทพเป็นใหญ่ จะมา
เสอกใส่ใหลมอหรือเกรงกลวมได้ ประเดยวนเรากจะชวพนให้แตกกระจาย
กนเสยทงสน บุตงได้พงตงนนแลพนองทงปวงรุ ในทกเชามาคนบชื่องกง
พตชววา บรรตวชนนางนายทหารชวกันสละเจาวยยอมสวมภกตให้ทาน
ไซเป็นอนมาก บตันทานจะมายกททางไวกับผูอนไมควร เลาตงวาเมื่อ
ชณะชวพเจาเชาตามภกตกยอมยกให้ทานชนเป็นใหญ่จะยกให้คนมาทหลัง
กไมถกตอง หลวงจันลุตชมวา ถาทานชนจะทำใหลมากความชวพเจากจะ
ชอลาต่างคนต่างไป

ชื่องกงได้พงพนองทงหลายวากลวออ่อนวอนตงนน จงตอบว่าท่าน
ทงปวงชยาได้ว่นวายไปเลย การอนนทกจะตองเทพยดาพาดนจตเจงจจะ
แน่อน โงวหยงถามว่าท่านคตเห็นอย่างไรเชยฐแจงไทพงเกิด ชื่องกงวา
ตาบดเขาเนยชวเปาะนทวพยสนเสบยงอาหารกเบบาง ยงมเมืองทงสองอยู่
ชวทตตะวอนออกเรวกวาทงเพงยเมืองหนง ตงเซยงยเมืองหนงนทวพยสน
เสบยงอาหารกบรวรณ ชวพเจากบเครษฐจะเสยงทายชกไมตอวา จะถก
เมืองไทนกยกกองทพไปเมืองนน ชอยมเงนทองเสบยงอาหารมาไซทตาบด
เวาแต่โดยคต แมนเมืองทงสองชตชนไมยอมผู้ใดคตได้กตบมาเขาเนยชวเปาะ
กอน กจะยกใหลมมเบนเจาของตาบด

โลวจันทงตงวา ท่านพุดตงนนไมควร ไทน ๆ ท่านเป็นเจาของ
ตาบดเขาเนยชวเปาะอยู่แล้ว ชวพเจาไมชตชนชอทำตามบงคบปญชาทกตง

จึงเรียกปวงชนมาเขียนจดจากสองเมืองจตุรประเทศชนเสยงท่าย ของกง
 กับไดวจนหงจับคนละอน. ของกงจับลกเมืองต่งเพงฮู ไดวจนหงจับลก
 เมืองต่งเซยงฮู บรรดาพนองทงปวงกจต โตะและสรามมาเดยงกนเดจรจแลว
 ของกงจตพวกทจะยกทัพไป คือลมของ ฮวยหยง เลาตง ซอจัน ซอเหลง
 เซยงนุณ ลอฮวง กวยเสง ฮันทอ เมงก ซงเมง ซงเหลยง เกยเตยง เกยไปว
 เองเดยไฮ้กับนางไฮ้ชาเหนย เตยแซ กับ นางซงยเหนย ซงซัน กับ — —
 นางโกวตวซอ เจยะยง-หยกเปาต เฮงเตงลก ตวนเกงจรวมยสภานายกับ
 ไพรวลเตนเทาและซมาทมหนง

แล้วจตเอาพวกพองทชานาญทางนจสามนาย คือ ฮวนเซยวย
 ฮวนเซยวชิต ฮวนเซยวเหงกับไพรวลลงเรือรบยกตามไปคอยชวยให้
 ไดวจนหงจตพวกทจะยกไป คือ โงวหยง กงซนสิน กวนเสง อเฮยงเจยก
 จตง ลยเหง ซกเถยว เฮยจ ตันเทงกย งยเตงกก ซวนจัน เซยซอบน
 เฮยงเซง เฮยหลม ฮาวเมง เลงจัน เปหลม เตงฮย ซอน ฮวนสย หงซง
 ลกน ฮเซยง เปะสณ รวมยสภานายกับไพรวลทชานาญทางนาลงเรือรบ
 ตามไป นอกจากนให้ชวยรักษาตบลจตการเดจรจแลว ของกงกคัมไพรวล
 ออกจากเขาเนยชวเปะตรงไปเมืองต่งเพงฮู ไดวจนหงยกไปเมืองต่งเซยงฮู
 ขณะนเตอนตามชนคานง ทางเดินสะตวกกงจะสู้รบกสบายทญาพวงก
 บวิบูรณ์

ฝ่ายของกงยกกองทัพไปตงตามลชนชวตน ไกลจะถงเมืองต่งเพงฮู
 ทางยสภลก ไทตงคายพกไพรวลแลวจงพตวำ เทยบวณลุมรักษาเมืองต่งเพงฮู
 มนายทหรวหมง แซตง ซอเมง ชาวเมืองฮอตงมมอแซมแซงไซทวนตงงเดิม
 เปนอาวอมกาดงมากน กจะตองมหนงสอไปพตจาเกลยถลอมใหม่ตามภกค

เลยโดยดี ถ้าไม่ยอมเราจึงยกทัพไปตีหักเอา จึงถามพวกพ้องว่าผู้ใดจะอาสา
 ถอนหงส์ไปได้บ้าง หยกเป่าสาคานบแลวแจ้งว่าเดิมข้าพเจ้าได้รู้จักชอบพอ
 กับตงเผงจะขออาสาถอนหงส์ไปเอง เฮงเตงล็กก็ตรงเข้าไปคานบแลวว่า
 ข้าพเจ้าเพิ่งเข้ามาตามภักดีขงไม่มีความชอบสงไว้ จะขออาสาไปด้วยสัก
 คราวหนึ่ง ช่องกึ่งได้ฟังก็มีความยินดีจึงเขียนหนังสือมอบให้หยกเป่าสากับ
 เฮงเตงล็กถอยไป

ฝ่ายเทียบวอนดผู้รักษาเมืองตงเผงฮี้ แจ้งว่าช่องกึ่งยกกองทัพมาพัก
 อยู่ ณ ตำบลเขาอนชวตน์ ก็ให้หาตงเผงขุนนางตำแหน่งโต้วก้านายทหารมา
 ปรีกษา พอหยกเป่าส ฮึงเตงล็กไปถึงก็เอาหนังสือส่งให้เทียบวอนดคน
 ออกอ่านแจ้งความแลวก็บอกแกตงเผงว่า ช่องกึ่งมหนังสือมาขอยืมเสบียง
 อาหารเมืองเรา ท่านจะคิดอ่านประการใดดี

ตงเผงได้ฟังก็โกรธร้องทวาดว่า ให้เอาตัวผู้ถอนหงส์ทั้งสองไป
 ตัดศีรษะเสีย เทียบวอนดห้ามว่า โบราณมาเมืองทั้งสองสู้รบกันก็มิได้ฆ่าผู้
 ถอนหงส์อย่าทำโหดกรรมนิยมเลย จึงเอาตัวไปเขียนคนละยศบดแลวปลอย
 ให้กลับไป ตงเผงได้ฟังจึงสั่งให้ทหารจับหยกเป่าสกับเฮงเตงล็กเขียนคน
 ละยศบดแลวก็ไล่ส่งออกจากเมืองหยกเป่าส เฮงเตงล็กก็เขียนตแตกไล่หนี
 ไหลเจ็บป่วยขงนัก รบกลบมาด้วยแจ้งความแก่ขงกึ่งทุกประการ ช่องกึ่ง
 ได้ฟังก็โกรธ ครั้นจะยกกองทัพเข้าตีเขาในขณะนั้น ก็ขงไม่รุตวงทรงได้
 อดโทได้ไว้ จึงดีให้ไพร่พลพาเอาตัวหยกเป่าส เฮงเตงล็กไปรักษาทเขา
 เนยซอเป่าระแลวตรกรตรองการขงจะตีหักเอาเมือง

ช่องกึ่งจึงเข้าไปคานบช่องกึ่งแจ้งความว่า เดิมข้าพเจ้าได้ไปมาใน
 เมืองตงเผงฮี้มิได้ขาดขงชอบพอรักใคร่อยู่กับนางลูซุขงณ บदनข้าพเจ้าจะ

อาสาทวนเอาเงินทองติดเข้าไปใช้สอยด้านภักษายทพานนางลชยลน จดการ
ไว้พร้อม ถาถงกำหนดนตทานจงยกกองทัพเขาตเมือง แมนตงเพงยก
ออกมาสู้รบกับชาวเจา ๆ จะจุดไฟตชนข้างใน ไฟรพลคงตกใจแตกต
กระจตกระจายกนไป ทานจงตทกเขาไปก็จะชยชนะ

ชองกิงไตพงกเหนชอบตวย จงกาชบสงชองจนวนาจงจตการ ให้ตพะจะ
ตระเตรยมไว้คอยทาถงเวดากาหนดจะไตยกไป ชองจันคานบตมาจตแจง
เงนทองสงชองพรอมออกจาคายตงไปนในเมืองตงเพงชย ถงบานบตนาง
ลชยลน ๆ เหนชองนกกตใจจงตอนรบชองจันชนไปบนเหลาสงเรยกให้—
บตรสาวมาพบกนแลวจงถามชองจนวนา ชานานนกกทนาไมไตเหนทนาเลย
ชาวเจาไตชนชาจวาทานไปแบไตองชยทเชาเนยชวเปาะ ผรกษาเมืองไต
บตทนางชองจะคอยชบตวทาน เมอชองเวดานชาวเมืองเลองลอกกนจว ชองกิง
ยกกองทัพมาจะตเอาเสบยงอาหาร ตวทานเขาแบพวกชองกิงแลว เหตุไต
จงมาทนไมเกรงกตวหรือ

ชองจันบอจว เราไปเขาตามภกตกบชองกิงแบตวนายชยในไตบด
เขาเนยชวเปาะ ตายงไมมความชอบสงไตบตนชองกิงยกมาจะตเมือง เรา
จงจะอาสามาสบชาวคราวปรวรณางจะคตการสกกครงทง ทานร้เหตุการณ
นแลวชยาไตบอกเลากบผไตเลย ถาสาเรจการแลวเราจะรบทานไปให้อย
แบสชชวราญทเขาเนยชวเปาะตวยกน

พตแลวภทชบเอาทองเงนกับทองคากออกสงให้บตนางลชยลน ๆ รบ
ไว้จตไตและสวามาเลยชองจันแบอนนคเลย แลวเขาไปข้างในปรกษากบ—
นางตวเหนยภรรยาให้ชองจันอาศัย นางตวเหนยจงจว ถาชองจันแบคนนค
ไมมีโทษคไมแบไร บตนชองจันไปเขาแบพวกใจไมเหมอนตอกอน ถา

มั่วเกิดเหตุขึ้นจะทำอย่างไร บิดานางลชยลนว่า พวกชองกงฝีมือเข้มแข็ง
ยกมาตีเมืองคร่งนทจะไม่แตกน่นไหม้ แม้นเราไปพูดจาออกคำความช่วยว่า
บ้านเมืองเสียเราจะมอดกฆ่าพันหรือ

นางตัวเหนยได้ฟังก็โกรธจึงพูดว่าไม่คิดถึงตัวเลย ถ้าโทษมีมาจะทำ
อย่างไร จึงเร่งไปฟ้องผู้รักษาเมืองให้มาจับเอาตัวไปเสียโดยเร็วเกิดบิดา-
นางลชยลนว่าได้รับเงินทองมานักหนาจะให้ไปฟ้องอย่างไรได้ นางตัวเหนย
ว่าคนตั้งหมนตงพนมมานักถวคน ๆ เดียวทำไมถ้าเจ้าไม่ไปก็ตามใจ เราจะไป
ฟ้องว่าเจ้ากเป็นพวกได้ศกตด้วย บิดานางลชยลนได้ฟังก็กลัว จึงว่าอย่าเพิ่ง
โกรธจงบอกกับบุตรสาวให้เกลี้ยกล่อมขอเงินไว้อย่าให้สะดุ้งสะเทือนเราจะไป
บอกให้มาจับตัว พูดแล้วก็ลงจากเหล่าไป

ฝ่ายชองจันนงพูดอยู่กับนางลชยลน ครั้นบิดานางลชยลนเข้าไปพูด
กับภรรยาแล้วลงมา ชองจันนงถามว่า เราเห็นหน้าท่านไม่สบายมีเหตุการณ์
สิ่งใดหรือ บิดานางลชยลนว่าเมอจะขึ้นไปบนเหล่าบุตรสาวเราเหยียบบันได
พลาด ต่างหตุก็จะลงไปเก็บพูดแล้วก็ออกจากบ้านไป ชองจันนงได้ฟังก็ไม่สงสัย
บิดานางลชยลนตรงมายังบ้านผู้รักษาเมืองฟ้องตามคำชองจันนงให้ฟังทุก
ประการ เทียบจนลกลงจดททวารหลายสับคนตรงมาตอมบ้านนางลชยลนไว้และ
ตรึงนเขาจับชองจันนงได้เอาตัวไปยังบ้านผู้รักษาเมือง เทียบจนลเห็นชองจันน
งโกรธจึงตว่า โจรนบั้งชอนักปลอมเข้ามาในเมืองแต่ผู้เดียวจะคิดกระทำการร้าย
นหาว่าบิดานางลชยลนมาฟ้อง ถ้าหากไม่เรากับพวกราษฎรก็จะพากันได้
ความลำบาก ชองกงให้มาทำอย่างไรก็รีบเสียดตามจริง ชองจันนงไม่พูดจา
สิ่งไร ตงเผ่งจึงว่า พวกโจรโจรร้ายถ้าไม่เขย็นตทไหนดจะรบ เทียบจนล

ฝ่ายของกงครน โงวหยงกลับไปแล้วกงนาง โกวตัวขอให้ปลอม
 เป็นหญิงชอทานไปคอยอยู่ตามอบาย จัดให้เกยเตียน เกยไปคุมไพร่พล
 ทหารอยยกไปติดตามบนเขยงกยชงชนกบเมืองตงเพงฮูเกยเตียน เกยไปคุม
 ไพร่พลออกจากค่ายตรงไปติดตามบนเขยงกย ก็เขาคทกจตประทตมาลอ
 และกลองเสียงฮออง ทหารทรรษาตาบลกชอกถูรบตามทานไว้ พวกราษฎร
 เห็นตงนกกตใจพากนอพยพทงบ้านเรือนชวนกนหนเขาเมืองตงเพงฮู --
 นางโกวตัวชอกปลอมเข้าในหมู่ราษฎรเดินตามไปเขาเมืองตงเพงฮู ได้ --
 เกยเตียนเกยไปเห็นพวกราษฎรแตกหนเขาเมืองแล้วยกกองทัพกลบมาคาย
 นางโกวตัวชอกเทยวสบแจงวาชอจตองจางฮยครนรงชนเขานางโกวตัวชอ
 เทยวชอทานได้อาหารกตรงไปยังคก พบผู้คุมเดินออกมาจคกเขาลงคานบ
 แล้วแกลตทาเบนรองไห

ผู้คุมเห็นตงนนางถามวา หลยงชอทานมารองไหอยุทนทาไม นาง
 โกวตัวชอบอกวา ชอจนนายเกาของข้าพเจ้าจากกนมาประมาณสิบปีเศษ
 บตตองชงอยู่ในคกไมแจงโทษทณทตั้งได ผู้จะส่งอาหารกไมมอดอยาก
 นกหนว ข้าพเจ้าจงเทยวชอทานได้อาหารมาจะขอเข้าไปให้ชอจนรับประทน
 ผู้คุมวา ชอจนเป็นพวกโจรตาบลเขาเนยชัวเประโทษถึงตายเข้าไปไม่ได้
 นางโกวตัวชอวาโทษของชอจนนจะข้าพพนประการใดก็ตาม แต่ชอจน
 เป็นนายเกามคณอุปการะชอชกบข้าพเจ้า จงจะขออาหารเข้าไปให้รับประทน
 สนองคณสคกรงหนง พุดแล้วกทาเบนรองไหกลดงเกลอกร่าไรไป
 ผู้คุมได้พงจคควา แมนผู้ชายยากทจะนำเขาไป นเป็นหญิงคนเดียว
 เห็นจะไม่เป็นไร คัดแล้วกนนางโกวตัวชอเข้าไปในคก ชอจนเห็นนาง

โกศตัวชอมมากตกใจไม่อาจพูดสิ่งไร นางโกศตั้งชอร้องไห้พลางเอาอาหาร
บ่อนชอจมนอย

ขณะนั้นพอเจียดคบผู้มากับคอกเข้ามาเห็นกรองตวาดว่า คนร้ายโทษ
ถึงตายผู้ใดไซ้ให้เข้ามาส่งอาหารยังไม่ออกไปเสียโดยเร็วหรือ จะต้องถกต
ด้วยกระบอง นางโกศตัวชอได้ฟังก็กระซิบพูดกับชอจมนว่า วันสิ้นเดือน
เวลากลางคืนจงจัดการเกิดแดงออกจากคอกไป ชอจมนคิดจะตามออกก็ไม่ทัน
นางโกศตัวชอก็ไปเสียแล้วจึงตรกรองการอยู่

ขณะนั้นเดือนสามแรมสิบห้า เจียดคบทั้งสองนั่งพูดจากนอยที่
หน้าคอกว่าวันสิ้นเดือนนเปียบเหมือนสารทจีน เวลาที่เราไปชอกระดาษ
เงินทองมาเผาทำบุญเลี้ยงคุณบาง พุดแดงจัดการเช่นไหว้ทำบุญกินโต๊ะ
เสปตราตามสบาย ชอจมนได้ฟังเจียดคบทั้งสองพูดก็ยกยอกจะไห้ความตเสีย
โดยเร็ว เจียดคบรอนนเมาสรวกเข้าไปในคอกเรียกชอจมนไปทรมบอนา
ชอจมนเดินตามไปไกลจะถึงเห็นโคทไมมผู้คน ก็แดงขมอบอกกับเจียดคบรอน
ว่าผู้ใดเดินมาข้างหลัง เจียดคบได้ฟังก็เหดยวไปต ชอจมนเอาค้ำฟ้าตลกศระษะ
เจียดคบรอนแตกลมลงขาดใจตาย ชอจมนจึงแคะเอาอัฐมาคตชอคาไซ้ตรวน
ออกแดงตรงมายังหน้าคอกเห็นเจียดคบกับพวกผู้คุมเสปตรามนเมาอยู่ ก็เข้า
ไต่ทบทพวกผู้คุมลมตายบางวงหนเอาตัวรอดไปได้บาง ชอจมนคตชอคา—
ไซ้ตรวนคนโทษในคอกออกหงตงประมาณหกสิบคน ตงมนไว้ไม่อาจจะออก
ไปคชยให้พวกพ้องยกมาชวย

ฝ่ายผู้คุมที่แตกตวงหนไปแจ้งความกับมรภษาเมือง เทยบวงนลได้
ฟังกตอใจให้ไปเชิญตงเผงนายทหารมาปรภษา ตงเผงวาคุมมรภษาลอบเขา
มาในเมือง จึงจัดให้ทหารไปล้อมโจรมรภษาทุกไว้ก่อน ชาวเงาจะไปจับตัว

ช่องกงเดียวในขณะนั้น ท่านจงรักษาหนาทเข่งเทนนใหม่ นคง พุดแลวกชนมาคม
ทหารออกจากเมืองเทียบวนลสัง ไททหารและผู้คุมตรงมาล้อมคกไว้แน่นหนา
ข้อจันกับพวกคนโทษอยู่ในคกไม่อาจบกรกออกมาได้ พวกทหารและผู้คุมก็ไม
กล้าหกหาญเข้าไ้ นางโก้วตัวขอออกมาคอยอยู่ข้างนอกครนเห็นตงน
กมความวตคคอยทากองทพอย

ฝ่ายมาไซคอยเหตุ ครนเห็นตงเผงคมทหารออกจากเมืองกรบไป
แจ้งความกับช่องกงวา ตงเผงยกกกองทัพมาไกลจะถงอยแลว ช่องกงได้พง
กตงใหจตคองทพยกออกมาจากคาย พอตงเผงยกกกองทัพมาปะทะกัน ก็ไท
แยกทหารเป็นบกชาย-ชวตงกระบวนรบตงเผงชบมาชนหนา ช่องกงชมา
ยืนอยู่ในกระบวน เวลาจวนสว่างเห็นรปรางคชณะตงเผงต จงคตวาว
โดยนชวเลาตอวตงเผงคนนสมมอแซมแซงนค การละเล่นตาง ๆ ชาน-
ชานาญมาก มเดียวแรงทเกิดมาเป็นชาติชายทหารแท้ สมกบทเลาตตงชอ
เรียกวาชางเขยเจียง ตงเผงกชบมาตรงมา ช่องกงจงตงไสนทอเขาสูรบ
กบตงเผงเป็นสำมารถ ช่องกงยนคเห็นสมมอชนทอเสียเปรยบตงเผงจงตงไท
ชอเหลงเขาชวยชนทอ รบได้ประมาณหาคบเหลงยงไม่แพชนระกน ช่องกง
เห็นสมมอตงเผงแซมแซงกตวชอเหลงจะเสียทกตมาคตอสัญญา ไทหยตรบ - -
ชอเหลงกชกมากลบมาคาย ตงเผงรกไลตรงมาเข้าในชบวน ช่องกงก็ไท
พวกพองไฟรพลลอมตงเผงไว้ แลวกาชบตงวา ถ้าเห็นชงยทอหนีไปชาง
ทิศใดตงลอมไว้ไหแน่นหนา ช่องกงกถอชบมาคอยคอย ตงเผงตคอยู่ใน
ทลอมกชบมาตรงไปทคชางทิศตะวันออก ช่องกงกหนชงยทอไปชางทิศ-
ตะวันออก พวกพองไฟรพลเห็นชงหนทิศไหนกหนีไปบองกนทคนนใจแข็งแรง
ตงเผงกชกมากลบไปชางทิศตะวันตกและทิศเหนือ- ทคได้ตคกออกไปไม่ได้

จนเวลาเย็น ตงเผงไม่คิดแกชวด ตรงเข้าบกรกชาวพนชนาบออกไปได้ ชองกง
ก็ไม่ได้ไปตาม ตงเผงเห็นว่าเขาชยชนะไม่ได้จึงยกกองทัพกลับเข้าเมือง
ชองกงยกกองทัพตามไปในเวลากลางคืนและล้อมเมืองไว้แน่นหนา

ฝ่ายเทียบวณดผู้รักษาเมือง มีบุตรสาวอยู่คนหนึ่งยังไม่ตาม
ตงเผงใช้ให้เกณฑ์ไปสู้ชอกบเทียบวณดเป็นหลายครั้ง เทียบวณดไม่ยอมให้
เพราะด้วยการเรองนตงเผงกับเทียบวณดจึงหมองหมางใจกันอยู่ ครงตงเผง
คุมทหารกลับเข้าเมืองในเวลาเย็น เห็นวามของจิงใช้ให้เกณฑ์ไปสู้ชอก
เทียบวณด

เทียบวณดจึงพูดกับเถาเกวาควเราเป็นชนนางฝ่ายบน ตงเผงเป็น
ชนนางฝ่ายบ จะยกบุตรสาวให้เป็นภรรยาชอกบด้วยกนนั้นไม่ควร แต่คร้ง
พวกโจรยกกองทัพมาตบามเมืองกตาคญแมนจะยกบุตรสาวให้เป็นภรรยาใน
ขณะนคนทงปองกจะหวเราจะได้แต่ให้ตงเผงจงปราบปรามพวกโจรให้ตอย—
กองทัพกลับไปแล้วจึงจะให้ชอกบด้วยกน ถ้าแก่กเอาความมาบอกกับตงเผง
ทุกประการ ตงเผงยังไม่วางใจกลัววากายหลังเทียบวณดจะไม่ยอม ตงเผง
จึงไม่ใคร่เอาใจใส่ในการทัพนัก

ขณะนของกงยกเขาล้อมเมืองไว้แน่นหนา จัดให้เฮงเฮยไช้ชอกบ
นางไช้ชอกบเห็นย เทยแซกบนางชงยงเหนยคมไพรรอยเศษเขาชอกไปชง
ชมอยคชยชตงเผงแล้วส่งให้พวกพองไพรรพลเขาตเมือง ในเวลากลางคืน
วณนเทียบวณดแจ้งความกตกใจเรงให้ตงเผงยกชอกตันทาน ตงเผง
กแตงตวชนมาคุมทหารชอกจากเมือง ชองกงยนอยุหนาชบวณ เห็นตงเผง
ชบมาตรงมกรองตวาคปรารณวจะให้เกิดโทไล ว่าอะไรกับทหารอย่างน

เราลดหย่อนฝีมือให้ไพร่พลของเราถึงสบบหมน นายทหารเอกกตงพน ถาชน
จะสู้รบไปก็คงตายเสียเปล่าจึงมายอมตามกกดเสีย โดยตเกิดจึงจะได้รอดชีวิต

ตงเผงได้ฟังก็โกรธยงนิก ชบมาถอทวงตรงมาทางช่องก้ง ลมของ
ฮวยหยงย่นฮอยฮาย—ฮวาก้ออกบองกนสู้รบกับตงเผงได้เพลงหนง ลมของ—
ฮวยหยงแกลงทาชกมาหน ตงเผงกขบไล่ ช่องก้งจึงให้ไพร่พลทำแตกกระจัด
กระจาย ตัวของก้งหนีไปไกลจะถึงตำบลชวชยกยทคคอบายไว้มแต่ตนหนญา
พางเป็นพดไป ตงเผงไม่ว ในอุบายก็ไล่ติดตามช่องก้งจะจับตัวให้ได้

ตงเผง ชงเหลียงทำเป็นรอกว่า ฮยาฮวาพนช่องก้งนายของเราเลย
ตงเผงได้ฟังกรกไล่ไปถึงทขุมไพร่พลชงเชอกฮอย พวกช่องก้งก็ตรกนออก
ชกเชอกพานเทามาตงเผงลมลง เฮงเฮยฮั่ว นางฮั่วชาเหนย เตยแซ นาง
ชงยเหนยตรกนออกมาจับตงเผง ถอดหมวกและเสื้อออกแล้วเอาเชอกมัดไว้
นาตวกับมาและเครื่องศสตราวุธมาส่งให้ช่องก้ง

ช่องก้งแกลงตวาดว่า ยังไม่ถอยไปเลยหรือ พดพลาถกได้ตลงจาก
มาแกมตตงเผงออกแล้วถอดเสื้อหมวกทตวใส่ให้ตงเผง พลาถกวว่า ชง
ฮวาพเจามาสู้รบกับท่านครงนิกเพราะดวจะเบ็นเจ้าของตำบลเขาเนยชวเปาะ
จึงได้ยกกองทัพมา พวกพองฮวาพเจ้าได้ทาลวงเกินกับท่านชอกกยเสียเกิด
ตงเผงว่า ชงท่านจับได้ไม่ช้าเสียนนพระคุณเป็นทย ฮวาพเจายอมตามกกด
แกท่านแล้ว เทยบงนลมรชามาเมืองคนน ฮวาเมืองตงเฟงกยเป็นชุนนางฝ่าย
บนรูปร่างกตแต่ใจไม่ชอตรงคตเบยตเบยชนราษฎรฮอยเนองๆ ถ้าท่านยอมให้
ฮวาพเจ้ากลับไปจะเบ็ดประตเมืองให้ท่านจงคมไพร่พลบกรกเขาเมืองเกิด

ช่องก้งได้ฟังกยนต ตงให้เอาตงของและมาคนให้ ตงเผงแต่งตัว
ตามเดินชุนมาไปหน้า ช่องก้งกับไพร่พลทหารตามมาทางหลง ครนถงเมือง

ก็เรียกให้เปิดประตูในเวลากลางคืน พวกทหารรักษาประตูไม่แจ้งว่าพวก
 ไทหนักจุดไฟขนาดเห็นตงเผงกับทหารกลับมากเปิดประตูทอดสะพานข้ามคูเมือง
 ออกมารบตงเผงกับทหารกลับเข้ามาเมือง กองทัพของกงก็กรุกตามตงเผงไป
 ถึงในเมืองตงเผงอยู่ของกงตั้งไพร่พลไม่ไหวท้าวแยกราษฎรพวกพ้องทงบวง
 กเขาซาพนพวกทหารเบตตะลมบอนแตกหนีกระจัดกระจายไปสิ้น

ฝ่ายนางโก้วตัวขอรู้ว่ากองทัพเขาเมืองไคกจุดไฟตีชน ตงเผงตรง
 เขาได้ซาพนเทียบวณลศรรักษาเมืองกับภรรยาญาติพี่น้องล้มตายเอาไวแต่บุตร
 สาวของเทียบวณคนเดียว ของกงให้หักพังคอกช่วยขอเงินออกแล้ว ส่งให้
 เก็บรวบรวมเงินทองเสบียงอาหาร ในคลังชนบรพทกเกวียนและจัดให้ไพร่พล
 คุมไปส่งกับชายแชรอนตามคนพ้องที่เรือ ขอเงินจึงคุมไพร่พลตรงไปที่
 ประตูไซหมงข้างทิศตะวันตก จับตวงนางลชยลนกับบุตรตามารดาซาเสยทงสน
 ของกงก็เอาเงินทองของเทียบวณลศรรักษาเมืองออกจ่ายแจกราษฎรที่ถูกไฟ
 ราษฎรคนใดที่รักษาเมืองกับชนนางชมเหงชมชเอาเงินทอง ก็จับเอาตัว
 ชนนางผู้นนซาพนเสยเอาเงินทองคนใดทุก ๆ รายไป ราษฎรทั้งหลายมีความ
 ยินดีจงพากันหวนกันเป็นปกติ ของกงกับพวกพ้องไพร่พลยกกองทัพออกจาก
 เมืองตงเผงสู่ตรงไปยังค่ายตาบลดอนชวตุน

ฝ่ายโลวจนหนงยกกองทัพไปตีเมืองตงเซียวฮู เตยเซง นายทหารยก
 กองทัพออกสู้รบตันทาน และเตยเซงนเป็นชาวเมืองเจียงเตกฮู ผมอเซมเซง
 มอาน่าจมากอาจชเดอได้ เครื่องมอสำหรับไซคอกอนคดลากลมขว้างไปตรง
 ไคกมไคผต คนทงหลายจึงตงขอเรียกว่าบอดคจช แปลว่าเกาทัณฑ์ตงไม่ม
 บักทาง เตยเซงมนายทหารรองสองคนผมอกเซมเซง คนหนงขอเกงฮอง
 สักเป็นลายเสดเตมทงตว ฮาวอสำหรับมือไซทวนพุงชานาญนั้ เรียกว่า

ชวยฮังไฮว ออกคนหนงขอเตงตตชน เรียกว่าตงจไฮวถอทวนตามงามเป็น
 อาวอธ เตยเซงนายทหารกับเกงอองและเตงตตชน ถคมทหารออกจากเมือง
 ตรงมาทหน้าเมือง ไลวจนทงไทเซยชอบบุนเขารบกับเตยเซงได้เพลงหนงกขบ
 มาทหน้า เซยชอบบุนไม่รือบายกไล่ตามไป เตยเซงเห็นไตทงเอากอนคูลา
 ขวางมากกเซยชอบบุนตกมา เตยเซงจะเซาจับตัวเซยชอบบุน เอยเซงย่นอย
 หนาชบวรบเห็นเซากขวางเกาทนทมือไปถกหน้าเตยเซง ไพรพลของ-
 ไทวจนทงตรกนเซาแยงเซยชอบบุนมาไต ไลวจนทงถอยก่องทพกดบเซาควย
 เตยเซงไตชยชนะจคมกนกดบเซาเมือง

ครนรุ่งชนเซาเตยเซงกับนายทหารรองคมทหารออกจากเมืองมาทารบ
 ไลวจนทงกไทฮวนสยกับทงของลกนคุม ไพรพลออกด้านทานเป็นสามารถ
 ทงของนนสู้รบกับเตงตตชนไตหลายเพลง เตงตตชนเซาตามงามพุ่งมากก
 ตนซาทงของพลตตกมาลงไพรพลตรกนเซาแยงชิงตวทงของมาไต ไลวจนทง
 ถอยก่องทพกดบมาควย เตยเซงกับนายทหารรองไตชยชนะกยกก่องทพ
 เซาเมือง ไลวจนทงยกออกสู้รบกับปราชยทงสองครั้ง เซยชอบบุนกบทงของ
 ถกฮาวอธเจ็บบวยเป็นอนมาก จึงให้ไพรพลเซาไปรักษาพยาบาลอยู่ในเรือ
 แลว ไลวจนทงกับโงวหยงชนแสดปรึกษากนว่า บคนมชาวเลาลอมาวาของกน
 ตเมืองตงเพงฮูแตก จะตองให้ไปบอกของกนยกก่องทพมาชวย ปรึกษากน
 แลว โงวหยงชนแสด ไซไหแปะสนรบไปเมืองตงเพงฮู

ขณะนนของกนเตรียมการพร้อมจะยกก่องทพกดบ พอแปะสนมาถึง
 คายตามลอนชวตม กเซาไปแจ้งกับของกนตามชงไตสู้รบกับนายทหารเมือง
 ตงเซยงฮูตงแตตจนปลายไหพวงแลววาชตมเซยชอบบุนกบทงของทเจ็บบวย

นนเอาไปรักษาพยาบาลอยู่ทเวอ โฉวจนหงกับโงวหงชินแต่ให้ท่านยก
กองทัพไปช่วยโดยเร็ว

ของกงโตพงกมความวิตกกังพดกบพนองทงปวงว่า ไม่ใช่วาสนา
ของโฉวจนหงจริงแล้วชงยกกองทัพไปครงนเร้ากให้โงวหง กงสินชินแต่
ทงสองไปช่วย คิดวาคงสมความปรารภนางเงาอทหนงเบนไตของเงาของ
ตำบลเขาเนยชวเปาะเหตุใดจึงกลับกลายไปได้ เราเห็นจะต้องวากล่าวดับไป
พนองทงหลายจกมไพรพลไปช่วยโฉวจนหงด้วยกันสักครงหนงเถด

พดแลวของกงยกกองทัพออกจากค่ายตำบลอนชวตณ เดินทางไป
ถึงตำบลตงเขยงเกยเขตแดนเมืองตงเขยงฮู่ โฉวจนหงกับพวกพองเหล่านน
แจ้งความถอกออกมาตอรบเชญชองกงเข้าไปในค้ายเลาความชงได้สรบให้
พงทกประการ ชองกงตงให้ตงคายนคงไวแลวคมไพรพลออกมาตงชบวน
รบ ครนรงชนเขาเตยชงกบนายทหารทงสองยกกองทัพออกจากเมืองตง
มาเห็นชองกงยหนาชบวน เตยชงกรองดาวาพวกโจรโจรรายมาสรบกัน
ให้ถงแพและชนะกันในวันน ชองกงโตพงจกถามพวกพองวามุ ได้จะรบอาศา
บาง ขอเหลงกชบมาถอทวนตรงเขารบกบเตยชงประมาณห้าสิบเพดงยงไม่
แพชนะกัน เตยชงแกลดงทาเบนชบมาทน ขอเหลงไม่วทกชบมาได้ตามไป
เตยชงไตททยบกอนศลาชวางมาถกขอเหลงพดตกจากมาถง เกงอองกบ
เตงตตชนนายทหารรองชองเตยชงตรงมาจบทอขอเหลง ลอฮวง กวยเลง
กชบมาเขาช่วยแยงชงเอาขอเหลงถลบมาค้ายไต ชองกงถามพวกพองอถวา
ผู้ใดจะออกสรบบาง เอยนสนไตพงกชบมาตรงไป ชองกงจะทกทงทวม
ปรามกไมทนด้วยเอยนสนชบมาไปรวดเร็ว เอยนสนตรงเขารบกบเตยชงไต
หาเพดงผู้มอเตยชงไม่ไดกชบมาทน เตยชงชบมาได้พดางทยบกอนศลา

ขวางไปถกเสื่อเกวาระกลางหลัง เอียนสนเจมบวยเจียนจะตมมากแข็งใจขบมา
 กัดบเขาคาย แป๊ะสันตรงเขาสูรบกับเตยเซงอก ฮนทอเขาชวยแป๊ะสันรบได้
 ดิบเพลิง เตยเซงแกลงทาเป็นขบมาหนฮนทอ ในทกไม่ไลตาม เตยเซง
 กัดบเขาสูรบกับฮนทอฮก หยบกอนศลาหมายตรงหนาแลวกขวางไปถกจุมก
 ฮนทอแตก โลหิตไหลเจมปวดยงนภขบมาหนกัดบเขาคาย เมงกเหนกโกรธ
 ไมทนของกงสงขบมาตรงมาจะสูรบ เตยเซงถอกฮนศลาฮยพอเห็นเมงกมา
 ถงกขวางกอนศลาถกหนาเมงก ๆ ทงฮาวุธเตยขบมาหนเขาคาย ฮองกงเห็น
 พวกพองเจมบวยหลายคนกตกใจจะไหลฮยกองทพกลับ

ฮวนจนย่นอยข้างหลัง โลวจนหงจงรองชนวนา จงคฮยดถกฮนศลา
 จะถกฮาพเจาหรือไม วาแลวกขบมาเขารบกับเตยเซง ๆ ถอยห่างฮอกไปจึง
 พดวา มาคนหนงกหนสองคนกหน เจารวมมอฮวางกอนศลาเราแมนหรือ
 เปลา ฮวนจนवादเตฮวางผ ฮนฮวางเราไมถกหรือ

พดขงไมทนฮาดคาเตยเซงหยบกอนศลาขวางไปถกกรมผปากฮวนจน
 พดตตจากหลังมา เกงฮอง เตงตตชนวนายทหารรองขบมาตรงมาจะจับตัว
 ฮวนจน พวกพองไฟรพดของฮองกงมมากกตรกนเขาแยงชงชวยเฮาฮวนจน
 มาได้พยงไปคาย ฮองกงมความโกรธแคนนภจกระบเซอดฮายเสื่อแลว
 พดวาแมจับตัวทหารทฮวางกอนศลาไมได้กไมยกกองทพกลับไป ฮเอียนเจยก
 เห็นฮองกงโกรธจึงพดวาถากระนนจะเลียงพวกฮาพเจาไวทาไม ฮเอียนเจยก
 กขบมาตรงเขาไปรองดาเตยเซงวา นบประสาอะไวกับเดกนอยเทานมกาลง
 และมมอกตวคนเดยว เจาจาเราแมนนายทหารเอกฮอฮเอียนเจยกได้หรือไม
 เตยเซงวา ทหารเซนน ฮายหนา แกบวนเมอง เดมเจานาย ขบเลียง แต่งตง ให้

เป็นขุนนางใดก็นับหวัดเงินเดือนไม่ควรจะไปตามภักดกับพวกโจร เจ้าชาย
 อวดตหมมมือเราไม่พन्दอก พดพลาางขวางกอนศลามา ออเขียนเจยกเอา
 กระทบองสนชนรบกอนศลาแต่พลาตถูกขอมือ ออเขียนเจยกเจบบวยกขบมา
 กลับเขาคาย

ของกงเหนตงนจนจว นายทหารทชมากพากนเจบบวยทงสนยง
 แต่ทหารเดินเท้าได้จะรบอาสาจับทหารมนนได้ เลาตงอองาวอออกจากขบวน
 ตรงไปจะสู้รบ เตยเซงเหนกหวเวาะแลจว แต่ทหารมาทตยงสู่มมือเราไม่ได้
 นับประสาอะไรกับทหารเดินเท้าจะมาสู้รบกับใคร

เลาตงไต้ฟงก็โกรธตรงเข้ามา เลาจวพน ถูกเทามา ทเตยเซงขเจบ
 บวดวงสองเท้าหลงไต่ตบอยเสมอ เลาตงไต้กระชนตไปทางมabungหน้าอัย
 เตยเซงไต่ทหยบกอนศลาขวางกอนศลาเลาตงลมลง ทหารเตยเซงตรกนเขา
 จับเลาตงไต้ เอยจวไปช่วยไมทนกขบมาไลพน เตยเซงหลบทนขวางกอน
 ศลาไปถูกหมวกเฮยจ ๆ ตกใจกลัววชกมากลับมา ของกงเหนตงนจนม
 ความวิตกถอนใจใหญ่ จตง ลยเหงจงเขารบอาสาว่า ข้าพเจาจะขอออกไป
 รบให้พร้อมกนทงสองคน พดแลจวอองาวอออกจากค้ายตรงไปจะเข้ารบ

เตยเซงเหนกหวเวาะพดจวมาแต่ผเดียวไม่พร้อมใจกันหรือ บदनมา
 สองคนจิงจะพร้อมใจกัน เราให้มาตีบคนกทำไม่เราไม่ได้ พดพลาางหยบศลา
 สองกอนออกถอชอนไว้ ลยเหงไต้ฟงก็โกรธตรงเข้าไปเองาวขนจะพน
 เตยเซงขวางกอนศลาถกลยเหงลมลง ทหารเตยเซงตรงมาจะจับตวลยเหง
 จตงเขาช่วยบองกน เตยเซงขวางศลามาอกถกจตงลมลง กอนเลงยนอัย
 หนาขบวนเหนกขบมาช่วยเขาจตง ลยเหงกลับไต่ค้ายได้ เตยเซงเหน — —

กวนเตงเขาช่วยกทหยบกอนศลาขวางมา กวนเตงยกงาวชนรบกอนศลาถก
งาวเป็นประกายไฟสว่าง กวนเตงเห็นกไมมีใจสู้รบชกมากลบมาค้าย

ตงเผงย่นดอยเห็นตงนนงนกวา เราเพงสามภกตใหม่ ๆ ครนจะ
ไมออกรบ เทเห็นมมอชองกงกบพวกพองกจะหมนประมาณไตตองออกสู้รบให้
เห็นมมอศกครนทง คตแลวตงเผงถอทวนตองมอชบมาตงไป เตยเซงเห็น
จรงองตวา เจากบเรามาเมองอยไถดกนนาทจะชวยคตอานปราบพวกโจร
ให้ราบคาบจรงจะควร เหตุใดกลับไปคตกบฏตอเจาแผ่นดิน ตงเผงไตพงก
ไกรอตรงเขาสู้รบแทงพน เตยเซงกบองบตตามทานไวทลายเพดงแลวชกมา
ทน ตงเผงว ในอบายกไมไดตามชกมาหยดพดวา ถ้าผอนจงลอลวงขวาง
กอนศลาไต เรวรเดหกลแลวขวางไมถกคอก เตยเซงกชกมาหยดหยบกอน
ศลาขวางมาตงเผงตาไวทลบทลททากไม เตยเซงหยบกอนศลาขวางมาถก
ตงเผงกทลบทน เตยเซงเห็นตงนนงตทใจชบมาทนไปไถดจะถงทนาชบวน
ตงเผงไตตามไปไถดจะถงตวกเอาทวนแทง เตยเซงทลบทนมาทตงเผงชนน
ถลาเขาชตกบมาชองเตยเซง ๆ เห็นไตทกเอามอกอตตงเซงไว ปลากนชดมน
ชกเถยวกลดตงเผงจะเซยทกวงตงมาจะชวย เกงอองกบเตงตตชนทชบมา
เขาศกตตามทานชกเถยวไว ลมชอง ฮวยหยง ลอฮวง กวยเสงสนายชบมา
เขาชวยตงเผงกบชกเถยวคนละสองนาย เตยเซงกวางมอปลดอยตงเผงเตย
ชบมาทนเขาชบวน ตงเผงกไตตามคอยระวงกอนศลาอย เตยเซงหยบกอน
ศลามาทอไว พอตงเผงไตตามไปไถดจะถงถขวางกอนศลาเฉยตทตงเผงไป
ตงเผงตทใจชกมากลบมายังค้าย

ขณะนน กาลงชดมน ลมชอง ฮวยหยง สู้รบกบ เกงออง อยหมทนง
ลอฮวง กวยเสงรบกบเตงตตชนทหมทนง เกงอองเอาทวนพุงลมชองกบ

ช่วยหยงกไม่ถกแกงของสนฮาวถลมของ ช่วยหยงกจับแกงของโตคมตวมาค้าย
 ฝ่ายข้างเตงตตชนกาดงสรบกับลอสองแและกวยเตงไมคตแกชวต เอียนเซงยงน
 อยหนาขบวนจงคตวา พวกพลองเรวตเตยเซงลอสองชวางตวยกอนคตลา
 บาดเจบถงสบหาคน แมนจับทหารรองของเตยเซงไมโตสกคนหนงมอบฮาย
 แกเตยเซงนทหรือ จะแบกหนาไปไวทไทน เอียนเซงกวางเครองคตตราวอิ
 หยบลกเกาถนทมอชวางไปถกเทามาเตงตตชนลมลง ลอสอง กวยเตงก
 ตรงเขาจับเตงตตชนโตคมตวมาค้าย เตยเซงยงนอยหนาขบวนรบจะรบมา
 ชวยกไมทนสงไทททหารคตวเลาตง ยกกองทัพกลบเขาเมืองตงเซียงฮี่ ไทชว
 ฝรึกษาเมืองกตอนรบจตโตะและสุรามาเลียงเบนอนต สงไหเอาตวเลาตง
 จำซงคกไว

ฝ่ายชองกิง เห็นพวกพลองจับทหารรองของเตยเซงโตทงสองคน ถยก
 กองทัพกลบเขาคาย ชยไหไฟรพลนาแกงของกับเตงตตชนไปตงไวยง --
 เขาเนยชวเปาะกอนแลวชองกิงจงพตกับ ไลวจนทงและ โงวหยงชนเสวามาเอ
 ครงแผนดินเหงาโตว เสงงวนเจียงตทหารพวกโตถึงเวลาเตยงไมทนบายเจบ
 บวยถงสามสบหาคน วนนเตยเซงชวางกอนคตลาถกพวกพลองเรวครเตยงบวย
 สบหาคน เตยเซงกับเสงงวนเจียงนนมมอเซมแซงคตลาชคตงกนควรบเป็น

นายทหารโตบรรดาพวกพลองโตพงกไมพตประการโต
 ชองกิงจงวา ชงเตยเซงแซงแรงนเพราะแกงของ เตงตตชนเป็น
 บกชาย-ชวาบคนนายทหารทงสองเรวกจับไวโต จะตองคตอบายจับเตยเซง
 เสย โงวหยงชนเสวา ชาพเจาคคโตแลวทานอยาวตกไหพวกพลองชงเจบ
 บวยกดับไปรึกษาทเขาเนยชวเปาะ บอกลดงจนมตชม บตง ชงลบ องชน
 ลดบ กับพวกทชานาญทวงนาโทจตเกวยนจตเรอบรรทกเสบยงคตมาตง ลอ
 ไทเตยเซงออกแยงชงกตงลาเสยงในนากคตงสมคตวปรารถนา ชองกิงโตพง

๔๔ กเห็นชอบ จึงวาอธิบายนตนักเชิญจัดการเถิด โงวหยงก็ให้พวกทลกกอนศลา
 บวยมากกลับมาเขาเนยชวเปาะ ส่งให้หลวงจันดตขม บสง และพวกท
 ชานาญทางนา บรรทกเดบียงอาหาร แยกมาทางนา ทางบก ตามอธิบายทคตไว้
 ไพรพลกนาบวยกลับมาถึงเขาเนยชวเปาะแจ้งความตามอธิบายของโงวหยง
 ชนแต่ให้หลวงจันดตขมกับพวกพองเหล่านนพงทุกประการ หลวงจันดตขม
 กจคเกวยนและเรือเล็ก—ใหญ่บรรทกเดบียงอาหารไว้พร้อมแล้ว หลวงจัน
 ดตขมกับบสง ชงคบ องชน คบและไพรพลคุมเกวยนเดบียงอาหารมาทาง
 บก ลจัน เตยฮวย เตยหวย อจนเซยวย อจนเซยวเหงา อจนเซยวชิต กับ
 ไพรพลคมเรือเดบียงประมาณทหารอยลามาทางนา กองลาเลยงทงสองยก
 ออกพร้อมกันตรงมาเมืองตงเซียงฮู

ฝ่ายโงวหยงชนแต่ครนไซทหารไปแล้ว จึงส่งโงวชนตชนชนแต่กับ
 ดิมชองคุมไพรพลไปช่มอยุรมแม่น้ำ ถ้าเตยเซงยกออกแยงชงทางเรือจะได้
 ชวยกัน กงชนตกับดิมชองก็คุมไพรพลไปช่มอยุ่ตามส่ง

ฝ่ายไทชวฝรภษาเมืองตงเซียงฮูปรภษาการกับเตยเซงวาครวานสรบ
 กับพวกโจรมชยชนะถงสองครงกจรงแต่ยงไม่ราบคาบ จะตองไซให้ทหาร
 ไปสอดแนมสืบชาวควว่า พวกโจรคคปรภการใด จะได้ยกไปปราบปรามเสีย
 ไทเรยบรอย พอมายไซสปรภการมาแจ้งความว่า มเกวยนบรรทกเดบียง
 มาทางทคเห็นอประมาณรอยเดิม ไม่แจ้งความแต่เมืองไหน ทางนากมเรือ
 เล็ก—ใหญ่หารอยลบบรรทกเดบียง มนายทหารกับไพรพลคมาบางเดกนอย

ไทชวฝรภษาเมืองได้พงจรงว่า พวกโจรคคการตงนคงจะมอธิบาย
 ปรภการใดคคตงหนง จึงไซทหารไปสืบตรแนแต่กกลับมาแจ้งว่า ชงเกวยน
 กับเรยนนบรรทกเดบียงอาหารมาแต่เขาเนยชวเปาะ เตยเซงวาครวานชวพเจ้า

จะคุมทหารออกไปสกัดเขาเสบียงทางบกก่อนแล้วจึงจะไปสกัดทางเรือ ท่าน
 จึงยกออกไปช่วยด้วยกึ่งสมความปรารถนา . ไทซิวว่าอธิบายของท่านดังก
 แดงตรกตรงให้มากกลัวว่าจะเป็นอธิบายของพวกเขาใจ . เตยเซงคำนับลา
 มาตระเตรียมเครื่องศสตราวุธ พร้อมแล้ว ได้เสื่อเกราะ ถอดวนขนมาคุมทหาร
 พันหนึ่งออกจากเมือง

ขณะนั้นเวลากลางวันคนเดินหงายสว่าง เตยเซงพาทหารเดินไปทาง
 ทิศเหนือประมาณได้สบบลเห็นเกวียนบรรทุกเสบียงเดินมาของยหอบอกว่ากอง
 ลาดเดี่ยวเขาเนยชิวเปาะ . เตยเซงสั่งให้ทหารหยุดยืนอยู่ หลวงจันดตชม
 กับพวกพองครนเดินมาพบทหารยืนอยู่ข้างหนาท่าเป็นไม่เห็น . ถอไม่เท่า
 เหล็กคมเกวียนไป . เตยเซงก็เอาก้อนศลาขว้างไปถกศีรษะหลวงจันดตชม
 แดกล้มลง โฉกตีไหลทหารเตยเซงตรกนอกไพร่ของเขาแย่งชิงเอาเกวียนเสบียง
 บาง แล้วจะเข้าจับหลวงจันดตชม บดงกับไพร่พลกตรงเขาช่วยเอาหลวงจัน
 ดตชมมาได้ ทงเกวียนเสบียงเสียชวณกนวงหนไป . เตยเซงได้เกวียนเสบียง
 อาหารกมความยหนด . คุมเกวียนเสบียงอาหารกลับเข้าเมือง

ไทซิวผู้รักษามืองเห็นกตใจเกบรวบรวมไวแล้วพดว่า ท่านจะไป
 แยงชิงทางเรือกตองคตตรกตรงให้ . เตยเซงมิได้พดจาตั้งได้ขนมาคุมทหาร
 ออกทางประตูหน้าทมกตได้ . เห็นเรือบรรทุกเสบียงล่องนามาทงทิศเหนือ
 เป็นอนมาก . เตยเซงพาทหารไปริมฝั่ง ไทรองชนอของจะเขาแยงชิงเสบียง
 อาหารขณะนั้นเป็นเวลากลางวัน

ฝ่ายกงขนสนกบัลคมของไปชมอัยรมแมนาเห็นตงนน . กอานมนต
 บนศาลเป็นหมอกมตมวทงอากาศ . เตยเซงคตจะกลบถมองไม่เห็นทาง — —
 ลมของขบไพร่พลออกสกัดหน้าเตยเซงกับพวกทหารไว้บกรกไล่ซาพนเตยเซง
 เห็นตงนนกตใจไม่รู้ที่จะหนไปทางไหนจึงหนกลงในแมนา . ลจุน เตยหวย

เตยสน อวนเชียวย อวนเชียวเหงา อวนเชียวชด ทองอย ทองเม้งแปดนาย
 ทศมฺเรอเสบยงมานนทชวณกนเขาสกคหนาตอมจบตอเตยเซงโตมคโงแนมหนา
 คมตวมาตงยงคาย โงวหยงชนแสแจงความกยกกของทพเขาตเมืองตงเซยณัฐ
 ในเวลารกลางคน ไทชวอยแตมเตยวกคมททารเขาตานทานบองกนรักษา
 เมืองโงไมได กองทพของกงทพประตเมืองเขาไปไลซาพนททารชงรักษา
 หนาทเบนตะลุมบอน ไทชวไมรูจะหนีไปทางไหนกทลบอยู่ในเมือง พวก
 ททารลมตายกระจคกระจายไปสน ชองกงให้ไปถอดเลาตงออกมาจากคค
 แลวเกบรวบวมเงนทองทพยตงของเสบยงอาหารทในคดงชนบรทกเกวยน
 ให้ไพร่พลคไปต่าบลเขาเนยชวเปาระตวนหนง ยงอกตวนหนงกแจกจ่าย
 ราษฎรทแตกหนีหมาชอชวยหากนตามเคม แต่ไทชวผู้รักษาเมืองนนเป็น
 คนสตัยชอวก ใครราษฎรชาระถอยคความเป็นยคิธรรมจิงไม่จบซาเคย บรรดา
 พวกพองมาตงพรอมกนยงทชมนมในเมืองเขาตอเตยเซงมาตง

ชองกงเห็นกออกมาตอกรบแกมคแลวพดว่า พวกข้าพเจ้าได้ทา
 เหลอเกนกับทานชอออกยเคยเถด ชองกงกเชญเตยเซงเขาไปยงทงชมนม
 ยงไม่ทนพคจกน หลวงจุนลตชมนเห็นเตยเซงกโกรธยงนถ ถอไม่เท่าตรงมา
 จะตเตยเซงแกแคน ชองกงบองกนได้หลวงจุนลตชมถอยห่างออกไป เตยเซง
 เห็นชองกงมีใจรักใคร โดยสจจรมได้คคพยาบาทกคคเขาคานบพดว่าข้าพเจ้า
 ยอมตามภกคกับทานแลว ชองกงกจบถวยสราทลลเกาทณทสาบ้านว่า
 ถาพนองทงบวง ชนจะคคพยาบาทตอกน ขออย่าให้เทพยดาทงหลาย คัมครอง
 รักษา คงตายควยคมาอวอต่าง ๆ เถด จิงเอาลลเกาทณทจมลงในถวยสรา
 แลวทงเคย บรรดาพวกพองเห็นตงนนถยนค ตระเตรยมการทจะยกกกองทัพ
 กลับ

ลตขม บดง ขงเมง ขงเหลยงคุมไพร่พลสามพันยกไปตีค่ายทิศตะวันออก
 ไทเอยจ ขอนจ ธิยชน ตันตคคุมไพร่พลสามพันยกไปตีค่ายทิศเหนือ ให้จตง
 ลยเหง โจวณคุมไพร่พลสามพันยกไปตีค่ายทิศตะวันตก ให้ชองกง
 กงชนสัน กับโจวหยงชนแต่ ลอยจวง กวนเตง เกยเตยง เกยโปว ไตจง
 ขธิยณคุมไพร่พลห้าพันยกไปตีค่ายกลางที่ขมนม ให้ลชย ฮ้วนลย หังชอง
 ลกนคุมไพร่พลยกตามไปคอยช่วยจัดการเสร็จแล้ว ชองกงกับโจวหยงชนแต่
 กยกกองทัพออกจากเขาเนยชวเปาะไป

ฝ่ายมาไซลาดตระเวนตามลจันเถาณแจงวาชองกงยกกองทัพมากรบ
 ไปแจงความกับจันหลงเจ้าของตำบล จันหลงจึงเชิญชอบนเกยง โขเตยผู้
 เป็นอาจารย์มาปรึกษาว่า บัดนี้พวกโจรตำบลเขาเนยชวเปาะยกกองทัพมา
 ทานจะคิดอ่านประการใด ชอบนเกยงว่าตองคคอบายชดหลมชดบ่อไปคอย
 จบพวกโจรตกว่าคคอบายอย่างอน จันหลงได้ฟังก็เห็นชอบจึงให้ไปชดหลม
 ไร่ทหนาค่ายกลางตำบลและค่ายข้างทิศเหนือด้วยเบนอนมาก แล้วจุดไฟรพล
 ไปชุ่มไว้คอยสู้รบต้านทานกับพวกโจร

ฝ่ายชองกงกับโจวหยงยกกองทัพเดินทางมา ให้ชธิยชนไปสืบตท
 ตำบลจันเถาณก่อน ชธิยชนก็รีบไปสืบตได้ความแลวกกลับมาแจงกับชองกง
 และโจวหยงว่า พวกจันเถาณคคอบายชดหลมและบ่อไร่ตามแถวหนาค่าย
 คอยกองทัพพวกเรา โจวหยงชนแต่ได้ฟังก็หวเราะแล้วยกกองทัพเดินไปใกล้
 จะถึงตำบลจันเถาณ เห็นทหารผู้หนึ่งมาเที่ยวตรวจตราอยู่กองทัพหนากจะ
 ได้ตาม โจวหยงห้ามไว้แล้วหยตกองทัพตงคายนชดคบักชวากเหล็กไว้แน่น
 ทนา คอยอยู่ตงตามวนกไม่เห็นพวกจันเถาณยกออกมารบ โจวหยงมีความ
 สงสัยจึงให้ชธิยชนปลอมเป็นไพร่ลอบเข้าไปสืบตว่า พวกชจันชดหลมและ
 บ่อไร่ข้างทิศเหนือทิศใต้ ไกลคายนากนอยเท่าไรก็ให้จดหมายมาจันสน

ขีเซยนรบคาสง ออกจากค้ายตรงไปตำบลจันเถาฉิม สิบตรี ถ้วนอก
 ตองแลวกรบกลับมาค้ายขแจงให้โงวหยงและชองกึ่งฟงทกประการ โงวหยง
 ชินแจงจัดให้พทหน้าแยกเป็นตองกึ่งเอาเกวียนทได้เสียบยงอาหารบวรจ—
 ญาฟางและคนบนทงรอยเล่มลอบไปช่มอยหลังเขา ถาดงกาทนตักให้
 คุมเกวียนเขาตักทางจุดไฟชนให้หลวงจันฉิม บุดง จตง ดยเหงคม—
 ไฟพล แยกขึ้น ตองกึ่ง เขาต คายทศตะวันออก ให้เอยจ ชองจันคมไฟพล
 ไปตงชบจนรบอยู่หน้าค้ายใหญ่ ถาดงกาทนตักให้ตองทาทจะบกรก
 เขาไป นายทหารทงทกคานบด่าแยกกันไปทาการตามตง ครนวังชนเขา
 ชองกึ่งกบพวงพองยกไฟพลเป็นกึ่งหนนเขาไปตค้ายพรอมกัน

ฝ่ายชอบนเกยง จดการคตจะลอลวงพวงพองชองกึ่ง พอโดยนเสยง
 ประทตสัญญาจตชนพวงชองกึ่งกตทกประตงเขาไป หลวงจันฉิมกับ
 บุดงคมไฟพลเขาตค้ายทศตะวันออก จตง ดยเหงเขาตค้ายตาทศตะวันตก
 พวงแขนกรบมาบอกชอบนเกยง ๆ จึงจัดไฟพลให้ยกไปชวย จันชก
 จันคย ชอบนเกยง กไม่ออกมา สุ่ม ปวารณมา จะให้ พวงชองกึ่ง ตทกเขามา
 ทางหน้าค้ายจะได้ตักบ่อและหลวมล่ง ไฟพลชองชองกึ่งทไปช่มอยหลังเขา
 โดยนเสยงประทตสัญญากแยกกันเป็นตองกึ่งออมมาทางหลังค้าย รกได้
 พวงแขน ทชมอยรมหลวมกระชนมา จนถงหน้าค้าย แลวชบเกวียน ทบวรทก
 เครื่องไฟออกสกัดไว้ โงวหยงชินแจงคุมไฟพลกระทบเขามาทางหลังค้าย
 พวงแขนไม่ระหนีไปทางไหน ถอยไปหน้าค้ายกพลตตกลงในหลวมชองตัว
 ทงสน โงวหยงกให้จตไฟตคเกวียนชนทกกัน ชอบนเกยงไฟพลเหล่าน
 จะออกมาสุ่มกไม่ไค กงชนสนยืนอยู่หน้าชบจนททหารกชานมนตค้ายาเป็น
 ลมพายหอบเอาไฟไปตคทอรบชางทศโตใหม่ชนชองกึ่ง ได้ชยชนะกยกกึ่งทพ

กลับไปค่าย ขอบนเกลียงจึงให้ไพร่พลซอมแซมหอรบและประตูกำแพงแต่
ในเวลากลางคืนจนแล้วเสร็จ

จันโถวจึงปรึกษากับขอบนเกลียงว่า พวกโจรมีใจกำเริบมากต้อง
ยกออกไปรบฆ่าเสียให้เบาบางจึงจะได้พูด แลวกแต่งตัวชนมามากุมไพร่พลออก
จากตำบลไปทำขวนรบ ของกแข็งความกให้ลือฮวง กวยเส็งคุมไพร่พล
ออกไปรบกับจันโถวได้สามสิบเพลงสู้ฝีมือจันโถวไม่ได้ชกมาหนี ฮวยหยง
ยืนอยู่หน้าค่ายกลัวจะเสียที กษบมาตรงไปยิงด้วยเกาทัณฑ์ถูกแขนขวา — —
จันโถวพลัดตกจากหลังมาลง ลือฮวง กวยเส็งก็เข้าฟันจันโถวตายพวกไพร่พล
เห็นนายตายก็ตกใจ แยกหนีไปแจ้งความกับ จันหลังผู้บิดาทกประการ จันหลัง
ได้ฟังกรองไห้เสียตายจันโถวยิ่งนัก

ฝ่ายจันเซ่งหมอเข้มแข็งมป่วยต่อมตวเศษอยู่สองเล่ม ครั้นแจ้งว่า
จันโถวผู้พี่ตายก็โกรธสั่งไพร่พลให้จันมาจะยกออกไปแก้แค้น จันหลังผู้เป็น
บิดาท้ามกไม่ฟังชนมาตรงมาหน้าค่ายใหญ่ ขอบนเกลียงก็ออกห้ามจันเซ่งว่า
ท่านอย่าเพิ่งยกออกไปสู้รบก่อน พวกของกนมสมมตเข้มแข็งนัก ถ้าแต่ลาพง
เราเห็นจะสู้พวกโจรไม่ได้ ท่านจงบอกขอราชการเข้าไปเมืองหลวง กราบทูล
พระเจ้าของฮยจงชอกองทัพยกแยกมาช่วยตามลจันเถาฉพวกหนึ่ง ยกไปตี
ตำบลเขาเนยชวเปาะพวกหนึ่ง โจรเหล่านั้นแจ้งความกกองทัพหลวงมากคงกลับ
ไปเอง เราจึงยกกองทัพไปไล่ติดตามฆ่าเต็มเอาคงสมความปรารถนา

ขณะนั้น โชเตยครุฑสองกมาห้ามจันเซ่งว่า ขอท่านจงอยู่รักษาค่าย
ของเราไว้ดีกว่าด้วยใจวหยงขันแถมสติปัญญาคิดอุบายต่าง ๆ จะยกออกไป
สู้รบในขณะนั้นเห็นจะไม่ได้ รอคอยให้กองทัพยกมาช่วยจึงค่อยคิดอ่านต่อไป

จนเชื่อว่าพวกโจรฆ่าพี่ชายเราตายจะไม่แก้แค้นยั้งใจได้ ข้าไปพวก
โจรก็จะมากดงมากชน ชอบนเกลียง โขเตยห้ามปรามสักเท่าไรจนเชิงก็ไม่ฟัง
ถอทวนชนมาคมไพร่พลไปถึงหน้าค่ายของกงกชจนให้ออกรบ ของกงตั้งให้
ฉนเหมงนายทัพหน้าคมไพร่พลออกจากค่าย ลชชถอชวานสองมอตรงเขา
ได้รอกพวกแซ่จันไป

จนเชิงเห็นจึงถามไพร่พลว่าทหารที่ไล่ฆ่าพี่พวกเรามาคนใด ที่
รอกบอกกล่าวขอลชช จนเชิงแฉงตงนกกไหยงเกาถนชระตมมา หงของ
ลกนกกเขาโดยองกนลกเกาถนชโวดชชนนออกรบครงใดก็ไม่ได้ไต่เดอเกราะ
ลกเกาถนช ถกตนา ลชชดมดง ไพร่พล ของจนเชิง ตรกนออกมา จะจับตัว
ฉนเหมง ช้วยหยงเห็นกชบมาเขาชวยบองกนลชชโเว เบहन เตงฮย ลอฮวง
กวนเตงกพยงเอาลชชกลบมาคาย จนเชิงเห็นพวกของกงมากก็ไม้อาจจะไล่
ตามกคมไพร่พลกลบเขาคาย

ครนวังชนจนเชิงคคจะยกออกสู้รบแก้แค้นแทนพี่ชายอก จึงให้
ชอบนเกลียงออกไปชวยรบ ชอบนเกลียงไม่วทจะคคคคตองยอมจงเตงตจถอ
ฮวอชนมา เจยวแม เงกไซ จอเบทแยงชงของตวนเกิงจไปแต่ครงกอนคม
ไพร่พลออกมาทาทาย ของกงกบพวกพองกคมไพร่พลออกจากคายตงเขน
ชบวน เห็นมาทชอบนเกลียงชกยงมคความคณคองตงให้พวกพองออกรบกับ
ชอบนเกลียง ฉนเหมงชบมาตรงเขาตานทานประมาณยตบเพลงสกาตงและ
มมชชอบนเกลียงไมได้กชบมาหน ชอบนเกลียงเห็นได้ทกชบมาไล่ตามทนเขา
ทวนแทงถกตนาฉนเหมงตกมาดง ลอฮวง กวยเตง เบहन เตงฮยถตรกนเขา
ชวยฉนเหมงโเว ไพร่พลของชอบนเกลียงกรกไล่ฆ่าพี่ไพร่พลของกงดมคาย
ดงเป็นอนมมาก ของกงจงตงให้ถอยทัพไปทางประมาณตบด พกไพร่พล

หยดอยแลวดจตเกวยนบรทกคณเหมงไปรทษทเชาเนยชวเปาะ สงโหบอกกบ
กณตง ขอเทลง ตนเทง กยงยเตงกกดนวยยกมาชวย โดยเรว ไพรพลก
คานยลนนำเกวยนกดับไป

ชองกง มคความจตจคอปเทยนอชษฐาน จบยามกางตารบอชกบชก
โห โงวหยงชนแลวราเวลาดานจะมชคกมาปลนคาย โงวหยงวาทานชยวตก
ชวพเจาจะจตการเอง พดแลวถสงโหพวกพองแยกไปรทษคายตวันตกและ
ตวันออก เกยเตยง เกยไปง นนโหคุมไพรพลไป ชุมอยุ่ตองชางชวย-ชว
ตามบรดาพวกพองไพรพลทงปวงจตการเตรียมโหวตามคางของโงวหยงชนแล
ทกประการ

ผายชอบนเกยงโหวชษชระกคุมไพรพลกดับเชาคาย เวลาดกลางคณ
เตอนทงายแจมจงพดกบจนเชงวาท กองทพโงวปรวชยเจบปวยไปตองคณคง
มคความเกรงกลัว ถาเรายกไปตปลนคายชวเตมเชากคงไดโดยงาย จนเชง
ไดพงกเห็นชอบจงโหไพรพลไปบอชกบชอเตยษุรทษคายทคเทเนอ จนมคผู้
รทษคายโหว จนชกษุรทษคายตวันตก โหคุมไพรพลมาสมทบทกนจะยกไป
ปลนคายในตองยามเตย

พอษุรทษคายทงตามคุมไพรพลมาทคายโหวพรอมกนทงทานวยได
เวลากยทตรงไปตงคายชองกงเทนไมมคคณกตลโหววาทกอบายพวกโหว จง
ชวณกนถอยกดับชอกมา เกยเตยง เกยไปงคุมไพรพลชุมอยุ่ริมคายตองชาง
ชวย-ชวาททวกนออกไดชวพนเบนตละมบอน จนชกนไมทนทลชชวไป
ในทมตพบเกยเตยงเชาขอเทลงตามงามเทงถกจนชกคายแลวจตไฟชน พวก
ชองกงทชุมอยุ่คายตวันตก และตวันออก กรกได ไปชวย กนชวพน ไพรพล
พวกเชาจนลมคายลงเบนชอนมาก ชอบนเกยงรวบรวมไพรพลกดับเชวตวปล

ของกงกับพวกพ้องยกกลบเขาคาย ขอบนเกลยกับไซเตยและเงินเซง จนมด
กลบมาตงคายแฉงความตามขงเสยทแกชาศกและเงินชกตายในทรวให้จนหลง
ผู้บิดาฟังทกประการ

จนหลง กรองไหเศร้าโศก ยิงนก จึงปรึกษากับ ขอบนเกลยว่า จะทำ
หนังสือยอมตามภักตแก่พวกโจรดีหรือไม่ ขอบนเกลยก็เห็นชอบด้วยและมี
ความเกรงกลัวของกงอยเหมือนกนจึงแต่งหนังสือมอบให้คนใช้ตงนทกขไปตง
คาย ของกงได้แจ้งกใหม่ ถอหนังสือเขาไปแลวดกมกนออกอ่านใจความว่า

“ข้าพเจ้าจนหลง เจ้าของตาบลจนเถาฉง คานขมายงทวนชองกงตเบน
ใหญ่ เคมทบุตรของข้าพเจ้ามีความกำเรบมากไม่รู้จักการไปแย้งขง
เอามาของทวนข้าพเจ้ามี ไตทราบ กรนเตยวโก ไตอองยกกองทัพมา
ไพร่พลของข้าพเจ้าบังอาจยิงเกาทณชลกเตยวโกตาย โทษผิดมากนก
บุตรบุตรข้าพเจ้าตายตงสองคน ขอทวนจงเอนกไตเล็กแลวแกกน
เช็ดูยกกองทัพกลับไปเถิด ทแย้งขงมานนจะคนให้และจะจคเงิน

ทองแพรพรณไปรางวัลไพร่พลของท่านด้วย อย่าได้ถือโทษพวก
ข้าพเจ้าเลย” ของกงแฉงความตโกรธแลดู โงวหยงซนแฉงแลดูพูดว่า ข้าพ
เราตายขงจะมวากลาวให้เล็กกนนั้นเราไม่ยอมจำเบนจะตองปราบปราม—
ตาบลจนเถาฉงไหวบเสยกอนจจะกลบไป พุดแลวดกนหนังสือทงเสย

โงวหยงซนแฉงทวเบนทวมของกงว่า ทานพุดตงนนไม่ถกตองจงตรก
ตรองกวรงานกอน บคนจนหลงเจ้าของตาบลให้ถอหนังสือมาวากลาวขอเบน
ไม่ตรกนนนถกวรอยแลดู ทานมาโกรธขงตงนจะเสยความตตขไม่ตองการ
พุดแลวดทวหนังสือตอมอบให้คนทวมกับเงินสบตาตง ผู้ถอหนังสือคานบ
ลากลบไปขงตาบลจนเถาฉง ส่งหนังสือให้จนหลงกับขอบนเกลยรบมดกน

ออกถามความว่า "ชองกิงผู้เป็นใหญ่ในตำบลเขาเนยชวเปาะ เต็ม
 กั ไม่น่าเหตุสงสัยใคร่ต่างคนอยู่ร่หาคำบลของตัว บคนพวกตำบล --
 จนเดาฉกการไมคจงโตมขอบคเคองกนชน ถ้าเม้นจะให้เลิกแล้ว
 เบนไมครคตอกน จงเอามาหตั้งชงไปสองครงนคนโทกบเอาคว
 หยกเป่าสทแยงชงมามาส่งควย แล้วให้หน้าเงินทองทรพศสงของมาให้
 เหมือนกบหพคเราจจะยอมถำไมประพคตามเรากกจะไดเห็นกน"
 จนหลง กบชอบนเกยง แจงควม กกคจว อยากจะยอม แต่ระแวงว ชองกิงจะ
 พลกแพดง

ครนรงชนเขาจนหลงจงโทคนไซมาแจงกบชองกิงว ชงทวนจะเอา
 ตัวหยกเป่าสนนชาพเจากยอมทาทตามแต่ชอพวกพ้องชองทวนมาไว้เป็น --
 จ่านาสกคณหนง ชองกิงกบโงวหยงชนแต่ได้พงปรกษากนให้ชเชยน ดชย
 ฮจนสย หงชอง ลกนหนายไปเป็นจ่านำ โงวหยงจงเรียกชเชยนมากระชบ
 สงควมลบแเดวชเชยนกบพวกพ้องสกนออกจกค้ำยตรงไปยงตามลจจนเถาด
 มายกวนเดง ชอหลง ตมเทงกย ญเตงกกอยทเขาเนยชวเปาะ ครน
 พวกไพรพดพาเอาคนเหมงไปถงจงบอกกวนเดงและคนทงตามว ชองกิง
 ให้เชยทวนทงสไปชวย กวนเดงกบพวกตามคนกชวณกนออกจก --
 เขาเนยชวเปาะรบมาถงค้ำยเขาไปคานบชองกิงกบพนอทงปวง ชองกิงม
 ความยนด

ฝ่ายชเชยนกบพวกสกน ครนมาถงค้ำยลจจนเถาดเขาไปคานบ
 จนหลงแเดพคควา ชองกิงไซโทชาพเจานำลชยและคนทงตามมาเป็นจ่านำ
 ชอบนเกยงได้พงกมควมสงสยจงพคกบจนหลงว โงวหยงชนแต่ไซให้คน

ทั้งห้ามาคงจะมึนบ้ายส่ง โดยยาเพงเซอพงจงตรกตรองดก่อน ดยขยโดพง
ตงนบกโกรตตรงเขาทบทชอบนเกยง จนหลงกห้ามปรามไวทงสองข้าง

ชเขียนจงพูดวาลชยนเบนคนมทะเลโตโตโตมากไม่วจกผดและชอม แต่
เบนคนรักโครตนท ของชองกง จงได้ไซ้ ให้มา ท่านอย่าได้ เกลือบแกลงสงสัย
เลย จนหลงอยากจะทำเป็นไมตรกนมโตเซอพงชอบนเกยง จงจัดโต๊ะและ
สวามาเลยงคนทงห้าคน แลวให้ไปพักอยทคายวดชวบสวชจตไฟรพดหารอย
ลอมรักษาไว แลวจนหลง กจัดเงนทอง กบมาทแยงชิงมาทงสองครึ่งดวยแลว
ให้จนเซงผบตรคมหยกเปาสกบสงของมายงคาย— — นำเขาไปคานบชองกง
ชองกงเห็นหยกเปาสกบสงของทงปวงพรอมแตมาตวดไมได้เอามา จงถามว่า
มาตวดทตวนเกงจเอามาแต่ตรงกอนนนเหตุใดจึงไมเอามาด้วย จนเซงวามา
ตวนนชอบนเกยงควบชอยจงไมได้นำมาให้ท่าน ชองกงว่าท่านจงมหนงสอ
ไปเอามาตวนนมา ให้เสีย โดยต จจนเซงกเขียนทงสอให้คนไซ้ถือไปบอกกับ
ชอบนเกยงให้นำมานมา ชอบนเกยงแงงความกพูดบดเบอนจะไมให้มา
แลวให้คนไซ้มาแงงกับชองกงว่า ถาจะตองการมาตวนของเราให้ได้ ก็ขอ
ให้ถอยกองทัพกลับแลวจจะนำไปให้ท่านชองกงได้พงกับรักษากับโงวหยงๆ
จนแลท่นองเห็นขวเอาตวจจนเซงไว้

ฝ่ายมรุษษาเมองเซงจวกับมรุษษาเมองเลงจว แงงวาชองกงมา
ตามลจนเกาดกจตกองทัพใหญ่กไปชวย ฝ่ายมาไซ้สบราชกาารของชองกง
แงงวากองทัพเมองทงสองยกมากรบไปแงงแกชองกงทุกประการ

ขณะนั้นชองกงกับโงวหยงจนแลนั่งปรกษาการงานอย ครนได้แงง
ความจิงพดกับโงวหยงจนแลว่า บदनมกองทัพท่วเมองยกมาดาพวกแชน
รุกคองจะคดกถมใจ โงวหยงว่าชอนนไมเบนไวทานอยาตกเลย แลวจัดให้

กวนเต็งกับตนเทงก็ยกยเตงก๊กคุมไพร่พลยกไปสกัดกองทัพเมืองเลงจวไว
กองทัพทั้งสองยกแยกกันไปแล้ว ไหวหยงจึงเรียกหยกเป่าตีไปทูลมพิศจา
เกลี้ยกล่อมด้วยถ้อยคำเป็นอันดีแล้วว่าถ้าท่านคิดช่วยเราตรงน จะรับเลี้ยง
ตั้งให้เป็นตวนนายอยู่ตำบลเขาเนี่ยชวเปาะด้วยกัน โทษทแยงชิงมาไปนนัก
จะยกให้ไม่ผูกพยายามและจะสาบานรักใคร่เหมือนพี่น้องทั้งปวง เจ้าจะเห็น
อย่างไรก็ตามใจเถิด

หยกเป่าตีเห็นพวกของกงสตัยชอตอนรบโดยสุจริต ประการหนึ่ง
แมนวาตำบลจันเถาฉนแตก พวกพองเรากจะพากันตายทั้งสน จำจะต้อง
ยอมสามภักดีเสียดีกว่า คิดแล้วจึงวราชำพเจ้า โทษผิดท่านไม่คิดล้างผลาญ
ยังจะรับเลี้ยงสืบไปพระคุณเป็นที่ยิ่ง ข้าพเจ้ายอมสามภักดีให้ท่านไซ้มิได้
ชดชชน ไหวหยงได้ฟังกษณัดแต่ยังไม่ไวใจจึงคิดชอนอบายบอกกับหยกเป่าตี
ว่า เจ้าจงทำเป็นหลบหนีกลับไปบอกชอนนเกียงว่า ใจของชองกงนจะ
ทวงมาตวัดให้ได้ การที่จะเลิกแล้วตอกนของกงกไม่ยอม ถ้านามาไปส่ง
แล้วชองกงกกลับใจไปอีก บदनกองทัพเมืองเซงจวเมืองเลงจวยกมาช่วย
ท่านเกือบจะถึงอยู่แล้ว ชองกงมีความวิตก ถาคคอบายไปตทกเอาคายกคอง
สมความปรารถนา แมนชอนนเกียงเชอพงเราจะได้คคการต่อไป หยกเป่าตี
รบคคตรงไปยังตำบลจันเถาฉนแจงกับชอนนเกียงว่า ข้าพเจ้าหลกทนมมา
แล้วเลาคความตามอบายของไหวหยงชนแลส่งชอนนทกประการ ชอนนเกียง
ได้ฟังกษนำหยกเป่าตีมาหาจนหลงผู้เป็นเจ้าของตำบล เลาคความชงชองกงจะ
พลกแพลงไม่ยอมแล้วตกนตามคำหยกเป่าตี

จนหลงจึงว่าถาของกงพลกแพลงไปก็ควรที่จะคคการตั้งท่านว่า แต่
บदनจันเซงบุตรเราของกงหนองเห็นขวเอาตัวไว้ ถาคคการชอนนชนชองกง

กึ่งจวนเซงเตย เราจะคิดอ่านประการใดดี ชอบนเกียงว่าเรายกเขาตาย
 กึ่งจวนเซงเตย แต่เวลาควนนตองยกไปช่วยกันทุก ๆ ค่าย ตรงเขาค
 ปลนค้ายชองกงกอนกตงได้ชยชนะกลบมาจิงฆาลชยกบพวกสคนนนเตย --
 จนหลงวาทานคตอบายตงนชอบแลว กตงให้ไซเตย จนคย จนมตตระเตรียม
 การไวจะยกไปตค้ายชองกง

ฝ่ายหยกเปาส ครนเห็นพวกแซจันตระเตรียมไวจพร้อม กลอบไปทวด
 ฮอบฮัวช บอความชิ่งโงวหยงชินแสไซมาให้ชเขียนกับพวกสคนพงแลว
 ว่าพวกแซจันจะไปปลนค้ายในเวลาควนนแลว หยกเปาสกกลบมาค้าย
 ชอบนเกียงตามเดิม ชชิ่งกึ่งจิงพุดแกโงวหยงชินแสว่าอบายททานคตไวจไม่
 แจงว่าจะเป็นประการใด โงวหยงชินแสว่าถ้าหยกเปาสไม่กลบมากคงสม
 กับอบายพวกแซจันคงยกมาปลนค้ายเป็นแน่ พุดแลวก็จิดให้หลวงจัน--
 ลุดชมกับบุงคัมไพรวลไปตค้ายพวกแซจันข้างทิศตะวันออก ให้จตง ดยเหง
 คัมไพรวลไปตค้ายทิศตะวันตก ให้เอียง ซอจันคัมไพรวลไปตค้ายทิศเหนือ
 ถานไฟตคชนในตาบลเมอโคก โทตประคังเข้าไปทงตามต่าน พวกพอง --
 เหลานนกรบคาสงคัมไพรวลแยกกันไปคอยทಾಯพร้อม โงวหยงชินแสกับ
 ชองกงกยกกองทพออกจาค้ายถอยไปช่มอยู่ทงสองข้างทาง

ฝ่ายชอบนเกียงกับไซเตย จนคย จนมตตระเตรียมการไวจแลว
 ครนถเวลากลางคนเดอนมตคัมไพรวลออกจาค้าย ชอบนเกียงกับไซเตย
 นนไปหน้า จนคยกับจนมตกาภกับไพรวลมาชางหลัง ครนถค้ายชองกง
 พร้อมกันพงประตเขาไปไม่เห็นมคคนงยบตงคแจงวาทอบายกตคใจรบถอย
 กลบออกมา

ฝ่ายชเชียน ครนถึงกำหนดนัด เห็นพวกแซ่จัน ยกไป ปล้นค่ายแลวก
 ลอบขบขันเหล่าลงในวัดยวบฮัววิ จุดประทัดสัญญาณและไฟตชนตามอุบาย
 โงวหยงจินแสง พวกพองทคมไพรพลไปคอยยืนนินโดยนเสียงประทัดทง
 เห็นไฟตชนกประทงกนเขาตทกเอาค้าย ลชย ฮวนสย หงของ ลกนสนาย
 นนอยู่ในวัดยวบฮัววิ ตรงเขารุกได้เข้าพันพวกแซ่จันชานาบอกมา

ฝ่ายชอบนเกียงกับโชเตย จันคย จันมิต คมไพรพลยกไป ขณะนั้น
 มิตไมใครจะเห็นทาง ครนโดยนเสียงประทัดและไฟตชนทตามลกรบกลับ
 มาโดยเร็ว

ฝ่ายจันหลงอยู่ในค่ายเห็นตงนนักตกใจนัก ครนเห็นว่าพวกชองกง
 ตทกเขาในตำบลโตกเสยใจมิตคอตายฮยทนน จันมิตนั้นตรงไปช่วยค้าย
 ตะวนตทกพบจตงกเขาตกน จตงเอางาวพนถกจันมิตตกมาตาย จันคยรบ
 ไปช่วยตะวนออก ขณะนั้นไพรพลมาลาภาดงแตกตน กองทัพชองกงทย
 ออกจากค่ายไปช่มอยู่ ครนโตทกไล่ตามไปทันเขาซาพนเป็นตะลมบอบ --
 จันคยเสยทพลตทกลงจากหลงมา ๆ เขยยบจันคยตาย โชเตยวิ่งเข้าไปช่วย
 ในตำบล ครนเห็นไพรพลชองกงรบแข่งแรงเหลือกาตงทจะตันทาน กคต
 จะหนีเขาตวรอดจงออกมาทางประทัดโต แต่หน้าประตนนเดิมชดหลม
 บอเรียงรายไวเป็นอันมาก โชเตยกตทกออกมาได้ หลวงจันลตชมกบบบตง
 ได้เข้าพันตามหลังโชเตยมา เอยจกบชอจันกคมไพรพลสกัดหน้าโชเตยไว้
 ยิงเกาถนชระตมไป โชเตยไม่รู้ที่จะหนีไปทางไหน ครนจะบกรุกพ่นผ่า
 ออกไปก็จะกลัวจะตทหลมพลาจ ไพรพลพวกแซ่จันตคอยู่กลางคกภระหนาบ
 แตกตมกนระสวระสวาย เอยจ ชอจันยงเกาถนชระตมไปถกโชเตยตกมาตาย
 พอหลวงจันลตชมกบบบตงรุกได้กระชนมาข้างหลัง ไพรพลพวกแซ่จันแตก

กระจายวงหนีไปข้างเหนือพลตกลงในบ่อของตวทชต ไหวตายเสียเป็นอันมาก

ฝ่ายชอบนเกียงรบเขามาช่วยแลเห็นพวกชองกงตกเขาในตำบล
จนเถาโต จนหลังกับจับคย จึงมิตตายก็ตกใจคิดจะหนีเอาตัวรอด จึงต
ห้กออกทางประตูทิศตะวันตกหนีไปประมาณทางโดยสับดไม่แจ้งวางตามบดได้

ฝ่ายโลวจุนหงกับเยนเซ่งคุมไพร่พลไปซุ่มอยู่ในป่าริมทาง พอเห็น
ชอบนเกียงรบมาถนัดก็จุดประทัดสัญญาณรุกรันออกสกัดลอมไว้ ชอบนเกียง
แลเห็นก็ตกใจ แต่มานนคตมกาลลงผเทารวดเรวณก็ ชอบนเกียงขับไล่ตไผน
วิ่งฝ่าไพร่พลหนีออกไปได้

ขณะนั้นเห็นเป็นบ่คางเตยวโกเหาะลอยมาบนอากาศ ชอบนเกียง
ไม่วิตจะหนีไปไหนก็ใจเย็นงออยู่ พอโลวจุนหงกับเยนเซ่งไล่ตามมาทัน
ร้องตวาดว่า เจ้าคนร้ายจะหนีไปข้างไหน ก็เขาพ่นลูกศรมาชอบนเกียงตกมา
ลงไพร่พลก็ตกรันเขาจับชอบนเกียงมัดไว้ เยนเซ่งจึงเอามาชอบนเกียงมาข
ชวน โลวจุนหงคุมตวชอบนเกียงกลับมาค่าย ชองกงกับพวกพ้องไพร่พล
ได้ชยชนะตตำบลจนเถาแตกมความยินดี พอโลวจุนหงกับเยนเซ่งคุมตว
ชอบนเกียงกลับมาถนัด ชองกงเห็นกยन्दยงนกิจงสงให้เอาตวจุนเซ่งทกทง
ไว้กับบุตรภรรยาญาติของจนหลงฆ่าเสียทงสนแลวเก็บรวบรวมเงินทอง
ทรัพย์สินของเสบียงอาหารขนบรรทุกเกวียน เอาตวชอบนเกียงจางไว้
คอยท่ากองทัพยกไปสกัดทัพหัวเมืองกลับมาจึงจะยกไป

ฝ่ายกวนเตงกับช่วยทั้งแฉะพวกพ้องยกแยกกันไปสกัดกองทัพเมือง
เซ่งจวเมืองเลงจวถอยกลับไปแล้วก็คุมไพร่พลกลับมาถนัด ชองกงจึงเอาเงิน

ทองออกทางวัดให้ไพร่พลทงปวงแดงยกกองทัพออกจากตำบลจั้นเถาดี --
 กลับไปยังเขาเนยชวเปาะ ของกิงจิงประชุมตามบรรดาพนาของทงปวงมา
 พร้อม ณ ตงตงทงชมนมั่งชาวหม่ชาวทงสนแดง ก็เอาตัวชอบนเกียงมาต
 คีระมาเอาหัวใจออกเช่น ไหว้แก่แคนไห้เตยวโกโตของแดง จึงปรึกษาการ
 ทระยกให้โลวจนทงเป็นเจ้าของเขาเนยชวเปาะต่อไป

โลวจนทงแดงจากบของกิงจิง ตัวท่านต้องเป็นใหญ่ตงให้ --
 โลวจนทงเป็นทสองจิงจะควรว ของกิงจิงเต็มเตยวโกโตพดไว้วา ถ้าผู้ใดจับ
 ตัวชอบนเกียงมาแก่แคนไ้จะยกไห้แก่ผู้น ครวงน โลวจนทงจับตัวชอบนเกียง
 มาได้ ก็ตองยกทเจ้าของตำบลให้ โลวจนทงจากลาวสืบไปจึงจะชอบและจะ
 ให้ข้าพเจ้าเป็นใหญ่นนไม่ควร

โลวจนทงจิงจิงว่า ข้าพเจ้าว่าสวนานอยไม่ควรจะเป็นเจ้าของตำบล
 แต่ท่านตงไห้เป็นตวงนายกตอยแดง ของกิงจิงจะยกยกท่านเมื่อไร --
 โลวจนทงได้ฟังของกิงจิงกล่าวเช่นนจิงตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นแต่ชนนางเล็ก--
 นอยตองโทษอยและชอบคนทพนาของทงปวงช่วยอุปถมภยกชนเป็น ใหญ่กร
 สักว่าเป็นพระคณอย่างยงแดง ของกิงจิงตอบว่าตัวท่านนเป็นเทอกเถาเหล่า
 เศรษฐี สดบญญาต ผมอเข้มแข็งมากลึงมากลึง ไ้ถึงหม่นคน ควรที่จะเป็น
 เจ้าของตำบลเขาเนยชวเปาะแมนไ้เข้าสามภกตททวราชการเพอพวกพนาของ
 ทงปวงจะไ้ฟังบุญท่านต่อไป

โลวจนทงได้ฟังกคกเขาคานบของกิงแดงว่า ท่านพดการงานอนนๆ
 กจะเชอพง ขงจะไห้ยอมเป็นเจ้าของตำบลนนสตายเสยตกว่า ไ้หว้ขงชนเส
 จงพดกบของกิงจิงควรทท่านจะเป็นใหญ่ ตงไห้เศรษฐเป็นทสอง พนาของ
 ทงปวงยอมพร้อมใจดวยกันทงสน ถาชนจะบิตเบอนไม่ยอมต่างจะมีเสยใจ

หรือ โงวหยงซันแสดุดตงนปรารภนาจะให้พวกพ่อชวยกันอ่อนวอนให้
ชองกงเป็นใหญ่ตนเอง

ลขยได้พงพตชนควชเสยงอนตงวา ตงแต่ครงเมองกงจวมาเววมได้
คตแกชวต ชวขอปถมภพนองทงหลายกยอมวยอมยกให้พเป็นใหญ่ จะมา
เสอกใส่ใหลมอหรือเกรงกลัวใต ประเดยวนเวากจะชวพนให้แตกกระจาย
กนเดยทงสน บุดงได้พงดงนนแลพนองทงปวงรุ ในทกเซามาคนบชองกง
พตชววา บรรตวชนนางนายทหารชวนกนสละเจานายยอมสามภกตให้ทาน
ใช้เป็นอนมมาก บตนทานจะมายกททางไวบกบมอไม่ควร เลาดงวามเอ
ชณะชวพเจาเซาตามภกตกยอมยกให้ทานชนเป็นใหญ่จะยกให้คนมาทหลัง
กไม่ภกตอง หลวงจันลุตชมวา ถาทานชนจะทำใหลมากควมชวพเจากจะ
ชอลาต่างคนต่างไป

ชองกงได้พงพนองทงหลายวากลาวออ่อนวอนตงนน จึงตอบวาทาน
ทงปวงอย่าได้วุ่นววยไปเลย การอนนทกจะตองเทพยดาพาดนจตแจงจงจะ
แน่นอน โงวหยงถามวาทานคตเห็นอยางไรเชญชแจงให้พงเถต ชองกงวา
ตาบดเขาเนยชวเปาะนทรพยสนเสยงอาหารกเบบาง ยงมเมองทงสองอยู่
ชวทคตระวนอกเรวกวตงเพงยเมองหนง ตงเซยงยเมองหนงนทรพยสน
เสยงอาหารกบรวรณ ชวพเจากบเศรชฐจะเสยงทายชกไมตจววา จะถก
เมองไทนกชกกองทัพไปเมองนน ชอยมเงินทองเสยงอาหารมาใช้ทตามด
เวาแต่โดยคต แมนเมองทงสองชตชนไม่ยอมใตคตได้กลบมาเขาเนยชวเปาะ
กอน กจะยกใหลนนเป็นเจาของตาบด

โลวจันทงจงวา ทานพุดตงนนไม่ควร ไทน ๆ ทานเป็นเจาของ
ตาบดเขาเนยชวเปาะอยู่แล้ว ชวพเจาไม่ชตชนขอทาทตามบงคบปญชาทกตง

จึงเรียกป่วยชวนมาเขียนจดจากสองเมืองจตุรพักตรพิมานขึ้นเสวยทวาย ของกง
 กับโลวจนหงษ์จับคนละคน ของกงจับถกเมืองต่งเพงฮู โลวจนหงษ์จับถก
 เมืองต่งเซียงฮู บรรดาพี่น้องทั้งปวงก็จัดโต๊ะและสุรามาดูแลกันเสร็จแล้ว
 ของกงจึงพูดทักจะยกทัพไป คือเดิมของ ฮวยหยง เล่าตง ซอจัน ซอเหลง
 เอียนฮุน ล้อฮวง กวยเส็ง ฮันทอ เฟงกั ซงเม้ง ซงเหลียง เกยเตียน เกยไปว
 เองเฮยไฮ้วกับนางไฮ้วชาเหนย เตยแซ กับ นางซงยเหนย ซงซัน กับ --
 นางโก้วตัวซอ เจียะยัง หยกเปาดี เฮงเต็งลก ตวนเก็งจวมยสืบทานายกับ
 ไพ่พลเด็นเทาและขมาหมนหนง

แล้วจึงเอาพวกพ้องทักขานาญทางนวลสามนาย คือ ฮวนเซียวฮวย
 ฮวนเซียวซัด ฮวนเซียวเหงากับไพ้วพลดงเรือรบยกตามไปคอยช่วยให้
 โลวจนหงษ์จับพวกทักจะยกไป คือ โงวหยง กงซันฮัน กวนเส็ง อเอียนเจยก
 จตง ลยเหง ซกเถียว เอยจ ตันเทงกย ังยเตงกก ชวนจัน เซยซอบุน
 เอียนเซง เอยหลิม ฮาวเสง เลงจัน เปหลิม เตงฮย ซอน ฮวนสย หงของ
 ลกน ฮเซียน เปะฮัน รวมยสืบทานายกับไพ้วพลทักขานาญทางนาลงเรือรบ
 ตามไป นอกจากนั้นให้ฮวยรักษาตำบลจตุรพักตรพิมานแล้ว ของกงก็คุมไพ้วพล
 ออกจากเขาเนยซัวเปาะตรงไปเมืองต่งเพงฮู โลวจนหงษ์ยกไปเมืองต่งเซียงฮู
 ขณะนั้นเดือนสามขึ้นคานาง ทางเดินสะดวกถึงจะสู้รบก็สบายหาญพางก
 บรรพณ

ฝ่ายของกงยกกองทัพไปตั้งตามล่อนชวนตน โกล้จะถึงเมืองต่งเพงฮู
 ทางยสืบถก ไทตงค้ายพักไพ้วพลแล้วจึงพูดว่า เทียบวันดีสมควรจะมาถึงเมืองต่งเพงฮู
 มนายทักหรวหมนง แซตง ซอเฟง ชาวเมืองฮ้อตงผมอเซมแซงไซทวนสองเดิม
 เป็นอาวอุมกาดงมากนุก จะต้องมหนงสอไปพูดจาเกลยกลอมให้มาตามภักต

เสียโดยดี ถ้าไม่ยอมเราจึงยกทัพไปตักเอา จึงถามพวกพ้องว่าผู้ใดจะอาสา
 ถอนหงส์ไปได้บ้าง หยกเป่าสาคานบแลวแจ้งว่าเต็มชาวพระเจ้าไตรจกชอบพอ
 กับตงเผงจะขออาสาถอนหงส์ไปเอง เฮงเตงลกก็ตรงเข้าไปคานบแลวว่า
 ชาวพระเจ้าเพงเขามาสามภักคยงไม่มีความชอบสิ่งไร จะขออาสาไปด้วยสัก
 คราวหนึ่ง ช่องกึ่งได้ฟังก็มีความยินดีจึงเขียนหนังสือมอบให้หยกเป่าสากับ
 เฮงเตงลกถอยไป

ฝ่ายเทยบวงนลผู้รักษาเมืองตงเพงฮี้ แจ้งว่าช่องกึ่งยกกองทัพมาพัก
 อยู่ ณ ตำบลเขาอนชวตน์ ก็ให้หาตงเผงขุนนางตาแหน่งโตจก้านายทหารมา
 ปรีกษา พอหยกเป่าส เฮงเตงลกไปปลงกเอาหนังสือส่งให้เทยบวงนลฉกฉน
 ออกอ่านแจ้งความแลวก็บอกแกตงเผงว่า ช่องกึ่งมหนังสือมาขอยืมเสบียง
 อาหารเมืองเรา ท่านจะคิดอ่านประการใดดี

ตงเผงได้ฟังก็โกรธร้องตวาดว่า ให้เอาตัวผู้ถอนหงส์ทั้งสองไป
 ตัดศีรษะเสีย เทยบวงนลห้ามว่า ไบราณมาเมืองทั้งสองสู้รบกันก็มิได้ฆ่าผู้
 ถอนหงส์อย่าทำโหดกรรมนิยมเลย จึงเอาตัวไปเขียนคนจะยดบตแลวปลอย
 ให้กลับไป ตงเผงได้ฟังจึงสั่งให้ทหารจับหยกเป่าสกับเฮงเตงลกเขียนคน
 จะยดบตแลวก็ไล่ส่งออกจากเมืองหยกเป่าส เฮงเตงลกก็เขียนตแตกไล่หนี
 ไหลเจ็บบวดยงนัก รบกลบมาคายแจ้งความแก่ช่องกึ่งทุกประการ ช่องกึ่ง
 ได้ฟังก็โกรธ ครนจะยกกองทัพเอาตเอาในขณะนั้น ก็ยงไม่รทวงทวงได้
 อดโทได้ไว้ จึงให้ไพร่พลพาเอาตจหยกเป่าส เฮงเตงลกไปปรีกษาทษา
 เนยชวเป่าสแลวตรกตรองการชงจะตักเอาเมือง

ช่องกึ่งจึงเข้าไปคานบช่องกึ่งแจ้งความว่า เต็มชาวพระเจ้าไตรไปมาใน
 เมืองตงเพงฮี้มิได้ขาดจนชอบพอรักใคร่อยู่กับนางลชชยลน บदनชวพระเจ้าจะ

อาสาทวนเขาเงินทองตดเขาไป ไซ่สอยด้านกษาศยทพานนางลชยลน จดการ
 ไวไพพรอม ถาถงกาหนดนคทานจงยกกองทัพเขาตเมือง แมนตงเผงยก
 ออกมาสู้รบกับชาวเขา ๆ จะจุดไฟตชนข้างใน ไพ่พลคตงตจใจแตกตน
 กระจัดกระจายกันไป ทานจงตห้กเขาไปก็จะชยชนะ

ชองกิงไตพงกเห็นชอบตวย จงกาบตงชองนวาจงจคการไทคพะจะ
 ตระเตรียมไวคชยทาถงเวลากำหนดจะไตยกไป ชองนคานับลามาจคแฉง
 เงินทองสงของพรอมออกจาคายตงไปในเมืองตงเพงยี้ ถงบ้านบิตานาง
 ลชยลน ๆ เห็นชองนคตจใจจตลนรบชองนชนไปบนเหลาสงเรียกให้—
 บตรสาวมาพบกันแลวจงถามชองนวา ชานานนคหนาไมไตเห็นหนาเลย
 ชาวเขาไตชนชาววาทานไปเป็นไตองชยทเขาเนยชวเปาะ ผูกษาเมืองไต
 บคหนงสอจะคชยชบตวทาน เมอสอเวลาชวเมืองเลองลอกันวา ชองกิง
 ยกกองทัพมาจะตเขาเสบยงอาหาร ตวทานเขาเป็นพวกชองกิงแลว เหตุไต
 จงมาทนไมเกรงกลวหรือ

ชองนบอกลวา เราไปเขาสามภกตกับชองกิงเป็นตวนายอัยในตบค
 เขาเนยชวเปาะ แตยงไมมีความชอบตงไตบคนชองกิงยกมาจะตเมือง เรา
 จงจะอาสามาตบชาวครวปรวรณาคจะคตการสคคตงหนง ทานร้เหตุการณ
 นแลวชยไตบอกเลากบผู้ไตเลย ถาสาเวจการแลวเราจะรบทานไปใหชย
 เป็นสชสวารานูทเขาเนยชวเปาะตวยกัน

พคแลวกหยบเขาทองเงินคบทองควออกสงไหบิตานางลชยลน ๆ รบ
 ไวจค ไตระแตะสวามาเลยชองนเป็นอนตเลย แลวเขาไปข้างในปรกษากับ—
 นางตวเห็นชวรยาไหชองนศาศย นางตวเห็นชจวา ถาชองนเป็นคคต
 ไมมีโทษคไมเป็นไร บคนชองนไปเขาเป็นพวกใจไมเหมือนตคก่อน ถา

มั่วเกิดเหตุนี้จะทำอย่างไร บิดานางลชยลนว่า พวกชองกงผมขอเข้มแข็ง
ยกมาตเมืองครงนทจะไม่แตกหนีไม่ แม้นเราไปพูดจาออกความช่วยว่า
บ้านเมืองเสียเราจะมถูกฆ่าพันหรือ

นางตวเหนยได้ฟังก็โกรธจึงพูดว่าไม่คิดถึงตัวเลย ถ้าโทษมีมาจะทำ
อย่างไร จึงเร่งไปฟ้องผู้รักษาเมืองให้มาจับเอาตัวไปเสียโดยเร็วเถิดบิดา-
นางลชยลนว่าได้รับเงินทองมานักหนาจะให้ไปฟ้องอย่างไรได้ นางตวเหนย
ว่าคนตงหมนตงพนมานงกถวคน ๆ เดียวทำไมถ้าเจ้าไม่ไปก็ตามใจ เราจะไป
ฟ้องว่าเจ้ากเป็นพวกได้ศกศวข บิดานางลชยลนได้ฟังก็กลัว จึงว่าอย่าเพิ่ง
โกรธจงบอกกับบุตรสาวให้เกลยกลอมชอจันไวอย่าให้สะดงสะเทือนเราจะไป
บอกให้มาจับตัว พูดแล้วก็ลงจากเหล่าไป

ฝ่ายชอจันนั่งพูดอยู่กับนางลชยลน ครนบิดานางลชยลนเขาไปพูด
กับภรรยาแล้วตงมา ชอจันจึงถามว่า เราเห็นหน้าท่านไม่สบายมีเหตุการณ์
ตั้งใดหรือ บิดานางลชยลนว่าเมอจะขนไปบนเหล่าบุตรสาวเราเหยียบบันได
พลาด ตางหุดกจะลงไปเกบพูดแล้วก็ออกจากบ้านไป ชอจันได้ฟังก็ไม่ตั้งสย
บิดานางลชยลนตรงมายังบ้านผู้รักษาเมืองฟ้องตามคำชอจันเล่าให้ฟังทุก
ประการ เทยบวณลกจตทหาวหลายสคนตรงมาตอมบ้านนางลชยลนไว้และ
ตรกนเขาจับชอจันได้เอาตอไปยังบ้านผู้รักษาเมือง เทยบวณลเห็นชอจันก็
โกรธจึงตว่า ไจรนบงอจันก็ปลอมเข้ามาในเมืองแต่ผู้เดียวจะคิดกระทาราย
นหาตว่าบิดานางลชยลนมาฟ้อง ถ้าหากไม่เรากบพวกราชกรจะพากันได้
ความลำบาก ชองกงให้มาทำอย่างไรก็รีบเสยตามจริง ชอจันไม่พูดจา
สิ่งไร ตงเผ่งจว่า พวกโจรโจรรายถาไม่เขยมนตทโทษจะรบ เทยบวณล

ร้องส่งให้พวกผู้คุมเขย่นชอจนรอยหนึ่งจนสลบไป ตั้งเพลิงส่งให้จาคาเอาไป
ชุกคักไว้ ถ้าจับตัวของกงได้จะส่งเขาไปพร้อมกัน

ฝ่ายของกงครนชอจนรบอาสาไปแล้ว กงหนึ่งสอให้คนถือไปเมือง
ตั้งเชิงฮู้บอกให้ โงวหยงชินแสดูเรื่องความ

ฝ่ายโลวจนหนึ่งกับ โงวหยงชินแสดและพวกพ้อง ไพร่พลยกกองทัพไป
ไกลจะถึงเมืองตั้งเชิงฮู้กตงคายนลงไว้ พอคนใช้ของชองกงเอาหนังสือเข
ไปให้ โงวหยงรับมาตักถนูกออกอ่านแจ้งความว่าชอจนลอบเข้าไปในเมือง
ตั้งเพลิง ฮู้ สำนักอยู่ทหญิงคนเล่นบ้านตชยจนกตักใจบอกให้โลวจนหนึ่งแล้ว
โงวหยงชินแสดออกจากค่ายในเวลากลางคืนตรงมาทคายนเมืองตั้งเพลิง ถาม
ชองกงว่า ได้ไซ้ให้ชอจนไป ชองกงบอกว่าชอจนรบอาสาว่าเคยไปสำนัก
ฮาคยใครรักใครหญิงคนเล่นทนด้วย โงวหยงบอกว่าท่านไม่ตรกตรองเดย
ก่อน แมนซาพเจ้าอยู่ทใหม่จะได้ไป ธรรมเนียมบ้านหญิงคนเล่นสำนักฮาคย
ไม่ได้ ชอจนไปครงนคงจะเสยทเป็นแน

ชองกงจึงว่า ถ้ากระนั้นจะคตอบายแก่ไซ้ประการใด โงวหยงว่า
มีตன்பานเมืองกรกษาตตรวจตราเข้มแข็งเขาออกยากนัก จะตองให้นางโกว-
ตวชอปลอมเป็นคนแก่ชอทานไปคตออยู่ตามทาง ทางนทานจงจัดพวกพ้อง
ไพร่พลยกไปตทกตาบตบนเขยักย ราษฎรตจใจคคงอพยพทนเขาเมือง
ตั้งเพลิง นางโกวตวชอจะได้ปลอมเป็นราษฎรเขาไปตบการในเมือง ถ้า
แจ้งว่าชอจนไม่ต้องโทษจตไฟตตชนกเรงออกมาจะได้ยกกองทัพตทกเขาไป
แมนชอจนตองโทษอยู่ในคคจกคตอ่านไปพดกับผู้คุมชอให้พบกกับชอจนบอก
ให้คตอบายในวันตนเดอน ถึงเวลากลางคตจตไฟชนเป็นตาคัญ พดแล้ว
โงวหยงก็ออกจากค่ายรบกลับไปเมืองตั้งเชิงฮู้ตามเดิม

ฝ่ายของกงครน โงวหยงกลับไปแล้วกลงนาง โกวตัวขอให้ปลอม
 เป็นหญิงชอทานไปคอยอยู่ตามอบาย จัดให้เกยเตียน เกยไปคุมไพร่พล
 ทหารอยยกไปติดตามบนเขียงกยชงชนกับเมืองตงเพงฮูเกยเตียน เกยไปคุม
 ไพร่พลออกจากค่ายตรงไปติดตามบนเขียงกย ก็เขาคทกจุดประทัดตามลือ
 และกลองเสียงฮอฮอง ทหารทรักษาตามลือกอกสู้รบต้านทานไว้ พวกราษฎร
 เห็นตงนกกตกใจพากันอพยพทงบ้านเรือนชวนกันหนีเข้าเมืองตงเพงฮู --
 นางโกวตัวขอก็ปลอมเข้าในหมู่ราษฎรเดินตามไปเข้าเมืองตงเพงฮู ได้ --
 เกยเตียนเกยไปวเห็นพวกราษฎรแตกหนีเข้าเมืองแล้วยกกองทัพกดบมาค้าย
 นางโกวตัวขอเที่ยวสอดบแฉงวาชอจนตองจาชงอยครนรุ่งชนเข้านางโกวตัวขอ
 เทยวชอทานได้อาหารกตรงไปยงคก พบผู้คุมเดินออกมาจคกเขาลงคานบ
 แล้วแกลงทาเป็นร่องไห

ผู้คุมเห็นตงนงจถามว่า หญิงชอทานมาร่องไหอยู่ทนทาไม นาง
 โกวตัวขอบอกว ชอจนนายเกาชองซาพเจ้าจากกนมาประมาณสิบปีเศษ
 บคตตองชงอยู่ในคกไมแฉงโทษทณทตงใด ผู้จะส่งอาหารกไมมอดคอยาก
 นกหนา ซาพเจ้าจงเทยวชอทานได้อาหารมาจะขอเข้าไปให้ชอจันรับประทาน
 ผู้คุมว่า ชอจันเป็นพวกโจรตำบลเขาเนี้ยชัวเประ โทษถึงตายเข้าไปไม่ได้
 นางโกวตัวขอว่า โทษชองชอจันนจะซาพนประการใดก็ตาม แต่ชอจัน
 เป็นนายเกามคณอุปการะอยู่กับซาพเจ้า จงจะขออาหารเข้าไปให้รับประทาน
 สนอญคณสคกรทง พุดแล้วกทาเป็นร่องไหกลงแกลอร่าไรไป
 ผู้คุมได้ฟังจงคคควา แมนผู้ชายยากทจะนำเขาไป นเป็นหญิงคนเดียว
 เห็นจะไม่เป็นไร คิดแล้วกนำนางโกวตัวขอเข้าไปในคก ชอจันเห็นนาง

โกดตัวชอมากตกใจไม่อาจพูดสิ่งไร นางโกดตั้งชอร้องไห้พลงเอาอาหาร
บอนชอจนอย

ขณะนั้นพอเจียดคบบกจากบคกเข้ามาเห็นกรองตวาดว่า คนร้ายโทษ
ถึงตายผู้ใดใช้ให้เข้ามาส่งอาหารยังไม่ออกไปเสีย โดยเร็วหรือ จะต้องถกต
ด้วยกระบอง นางโกดตัวชอได้พังกกระชบพูดกับชอจนว่า วันสิ้นเดือน
เวลากลางคนจงจัดการเกิดแล้วออกจากคอกไป ชอจนคตจะตามอกกไมทน
นางโกดตัวชอ ก็ไปเสียแล้วจงตรกรตรองการอย

ขณะนั้นเดือนสามแรมสิบห้า เจียดคบบทงสองนงพดจากนอยที่
หนาคกว่าวันสิ้นเดือนนเปียบเหมือนสารทจน เวลาค่ำเราไปชอกระดาษ
เงินทองมาเผาทำบุญเลี้ยงตคนบาง พดแล้วกจัดการเช่นไหวทำบุญกินโต๊ะ
เสพรตามสบาย ชอจนได้พงเจียดคบบทงสองพดกนก็อยากจะทำคามตเสีย
โดยเร็ว เจียดคบบรองนนเม่าสรวกเข้าไปในคกเรียกชอจนไปทรมบอนา
ชอจนเดินตามไปไกลจะถึงเห็นโคทไมมผคน ก็แกลงชมอบอกกบเจียดคบบรอง
ว่าผู้ใดเดินมาข้างหลัง เจียดคบบได้พงกเหลยวไปต ชอจนเอาค้ำฟ้าตลกศัระษะ
เจียดคบบรองแตกลมลงขาดใจตาย ชอจนจึงแคะเอาอัฐมาคตชอคาใช้ตรวน
ออกแล้วตรงมายังหนาคกเห็นเจียดคบบกับพวกผู้คมเสพรามนเม่าอย ก็เข้า
ไล่ทุบตพวกผู้คมตตายบางวงหนเอาตวรอตไปได้บาง ชอจนคตชอคา—
ใช้ตรวนคนโทษในคกออกทงตนประมาณหกสิบคน ตงมนไว้ไม่อาจจะออก
ไปคอชให้พวกพ้องยกมาช่วย

ฝ่ายผู้คมทแตกตนวนงหนไปแจ้งความกบมูรกษาเมือง เทยบวงนลได้
พังกตกใจให้ไปเชิญตงเผงนายทหารมาปรกษา ตงเผงวาคงมมูรวายลอบเขา
มาในเมือง จึงจัดให้ทหารไปล้อมโจรผู้ร้ายทคกใจกอน ชาวพเจ้าจะไปจับตัว

ช่องกงเดียวในขณะนั้น ท่านจงรักษาหน้าที่เชิงเทินใหม่จนคง พุดแดงขึ้นมาคุม
 ทหารออกจากเมืองเตียบจนลงถึงไท่ทหารและผู้คุมตรงมาล้อมคุกไว้แน่นหนา
 ซอจันกับพวกคนโทษอยู่ในคุกไม่อาจบกรุกออกมาได้ พวกทหารและผู้คุมก็ไม่
 กล้าหูกหาญเข้าไป นางโก้วตัวซอออกมาคอยอยู่ข้างนอกครนเห็นดงนน
 ภูมิความมืดคอยทากองทัพอยู่

ฝ่ายมาไซคอยเหต ครนเห็นตงเผงคุมทหารออกจากเมืองถรบไป
 แจงความกับช่องกงว่า ตงเผงยกกองทัพมาใกล้จะถึงอยู่แดง ช่องกงได้พง
 กตั้งใหญ่ตงกองทัพยกออกมาจากค่าย พอตงเผงยกกองทัพมาปะทะกัน ก็ให้
 แยกทหารเป็นบกรชาย-ชวาตงกระบวรบตงเผงขึ้นมาชนหน้า ช่องกงมา
 ยืนอยู่ในกระบวร เวลาจวนสว่างเห็นปร่างลักษณะตงเผงตงเผงตงเผง
 ไตยหน้าเดาเลอวตงเผงคนนผสมอแซมแขนงก การละเล่นต่าง ๆ ชาน-
 ชานาญมาก มเสยแรงทเกิดมาเป็นชาติชายทหารแท้ ตมกับทเลาตงชอ
 เรียกว่าชางเซยเจียง ตงเผงก็ขึ้นมาตรงมา ช่องกงจึงส่งไหยนทอเขาสรบ
 กับตงเผงเป็นตำมารถ ช่องกงยหนดเห็นผสมอฮันทอเสยเปรียบตงเผงจึงส่งให้
 ชอเหลงเขาชวยฮันทอ รบได้ประมาณห้าสิบเหลงยังไม่แพ้ชนะกัน ช่องกง
 เห็นผสมตงเผงแซมแขนงกเลวชอเหลงจะเสยทกตมาลอสัญญาให้หยุดรบ --
 ชอเหลงกชกมากลบมาค้าย ตงเผงรุกไล่ตรงมาเข้าในขบวน ช่องกงก็ให้
 พวกพองไฟรพลล้อมตงเผงไว้ แลวกวาชบตงวา ถ้าเห็นธงยหอหนีไปข้าง
 ทิศใดตงลอมไว้ให้แน่นหนา ช่องกงก็ตงชบมาคอยคอย ตงเผงตงอยู่ใน
 ทลอมกชบมาตรงไปทกขางทิศตะวันออก ช่องกงก็หนียหอไปขางทิศ-
 ตะวันออก พวกพองไฟรพลเห็นธงหนีทิศไหนก็หนีไปบองกันทคนใจแข็งแรง
 ตงเผงกชกมากลบไปขางทิศตะวันตกและทิศเหนือ - ทิศใดตงหนีออกไปไม่ได้

จนเวลาเย็น ตงเผงไม่คิดแก่ชีวิต ตรงเข้าบกรกษาพ่นขนานออกไปได้ ชองกง
ก็ไม่ให้ไล่ตาม ตงเผงเห็นว่าเขาชยชนะไม่ได้จึงยกกองทัพกลับเข้าเมือง
ชองกงยกกองทัพตามไปในเวลากลางคืนและล้อมเมืองไว้แน่นหนา

ฝ่ายเตยบวงลสมัครเข้าเมือง มีบุตรสาวอยู่คนหนึ่งยังไม่แต่งงาน
ตงเผงใช้ให้เกณฑ์ไปตั้งชอกกับเตยบวงลเป็นหลายครั้ง เตยบวงลไม่ยอมให้
เพราะด้วยการเรื่องตงเผงกับเตยบวงลจึงหมองหมางใจกันอยู่ ครวตงเผง
คุมทหารกลับเข้าเมืองในเวลาเย็น เห็นความของจิงใช้ให้เกณฑ์ไปตั้งชอก
กับเตยบวงล

เตยบวงลจึงพูดกับเถาแก่ว่าตัวเราเป็นขุนนางฝ่ายบุ๋น ตงเผงเป็น
ขุนนางฝ่ายบู๊ จะยกบุตรสาวให้เป็นภรรยาอยู่กับตัวกันนั้นไม่ควร แต่ครั้น
พวกโจรยกกองทัพมาตีบ้านเมืองก็สำคัญแมนจะยกบุตรสาวให้เป็นภรรยาใน
ขณะนั้นคงปองก็จะหัวเราะได้แต่ให้ตงเผงจงปราบปรามพวกโจรให้ถอย—
กองทัพกลับไปแล้วจึงจะให้อยู่กับตัวกัน ถ้าแก่เขาความมาบอกกับตงเผง
ทุกประการ ตงเผงยังไม่วางใจกลัวว่าภายหลังเตยบวงลจะไม่ยอม ตงเผง
จึงไม่ใคร่เอาใจได้ในกาารทัพนัก

ขณะนั้นชองกงยกเขาล้อมเมืองไว้แน่นหนา จัดให้เฮงเฮยโฮ้วกับ
นางโฮ้วซาเหนย เตยแก่กับนางซิงยงเหนยคุมไพร่ร้อยเศษเขาเซอกไปตั้ง
ชมอยู่คอยจับตงเผงแล้วส่งให้พวกพ้องไพร่พลเข้าตีเมือง ในเวลากลางคืน
วอนนเตยบวงลแจ้งความกตักใจเร่งให้ตงเผงยกออกต้านทาน ตงเผง
ก็แต่งตัวขึ้นมาคุมทหารออกจากเมือง ชองกงยืนอยู่หน้าชบวน เห็นตงเผง
ขึ้นมาตรงมากรองตวาดปรารภนาจะให้เกิดโทโส ว่าอะไรกับทหารอย่างน

เราลดหย่อนฝีมือให้ไพร่พลของเราถึงสิบหมื่น นายทหารเอกกตงพณ ถ้าชน
จะสู้รบไปก็คงตายเสียเปล่าจึงมาขอมสามภักดีเสีย โดยตเกิดจึงจะได้รอดชีวิต

ตงเผงได้ฟังก็โกรธยั้งนัก ขบมาถอทวนตรงมาทางช่องกง ลมของ
ฮวยหยงย่นอยชาย—ชวาก้ออกบองกนสู้รบกับตงเผงได้เพลงหนึ่ง ลมของ—
ฮวยหยงแกลงท่าชกมาทนน ตงเผงก็ขับไล่ ช่องกงจึงให้ไพร่พลทำแตกกระจัด
กระจาย ตัวของกงหนีไปไกลจะถงตำบลชวชยกยทคตอบายไวมแต่ตันทญา
พางเบนพัดไป ตงเผงไม่รู ในอบายก็ไล่ติดตามช่องกงจะจับตัวให้ได้

ตงเผง ชงเหลียงหาเป็นรองวา อยาซาพนของกงนายของเราเลย
ตงเผงได้ฟังกรกไล่ไปถงทชมไพร่พลชงเชอกฮอย พวกของกงก็ตรกนออก
ชกเชอกพานเทามาตงเผงลมลง เฮงเฮยไฮ่ว นางไฮ่วซาเหนย เตยแซ นาง
ชงยเหนยตรกนออกมาจับตงเผง ถอดหมวกและเสื้อออกแล้วเอาเชอกมัดไว้
นาตวอกบมาและเครื่องศสตราวุธมาส่งให้ช่องกง

ช่องกงแกลงตวาดว่า ยังไม่ถอยไปเสียหรือ พุดพลาถกได้ตกลงจาก
มาแกมตตงเผงออกแล้วถอดเสื้อหมวกทตวได้ให้ตงเผง พลาถพตวา ชง
ซาพเจามาสู้รบกับท่านครงนก็เพราะด้วยจะเป็นเจ้าของตำบลเขาเนยชวปะระ
จึงได้ยกกองทัพมา พวกพองซาพเจาได้ทาดวงเกินกับท่านชอออกยเสียเกิด
ตงเผงวา ชงท่านจับได้ไม่ช้าเสียนนพระคุณเป็นทชง ซาพเจายอมสามภักดี
แกท่านแล้ว เทยบจนลมรกรษาเมืองคนน ชาวเมืองตงเผงก็ยเป็นชนนางผ่าย
บันรูปรางกิดแต่ใจไม่ชอตรงคตเบยคตเบยนราชฎรชยเนองๆ ถ้าท่านยอมให้
ซาพเจากลับไปจะเบคประตเมืองให้ท่านจงคมไพร่พลบกรกเขาเมืองเกิด

ช่องกงได้ฟังก็ยนต์ สั่งให้เอาตงของและมาคนให้ ตงเผงแต่งตัว
ตามเตนชนมาไปหน้า ช่องกงกับไพร่พลทหารตามมาข้างหลัง ครนถงเมือง

ก็เรียกให้เบ็ดประตู่ในเวลากลางคืน พวกทหารรักษาประตูไม่แจ้งว่าพวก
 ไทหนักจุดไฟชนิดเห็นต่งเผงกับทหารกลับมากเบ็ดประตู่ทอดสะพานข้ามคูเมือง
 ออกมารบต่งเผงกับทหารกลับมาเข้าเมือง กองทัพของกงบกรกตามต่งเผงไป
 ถึงในเมืองต่งเผงอยู่ของกงตั้งไพร่พลไม่ให้ทำร้ายแก่ราษฎรพวกพ้องท่งปวง
 ก็เข้าหาพณพวกทหารเป็นตะลุมบอนแตกหนกระจัดกระจายไปสิ้น

ฝ่ายนางโกวตัวขอรู้ว่ากองทัพเข้าเมืองได้ก็จุดไฟติดชน ต่งเผงตรง
 เขาได้หาพณเทียบบวนต่งเผงรักษาเมืองกับภรรยาญาติพ้องตมตายเอาไวแต่บุตร
 ดาวของเทียบบวนคนเดียว ของกงให้ทักพงคคช่วยขอเงินออกแล้ว ส่งให้
 เก็บรวบรวมเงินทองเสบียงอาหาร ในคลังชนบรพทกเกวียนและจัดให้ไพร่พล
 คมไปต่งกับชายแชนวนตามคนพ้องทเรือ ขอเงินจ้คมไพร่พลตรงไปท
 ประตูไซหมงข้างทิศตะวันตก จับตวงนางต่งเผงคนกับตามารดาซาเสยท่งสน
 ของกงก็เอาเงินทองของเทียบบวนต่งเผงรักษาเมืองออกจ่ายแก่ราษฎรทุกไฟ
 ราษฎรคนใดทต่งเผงรักษาเมืองกับชนนางชมเทงชมชเอาเงินทอง ก็จับเอาตัว
 ชนนางผนนหาพณเสยเอาเงินทองคนให้ทุก ๆ รายไป ราษฎรท่งหลายมความ
 ยินตจงพากันหาทกันเป็นปกติ ของกงกับพวกพ้องไพร่พลยกกองทัพออกจาก
 เมืองต่งเผงอยู่ตรงไปย้งค้ายตาบลดอนชวต่น

ฝ่ายโลวจนท่งยกกองทัพไปตเมืองต่งเชยวอยู่ เตยเซง นายทหารยก
 กองทัพออกดูรบต่านทาน และเตยเซงนเป็นชาวเมืองเจียงเตกอยู่ ผมตเซมแซง
 มอานาจมากอาจชเสอได้ เครื่องมอสำหรับไซคอกอนคตลากลมชวางไปครง
 ไตกมไตผต คนท่งหลายจงต่งขอเรียกว่าบอดจจอ แปลว่าเกาทัณฑ์สนไม้
 บกทาง เตยเซงมนายทหารรองตองคนผมอกเซมแซง คนท่งขอเกงออง
 สกเป็นลายเสอเต็มท่งตัว อาวอสำหรับมอไซทวงพ่งชานาญนั้ เรียกว่า

ช่วยชิงไฮว ออกคนหนงขอเตงตตชน เรยกวาทงจไฮวถอทวนสามงามเบน
 อาวุธ เตยเซงนายทหารกับเกงอองและเตงตตชน กคมทหารออกจากเมือง
 ตรงมาทหน้าเมือง ไลวจนทงไหเซยชอบบั้นเขารบกับเตยเซงไคเพลงหนงกขบ
 มาทหน้า เซยชอบบั้นไมรูบายกไคตามไป เตยเซงเห็นไคทงจเอากอนคลา
 ขวางมาถกเซยชอบบั้นตกมา เตยเซงจะเซาจบตวเซยชอบบั้น เซยเซงย่นอย
 หน้าขบจนรบเห็นเซากขวางเกาททนมอไปถกหน้าเตยเซง ไพรพลของ—
 ไหวจนทงตรกนเซาแยงเซยชอบบั้นมาได้ ไลวจนทงถกถอยกองทพกลบเซาควย
 เตยเซงไคชยชนะจคมกนกลบเซาเมือง

ครนรุ่งชนเซาเตยเซงกับนายทหารรองคมทหารออกจากเมืองมาทรบ
 ไลวจนทงกไฮจนตยกับทงของลกนคม ไพรพลออกด้านทานเบนสามารถ
 ทงของนนสู้รบกับเตงตตชนไคหลายเพลง เตงตตชนเซาสามงามพุ่งมาถก
 ตนขาทงของพลตตกมาลงไพรพลตรกนเซาแยงซงตวทงของมาได้ ไลวจนทง
 ถกถอยกองทพกลบมาควย เตยเซงกับนายทหารรองไคชยชนะกยกกองทพ
 เซาเมือง ไลวจนทงยกออกสู้รบกับราชทงสองครั้ง เซยชอบบั้นทงของ
 ถกอาวุธเจ็บบวดยเบนนมมาก จึงไหไพรพลเซาไปรักษาพยาบาลอยู่ในเรือ
 แลว ไลวจนทงกับ ไหวหยงชินแล่ปรักษากนว่า บตนมชาวเลาเลอมาวาของก
 ตเมืองตงเพงอู่แตก จะตองไหไปบอกของกยกกองทพมาช่วย ปรักษากัน
 แลว ไหวหยงชินแล่ ไรไหแปะดินรบไปเมืองตงเพงอู่

ขณะนนของกิงเตรยมการพรอมจะยกกองทพกลบ พอแปะดินมาถึง
 คายตามลออนชวตม กเซาไปแจงกับของกตามชงไคสู้รบกับนายทหารเมือง
 ตงเซยงอู่ตงแตตจนปลายไหพวงเลวจนตมเซยชอบบั้นทงของทเจ็บบวดย

มันเอาไปรักษาพยาบาลอยู่ทเวือ โฉวจุนหงกับโจวหยงชินแสให้ท่านยก
กองทัพไปช่วยโดยเร็ว

ของกงโตฟังมีความวิตกกังวลกับพนองทงปวงว่า ไม่ใช่วาสนา
ของโฉวจุนหงจริงแล้วชงยกกองทัพไปครองนเว้ากไทโจวหยง กงสินชินแส
ทงสองไปช่วย คิดว่าคงสมความปรารถนานางเกาอทหนงเบนโตของเจ้าของ
ตำบลเขาเนยชวเปาะเหตโตจึงกล้ากล้าไปได้ เราเห็นจะต้องวากกล่าวสืบไป
พนองทงหลายจกมไพรพลไปช่วยโฉวจุนหงด้วยกันสักครึ่งหนึ่งเถิด

พดแลงของกงกยกกองทัพออกจากค่ายตำบลอนชวตณ เดินทางไป
ถึงตำบลตงเซียงเกยเขตแดนเมืองตงเซียงฮือ โฉวจุนหงกับพวกพ้องเหล่านน
แจ้งความก็ออกมาต้อนรับเชิญของกงเข้าไปในค่ายเลาความชงโตสรบให้
ฟังทุกประการ ของกงส่งให้ตงคายนนคงไวแล้วคุมไพรพลออกมาตงชบวน
รบ ครนรงชนเขาเตยเซงกับนายทหารทงสองกยกกองทัพออกจากเมืองตง
มาเห็นของกงย่นหน้าชบวน เตยเซงกรองดาวว่าพวกโจรใจร้ายมาสรบกัน
ให้ถึงแพและชนะกันในวันน ของกงโตฟังจึงถามพวกพ้องว่าผู้ใดจะรับอาสา
บาง ขอเพลงกขบมาถือทวนตรงเขารบกับเตยเซงประมาณห้าสิบเพลงยังไม่
แพชนะกัน เตยเซงแกล้งทำเป็นขบมาหน ขอเพลงไม่วักขบมาไล่ตามไป
เตยเซงโตทหยบก่อนศลาขวางมาถักขอเพลงพลตตจากมาถง เกงอองกย
เตงตตชนนายทหารรองของเตยเซงตรงมาจับตอขอเพลง ลอฮ่วง กวยเสง
กขบมาเขารช่วยแยงชงเขาขอเพลงกลบมาค้ายได้ ของกงถามพวกพ้องอกว่า
ผู้ใดจะออกสรบบาง เอียนสนโตฟังกขบมาตรงไป ของกงจะทกทวงทวม
ปรามกไมทั้นตวยเอียนสนขบมาไปรวดเร็ว เอียนสนตรงเขารบกับเตยเซงได้
ห้าเพลงสู่มอเตยเซงไม่ใดกขบมาหน เตยเซงขบมาไล่พลางหยบก่อนศลา

ขวางไปถกเสื่อเกวาระกลางหลัง เอียนสนเจมบวยเจียนจะตักมากแข็งใจขึ้นมา
 กัดบเขาคาย แป๊ะสันตรงเขาสรรบกับเตยเซงอก ฮันทอเขาชวยแป๊ะสันรบได้
 ดิบเพลิง เตยเซงแกลงทาเป็นขบมาหนฮันทอ ในทกไม่ได้ตาม เตยเซง
 กัดบเขาสรรบกับฮันทอก หยบกอนศลาหมายตรงหน้าแลวกขวางไปถกจุมก
 ฮันทอแตก โลหิตไหลเจมปวดยงนภขบมาหนกัดบเขาคาย ผังกเหนกโกรธ
 ไมทนของกงสงขบมาตรงมาจะสรบ เตยเซงถอกกอนศลาชวยพอเห็นผังกมา
 ถงกขวางกอนศลาถกหน้าผังก ๆ ทงฮาวุธเตยขบมาหนเขาคาย ซองกงเห็น
 พวกพองเจมบวยหลายคนกตกใจจะไหลอยกกองทัพกลับ

ชวนจนย่นอยข้างหลัง โลวจนหงจงรองชวนวา จงคอยดเถดกอนศลา
 จะถกซาพเจาหรือไม วาแลวกขบมาเขารบกับเตยเซง ๆ ถอยห่างฮอกไปจึง
 พดวา มาคนหนงกหนสองคนกหน เจารวมมอขวางกอนศลาเราแมนหรือ
 เปลา ชวนจนवादเตยขวางผ ฮนขวางเราไมถกหรือ

พดขงไมทนซาตคาเตยเซงหยบกอนศลาขวางไปถกกรมผปากชวนจน
 พดตตกจากหลังมา เกงฮอง เตงตตชนนายทหารรองขบมาตรงมาจะจับตัว
 ชวนจน พวกพองไพรพดของซองกงมมากกตรกนเขาแยงซงชวยเอาชวนจน
 มาได้พยงไปคาย ซองกงมความโกรธแค้นนภจกระบเซอดซาเยื่อแลว
 พดวาแมจับตัวทหารทขวางกอนศลาไมได้กไมยกกองทัพกลับไป อเฮียนเจยก
 เห็นซองกงโกรธจึงพดวาถากระนนจะเลียงพวกซาพเจาไวทาไม อเฮียนเจยก
 กขบมาตรงเขาไปรองดาเตยเซงวา นบประสาอะไวกับเดกนอยเทานมกาลง
 และมมอกตวคนเดยว เจาจาเราแมนนายทหารเอกชออเฮียนเจยกได้หรือไม
 เตยเซงวา ทหารเซนน ซายหนา แกบวนเมอง เดมเจานาย ขบเลียง แต่งตง ให้

เป็นขุนนางใดก็นับหวัดเงินเดือนไม่ควรจะไปตามภักดกับพวกโจร เจ้าชาย
 อวดตหมมมือเราไม่พन्दอก พดพลาางขวางกอนศลามา ออเขียนเจยกเอา
 กระทบองสนชนรบกอนศลาแต่พลาตถูกขอมือ ออเขียนเจยกเจบบวยกขบมา
 กลับเขาคาย

ของกงเหนตงนจนจว นายทหารทชมากพากนเจบบวยทงสนชง
 แต่ทหารเดินเท้าได้จะรบอาสาจับทหารมนนได้ เลาตงถองาวลอกจากขบวน
 ตรงไปจะสู้รบ เตยเซงเหนกหวเวาระแลจว แต่ทหารมาทตยงสู้มมือเราไม่ได้
 นับประสาอะไรกับทหารเดินเท้าจะมาสู้รบกับใคร

เลาตงได้ฟังก็โกรธตรงเข้ามา เลาจวพน ถูกเทามา ทเตยเซงขเจบ
 บวดวงสองเท้าหลงโคตถบอยเสมอ เลาตงได้กระชนตไปทางมวบงหน้าอัย
 เตยเซงโคตหยบกอนศลาขวางถกหนาเลาตงลมลง ทหารเตยเซงตรกนเขา
 จับเลาตงได้ เอยจวไปช่วยไมทนกขบมาไลพน เตยเซงหลบทนขวางกอน
 ศลาไปถูกหมวกเฮยจ ๆ ตกใจกลัววชกมากลับมา ของกงเหนตงนจนกม
 ความวิตกถอนใจใหญ่ จตง ลยเหงจขารบอาสาว่า ขาพเจาจะขอออกไป
 รบให้พรอมกนทงสองคน พดแลจถองาวลอกจากค้ายตรงไปจะเข้ารบ

เตยเซงเหนกหวเวาระพดจามาแต่ผเดียวไม่พรอมใจกนทรอ บตนมมา
 สองคนจิงจะพรอมใจกัน เราให้มาตีบคนกทำไม่เราไม่ได้ พดพลาางหยบศลา
 สองกอนออกถอชอนไว้ ลยเหงได้ฟังก็โกรธตรงเข้าไปเองาวชนจะพน
 เตยเซงขวางกอนศลาถกลยเหงลมลง ทหารเตยเซงตรงมาจะจับตวลยเหง
 จตงเขาช่วยบองกน เตยเซงขวางศลามากถกจตงลมลง กอนเลงยนอัย
 หนาขบวนเหนกขบมาช่วยเขาจตง ลยเหงกลับไคค้ายได้ เตยเซงเหน — —

กวนเตงเขาช่วยกทหยบกอนศลาขวางมา กวนเตงยกงาวชนรบกอนศลาถก
งาวเป็นประกายไฟสว่าง กวนเตงเห็นกไมมีใจสู้รบชกมากลบมาค้าย

ตงเผงย่นดอยเห็นตงนนงนกวา เราเพงสามภกตใหม่ ๆ ครนจะ
ไมออกรบ เทเห็นมมอชองกงกบพวกพองกจะหมนประมาณไตตองออกสู้รบให้
เห็นมมอศกครหง คตแลวดตงเผงถอทวนตองมอชบมาตงไป เตยเซงเห็น
จรงองตวา เจากบเรามาเมองอยไถดกนนาทจะชวยคตอานปราบพวกโจร
ให้ราบคาบจจะควร เหตุใดกลับไปคตกบฏตอเจาแผ่นดิน ตงเผงไตพงก
โกธตรงเขาสู้รบแทงพน เตยเซงกบองบตตานทานไวทลายเพดงแลวดชกมา
หน ตงเผงว ในอบายกไมไดตามชกมาหยดพดวา ถ้าผอนจงลอลวงขวาง
กอนศลาไต เวารูเดหกลแลวดขวางไมถกคอก เตยเซงกชกมาหยดหยบกอน
ศลาขวางมาตงเผงตาไวทลบทลททากไม เตยเซงหยบกอนศลาขวางมาถก
ตงเผงกทลบทน เตยเซงเห็นตงนนงตกใจชบมาหนไปไถดจะถงหนาชบวน
ตงเผงไตตามไปไถดจะถงตวกเอาทวนแทง เตยเซงทลบทนมาตงเผงชนน
ถลาเขาชตกบมาชองเตยเซง ๆ เห็นไตทกเอามอกอตตงเซงไว ปลากนชดมน
ชกเถยวกลดตงเผงจะเซยทกวงตงมาจะชวย เกงอองกบเตงตตชนทชบมา
เขาตกตตามทานชกเถยวไว ลมชอง ฮวยหยง ลอฮวง กวยเลงสนายชบมา
เขาชวยตงเผงกบชกเถยวคนละสองนาย เตยเซงกวางมอปลดอยตงเผงเตย
ชบมาหนเขาชบวน ตงเผงกไตตามคอยระวงกอนศลาอย เตยเซงหยบกอน
ศลามาลอไว พอตงเผงไตตามไปไถดจะถงถขวางกอนศลาเฉยตทตงเผงไป
ตงเผงตกใจชกมากลบมายังค้าย

ขณะนน กาลงชดมน ลมชอง ฮวยหยง สู้รบกบ เกงออง อยหม่หนง
ลอฮวง กวยเลงรบกบเตงตตชนหม่หนง เกงอองเอาทวนพุงลมชองกบ

ช่วยหยงกไม่ถกแกงของสนฮาวถลมของ ช่วยหยงกจับแกงของโตคมตวมาค้าย
 ฝายข้างเตงตตชนกาดงสรบกับลอสองแและกวยเตงไมคตแกชวต เอียนเซงยงน
 อยหนาขบวนจงคตวา พวกพลองเวาทเตยเซงลอสองชวางตวยกอนคตลา
 บาดเจบถงสบหาคน แมนจับทหารรองของเตยเซงไมโตสกคนหนงมอบฮาย
 แกเตยเซงนทหรือ จะแบกหนาไปไวทไหน เอียนเซงกวางเครองคตตราวอิ
 หยบลกเกาทถนทมอชวางไปถกเทามาเตงตตชนลมลง ลอสอง กวยเตงก
 ตรงเขาจับเตงตตชนโตคมตวมาค้าย เตยเซงยงนอยหนาขบวนรบจะรบมา
 ชวยกไมทนสงโททหารคตวเลาตง ยกกองทัพกลบเขาเมองตงเซียงฮั ไทชว
 ฝรภษาเมองกตอนรบจตโตะและสุรามาเลียงเบนอนต สงไหเอาตวเลาตง
 จ้างชงคกไว

ฝายชองกก เห็นพวกพลองจับทหารรองของเตยเซงโตทงสองคน ถยก
 กองทัพกลบเขาคาย ชยไหไพรพลนาแกงของกับเตงตตชนไปตงไวยง --
 เขาเนยชวเปาะกอนแลวชองกกจงพตกับ ไลวจนทงและ โงวหยงชนแสวาเมอ
 ครงแผนดินเหงาโตว เสงงวนเจียงตทหารพวกโตถงเวลาเตยงไมทนบายเจบ
 บวยถงสามสบหาคน วนนเตยเซงชวางกอนคตลาถกพวกพลองเราครเตยงบวย
 สบหาคน เตยเซงกับเสงงวนเจียงนนมมอเขมแซงคตลาชคตงกนควรบเป็น

นายทหารโตบรรดาพวกพลองโตพงกไมพตประการโต
 ชองกกจงวา ชงเตยเซงแซงแรงนเพราะแกงของ เตงตตชนเป็น
 บกชาย-ชวางบคนนายทหารทงสองเราจับไวโต จะตองคตอบายจับเตยเซง
 เตย โงวหยงชนแสวา ชาพเจาคตไวคแลวทานอยาวตกไหพวกพลองชงเจบ
 บวยกดับไปรกษาทเขาเนยชวเปาะ บอกลดวงจนลตชม บตง ชงลบ องชน
 ลลบ กับพวกทชานาญทวงนาโทจตเกวยนจตเรอบรรทกเสบยงคตมาตง ลอ
 ไทเตยเซงออกแยงชงกตงลาเสยงในนากคตงสมคตวปรารถนา ชองกกโตพง

จะคุมทหารออกไปสกัดตเอาเสบียงทางบกก่อนแล้วจึงจะไปสกัดทางเรือ ท่าน
 จึงยกออกไปช่วยด้วยกตงสมความปรารถนา ไท่ซิวว่าอธิบายของท่านดีนัก
 แต่ตองตรกตรงให้มากกลัวว่าจะเป็นอธิบายของพวกโจร เตยเซ่งค่านับลา
 มาตระเตรียมเครื่องศัสตราวุธ พร้อมแล้ว ได้เสอเกราะ ถอทวนขนมาคุมทหาร
 พันหนึ่งออกจากเมือง

ขณะนั้นเวลากลางคืนเดือนหงายสว่าง เตยเซ่งพาทหารเดินไปทาง
 ทิศเหนือประมาณ ได้สบลเห็นเกวียนบรรทุกเสบียงเดินมาตงยหอบอกวา กอง
 ลาดียงเขาเนยชวเปาะ เตยเซ่งกตงไท่ทหารหยุดยืนอยู่ หลวงจันดตชม
 กับพวกพองครนเดินมาพบทหารยืนอยู่ข้างหนาทาเป็นไม้เห็น ถอไม้เท้า
 เหลกคมเกวียนไป เตยเซ่งกเอาคนศลาขว้างไปถกศีรษะหลวงจันดตชม
 แตกลมลง ไล่หิตไหลทหารเตยเซ่งตรกนออกไทรองเขาแยงชงเอาเกวียนเสบียง
 บาง แล้วจะเขาจับหลวงจันดตชม บดงกับไพร่พลกตรงเขาช่วยเอาหลวงจัน
 ดตชมมาได้ ทงเกวียนเสบียงเสยชวนกนวงหนไป เตยเซ่งได้เกวียนเสบียง
 อาหารกมความยนต์ คมเกวียนเสบียงอาหารกลบเขาเมือง

ไท่ซิวผู้รักษาเมืองเห็นกตใจเกบรวบรวมไวแล้วพตว่า ท่านจะไป
 แยงชงทางเรือกตองคตตรกตรงไท่ เตยเซ่งมิได้พตจาตั้งไตขนมาคุมทหาร
 ออกทางประตูหน้าทงทิศ ไต เห็นเรือบรรทุกเสบียงลตองนามาทางทิศเหนือ
 เป็นอนมาก เตยเซ่งพาทหารไปริมฝั่งไทรองชนตองจะเขาแยงชงเสบียง
 อาหารขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน

ฝ่ายกษัตริย์กับคมนตรีของไปชมอยริมแม่น้ำเหนตงนน ก็ชานมนต
 บนควาลเป็นหมอกมตมวทงอากาศ เตยเซ่งกตจะกลบกมองไม้เห็นทาง — —
 ลมของชบไพร่พลออกสกัดหน้าเตยเซ่งกับพวกทหารไว้บกรกไล่ซาพนเตยเซ่ง
 เหนตงนนักตกใจไม่วุทจะหนีไปทางไหนจึงหนีลงในแม่น้ำ ลจุน เตยหวย

เตยสน อวนเชียวย อวนเชียวเหงา อวนเชียวชด ทองอย ทองเม้งแปดนาย
 ทศมฺเรอเสบยงมานนทชวณกนเขาสกคหนาตอมจับตอเตยเซงโตมคโงแนมหนา
 คมตวมาส่งยงคาย โงวหยงชนแสแจงความกยกกของทพเขาตเมืองตงเซยณัฐ
 ในเวลารกลางคน ไทชวอยแตมเตยวกคมททารเขาตานทานบองกนรักษา
 เมืองโงไม่ได กองทพของกงหกพงประตเมืองเขาไปโลซาพนททารชงรักษา
 หนาทเบนตะลุมบอน ไทชวไม่รุจะหนีไปทางไหนกหลบอยู่ในเมือง พวก
 ททารลมตายกระจคกระจายไปสน ชองกงให้ไปถอดเลาตงออกมาจากคค
 แลวเกบรวบวมเงนทองทพยตงของเสบยงอาหารทในคดงชนบรทกเกวณ
 ให้ไพร่พลคไปตำบลเขาเนยชวเปาระสวนหนง ยงอกสวนหนงกแจกจ่าย
 ราษฎรทแตกหนโหลมาชอชายหากนตามเคม แต่ไทชวผู้รักษาเมืองนนเบน
 คนสตัยชอรกใครราษฎรชาระถอยคความเบนยคธรรมจิงไม่จับซาเคย บรรดา
 พวกพองมาถงพรอมกนยงทชมนมในเมืองเขาตอเตยเซงมาถง

ชองกงเห็นกออกมมาตอรบแกมคแลวพดว่า พวกซาพเจ้าไคทา
 เหลอเกนกบทานชอออกยเคยเคต ชองกงกเชญเตยเซงเขาไปยงทงชมนม
 ยงไม่ทนพคจกน หลวงจันลุตชมนเห็นเตยเซงกโกรธยงนถ ถอไม่เทาทรงมา
 จะตเตยเซงแกเคน ชองกงบองกนโลหลวงจันลุตชมนถอยห่างออกไป เตยเซง
 เห็นชองกงมีใจรักใคร โดยสจจรมไคคคพยาบาทกคคเขาคานบพดว่าซาพเจ้า
 ยอมตามภกคกบทานแลว ชองกงกจับถวยสราทลลเกาทณทสาบ้านว่า
 ถาพนองทงบวง ชนจะคคพยาบาทตอกน ชออย่าให้เทพยดาทงหลาย คัมครอง
 รักษา คงตายควยคมาอวอต่าง ๆ เคต จิงเขาถลลเกาทณทจมลงในถวยสร
 แลวทงเคย บรรดาพวกพองเห็นตงนนถยนค ตระเตรยมการทจะยกกของทพ
 กคบ

เดยมานัก จะต้องจัดการพะเจียทำบุญใหญ่แทนคนที่เทพดาพาตนอุปถัมภ์
ถายตไปเบื้องหน้าขอใหม่ความสดับไป บรรดาพนองทั้งหลายได้ฟังก็เห็น
ชอบ จึงวางขานคนหาพาพาเจ้าเห็นด้วย

โงวหยงขึ้นแสดงพตว่าท่านจะทำบุญนั้น ต้องให้กงซุนตั้งจัดการ
ปลุกเสกตั้งที่จะพะเจียไว้ ทำให้ครบกำหนดเจ็ดวันตามระเบียบโบราณ
สืบมา ปรัชชาคนแฉวของกงตั้งให้ปลุกเสกทำตั้งของต่าง ๆ บางก็ไปนิมนต์
หลวงจีนเจ้าวัดมากบทั้งกงซุนสนรวมเสกเก็บ จดตั้งของพร้อมแล้ว
ครนถงวนเดือนสี่ ขึ้นสิบห้าค่ำเป็นวันตักทการพะเจีย กงซุนสนกับหลวงจีน
หงปวงกสวดมนต์แผ่ศีลไปตามธรรมเนียม มีการเดินสวดทวงตามล — —
ครนพะเจียทำบุญ มาถึง วันทเจ็ด ในเวลากลางคืน ตักประมาณ สามยามเศษ
กงซุนสนยืนสวดมนต์อยู่ข้าง ๆ หน้าหลวงจีนหงปวง ของกงกับพวกพองนั่ง
อยู่พร้อมกัน

ขณะนั้นเกิดอศจรวยพาร่องข้างทิศตะวันตกเฉียงเหนือเสียง
ดังสนนเห็นเป็นแผ่นทองสองครษะลอยอยู่บนอากาศ แสงสว่างรัศมี
ส่องลงมาบนศาลเป็นก้อนกลมโตเท่าถั่งน้ำ สี่แดงออกจากแผ่นทอง
ลอยลงมาขงที่พะเจียทำบุญเวียนรอบหนึ่งแล้ว พลัดตกลงใกล้กับ
ที่พะเจียข้างทิศใต้

ครนแล้วบนอากาศก็สนแสงรัศมี บรรดาหลวงจีนหงปวงกับชองกง
และพวกพองเหล่านนชวนกันไปตักทก้อนสีแดงก็ไม่เห็นสิ่งใด ชองกงจึง
ให้ชวดคนหลกสามศอกได้แผ่นศิลาอีกเอาขนาด แผ่นศิลานนเกลยงหงสองหน้า
มอกษรอยู่ในแผ่นศิลากไม่มีผู้ใดรู้จัก หลวงจีนเหล่านนชวนกันตักไม่รู้ว่า
จะเป็นอกษรสิ่งใด ยังมีหลวงจีนอกฤษบหงบอกกับชองกงว่า เตมูปและ

บดาซาพเจ้ามอักษรรชนตนเดิมหนงมอชวาพเจ้าไว เรียกว่าเทียนจื่อ เป็รียบ
 เหมือนหนงสอของบนสวรวรค ถ้าแปลออกแลวทามคังจะรุ ของกิงไดพงก
 ยนต์ จึงเขาแผนคิลานนมาให้หลวงจีนแปล หลวงจีนจึงบอกกับชองกิงวา
 อักษรในกกลางแผนคิลานนมขอของพวกทามมุตตยขอด้วยกนทงสน แต่อักษร
 แลวบนสทวอานวา เทยทเกยเต่า แปลว่า ช่วยเทพยดาพาและด้นวากลาว
 กาวงานเป็นยติธรรม ถ้าทามอยากจะดูให้รุ ซำพเจ้าจะแปลออกตามอักษร
 ทเวียงกนเชญทามจตจำไว

ชองกิงวาการสังนคเพราะบุญวาสนาจำเพาะมาพบทามผู้นักปราชญ์
 จึงได้รุจกกัน

พุดแลวกไทเชยวเหยยงเอากระดาชเหลองมากอชยเชยง หลวงจีนผู้
 นนคแปลอักษร ในแผ่น คีลาว่า “ดาวร้อยแปล จุตมาช่วย เทพยดา พา
 และคินประพฤติกการเป็นยติธรรมตำบลเขาเนยชัวเปาะ คอชองกิง
 เรียวกบส ไทวชองกิงเหมงเป็นใหญ่ ถัดลงไป โลวจนหงเรียวกว่า
 เกกขหลนเบนทลอง ทล่ำมโงวหยงช่นแล่ ทลิ่งกช่นสน ทหากวนเสง
 ทหกลมชอง ทเจดจนเหมง ทแปลคอเอยงเจยง ทเกวส่วยหยง ทล่น
 ชำจน เป็นลาคชกนลงไปอนดงทวนเกงจู่” เชยวเหยยงจตไวสนใน
 อักษรครบร้อยแปลขอแลว ชองกิงกับพวกพองเห็นขอเหลานนพวมกนค
 ยนต์ยงนคจึงพุดวา เดมเรวกเป็นแต่ชมนางเลกนอช ไม่แจงวาเทพยดาจะ
 ตกแต่งให้มาชยต์ด้วยกัน เป็นอศจรรยมอักษรในแผ่นคีลาประจำตัวมานั้นอน
 จะตองจตการให้พวกพองวากลาวทชองทวตามแผนคีลาชงเทพยดาตกแต่งมา
 จึงจะด

กรรมเสร้างการพะเจยทาบุญแล้ว ชองกงก็เอาทองคำหนักห้าตบตาดัง
 ราววัลให้หลวงจีนผู้แปลอักษร บรรดาหลวงจีนเหล่านั้นก็ให้เงินทองตาม
 สมควร หลวงจีนทั้งหลายก็คานบลาออกจากตำบลเขาเนยชวเปาะแยกย้าย
 กันกลับไป ชองกงตั้งใจตการปลุกกายและตักบ้านเรือนขนเป็นอันมาก ให้
 พวกพ่ออยู่ตามหมุกัน ผู้ใดว่าการไม่สู้แข็งแรง ก็ให้พวกทมาใหม่เข้าช่วย
 ากกลาง เครื่องศสตราวุธและเรือรบเล็ก-ใหญ่ไม่พอไซกให้สร้างขนอก
 วยทรายรอบตำบลกจกให้พวกพ่อไปรักษาอยู่เข้มแข็ง การที่จะรักษาตำบล
 กเรียบรอยปกตครนรังชนเขา ชองกงจึงประชุมตามบรรดาพวกพ่อมาพร้อม
 กันยงตงตงทชมนมแล้วพูดว่า เราทั้งหลายเป็นคราวพวกเดี่ยวมาพบปะ
 รวบรวมอยู่พร้อมกันตงน จำจะต้องประสานให้เป็นใจเดียวร่วมทุกข์และ
 ร่วมสุขกันตามในอักษรทเทพยดาตคตแต่งท่านทั้งหลายจะเห็นอย่างไร พนอง
 เหล่านั้นก็ความยินดีพร้อมใจกันตรงเข้าจตุบเทียบ ชองกงก็คุกเขาคานบ
 เทพยดาอยู่ข้างหน้า ถัดมาโลวจนทงเป็นลำดับพร้อมกันว่า “พวกข้าพเจ้า
 ผู้สตัยชออยตำบลเขาเนยชวเปาะน คือชองกงเบนตงน” บรรดาพวก
 เหล่านั้นก็ออกชอทกคนจนครบรอยแปด แล้วว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายขอ
 สาบานต่อเทพยดาพาดและตงน เคมพวกข้าพเจ้าแจกกระจัดกระจาย
 ต่างคนต่างไป บตงนได้มารวมอยู่พร้อมเหมอนกับพนองร่วมอทร
 พาดและตงนเบนบตมารดาของพวกข้าพเจ้าทงรอยแปด ตงแตวันน
 สิบไปขอให้อใจผูกพันร่วมทุกข์ร่วมสุขตายเบนตด้วยกันเถด แมผู้ใด
 เอาใจออกห่างหากไม่คตถงความสตัยทสาบาน ขอให้ตายด้วยคม
 อาวุธต่าง ๆ เถด” สาบานแล้วกแทงนมอเอาโลหิตใส่ในถ้วยสุราชนกัน

คิมตราโลหิตนนทวทุกคน แลวจดโตะเดยงกนเบนนทรวเรงแลวตางคนกกลับ
ไปทอญูของตวตามเดิม

ผ่ายของกงตงแตเสวจการทาบญุกผกหตทหารให้ชานาญในกระบวน
รบ อยู่มาวันหนึ่งชาวเมืองไลจิวกุมโคมต่าง ๆ กับดอกไม้เพลิง เดินลัดทาง
มาหล่งเขาเนยชัวเปาะจะไปเมืองหลวง พวกกองตระเวนจับได้ซักถามได้
ความแลว ก็พาตวเขาไปให้ของกงแฉงความให้ฟังทกประการ ของกง
พิเคราะห์ตุลक्षणะชาวเมืองไลจิวกเป็นคนเรยบรอย จึงส่งให้เขาแต่โคมระย้า
เกาดวงไวจุดบูชาเตยวเทยวของ ของนอกนั้นคนให้ปลดอยตัวไปโดยปกติ
ครนรุ่งชนเวลาเขาของกงออกนงจากรอยู ณ ตงตง พนองทงปจงกไป
ประชุมพร้อมกน ของกงบอกวาเวลาดานนพวกชาวเมืองไลจิวกุมโคมและ
ดอกไม้เพลิงจะชนไปถวายให้จุดบูชาในการพิธีสารท ด้วยพระเจ้าชองฮยจ
มรับส่งประกาศให้เจานายกับขุนนางและราษฎร ประกอบการเล่นต่าง ๆ
เบนนทรวเรงทกตามล เราจะไปเตยวดการเดินให้สบายสกสทาวนจะ
กลับมา โงวหยงได้ฟังจึงพตวา ตวทานนอบมาเหมือนหนงเดือตองอยบ่า
จะเข้าไปในเมืองหลวงเบนนทรวเรงมนษยนน ชาวพเจาเกรงจะมเหตุภย
ต่าง ๆ ของกงตอบวาชงทานทตทานกชอบแลว แต่เราคตวาจะปลอมเป็น
พอคเข้าไปตการเดินแต่เวลาดกลางคน ครนรุ่งสว่างเข้าชมฮาศยอยตาม
โรงเตยมเห็นจะไม่มีใครสงสัย โงวหยงวาถาคคหลบหลกใดกตงไม่เกิดความ
ของกงจึงส่งชองจัน มกห้อง จุตง เล่าตง สวมใส่เครื่องแต่งกายให้ โอ โงงแยก
กันไปทางละสองนาย ให้ลตทม บสังแต่งตวเป็นหลวงจันไปทางหนง ให้
ไตจงแต่งตวเหมือนชาวราชการไปทางหนง ของกงกับชวาจันแต่งตวเป็นพอค

เอาเงินทองติดตัวพอใช้สอยแล้วแยกไปทางหนึ่ง กำหนดประกบกัน ณ ประต
เมืองหลวงทางสนแหว่งให้โรงหยงกบพนองทงปวงอยู่รักษาตาย

ขณะนั้นลขยเห็นของกงจะเข้าไปตงานในเมืองหลวงจึงว่าท่านจะไป
เที่ยวครองนขาพเจ้าจะไปด้วย ของกงคิดว่าเราจะชุ่มชอนไปไม่ให้ใครรู้จัก
ลขยเป็นคนโทโสมากจะเข้าไปด้วยอันตรายคงมีมาถึงแก่เราเป็นแน่แท้ ครั้น
จะไม่ให้ไปก็จะมีความน้อยใจ จำจะต้องเอาตัวเขียนเชิงไปด้วยจะได้ช่วย
ทตทานเตอนสตุลขยมีให้ทำการหยาบซา คัดแหว่งให้เขียนเชิง ลขยแยกกัน
ไปทางหนึ่ง ของกงกบพนองร่วมมือสืบคนออกจากเขาเนยชัวเปาะไปถึง
เมืองหลวงพร้อมกันสำนักอยู่ ณ โรงเตียม

ของกงจึงว่าเรามาถึงฉนวนบนฉนวนสบเหตคา การเดินยังไม่พร้อม
พวกเราก็ออยู่ในโรงเตียมก่อน ต่อเมื่อนฉนวนสบหาควาจึงเข้าไป ขาจีนว่า
เวลาพรุ่งนขาพเจ้ากับเขียนเชิงจะขอลาท่านเข้าไปในเมืองดท่าทางเข้าออกไว้
ถ้ามีเหตุประการใดเกิดขึ้นจะได้แกตวงาย ของกงก็เห็นชอบด้วย ขาจีนกับ
เขียนเชิงก็คานับลาเดินไปตามทาง พวกขุนนางและราษฎรมิได้มีความสงสัย
สำคัญว่าพอกา ขาจีน เขียนเชิงเที่ยวตจนถงประตพระราชวงชนนอก เห็น
ขุนนางเดินเข้าออกไปมามาก ขาจีน เขียนเชิงเข้าไปข้างในประต เห็น
โรงเตียมใหญ่กชนไปนงหยดพกขาจีนเยยมหน้าตางตเห็นคนประมาณยตบเคษ
สวมใส่เสื้อแพรขาว ได้หมวกดายมิตอกไม้ทองใบเขียวเดียบไวบนหมวก
เดินมาตามถนนกคตสงสัยตวยเห็นแต่งตัวประหลาดอยากจะใคร้วเหต — — —
จึงกระซิบบอกอูบายให้เขียนเชิง ๆ กรบลงไป เห็นคนหนงทวงทเบนผตม
อายมากพอจะลตถามเอาควาจริงได้ จึงตรงเข้าไปคกเข้าตงคานับแหว่งถาม
ว่าท่านนแชเตยหรือ

ชายผู้นั้นบอกว่าเราแซ่ฮอง เอียนเซ่งทำตกใจแล้วว่า ท่านแซ่ฮอง
 จริง ข้าพเจ้าถามผิดไปขอโทษเสียเถิด บัดนี้ นายข้าพเจ้าซึ่งเป็นเพื่อนกับ
 ท่าน ให้เชิญขึ้นไปบนโรงเตี๊ยม ชายผู้นั้นพาชอกขึ้นไป ชาวจีนต้อนรับแล้ว
 ถามว่า ท่านกับเราเมื่อยังเป็นทารกวันละคนเคยเล่นหวูดด้วยกันได้ขาด
 แดงจากกันมานานแล้ว เราเห็นท่านเดินมาจากรูปร่างได้ แต่ขอสมัครไปจึงให้
 คนใช้เชิญมาหวังจะสนทนากันท่านยังจำเราได้หรือเปล่า

ชายผู้นั้นตอบว่า เราแซ่ฮอง ชอกกวนซัด แปลกท่านไปจำไม่ได้อย่า
 ถือโทษเลย ชาวจีนจึงว่าเราได้พบกับท่านจนนมความยินดีนักเชิญมานั่งข้าง
 ในเถิด แล้วให้เอียนเซ่งไปขอตราและกบแกลมมาชกจนกวนซัดเสพตราด้วย
 กบ ชาวจีนจึงถามกวนซัดว่า ตัวท่านและพวกที่เดินมานมคอกไม้ทองแถม
 บนหมวกทุกคนนั้นเพื่อประสงค์อย่างไร กวนซัดตอบว่าพระเจ้าของฮุยจง
 ตั้งพิธีกรรมเป็นกาใหญ่ เกรงผู้คนจะแปลกปลอมนเข้ามาทำอันตราย จึงโปรด
 ตั้งพวกเรายศสิบคนเป็นผู้ตรวจในพระราชวังและภายนอกพระราชฐาน เสด็จ
 หมวก ดอกไม้ทองกบหนึ่งร้อยบายแขวนคอไว้ทุกคน เพื่อให้ขุนนางและ
 ราษฎรรู้ว่าเป็นผู้ตรวจ ชาวจีนได้ฟังกวนซัดบอกความจริงกยนิต จึงพาเราที่
 คดหนึ่งร้อยบายในกระดานทแขวนคอกวนซัด เห็นอักษรว่าอหฺมมตงลก แปล
 ว่าเป็นการสนทนากับราษฎร ชาวจีนคิดว่าถ้าเราได้เครื่องแต่งตัวและ
 หนึ่งร้อยบายของกวนซัดมาแต่งตัวเรา ก็จะไปมาได้ทั้งข้างในและข้างนอกจึง
 พยักหน้า เรียกเอียนเซ่ง เข้าไปใกล้ กระซิบสั่ง ให้เอียนเซ่งเอายามาใส่ลงใน
 จอกสุรา กวนซัดเห็นชาวจีนพูดจาซุบซิบกับเอียนเซ่งก็มีความสงสัยจึงถาม
 ว่าท่านพูดจากระซิบด้วยอะไร ชาวจีนแกล้งบอกกับแกลมและสุราเกือบ
 จะหมดให้จดหามาเพิ่มเติมอีก กวนซัดได้ฟังก็สนสงสัย

ฝ่ายเขียนเชิงไปจัดหาคับแถมมาเพิ่มเติมลงพอสมควร แลวรินตรา
 เค้ายาใส่ตั้งให้กวนชด ๆ รับประทานมดกมวเมาลมหลับอยู่บนเก้าอี้ ชาจีนจึง
 เปิดองเสื่อหมวกของกวนชดมาสวมกาย เขากะธานบายแขวนคอเสร็จแล้ว
 ส่งเขียนเชิงให้อยู่เฝ้ากวนชด ถ้าหากว่าเจ้าของโรงเตยเม จะถามและว่ากล่าว
 ประการใด จึงพูดจาแก้ไขไปโดยควรกว่าเราจะกลับมา ส่งแลวกรบเดิน
 เข้าไปในพระราชวัง ขุนนางเจ้าพนักงานเห็นชาจีนเดินไปมากก็ไม่สงสัย
 สำคัญว่าผู้ตรวจ ชาจีนเที่ยวดูเก่งพระที่นั่งต่าง ๆ เห็นทิวในสวนแล้วไป
 ด้วยแถวและทอง เตามั่งและผ้าแพรต่านกเขียนเป็นลวดลายงดงาม ชาจีน
 เทยวชมไปจนถึงพระที่นั่งหยวนซ้อ โต้วเป็นททรงพระอักษร และในห้องนั้น
 มีฉากใหญ่จารึกแผนที่พงศาวดารและจดหมายเหตุต่าง ๆ ชาจีนเดินอ้อม
 เข้าไปในหลังฉาก เห็นจารึกไว้ชด ๆ ทงว่า **ห้องกงตงก่องห้องส้ม**
เป็นโจรร้อยแขวงเมืองชัวตง ทศตะวันออกก่องหนง ชดชองว่า **ล่องเบ้ง**
ตงก่องโจรร้อยเมืองฮวยไซ้ ทศตะวันตกก่องหนง ชดตามว่า **ชั้นไฮ้**
ตงก่องโจรร้อยเมืองฮ้อบถ ทศเหนือก่องหนง ชดว่า **ฮวงละตงก่อง**
โจรร้อยเมืองกงหน่า ทศใต้ก่องหนง ชาจีนเห็นจดหมายเหตุออกชอชองกง
 กักรอ จึงเอาระบแหะกระดาษจดหมายเหตุชอชองกงออกชอนไว้ในมือเสื่อ
 รับประทานโรงเตยเมทพัก เห็นกวนชดขงนอนหลับอยู่ ครนจะแก้ไขให้ตน
 กกดวดความจะฟังชานจึงไ้เขียนเชิงเรียกเจ้าของโรงเตยเมมาคิดเงินค่าส่งของ
 ให้ครบแล้วส่งว่า **เสื่อและหมวกกระธานบายของกวนชดนทานจงรักษาไว้**
ถ้ากวนชดสรวางเมาชนแล้วจงเอาชองทงหมดนมอบให้

เจ้าของโรงเตยเมถามว่า **ทำไมท่านจึงเปิดองเอาเครื่องแต่งตัวของ**
กวนชดไว้ ชาจีนบอกว่าเป็นของกวนชดเป็นพนองกน **กวนชดตมสุราเมาไป**

ตรวจการไม่ได้ เรายังเอาเครื่องแต่งตัวของกวนซัดมาได้ไปตรวจการแทน
บัดนี้เรามาจะรีบไปก่อน แลวกชวนเขียนเชิงลงจากโรงเตียมไป

ฝ่ายกวนซัด ครนฤทธิยาเสื่อม ก็โตสตนขึ้นมา ไม่เห็นเสือหมวกและ
กระดานบายกตักใจ จึงถามเจ้าของโรงเตียมว่าชายสองคนทกนสรวายด้วย
กับเรานนไปข้างไหน เจ้าของโรงเตียมบอกว่าชายสองคนนั้นไปแล้วได้เอา
เสือและหมวกฝากเราไว้ให้แก่ท่าน กวนซัดได้ฟังก็ความวิตกกังวลแล้วเอา
เสือและหมวกมาสวมรีบเข้าไปในพระราชวัง เทียบตรวจการและสิ่งของใน
พระที่นั่ง เห็นกระดาษลายพระหัตถ์จารึกชื่อของกิงนนเป็นรอยกระบี่แหวะ
หายไป จึงคิดว่าชะรอยคนทชวณเราดมสรวายปลอมเข้ามาดักเอาหนังสือไปเป็น
มั่นคง ครนจะแจ้งแก่ขุนนางผู้ใหญ่แล้วตัวเราก็คงจะไม่พ้นความผิด คิดแล้ว
กนงความไว้

ฝ่ายราชินกับเขียนเชิง พากันมาถึงโรงเตียมนอกเมือง ชงชองกิงกับ
ทหารพักอยู่ที่เอาหนังสือส่งให้แล้วเล่าความให้ฟังทุกประการ ชองกิงรีบ
หนังสือมาอ่านแจ้งความแลงกมได้พูดประการใด ครนถึงวณชนสืบสืบคาเวลา
ก็ต่างคนชองกิงกับทหารก็พากันปลอมเข้าไปในเมืองแล้วต่างคนก็แยกทางไป
แต่ชยชนนชองกิงให้อยู่เฝ้าส่งชอง ณ โรงเตียม ชองกิงกับเขียนเชิง ราชิน
ไต่จงเดินมาตามถนนเห็นตึกใหญ่แห่งหนึ่ง ทเพดาน ชม หนาด่าง ประตูและ
มุดลวณแล้วไปโดยยสเชยงทวงทตกวาทก่อน มอกษรเขียนเป็นคำโค้งงว่า
หญิงคนขบร่องเพราะวเเศษกว่ามุษย์เปรียบเหมือนนางสวรรค์ --
ชองกิงก็สงสัยจึงแวะเข้าไปในโรงชายนารวมตึก ถามวณตักชองผู้ใด
เจ้าของรอนนาราชบอกวาทกนางหลชชชช เป็นหญิงงามรูปร่างตมราคาามาก
ถ้าชายบรรดาคกตตานอยทวพยไม่อาจขนไปสนทนาคด้วย ต่อชุนนางและ

แนแท คตแลวจงสงเขยนเซงวาเจาจงไปบอกพอคำไหชนมาพักอัยบนตกน
 กอน ซึ่งจะไปอัยทโรงชายนำชานนไม่สมควร แล้วลกลเข้าไปในห้องนาง—
 หลซอซอ เขยนเซงกกลบไปนำชองกง ซาจน ไตจงชนไปบนตก หลึงคนไช
 ออกมาตอกรบ เซญนงพักอัยชางนอก

ฝ่ายนางหลดมาเข้าไปบอกนางหลซอซอว่า ชายพอคำมานนอก
 จะมาหา เจ้าพุดจาไมนำอไหหลงด้วยกลแลว จะต้องการเงนทองสักเท่าใด
 กจะสมความปรารภณา เดยจนมากอัยอัยชางนอก นางหลซอซอรับคำแลว
 มาจัดแจงแต่งกายด้วยเครื่องนงหมอย่างดี เสริจแลวออกมาอัยกลางห้อง
 ไช หลึงคนไช ออกไปเซญเขามา ชองกงกเขาไปแต่คนเดียว นางหลซอซอ
 กตอกรบเบนอนต แลวเขามอตบลงบนเกาอเซญไทนง ชองกงเหนนาง—
 หลซอซอรูปร่างงามกมใจรักมาก จึงพุดว่าเราเป็นพอคำมาทางไกลกนัถาร
 นกด้วยอาหารและสงของทชนอารมณ ไตยนเขาเลาดอว่าเจ้าชบรองเสยง
 ไไฟเวารูปงามกว่าหลึงทงปวง จึงอุตสาห์สเบเสาะมาได้พบกเป็นบุญของเรา
 นกหนา ซึ่งเรามาทงนมความปรารภณาจะไครูจกเป็นไมตรกนไปวันหน้า
 กว่าจะสนชวต

นางหลซอซอว่า ตอซาพเจ้าเป็นก่าพราหามได้ กหวังใจจะหา
 ทพง ซึ่งทานมใจเมตตานนชอบคนเบนอนนมาก จึงไหหลึงคนไชยกนำซา
 มาเลยงนางหลซอซอกรนคานบสง ไชชองกงรบบมาแลวกพุดจาเล่าไคมในเซง
 เสนทาบปฏิพัทอ

ขณะนนหลึงคนไชเข้ามาบอกนางหลซอซอว่า พระเจ้าชองฮยจง
 เสดจมาประทับอัยทหนาคก นางหลซอซอไคพงแสดรงท่าเป็นตกใจแลวว่า
 ซาพเจ้าไคสนทนาดวยทวนจนนกเป็นบุญแลว กถบบมกรรมาแทรกเซงอ

เดา ตอซาพเจ้าจะตองจากท่านไปรับเสด็จ ครั้นจะไม่ไปก็ไม่ได้ด้วยเป็น
พระมหากษัตริย์

พุดแดงทาเป็นรองไทเขตนาตาลกเขาไปคานบ ชองกิงจยตชายเสอ
นางหลซอชอไวแดงวา ควของเวทไต้สัญญาไวเจ้าอย่าไต้ลม นางหลซอชอ
ตอบวา ถอยคางของทานนนซาพเจ้าแหวกไต้ไต้ระหว่างลม เชิญท่านกลับ
ไปก่อนพรุ่งนี้จยคยอมมาพบกันอก ชองกิงกลกเดินออกจากห้องชวงซาจัน
เขียนเชิง ไต้จยลงจากตักเดินเที่ยวดูงานตอไป พบโรงเตียมแห่งหนึ่งจยพา
กันชนไปจะชอสรากัน เจ้าของโรงเตียมกจตไต้และสรามาให้ เมอชองกิง
กับซาจัน เขียนเชิง ไต้จยเสพตราอยุนน ไต้ยนเสยงคนในห้องรองเพลงชอ
หนึ่งวา “เกดมาเบนชายชาคทหารไต้ศกหกเพลงอาวุธและราเรยน
ตำราพฤษสงกรรมไวชานชานาญ ตอจคคการให้สมกับควมรู้ ชอชอง
วา “วิชาเรยนไวยังไต้ได้สำแดงให้ปรากฏแก่คนทงปวง ชอตามวา
“ถอกระบวเสชยาวดวงสามศอกแล้ว ยังไต้ไต้เกลอกกลวไลหคคณคค”
ชอชวา “ถาคคศรัษะพวกกจยจนเสยบประสาณไต้แล้วจยจะมควมสข
ชองกิงไต้พงคางเพลงกลางหลกแหลมกเดินเข้าไปในห้องจะดูไต้จรกหน้า เหน
มกทอช ชอจันเสพตราเมารองเพลงกตักใจ จิงกระชบบอกวาทานเมาสตรา
รองเพลงตงน ถาชนนางชารากการไต้ยนจะเกิดควมขน จยรีบกลับไป
โรงเตียมไต้ยเร็ว ชองกิง ซาจัน เขียนเชิง ไต้จยกพามกทอช ชอจันกลับมา
โรงเตียมทศานกนถกเมอช ครน ถน ถนสืบหาควาเวดากกลางคน ชองกิง ซาจัน
เขียนเชิง ไต้จย ชวงกันจะเข้าไปเที่ยวดูงานในเมือง

ลชยจยวา เราตงใจมาตวยหมายจะไต้ดูงานเล่นบ้าง ทานทงหลาย
จะไต้ให้เฝ้าชออยู่ โรงเตียมเหมือนลูกจางเราไต้ยอมฉนจะไปเที่ยวบ้าง

ของกงวานาทานสงบปากสงบใจได้เราจึงจะให้ไปด้วย ลขยรับคำสั่งแล้ว
 ของของฝากเจ้าของโรงเตียมไฟ ลขยเดินมากับของกง ๆ สงเขยงเขยงคย
 หามปรามตักเตอนลขย ครนมาตงตกนางหลชชชช ของกงจงให้เขยงเขยง
 เขาทองคำหนักร้อยตำลงขันไปให้นางหลชชชชเห็นเขยงเขยงมากดีใจออกไป
 ตอรับแล้วถามว่าท่านพอความด้วยหรือ เขยงเขยงบอกว่าท่านพอความพก
 อยู่ทเขยงบันไดใช้เราเอาทองคำร้อยตำลงมาให้ นางหลชชชชเห็นทองคำม
 ความยินดีมาก แต่ปากพูดว่าไม่พอที่จะวันวายถึงได้แถวแหวนเงินทองเท่าใด
 ก็ไม่ยินดี เรารักน้ำใจท่านพอความมากกว่าสิ่งของทั้งปวงสักร้อยเท่า ว่าแล้ว
 ก็ลงมตอรับคานบเขยงให้ขันไปบนตัก ของกงกับชาจิน ไตจงก็ตามขันไป
 ให้ลขยอยู่เฝ้าประตูตัก นางหลชชชชส่งหญิงคนใช้ให้แต่งโต๊ะมาแล้วเขยง
 ของกงกับพวกทมาให้กินโต๊ะ นางหลชชชชกระทำปฏิบัตริณสุราให้ของกง
 แล้วขบรองให้ฟังเป็นเพลงต่าง ๆ ขณะเมอกินโต๊ะอยู่นั้น พระเจ้าของฮุยจง
 เสด็จมาออกหญิงคนใช้เข้าไปบอก นางหลชชชชจงลงให้ของกงกับพวกชอน
 ตัวอยู่ในห้องเพยม นางหลชชชชก็ลงไปรับเสด็จ

ฝ่ายของกงเมออยู่ในห้องมองดูตามช่องผ้าเพยม เห็นพระเจ้าของ
 ฮุยจงเสด็จมา ประกอบด้วยยศศักดิ์เบนสว่างามกความรักใคร่กตัญญูคิดถึง
 พระคุณพระมหากษัตริย์ จึงปรึกษาชาจินว่าตัวเราไม่ทำราชการออกตง—
 กองโจรทงนจะไต่เป็นกบฏต่อพระเจ้าแผ่นดินนหนามได้ เพราะคิดจะแก้แค้น
 ขุนนางพวกกงฉินให้ถึงขนาด พระองค์ไม่ทรงทราบสำคัญพระทัยว่าพวกเรา
 เป็นกบฏ ทรงเชอพงแต่ถอยคาวพวกกงฉินทุกขยง เราคิดจะทำเรื่องราว
 ลุกระโทษดำแดงความจริงในใจถวายให้ทรงทราบ แม้นทรงพระเมตตาให้เรา

ฝ่ายลขยไม่เห็นพวกของตวมารชยยังมีโตโตมากจนจึงเอาเชอเพลิง
จุดไฟเผาตกนางหลชชชช เพลงกใหม่ตกและโรงราชภูตตเนื่องกันไป --
ชาวเมืองชวยกนคบเพลิงเป็นอดหม่าน

ฝ่ายกชไทยชยชุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร เห็นเพลิงไหม้ราชภูตตต
ระส่ำระส่ายกรบพาทหารกของตระเวนมาชวยคบเพลิง พบลชยเห็นแปลกหน้า
กรยามิตประหลาด ตั้งเกตตไม่ใช่ชาวเมืองหลวงกตงลย กชไทยชยตั้ง
ทหารให้จับตัวให้จงได้ ลชยเห็นตงนบกเขาแยงชงเขาไม่พลองและอาวชของ
พวกทหาร ได้ฆ่าพันถอยร่นไป ชุนนางกับราชภูตตมกันพวก ๆ ยกหนุนมา
ชวยกชไทยชยอกหลวยกอง ลชยเห็นเหลอกลาดงสู่พลางหนพลางมาตามถนน
พอพบชอจัน มกทองกเขาชวยตอสุดตระลุมบชน

ฝ่ายลตชม บดงรควมกรบมาชวยตอสุดเป็นสามารถ ฝ่ายงอชย
ทปรกษา ชงชองกชไทยชยรกษาคายณ เขาเนยชวเปาะ ตงเตชองกชพา
พนองไปเตยชงานในเมืองหลวงกตตเป็นอนมาก จึงตงกวนเตง ฉนเหมง
ลมชอง อเชยนเจยก ตงเมง หานายให้คมกชงทพตามมา ครนถมเมือง
ตงเกยพบชองกชกบพนองสามคน หานายกเขาไปค่านบแลวแจ้งควมว่า--
งอชยให้ชวพเจมมารบท่านกคบไปค้ายชองกชจงเตงเชยนชงว่า ท่านอย่า
เพงไปด้วยเราเลยจงรอกคชยพงชวอลชยชยทนกอน ตงแลวรบคคบไป ณ
เขาเนยชวเปาะ เชยนชงกรอกคชยลชยชยตามคชชองกชตง

ฝ่ายลชย ชอจัน มกทอง ลตชม บดงตอสุดกชไทยชย และราชภูต
เห็นเหลอกลาดทจะตันทาน ตางคนกหนออกจกเมือง เตลชยมาพบ --
เชยนชง จงว่าพวกชาวเมืองได้ฆ่าพนเราหนมาได้ควมเจมอายนถ ท่าน
จงชวยเรากคบไปแกแคนชาวเมืองตงเกยเตยให้ ได้จงจะหายแคน เชยนชง

ว่าเราสองคนนอนกขงจะกลับไปตอสุดเหนจะดูเขาไม่ได้ พุดแลวกกุดมอดชย
จะไป ณ ค่าย มาถงตามลบานลลวจงพากันแวะเข้าไป

เตกไทกุงเจาของบานเหนจงถามว่า ท่านนายทหารทงสองจะไป
ข้างไหน อยาเขามาผจะหลอก เอียนเซง ลชย บอกรว่าเรามาแต่เมองตงเกย
จะไปเขาเนยชวเปาะกเป็นเวลาดกลางคนจะขออาศัยหยตพักพอรุ่งสว่างจะลา
ไป เราไม่กลัวผตอก

และเตกไทกุงคนนมบุตรหญิงอยู่คนหนึ่ง เป็นสามีให้ไปไหนอยู่แต่
ในท้องเอาใจใส่คอยระวัง เพราะยังมีชายหนุ่มคนหนึ่งอยู่ในบ้านนั้น ครน
เหนบุตรเตกไทกุงกรกจะใครใดเป็นภรรยา จงจางหญิงผูหนึ่งให้พุดจาตอชก
บุตรเตกไทกุงก็ปลงใจ ชายนั้นก็ไปสุหาแลวชอนอยู่ในท้องจงคิดอบายทำ
เป็นบิตาจ ถ้าหญิงนั้นออกมาข้างนอก เตกไทกุงจะเข้าไปในท้องแลวเอา
กอนศลาขว้างปา และเตนโจิตหลอกหลอนต่าง ๆ แม้นนางนั้นอยู่ในท้อง
ผเดียว เดยงบิตาจก็สงบ จนเตกไทกุงไม่อาจเข้าไป หญิงนั้นจงวาทงแต่
จนวนบิตาห้ามว่าอย่าให้ใครเข้าไปเวนแต่ข้าพเจาผเดียว บิตาจกลัวไม่ทำ
อมิตราย ข้าพเจาตองจตขาวปลาเข้าไปเชนแลวกากบอยู่ในท้อง บิตาจจะ
ได้ไมคะนอง ถ้าข้าพเจาอยู่ในท้องบิตาจระวังคนข้างนอก แม้นผใดเข้าไป
บิตาจจะกาเวบ ครนส่งบิตาแลวกอชในท้องกับชายช ถึงเวลาจตขาวปลา
ส่งให้ ชงชายนนคตอบวยตงนเพราะเตกสาวเตกไทกุงบอกรว่าบิตากลัวบิตาจ
และเตกไทกุงนนเลาถงเป็นคนสูงอายุจจริงแต่โงเชลาไม่พิจารณาบุตรสาวว่า
เป็นอย่างไรกทำตามถอยคาคทกประการ

พอเอียนเซง ลชยไปขออาศัย เตกไทกุงจงว่าอยู่ไม่ได้ผจะหลอก
ครนได้พงเอียนเซง ลชย บอกรว่าไม่กลัวผกขนตจถามว่าท่านทงสองเป็น

หมอบศางหรือเขียนเซ่งชเอาลชยแควมอกวาคณนมวราชบปศางไต เต็กไทกัอง
กมความยนตนก เขมูเขียนเซ่ง ลชยไทอง

ฝ่ายชายชู้ของบุตรสาวเต็กไทกัองอยู่ในห้อง ไดย่นพดว้าเป็นหมอบศาง
จึงเอากอนศลาขวางปามาผนังหลังค้ำ แลวเตนโลดคะนองยงกวาทกครงทวง
จะไทกัองว เต็กไทกัองตกใจตวสนหนาชดวงเขาไปกอดเทาเขียนเซ่ง ลชยจึง
ฮอนวอนวาทานผู้เศษชวยสงเคราะหห้ามบศางอย่าให้คะนอง ลชยก็ตวาด
ตวยเสยงฮนตงแลวว้า โอบศางอย่าทำวุ่นวายก็จจะตตศระมงเสยเดยวณ คน
ทงสองชงอยู่ในห้องไดพงกตกใจนงอย เต็กไทกัองเห็นบศางไม่คะนองเข้าใจ
ว้าเป็นคนมวราชห้ามบศางไต จึงถามว้าทานจะชบบศางนนจะตองการชอง
สิ่งใดบ้าง

ลชยว้าตองการแพะและสักรกับสุรามชากร เต็กไทกัองรีบไปจัดหา
สุรามชอแพะและสักรได้แลว พอรุ่งสว่างจึงยกส่งชองเขาไปให้ลชยก็จัด
ธูปเทียนชนททาเป็นคานบครแควกเลอนเอาแพะสักรและสุราตงมาตักนกิน
ครนอมสำเรจแลวลชยชวณเขียนเซ่งเตนออกไปจากบ้าน เต็กไทกัองวิ่งไปยุต
ลชยไวแลวว้าทานจะชบบศางให้ฮอกจากห้องทำไมจะไปเดยแล้ว

ฝ่ายลชยเป็นคนครวย แม่นกนสุราแล้วไมไหมมาก เมื่อเต็กไทกัอง
จุดจะไทกลับไปก็โกรธ จึงชกชวณสำหรบถองเงชชจะพนเขียนเซ่งจับมือไว
เต็กไทกัองกตฮอนนเบอนนมาก ลชยคตสงสยกกกลับเขาไปเบ็ดประตเห็นชาย
กบหญิงนอนอยู่ตวยกน ลชยก็เอาชวณพนคนทงสองศระชชาติ ลชยเอา
ศระชชายโยนมาไทกอน เต็กไทกัองเห็นก็ตกใจตวศวว้าศระชบศาง ลชยก็เอา
ศระชหญิงโยนมาไทฮอก เต็กไทกัองเห็นศระชบุตรสาวก็เสยใจรองให้

ดิश्यรของตวาดจา ลูกชวคบชายขึ้นมาไว้ในห้อง คิดอธิบายว่าบิดา
 ทำให้ได้รบความลำบากแฉวยงจะร้องไห้รักอกเลา เช่นนครวัดแต่ตศวรรษ
 เสียอกคนคนหนงจจะชอบ

เต็กไทกองได้ฟังกตักใจหายเควราโศกด้วยความกลว จึงตอบว่าข้าพเจ้า
 สันทกขแลวเจญูท่านกลับไปเกิดดิश्य เอียนเซ็งกออกจากบ้านสิดวเดินไป
 ตามทางครนมมาถงบ้านเกงมตงพอเวลาดาเอียนเซ็ง ดิश्यแฉะเข้าไปจะขอ
 อาศัย ไทกองเจ้าของบ้านจจาเวลาดานข้าพเจ้าไม่สบายมทุกขมาก เจญูท่าน
 ไปอาศัยทอนเถด ดิश्यถามว่าท่านมทุกขเรื่องอะไร ไทกองบอกว่พวกใจ
 รชชองกงกบชายหนุ่มคนหนงอัยณ เขาเนยชวเปาะมาดกเอาบตรสาวของเรา
 ไป ดิश्यได้ฟังกโกรธชองกงยงนถ จึงแกลงตอบว่ชองกงนนเบนคนชอบ
 กบเราจะไปสับถามถาได้ความว่ล็กไปจริงแลวจะเอามาคนให้ ไทกองว่ท่าน
 สงเคราะห์ได้เชนนนจะสนองคนท่าน แลวเจญูดิश्य เอียนเซ็งหยดอาศัยนอน
 อยู่ในบ้าน ครนเวลาตกลดิश्यจงปรกษาเอียนเซ็งว่ แต่เดิมเราคิดว่ชองกง
 เบนคนตมได้เบียดเบียนผูอื่นให้ได้ความเดือดร้อน จึงอุตสาห์ทรมานกวย
 มาอัยตวย เคยจนได้ความว่มาตชงล็กเอาบตรสาวของไทกองไป เรวจึงว่
 ชองกงเบนคนพาลเอาแต่ปากและไวยหารทำอาวเถดขกกลมเราและท่านมาไว้
 อัยาอัยตวยชองกงตอไปเลย จึงตงหน้าหาทพงแห่งอื่นเถด

เอียนเซ็งตอบว่เราและท่านกเบนชายชาติทหาร มผมอและสดี—
 บัญญาจงตรกตรองไห้รชบคอบจะมาควนทำใจเบาเชอค่าคนผ่ายเคยจนนไม่ได้
 และชงไทกองบอกความเชนนจะเท็จจริงอย่างไรไม่วจะควนไปหาทพงอัยทอน
 นน ถาชองกงทาการทจจรตจจรตจรงกไม่เบนไร ถาชองกงสจจรตอัยแลวเรา
 มเสยสดีขทรยศแกมตรหรือ ชอบแต่เราได้สวณให้แน่จะทำใจเรวจะเสยการ

ลขยพงเอยนเซงวากสกัดใจห้าม โทโสไม้ค้อยสงบ แต่เกรงใจ
 เอยนเซงกนงอัย ครนรงชนเขาไทกองจตชาวและสุรามาเดียงเสรงแคว จึง
 สงวาทานทางสองอชาตมชวยสงเคราะห์ภาพเจ้าไทจงไคลขย เอยนเซงรบค
 แลวลาไป ครนถงเขาเนยชวเปาะเอยนเซงกเขาไปคานบชองกง แต่ลขย
 ยนนงอัย ชองกงถามลขยวาแต่เมอแรกจะไปตงานรับว่าอดโทโสได้เวาจึง
 ไทไปตวย ครนไปถงกลบทาเกิดความชน นหากวามญูเวาและทามจิงได้
 รอดชวตมาพบกัน ลขยไมตอบประการไคตวยเขาใจเป็นแน่วาชองกงไปปล้
 เอบตวรหญิงชองไทกองมา ครนเห็นหน้าชองกงกยงมความโกรธมาก ชองกง
 พตควยเทวไคลขยกไมตอบถลตวแลวชกชวามพนเสารงสัญญาชาตลง เอา
 ธงมาถกเสยแลวตวงเขาไปจะพนชองกง ฉนเหมง กวนเสง อเอยนเจยก
 ลมชองอัยทนนควย เห็นลขยทากูนวากสกัดใจพากนเขาชงอาวอไวแลวพา
 ตวลขยไปคายนอก

ฝ่ายชองกงเห็นลขยทาหยาบชากโกรธนถ จึงรบเตนตามออกไปถาม
 ลขยวา เหตุไคตวจิงมาคตทวารายเวาตงน ลขยพคไมออกถลตวแต่หน้า
 แลวคคความจะเขาทวารายชองกงอก ทหารทอยควยยดตวไว เอยนเซงจิงเลา
 ความวาทงลขยโกรธทานน เพราะไทกองชวามเกมมกมกลาวโทษวา
 ทานไปปล้เอบตวรสาวมา ชองกงวาเมอแรกกลบจากเมองตงเกยกมได้มาแต่
 ผู้เดียว ไททงไหพนองหาคนกบทหารกวาพนไปรบถงเมองตงเกย เรากบ
 ชาจน ไทจิงกมาตวยกบกองทพมได้แวะเวยจนถงคาย ประการหนงถาวา
 ปล้เอบตวรสาวชองไทกองมาช่มช้อนไวความกไมมค ตวยคนในกองทพมมาก
 ยอมจะรเห็นสคคหนงสองคนเป็นแนแท้ ถามเซอเราจิงลบถามตถศถาม
 ผู้ไคยยืนยันว่าเราไปปล้เอบตวรสาวไทกองมาแลวเรายอมไห้ฆ่าเราเลย

ดุษฎีได้ฟังของกงสัญญาให้สยบขมความแค้นจึงตอบว่า ตัวเราเป็น
 แต่ทหาร ฝ่ายท่านเป็นแม่ทัพคนทั้งปวงอยู่ในอำนาจทั้งสิ้นผู้ใดจะยังยืนเป็น
 พยาน ประการหนึ่งกรมพระอยู่ในตัวสองขอ ขอทรงท่านทำความผิด —
 นางเงยมขอเดชะผู้เป็นภรรยาจะนำเนื้อความไปฟ้องต่อขุนนาง ท่านเห็นว่า
 ความจะแพศตานตตใจทักขานางเงยมขอเดชะเดชะ ขอสองนั้นเมื่อไปเมือง
 ตงเกยกกรกใครกบนางหงชชชช ไซให้เขียนเชิงเป็นสอเขาทองคำไปค้ำับ
 ถึงร้อยตำลึง หากว่าเราเอาไฟเผาตักเกิดความขมขึ้งได้รบหนักกลับมาค้าย
 การทลัดไว้มันหมัก หวาไม้ก็จะหลงอยู่ในเมืองตงเกยก ชงไท่กิ่งว่าท่านลัก
 เขาบุตรสาวของเขามาเราเห็นจริง ด้วยพนความนตองกนถาไม่จริงเหมือน
 ค้ำไท่กิ่งกล่าว เรายอมให้ท่านทั้งปวงตดศรชระเดชะ

ของกงตอบว่าเจ้ากับเราจะเป็นคนศคความกนครงนจะพดกันโดยลำพัง
 ปากนนไม่เป็นหลัก เจ้าจงทำหนังสือทาบบให้แก๊งวทองไว้นบบหนึ่ง ฝ่าย
 เรากจะทำทาบบให้ไว้ แล้วเจ้าจงพาเราไปชั้นสูตรถามไท่กิ่งว่าคนนแนแฉว
 หรือทไปลกพาเขาบุตรสาวมา ถ้าไท่กิ่งเบกความจ่าหน้าตาทนรูปพรรณได้
 คดตจเราเป็นแนแฉวจะยอมให้ประหารชวต แม้นไท่กิ่งว่าไม่ใช่เราแล้วจะ
 ตดศรชระเจ้าเสียบประจານไว้นหน้าคาย

ดุษฎีเป็นคนเฉลวสาคัญว่าไท่กิ่งได้บอกแกตวเป็นมคททไทนจะกลับ
 กลายไปจึงยอมรบทำหนังสือทาบบให้ ของกงเรียกพวยชวนเต็มยนมมาทำ
 หนังสือสัญญาประทบตราขอเป็นสาคัญไวทงสองฉบับเสร็จแล้ว ดุษฎีกชว
 เขียนเชิงไปหาไท่กิ่ง ณ บานแกมมกม ดุษฎีถามไท่กิ่งว่าของกงทลภเขาบุตร
 สาวไปนนจ่าหน้าตาทนไทรหรือ ไท่กิ่งบอกว่าจ่าได้เป็นแน ดุษฎีบอกว่าเรา

จะพาตัวของกงมาใหญ่ แลวดชยพุดกับเขียนเชิงวาทรงนเราจะได้อาของกง
เขียนเชิงยมแล้วไม่ตอบประการใด

ฝ่ายชองกงกพาชาจนกับไตจงมาถึงบ้านไทกังกชอนกนเข้าไป ดชย
ถอชวามชยบคมเชิงชองกงไวคอยฟังไทกังกอย แต่ในใจนนกว่าถ้าไทกังก
บอกวาคนนกกจะตดศรชชองกงเสย ชองกงจงถามไทกังกท่านจาไดแนแล้ว
หรือคอตวเราขอชองกงมาลกเอาบุตรสาวชองท่านไป

ไทกังกพิจารณาตรูปร่างชองกงแล้วบอกวามุรายทลกบุตรสาวชาพาเจ้า
รูปร่างเชนนมไซ ชองกงจงผนหนามาถามดชยว่าไทกังกบอกว่าไม่ใช่เราเจ้า
จะว่อย่างไร ดชยตอบว่ท่านมานพร้อมด้วยทหาร ไทกังกลว่อำนาจไม่
อาจว่โดยจริง ขอให้ท่านเรียกชวบ้านมาสืบตามคูก่อน ถ้าชวบ้านว่
ไม่ใช่ท่านเป็นแนแล้วชาพาเจ้าจงจะยอมแพ ชองกงจงให้ไทกังกไปเรียก --

ชวบ้านมาพร้อมแล้วถามชวบ้าน ๆ บอกว่าไม่ใช่คนน ชองกงทวเราแล้ว
วการจะแพชนะนไปตดสนกนทเขาเนยชวเปาะเกิด จงสงเขียนเชิงให้คม
ตวลชยไปคายแต่ชองกง ชาจนกับทหารมากอนดชย เขียนเชิงมาภายหลัง

เมื่อเดินตามทางเขียนเชิงถามดชยว่ความแพชองกงแล้วจะคต
อย่างไร ดชยตอบว่ตวเราครวณกถงแกชวตเราจะแบกหน้าไปหาชองกง
และเพื่อนทหารด้วยกระไรได้ เราจะตดศรชให้แก่ท่าน ๆ จงนำเอาไปให้
แกชองกงตวบเกิด พดแลวชกชวามออกจะตดศรชชองตวเสย

เขียนเชิงยตใจแล้วหามว่เราเกิดมายากจะทำทนหนนนไม่ควร --
ประการทงชองกงผู้พคมใจโดยออมฮารรททวรเสมชวตคตจะตงตวเบน
ใหญ่ทไหนดจะฆ่าท่าน ถงมาตรวาชองกงมความพยาบาทโกรรชจะทำโทษตาม

หนังสือสัญญา โงงหยงกับนายทหารทงปวงกคงจะขอไว้ไม่ให้ซ้ำ ท่าน
เชื่อเราเถิดอย่าเพ่งชาติวเสยก่อนเลย

ลขยได้ฟังคอยคลายใจรีบเดินมาถึงเขาเนยชวเปาะเห็นชองกิ่งกับ
ทปวกษาและนายทหารประชุมพร้อมกันอยู่หน้าค่าย ลขยกเขาไปคลกเข้าอยู่
ตรงหน้า ชองกิ่งเห็นกรยาลขยวิตถวมตคทวระะ ลขยจึงวาชापเจ้าเป็นชาย
ชาติทหารไม่กลัวความตาย เชญพเอากระบตคศระะเสยโดยเร็วเถด ฉาแล้ว
กกรมศระะเขาไปให้ชองกิ่งเ้ามอมลค ไวแล้ววาชลขยวิตถวมตคมา—
สารภาพนนั้นเราจะยกโทษให้ จงสืบเสาะจับตัวไอคนร้ายททอาบายมาลคเ้า
บุตรสาวไทก้งไปนั้นมาให้เรา ถ้าไม่ได้จะทำโทษตามสัญญา ลขยตอบว่า
ท่านจะไขแล้วอย่าว่าท่านจะไขเพียงเท่านั้นเลย ถึงจะยากสักเท่าใดชापเจ้า
ก็จะสนองคุณไปกว่าจะสนชวต ชองกิ่งวาชจจะไปแต่ผู้เดียวนนแล้วไม่
ไวใจจึงสั่งให้เขียนเซ้งไปด้วย เขียนเซ้ง ลขยกคานบลากลับไปยังบ้านไทก้ง
เขียนเซ้งถามไทก้งว่าไอคนทแปลงตัวเป็นชองกิ่งมาลคเ้าบุตรสาวของท่าน
ได้ความแล้ว แต่มีนกลับไปทางทิศไหน ไทก้งบอกวจะไปทางทิศตะวันตกเฉียง
เหนือ เขียนเซ้ง ลขยกรีบไปตามทค้ำไทก้งบอก ครนมาถึงเขาแห่งหนึ่งเป็น
เวลาเที่ยง เขียนเซ้ง ลขยกแะเขาหยุดอาศัยพักรอนอยู่ศาลเจ้าวมเซ้งเขา

ขณะนั้นมชายมหนึ่งถอกระบเดินลงมาจากเขา ลขยเห็นจึงคคว
ชายผู้นมกรยาเป็นโจรจงชบอกเขียนเซ้งว่า ไอคนนตอกกระมงทไปลคเ้า—
บุตรสาวของไทก้งมา เขียนเซ้งนคส่งลขยกเดินออกไปเรียกชายผู้นนให้หยุด
หวังจะไต่ถาม ชายผู้นนโดยนเสยงเขียนเซ้งเรียกกคกใจ ด้วยตัวเป็นคนร้าย
กลัวจะลคจบกวงหนไปโดยเร็ว เขียนเซ้งเ้าลคเกาทณทโกไมมีคนและสาย
คัจนเรียกวาควจแปลวเกาทณทมอชว้างไปลค ชายผู้นนลคมลง ลขยจึงไป

ถามไปว่าเจ้าลกเฮาบุตรสาวของไท่ก่งมาไว้ที่ไหนจึงบอกไปแต่ตามความจริง
 ถ้าไม่บอกจะตดศีรษะเสีย ชายผู้นั้นว่าข้าพเจ้าเป็นโจรเที่ยวตชิงคนเดินทาง
 ชึ่งจะได้เป็นโจรเที่ยวปล้นบ้านเรือนและลักเอาบุตรสาวของไท่ก่งมานั้นหา
 มได้

เอียนเซ่งจึงถามว่าเจ้าเป็นโจรอยู่ในตำบลนมพวกเพื่อนคนและรู้
 เห็นว่าผู้ใดเป็นโจรตงอยู่ที่ไหนบ้าง ชายผู้นั้นว่าข้าพเจ้าคนเดียวไม่เพื่อน แต่
 ทราบความอยู่ว่าของกง ตงไฮ่ตงกองโจรอยู่ ณ เขาเงาซวทศตะวันออกเฉียง
 เหนือบนยอดเขานมวัดแต่เดิมหลวงจนอยู่รักษา อองกง ตงไฮ่จับได้
 หลวงจนเสียเอาจกเป็นท่อยอาศัย หนทางแดนไปประมาณสับหาล ทาน
 หงสองจึงเมตตาแก้ไขให้พิษเกาทัณฑ์หายแล้วข้าพเจ้าจะนำไปพบ เอียนเซ่ง
 ก็ช่วยคิดไล่หิตฆ่าเอาลูกเกาทัณฑ์ออกแล้ว ชายผู้นั้นเดินไต่กนาเอียนเซ่ง ลขย
 ไป ครั้นถึงเขาเงาซวชายผู้นั้นจึงพาเอียนเซ่ง ลขยขึ้นไปบนวัดแล้วบอกว่า
 โจรสองคนนั้นซ่อนอยู่ในถ้ำ ลขย เอียนเซ่งก็แยกกันไปประจำประตูอยู่คน
 ละข้าง ลขยจึงอธิบายร้องเรียกว่าเปิดประตูรับด้วย เเราตชิงได้ส่งของคนเดิน
 ทางมาจะแบ่งไหมบ้าง อองกงสำคัญว่าจริงก็เปิดประตูรับ ลขยเอาขวานฟันถูก
 เสกหน้าของกงล้มลงขาดใจตาย ตงไฮ่เห็นตงนนักตกใจเปิดประตูหลังวัดจะ
 หนีไปพบเอียนเซ่งย่นขวางประตูอยู่ออกไปไม่ได้ก็วิ่งกลับมาทางประตูหน้าวัด
 ลขยก็เอาขวานฟันคอตงไฮ่ล้มลงตาย เอียนเซ่ง ลขยก็เข้าไปในห้องเห็น
 หลวงคนหนึ่งนั่งร้องไห้อยู่เอียนเซ่งจึงถามว่าเหตุจึงร้องไห้

หลวงนั้นบอกว่าข้าพเจ้าขอเลาสดเป็นบุตรไท่ก่ง อองกงไปลักเอา
 ขมขข้าพเจ้าไปขอมเสียตัว อองกงทบทบอบข้าหลายแห่ง ชึ่งข้าพเจ้าได้พบ

ท่านอนนเปรียบเหมือนบศว ท่านทั้งสองจึงเมตตารช่วยพาข้าพเจ้าไปหาไท่ก้ง
ด้วยเถิด

เอียนเซ่ง ดชยแจ่งวานางเลาตเป็นบุตรไท่ก้งกมความยินดีนกก้ง
บอกวาระมาทางนกกเพราะสบหาเจ้าจะเอาตัวไปให้ไท่ก้งและธระของไท่ก้ง
ควรวนแทบศีรษะของเราไม่ติดอยู่กับกาย พุดแลวกพานางเลาตมาให้ไท่ก้ง
ณบ้าน ไท่ก้งเห็นนายทหารทั้งสองพาบุตรมาโทกมความยินดีออกมาต้อนรับ
เชิญให้มทสมควรวแลวแต่งโต๊ะมาเลี้ยง

ครนรบประทานเสร็จแลวเอียนเซ่งพุดกับไท่ก้งว่า ทกข์ของท่านหาย
เพราะอำนาจของก้งพชายเรา ท่านกับบุตรจงพากันไปคานบชองก้งจงจะชอบ
ไท่ก้งก้งดสั่งของมากับนายทหารทั้งสอง ครนถึงคายไท่ก้งกับบุตรก็เข้าไป
คานบชองก้ง เอียนเซ่ง ดชยก็เอาศีรษะโจรทั้งสองให้ชองก้งดู ชองก้งไห้เอา
ศีรษะโจรไปเสียบไว้แลวส่งให้รางวัล ดชยเอียนเซ่งโดยสมควรว ไท่ก้งกับ
บุตรสาวก็คานบลากลับมา

เวลาอนหนงก้องตระเวนจับชาวเมืองฮ้องเซียงฮี้ ไตแปดคน มาตาม
แจ้งความว่าจะพากันไปคานบชอชเชียนตเทพารกษ ณ เมืองไท่ฮั้นจิว และ
ทศาลเทพารกษนนครนถึงฤดูเดือนสามพวกชาวเมืองไท่ฮั้นจิวและชาว -
เมืองอนมาประชุมพร้อมเลนการต่าง ๆ มชายผู้หนงชอยมทงวนเป็นนกกเลง
มวยมผสมอ พวกแปดคนไปพนนชกแพมาถงสองคร้ง บัดนี้จะไปพนนชก
แกมอใหม่ ชองก้งทราบตงนจงไห้ปลอยพวกแปดคนนไป แลวส่งทหาร
ก้องตระเวนว่าถ้าคนเดินทางโดยปกตีย่าจับกุมมาให้ล่าบักเลย

ฝ่ายเอียนเซ่ง ดชยชาวเมืองฮ้องเซียงฮี้แจ้งความว่าจะไปชกมวย
พนนกบขมทงวน จงคตวาวชามวยเราไตเวียนไว้แต่เล็กยังไมได้ชกพนนกบ

ผู้ใดอยากจะลองผมอดบางกบอกของกงวาข้าพเจ้าจะลาไปพบนชกมวกับ
 ยมทวง ของกงยงไม่ตอบประการใด โฉวจนหงงวายมทวงคนนส่งถึง
 สบเขยละสาสนแข็งแรงกว่าเขยนเซงมากเห็นจะสู้ไม่ได้ เขยนเซงตอบว่าตัว
 ข้าพเจ้าเล็กก็จริง แต่เขยผมอดว่าคลองแคลวรัจกหนักและเบา เปรียบเหมือน
 เพลงเตาหงหอย ตามสั่งของเบนเช้อแลวกยอมจะไหม้เตาของใหญ่
 ได้ ของกงหงวาเขยนเซงมีความรู้สติปัญญาหลักแหลมพอไว้ใจได้จะไปเดิน
 บางกตามเถิด

ขณะนั้นลชยหงวาเขยนเซงกับข้าพเจ้าเหมือนเงาติดตัวอยู่กับกาย
 จะไปไหนก็ต้องไปด้วยกัน ซึ่งเขยนเซงจะไปต่อส ยมทวงนนข้าพเจ้าขอไป
 ด้วย ของกงได้พังกหนักใจจึงถามเขยนเซงว่าท่านจะเอาลชยไปด้วยหรือไม่
 เขยนเซงตอบว่าจะให้ไปก็ได้ ของกงว่าถ้าเขยนเซงเป็นนายประกันแลวกจึง
 ไปเถิด เขยนเซง ลชยยกคานบลาไปครนถึงศาลเจ้าเมืองไทอนจว เขยนเซง
 ลชยยกเขาไปจุดอบเทียนบูชาคานบเทียนชเขยนตตามธรรมเนียม

ฝ่ายเจ้าเมืองกรมการทหารและราชฎรกับยมทวง ถึงเดือนสาม
 แรมสิบสามค่ำเบนวนกาทนต์ ก็พากันมาไหว้เจ้าแลวกมมวยปลาดองผมอด
 เรยกวางานบ คานบเทพารักษเสวกชชไปบนเก้งสนามมวดยมทวง
 ร้องประกาศว่า ตัวเราผมอดและผมอดไม่มีใครต่อสู้ เคยมีชยชนะได้รางวัล
 มากแล้ว แม้นผู้ใดผมอดมวยตจขนมาชกกันไหนทงหลายตเถิน

เขยนเซงได้พงจงบอกลชยว่าท่านคอยอยู่ข้างลวงกอน ถึงแลวกชช
 ไปบนเก้งสนาม เจ้าเมืองไทอนจวถามว่าตัวเป็นชาวเมืองไหน ขอและแซ
 ะอย่างไรงจึงสามารถมาสู้รบกับยมทวง เปรียบเหมือนหนจะมาสู้กับแมว -
 พรบตาเดยวก็จะตาย เขยนเซงตอบว่าข้าพเจ้าแซเตยเบนพอกคาม่าแต่เมือง

ชวตง โดยนขาเวลาดอวยมหงวนมมมือในเชิงมวย ชาวจากโตมกหด
อยู่บางจงอดสำทมาปรำรณาวะดูถำลงและมมอยมหงวนถึงตวจะต่ายกไม่วำ
ขอให้โตชกกนตถทาทหงเถด

เจ้าเมืองไทอนจวจงเรียกยมหงวนมาด ยมหงวนพเควระหัดรปรำง
ลักษณะเอียนเชิงเห็นกรยำวองไว แลวเอำหมกสกเบนตอกไมทวทงตว — —
จงคควำโฮคนนชระวอยจะเบนคนตม มมมอแนนคทนำ ยมหงวนนภชยำคกถว
เอียนเชิงแต่จำใจสุดด้วยตวเบนคนลอมำแต่กอน จงตงทำเขำชก เอียนเชิง
กหัดบหลกบองบัตลอดไปตำวระหวำงรกกแรวและชำ ยมหงวนชกไมถุก — —
แต่สกนอยปรมะมำณยสบเพลงพอยมหงวนยักเทำเตะ เอียนเชิงหลบลอด
ลงเบองล่ำงเอำบำแบกเทำยมหงวน เอียนเชิงโตทถนตจงกระเทกไปด้วย
ก่ำดงแรว ยมหงวนเสยทตถลงจำกเก่งสนำม เอียนเชิงกรบลงมำจะชำ
พอดกคชยยมหงวนจะเขำแถอถำรย ลชยเห็นจงเอำไมพลงงโตตพวกคชย
ยมหงวนแต่กกระจำยไป ราชฐวทมำตอยนน ลชยลำคญวำพวกยมหงวน
กโตเบนชลหมำน

เจ้าเมืองไทอนจว คบกรมการเห็น กจำโตวำ ลชย เบนพวกโจร อยู่ท
เขำเนยชวเปำะ จงแรวชบททำรเขำลอมไวเบนสำมำรถ เอียนเชิงคบลชย
ชวยกนตจะหกออกมโตด้วยอำวถชองตจนนไมโตถอไป เจำเมืองไทอนจว
ชบททำรเขำลอมเอียนเชิง ลชยเสยทจะทน ออกทำง ไทนกไม โตพำกนทนชน
ไปเบนหล่งค้ำควำลเจำ ททำรเมืองไทอนจवलอมไวทลวำชนมนคง

ผำยโลวจนทงเมอเอียนเชิงกบลชยไปเมืองไทอนจวคมควำมวตถจง
พุดแถชองกงวำ เอียนเชิง ลชยไปครงนชำพเจำทนกใจนภ ด้วยชำวเมือง

ไทอนจวจากตวจาโตคงจะมอตรายเป็นแน , ขาพะเงาะจะขอชอจัน มกทอง
 ลุดิม บูดง เกยเตยน เกยไปวกบทหารเลวพ่นหนงไปตาม ถามเหตุกัยจะ
 ไทช่วยแกไขทน ของกงกยอมนุญาตนายทหารทงเจตคคานบลาคุมทหาร
 ไป ณ เมืองไทอนจว

ครนถงเห็นเจาเมืองไทอนจว คุมทหาร ตงลอมเอยนเซง ลชยไวเป็น
 สามารถ นายทหารทงเจตคแยกทหารระดมโตบหลังเข้าไป เอยนเซง ลชย
 เห็นพวกของตวยกมาชวยกรบลงจากหลังคาคัทกระหนาบออกมา ชาวเมือง
 ไทอนจวก็แตกหนีไปดิน เอยนเซง ลชยก็เข้าไปหา ไทจวนหงเล้าความให้ฟัง
 แลวกพากัน ออกจากเมืองไทอนจว กลับไปค่าย เขาเนยชวเปาะ เล้าความให้
 ของกงพงทกประการ ของกงจวงวลชยไปครังไรกมเหตุเกิดควมทกครัง
 ตงแต่นจะไปข้างไหน ให้บอกเราก่อน แมนเรออนุญาตจึงไป ถาชตชนจะทำ
 โทษตามอาญาคกแลว ให้เขียนคำประกาศบัตไวทกประตุคาย

ผายเจาเมืองไทอนจว เมอเสยทกบพวกของกงแลว กพากันหนกกลับ
 เข้าเมืองให้ทหารบัตประตุเมืองรักษาหนาทไวมนคง ครนมาไซเขามาแจ้ง
 ความว่าทหารโจรยกกลับไปแลวกมโตให้ทหารยกไปติดตาม จึงแต่งหนงลือ
 บอกเรากราบทลพระเจ้าชองฮยจงคบบทหนงมควมว่า “ของกงตงเป็น
 โจรอยเขาเนยชวเปาะไซทหารมากระทำการข่มเหงย้ายเมืองไทอนจว
 และเมืองชนชงเป็นราชอาณาจักรให้ไว้รับควมเคอดรอนอยเนอง ๆ
 ขาพะเงาะคดจะชกกองทัพไปจับโดยลำพงกเห็นว่าพวกโจรนนมากกว่า
 สองสามเท่าเหลือกำลัง ขอให้ทัพหลวงยกมาชวยกำจัดเสยโดยเร็ว”
 ครนแตงเสวจแลว โทมาไซถอเข้าไปไทเจ้าพนกงาน ณ เมืองตงเกย

ทำราชการเป็นขุนนางในตำแหน่งแต่ไม่มีของโอกาส ตามหนังสือบรรดงไหหา
แล้วคงเข้ามาสนองพระคุณเป็นมั่นคง พระเจ้าของฮยจงทรงเห็นชอบจึงให้
เจ้าพนักงานแต่งหนังสือบรรดงไหของตนของเสียน ถอนไปเกลยกล้อมของกงแลวก
เสด็จขึ้น

ฝ่ายชวเกย กอกิว ขุนนางผู้ใหญ่แต่เป็นกึ่งฉิน ทราบความบรรดงไห
ตนของเสียนไปเกลยกล้อมของกง กอกิวปรึกษาชวเกยว่าของกงมสติปัญญา
หัดกแหดมถาเกลยกล้อมได้และถายอมสมัครเข้ามาทำราชการ โปรดตั้งให้
เป็นแม่ทัพไปตีเมืองไตหลวสาเร่งสมัครความปรารภณาแลว ของกงก็จะได้เป็น
ใหญ่มอานามากขึ้น เราท่านทั้งปวงจะต้องอยู่ในบังคับของกงทั้งตน —
ของกงกับเราก็คงเป็นคนอรกนอชย ของกงคงจะคิดทำการเบียดเบียนให้ได้รับ
ความเดือดร้อนต่าง ๆ เราจะต้องหาประการใด

ชวเกยจึงว่าเราเห็นอบายอนหนง จะมีให้ของกงเข้ามาตามภักดีทำ
ราชการได้ กอกิวถามว่าอบายของท่านประการใด ชวเกยว่าเราทั้งสามพา
กันไปหาตนของเสียนพูดจาเป็นฮาวจะให้คนไปด้วย แล้วเราแต่งคนทปาก
กล่าวไปว่ากล่าวให้ของกงและทหารมีความโกรธ ของกงกับทหารก็จะฆ่าคน
ของเราเสีย พระเจ้าของฮยจงทราบก็จะทรงโกรธคิดระแวงว่าของกงเป็น
กบฏ ความทวยแจ้งความทลไวก็คงไม่ทรงเชื่อ เห็นจะให้พวกเรากมกองทัพ
ไปจับของกงเป็นแน่ ถ้าเราได้ชยชนะแล้วก็จะเป็ใหญ่มอานามากกว่าแต่
ก่อน อบายตั้งนทานจะเห็นเป็นอย่างไบบ้าง

กอกิวได้ฟังก็สรรเสริญว่า ท่านคิดการรงนกวางขวางเสมอกับ
ขงเบงกรงแต่นคนสามก๊ก เชิญท่านไปหาตนของเสียนด้วยกนเถิดชวเกย
กอกิว อพากันไปบ้านตนของเสียน ๆ ออกต้อนรับเชิญให้นั่งแล้วถามว่าท่าน

ทั้งสองมาหาพระเจ้าด้วยพระตั้งโต ชวเกย กอกกบอกว่าเรามาทงนเพราะ
 เป็นกิงวลดด้วยท่านจะไปเขาเนยชวเปาะ ตนเองเสียนถามว่าท่านวิตกอย่างไร
 ชวเกยจึงวราชองกิงเป็นคนหยาบช้าใจกระด้างไม่อ่อนน้อมต่อผู้ใด ตัวท่านจะ
 ไปพดจาเกลดยกปลอมแต่ผเดยวเห็นจะยาก เราคิดจะให้เตยกนบน หลตเหลงไป
 เป็นเพื่อนจะได้ช่วยวากล่าว ให้ชองกิงปลงใจ ในราชการ ถึงจะมเหตุเภทภัย
 ประการใดพอแก่ไขกนกลับมา ตนเองเสียนตอบว่าท่านทั้งสองช่วยอดทน
 ฆ่าพเจ้านนบุญคุณหาหาคดมได้ ชวเกย กอกกเห็นตนเองเสียนไม่สงดยยอม
 ให้คนของตัวไปสมความคดแลวกลากลับบ้าน เวยกเตยกนบน หลตเหลงเขา
 มาส่งโดยอบายทุกประการ เตยกนบน หลตเหลงรบคากคานบตามาชนมาไป
 คอชยตนเองเสียนอยที่ประทับาน

ฝ่ายตนเองเสียนเตรียมตัวเสร็จแลว กชนมาพาเตยกนบน หลตเหลง
 รบออกจากเมืองหลวงไป- ครนมาถึงเมืองจจวพอเวลาเย็นตนเองเสียนกับ
 เตยกนบน หลตเหลงกเขาไปในเมือง เตยชกแมผดวเรจวราชการกออกมาตอน
 รบตางคนคานบกันตามธรรมเนียม สงคนไซให้แต่งโต๊ะมาเดยง - ครนแลว
 เตยชกแมกถามว่าท่านทงสามมาด้วยกิจการตั้งโต

ตนเองเสียนตอบว่า พระเจาของฮยจงรบสงไซ ไทกอนงสอไปหา
 ตัวชองกิงเขาไปทำราชการในเมืองหลวง แลวตนเองเสียนถามว่าเมืองจจว
 กับเขาเนยชวเปาะเป็นเกาะตรงกันคนละฟากแลเห็นถนค ชองกิงมากกระทำ
 ยายเบยคเบยนอาณาประชาราษฏรบ้างหรือไม่

เตยชกแมวาชองกิงเป็นคนสดยชอมใดกระทำการชมเหงผู้ใดจนแม
 แต่ไปไม่ในเมืองจจวไม่วจเพราะสมอทหารของชองกิงเลย พุดแลวแสวง
 อบายจงมอตนเองเสียนไปเที่ยวชมบ้านเรือนและสงชองตาง ๆ

เตยชกแม่ถามว่าทำไมด้วยกับท่านสองนายนั้นเป็นชนนางตำแหน่งใด
 ตนของเสียนบอกว่า เตยกนบนนทวาราชการอยู่กับชวเกย หลงเหลงทว
 ราชการอยู่กับกอกิวโหมมาเป็นเพื่อนเรา เตยชกแม่ได้ฟังตกใจจึงว่า ถ้าท่าน
 เขาเตยกนบน หลงเหลง ไปด้วยแล้ว คงเกิดเหตุ ไม่ได้ตัวของกง เขาไปเป็นแน
 ทานเซอเราเด้ออย่าพาไปเลย ตนของเสียนตอบว่าชวเกย กอกิวเป็นชนนาง
 ผู้ใหญ่โตบังคับโหมมาด้วยครั้นจะไม่พาไปนั้นไม่ควร พุดแล้วตนของเสียนก็
 กลับออกไปพักอยู่ข้างนอก ครั้นรุ่งสว่างเตยชกแม่จึงส่งคน ไซโหซามไปบอก
 แก่ชองกง ณ เขาเนยชวเปาะ คนไซกรบไปแจ้งความตามส่ง ชองกงได้ฟังก็
 มีความยินดี จึงเอาเงินสิบตำลึงให้คน ไซกานับลากลับมา

ชองกงจึงพุดแก่ทหารทงปวงว่าพระเจ้าของฮยจิงมหนงสอดรับส่งเรา
 ให้เขาไปทำราชการสมดังทศใด เวลามความยินดีนุกทานทงปวงจึงพร้อมใจ
 ด้วยกันเถิด อย่าทำแก่งแย่งให้เสียการเลย

โงวหยงจึงว่า ท่านคดียนต์ที่จะได้ไปทำราชการอยู่ในเมืองหลวงนุน
 เห็นจะไม่สมคิด ด้วยชนนางพวกกงฉวน คอยปองร้าย จะเอาชวตทาน และพวก
 ชาวเจวมได้ขาด ประการหนงหนงสอดรับส่งนุกเป็นสำนวนพวกกงฉวนแต่งชน
 คงจะวากล่าวข่มด้วยอำนาจต่าง ๆ ให้ได้รับความอายเป็นแน่ ชาวเจาคัด
 ว่าถาพวกถอหนงสอดมาถึงแล้วจงฆ่าเสียอย่าโหมนบังคบบุญชาเราได้เลย

ชองกงตอบว่า ชงทานพุดนั้นเป็นแต่การคาดคะเนจะด่อนทำทันทัน
 นั้นไม่ได้ การที่เราตั้งใจสามภักดีจะเสียไป โงวหยงมิได้ตอบประการใดแต่
 ในใจนคคิดจะฆ่าพวกถอหนงสอดเสียให้ได้ ชองกงจึงส่งชองเซงโหจิด โต๊ะ
 เควองบุชาติงไวทถนทงสองข้างทางและหนทางตั้งแต่ทานานนให้ปลาดด้วย

ผ้าแดงตลอดจนถึงค่าย ไหล่ฮวง กวยเต็ง เขียวเหียง ปวยชวนไปคอย
อยู่ทรมายาน่า ไหล่ฮวงเขี้ยวชดจืดเรือข้ามไปรับพวกข้าหลวง นายทหารก็
พากันไปเตรียมตามส่งทุกประการ

ฝ่ายโงวหยงนั้นไม่เต็มใจที่จะให้ไปรับพวกถือหนังสือ แต่ชดชองกง
ไม่ได้จึงเรียก ฮวนเขี้ยวชด มาบอกอธิบาย ที่จะให้คนถือหนังสือ กับชองกงชด
เคื่องกนขน ฮวนเขี้ยวชดรับคำแล้วรีบมาจืดเรือบรรทุกคนตกรวเขียงพร้อมแล้ว
ข้ามไปคอยรับพวกข้าหลวง

ฝ่ายตนจของเสียน เตยกนบน หลเหลง พกอยู่ที่เมืองจจวงรุ่งสว่าง
แล้วพากันไปค้าบลาเตยชกแมลงเรือททาชาม ฮวนเขี้ยวชดก็ให้ทหารถือ
เรือออกจากท่า ทหารตกรวเขียงกรองเฮฮาให้ร้องท่าคะนองต่าง ๆ —
ตนจของเสียน เตยกนบน หลเหลงมีความโกรธไล่ตทหารตกรวเขียงก็โดดลง
นาวายหันไปสน ฮวนเขี้ยวชดจึงว่าท่านข้าหลวงท่าโทษแก่คนตกรวเขียงหัน
ไปเสียแล้วทำอย่างไรเรือจึงจะเข้าไปถึงฝั่งได้ พวกถือหนังสือจึงว่าเจ้าเป็น
เจ้าพนักงานผ่ายบ่าวไพร่ไม่อยู่ในบังคับหันไปเสีย เจ้าจงไล่เรือเข้าไปส่ง
พวกเราให้ถึงฝั่งจึงได้ ฮวนเขี้ยวชดว่าเรือใหญ่เหลือกำลังนักขอแรงพวกท่าน
ช่วยตกรวเขียงบ้าง พวกข้าหลวงว่า เราเป็น ขุนนาง ในตำแหน่ง ได้เชิญ
หนังสือรับส่งมาจะให้พวกเรากกรวเขียงไม่ควรที่ ถ้าไม่เอาเรือเข้าให้ถึงฝั่ง
แล้วจะเขยนเลยเดยวณ ฮวนเขี้ยวชดทำตักใจกลัวฮวนจวนว่า ท่านข้าหลวง
จงกรณางตโทษข้าพเจ้าไว้ครึ่งหนึ่งเถิด ข้าพเจ้าเป็นนักเลงตราดาได้เสีย
แล้วจึงจะมแรง และตรา ท้ายเขาไปพระราชทาน ชองกงนบน ขอโทษข้าพเจ้าได้
ตมบางเถิด พวกข้าหลวงก็ยอมอนุญาตฮวนเขี้ยวชดกรนตราตามพรองไป

ทกไท แล้วเขานากรอกเต็มลงไว้ตงเกาหวงจะไหลรานนจดจิงแสรงพุดา
ชาวพเจามแรงแลวจะโลเรือไปโทกงผงเดยวน

พุดแลวกลกขนยันทาทจะโลเรือ จิงเอาเทาเหยยบประสัดโทหลด
นำโหลปลงเข้าในเรือหลายแหงเจยนจะลม พอพอกทหารของกงพายเรือเล็ก
ออกมาสองลำเรียกโทช่วย ทหารเข้าไปรับอวนเชยวชิตยอกโหลราถ่ายลงเรือ
แลวพาพวกชาวหลวงเข้าไปผงและอวนเชยวชิตาทางนเพราะกลอบายโงวหยง
เมือเรือจอดตงทาแลวลอสอง กวดยเสง เชยวเหยยง ปวยชวนก้อออกมาคานบ
รับชาวหลวงเข้าไป

ตนจองเดยน เดยกนบน หลลเหลง จงวา ของกงน ทาอากรเยอหยง
นักไมลงมาคานบรับเราเอง โขแต่ไพรวปลให้มารับนนไมสมควร ทหารสนาย
จิงตอบวา ของกงตงใจตามภกคณบถอในพระเจ้าแผ่นดินเบอนอนมาก จิงให้
เราผนองลงมาคานบนนาชาวหลวงชนไปค้าย แต่ตงของกงนนคอยรับชยท
โรงพกแลวเชยูทานชนไปเถด พวกชาวหลวงจิงวาพวกเจ้าเอาแต่ปากเบน
ของกานลพดแกตงตาง ๆ จาแลวพากนมาตงโรงพก ของกงก้อออกมาคานบ
รับหนงลตงไวบนโตะ เชยูชาวหลวงโหนงทสมควร แต่ทหารทงปรงนนไม
คานบยนถลงตามอคมอาวชคชยทชยทกคณ

ของกงถามวา ทานทงสามมามความสชชยหรือ ตนจองเดยน
เดยกนบน หลลเหลงจงวา เราเบนชาวหลวงถอหนงลตงรับตงของพระเจ้า
ชองชยจิงมา นายคานและทวเมือชงอยู่ในพระราชอาณาเขตกแต่งคนให้
รับและตงเบนระยะกน โดยอนคบบมความสชชทกแหงทกคานบด ต่อเราลงเรือ
ททาขามมานจิงได้ความทกชดาปาก เพราะพวกชองทาน และชงทาเชนน ไม
สมกบคาชยเจง เดยชกแมสรวเสริญไวย่าพุดมากเลย จิงเบดผนกหนงลอ

ยดตัวลชยไวแฉวหามไว เตยกนบน หลเหลงจงวา ลชยทาบงอาจฉกหนงสอ
 รบสงเสย แลวดตา ขาหลวงเซนน มโทษตอง ในพระราชกำหนด หลายสถาน
 ของกงจงเอาตัวไปจำไว โนมนคองแลวสงเขาไปเมืองหลวง ลชยวงเขามาฉด
 ขอมอเตยกนบน หลเหลงกระชากจากเกาฉแลววา อรรมดาพระมหากษตริย
 จะตรัสสั่งใดก็เป็นมงคดยอมประกอบไปดว้ยเมตตา โอบอ้อมเอาใจอาณาและ
 ประชาราษฎรม โหมขอเจบแคณ ประการหนงทราวว่าม ไตเป็นเสยนหนาม
 ในแผ่นดินแลว จะให้ ผูนน เขาอยู่ ในอำนาจ กแต่งคน ทมตตบญญา ไปเกลย
 กล่อมวากลาวแต่โดยดี ไม่ยกตนข่มท้านสรวเสริญจาสนาบารมของตัวและ
 ไหรบราชบาท เหมือนในหนงสอ ทพวกเจา ถอมาเซนน เราชง เห็นว่า ไม่เป็น
 คารบสง แต่เป็นส่านวนคนกงฉนพวกเจาแต่งเอาเองเราจงฉกเสย

เตยกนบน หลเหลงตอบว่า เมื่อแต่งหนงสอแลวเขาชนถวายให้
 ทอดพระเนตร ไปรดประทยตรายหอสำหรับแผ่นดินมาเป็นสำคัญ ยงไม่เชออก
 หรือ ลชยจงตวาดวาไอ โโกหกแลวเอามอดบปากเตยกนบน หลเหลงดมดง
 ของกงฉฉากตัวลชยออกมาแลวฉดกให้ดงไปเสยจากโรงพัก ของกงกเขา
 พยงขาหลวงสองนายชนนงบนเกาฉจงพดว่า ลชยเป็นคนโตโตรายไม่รู้จัก
 ผิตและชอบ ทานไตเมตตาให้ภยแกเขาพเจาสกครงหนงเถด พวกขาหลวง
 ตอบว่าจะให้เราตโทษกระไรไต ดว้ยลชยทาหยาบคายกับพวกเราให้เสอม
 เสยเกยรตยตพระเจ้าแผ่นดินตงนเราจะเขาไปกราบทลให้ทรวบ ของกงวา
 การทกลมกลายเป็นไปตาง ๆ นนก็เพราะผลกรรมจะให้เขาพเจาเสยความสตัย
 กตัญญูโดยแท้ ถ้าทานกราบทลชนแลวตัวเขาพเจาถไม่พนผิต ถงจะพดจา
 ออกตัวแก่ไซไปอย่างไรก็ไม่ได้ เหมือนกับปลาอยู่ในหนองอนเตยอกน
 และสุวา ทพระราชทาน มานน เขาพเจาจะขอแจกจ่าย ให้แก่ททาว โดยสมควร

ว่าแล้วรันทรมาส่งไห้ทุกคน ทหารรับเอาสุรามาดมพอดกถึงคอแล้วต่างคนต่างบอกว่า สุราจืดเหมือนเจอนาทา

ขณะนั้นลตขม มกทอง เลาดง บูลง ซอจนนกสงสัยสาครญว่าพวกข้าหลวง แกล้งเอาสุราเจอนามาไห้ดมกมความ โกรธนัก จึงวาดขยทำโทษแก่พวกข้าหลวง นนชอบแล้ว แต่ตัวเรายังไม่ได้ลงโทษ ก็พวกข้าหลวง ว่าแล้วต่างคนก็ยกอาวุธสำหรับมือจะเขापนแทงพวกข้าหลวง ช่องกึ่งเขากนกดอกข้าหลวงไว้ พวกทหารจะเขापนกดอกของกึ่งต่างคนลงนงกดอกนใจใหญ่อยู่

ช่องกึ่งจึงบอกพวกข้าหลวงว่าท่านจะอยู่ทนชาไม่ได้ เชิญกลับไปเสียดอกนเถิดข้าพเจาจะเอารถไปส่ง ข้าหลวงกลัวอำนาจพวกทหารก็ไม่อาจพูดจาท่มเถียงจึงรีบพากนมาชนรถ โดยเร็ว ช่องกึ่งก็ขับรถตามไปทหารทั้งปวงคิดจะทำร้าย พวกข้าหลวง ก็ไม่ได้ ด้วยช่องกึ่ง คอยห้ามปราม บองกนอยู่เมื่อช่องกึ่งขับรถมาถึงท่าขาม จึงส่งเขापนกงานเรือให้ขามส่งพวกข้าหลวง ช่องกึ่งส่งว่าท่านเขาไปถึงเมืองหลวงแล้ว ท่านจงช่วยกราบทูลพระเจ้าชองชยจงว่าข้าพเจาตั้งใจถามภักดี จะเขาไปท้าวราชการดลของพระเดช — พระคน โดยสจจริตมิได้คิดประทุษร้ายต่อพระเจ้าแผ่นดิน แต่พวกพนของของข้าพเจายกกระดางกระเดื่องอยู่จะขอทเลาจากลาวไห้ปลงใจสมัครเขาท้าว — ราชการด้วย ถ้าเห็นพรชมกนแล้วข้าพเจาจะมหนังสือบอกเขาไปไห้ทราบ พวกข้าหลวงว่าอย่าฮอนวอนไห้เอาความดีไปกราบทูลเลย จึงตระเตรียมตัวคอยรับทพหลวงจะยกมาเถิดว่าแล้วกชจนกลงเรือขามพากไป ช่องกึ่งขับรถกลับมาคายจงหาพวกพนของทุกคนททำหายาบชากับข้าหลวงมาพร้อมแล้วถามว่าเหตุใดจึงทว่าการเขนมไห้เกิดขึ้น โดยมีไ้เกรงกลัวแก่เราเลย

พวกทกคนยังไม่ทันจะตอบ โงวหยงขึ้นแสดงพตชนว่า ข้าพเจ้าได้
 ทำนายไว้ว่า ในหนังสือคชขมชหยาบชาตางๆ ท่านกับพวกพนของกยงมความ
 ดงตยไม่เชอ ครนได้เห็นอานาชาหลวงและหนังสือสมเหมอนคาข้าพเจ้า
 พนของทงปวงจงมใจเจ็บแค้นเพราะรักท่าน ชงท่านจะทวโทษพนของชองเรา
 นนไม่ควร ถึงท่านจะเอาผิดทำโทษแก่พวกเราประการใดกต ทจะห้ามไม่ให้
 พวกกตงคนยกทัพมานนไม่ได้ ด้วยคงจะคิดทำร้ายเราเป็นแน่ จงตระเตรียม
 ท่านบารงทแกลจททวไร ไหรนเรงคชยรบตกว่า ประการหนงจะได้เห็นมมอ
 กาดงและบัญญัติททวของเรากวอน

ชองกตงโตพงกมโตตอบประการใด โงวหยงจึงสั่งให้ทหารชอมแรม
 แปลงกายคทชารต และชตอ โมงคตนามเพลวระวางชวากหนาม ตามท่านองคก
 แลวให้ทหารมกทตเพลวงฮาอูตต่าง ๆ ไว้ให้ชานชานาญ คชยรบกชงทพเมือง
 ตงเกยจะยกมา

ฝ่ายตนจองเตยน เตยกนบน หลเหลงมาถงเมืองหลวงกพากนไปหา
 ชวเกย ณ บาน แจงความให้พงทกประการ ชวเกยมความชนตควยสมกบท
 คัดไว้ จึงให้คนใช้ไปเชิญทองกวน เอยเจียน กอถกชุนนางผู้ โหญมาพรอม
 กนแลว จึงปรกษาวาชองกตกับพวกคบคตกนเป็นกบฏมหนงชอรบสงให้หาก
 ไม่ชามากลบททการหยาบชาตกหนงชอทงเสย แลวทบทชวหลวงบาดเจ็บ
 เซนนท่านจะคิดประการใด

ชุนนางทงตามตอับว่าพวกเราก้เป็นชุนนางผู้ โหญชวชกนท่านบารง
 แผนตนจะนงเสย ننไม่ควร จ่าจะกราบทลให้ยกกองทัพไปจับพวก โจรชวเสย
 จึงจะชอบ ชวเกยถามว่าเรากرابทลแลวไปรดให้ยกกองทัพไปท่านจะเห็น
 ผู้ใดเป็นเมทพ ทองกวนจงวาข้าพเจ้าจะรบอาสาไป ชุนนางทงตามโตพง

เป็นบักชาย เชยชอบเป็นบักขวา คมทหารหาพนธของเชยวยกไปตงอยทศ
 ตะวันออกกองหนง คมของเป็นแม่พ องชนอยฝ่ายชาย ชงคบอยฝ่ายขวา
 คมทหารหาพนธของชาวไปตงอยทศตะวันออกกองหนง อเชยนเจยกเป็นแม่พ
 ชนทออยฝ่ายชาย ชกเถยวอยฝ่ายขวา คมทหารหาพนธของตายกไปตงอยทศ
 เหนือกองหนง แม่พใหญ่นนชองกงเป็นแม่พ กงชนดินเป็นปลัดทัพและ
 โจทยงเป็นทปรกษา ทหารเอกเป็นบักชาย-ขวาชางละยลบทานาย ทหาร
 เลวสองหมนธของเหลองยกข้ามไปกองหนง ทพลสองทพนนเตยเซงเป็น
 แม่พ เกงอองเป็นบักชาย เตงตชชนเป็นบักขวา คมทหารหาพนธกองหนง
 ดชย ฮวนสย หงชอง ลกนคมทหารหมนหนงรวมนายทพเจดกอง ทหารเลว
 ทาหมนหาพน ทหารมมมอทกสบทา กำหนดให้เตยเซงยกไปก่อนแลวจงให้
 ดชยยกหนนแลวยกกองทัพประจำทิศและทัพใหญ่เร่งยกไปเป็นอันดับ ให้ตง
 คายวางระยะห่างคายทองกวนประมาณห้า แม่พนายกองกตระเตรียมทัพ
 แลวยกข้ามไปตงคายอยตามสง

ฝ่ายเตยเซง เหนือกองทัพข้ามมาถึงฟาก ตงคายพรอมกน แลวยกชนมา
 นาทหารเดิน ผ่านหน้าคาย ทองกวน จนสุดคาย แลวชกมา เลยวตระหลบหลง
 กลับมา

ฝ่ายทองกวน ตงแต่ยกกองทัพมาตงคายอยทาข้าม มิได้แตงมาใช้ให้
 ไปคอยตเหตุ มวดแต่หนงสอกาพยโคลงต่าง ๆ อยุ่ พอท้าวทรกษานาคาย
 เขาไปแจ้งความว่า ทหารโจรนำกองทัพเดินผ่านมานาคาย ทองกวนได้ฟัง
 กตกใจวางหนงสอเสย เรียกทหารชนมาพากนออกมานอกคายพอเห็นกองทัพ
 เตยเซงผ่าน ไปสดมคายทองกวนจะชับมาออกตาม ทหารชาย-ขวาท้ามไว้
 แลวบอกวา เตยเซงคนนมของวเศษ เรียกวาเจยระจอกอกอมคดลาภา - -

ของกงตอบว่า ชิงเราออกมาตั้งอยู่เขาเนียชวเป่าระกมได้เบียดเบียน
 แก้วได้ จำใจมาอยู่เพราะเกลียดชังพวกเจ้าชิงเป็นคนกึ่งฉิน อย่าพูดยกตัว
 อวดอ้างไม่ต้องการ ถ้าจะให้เห็นว่าใครดีแล้วจงมารบกันเถิด ท้องกวนได้ฟัง
 ก็โกรธ จึงส่งตนเขียนว่าท่านจงไปตัดเอาศีรษะของกงมาให้เรา ตนเขียนรับ
 คำแล้วขบมาราทวนตรงเขามาจะรบกับของกง ฉินเหมงเห็นดังนั้นจึงขบมา
 ว่าจะบองชนไปแล้วรองว่าตัวเป็นทหารสำหรับใช้จะมารบกับของกง นนด
 ไม่คิดว่าแล้วแควงกระบองเขารักได้ ตั้งเขียนเอาทวนบองบดด้วยตัวเองไว้
 แต่เปลี่ยนทหารบองกันอยู่ประมาณสามสัปดาห์ ตนเขียนเสียที่ฉินเหมงเอา
 กระบองตลกตนเขียนคอหักตกมาตาย ตั้งเผ่งขบมาเขาได้ทหารแล้วแต่กรน
 ลงไป ท้องกวนเห็นดังนั้นตกใจจึงพาทหารกลับเขาค่ายให้ทหารปิดประตู
 ค่ายมั่นไว้ ของกงจึงส่งทหารให้ระดมตลกค่ายให้พร้อมกันทั้งสี่ทิศ ทหาร
 ทั้งปวงระดมยิงเกาทัณฑ์เข้าไปในค่าย ทหารรักษาหน้าค่ายก็พากันถอยหนี
 ตกเกาทัณฑ์ไปสิ้น ทหารของกงก็ช่วยกันถอนซากศพหน้ามระดมฝังค่ายเข้าไป
 ในค่ายได้ทั้งสถาน ท้องกวนเสียทั้งพาทหารหนีออกจากที่ล้อมหนีไปได้
 ทหารโจรจับมาได้ตาม โงวหยงจึงตีมาล่อสัญญาให้กองทัพกลับมาประชุม
 รวมกันเป็นกองเดียว

ของกงจึงถาม โงวหยงว่ากองทัพเมืองตงเกียเสียทีแก่พวกเราแล้ว
 เหตุใดท่านจึงไม่ไห้กองทัพพวกเราตามตี โงวหยงจึงว่าเรารบตักกลางมือ
 และสติปัญญาชาวเมืองตงเกียไหวไวก่อน ประการหนึ่งข้าพเจ้าเห็นว่า
 ท้องกวนแตกคราวนี้ ก็ยังไม่หนีไปเมืองตงเกียคงจะไปตั้งค่ายคอยรวบรวม
 ทหารพร้อมแล้วจะยกมารบกับเราอีก ถ้าสมมติว่าท้องกวนยกไปตั้งค่ายอยู่
 แห่งใดแล้ว ข้าพเจ้าจะจัดทหารออกข่มร้ายไว้คอยระดมให้แตกไปจึงได้—

ชองกงได้ฟังเห็นชอบด้วย โงวหยงจึงให้ทหารเลวร้อยคนเป็นกองสอดแนม ถ้าได้ความว่ากองทัพของกวนไปตั้งอยู่แห่งใดจงรีบไปบอก ส่งแฉวกให้ทหาร ยกกองทัพกลับมาเข้าค่ายเขาเนี้ยชัวเปาะ

ฝ่ายกองทัพทหารร้อยหนมา พันค่ายเก่าทางประมาณสามสิบลวบรวมนายทหารยังไม่พร้อมขาดแต่ตนเจียนคนเดียวจึงเกณฑ์ทหารให้ตั้ง ค่ายลงไว้ แล้วแต่งกองลาดตระเวนสอดแนมเที่ยวสืบให้รู้วาทักทัพโจรจะตั้ง อยู่แห่งใด

ฝ่ายคนสอดแนมพวกชองกง ครั้นเห็นกองทัพเมืองตงเกียไปตั้งค่าย อยู่ ภิรมมาแจ้งความแก่โงวหยงทุกประการ โงวหยงก็จัดกองทัพเป็นสิบกอง ให้จตุร ลุยเหงคมทหารหาญ ฉินเหมง กวนเสงคมทหารหาญ ลุตซิม บึง คมทหารหาญ ตงเผง ชกเถยวคมทหารหาญ เอียงจ ชองจัน คมทหารหาญ ไฉวจนทง เอียงหยง เจียะฉิวคมทหารเจดพน เตยเซง เกงของ เตงตตชุน คมทหารเจดพน ลชุย เป้าหยก หังชอง ลิกุน คมทหารหมนหนง— ชองกงเป็นนายทัพใหญ่ โงวหยงเป็นทัพรักษา ทหารเอกมมอหกสิบห้า นาย รวมทัพสิบกองเป็นทหารเอกแปดสิบแปดนาย ทหารเลวหกหมื่นเก้าพัน— กำหนดให้กองทัพทั้งสิบกองยกข้ามไปในเวลากลางคืน แล้วห้ามปากเสียง อย่าให้ฮือฮอง กองทัพเกาถองนนเขาซุมรายอยู่ในป่าทั้งสองฟาก แต่กองทัพ ชองกงนนพวกทหารให้รายกันอยู่ตามเชิงเขา ชองกงกับโงวหยงขึ้นไปอยู่ ยอดเขาให้คนไขจาด โต๊ะและสรวางเตรียมไว้ แล้วส่งให้เตยสนไล่เสือหมวก ทองแดงแดงตัวเป็นคนหาปลา พาขเรอชนล่องอยู่ในลำน้ำ ตรงหนทางที่ พวกเมืองตงเกียจะลงมาตักน้ำ นายทัพนายกองมาเตรียมการแล้วก็ยกไปตั้ง อยู่ตามสั่ง

ฝ่ายทองกวนตงคายอกลงสามวันแล้ว ไม่เห็นทัพโจรยกมาจึงปรึกษา
 หองมยุ บัดเสงว่าชะรอยกองทัพพวกโจรจะคิดว่าเราเสียที่ยกกลับไปเมือง
 หลวงแล้วจ้ะเราจะยกกองทัพเป็นกระบวนเดินผ่าน ไปให้พวกโจรเห็นว่า
 เรายังอยู่ไม่กลับไป พวกโจรก็จะยกขามมาทำศึกกับเรา ประการหนึ่งพวก
 โจรจะยกมาควานคองหม่นประมาทเราว่ามื่ออ่อนเสียทีไปตรงหนงแล้ว ก็
 จะชวนกันรุกได้ไม่เป็นกระบวน เราจึงยกทหารโอบล้อมไว้ช่วยกันจับฆ่าเสีย
 ให้สนถงพวกโจรจะคิดแก้ไขอย่างไรเราก็ไม่กลัว ด้วยทหารเรามากกว่า
 สกสองเท่าชงเราคตงนทานจะเห็นประการใด

หองมยุ บัดเสงตอบว่าชงท่านคตงนชอบแล้วเรงยกไปเถิด ทองกวน
 จึงส่งให้จกกองทัพเป็นรูปง เพราะคตวงนนมกวดงอาจรวบรตเอาชวคกได
 ทงกองทัพ ครนถงวณฤษตทองกวนยกกองทัพตรงไปทำขาม ทหารกอง
 สอดแนมมาแจ้งความว่าชวพเจาเห็นชวยมูหนงกรยวเป็นพวกโจร เทยวพาย
 เรตคกเบตหาปลาตามลานา ชวพเจาเรยกหาแะไม้ ทองกวนได้พงนถงสย
 รบคตงพมาถงรมถง พอเห็นเตยสนถอยเรตออกจกพมไม้ ทองกวนให้
 ทหารรธถามว่าไชพวกโจรตกปลาเห็นชองกงยกทัพมาตงอยทไชน เตยสน
 ทำไมได้ยงนถอยเรตเฉยอยู่ ทองกวนจึงให้ทหารยงเกาทถนชไปถกหมวก ลก
 เกาทถนชกระทอนตกลงในน้ำ เตยสนทำไมรสกตว ทองกวนโกรธนถ จง
 ให้ทหารเกาทถนชสามร้อยรมยง ลกเกาทถนชถกถตงแะหมวกตงเมตผน
 แต่ไมเขา ด้วยเตยสนใส่เสอหมวกทงแดงไว้ ทองกวนเห็นคงนนจคคว
 ไชคตงนเป็นคตงยคง จึงให้ทหารพลองสามร้อยลงนาวายไปต เตยสนเห็น
 คตงนนจเบตองเสอแะหมวกออกแล้ว ตอกลงน้ำได้แทงทหารพลองตายสน
 ในลานานนแดงเป็นโลทิต ทองกวนเห็นถกใจยงนมาตงลยอยู่

ขณะนั้นทหารคนสนิทในกองทัพเห็นธงเหลือง โบกอยู่บนเขาจึงแจ้ง
 ความแก่ทองกวน ๆ ได้ฟังนกดงสย จึงสั่งให้ทหารมาสวมรอยขึ้นไปด ทหาร
 มายังหาต้นจะขึ้นไปไม่ พอได้ยินเสียงประทัดสัญญา มาล่อของชน ทองกวน
 แลเห็นชองกิ่งกับ โงวหยงนั่งกัน โต๊ะเสปพรายอยู่บนยอดเขา ทองกวนจึงร้อง
 ว่าอายุกบฏไม่รู้จากความตายมาถึงดวงมวกัน โต๊ะอย โตเรงตตศระระส่งมา
 ให้เราโดยเร็ว โงวหยงตอบว่าเราขาดทหารเจ้าอย่าอดหม่นประมาณนี้ เรา
 จะให้ทหารเลวลงไปตตศระระเสยเดยจนจระวังตัวให้จงดี

ทองกวนได้ฟังก็โกรธ เร่งทหารให้ล้อมเขาไว้มั่นคง ทหารทองกวน
 ยังไม่ทันจะล้อม พอจตุร ดยเหงชบมาพาทหารออกมาจากชายเขา ทองกวน
 ให้ทองมัย บดเสงเขารบได้ประมาณยสบเพลง จตุร ดยเหงทำเป็นอ่อนกำลัง
 ไม่ได้พาทหารหนักกลับมาหาเขา ทองมัย บดเสงชบมาได้รุกเข้าไป
 ถลาตัว ฉนเหมง กวนเสงกชบมาพาทหารออกโจมตีทองมัย บดเสงเขาต่อสู้
 เป็นสามารถจตุร ดยเหงกชบมากกลับมาช่วยรบ ทองมัย บดเสงทานกำลัง
 ไม่ได้กชบมาหนมาหากองทัพใหญ่ ฉนเหมง กวนเสง จตุร ดยเหงกชบมาได้
 ตามตตะลุมบอน ทหารในกองทัพทองกวนเข้าต่อสู้เป็นสามารถ โงวหยงจึง
 จุดประทัดสัญญาให้กองทัพกับทหารเอกหกสิบห้านายเขาระดมตี ชาวพณ-
 ทหารเอกและทหารเลวของทองกวนตายเป็นอันมาก ทองกวนต้านทานมิได้
 ก็แตก ทหารชองกิ่งได้พาพณทหารทองกวนจนได้hitนองแผ่นดิน ทองมัย
 บดเสง ตวนพงกอ มาบวณลกบทหารประมาณห้าหมื่นเศษช่วยกันรบบอน
 พาทองกวนแม่ทัพหนีไปได้ประมาณสองล พอพบอเขียนเจยก ฉิมของคม
 กองทัพสกัดไว้ นายทหารทั้งสองจึงร้องตวาดว่า ไ้กองฉนใหญ่จะวิ่งหนีไป
 ข้างไหน ชองกิ่งให้เรามาคอยเขาชวดพวกเจ้าในหน ทองกวนได้ฟังมีความ

กลัวตัวสยมนตะลงอยู่ ตวนพังกอ มาบวณลเห็นทองกวนสนสดจึงบอกวาทาน
 ยาวตกเลยซาพเจ้าทงสองจะขอต่อสูด้วยซาคก ตวทวนกบหอมย บัดเสง
 จงคคานเลตลอดหนไปก่อน ถาซาพเจ้าเห็นทานไปพนแลดวงจะหนตามไป
 ตอภายหลัง บอกแลดวงตวนพังกอกขบมาเขารบกับอเยนเจยก มาบวณล
 เขารบกับลมของมีไตคชวต ทั้งสองข้างต่อสู้กันไประมาณสามสิบเพลง
 อเยนเจยกเขาทวนแทงถลอกตวนพังกอกตมาตาย ลมของเอากระบองตลก
 สมองมาบวณลแตกตาย ทหารของกงไฉซาพนทหารทองกวนเป็นอดหมาน
 แต่หอมย บัดเสงพาทองกวนกบทหารเลวหนีไป พอพบลตม บัดเสงคมกอง
 ทพเขาตสกัดหน้าลอมไฉ ฮนเทียนหลน เสงหงคมทหารหาพนรบหักออกมา
 ทหารลตม บัดเสงแตกออกเป็นซอง กองทพทองกวนเตรียมตวยงหาทหน
 ออกไม้ พอกองทพตงเผง ซกเดี่ยวยกมาทนมตทบกนลอมเขาไวอก --
 ฮนเทียนหลน เสงหงกขบมาเขารบไประมาณสิบเพลง ตงเผงเขาทวนแทง
 ฮนเทียนหลน ซกเดี่ยวเขาชวานพน เสงหงทหารสองนายตกจากม้าขาดใจ
 ตาย หอมย บัดเสงเห็นตงนบกขบมาเขารบฆ่าพนหักออกไปไมคคชวต--
 กองทพลตมกแตกพ่ายออกไปหอมย บัดเสงพาทองกวนกบทหารเอกทหาร
 เลว ประมาณสองหมนเศษออกจากทลอมไฉรบหนีไปอาศัยอยู่บนเขา
 ขณะเมอทพทองกวนแตกครงกอนน ดเหมงเจ้าเมือง ไชวจิว--
 ไฉเปงอเจ้าเมืองตงจิว ซงคมทหารหมนหนงมาในกองทัพทองกวนนนแตก
 พลตกนกับทองกวนเหลือทหารอยู่ประมาณสพนพากนเลตลอดหน ทหาร
 ของกงมาตงเชิงเขาทหารในกองทัพแจ้งความวาททองกวนหนีไปอยู่บนเขา
 ดเหมง ไฉเปงอมความขมตงนบกขวนกนจะหนีไปหาทองกวนยงหาทหนีไปไม
 พอเอยจ ซอจันคุมทหารขบมาทนมเขารบสกัดหน้าไวลเหมง ไฉเปงอเขา

รบกับเขยจ ขอนจนได้ประมาณสิบเพลงขอนเอาจาวพันถกคอ โงวเปงอี --
 เขยจกเอาจาวพันถกไหลลเหมงตลอดถึงราวนมเจ้าเมืองทงสองชาติใจตาย
 ทหารโจรก็ได้ฆ่าพันทหารเมืองกงเกยตายประมาณสองพันที่เหลืออนนกกพา
 ก็นั่นขนไปหาห้องกงบนเขา เมื่อเขยจ ขอนจนรบกับลเหมง โงวเปงอนน
 ท้องกงรู้ว่าทหารพวกของตัวรบกับทหารโจรมิได้ให้ทหารลงมาช่วย เพราะ
 กลัวกองทัพโจรจะรู้ว่าตัวหลบอยู่บนเขา คิดตรกตรงแต่จะหนีไปเมืองจจว
 เขาตัวรอด ครนเวลาเย็นพอแดดเห็นทพยกมาข้างทิศใต้กองทัพหนง จ้าง
 สัญญาได้ว่าพวกของตัว พอกองทัพเข้ามาใกล้เชิงเขาจึงรู้ว่าจจวชน ท้องกง
 มีความยินดีนกรองเรียกจจวชนให้ขึ้นไปบนเขาต่างคนต่างปรับทุกขหาทางที่จะ
 หนีไปให้พ้นชาติก

จจวชนจึงหาเวลานักจจนค่า พวกโจรเห็นจะยกกองทัพไปค่ายแล้ว
 เชิญท่านรบลงจากเขาโดยเร็วจะได้พากันหนีไป ท้องกงได้พงเห็นชอบจึง
 พาทหารรบลงมาถึงเชิงเขาโดยนเสียงมาล่อและกลองศึกเข้าใกล้ ท้องกง
 จะหนีกลับขึ้นไปบนเขา พอกองทัพโลวจนหนง เขยหยง เจยะสวคุมทหารสกัด
 ไว้ ท้องกงตกใจจึงฮอนวอนทหารวาทานทงปวงจงช่วยเราให้พ้นภัยเถิด
 ทหารทงปวงมีความสงสารท้องกงนัก ทงมุย บัดเสงจึงขบมาฆ่าพัน
 ทหารโจรแตกกระจายไป โลวจนหนง เขยหยง เจยะสวเห็นดงนนักขบมา
 เขารบกันได้ประมาณยสิบเพลง มาทงมุยเหยียบกอนศลาพลาดล้มลง --
 มาทงมุยตกจากหลังมา โลวจนหนงกระโดดลงจากหลังมารวบแขนทงสองได้
 ให้ทหารคุมตัวไว้แล้วกช่วยกันตอตกองทัพท้องกงนเป็นสามารภ

มายบดเสงเห็นเพื่อนตัวถูกจับได้นักเสียใจ ไม่อาจต่อสู้เต็มกำลัง
 จึงบอกท้องกงนกับทหารให้รีบหนีไปข้างหน้า แล้วบดเสงอยู่ข้างหลังดูพลา

หนพลงมาพบกองทัพพลซย เปาหยก หงชอง ลกนกงหนงเตยเซง เกงชอง
 เตงตตชนกของหนงคมทหารออกตสกัดตนทาง ไวบดเตงจะชน ไปชวยกไม่ได้
 ดวยคอยบองกนระวงหลงชย ทองกวนจงไหจวชน ตวนพงกือชอกรบบองกน
 ไวได้ประมาณสิบเพดง ดชยเขาชวานพนตวนพงกือชอกรบบองกน เตยเซง
 เขากอนศลาวเศษชวางถกชมอมจวชน ทหารทงตองนายชาติใจตาย กองทัพ
 ทองกวนแตกตนเป็นอลหม่าน บดเตงกชบมารบวงบองกนทหารไวไม่ให้แตก
 กระจายและทหารในกองทัพทองกวนครงนนไม่เต็มใจรบเพราะรักชวตจงหัก
 หนีชกไปทางเมืองจจวได้ เรงรบพากันหนีมาแต่ในเวลากลางคน ครนมา
 ถึงเมืองจจวแล้วทองกวนไม่แวะอาศัยเพราะนกชายแก่เตยชกแม่จงพากันเดิน
 ทางไปตามชายเมืองจจวตรงไปเมืองตงเกย

ฝ่ายชองกังกบงวทงชยบนเขาจวรุ่งสว่าง แดเห็นทหารคมกกองทัพ
 กลบมา จงตมาลอเรียกกองทัพเขาประชุมพร้อมกันแล้ว นรยทหารกบอภ
 ความทไตรงบกับชาวเมืองตงเกยให้พงทุกประการ ชองกงมความขนตนก
 สรรเสริญสุดบุญญา งวทงเป็นอนมาก จงส่งไหเกบเขาสงชองเครื่อง—
 ศัสตราวุธเสบียงอาหาร ในค่ายทองกวนเสจรแล้วกยกทหารข้ามไปค่าย —
 เขาเนยชวเปาะ ไลจวนหงจงส่งไหทหารคมต้วทองมยเข้ามาไห ชองกง
 จงลุกจากเกาธเขาแกมตชชกเศยชญูไหนงทสมคว

ทองมยคกเขาลงค่านบแล้วถามว่า ชาวเขาเป็นชาติกทานจับได้
 เหตุไฉนจึงไม่ฆ่า ชองกงตอบว่าตัวเรามาตงกชชยในเขาเนยชวเปาะน จะ
 ไตคตตงตัวเขาราชสมบตและเป็น ไจรเทยวตปลนเขาทรพยสงชองมย ไตนนหา
 มได้ เราคคตงใจว่าจะเขาไปทำราชการลของคณพระเจ้าแผ่นดินมไตชาติ เมอ
 มหนงสอรับส่งไหเราเขาไปกคจจะยอมตามรับส่ง แต่เขาหลงนนทาอาการ

ทหารของกงกพามาส่งถึงท่าข้าม หองมัยกชนมาตรงไปเมืองตงเกย เมื่อ
 ของกงส่งหองมัยไปแล้ว โงวหยงจึงวาทขานปลอยหองมัยและสั่งให้ --
 กราบทูลนันทานสำคัญว่าจะสนศกหรือ ของกงจึงถามว่าในบัญญัติของท่าน
 จะเห็นประการใด โงวหยงตอบว่าข้าพเจ้าคะเนการเห็นว่าทองกวนแตกไป
 คราวนี้คงมีใจเจ็บแค้นพากันกราบทูลขอรบอาสาเป็นแม่ทัพยกมาออกการชิง
 ข้าพเจ้าวานเป็นแต่คาดคะเนเอา จะต้องตั้งให้โตจง เล่าตง ปลอมไปฟังข่าว
 ดุให้แนกอน ของกงจึงวาทจะให้โตจง เล่าตงเข้าไปในเมืองตงเกยนั้น
 เกลือกคนรู้จักเป็นอันตรายหรือ โงวหยงตอบว่าทหารสองนายนมสดบัญญัติ
 รู้จักประมาณกำลังตนกำลังท่าน ประการหนึ่งกำลังเดินทางได้ฉนวนระพันล
 จะวิ่งกรวดเร็วไม่มีผู้ใดเสมอพอวางใจได้ ของกงจึงสั่งโตจง เล่าตงไปคอย
 ฟังข่าวตและราย ณ เมืองตงเกย นายทหารทั้งสองก็คานบล่าไปตามสั่ง

ฝ่ายทองกวนตรงมาตงเมืองตงเกยยังไม่เข้าเผา ตรงไปหากอกก
 ณ บ้านเล่าตงความทงปวงให้ฟังทุกประการ กอกกได้ฟังกตใจ จึงวาทานยก
 ทหารไปกวาดสบทมนเหลอทหารมาประมาณสามหมื่นและเสียเครื่องศสดราวอ
 เป็นอนมากถ้าพระเจ้าของฮยงจงทรงทราบท่านก็จะมีความผิดมาก ต้องไปคต
 กับชวเกยจะได้ช่วยกันแก้ไข พุดแล้วพากันมาหาชวเกย ณ บ้าน ปรีกษา
 ปรับทุกชกน

ขณะนั้นทองกวนพุดว่า เรวจะกราบทูลด้วยอบายว้ายกทัพไปตรงน
 เป็นฤดูแลง นำในหนองและบงงวดลงมรดเปรี้ยวเผอคนในกองทัพอาบกิน
 จึงเป็นโรคตายเพราะผิดนทา ถ้าพระเจ้าของฮยงจงทรงเคลือบแคลงสงสัย
 อยแล้ว ท่านทงสองช่วยทูลเสริมเป็นพยานให้เห็นจริงด้วย ชวเกย กอกก
 ตอบว่าเรากจะช่วยทุกแก้ไขให้พนผิดให้จงได้

ขณะเมื่อปรึกษากันอยู่นั้น พอดีของมยุมาถึงเขาไปคำนับทอ้งกวน
จึงถามว่าท่านคิดอ่านประการใดจึงได้กลับมา ของมยุก็เล่าความตามทงของกง
มีเมตตาให้ฟังทุกประการ กอแก้วจึงพูดว่าของกงปล่อยของมยุมานหวังจะให้
ความดีปรากฏเป็นอภัยศกมิให้พวกเรายกกองทัพไป เราจะถูกรับอาสาเป็น
แม่ทัพยกไปเองพตกันแล้วต่างคนคำนับลาไปทอ้ง

ครั้นรุ่งเช้าพระเจ้าของฮยจงเสด็จออกฉวาราชการ ชวเกย กอแก้ว
ทอ้งกวนก็เข้าไปเฝ้า ทอ้งกวนจึงกราบทูลความตามอภัยศกคิดไว้ให้ทรงทราบ
ทุกประการ พระเจ้าของฮยจงแคลงในพระทัยไม่ทรงเชื่อจะชกถามก็ยังไม่ทัน
ตรัส ชวเกย กอแก้วจึงถูกรับอาสาเป็นแม่ทัพ พระเจ้าของฮยจงจึงตรัสถาม
ว่าท่านจะยกไปตรงหนทางอย่างไรจะได้ชัยชนะ กอแก้วทูลว่าตามลเขาเนยชวเปาะ
กับแขวงเมืองจจวมลานากนกลาง ข้าพเจ้าจะขอเบกเงินสำหรับแผ่นดินมอบ
ให้เจ้าเมืองชวตงจตขอไม่ตอเรือรบสองร้อยลำ ข้าพเจ้าจะยกกองทัพไป
เมืองจจวมแล้วจะแบ่งเบนทัพเรือกอนหงจงจะทำการได้ถนัด

พระเจ้าของฮยจงทรงฟังเห็นชอบด้วยจึงพระราชทานกระบี่ --
อาญาศทตตงกอแก้วเป็นแม่ทัพ กอแก้วรับกระบี่อาญาศทตแล้วกรวย
บังคมลาออกจากทเฝ้า จึงส่งเจ้าพนักงานเบกเงินสำหรับแผ่นดินตามลหาบ
แล้วใหม่ทอ้งตราเกณฑ์เจ้าเมืองชวตงและทวเมืองชนตอเรือรบสองร้อยลำ
กำหนดให้แล้วแต่ใน๖๐วัน ถ้าพนักกำหนดจะทำโทษตามอาญาศทแล้วจะใหม่
ทอ้งตรวจเกณฑ์ทหารตามทวเมือง ให้สมทบยกเป็นกองทัพไปเขาเนยชวเปาะ
ให้พร้อมกัน

ขณะนั้นชวเกยจึงววจงขานเกณฑ์กองทัพทวเมืองททางไกลกับ
เขาเนยชวเปาะนั้นไม่ชอบ เพราะเหตุว่าไม่รู้จักทางหนทางได้และครั้งก่อนเคย
ทหารมากก็เพราะเกณฑ์กองทัพทวเมืองททางไกล ขอให้ท่านเกณฑ์ทหาร

หัวเมืองทไกลเขาเนยชวเปาะเกิด กอกกวไตพงกเหนชอบด้วย จึงส่งให้เกณฑ์
 อองหวนเจ้าเมืองฮอบก ขอเกยเจ้าเมืองไทหวน อองบนเตกเจ้าเมือง --
 ฮองหลง บวยเตยเนเจ้าเมืองยอหนา เตยโคเจ้าเมืองอนผิง เขยอนเจ้าเมือง
 ดนเหลง ฮนชนปอเจ้าเมืองเองหมง หลตของกตเจ้าเมืองฮนเอียง ฮนงวนตน
 เจ้าเมืองแพเศย เกงตงเจ้าเมืองเทยนจยให้เจ้าเมืองสับเมืองนเกณฑททหาว
 หัวเมืองมาเมืองละหมน แต่เลามงเหลงเจ้าเมืองเกยนทงฮนนเป็นคนชานาญ
 ในทางเรือให้เกณฑ์ททหาวสำหรับเรือหมนหาพนและกองฉาเลยงกับเดบียง
 อาหารนนเกณฑเฉลยหัวเมืองทกเมือง แลวเขียนหนังสือบายส่งให้บงฮไป
 เทยวเกบเรือของราชฎวในเมืองหลวง กำหนดให้มตองเกณฑ์ทงนไปประชุม
 พรอมกัน ณ เมืองจจวให้ทนกกำหนด ถ้าผู้ใดมาไม่ทนกกำหนดจะเอาโทษถึง
 ตาย เจ้าพนักงานก็ไปกระทำตามคำสั่ง

ฝ่ายเจ้าเมืองทงปวงได้ทราบความตมตองตราแฉว ก็เร่งรัดกันตอ

เรือรบและเกณฑ์พลจตหาเสบียงอาหารได้พรอมแฉว ก็พากันยกกองทัพเรือ
 มาประชุมอยู่ตามกำหนด เตยชกแม่เจ้าเมืองจจวก็มหนังสือบอกขาราชการ
 ไปให้ทราบ กอกกวไตแจงวากองทัพหัวเมืองยกไปบรรจบพรอมกันอยู่ --
 ณ เมืองจจวก็มความยินดีนัก จึงเลือกเอาทหารรักษาพระองค์ทกฉาแขงหมน
 หาพน ตงชเอง ตงชหยงททหาวเดอชวย-ชวา และจัตนางมโหระและคนชบรือ
 ทรบงามเสยงไฟระไปด้วยตามสืบเศษ สำหรับจะได้ชบรือให้เบนทศบาย
 จะไหนดางนนงไปบนรถ ครนถงจนถูกชตกอกกวให้ปลุกศาดเทพารักษ แต่
 เครื่องบวงสรวงเชยนและเชนงชยเสรจแฉว จึงยกทัพออกจากเมืองตงเกย
 ตรงไปเมืองจจว

ฝ่ายไตง เลวตง ชงชองกิงไซมาสอตแนมพงชางนนได้ทราบว่า

กอกกวเป็นแม่ทัพเกณฑ์ททหาวหัวเมืองกวาสบหมน จึงรีบไปแจงความแก่

ชองกงให้ทราบทุกประการ ชองกงได้ฟังตกใจจึงถามไฉนหนงว่า กอกกวยก
 กงทัพใหญ่มาทางบกทางเรือท่านจะคิดอ่านประการใด ไฉนหนงตอบว่า
 ทหารของเรามมอเข้มแข็งชำนาญในขบวนรบทุกคน อนึ่งกองทัพทหารเรือ
 ของเราก็ดูเตรียมประจำทำไว้มิได้ขาด ข้าพเจ้าจะคิดเอาชัยชนะให้จงได้
 ชองกงว่าการส่งไต่ทหานจืดจางนั้นเราชอบทุกประการแล้ว แต่กอกกวยก—
 กงทัพมาครมมทหารถึงสิบห้าหมื่น ทหารของเราจะสู้ต่อสู้อันใดหรือ
 ไฉนหนงจึงว่าลक्षणจะทำการสงครามก็ต้องอาศัยความเพียรและสติปัญญา
 เป็นประมาณ ถ้าหาปัญญาไม่ได้แล้วจะมีทหารมากสักเท่าใดก็ยอมจะ—
 ปราศยอมมอบปัญญาเป็นแน่แท้ ท่านไม่วรรอเมื่อครึ่งแผ่นดินสามก๊ก เล่าปม
 ทหารสามพัน ใจโดยกกงทัพมาหลายสิบหมื่น แต่ถึงกระนั้นกิดขงเบ้งยังคิด
 กดอธิบายเอาชัยชนะให้ใจใดแตกไปได้ และกองทัพของเรานมทหารมากกว่า
 เล่าปมสองสามแสนจะคิดเอาชัยชนะกอกกวยกไม่ได้หรือ ท่านอย่าวิตกเลยข้าพเจ้า
 จะรบเป็นภาระตัวเอง ชองกงตอบว่าการส่งไต่ทหานรบเป็นอิสระแล้วเราก—
 ว่างใจ ซึ่งจะคิดอ่านเป็นประการใดนั้นสุดแล้วแต่ปัญญาของท่านเถิด ไฉนหนง
 จึงส่งให้เตรียมกองทัพบกและเรือไว้พร้อมเสร็จ

ฝ่ายกอกกวยกกองทัพมาถถึงเมืองจิวแล้ว เตยซกแม่และหัวเมือง
 ทงป่วงทมาประชุมปรึกษากันเขาไปคำนับแล้วคอยฟังราชการอยู่พร้อม
 กัน กอกกวยกให้เจ้าพนักงานตรวจทหารให้ครบตามจำนวนเกณฑ์แล้วจึง
 ปรึกษานายทหารทงป่วงว่าเราจะคิดถลศึกประการใดจึงจะได้ชัยชนะโดยง่าย
 ขณะนั้นของทวนจึงพูดว่าครมมกองทัพเรามทางบกทางเรือ ๓๐
 ให้ท่านแม่ทัพยกไปยงศึกไว้ ถ้าเห็นว่าพวกโจรยกทัพออกจากค่ายข้ามมารบ
 ตัดฟันกันอยู่จึงให้ทหารกองทัพเรือยกเข้ารบชิงเอาค่ายเขาเหยยชัวเปาะ

ได้แล้วให้ทหารเรือขนรักษามนใจ ถ้าของกงวาทพเรือยกไปรบค่ายจะ
 แบ่งกองทัพไปช่วยการศึกก็จะไม่ปกติต้องรบระวางหลงทางสองฝ่าย ประการ
 หนึ่งถ้าเราตีค่ายสมความคิดแล้ว ของกงกโมมทมนฮาศยถงจะสู้รบกับเรา
 ก็ไม่แข็งแรงด้วยความเสียใจเราจึงจะยกทหารระดมตีเข้าเต็มให้เต็มมือถึง —
 โงวหยงมบญญาจะคิดอ่านแก้ตัวอย่างไรก็ได้คงแตกเป็นมั่นคง

ถอกิวไตพงกเห็นชอบ จึงจัดกองทัพเป็นกระบวนพิชัยสงคราม ให้
 อองหวน ซอเกียเป็นทัพหน้า อองบนเตก บวนเตียนเป็นทัพหนุน เตยโค
 เขียนเป็นบักชาย ฮนชุนป้อ หลงของกตเป็นบักขวา ฮนงวนตุน เกงตองเป็น
 ทัพหลังและกองทัพเรือนนตงซหยงเป็นทัพหน้า เลามงเหลงเป็นทัพใหญ่แล้ว
 ส่งตงซนหยง เลามงเหลงวาทาเห็นกองทัพของกงยกเข้ามาพักมารบตีพันกัน
 อยู่กับกองทัพเราแล้วให้เร่งยกทัพเรือระดมตีค่ายเขาเนยซัวเปาะ ให้แตกจงได้
 จะได้กำหนดกองทัพเรายกล่วงหน้าไปก่อนวันหนึ่งจึงให้ทัพเรือยกตามไป ส่ง
 แล้วถอกิวยกทัพใหญ่ตรงไปถึงท่าข้ามจึงส่งทหารให้ตั้งค่ายรายไปตามฝั่ง
 ทางด้านาประมาณหกสิบกองตระเวนกันไปแจ้งความแก่ซอของกง โงวหยงให้
 ทราบทุกประการ โงวหยงตระเตรียมทหารพร้อมแล้วจึงหวัดวอวนเซียวช่วย—
 อวนเซียวเหงา อวนเซียวชิตมาแล้วบอกออบายให้แต่งกลจัดทหารไว้รับ
 กองทัพเรือเป็นสามารรถ ส่งแล้วถอกิวยกกองทัพเข้ามาตงค่ายประชิดอยู่ริมนา
 ส่งทหารทมสมอ ให้คุมทหารเด็ดลวดไปซุ่มอยู่ตามทางทคบชนหลายกอง
 ทหารก็ยกไปซุ่มอยู่ตามส่ง

ฝ่ายถอกิวครั้นแจ้งวาทของทัพของกงยกมาตงค่ายประชิดแม่น้ำก็
 ความยินดี จึงพดกบทหารทั้งปวงวาทารศึกตรงนั้นเห็นจะสู้เราเร็วความปวารณา
 เหมือนคำอองหวนท่านายไวเป็นแน่ ด้วยเห็นว่าของกงมาตงค่ายอยู่ริมฝั่ง

เขานาใจหลงเขนน ถ้ากองทัพเรือเรายกมาถึงแล้วให้ตระดมข้างหลังค่าย
 กองหนึ่งออกกองหนึ่งหนีให้ตายเขาเนยชิวเปาะ ฝ่ายกองทัพเรากดกระหนาบ
 เข้าไปเห็นจะได้ชัยชนะทั้งสองข้าง ทหารทั้งปวงตอบว่าขงท่านคิดการ
 อย่างสมควรแล้ว กอิกจึงส่งมาไซให้ไปบอกกองทัพเรือรบยกตขนมมา โดยเร็ว
 กอิกขนมมาพาทหารออกมาจากค่ายไม่เห็นกองทัพโจรยกออกมารบ จึงให้
 อองหวนขนมมาไปร้องท้าวว่า ไอ้โจรยกกองทัพมาถึงแล้วทำไมจึงมุดหัวอยู่ใน
 ค่ายเล่า ทหารหน้าค่ายก็เอาเนื้อความไปแจ้งแก่ชองกง ๆ จึงบอก โงวหยงว่า
 กอิกให้ทหารมาทวารบนนครเราจะยกออกไป ว่าแล้วขนมมาพาทหารออก
 มานอกค่าย

พอแลเห็นอองหวนขนมมาอยู่มุดค่าย ชองกงจึงขบมาขนไปยืนอยู่
 หน้าทหาร อองหวนจึงคิดว่าไอ้โจรจงเร่งลงจากมาเข้ามาให้มิดเสีย โดยด
 เด็ด ชองกงตอบว่าตวจวนกเลาขอความมอดมานานแล้ว บदनเจ้าจะเอา
 ศรัทธามาเช่นอาวธของเราเป็นแน่ ประการหนึ่งพนักหกลมกหงอกถึงแก่ความ
 ขราแล้วจงเร่งกลับไปรักษาชีวิตให้ตาย โดยปกตติกว่า อย่ามาตายด้วยคม
 อาวธเลย อองหวนได้ฟังก็โกรธจึงตอบว่าถึงตวจวนเราแก่เดมาแล้วกยงเซอกาลง
 วาของไว้อยอนตวจวนยงหน่มอยงมาลองตมมอดสภยสบเพลิงเกิด ว่าแล้ว
 ขบมาตรงเขามาจะรบกับชองกง ลมของจงขบมาสวนอกกรบ ทั้งสองข้าง
 ตวงกมกาลงวองไวไม่เสียหแต่รบกันอยู่ประมาณสามสับเพลิง พอเวลาเย็น
 ต่างคนก็ตมาลอเล็กกองทัพกลับเขาค่าย ครนรุ่งขนเวลาเขากอิกกับทหารพา
 กันออกมาประชุมอยู่หน้าค่าย

ฝ่ายชองกงยกทหารออกมาขนมคอยทออยู่ ขณะนั้นเกงตงจึงบอกกอิก
 ว่าเวลาขนมของหวนออกกรบกับลมของไม่แพ้ชนะกัน เวลาขนมขวาพเจ้าจะ

ขออาสาไปตัดศีรษะทหารโจรมาให้ท่านเป็นบำเหน็จมอ ฉาแล้วขบมาราทวน
 ออกมา อเจียนเจียนเห็นดงนกกขบมารางาวออกไปปะทะปลวาทวนไว้
 นายทหารทั้งสองเขาตอลูกนเป็นสามารได้ประมาณสามสิบเพลง เก่งตงชก
 มาผลทำไหหลงเขาชดอเจียนเจียนยกเอากะบองตลกตลกคชขบลงบนหลังมา
 แล้วเอางาวพันศีรษะเก่งตงหวมาไหของก กอกิวเห็นทหารตายกโกรธจึง
 ไหฮงงนตนออกรบ ฮงงนตนรบคฉาแล้วขบมารางาวออกมา ตงเผงกขบมา
 เขารบได้ประมาณสิบเพลง ฮงงนตคทำเดยทขบมาหน ตงเผงไม่รู้ ในอบาย
 ขบมาได้ไม่ระวัง ฮงงนตนชายตาดเห็นไตทงชกตกเกาทณชยงชามา
 หลายลก ตงเผงยกทวนชนบดลกเกาทณชดกมอชวย-ชวาทวนพลตตกจะชก
 บงเหยนมาหนไมถนค ฮงงนตนขบมาเขามาจะชา พอลมของ อเจียนเจียน
 ขบมาถลนเขาถกนไว้ พาเขาตวตงเผงหนมาไต กอกิวเห็นไตทงชบทหาร
 เขาไตตะลุมบอน กอทพชองกไมทนตงตวกแตกเดยททหารเลวหลายคน
 พากนทนเขาบคประตมนไว้

กอกิวจึงปรึกษาทหารทงปวงฉาเราจะรบหกคายเลากองทพยงหามา
 ถึงไม ถ้าเราทำการเข้าไปไมสมคคจะเดยท ถ้ากองทพเรอเรามาถงจงต
 กระทบพคเดยทจะแตก ชงเรอฉานทานจะเห็นประการไต ทหารทงปวง
 ตอบฉา กอทพชองกเหมือนกบลกไก่อยในกามอจะบบเดยทเวฉาไตก็จะตาย
 ชงทานจะรอกคยกองทพเรอไหมาชวยตกระหนาบนนชอบแล้ว กอกิวจึงพา
 ทหารกคขบเขาคายแล้วตงไหมาไซไปเวงกองทพเรอไหรบยกมา กอกิวและ
 ชองกตางคนไหทหารรักษาคายมนไวไหทหารออกรบกันหลายเวฉา

ฝ่ายฮงงนเชยวช ฮงงนเชยวเหงา ฮงงนเชยวชิตทพเรอพากนมา
 เตรียมการตามอบายงอวหงตง จึงเกณชททหารไหตดไมมถกนมาชอนกาย

จมไว้ในน้ำ ชักทงญาและสวะมาบัดไว้มโห่เหิน แล้วจตเรือพายบรรจทหาร
ชุมไว้ในคลองแยกจงสงวากองทัพเรือชาวเมืองตงเกียยกมาตงจงเวงพายเรือ
ตัดกลางกระบวนให้ขาดออกเป็นสองตอน แล้วรบบ้องกันไว้อย่าให้เข้าแก่
กันได้ แต่ลยเหงนนโห่คอยอยู่ถาเห็นพวกซาคกมาก โห่दानาจับพวก ซาคก
ทหารทั้งปวงกเตรียมการไว้ตามสั่ง

ฝ่ายตงชหยง เลามงเหลงได้แจ้งความตามมาไซบอกรเร่งทหาร
ยกทัพเรือรบตามมา ครนถงทมทญาและสวะไม้ทนพิจารณา ตงชหยงทัพ
หนากเร่งทหารไล่เรือขึ้นไป เรือลาหนากเกยไม้ชอน เรือมาทหลังกเกยท้าย
ตอกนจนเรือกองทัพหน้าตดกนทงสน ทหารในเรือชองจะถอยหลังออกก
ไม่ได้ ทหารเรือพวกชองกงทชุมอยู่ในคลองแยกเห็นตงนกรบพายเรือตรงต
ออกมาเรือทไม้ตดกซาคตอนถอยหลังห่างออกไป อวนเขยววย อวนเขยวเหงา
อวนเขยวชตกจุดประทคตมาลลตญญายกทหารแยกออกเป็นสองทาง แล้ว
เขาระตมตกกองทัพตงชหยง เลามงเหลงตามทานมิได้กแตกไป ทหารโจรได้
ฆ่าพน ทหารเมืองตงเกียตายเป็นอันมากนำในลำคลองแดงเป็นสาย โลหิต
อวนเขยววย อวนเขยวเหงา อวนเขยวชตเขารกได้ ตงชหยงตกใจกลัวโด
ดงในน้ำตาหน ลยเหงกदानาไลจับมตเขาตวชนมาสั่งให้ทหารคุมตัวไว้ แต่
เลามงเหลงดงนาวายหนไปได้ ทหารทั้งปวงกชวยกบเกบเขาสงของเครอง
ศัสตราวุธและเรือรบได้เป็นอันมาก นายทหารทงตามกมหนงลอบอกไปถึง
โงวหยงให้ทราบทุกประการ โงวหยงกมความยินดีจงบอกชองกงและ—
นายทหารวากกองทัพกอกแตกไปจันนเบนแน ทานทงปวงจงจตเตรียมตัวให้

พร้อม เราจะคอยตักดูอยู่บนหอรบ ถ้ามืดปรากฏแล้วจะจุดประทัดตามลอส
ชนเป็นสำคัญ

ฝ่ายกอกิวได้แจ้งจากกองทัพเรือเสียแก่พวกโจรก็มีความเสียใจนัก
จึงปรึกษาแก่นายทหารจากกองทัพเรือแตกพวกโจรตรงนักเพราะนายทหารของ
เรามความประมาทจึงเสียที ซึ่งจะทำการศึกต่อไปเห็นไม่ตลอด เราคิดว่าค่า
วอนจะลวาทพดอยไปตงกกองตอเรือรบอยู่เมืองจิวว ถ้าการสู้เราจึงยกมา
ทาดอครึ่งหลัง นายทหารทงปวงได้พังกเห็นชอบด้วย กอกิวจึงส่งทหารให้
รวบรวมเครื่องศัสตราวุธและเสบียงเตรียมการไว้พร้อม ครั้นเวลาพลบกอกิว
ให้ทหารกองเพลิงตเกวาระและมาลอสออกสูงกว่าทกวันและกอกิวทาทางนหวม—
ให้ช่องกงจูวจะล่าทัพ กอกิวจึงให้ผ่อนเสบียงอาหารคนเจ็บป่วยไปก่อน
แล้วยกกองทัพตามไปข้างหลัง

เมื่อกอกิวล่าทัพไปนั้น โงวหยงดูอยู่บนหอรบเห็นกองทัพกอกิวทำ
ผิดปกตักเข้าใจว่าจะหนีจึงรีบลงมาจากหอรบให้ทหารจุดประทัดตกลงและ
มาลอสเสียงสนน กอกิวได้ยินเสียงมาลอสและกลองกตักใจจึงเร่งเดินทัพมา
โดยเร็ว ทหารโจรยกตามมาทัน กอกิวก็ขับทหารออกสู้รบเป็นสามารรถทหาร
โจรชำนาญในชบวนรบได้ฆ่าพันทหารเมืองตงเกยตายลงหลายพัน เก็บได้
เครื่องศัสตราวุธเป็นอันมาก แล้วกกลบมาแจ้งความให้ช่องกงฟังทุกประการ
ช่องกงได้แจ้งกมความยินดีจึงให้ยกขบวนไปค่ายเขาเนยชวปะ

ขณะนั้นอวนเซียวชย อวนเซียวเหงา อวนเซียวชด ดยเหงกพาดัว
ตงชหยงกับเครื่องศัสตราวุธเข้าไปให้ช่องกง ๆ จึงให้เอาตวตงชหยงไปจำไว้
แล้วปูนบำเหน็จนายทหาร โดยสมควรแก่ความชอบ

ฝ่ายกอก๊กกับทหารพากันมาถึงเมืองจิวเฉวณกพักอยู่ในแคว้นจิวเฉวณก
 เกณฑ์เจ้าเมืองกรมการตอเรือและฝึกหัดทหารให้ชำนาญในขบวนรบ เวลา
 วนหนงกอก๊กออกว่ากรอยู่หน้าแคว้นผู้รักษาเมืองและนายทหารก็ไปประชุม
 พร้อมกัน กอก๊กจึงถามขุนนางทั้งปวงว่า กองทัพโจรมีอำนาจได้ชัยชนะก็—
 เพราะสติปัญญาใจหยงผู้เดียว ถ้าเราได้ตัวใจหยงมาไว้หรือคิดอ่านฆ่าเสีย
 ได้แล้วชองกงกับทหารก็จะอยู่ในแคว้นมมอเราเป็นมั่นคง

ชองกงเจ้าเมืองไท่หนงตอบว่า ขงท่านจะคิดอธิบายเกลียดกล่อมและ
 ฆ่าใจหยงนั้นบ่ยากเพราะใจหยงคนนั้นสติปัญญาดีมากท่านจึงคิดอ่าน
 ฆ่าผู้อื่นสติปัญญาความคิดการศึกสู้กับใจหยงจึงจะควร กอก๊กถามว่าท่าน
 ยังเห็นผู้ใดมีสติปัญญาบ้าง ชองกงตอบว่าคนมีสติปัญญาได้ร่ำเรียนตำรา
 พิชัยสงคราม รู้ฤกษ์บนฤกษ์ล่างถ้าท่านได้มาไว้แล้วการศึกคงสำเร็จ กอก๊กจึง
 ว่าเรากับบุนฮวนเจียงยังไม่รู้จักคนเคยกันถึงจะมหนงสอแต่งตั้งคนไปเกลียดกล่อม
 ทัใหม่จะมา ครั้นเราจะไปหาเองก็ไม่ได้ด้วยดีตราซการ จะคิดฉนั้นได้จึงจะ
 ได้ตัวบุนฮวนเจียงมา ชองกงตอบว่า บุนฮวนเจียงกับข้าพเจ้าเป็นเพื่อนเดิน
 กันมาแต่เล็ก แลวกได้เรียนหนังสืออาจารย์เดียวกัน ถ้าข้าพเจ้ามหนงสอไป
 ชกชวนกเห็นจะเขามาตำราซการช่วยด้วยท่าน กอก๊กได้ฟังมีความยินดีนัก จึง
 ให้เสมียนเขียนหนังสือแล้วจดเงินหารอยตาลงกับแพรต่าง ๆ ยัดบไม่ไหคน
 ไ้คุมไปให้บุนฮวนเจียง คนใช้รับหนังสือและส่งของแล้วค่านับลาไปตามส่ง

เวลาวนหนง ชองกงกับพนองเหล่านนประชุมกันอยู่หน้าค่าย ทหาร
 กองสอดแนมไปแจ้งความว่ากอก๊กลาทัพไปตั้งกองฝึกหัดทหารและตอเรือรบ
 อยู่เมืองจิวเฉวณกจะยกมาออก ชองกงได้แจ้งจึงปรึกษาใจหยงว่าเราจะละให้
 กอก๊กตอเรือจะยกมาท้าวรายเรานนจะต้องสู้รบจนสิ้นฝีมือหนักแรงทหาร เรา

คิดจะยกไปรบยวตกไว้อาให้กองทัพทำการใหญ่ได้นัดท่านจะเห็นประการใด
 โงวหยงตอบว่าซงท่านคนนั้นชอบแล้ว ซองกงจึงแบ่งทหารให้ยวตกอาศัย
 พอสสมควร แล้วจึงจัดกองทัพเป็นขบวนยกมาเมืองจิว ทหารกองตระเวนก็
 ไปแจ้งแก่กองทัพให้ทราบทุกประการ กองทัพได้แจ้งจึงเกณฑ์ทหารชนรึกษา
 หนาที่เชิงเตนเป็นสามารณแล้วจัดทหารเตรียมไว้สำหรับจะต่อสู้กับทหารโจ

ฝ่ายซองกงยกกองทัพมาใกล้เชิงกำแพงเมืองจิว ก็หยุดพักทหาร
 อยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ จึงใช้ทหารไปร้องดำว้าโฮกอกวรับอาสาเจ้าแผ่นดินมาแล้ว
 ท้าไม้หนมาอยู่ในเมืองจิวแล้ว บัดนี้นายเรายกทัพมาถึงแล้วจึงออกมาค้ำบ
 เสี้ย โดยตจจะปล่อยให้กลับไปหาบุตรภรรยา ณ เมืองตงเกีย ทหารหนาที่
 ได้ขนกไปแจ้งแก่กองทัพให้ทราบ กองทัพได้ฟังมีความโกรธจึงขึ้นมาพาทหาร
 มาประชุมอยู่ประตูเมือง แล้วส่งให้ฮันซุนปอกคุมทหารเปิดประตูออกมาร้องว่า
 โฮพวกกบฏนทระนางตจนัก เราจะตัดเอาศีรษะไปให้ท่านแม่ทัพจงได้ว่าแล้ว
 ขบมาตรงเข้ามา ซองกงจึงให้เอเชียนเจยกขบมาออกรบ ทหารทั้งสองฝ่ายก็
 ตอสูกันประมาณห้าสิบเพลงมิได้เสยทแถกกัน

เอเชียนเจยกจึงคิดว่าทหารคนนมผสมเอเชียนจะหักด้วยกำลังเห็น
 จะไม่ได้ คิดแล้วทำอุบายชักมาหน ฮันซุนปอกขบมาตามมาจนถึงชายนา
 ทนกันเข้า ฮันซุนปอกเอาง้าวแทงเลยไปในหว่างรักรหว่างชาย เอเชียนเจยก
 ก็เอาแขนหนีบไว้ได้ จึงชักกระบองออกจะตฮันซุนปอกเอามือจับกระบอง
 ไว้ได้ นายทหารทั้งสองต่างชูดชิงอาวุธกันจนตกจากหลังมากยงไม่วาง --
 เอเชียนเจยกก็กระชากกระบองและง้าวด้วยกำลังแรง ฮันซุนปอกขบไม่ทน
 พากันลงมกลดลงนำอาวุธหลุดจากมือ นายทหารทั้งสองก็วางน้าปลากันอยู่

ขณะนั้นเตยเซ่งคมทหารจะมาช่วย พอแลเห็นอเฮยนเจยกกบ --
 ยืนชนปอดลงไปปลากันอยู่ในน้ำ เตยเซ่งจึงให้ทหารประดาน้ำลงไปจับตัว
 ยืนชนปอดขึ้นมาแล้วอเฮยนเจยกกตามชนมาด้วย เตยเซ่งจึงเอาง้าวและมา
 ของทหารเลวให้แก่อเฮยนเจยกกรบกลับไปค่าย แต่เตยเซ่งกับทหารประมาณ
 ห้าพันคนตัวยืนชนปอดไปยังหาดังไม่ พอพบบวณเตยนคมกองทัพมาตสกัดหน้า
 ใจ เตยเซ่งก็ขบมาเขารบได้ประมาณห้าเพลง เตยเซ่งชักมาทาทน บวณเตยน
 สำคัญว่าแพกขบมาได้ตามไป เตยเซ่งเหลียวหลังซ้ายตาดเห็นได้ทกเอาก้อน
 ศิลาขว้างไปถกเสกหน้าโลहितไหล บวณเตยนเสยทกชักมาทน เตยเซ่งขบมา
 ได้ตามไปเต็มกำลัง เมื่อเตยเซ่งได้บวณเตยนไปนั้นได้พิจารณาข้างซ้ายและ
 ขวามุ่งเขม้นหมายจะฆ่าบวณเตยนให้ได้

ขณะนั้นเตยโคคุมทหารจะมาช่วยบวณเตยนแลเห็นเตยเซ่งขบมาได้
 บวณเตยนมา เตยโคก็ชักมาพาทหารหลบเข้าอยู่ในชายไม้ พอเตยเซ่งขบ
 มามาก เตยโคเอาเกาทัณฑ์ยิงไปถกตามาข้างขวา ม้าตกใจกระโดดสลด
 เตยเซ่งพลัดตกจากหลัง มานนวงหนไปด้วยกำลังเจ็บ เตยโคขับทหารเข้า
 รุมรบหวังจะจับ เตยเซ่งก็เข้าสู้รบเป็นสามารถ บวณเตยนเห็นดงนกกชักมา
 กลับมาช่วยรบ เตยเซ่งก็ควงทวนบองกันออกรบไว้ ครั้นจะชักอนศิลาพิเศษ
 ก็ไม่ได้ด้วยมือไม่วางแต่รบบองกันด้วยประมาณยดบเพลงเห็นเลือดกำลังนก
 จึงวิ่งหนีไป เตยโค บวณเตยนชัยจะชักมาไปตาม พอฉนเหม่ง กวนเตงขับ
 มาพาทหารเขาตสกัดหน้าใจ นายทหารและทหารเลวเขาตอสูกันเป็นอลหม่าน
 เตยเซ่งเห็นพวกของตนมาช่วยมีความยินดี จึงวิ่งกลับมารบโดยกำลังแข็งแรง
 แย่งชิงเอาตัวยืนชนปอดคนมาได้แต่รบขบเดียวกันอยู่ประมาณสามโมงเศษ
 ทหารโจรมีกำลังชานาญ ในขบวนรบก็ฆ่าพันทหารตงเกยตายลงมาก --

บวงเตยน เตยไคนนถอยกำลังลงเห็นจะดี ไม่ได้ชวณกันขึ้นมาพาทหารหน
 กลบเขาเมืองจจว เตยเซง ฉนเหมง กวนเสงกพากนมายงทชมนมแลวดเอาตัว
 ฮนชนปอเขาไป ไทชองกิง ๆ จึงไทเล็กกองทพกลับไปเขาเนยชวเปาะ ครนถง
 กไททหารแกมดฮนชนปอ และถอดเครื่องจางตงชหยงทกองทพเรือจบบมาได
 แตครงกอนนนออกมาแลวดไทนงทสมควร

ชองกิงจจวราชชอภยเสยเถดทานทงสองอยามควมพยาบาทแกเวาเสย
 ฮนชนปอ ตงชหยงตอบวาชาพเจาเบนชาคกทานจับไดไมชานนคนชองทาน
 ทาทสุมได ชาพเจาไมคดรายแกทานตอไป ชองกิงตอบวาเวาไมทาอนตราย
 ทานจะไดหมายประโยชน์ในสิ่งอนนทานได หวงเอาพระเดชพระคุณพระเจ้า
 ชองฮยจงเบงทพง และชงเวามาตงอยตาบดเขาเนยชวเปาะน มีคคต—
 ประทษรายแยงชงเอาราชสมบตตงตวเบงใหญ่ คคจะเขาไปทาราชการชอง
 พระเดชพระคุณมีไตชาต แตหาชองโอกาสมีไตฮนชนปอวาครงกอนกได
 มหนงศอรบสง ไทหาแลวดทาไมทานจิงไมเขาไปเลา ชองกิงตอบวาเราพนอง
 ทงรอยแปดคนไตสาบานกันไววจะยากจนมทกชสขประการไตไมทงกัน เมอ
 มหนงศอรบสง ไปรด ไทหาหลวงตามคนถอมานนมควมสงสยอยหลายชอ
 ประการทงมเบนชาหลวงถอหนงสอไวยศเกนวาสนา พนองชองเราไตพง
 หนงสอและเหนกรยาชองชวหลวงผดปกตกมควมสงสยววเบงอบวยชอง
 กิงฉนจงทามไวการเบงเชนนเราจิงไมไดเขาไป

ฮนชนปอจจวา ชนนางในเมองตงเกยเบงกิงฉนนนมมาก ทเบงคน
 ตงฉนนนมชอยนกกิงพระมหากษตรยจะตงอยในยตธรรมกไมอาจตงอยไตควย
 คนกิงฉนคอยทลยชง และเมอมหนงสอมาถงทานกเบงเตรบสง ชอควม
 ในหนงสอจะตรายประการไตไมทงทราบจิงไมสวเรจ ชงทานสมครจะเขาไป

ทำราชการนั้นไม่ยากดอกด้วยข้าพเจ้าเห็นว่าขุนนางและราษฎรในเมือง—
 ต่งเกยและหัวเมืองไม่เป็นอันทำมาหากินได้ความเดือดร้อนเพราะต้องเกณฑ์
 มาในกองทัพ ประการหนึ่งพระเจ้าชองฮยจงเสด็จออกจากราชการเวลาใดมิได้
 ตรัสด้วยราชการอันเคยเป็นกิจจลแต่เรื่องทาน ถ้าข้าพเจ้าได้กลับไปใน
 เมืองต่งเกยแล้วจะแจ้งความแก่ขุนนางผู้ใหญ่ที่เป็นต่งฉินไท่กราบทุก ถ้า
 ทรงทราบแล้วก็จะดพระทัยสนวตถถึงขุนนางและราษฎรก็มีความยินดีด้วย
 ไม่ต้องเกณฑ์ไปการทัพคงจะกราบทุกใหม่หนึ่งต่อมาเกิดยกล้อมทาน ชองกง
 ได้ฟังกมความยินดีสงคนไขใหญ่กโตะและธรรมาเดียง ครนอมหน้าสาราญ
 แล้วชองกงจึงให้ทหารมาส่ง ฮันซุนป้อ ต่งชหยงกคานปลามาชนมาพากัน
 ตรงไปเมืองจิว

ฝ่ายกอกิวต่งเตทหารของต่งเฉยทแก้พวกโจรก็ไม่มีความสุข คิด
 ตรกตรองการที่จะเอาชัยชนะให้จงได้ จึงถามชอเกยว่าเมื่อไรบนฮวนเจียง
 จะมาถึง ชอเกยยังไม่ทันตอบ พอฮันซุนป้อ ต่งชหยงเขาไปค้ำบแข็งความ
 ทไต่พูดกับชองกงให้ทราบทุกประการ กอกิวได้ฟังมีความโกรธคิดว่าเจ้า
 กลับใจไปเข้าเป็นพวกกบฏแล้วยังมีหน้ามาสรรเสริญโฮชองกงให้เราฟังอีก
 แล้ว เราจะต้องทำโทษเจ้าตามอาญาศึก ว่าแล้วส่งทหารให้เอาต้วฮันซุนป้อ
 ต่งชหยงไปตดตระละเอียดประจานไว้หน้าเมืองทหารทงปวงจึงห้ามว่าฮันซุนป้อ
 ต่งชหยงไปทำศึกเสียทานให้ทำโทษนถกนแล้ว แต่ชอทว่าเอาใจไปเผอแผ
 แกชาคนนเห็นจะไม่เป็น ประการหนึ่งทานกับชองกงกยงจะคิดทำการศึก
 ต่อไปอีก จะมาฆ่าพนทหารมมมมมมมมมมมมไม่ชอบ ข้าพเจ้าขอชวดคนทงสอง
 ใจให้ทำการแก้ตัวครั้งหนึ่งก่อน กอกิวตบว่าทานทงปวงขอชวดม่นไว้เรา
 จะยอมแต่จะให้คงทำราชการอยู่นั้นไม่ได้ตองถอดจากทแล้วชบเสยจาก — —

กองทัพพวกนายทหารจึงว่าข้าพเจ้าขอชีวิตไว้หวังจะได้ช่วยราชการ ซึ่ง
 ท่านจะให้ขับไล่ไปนั้นทหารทั้งปวงก็จะเสียหน้าใจ กอกิจจึงว่า ทหารเหมือน
 กับภรรยาธรรมคาวรยานนถาคไปอยู่ในเงอหมมลช่ายอนแล้ว ท่าน
 ทงป่วงจะมความสงสัยหรือไม่หรือจะรบกลับมาเลยงอณคนด้วยกน
 เป็นปกติตามเดิม นายทหารทงป่วงได้ฟังกนงอญ กอกิจจึงให้ถอดย่นชนป่อ
 ตงชหยงออกจาทชนนางนายทหารแล้วให้ขับเสียจากกองทัพ ชนชนป่อ
 ตงชหยงก็กลดบมายงเมืองตงเกย แล้วไปแจ้งความแก่ตงชชนนางผู้ใหญ่
 ให้ทราบทุกประการ

แต่กอดตงถามชนชนป่อว่า ท่านพเคราะห์หัดกรยารชองกิงเหนวจะเข้า
 มาสามภกตโดยสจรวตแนแล้วหรือ ชนชนป่อว่าชองกิงเป็นคนสจรวตจะพดจา
 สงโตกยงย่นจงมคนนบถอสมครอยดวยเป็นอนมาก แต่กอดตงพดว่าแต่เว
 ฝเดยวเหนจะคตไปไม่ตลอด กพาดวชนชนป่อไปหาชอชมแล้วเลาคความให้ฟง
 ชอชมจงว่า ความเรองชองกิงนเป็นพนกงานชองพวกชนนางกิงคนจตแจจ
 เวจะชงเขามากราบทถนนถาทรงเชอกตอย ถ้าหากไม่เชอแล้วชวเกยก็จะทล
 ชาเต็มเวให้โตความผต จะตองไปปรกษาชวเกยเสียกอนดวยเป็นทอปรราช
 พดแล้วกพากนมา ณ บานชวเกยเลาคความให้ฟงทุกประการ

ชวเกยจงว่า ชงชองกิงจะสมครเขามาเป็นชาราชการนนเวามความ
 ยนตดวยสนอการไปเรองหนง เวลพรงนเรวจะกราบทให้ แต่กอดตง
 ชอชม ชนชนป่อคานบถากลบไปทอย ครนรงเขาพระเจ้าชองยงจงเสด็จออก
 วาราชการ ชวเกย แต่กอดตง ชอชมกเขาไปเเว ชวเกยจงกรวมทลความ
 ตามชนชนป่อมาบอกให้ทราบทุกประการ พระเจ้าชองชยจงตรสว่า ครรงกอน
 เวโตมหนงสอให้หาตวกไม่เขามา กลบทบตผู้ถอหนงสอโตความอปยศ และ

ท่านทั้งปวงจะให้เวาหนังสือไปออกนถากการเป็นเหมือนครงกอนแลวมได้
 ความอภัยศอกหรือ แต่กอดตงทลว หนังสืออนครงกอนกลาวความแข็งแรง
 และไม่โปรดยกโทษให้ การจึงผันแปรไปต่าง ๆ ครงนถามหนังสือแต่ง --
 ข้าหลวงไปวากล่าวโดยต เห็นจะเข้ามาดลองพระเดชพระคุณเป็นมัยคง
 พระเจ้าของฮยจก โปรดให้หนังสือไปเกลยกดอมตามคำแต่กอดตกราบทล
 แลวตรลว กอกวกไซคนมาเกลยกดอมบนฮวนเจียงจะเอาไปเป็นทปรัักษาก
 ยงไม่ได้ ท่านจงหาตัวบนฮวนเจียงเข้ามาแลวแต่งให้เป็นข้าหลวงถอหนังสือ
 ไปเกิดส่งแลวกลเสตจชน ขุนนางเจ้าพนกงานกมาทาทตามรบตง

ผายงบงฮครนตอเรือรบใหญ่ฮอยโตสองพนหารฮยลาเดจรแลว จง
 มาแจ้งแก่กอกวกให้ทราบทกประการ กอกวกมความขนตจงสงททารให้เอา
 สายไซรฮยเรือเทียบกันเป็นคู่ ๆ บนปากเรือนนให้ทอดกระดานตรงเหล็กให้
 แน่นหนา ททารกไปทากการตามส่งแลวถอยเรือออกมาจอตฮยหนาเมืองจจว
 กอกวกจงให้ททารดงฝักหัดเพลงฮาวูให้ชานาญในเชิงเรือ คอยทาบ่นฮวนเจียง
 มาถจจจะยกไปทาศกอก กองสอตแนมกไปแจ้งแก่ชองกงและ โงวหยง--
 ให้ทราบทกประการ

ชองกงจงถามโงวหยงวากอกวกจะยกมาครงนถานจะคตฮานประการ
 ไต โงวหยงตอบว ถากองทพเรือยกมาถจเวลาไต ข้าพเจ้าจะคตฮายเอา
 เพลงเผาเดย ชองกงจงวว่าจะคตททการไตกแลวแต่ถานจะเห็นควรเกิด
 โงวหยงจงสงเลาตงจตเรือเล็กททารฮยลาในเรือนนให้บรรจพางและหญ้าโรย
 ดินประสวราดนามนยาลามชนวนให้ตลอดลว จะไตจุดเป็นเชอเพลิง เกณฑ์
 ททารปรตานาฮยลาคคนแลวให้ถอยไปช่มฮยทงสองพาก ให้ฉนหมั่ง
 ฮยเอียนเจยกคุมททารนายละห้าพันไปช่มฮยคนละพากนา ถาเห็นวากองทพ

ได้กลองล่อเข้ามาตรงเรือเซอเพลิงแล้วให้เขาเกาทัณฑ์ยิงกรวดไว้อย่าให้ถอย
 ชนลงได้ อนึ่ง พมไม่บาละเมาะรมนาทางสองฟากถนน ทำธงยหอบกไวเป็น
 สำคัญ ให้ทหารถือมาล่อและกลองประจำธงอยู่กองละเก้าคนสิบคน ถ้า
 ได้ยินเสียงประทัดบนยอดเขาแล้ว จึงตกลองและมาล่อจุดประทัดรบกันต่อไป
 ทหารประธานาพายเรือเซอเพลิงตรงเข้าไปหากองทัพเรือเขาเพลิงจุดชนแล้ว
 ลงนาคาหนมา ถ้าเห็นเพลิงไหมเรือรบชนแล้วจึงให้ทหารกองฉันทะ — —
 อเขียนแจกเขาหมอตตามาทางลงไปเรือ ถ้าขาดกหนเพลิงลงนาคาจะชนบก
 กให้กลองลวงตมาล่อให้ออองไวแล้วส่งให้ทหารปลุกศาลเทพารักษ์ตาดเพดาน
 บกราชวัญอุปเทชนบูชาเครื่องบวงสรวงไวให้พร้อม สำหรับกตั้งนะ — —
 อานมนตเรียกฝนและลม ถ้าเห็นเมฆตงอากาศมืดลมพัดกล้าให้เจงจนต์
 กลองใหญ่และมาล่อเป็นสำคัญแตกองบกนนให้เอียง ลมของ จตงคมทหาร
 ไปชุ่มคอยสกัดตกองทัพอกไว้อย่าให้ยกมาได้ นายทหารก็มาเตรียมการ
 คอยทำอยู่ตามสั่ง

ฝ่ายกองทัพมหิตทหารชานาญแล้วจึงปรึกษาขอเกยจากกองทัพบก
 และเรือพร้อมแล้ว บันช้วนเจียงกยงไม่มาจะคอยทำอัยกเปลืองเดบยงอาหาร
 บัวยการเปล่า ประการหนงของกจะหมนประมาณว่าเรากลัวมมอจาจะยก
 ไปสู้รบกับความบันช้วนเจียงจะมาถึง ท่านจะเห็นประการใด ขอเกยตอบว่า
 ชงท่านคณนควรแล้ว กอกอวจให้เลามงเหลงเบนทพหนาง บงฮี ตงชเอง
 เบนทพหนนรบยกกองทัพเรือลงหน้าไปก่อนแล้วกอกอวจจะยกทัพบกหนน
 ตามไป เลามงเหลง บงฮี ตงชเอง คำนบตามาจตทหารยกไปตามสั่ง

ขณะนนกองทัพเรือทยกมานน กองสอดแนมก็ไปแจ้งแก่โง้วหยง
 ทกประการ โง้วหยงจึงบอกกชนสันไหตงพธิ กชนสันกอาบนำชาระกาย
 nungหมเหมือนหลวงจันชานงชกประจำอานมนตอยู่ในโรงพธิ

ฝ่ายเลาเมงเหลง งบงฮี่ ตงชเองยกกองทัพมาใกล้จะถึงเขา—
 เนยชวเปาะจึงให้หยุดกองทัพลงไว้คอยฟังทหารโจรจะคิดประการใด ทงฮอย
 ทงเมงเห็นกองทัพเรือเมืองตงเกยไม่เข้ามาสมคิด จึงชวนกันลงเรือตกเบ็ด
 คนละลำพายตรงไปหากองทัพหน้า แลวลกชนเตนราตบมือทวเราะ—
 กววมอเวยก เลาเมงเหลงเห็นกมความโกรธจึงให้ทหารให้ตกรรเซียงเรือ
 ได้เข้ามา ทพทนนกยกตาม ทงฮอย ทงเมงพายเรือหนีลอมาท่าง ๆ พอพ้น
 ลกเกาทัศนซจนตงเรือเซอเพลิง ทงฮอย ทงเมงจึงรวเรือแลวทาหลอกหลอน
 ต่าง ๆ เลาเมงเหลงจึงให้ทหารเกาทัศนซระดมยิงมาเป็นอันมาก ทงฮอย
 ทงเมงจึงกระโดดลงในน้ำเขาเรือเป็นโดมึงลกเกาทัศนซไว้ เลาเมงเหลงเกรง
 ทหารให้ตกรรเซียงรบเข้าไปไม่มีใครไหวด้วยเรือนใหญ่ตรงเหล็กพดเทียบกัน
 ถึงสองลำ

ฝ่ายกงซุนสนนงชกประจำอำมมนต์ชอลมอยู่ประสองยามเศษ ด้วย
 เคะระอำนาจคาถาบันดาลให้เมฆตงชนมตคกลมเหมือนฝนจะตก บดเดยว
 ลมพายใหญ่กพดมา เลงจนกจุดประทัดตมาลอและกลองสัญญาณ ทหาร
 กองลวงกตรบกันเซียงสนน เลาเมงเหลง งบงฮี่ ตงชเองโดยนเซียงประทัด
 มาลอและกลองกตกใจไม่รู้ว่ากองทัพโจรจะยกมาทางไหน แลเห็นแต่ธง
 ประจำทัพบกรวยอยู่ตามพุ่มไม้ม้วนง ลำคญวาทกองทัพซุ่มคอยสกัดอยู่มาก
 จึงส่งทหารให้ถอยหลังฉนเหมง อเอยนเจยกกให้ทหารยิงเกาทัศนซสกัดหน้า
 แลหลังไว้ลกเกาทัศนซตเนองกนเหมือนหาฝน ทหารตกรรเซียงเรือไม่อาจ
 ประจำอยู่ได้เรือกรนปะทะตกันไม่เป็นระยะ

ขณะนั้นทหารโจรพายเรือเซอเพลิงตรงเข้ามาใกล้เอาเพลิงจุดชนวน
 แลวโดดลงน้ำ เสอกเซอเพลิงเข้าไปชดเรือแลวตานาหนมาชนมผง ทหาร

ในเรือเห็นเพลิงลอยเข้ามาใกล้กษัตริย์และถือจะคำไฟออกให้ทาง
 ทหาร โจรเอาเกาทัณฑ์ยิง ไปถูกทหาร ลมลงเรือเพลิงกติดไหม้ข้างเรือชน
 ฉนวนเหม่ง อูเอียนเจยกจึงให้ทหารเอาหม้อตมตาทงลงในเรือ เพลิงกติดฉนวน
 ชน ทหารในเรือจะช่วยกันดับก็ไม่ได้ เพลิงนติดไหม้เรือเป็นหลายลำ
 เเลวมงเหลง งบงฮี้ ตงซเองกพาทหารหนเพลิงจะวายนานชนบกทหารกองดวง
 กระดมตมาลอบและกลองหนกชนแลวกเอาเกาทัณฑ์ยิงตวนไวพวก ทหารเมือง
 ตงเกยกตกใจกลัวไม่อาจชนไปได้ ทงฮอย ทงเมง เตยหวย ลจุนกพา
 ทหารประธานางไล่ฆ่าพันชาวเมืองตงเกยกตายเบนอนมาก เตยหวยจับตัว
 งบงฮี้ ลจุนจับเเลวมงเหลงได้แต่ตงซเองนนหนีไป ทหารโจรฆ่าทหารเมือง
 ตงเกยกมตายประมาณสองหมื่นชนชนกได้กไปเมืองจจว ทหารโจร
 ได้เรือรบและเครื่องศสตราอาชเบนอนมาก เตยหวย ลจุนจึงปรึกษากันว่าแต่
 ก่อนพวกเรารบทหารชาวเมืองตงเกยกได้ครั้งใด ชองกกงผูกปลอยเสยทกครั้ง
 และชงเรารบได้เเลวมงเหลง งบงฮี้ชงนเอาตัวไปให้ชองกกงจะปลอยเสยอก
 ออย่าจับเป็นไปเลยเอาแต่ศีรษะไปให้เถิด ปรึกษากนแลวกเอากระบตศีรษะ
 เเลวมงเหลง งบงฮี้แลวกนเอาไปให้ชองกกง โงวหยง ๆ จึงให้เอาศีรษะนาย
 ทหารทงสองชามพากไปเสยบประจวนไวทหน้าคายเกา

ฝ่ายกอกกจคมทหารเดินทัพมาถึงทางทเอียง ลมของ จตงคมทหาร
 ชุมมอยนน พอมายมาแรงวากองทัพเรือเสยทแก่พวกโจรแลว กอกกจได้พวงม
 ความเสยใจสนตจจนอาวอหดจากมอ นงตงดงอยเบนครู ครนได้ศตแลว
 ถให้ทหารตกลองสัญญาหยุดกองทัพลงไว้ จึงปรึกษารอเถยวาเราเสยกอง
 ทัพเรือคราวนเหมอนเสยแซนชวา ชงจะยกกองทัพไปอกนนกเหนจะเสยท
 จาจะถอยทัพกลับไปยังเมืองจจวก่อน คอยทาบุนฮวนเจยงมาถึงจงคค - -

แกแค้นให้ถึงขนาด ขอเกยวาทานจะกลบนั้นชอบแล้ว กอแก้วจึงบอกทหาร
 ให้กลับไปพ่อกพวกทหารฝ่ายหน้าจะกลบก็โดยนเสียงประทัดและมาล่อทใน
 บาทงสองข้างทางเห็นพวกโจรขี้ม้าโอบตัดกลางออกมา กอแก้วจึงให้
 อองหวนออกรบกับชกเดี่ยวได้ประมาณห้าเพลง อองหวนทันท่วงได้ขับ
 มาหนีมาหากองทัพใหญ่ เอียง ลมของ จุตก ชกเดี่ยวก็ขับมาพาทหารระดม
 ตกระหนาบหน้าหลังเป็นสามารรถ ทหารกอแก้วตามทานมิได้ก็แตก ทหารโจร
 ได้ฆ่าพ่นทหารเมืองตงเกยตายลงประมาณสองพันเศษทหารทัพหมอกช่วยรบ
 บองกันพาทกอแก้วหนีมายังเมืองจาง เอียง ลมของ จุตก ชกเดี่ยวก็เลิกกองทัพ
 กลับมาค่ายเขาเครื่องศัสตราวุธและศิระษะทหารเมืองตงเกยให้แกชองกง
 แล้วแจ้งความมาให้ทราบทุกประการ ชองกงมีความยินดีส่งคนใช้ให้จัดโต๊ะ
 และสุรามาเลี้ยงแล้วป็นบำเหน็จนายทหารโดยสมควร

ฝ่ายกอแก้วตงแต่เสียเรอรบและทหารมิได้มีความสุข ไม่ออกว่าการ
 งานหลายเวลา พ่อกทหารเข้าไปแจ้งว่าบนสวนเจียงถอหนึ่งศอรบสงมา --
 เกิดยกกล่อมชองกง กอแก้วได้แจ้งจึงขมมาพาทหารออกไปรับชาหลวงเข้ามา
 ณ เกงทัพก กอแก้วบอกบนสวนเจียงว่าเราจะไปหาท่านถึงบ้านก็ไปไม่ได้
 ด้วยการศึกษารบติดพันกันอยู่ จึงให้คนใช้คุมสิ่งของค่านับไป เชิญท่านผู้ม
 บัญญาปราบปรามชองกงและพรรคพวกผู้เป็นเสี้ยนหนามแผ่นดินเราตั้งใจ
 คอยอยู่ทุกเวลา ชงทานมาถนอมนเรียมความยินดีนัก เหมือนเทพยดานำเอา
 ดวงแก้วอันวิเศษมาให้การสั่ง โค้ทเราคิดไว้คงสำเร็จในคราวนี้เป็นแน่

บนสวนเจียงตอบว่าการศึกที่จะติดต่อไปขอให้งดไว้ก่อนเชิญท่านคิด
 การตักนเสียดอกัน กอแก้วจึงถามว่าไอชองกงกับโงวหยงเผาเรือฆาตทหาร เก็บ
 สิ่งของเครื่องศัสตราวุธซึ่งเป็นของหลวงไว้เป็นอันมาก เรียมความแค้นและ

ฉายยงนักทานจะให้เป็นไมตรีกับมันกระไรได้ บันฮวนเจียงตอบว่าบัดนี้
 พระเจ้าของฮยจงมหนงสอรับสั่งว่า ชองกงทหาการดวงพระอาญาเสียทแกล้ว
 ทหารและตั้งของชงเป็นพระราชทรพยนั้น โปรดยกโทษให้ชองกงและพรรค
 พวกเสีย ข้าพเจ้าจึงเตือนท่านให้คิดถกน กอถกจึงว่าเรารับอาสาเป็นแม่ทัพ
 มากหมายใจจะทำศึกแก่แดนให้ถึงขนาด เรายกทัพออกไปทำศึกครั้งใด
 โงวหยงก็คิดกลศึกฆ่าทหารเราตายเป็นอันมากเหมือนกับผีภาพเกิดในทรวงอก
 จึงให้ไปเชิญท่านผู้เป็นหม่อมมาช่วยรักษาควรหรือท่านจะเอาเกาทัณฑ์มายิง
 ข้าให้แวมความเจ็บทวมมากชน บันฮวนเจียงตอบว่า เมื่อคนไข้ไปแจ้ง
 ความแก่ข้าพเจ้านักตั้งใจหมายจะมาช่วยสนองคุณท่าน พอขนนางไปบอก
 ว่ารับสั่งให้เป็นข้าหลวงถือหนังสือมาเกลี้ยกล่อมชองกง ข้าพเจ้าจึงรวบรวม
 หวังจะแจ้งความทั้งปวงให้ท่านทราบ กอถกคิดว่าท่านจะอนเคราะห์เราจริงแล้ว
 จึงดหนังสือไว้อยาโทษของกงรูดความ ท่านกับเราช่วยกันคิดจับชองกงกับ
 โงวหยงฆ่าเสียก่อนท่านจะส่งเคราะห์ได้หรือไม่ บันฮวนเจียงตอบว่าท่าน
 เป็นขุนนางผู้ใหญ่ควรจะเป็นทพงแก่ขุนนางผู้น้อยและราษฎร พระเจ้าของ—
 ฮยจงก็ทรงนับถือวางพระทัยให้เป็นแม่ทัพออกไปปราบปรามศัตรูอันเป็น
 เสี้ยนหนามแผ่นดิน ท่านแต่งทหารออกมารบหลายครั้งก็ไม่ได้ชัยชนะจึงทรง
 เห็นว่าพวกโจรมือเข้มแข็งจะตั้งรบขบเคี้ยวเอาชัยชนะนนิยาก แม่ทัพ
 นายทหารและราษฎรก็จะได้รับความลำบากเดือดร้อนจึงได้โปรดให้มีหนังสือมา
 เกลี้ยกล่อมแต่โดยดีหวังมีใหม่การศึกสืบไป ควรที่ท่านกับทหารทั้งปวงจะ
 สรรเสริญคุณพระเจ้าแผ่นดิน ชงท่านจะให้ปิดหนังสือและแปลงข้อความเสีย
 นนไม่สมควรรอนงได้ทรงพระเมตตาขบเลี้ยงชองกงแล้วถึงท่านทหาการมชยชนะ
 สมความคิด คุณกับโทษก็พอจะกลบลบกันได้ถ้าเม่นการไม่สมคิตท่านกับ

ชาวเจาก็จะมีความผิดเสมอโทษด้วยกบฏ เชิญท่านตรึงตรองการหน้าและ
หลังให้ตลอดเสียก่อนเถิด

กอกิวได้ฟังดังนั้นก็มีความโกรธแต่ไม่รทจะทำประการใด จึงส่งคน
ใช้ไปบอกโตะและสวามาเลย ขณะเมื่อกินโตะอยู่นบนสวนเจียงพิเคราะห์คิด
กรยากอกิวก็เข้าใจว่าโกรธ จึงว่าลักษณะแม่ทัพจะคิดอ่านทำการศึกแล้ว
ต้องตรึงตรองหาของเอาชัยชนะ ถ้าทำการได้สมความคิดแล้วก็มีความยินดี
แต่คนทเป็นปราชญ์นั้นกล่าวว่ “ถึงขั้นจะศึกภายนอกก็ร่อยคร่งหน
คร่งกต กยงสู้ขั้นศึกภายในคร่งหนงไม่ได” ความสองอย่างนั้นแล้วแต่
ท่านจะเห็นควรเถิดกอกิวตอบว่าการชงท่านกับเวาสนทนากันนั้นเป็นความสขม
ของดไว้ตรึงตรองก่อน เชิญท่านกินโตะให้สบายเถิด บันสวนเจียงกนงกน
โตะเสปสุราไป

ขณะนั้นเองกนกรวมการผู้ใหญ่เมืองจิวจึงบอกกอกิวว่าชงมหนงสอ
รับส่งมาคร่งนชาวเจาเห็นชงทจะฆ่าชองกงได้สมคิด กอกิวได้ฟังมีความ
ยินดีรองเรยกชงกนเขามานงไกลแดงถามว่ ท่านเห็นอบายอย่างไรจึงจะ
คิดฆ่าชองกงได้ ชองกนว่ขอให้ท่านแต่งคนไปบอกชองกงว่ ชาวหลวงเชญ
หนงสอรับส่งพระเจ้าชงฮยจงมาถงชองกงบदनชาวหลวงมาพักอยเมืองจิว
คร่งนชาวหลวงจะเชิญหนงสอมาใหถงตาดลเขาเนยชวเปาะ ก็เกรงว่จะเกิด
อันตรายแก่ชาวหลวงเหมือนคร่งก่อนถาชองกงคิดสมคร่งจะหาราชการแลงกให้
พาพรรคพวกมาพงหนงสอทหน้าเซงเทนมเมืองจิว ชาวหลวงจะได้อ่านหนงสอ
รับส่งไพง ถาชองกงมาแล้วท่านจงฉกฉนทหนงสอให้พวกเรอ่าน แล้ว
ให้คนอ่านแปลความว่ พรรคพวกชองชองกงมากนอยเท่าใด โปรดยกโทษ
ให้ไปหากนตามกมิดาเนา แต่ตัวชองกงนั้นให้เขาไปเผ่าพรอมกับชาวหลวง

ควรที่ท่านจะเข้าไปพำนักสอไหววาราหรือ แต่จะต้องเตรียมทหารไปด้วย
เกล็ดอกมเหตจะได้แก้ไขกัน

โงวหยงจึงสั่งให้ อ่องเอง ชิงชิน เตยเซ็ง นางไฮ้วซาเหนีย
นางโกดตัวขอ นางชงยเหนียคุมทหารมาพันหนึ่ง ไปชุมนุมอยู่ฝ่ายทิศตะวันออก
เมืองจาง ลชย ฮวนสย เปาหยก หงชอง ลกุนคุมทหารเดินเท้าพันหนึ่งไป
ชุมนุมอยู่ทิศตะวันตก ให้คอยฟังเสียงประทัดสัญญา ถ้าได้ยินเสียงประทัดแล้ว
เร่งยกมาช่วยกันโดยเร็ว นายทหารก็ยกไปชุมนุมตามสั่ง แต่ชองกงกับ
โงวหยงนายทหารและทหารเลวหนักแต่งตัวสวมเสื้อเกราะถืออาวุธขึ้นมาเป็น
ขบวนยกมาเมืองจางพวกทหารเรือนนอยรักษาค่าย ครั้นมาถึงหน้าเมืองจาง
ทางเชิงเทินประมาณสองล ชองกงจึงให้ทหารขึ้นมาเป็นหน้ากระดานสองแถว
แต่มา ชองกง กับ โงวหยงน นนอยหน้าทหารทงปวง แลวก ยกมือ ขนคานบ
พร้อมกัน

ฝ่ายกอกวอยู่บนเชิงเทิน แลเห็นชองกงกับพวก ขนมาสวมเสื้อเกราะ
มอถืออาวุธทำสง่าเป็นทอออกศึกจึงนึกแต่ในใจว่าชองกงกับพวกทำกริยา—
ฮากวเหมือนนกบรูตอ ฮยาเลยเราจะต้องให้ลงจากมาและถือเสื้อเกราะวาง
อาวุธเสียจึงจะทำการไต่ถนัด คิดแล้วสั่งทหารให้ออกไปบอกชองกงว่า แต่
ก่อนพระเจ้าของฮยจงทรงขัดเคืองว่าชองกงตั้งกองเป็นโจรเที่ยวปล้นตชิงเอา
บ้านเมืองในพระราชอาณาเขตให้ได้รับความเดือดร้อนต่าง ๆ ขุนนางผู้ใหญ่
ก็รวบรวมทูลขอให้ยกกองทัพมาปราบปรามเสียให้ราบคาบแต่พระเจ้าแผ่นดินยัง
ทรงพระเมตตาให้งดไว้ โปรดให้ตนจงเสียนเป็นข้าหลวงถือหนังสือรับสั่ง
มาว่ากล่าวแต่โดยดีแล้วก็ยังไม่ยอม กลับทวงเอาทนต์ข้าหลวงมาดเจ็บ

ทำให้เสื่อมเสียพระเกียรติยศ ชุนนางผู้ใหญ่กราบทูลทรงทราบจึงโปรดให้
 ท้องกวนเป็นแม่ทัพออกมา ต่อกันเห็นการจะสู้ไม่ได้ใช้คนเอาขยาพิษดอมใส่
 ในหนองน้ำและบึงบางทุกแห่ง พวกกองทัพไม่แจ้งชวนกันอาบกันถึงแก่
 ความตายเป็นอันมาก ท้องกวนยกกองทัพกลับเข้าไปทูลให้ทราบทรงขัดเคือง
 มากจึงโปรดพระราชทานอาญาสาธิตให้เขาเป็นแม่ทัพยกออกมา ครั้นเรา
 มาเห็นหนามความเมตตาจึงมหนังสือบอกข้อความเข้าไปกราบทูล จึงโปรด
 ให้หนังสือยกโทษพวกโจรทั้งปวงเสีย ครั้นจะให้ข้าหลวงเชิญหนังสือไป
 ถึงค่ายเขาเนยชวเปาะเลากนก็อยู่ว่าของกบฏพวกเป็นโจรนาใจมักร้าย -
 จะกระทำการลวงเกินเหมือนหนหลัง เราจึงให้คนใช้ไปหาตัวมาฟังหนังสือ
 รับส่งโดยสภาพ ครั้นมาถึงแล้วไม่ถอดเสื้อเกราะลงจากมาวางอาวุธเข้ามา
 คำนับลงเชิงกำแพงนเห็นคแลงหรือ

ทหารคำนับรับความขณมาตรงไปบอกของกบฏตามคากอกวตั้งทุก--
 ประการ ของกบฏได้แจ้งตงนจนใจให้โตจงไปแจ้งความแก่กอกวว่า การขงม
 หนังสือมานั้นจะเท็จจริงประการใดไม่ทราบเป็นแต่คำคนใช้ไปบอก ถ้าเป็น
 หนังสือรับส่งแนแลงก็จะจัดการแต่งรับคำนับตามธรรมเนียม ประการหนึ่งจะ
 ให้เรากับทหารเข้าไปคำนับ ฟังหนังสือถึงเชิงกำแพงแลง ขอท่านผู้มอานาจะ
 ได้หาตัวกรมการและราษฎรทมอายุมาพร้อมกัน จะได้เป็นสักขพยานด้วยกัน
 ทั้งสองฝ่าย ต่อกันและทหารก็จะลงจากมา วางอาวุธ ถอดเสื้อเกราะเข้าไป
 คำนับฟังหนังสือถึงเชิงกำแพงไม่ขัดขืน โตจงกขบมาเข้าไปแจ้งแก่กอกว
 เชิงกำแพงตามคำของกบฏตั้งทุกประการ

กอกวได้แจ้ง จึงให้นายอำเภอ ไปบ่าวร้องราษฎร ทมอายุมาประชุม
 พร้อมกันอยู่บนเชิงเทิน แลวกอกว จึงสั่งโตจง ให้ไปบอกของกบฏ ให้รับเข้ามา

โดยเร็ว ชองกิงจึงสัญญาแก่ทหารทงปวงว่า เมื่อเราจะเข้าไปนั่งตกลอง
 เป็นสำคัญและนัดแรกนั้นให้ลงจากมา นัดที่สองนั้นให้วางอาวุธถอดเสื้อเกราะ
 ออกเสีย นัดที่สามนั้นให้พนมมือเดินเป็นระยะเข้าไปพร้อมกัน ทหารทงปวง
 กรบคา ชองกิงจึงตกลองสัญญาชนครบถ้วนสามครั้ง ทหารก็ทำตามคำสั่ง
 ชองกิงนำหน้าพาทหารเดินเข้าไป ถึงเชิงกำแพงตรงกับธงสำหรับแผ่นดินแดง
 ก็คุกเข่ากราบพระลงคานับคอยฟังหนังสือ

ขณะเมื่อชองกิงมากก็เขายืนนิ่ง กอกิจลุกเดินไปทำอาการ
 อองอาจหวังจะให้กอดอำนาจมีใครจะให้เจ้าพนักงานอ่านหนังสือ ชองกิงจึง
 ให้ไต่จรงร้องเตือนว่าพวกข้าพเจ้ามาถึงพร้อมกันแล้วเชิญท่านอ่านหนังสือเถิด
 กอกิจคานับแล้วหยิบหนังสือบนโต๊ะเปิดผนึกส่งให้เจ้าพนักงานอ่านมีความว่า
 “พระเจ้าซ่งฮุยของฮ่องเต้ประกอบด้วยความกรุณาแก่อาณาประชาราษฎร์
 ราษฎรทั่วพระราชอาณาเขต ให้โอวาทสั่งสอนมายังชองกิงกับคนท
 มขอขงสำนักคอยคานับเขาเนยชั่วเปาะ ด้วยชองกิงส่งเนื้อความไป
 กับฮั่นซุนป้อให้กราบทูลละโทษนั้นทรงทราบทุกประการแล้วจึงทรง
 พระดำรัสว่า ชองกิงกับพวกตั้งกองเป็นโจรเบียดเบียนอาณา --
 ประชาราษฎรและทำการจลาจลในอาณาเขตต่าง ๆ จะต้องให้ยกกอง
 ทิ้งไปปราบปรามการที่ยังไม่สำเร็จ บัดนี้ชองกิงกับพวกคิดจะละพยศ
 อนุชวราย และจะประพฤติกการคมิให้เบนเสียนหนามในแผ่นดินนั้นก็
 เหมือนกับชองกิงทำความชอบ และชงบ่วยการทแกล้วทหารและเสีย
 พระราชทรัพย์ทำให้ขัดเคืองพระทัยนั้นไม่ทรงอาฆาตต่อไป ถ้า --
 ชองกิงกับพวกจะสมัครเข้าไปเป็นข้าราชการ เราก็จะชุบเลี้ยงแต่งตั้ง
 ตามสมควรแก่คุณวิชามีได้มีความรังเกียจ ถ้าไม่สมัครเข้าทำราชการ

ในเมืองหลวงแล้ว ให้แยกย้ายกันไปทำมาหากินตามภูมิลำเนาของตัว
 ถ้างดสนด้วยเงินทุนหรือที่อยู่ ไร่นา เรือกสวน ก็ให้มาบอกแก่เจ้า
 พนักงานกราบทูลให้ทราบจะโปรดพระราชทานให้โดยสมควร ห้าม
 อย่าให้ช่องสมกันเป็นโจร เทียวคชง เบียนเบียน อาณาประชาราษฎร
 ให้ได้รับความเดือดร้อนถ้าชองกงกับพวกมขนับถือพระเจ้าแผ่นดิน
 โดยสุจริตจงทำสัตย์สาบานให้แม่ทัพนายทหารและผู้ออหนงสอรูเห็น
 เป็นพยาน แล้วก็ให้กอกวเล็กที่พกลับเข้าไปเมืองหลวง” — — —

ใจความในหนังสือเช่นนี้ แต่ผู้อ่านแปลงความตามอธิบายของกอกวว่า บรรดา
 พวกพองชองกงนั้นโปรดยกโทษให้ แต่ตัวชองกงตนเหตุนั้นให้กอกวพาตัว
 เข้าไปเฝ้า ณ เมืองหลวง

โงวหยงได้ฟัง เข้าใจในอธิบาย จึงพยักหน้า แก่สวดยหยง ๆ รั ในที่จริง
 ตอบว่า พระเจ้าชองฮยจงยกโทษแต่พวกเราผู้นชยส่วนพชองเราไม่ยอมยก
 โทษให้ กลั้มจะเอาตัวเข้าไปในเมืองตั้งเกีย เราไม่ยอมให้พเข้าไปแล้ว
 ชกเกาทัศนทชอนไว ในเสอียงไปถกขมบคนอ่านหนงสอตกจากเกาธ ชองกง
 กับพวกกรบมาชนมมาพรอมกัน ส่งไททหารยิงเกาทัศนทชนไปบนเชิงเทินเป็น
 อนมาก กอกวเห็นดงนนกชนมมาพาทหารออกจากเมือง ไททหารตามตชองกง
 กับพวกเป็นสามารถ โงวหยงก็จุดประทัดสัญญาชนทหารทชมอยุ่ทงสองทาง
 กชบทหารมาและทหารเดินเท้าออกมาช่วยรบ กอกวเห็นดงนนกฉวจะตกอยู่
 ในระหว่างศึกกระหนาบจึงเร่งทหารรบหักออกไปได้ ทหารเมืองตั้งเกียตาย
 ประมาณสามส่วน ทหารโจรตายประมาณส่วนหนง กอกวเห็นทหารชองตัว
 ตายมากกว่าพวกโจร จึงส่งทหารให้ลาถอยกลับเขาเมืองชองกงก็เลิกกองทัพ
 กลับไปค่าย

ฝ่ายกอกวเมตคคกลอบายจะฆ่าชองกิ่งไม่สมควรความปวารณา จึงม
 ความวิตกไปว่าเราทำการล่วงเกินบรรดา ทนายจะฆ่าชองกิ่งผิดนเหตุเสียหา
 ความชอบใดต่อกก็ไม่สมหมาย ความอนนถาทราบถึงพระเจ้าของฮยจวงแล้ว
 ตัวเรากจะมีความผิดเป็นขอใหญ่จาจะมีหนังสือบอกกล่าวโทษชองกิ่งเสียก่อน
 และมีหนังสือไปถึงชวเกย ทอองกวนให้ช่วยทูลแก้ไขชองกทัพเพิ่มเติมมา
 อีกเอาความชอบใจก่อนความผิดจึงจะสัญญาไปคิดแล้วแต่งหนังสือบอกใจความ
 ว่า “ข้าพเจ้ากอกวเมตคคทอววย ขอกราบบังคมทูลมาให้ทราบ
 ด้วยบันฮวนเจียงไปแจ้งความว่าเบนข้าหลวง เซญหนังสือรับสั่งไปให้
 ชองกิ่ง ณ ค่ายเขาเนยชัวเปาะ ข้าพเจ้าเห็นว่าครั้งก่อนก็โปรดให้
 ตนเองเสียนเซญหนังสือรับสั่งไปถึงค่าย ชองกิ่งกับพวกไม่เกรง
 พระราชาญาเขาดตาหยาบชากับข้าหลวงทำให้เสื่อมเสียพระเกียรติ
 ยศครั้งหนึ่งแล้ว และบันฮวนเจียงเซญหนังสือรับสั่งจะให้ไปถึงตำบล
 เขาเนยชัวเปาะ ข้าพเจ้าจึงห้ามไว้ให้พักอยู่ที่เมืองจิวก่อน เพราะ
 กลัวว่า ชองกิ่งกับพวกจะมีความหมั่นประมาท จะกระทำการ ข่มเหง
 ข้าหลวงให้ได้ความอภัยสัก ข้าพเจ้าจึงให้หาตัวชองกิ่งกับพวกมา
 ประชุมพร้อมกันที่หน้าเชิงเนินเมืองจิว แล้วให้เจ้าพนักงานอ่าน
 หนังสือรับสั่งให้ฟังจนสนขอความ ชองกิ่ง โง่หยงไม่นับถือเชื่อฟัง
 และไม่เกรงพระราชาญา ให้สวดยหยงพูดทำทายเป็นคำหยาบต่างๆ
 เอาเกาทัณฑ์ยิงคนอ่านหนังสือถึงแก่ความตาย แล้วได้ฆ่าพันทหาร
 รักษาหน้าทและคนประจำการตายเสียหลายพัน ข้าพเจ้ายกทหาร
 ออกสู้รบฆ่าพวกชองกิ่งตายลงเป็นอนมาก ชองกิ่งกับพวกจึงหนีกลับ
 ไปค่ายเขาเนยชัวเปาะ” และมีหนังสือแจ้งความไปถึงชวเกย — — —

พระราชทานให้ตามหนังสือบอกเถิด พระเจ้าของฮุยจงทรงเห็นชอบ จึงตรัสถามว่าท่านจะเห็นผู้ใดที่จะคุมทหารออกไปช่วยราชการได้ ช่วเกียทูลว่าคองกัจฉง จรุง ทหาร ชาย-ชวา เคยส่งสอนศิษย์ ถึงแปดสิบหมื่น เป็นคนรู้วิชา และเพลงอาวุธต่าง ๆ พอจะต่อสู้เขาช่วยชนะพวกโจได้ พระเจ้าของฮุยจงจึงรับสั่งให้หาคองกัจฉงเข้ามาเผื่อตรัสสั่งให้เลือกทหารทมิฬมอ ในกองอาสาสิบหมื่น ยกไปช่วยในการรบ จึงสั่งให้เจ้าพนักงานมีหนังสือตอบไปถึงกอกิวมีความว่า “ซึ่งกอกิวบอกเข้าไปกราบทูลนั้นทรงทราบทุกประการแล้ว โปรดให้คองกัจฉง ทหารเอกสองนายคุมทหารเลวยสิบหมื่นยกมาช่วย ถ้าเห็นว่าทหารเรายังน้อยกว่าข้าศึกก็ให้เกณฑ์ทหารหัวเมืองใหญ่-น้อยเพิ่มเติมขึ้นให้มากกว่าพวกโจร แม้นขัดขวางในการศึกประการใดก็ให้ปรึกษาแก่ขุนฮวนเจียงให้เห็นด้วย แล้วจงคิดอ่านทำการไปให้ตลอด อย่าได้ถอเปรียบแก่งแย่งกันให้เสียราชการเป็นอันขาด” --

เขียนแล้วเขามาบอกให้คองกัจฉง แล้วพระราชทานเสื้อสำหรับขุนนางที่ปรึกษาไปให้ขุนฮวนเจียงด้วยคองกัจฉงรับหนังสือแล้วกราบถวายบังคมลาออกจากทเฝ้า มาจัดแจง กองทัพ พร้อมด้วยเสบียง อาหาร ยกออกจากเมืองตั้งเกียตรงไปเมืองจิวว กอกิวออกมาต้อนรับเชิญให้นั่งที่สมควร คองกัจฉงรับหนังสือรับสั่งตั้งโอบนโอบนโต๊ะ กอกิวจึงให้หม่อมขุนนางนายทหารและกรมการมาคำนับหนังสือรับสั่งพร้อมกันแล้ว คองกัจฉงเปิดผนึกออกอ่านครั้นจบข้อความดังกอกิวกับนายทหารกรมการก็คำนับบอกครึ่งหนึ่ง คองกัจฉงหยิบเดือสั่งให้แก่ขุนฮวนเจียง ๆ คำนับรับมาสวมกาย แล้วคองกัจฉงก็คำนับกอกิวตามธรรมเนียม

กอกิวจึงพูดกับทหารทั้งปวงว่าแต่ก่อนเราได้แต่งทหารคุมกองทัพเรือกยกไปตีค่ายเขาเนี่ยชวเปาะ ก็เสียทีแก่พวกโจรทั้งสองครั้ง เสียเรือ รบและ--

ทหารเป็นอันมาก บัดนี้เราคิดจะต่อเรือรบใหญ่ ๆ สักห้าร้อยลำบรรจุกองทหาร
ให้มากกว่าเก่าสองสามส่วนยกไปรบพวกโจรอีกครึ่งหนึ่ง ท่านทั้งปวงจะเห็น
ประการใด บัดนี้ชวนเจียงตอบว่าท่านคิดจะต่อเรือรบขนาดนั้นชอบแล้วแต่ของหา
ช่างที่ฉลาดมาต่อทำให้แปลกกว่าเรือรบแต่ก่อนจึงจะรบได้ชัยชนะ กอ๊กจก
ถามว่าท่านยังรู้เห็นว่ามี ใดเป็นช่างวิเศษกว่าช่างทั้งปวง บัดนี้ชวนเจียงบอกว่า
ในเมืองหลวงและหัวเมืองคงมีคนเป็นช่างวิเศษบ้าง ท่านจงมีหนังสือประกาศ
แจกไปทุกเมืองแล้วปิดไว้ในหนทางใหญ่แล้วแต่งคนไปคอยฟังข่าวดูคงจะหา
ช่างวิเศษได้เป็นแน่ กอ๊กจกได้ฟังเห็นชอบจึงให้แต่งหนังสือเป็นคำประกาศว่า
ผู้ใดมีปัญญาเฉลียวฉลาด ชำนาญในการ ต่อเรือรบ วิเศษกว่าเรือแต่
ก่อน จงเข้ามาบรรณาสาต่อเรือให้ท่านแม่ทัพ ณ เมืองจจว แล้วจะ
กราบพลเส่นออกความชอบตั้งให้เป็นขุนนางมอส์ศักดิ์ ในการช่าง ครั้น
แต่งแล้วให้แจกไปแก่หัวเมืองเฮก โท ตริ จิตวาทั้งปวงแล้วปิดไว้ที่บ้านประตู
เมืองจจวทางทิศใต้คนเฝ้าประจำอยู่

ยังมีชายคนหนึ่งชื่อเฉียบชุน ตงบ้านเรือนอยู่แขวงเมืองจจวเขตแดน
ติดต่อกับเมืองจจว เวลาวันหนึ่งเฉียบชุนมาเยี่ยมพนองซึ่งสำนักอยู่ ณ
เมืองจจวด้านตะวันออก ครั้นมาถึงประตูเห็นคนยืนดักประตูประกาศ เฉียบชุนก็
แวะไปดูเข้าใจในเรื่องความที่ประกาศแล้วพูดว่า ถ้าจะต่อเรือรบแล้วทำให้
ชอบกลอย่าต้องให้คนถ่อพายจึงจะดี คนที่เฝ้าได้ยินเฉียบชุนพูดจึงถามว่า
เจ้าเข้าใจในการต่อเรือหรือเฉียบชุนบอกว่าเรารู้ยบ้าง คนเฝ้าก็พาเฉียบชุน
เข้าไปค้ำนบกอกแล้วแจ้งความตามซึ่งเฉียบชุนพูดให้ฟังทุกประการ กอ๊กจก
จึงถามเฉียบชุนว่า เจ้าจะต่อเรือไม่ไห้คนแจวพายนั่นจะทำอย่างไรจึงบอกให้
เราเข้าใจ เฉียบชุนว่าข้าพเจ้าคิดจะต่อเป็นเรือกลลมจักรและตาดฟ้าสองชั้น

บนกรวยอ่อน สองข้าง เสากระดานเสริม เป็นทึบทุ มรูปเสมา ตงรายเป็นระยะ
 หน้าเรือบและท้ายเรอนนตอเหมือนรูปบ่อ เจาะช่องไว้ให้มากสำหรับจะยิง
 เกาทัณฑ์ตลอดออกไปภายนอก ถึงพวกชาวศึกจะยิงเกาทัณฑ์มากไม่ถูกทหาร
 ในเรือเรา และจักรที่จะใช้ให้เรือเดินนวางบนคานฟ้าชนกลางทงสองข้าง
 ให้คนหมุนจักรข้างดะยสืบคน เรอนนเสาทองแดงหุ้ม จักรนหน้าด้วยเหล็ก
 คานฟ้าชนบนน มทอและดุนาชนชง ไวยนคานฟ้าถงชาวศึกจะทงเพลิงลงใน
 เรือก็ไม่ไหม้ ถาท่านกระทำอย่างชาวพม่าแล้วเห็นจะได้ชัยชนะโดยง่าย

กอกวได้ฟังมีความยินดีใจว่ารูปเรือจะอย่างไรเรายังไม่เห็น เจ้าจึง
 เขียนให้เรือดุเป็นตัวอย่างจงเอาพุกกับกระดาศตั้งให้เขยบชุน ๆ รับมาเขียน
 รูปเรือลงในกระดาศแล้วตั้งให้ กอกวรับมาดูเห็นดีกว่าเรือรบที่เคยตอมา
 แดก่อน จึงถามเขยบชุนว่าเรืออย่างนเราจะตอศึกทหารอยลาก็เดอนใจจะ
 แล้ว เขยบชุนตอบว่าถาจคอกางงบงให้มากการกแล้วเร็ว กอกวจงว่าเรา
 จะจคอกางให้สพน จบงกสพหมนจะพอใช้หรือไม่ เขยบชุนว่าสมควรแล้ว
 เกณฑ์คนทชานาญในการเรือในหัวเมืองที่ไกลเคียงกับเมืองจจวแปดหัวเมือง
 เป็นคนสพหมนสพนมอมให้เขยบชุน แล้วส่งเจ้าพนกงานให้เบิกเงินหลวงจัด
 ขอไม้ให้กับเขยบชุน ๆ กแบ่งคนเป็นทหารอย ส่วนคอกางนายช่างลาคะสคน
 คนใช้ลาคะสอวอยคน แล้วให้ปลุกโรงเรือทหารอยหลงเรียงตอกนรุมทวนา
 เขยบชุนจึงให้ตออย่างไมกงวานตง โครงชนทงทหารอยลา

ฝ่ายทหารโจรที่ปลอมมาสอดแนมฟังข่าว ณ เมืองจจว ครนแจ้งว่า
 กอกวให้เขยบชุนตอเรือจักรกลจะยกไปตีค่ายเขาเนยชวเปาะ จึงรับไปแจ้ง

ความแก่ชองง ๆ ได้แจ้ง มีความวิตก จึงให้ คนใช้หาตัว โงวหยง มาแล้วเล่า
ความตามเรื่องทคนสอดแนมมาบอกให้ฟังทุกประการ

โงวหยงจึงว่า ถ้าเรา นั่งไว้ ให้เยียบชนต่อเรือ สำเร็จแล้ว กอถึกจะมี
กวดงมากชนเพราะเรือรบนั้นพิเศษเหมือนนกบบอมและค้าย อาจจะมีป้องกัน
รักษาทหารทงปวงได้ไม่เป็นอันตราย ข้าพเจ้าคิดจะทำลายล้างเสียแต่แรก
อย่าให้เยียบชนทำการต่อเรือได้สำเร็จ โดยเร็ว ชองกงว่าท่านจะคิดประการใด
ก็ตามแต่ท่านจะเห็นสมควร โงวหยงจึงหาตัวเตยเซ่ง ชงซัน นางชงยเหนย
นางโก้วตัวขอเข้ามาแล้วถามว่า เราจะใช้ให้เจ้าทงสปลอมเข้าไปเผาเรือรบ
ในเมืองจจวจะได้อหรือไม่ สคนบอกว่ายาวว่าแต่ท่านจะใช้การเท่านั้นเลย ถึง
ยากกว่านสกเท่าใดข้าพเจ้าจะอาสาไปก็ว่าจะสนขวัต โงวหยงได้ฟังกมความ
ย่นดจงบอกอธิบายที่จะคิดฮานเผาเรือให้ฟังทุกประการ ทหารทงสปรบคากคานบ
ตามาสดมเสือกางเกงเหมือนลูกจางแล้วพากันมายังเมืองจจว เตยเซ่ง ชงซัน
ก็เข้าไปคานบฮากงชงเป็นนายใหญ่

ฮากงจึงถามว่า เจ้าทงสอมาแต่เมืองไหนมีอะไรอย่างไรจึงมาหาเรา
เตยเซ่ง ชงซันบอณาว่าข้าพเจียมได้กำหนดแนว่าฮอยเมืองไหน เป็นคนเทยวรบ
จางทำการถากไม้ได้กับทกบานเมืองพอได้ช้ออาหารเลี้ยงชวัต บदनข้าพเจ้า
ทราบว่ ท่านแม่ทัพใหญ่ในเมืองหลวงออกมาตั้งกองต่อเรือรบจะไปจับโจร
เขาเนยชวเปาะ ข้าพเจ้าจึงได้มาหาท่านหวังจะรบจางทำการงาน ฮากงจึงว่า
เวลาเวลานนพวกชางทตองเกณฑ์มอถักชวานบ้วยไปสองคน บอกกับเราให้หา
ลูกจางแทนตอ เจ้าเขามาจะรบจางกพอตทเตยว เจ้าจะรบจางเป็นเดือนหรือ
รายวันจะคิดเอาค่าแรงมากน้อยเท่าไรจึงบอกไปเถิด เตยเซ่ง ชงซันตอบว่า
ท่านจะให้ทำเป็นเดือนหรือรายวันและจะคิดค่าจางให้เท่า ไฉนแล้วแต่ท่านจะ

เอนด อากงไดพงกมความยนต์ด้วยหวังประโยชน์จะหากำไได้ในคำจ้าง จึง
ไทเตยเซง ชงชนเขารบทำการงานเป็นเจ้าพนักงานสมไฟตัดกระดานให้เข้าวง
เตยเซง ชงชนรบค้าแลวกไปทำการงานตามสั่ง

ฝ่ายนางชงยเหนีย นางโกวตัวชอกหาอาหารมาส่งวันละสามเวลา
ไต่ชาติ เตยเซง ชงชนกอดส่าหทาการไม่เกยจคราน อากงกมความเมตตา
ครนเวลาเย็นเลิกการแลว เตยเซง ชงชนกไปเที่ยวพุดจาประจบประแจง
อากงอน ๆ จนชอบพอดสนิทกันทุกโรงงานแต่เตยเซง ชงชนรบจ้างทำการงาน
ไต่ประมาณเดือนเศษ เรอนนชนกระดานตอกหม่นแลวเห็นไต่ทพอจะทำ
การเผาเรือไต่ ครนเวลาเย็นนางชงยเหนีย นางโกวตัวชอกหาอาหารมาส่ง—
ชงชนจึงถามว่าเจ้าไต่พบปะทหารพวกเรามาอยู่ที่ไหนบ้าง นางชงยเหนีย
นางโกวตัวชอกบอกว่า โงวหยงให้ทหารมาซุ่มอยู่ชายบ้านนอกเมืองประมาณพัน
เศษไต่พบกับเราแลว เตยเซงจึงสั่งว่าเจ้าจงรีบกลับไปบอกทหารเหล่านั้นให้
รุดกันและรวบรวมไว้ให้เป็นหมู่หมวดพากันเล็ดลอดเข้ามาอยู่ให้ใกล้ เราจะ
จุดเพลิงเผาโคงเรือในเวลาสองยาม ถ้าเห็นแสงเพลิงสว่างชน จงเร่งรีบมาพา
ทหารเข้ามาหาเราโดยเร็ว นางชงยเหนีย นางโกวตัวชอรบค้าแลวรบมา
จัดการตามสั่งทุกประการ

ฝ่ายเตยเซง ชงชน กแสรง เกบกวาด สะเก็ด หยากเขือ รวบ รวบรวมไว้
หลายกอง อากงและจบกงถามว่าเจ้าเกบกวาดหยากเขือมากองไว้ทำไม
เตยเซง ชงชนว่าเอาไว้ตัดไฟตัดกระดาน ถิ่นเวลาทำงานจะได้ไม่ต้องไปเที่ยว
เก็บให้บ่วยการอากงและจบกงมไต่มีความสงสัย ครนเวลากลางคณคกสอง
ยามคณทงปวงหลับสนิท เตยเซง ชงชนกอดเอาเพลิงจุดเขือและโคงเรือ
หลายแห่งเพลิงกใหม่ตคโคงและเรือสว่างชน อากงและจบกงตณตคใจไม่คิด

อำนาจจะช่วยกันดับเพลิงพวกนั้นเอาตัวรอด ผู้ตรวจการกรบเข้าไปแจ้งความ
 แก่อก๊กให้ทราบ อก๊กได้ฟังตกใจแลไปเห็นแสงเพลิงสว่างจึงให้kung จิวฉง
 คุมทหารมาช่วยกันดับเพลิง

ฝ่ายนางซิงยเหนย นางโกดตัวขอเห็นเพลิงสว่างตามสัญญาก็เข้าไป
 ดับเพลิง เตยเซง ซึ่งชนจุดเพลิงได้แดงจรบชนมาพาทหารเข้าไปพบกับเตยเซง—
 ซึ่งชนแล้วให้ทหารเอามาและอาวุธส่งให้ เตยเซง ซึ่งชนกชนมาถอดอาวุธคอย
 ทอยพอแลเห็นkung จิวฉงคุมทหารขบมาหน้าจะไปช่วยดับเพลิงทหารโจร
 กรองตวาดด้วยเสียงอันดังว่า ถ้าผู้ใดจะไปดับเพลิงก็เร่งระวังตัวให้จงดีทหาร
 เขาเนยชวเป่าขลุ่ยมาอวยทนมมาก kung จิวฉงได้ยินตกใจหยุดมายืน — —
 ตะลึงอยู่ เตยเซงเห็นได้ทงใจเอาอันคล้ายเศษขว้างไปถลอกkung ตกกลางจาก
 หลงมาทหารโจรก็พากันตรูเข้าไปจะจับ พอจิวฉงได้สติขบมาเขารบป้องกัน
 เอาตัวkung ออกไปได้ทหารโจรก็หอมล้อมจิวฉงไว้ ครั้นkung หายขาดแล้วจึง
 ฉวยอาวุธโดดชนหลงมาพาทหารเขาดกระหนาบ ทหารโจรก็แตกไปเป็นช่อง
 จิวฉงออกจากหลุมได้

ขณะเมื่อรบกันอยู่นั้นมาไซไปแจ้งความแก่อก๊กว่า ทหารโจรชอบ
 เข้ามาจุดไฟเผาโรงเรือแล้วรบป้องกันไว้ไม่ให้kung จิวฉงไปดับเพลิงได้ก็อก๊ก
 ได้ฟังตกใจจึงให้เฮยฮัน หลงของกิดคุมทหารรีบไปดับเพลิง ให้ฮองหวนกับ
 ซอเกียคุมทหารหนุนไปช่วยkung จิวฉง นายทหารทั้งสองรีบยกไปทำการตาม
 คำสั่ง เฮยฮัน หลงของเกิดคุมทหารหลกัดทางไปดับเพลิง ๆ ไทรมลงสิ้นแสง
 สว่าง ทหารที่รบสู้อยู่นอกมดไม่เห็นกนทหารเมืองตงเกยไม่มดำคณูสัญญา
 ในตัวและเป็นคนแปลกหน้าสบสนหลายหัวเมืองจากนั้นไมถนตกเขาสูรบฆ่าพัน
 กันเองล้มตายลงเป็นอันมาก ทหารโจรก็มสมมือฆ่าพันทหารเมืองตงเกยตาย

สมทบกันลงอีก พออุโมงหวน ซื่อเกียคุมทหารหนุนไปช่วยตกระหนาบหลัง
 เตยเซ่ง ชงชน นางชงยเหนย นางโก้วตัวซอเหนยจะเสยท เตยเซ่ง ชงชนก
 ขบมารบลงมารบกับอุโมงหวน ซื่อเกียให้นางชงยเหนย นางโก้วตัวซอคอยรบ
 บองกันกองทัพคงก จวงงไว เตยเซ่ง ชงชนกฉาพนรบหักพาทหารออกจาก
 ทลอมโคขบมารบหนตรงไปตำบลเขาเนยชวเปาะ นายทหารเมืองตงเกยจึง
 ปรีักษากันว่าเรา จะติดตามตักกองทัพโจร ไปในขณะนั้น ก็เป็นเวลาค่ำไม่เห็นตัว
 ทหารของเราจะหลงฆ่าพนักตนเองต้องกลับไปแจ้งความแก่ท่านแม่ทัพเสยก่อน
 จะส่งประการใดจึงค่อยทำตาม

ปรีक्षाเห็นพร้อมกันแล้วก็พากันกลับเข้าไปถึงในเมือง พอเวลา
 รุ่งสว่างนายทหารทั้งหลายเข้าไปแจ้งความตามที่ได้รบกับพวกโจรและได้ช่วย
 กันดับเพลิงนั้นให้ทราบทุกประการ กอกิจจึงท้าวเตยชบชนมาถามว่าเหตุ
 เดิมที่จะเกิดเพลิงนั้นผู้ใดเป็นต้นไฟ เตยชบชนว่าข้าพเจ้าได้เลี้ยงใต้ถอมฮากง
 ได้ความว่าจบบกมอดอกชวานบ้วยลงสองคนทำการไม่ถนัด จึงบอกฮากงให้หา
 ลกจ้างแทนตัว ยังมีชายสองคนแปลกหน้าเข้ามาหาฮากงจะขอรับจ้างฮากง
 ก็ยอมให้เขาอยู่รับจ้างทำการประมาณเดือนเศษ เวลาเย็นวานนั้นชายสองคน
 ทำการผิดปกติ ครนตักสองยามส่งดับเพลิงจึงได้ไหม้โรงและเรือนแล้ว
 ชายสองคนนั้นหนีหายไป เหตุที่เกิดเพลิงไหม้เพราะฮากงให้ชายสองคนเข้ารับ
 จ้างและอาศัยอยู่ในโรงงาน กอกิจได้ฟังจึงว่าชายสองคนเห็นจะเป็นพวกโจร
 เขาเนยชวเปาะปลอมเข้ามารับจ้าง แต่ฮากงเป็นคนเบาความสมคบคนร้าย
 เข้ามาไว้ในโรงงานนั้น ให้เขาเพลิง คลอกเผา ฮากงเสีย ให้ตาย อย่าให้คนทั้ง
 หลวยเขาอย่างต่อไป แล้วถามเตยชบชนว่าเรือนตอกชนกระดานตอกหมันแล้ว
 ไหมเสียสักเท่าใดเราจะได้อัดต่อเพิ่มเติมชน

เยียบชนบอกว่าไฟไหม้เรือเสียไซ้ไม่ไต่รอยลாதใหม่ซารุดพอจะซ่อม
 แปลงได้สักยี่สิบลา กอกก็จงส่งเยียบชนให้ตอเรือและซ่อมแปลงชนใหม่ให้
 แล้วโดยเร็ว สงทหารตตไม่ตงค้ายลอมโรงเรือไว้ โดยรอบที่ประตุนนมทหาร
 รักษาอยู่ประตูละรอย คอยตรวจตรา ผู้คนเข้าออก มิให้สืบสนและนอกคายนน
 ให้ทหารตระเวนรักษาทั้งกลางวัน-กลางคืน แล้วประกาศแก่ฮากงทงปวงว่า
 ผู้ใดจะเขามารบจ้างทำการแล้วจงได้เลี้ยงใต้ตามบ้านของ ขอดว ขอบตา
 ขอกรรยา และแซ่ใจให้รู้จัก ถ้าเลิกการแล้วให้ออกไปเสียพนักาย อย่าให้
 ฮาคัยนอนค้างอยู่เป็นอนชาติตาม โคมฟังชนท่าเหมือนหนหลังแล้วจะเอาเพลิง
 คลอกเสียทั้งโคตร เยียบชนและทหารค่านับลามาจัดแจ้งการตามสั่ง

ฝ่ายเตยเซ่ง ชงชน นางชงยเหนย นางโก้วตัวชอพากันหนีมาถึงยัง
 เขาเนยชวเปาะจึงเขาไปแจ้งความแก่ชองกงไท่ทวาม ชองกงได้แจ้งจงถาม
 โงวหยงว่ากอกก็ตอเรือรบถงหารอยลาทานให้ทหารไปเผาเรือใหม่แคร์อยเศษ
 เรียงเหลืออยู่มาก เราเห็นวากอกก็จจะยกทัพเรือและทัพบกมาอีกเป็นเน่ทาน
 จะคิดอ่านแก้ไขประการใด

โงวหยงตอบวากอกก็เป็นคนตาปัญญาบาดสงครามด้วยใจนนักคิดเห็น
 แต่จะได้ชยชนะพวกเราตายเดี่ยวที่จะห้ามไม่ให้ยกมานั้นไม่ได้ ชงซาพเจ้า
 ให้ทหารลอบเข้าไปเผาเรือนน หวงจะให้กอกก็วรสานักและครนความสมมของ
 พวกเรา ถึงจะคิดทำการศึกไปภายหน้าก็ไม่อาจตั้งใจหักหาญด้วยกำลังคง
 เขตชขาดครนความคตระวงตอเบ้มทวงหน้าหลังโดยมาก อปมาเหมือนคนท
 เลยถบค่างหลอกหลอนมาแต่ก่อน อาการของคนทบค่างเลยหลอก
 นนมีความกลัวเขนอนมากแมนว่าไคยนเสียงแก่รกรากหรือคนหลอน
 กหวาดสะคงสาคณูวาบค่าง กิริยาทกกลัวค่างกับลักษณะกอกก็วนนคตาย

กันแน่นเราจะคิดอ่านล่อลวงประการใดคงสมความปรารถนา บदनซาพเจ้าคิด
จะแต่งคำโคลงไปยั่วโทโสกอกิวให้รีบยกมาโดยเร็ว ถ้ากอกิวยกทัพมาคราว
นซาพเจ้าจะคิดเอาชัยชนะให้จงได้ พุดแล้วโงวหยงจึงเขียนคำโคลงสี่บทใจ
ความว่า “พวกเราซึ่งสำนักอยู่ ณ เขาเนยชัวเปาะ มีอำนาจใหญ่กว่า
หัวเมืองประเทศราชทั้งปวง ประกอบไปด้วยทรัพย์สมบัติและความ
สุขสามประการ ประการหนึ่งมทหารเอกถ้อยเศษ ทหารเลวหลาย
สภหมนมผมอเข้มแข็งกว่าทหารเมืองอื่น พอที่จะบองกันรักษาอาณา
เขตมิให้ข้าศึกศัตรูมายายเบียดเบียนได้ ความสุขที่สองนั้นว่าด้วย
คำบลเขาเนยชัวเปาะนมอาณาเขตกว้างขวางหลายพันล มนาล้อม
เบนค้ำล้อมรอบทั้งแปดทิศชัยภูมิเหมือนที่อยู่แห่งมังกร ผู้ใดคิดจะ
เข้ามาทำอันตรายแก่พวกเราก็คงพินาศฉิบหาย ความอันตรายกลับ
ถึงตัวผู้นั้นด้วยสามารถอำนาจชัยภูมิในที่อยู่แห่งพวกเรา ขอสามนั้น
ว่าทรัพย์ สมบัติ และเสบียงอาหาร กมึงคงบริบูรณ์ พอที่จะทำนุบำรุง
เลี้ยงทแกล้วทหารให้ราแรง ถึงหากจะยกไปปราบปรามบ้านน้อยเมือง
ใหญ่ ให้มาอ่อนน้อม อยู่ในอำนาจ ก็คงสมความปรารถนา และเราคิด
จะยกข่องกงผู้พของเรามาเป็นออง ครอบครองสมบัติในแผ่นดิน
เขาเนยชัวเปาะก็จะได้ไม่มีผู้ใดขัดขวางห้ามปราม คิดจะจับกอกิว
เอียนเจยกกับขุนนางพวกกั้งฉินในเมืองต่งเกียมาเสียให้สนก่อนจึงจะ
เตรียมกองทัพใหญ่จะยกไปเหยียบเมืองจิว พอได้ข่าวว่ากอกิวต่อ
เรือจักรแล้วจะนำนางมโหรีใส่เรือมาบนของกำนัล เรามความยินดี
ได้เตรียมการคอยรับไว้พร้อมให้รีบยกไปเถิด’ เขียนแล้วส่งให้ทหาร
ลอบไปบอกโจหน้าเมืองจิว ทหารค่านับรับหนังสือลอบไปบอกโจตามส่ง

ครั้นเวตารุงเข้า ทหารซงรักษาหนาท เทยตรวจการ แลเห็นหนังสือ
 บกอยู่นอกตงสย จึงนำหนังสือนั้นเข้าไปให้กอกิว ๆ รับมาอ่านแจ้งความแลวก
 โกรธหนักเหวี่ยงหนังสือทิ้งเสียพูดว่า โง่หยงอดดมบตพตถานยกยของชองกง
 จนเกินภูมิเป็นไรมคงได้เห็นตกัน

ขณะนั้นเฮียบชนเข้าไปแจ้งความว่า การต่อเรือและซ่อมแปลงน
 เสรีจแลวกกำหนดจะได้ออกจากอยู่ในวันนี้ กอกิวได้ฟังมีความยินดีจงตั้ง — —
 เจ้าพนักงานใหญ่ตงของสำหรับเขมบวงสรวงเทพารักษแลวกให้เฮียบชนถอย
 เรือออกทอดทำไวหน้าเมือง กอกิวจึงพานางมโหรีลงไปชมรับรองตตสตาเบาและ
 มีการเล่นต่าง ๆ ทำขวัญเรือสามวัน ครั้นเลิกงานทำขวัญแลวกกอกิวจึงให้
 จิวจิ่ง อองทวน ฮนงวนตนมคททหารนายละสองหมื่นยกไปทางบก นายทหาร
 หงสามค่านับลาออกมาจตคองทัพพร้อมด้วยเสบียงอาหารรับยกไปตามตง

กอกิวจึงบอกขุนฮวนเจียงว่าเราจะเป็นแม่ทัพยกไปทางเรือเชิญท่าน
 ไปเรือดำเดียวกับเราเถิดขุนฮวนเจียงพูดว่าลกษณะจตคองทัพยกไปทั้งทางบก
 และทางเรือนี้ แม่ทัพใหญ่ต้องไปทางบกจึงจะเป็นตงาแกชาคกและ — — —
 แม่ทัพไปทางบกนั้น มีคณหลายประการ ถึงจะเสียทองทองอย่างไร ก็พอจะแก้ไข
 เอาตัวรอดได้

กอกิวว่าแต่ก่อนเราวางใจให้ทหารคมคองทัพเรือไปรบยังไม่ทันลวง
 แตนเขาเนยชวเปาะเข้าไปได้ พวกโจรคตคกลดบายฆ่าทหารตมตายเป็น
 อนมาก บตนมเรวมเรือวเศษกกว่าแต่ก่อนตงชาคกจะคตทำอนตรายกยาก — —
 ประการหนงหวกใจ เหมือนนกทสาคญควเราเหมือนกบพราน วัลย
 พรานทจะคคปองจบนกคองขคแรวรายขวงหรือตงนคคองวงไว้ ถ้า
 นกนนจลาตรรระวงควก ไมคคแรวและขวง นายพรานคองคคตามคอม

มองไป ใ้เห็นแหงทวาล้านกทำรงอยู่ ในพุ่มไม้ ไทน แม่นรุแหงแนแล้ว
จงเอาตงแหงทรงจบเอาตวนกนจนงได้ และเราเป็นแม่ทพเรือไปคราวน
หมายจะตไ้ถึงคายเขาเนยชวเปาะแยงรงชองกงเสยให้แตกกายหลังจิงจะคิด
อ่านเอาขั้ชนะได้ โดยสะดวก

บ่นฮวนเจียง ไ้ฟังกอกิวพุดตหม่นประมาท พวกโจรงตงนน จิงคิดว่า
กอกิวเป็นคณเยอหยง ไม้ออนนอมนบถอผู้ มบุญญา ถึงเราจะตคทานอย่างไ้รัก
ไม่ฟังบวดยการปากเปล่า ถ้ากอกิวยกทพเรือไปถึงเขาเนยชวเปาะคราวนคง
จะเสยทตองในกลอบายศกถอย่างหนงอย่างใดเป็นแนแท้ ถึงตจเราไปตวยกคง
เป็นอนตรายแทบถงชวต แต่จะรอตตจวดยชองกงเป็นคณใจตมเมตตจจตเห็น
จะไม้อ่านตรายแก่เราเป็นแน

คิดแฉจจพุดพอเป็นทวาทานจะไปในกองทพเรือกตามใจแต่ให้ระวง
ตจจจมากอชยาไ้ประมาทชวพเจากจะไปตวดยชวดยตคเตอนตามสตบบุญญา—
กอกิวจิงจตเรือสามสบลาบรรจทหาวลาคะพ่นเป็นคณสานหม่น ให้คงกเป็น
ทพหน้าคมเรือสามสบลยกลวงไปก่อน แฉจจจเรือหาสบลาบรรจทหาวลาคะ
หาวรอยเป็นคณสองหม่นทพน ให้เชยอน อองกน คมเรือหาสบลย เป็นทพหนน
ยกตามไป และทพใหญ่หนนทหาวเอกเป็นเรือแข่งชวย—ชวว กอกิวเป็นแม่ทพ
บ่นฮวนเจียงเป็นทพรกษาคมเรือสรอยยสบลยพรอมตวดยเสบยงอาหาร พอไ้
ฤกษ ให้ถอยเรือออกจกทวาทานาเมืองจจจ

ฝ่ายทหาวทมาคชยสชตแนมอ่ย ณ เมืองจจจ ควันแฉจจจกอกิวยก
กองทพบกแฉจจจกอกิวเรือออกจกเมืองจจจ จิงรบเตนตตมาทางลตตง—
เขาเนยชวเปาะเข้าไปแฉจจจความแก่ชองก้ง โงวหยงให้ทราย โงวหยงจิงให้

จัดเรือเล็กเป็นอันมากบรรจุงูทหารลาดะสหากัน จัดทหารเอกประดาน้ำทอดทน
 อยู่ได้นานสืบสามนาย ทหารเลวสามหมื่นเศษแบ่งเป็นกองล่อ-กองรบสกัดอง
 คอฉวนเซียววย ฉวนเซียวเหงา ฉวนเซียวชิต เป็นนายทัพคุมทหารมองชาวบัก
 หนาเรือกองหนง เม่งคัง ทงออย ทงเม่งเป็นนายทัพคุมทหารมองแดงบัก
 หนาเรือกองหนง เฮยหลิม เตเตียนส่ว สยง เล่าตง เจ้าเงิงเป็นนายทัพคุม
 ทหารมองดาบักหนาเรือกองหนง เตยหวย เตยสนเป็นนายทัพคุมทหารมอง
 เหลืองบักหนาเรือกองหนง บรรดาทหารนาใหม่บดหลาและส่วสำหรับมอจัน
 ครบตัว แลวบอกอบายที่จะล่อฉวง ทาฉายเรือกองทัพเมืองตงเกีย แก่ทหารทง
 ปวงรุทวกัน นายทัพและทหารค่านับลงไปจัดกองทัพแลวยกไปคอยอยู่ตามสั่ง

โงวหยงจึงบอกชองกงวากองทัพที่จะสู้ ในทางน่านนขาพเจ้าจาดแจง
 ให้ยกไปแล้ว แต่กองทัพจะไปต่อสู้ทางบกตกเป็นพนักงานของท่าน ชองกง
 จึงจัดทหารเลวสหมนทหารเอกยสืบหานาย ชองกงเป็นแม่ทัพ โฉวจุนหง
 เป็นปลัดทัพ ยกขามฟาก มาตงค้ายบดทางไว มีโหลกองทัพเมืองตงเกียยกฉวง
 แคนเข้ามาได้ โงวหยงกับทหารพอสุมควรรออยู่รักษาค่าย

ฝ่ายคองกัทพหนาไซจักรมาถึงเขาเนยชวเปาะ เห็นพวกโจรพาขเรือ
 เล็กออกสกัดหน้าไวเป็นอันมากคองกัจิงไหวจรกลงไวตั้งทหารเอาพลผูกแนบ
 กับล็กเกาทัณฑ์ยิงไปหมายจะให้ล็กทหารโจร ฉวนเซียววย ฉวนเซียวเหงา
 ฉวนเซียวชิตเห็นดงนนจิงให้ทหารกลบเรือแสรงทาหน คองกัจิงเร่งทหารหน
 จักรรีบตามไปโดยเร็ว ทหารในเก้งบ้อมหน้าเรือระดมยิงเกาทัณฑ์พลลอด
 ออกไปตามชองเป็นอันมาก ฉวนเซียวเหงา ฉวนเซียวชิตก็พาทหารโดดลงนา
 ดาหนยอนออกไปหากองทัพใหญ่ คองกัจิงเห็นดงนนสาคัญว่าพวกโจรหนีกลับ
 ไปค้ายเขาเนยชวเปาะ จึงไซจักรเที่ยวเก็บเอาเรือเล็กมารวบรวมให้ทหาร - -

รักษาไว้แล้วไซ้จักรเลยไป เอียน อองกน กองทัพหนุกไซ้จักรตามไปได้
ประมาณสามต

พอกองทัพเม็งคอง ทองฮอย ทองเม็ง และกองทัพเอียหลม แต่เทียนตว
ตียง เลาดง เขาเจงพายเรือเล็กออกสกัดหน้าไว้ คงก เอียน อองกนจึงให้
ทหารยิงเกาทันท์และพลไล่เหมือนหนหลังทหารโจรกดานาหนยอนออกไปต
สน ทพหน้าและทพหนนเมืองตงเกยกไซ้จักรเลยไปใกล้จะถึงเขาเนยชวเปาะ
โงวหยงชนตอยบนหอรบ แลเห็นธงยหอเมืองตงเกยก บกประจำ อยู่บนเกงหน้า
เรือกเขาใจ เป็นแนวว่า กองทัพเมืองตงเกยก หลงในกลอุบาย สมคิด จึงให้ทหาร
ระดมจุดประทัดมาดอและกลองเสียงสนน นายทหารทพหน้าและทพหนนได้
ยนักตกใจสำคัญว่าพวกโจรเตรียมกองทัพข่มไว้มากจึงรอดจรวดงไว้ตงสองทพ
แล้วปรักษากันว่าเราตกองโจรแตกถึงสามกอง จึงยกดวงเดยเขามากห้าม
กองทัพออกต่อตีไม่ บदनเรามาจนใกล้เขาเนยชวเปาะจึงได้ยนเสียงประทัด
และกลองตงเสียงลมพายใหญ่ชะรอย โงวหยงจะคิดกลอุบายไว้เป็นมั่นคง—
ครนจะยกเขาไปตกายในขณะนก็จะเสียที ประการหนงทหารวานอยตวกว่า
พวกโจรนัก ต้องรอดอยกองทัพใหญ่มาตงจึงจะยกชนระคมตค้ายให้แตกจงได้
ปรักษาหนพรอมกันแล้วจงให้ตงชบวนเรือหยดอยท่างเขาเนยชวเปาะ—
ประมาณหาล

ฝ่ายกอกจวครนเห็นทพหน้าทพหนนตกองทัพพวกโจรแตกแล้วไซ้จักร
เลยไปได้กมความยนตจงเร่งทหารให้หมนจักรไปโดยเร็ว หวงจะรีบตาม—
กองทัพหน้าและทพหนนไปช่วยกันตค้ายเขาเนยชวเปาะ

ขณะนนเตยสน เตยหวย พายเรือพาทหารออกล้อมกองทัพกอกจวไว้
ทงหน้าและหลังเหมือนกบหมุมตหอมลอมตอมนาฮอย กอกจวให้ทหารระดม

ยิ่งเกาทัณฑ์เป็นสามารททหารโจรแตกไปเป็นช่อง ด้านไหนเกาทัณฑ์เบาบาง
 ทหารโจรชวนกันเขาลอมदानนน ทหารเมืองตงเกยกัหมเรอกลับเข้าช่วยกัน
 ระดมตีกองทัพโจรแตกพ่ายออกไป แล้วกลับเรือดลบเข้าหอมลอมซ้าย—ขวา
 หน้า—หลังเป็นหมู่ ๆ มิได้แตกฉาน แต่เวียนหันเรอรบไล่ตีพวกโจรอยู่เป็น
 หลายตลบจะใช้จกรเลยไปก็ไม่ได้ กอกิจจึงให้แยกเรือเป็นปีกกวให้ทหารยิง
 เกาทัณฑ์กวาดไว้ไม่ให้ทหารโจรเข้าใกล้ เตยหวย เตยฮุนกรบลดอแต่ห่าง ๆ

ฝ่ายฮวนเซียวฮย ฮวนเซียวเหงา ฮวนเซียวชิต เม็งคง ทองฮอย
 ทองเมง เฮยหลิม เตเตยฮันติว ลียง เลาดง เซาเจง พาทหารดำนาคอกมาถง
 กองทัพกอกิจ ทหารโจรหงสามกองก็ช่วยกันเอาบิตหล่า ไซและสี่วเจาะแนว
 หมันทะเลทุกกล่า นำเข้าในเรือจนทวมตาดฟ้าชนกลางทหารที่สำหรับหมันจกร
 ขนมาบอกกอกิจและนายเรือวาเรอรวนาทวมตาดฟ้าจะหมันจกรก็ไม่ได้ — —
 กอกิจและนายเรือได้ฟังตกใจให้ทหารสวดมนานนิกไม่แหงมแต่มากรชนด้วย
 พนเรือนทะเลหลายแห่ง กอกิจและทหารทงปวงไม่รูทจะทำประการใดสนสติ
 แลตตากนฮย เตยหวย เตยฮุนเห็นไตทงพายเรือเทียบเข้าไปใกล้มองเห็น
 กอกิจ บันฮวนเจียง เดินไปมาดับสน คิดฮวนจะพากันโดดลงน้ำ เตยฮุน
 เตยหวยกับขนบนเรือแลวบอกวาเรือเจียนจะลมแลวเซญทานมากบซาพเจ้า
 จะพาหนีไปให้พนชาศก กอกิจกำลังตกใจสาคญวาทหารของตวรบเดินเข้า
 มาหา เตยฮุนเอามอกระหวัดคอไว้แน่นพาโดดลงน้ำดำไป เตยหวยกับมอ
 บันฮวนเจียงโดดลงน้ำตามไป ทหารเมืองตงเกยกเห็นตงนนสาคญวานายลง
 นานชาศกต่างคนต่างลงน้ำจะตามไป ทหารเอก ไท ตริ ชงเบนกองเรือแซง
 ซ้าย—ขวาเห็นเรือเจียนจะลมก็พากันโดดลงน้ำทงสน ทหารโจรที่เจาะเรือ
 เห็นตงนนกล่ใจบได้บาง เอาสี่วและบิตหล่าแทงตายเสียบ้าง โลहितแดงไป

๕. ๕
ทงตานาทหารโจรชำนาญในทางนาจมหทหารเมืองตงเกยซาเสยประมาณสาม
สวนหนไปไดสวนหนง

ฝ่ายเตยสน เตยหวย พาทวกอกก บันสวนเจยง ฉายนามาประมาณ
สองลจงพาทวชนวางไวบนมง เทนกกอกก บันสวนเจยงฮอนเปลยไปทงกาย
กเขาใจวากนนาเขาไปแนทของเห็นจะไมตาย เตยหวยพตวาลจจะตายหรือ
ไมตายกขางมนเรตตเอาครษะไปใหชองกงเถต เตยสนจงวาเขาจะทำทหน
นนไมไดจะเสยความ ดวยกกอกกเป็นทกอโทววยชนนางผู้ใหญ่ในพระเจ้า
ชองฮยจง ทวเราและเจานมบรรตาคกตตาไมควรจะทำอนตรายไทถงแกชวต
ประการทงชองกงผู้ พชองเราไมคคตประทษรายตอแผนคณ สมคฺรจะเข้าไป
เป็นชาราชากรอยเมืองหลวง ถาเราทำอนตรายแกกกอกก พระเจ้าชองฮยจงก
จะเห็นวาพเราเป็นกบฏการศึกจะตตอลกลามไปไมรูวาย เราชวยกันแก้ไข
คนทงสองใหพนแลวพาทวไปใหชองกงพเราคกวา

๕. ๖
ขณะเมอพตกนอยนนกกพอดพอกททหารประตานาคมหทหารเมืองตงเกย
มาประชมพรอมกน เตยสนจงใหทหารพยงตวกกอกก บันสวนเจยงชนเอา
ครษะลงไวเบองตานากไหลออกทางปาก กอกก บันสวนเจยงไดสตพนชน
กอกกไมอาจดูหน้าทหารโจรและทหารของตวไดนงกมครษะเอาหน้าชบกบเขา
ไมพตประการใด นายทหารโจร กุมกมตทหารเมืองตงเกย แลวพารบเดิน
ลตตทวงไปเข้าทางหลังเขานำตวกกอกกและทหารทจับได้เขาไปให้แก่ — —
โงวหยง ๆ มีความยนิตจิงใหเอาตวกกอกก บันสวนเจยงไปขังไวก่อน แต่พว
ทหารเอกทหารเลวนนใหจามนคงแลวบอกแก่นายทหารทงปวงวากองทัพเรือ
เมืองตงเกยมาจอดตงชบวนอยุทชายนาอกสองกอง เรือประมาณแปดสิบลำ
พวกเจ้าจงรบไปทำลายเสยโดยเร็ว นายทหารเหล่านพตวาแม่แต่กองทัพ

กอถงเรือถึงสระขยสปลาพวกขาฟเจาขงทาดายไห้จมเสียได้กเพราะความคิด
 และปัญญาของท่าน จะวิตกอะไร กับเรือแปดสปลา ตานาพกเดยว กจะจมลง
 หงสน พุดแลวคานปลาพาทหารลงนาตาเขาไปไตทองเรือกองทัพเมืองตงเกีย
 ค่ายคองก เฮยฮัน อองกนตงใจคองกองทัพใหญ่ไม่เห่นยกหนุนมากม
 ความวิตกหวนหวาดกลัวจะหลงในอุบายพวกโจร จะถอยหลังออกไปหา
 กองทัพใหญ่ก ไมกล้า จะรีบยกหนีไปข้างหนา กนกกกลัวเป็นความจุนใจไม่รุต
 จะคินงปรับทุกขปรักษากันอยู่ พอทหารที่ในคาดพาชนลางชนมาบอกว
 ไตทองเรือมเสยงกกกองผดปกตอยู่ประมาณครู่หนงเรือกรวนาไหลเข้าในเรือ
 หลายแห่ง บदनนาทวมถงพนคาดพาชนลางแลว นายทหารทงสามไตพงก
 ตกใจ จึงไห้ทหารวัดนำออกจากเรือเป็นอลหม่าน นำไนทองเรือกมากชนไม่
 นอยลงจนทหารเห่นฮยฮันกำลัง ทหารโจรเห่นเรือลมซาจงบแบ่งทหารไห้บน
 เรือชนไป เมอขณะที่พวกโจรบนเรือชนไปนทหารในเรือไม่ทันรู้ตัวมวชวน
 กนวดคนาจนพวกโจรเอาอาวุธสนพนแทงตายหลายคน นายทหารทงสามเห่น
 ดงนนักตมาล่อเรียกทหารชนมาพรวมแลวช่วยกันเขาตตชนรบพวกโจรเป็น
 สามารถ ทหารโจรก็พากันไตตหนีลงนา คองก เฮยฮัน อองกนกแบ่งทหารไห้
 ถอเกาทณทชนรายระว้งอยู่ตามกราบเรือสองข้าง มีไห้พวกโจรบนชนเรือได้
 ทหารโจรที่อยู่ไตเรือกเอาปัดเหล่าเจาไชเรือทะเลอกหลายแห่งนำในเรือกมาก
 ชนทวมถงคาดพาชนบน คองก เฮยฮัน อองกนกับทหารเลวกพากันไตตลงนา
 จะวายไปชนผ้ง ทหารโจรเห่นกไล่จับนายทหารทงสามคนและทหารเลวได้
 เป็นฮันมาก แต่คองกนตายไนทรบทหารโจรกตตเอาศวะระแลวเอาทหารทจับ
 ไตและศวะระคองกไปตั้งไห้โงวหยง ณ ค่าย

ฝ่ายชองกง โฉวจุนหงยกกองทัพไปตั้งค่ายปิดทางอยู่แต่ติดต่อแดนได้
 สืบกับกองทัพเมืองตงเกียหลายครั้งยังไม่แพ้ชนะ กองทัพเมืองตงเกียทาง
 กนประมาณสัปดาห์เวลาจุนหงชองกงให้โฉวจุนหงคุมทหารขึ้นมาไปทำรบถึง
 หน้าค่าย นายทหารเมืองตงเกียคุมทหารยกออกมาชนมาอยู่ในสนามรบ
 โฉวจุนหงจึงพูดว่าแต่ก่อนเราและท่านยกทหารออกมารบกันเป็นสามารภก็ไม่
 เสียทีแก่กัน ครองนเรารบกันตลอดตัวให้ทหารทั้งปวงดูเล่น ชนงวนตนได้พง
 กษบมาราอาวูชเข้ารบกับโฉวจุนหงได้ประมาณสามสัปดาห์ ชนงวนตนทาน
 กาลงมได้กษบมาทางออกไป อ่องหวนเห็นจะเสียจึงรบมาถล่มชนอกรบกับ
 โฉวจุนหงได้ประมาณห้าสัปดาห์โฉวจุนหงขับอาวูชทำที่จะแทง อ่องหวน
 เยื้องข้างหลังอาวูชยังตัวไม่ทันพลัดตกจากหลังมา โฉวจุนหงขับมาสะอึกเข้า
 ไปจะแทงพอจ้วงขับมาเข้ามาเอาอาวูชบังอาวูชของโฉวจุนหงไว้แล้วกเขารบ
 กันเป็นสามารภ นายทหารทั้งสองมได้เพลียงพลงแก่กันแต่รบกันอยู่ประมาณ
 แปดสัปดาห์จ้วงกาลงมอຍเห็นจะสู้ไม่ได้กษบมาหนักกลับเข้าค่าย โฉวจุนหง
 พาทหารไล่ตาม ชองกงเห็นตั้งนนักยกทหารหนุนตามไปช่วยระดมตีแข่งสกัด
 ทางไว้กองทัพเมืองตงเกียจะหนีเข้าค่ายหาหนีไม่ ทหารโจรก็โจมตีตัดกลาง
 กองทัพแตกกระจายคุมกันไม่ติด ทหารโจรฆ่าฟันทหารเมืองตงเกียตาย — —
 หลายพัน จ้วง อ่องหวน ชนงวนตนก็ขับมารบไปตามทางใหญ่เหลือทหาร
 เลวตามไปประมาณหมื่นเศษ พวกโจรก็ได้ไปประมาณยี่สิบแล้วถอยกลับ
 มาค่าย ชองกงจึงให้ทหารเก็บเครื่องศาสตราวุธและเสบียงอาหารแล้วให้เอา
 เพลิงเผาค่ายเสีย จึงเตรียมทหารเป็นขบวนยกกองทัพกลับมาขังค่าย — — —
 เขาเนี่ยชั่วเปาะเลาะความที่ใครรบกับทหารกองทัพเมืองตงเกียให้โจวหยงฟัง
 ทุกประการ โจวหยงจึงส่งผู้คุมให้พาตัวออกดู บันชวนเจียงกับทหารเอก โท

ตรและทหารเลวทจับได้นมมาให้ชองกิง ผู้คุมค่านับลามาไซกุญแจแล้วเรียก
กอกิว บันฮวนเจียงและทหารออกมา

กอกิวจึงถามผู้คุมว่า ชองกิงกลับมาถึงแล้วส่งให้เอาตัวพวกเราไป
ประหารชีวิตหรือผู้คุมตอบว่าการจะดีและร้ายประการใดไม่แจ้ง โงงหยงชินแต่
ส่งให้เอาไป กอกิวได้ฟังมีความวิตกพดกับบันฮวนเจียงว่า ตัวเราและท่าน
คราวนี้ไม่ได้กลับไปเห็นหน้าบุตรภรรยาอีกแล้ว คงจะเอาชีวิตมาทิ้งไว้ใน
เขาเนยชวเปาะแนพตแลวกรองไหหน้าตาไหลลงอาบหน้า บันฮวนเจียงเห็น
กอกิวมีความเศร้าโศกเสียใจไม่มีสติ จึงคิดว่ากอกิวคนนดแต่ปากพูดอวดอ้าง
ความสติปัญญา ครนภยมาถึงตัวกิมแต่นาตาไม่คิดปลดเปลืองแกไขเอาตัวรอด
คิดแลวจึงพูดว่าความเกิดกับความตายเป็นของคู่กัน ชงทวนจะร้องไห้อาลัยถึง
ชีวิตนั้นไม่เป็นประโยชน์ ถ้าท่านรักชีวิตคิดจะกลับไปเมืองตงเกยแลว --
ข้าพเจ้าจะบอกให้ กอกิวว่าท่านจะบอกให้ทำประการใดเร็วไม่ช้าชนขอแต่
ชีวิตให้รอดกลับไปเถิด บันฮวนเจียงจึงบอกวาทวดเราครนงกเขาทคบแคณ
เจียนจะถึงแก่ความตาย ฮยาได้ถอตัวความบรรดาศกตเป็นขนนางผู้ใหญ่เลย
จึงพูดจาอ่อนน้อมไถ่เกลยเป็นไมตรี เขาใจตอชองกิง คงไม่ทำอันตรายเป็น
แน่แท้

แต่เดืนพดปรึกษาคนมาจนถึงทชมนมหน้าคาย กอกิวกคกเขาลง
คานบแลวพูดว่า ข้าพเจ้ากบทานทาศกแกกนบदनข้าพเจ้าเสยททานจับได้
ชีวิตของข้าพเจ้าอยู่ในเงอมมอท่านแลว ขอท่านผู้มีอำนาจจะได้กรณายกโทษ
เสยสักรงหนงเถิด ถ้าท่านเมตตาปลอยไปแลวก็เหมือนกบท่านทาคความชอบ
ไว้ในพระเจ้าแผ่นดิน ข้าพเจ้าจะนำความดของท่านชนกราบทลให้ทราบ --
ชองกิงได้ฟังกอกิวสารภาพรบัมตคกความเมตตา ตอนรับจับมอมานงเกาธ

ททง ไทบนฮวนเจียงนงเกาฮทสอง ชองกงกับโลวจนทง โงวหยงและททาร
 ทงปวงนงถดกนลงไปเป็นฮนดับ ชองกงจงสงโหงดเสอถางเกงอย่างเอก
 ส้ารบหนง อย่างโทส้ารบหนง ยกตงไวตรงหน้าแลวพูดว่า เชิญท้านทงสอง
 ไปอาบนำชำระกายเสียให้สบายก่อนจึงคอยสนทนากัน กอถกว บันฮวนเจียง
 กมาอาบนำชำระกายสวมเสอถางเกงใหม่เสร็จแล้วกลับเขามาทประชุม

กอถกวพูดว่าข้าพเจาเป็นชาติกท้านจับมาได้ไม่ทำฮนตรายแลววมหน้า
 ชาติของเสียเครื่องนุงหมโหอกนน บุญคุณของท่านทาทจะอุปมามาได้ ถึงตัว
 ข้าพเจาจะตายไปก่อนก็จะส่งบุตรและหลานว่า ถ้าพบปะพวกแซ่ชองแล้วถง
 จะเป็นคนฮนถากายากจนอย่าได้ทมน จงช่วยอุปถัมภ์สงเคราะห์ไปตามกำลัง
 ชงข้าพเจาว่านเป็นความสตัยมได้แกลยยกยอ ชองกงตอบว่าท้านมความ
 เมตตาข้าพเจาตลอดไปทงแซนนชอบคนเป็นฮนมาก กอถกวว่าตวท้าน --
 ประกอบพร้อมด้วยกำลังและสติปัญญาควรจะทำนบารุงแผ่นดินใหม่ความสข
 ขอเสียก็จะปรากฏต่อไปท้านหน้าไม่ควรจะมาฮ่มชอนฮนยให้ลดับ ชองกงได้
 พงกอถกวพูดถึงความทจะให้ไปทำราชการมความยนตนก ด้วยเข้าใจว่ากอถกว
 เป็นชนนางผู้ โหงจะเพ็ดทลประการใดพระเจ้าแผ่นดินทงทรงเชอพงจาจะพูดจา
 โกลเกลยผกพนเป็นไมตรีไว้ดกวร ถ้ากอถกวรวบรวมทลเสนฮความชอบความดี
 ของเราแล้ว พระเจ้าชองฮยจงคงโปรดให้เราเข้าไปทำราชการ

คิดแล้วพูดว่าเต็มท้านกับข้าพเจาเป็นชาติกท้น และบदनได้มาพบปะ
 สนทนารูจกนาใจกนแล้วข้าพเจากสนความพยาบาทมิได้ฮาชาติแก่ท้านต่อไป
 บรรดาทหารของท้านทจับได้ไวมนจะปล่อยให้ไปคอยฮยทเมืองจจว ตวท้าน
 กับบันฮวนเจียงนงเชอหยคพกสนททกันให้สบายสกกสองสามเวลาก่อนแล้ว
 ข้าพเจาจะให้ทหารไปสง ชองกงจงสงใหญ่คมถอตเครื่องจาทหารเมืองตงเกย

ตามอบายกอกกิวให้ทราบ พระเจ้าของฮยจงได้ฟังก็เข้าพระทัยว่าเป็นอบาย
 เต็มได้ตรัส ประการใด ด้วยเกรงใจ ชวเกย จึงตรัสว่า กอกกิวยังบวชอยู่ กอฮยา
 เพิ่งคิดฮานการศก ทจะปราบปราม พวกโจรอีกเลย ให้แต่ทหาร เทยวตระเวน
 ตรวจตรารักษาด่านทางไวจงกวดขัน อย่าให้พวกโจรแปลกปลอมเข้ามาได้
 ถ้ากอกกิวหายบวชแล้วจงคิดฮานต่อไปแล้วกเสด็จชน ขุนนางก็ออกจากทเฝ้า
 ตงแต่นการศกทจะยกไปปราบปรามพวกโจรก็สงบอยู่

ฝ่ายชองกตงแต่ปล่อยตัวกอกกิวไปแล้วมีความวิตกว่ากอกกิวให้สัตย์
 สัญญาว่าจะกราบทูลให้เราเข้าไปทำราชการก็ยังไม่เข้าจากราไม่ แต่--
 ตรีกรองอยู่หลายเวลาไม่มีความสบาย จึงส่งคนใช้ให้ไปเชิญ โงวหยงมา
 ปรีกษาว่า กอกกิวสัญญาไว้นั้นจะจริงหรือไม่จริงประการใด โงวหยงพูดว่า
 ข้าพเจ้าเพราะหัดลักษณะกอกกิวมีอาการวิปริตหลายอย่าง คอตาเหมือนตาฝัง
 เมอจะเดินนเดินเขยวตรวยกเของเหมือนงเลอบ ลักษณะกรียาเช่นนเป็นคน
 ทจจริตได้ชอตรงกตญูตอสมมคณ ขงรบคาศัญญาไว้นนเป็นการลอลวง
 แกไขเอาตัวรอด ท่านจะวางใจไวจระให้สำเรจนั้นไม่ได้ ข้าพเจ้าคตจะแต่ง
 ทหารทมสตบญญาไปสอดแนมฟังข่าวค ถ้าได้ความประการใดจงคตมอมนน
 ไปตามควร ของกตจการชงท่านจะให้ทหารไปสืบข่าวนนเป็นการละเอียด
 สุขุมนักท่านจะให้ผู้ใดเข้าไป

โงวหยงยังไม่ทันจะตอบ เขยนเขงจงพูดวามเออตรงกอนนนทานพา
 ข้าพเจ้ากบลชยเข้าไปเทยวดการ นกชตฤกษ ในเมืองตงเกยจนได้ชอบพอกับ
 นางหลชอชอนน พระเจ้าของฮยจงเคยเสด็จมาประพาสเล่นมิได้ขาด --
 ข้าพเจ้าคตจะเข้าไปโถงบานนางหลชอแล้วพูดจาประจบประแจงฮาคัยอยู่
 ทนน ถ้าได้ชองโอกาสแล้วข้าพเจ้าจะกราบทูลความตามเรองชงท่านให้

ทรงทราบแต่จะขอเงินทองกับพลอยต่าง ๆ ไปบ้าง พอได้เป็นของกำนัล
นางหลซอซอ ไตจง ขเขียนจึงบอกชองกงว่า เอียนเซ่งจะเข้าไปในเมือง
ตงเกียแต่ผู้เดียวเห็นไม่ชอบข้าพเจ้าทั้งสอง ขอไปเป็นเพื่อนเกลือกความเหตุภัย
ร้ายเกิดขึ้นจะได้ช่วยแก้ไข ชองกง โงวหยงก่อนอนุญาต

ขณะนั้นจึงพูดว่า ท่านจะให้ทหารสามคนเข้าไปในเมืองตงเกีย
ข้าพเจ้าไม่ใคร่จะวางใจด้วยเห็นว่าชนนางในเมืองตงเกียเป็นพวกกึ่งฉนมาก
ทเป็นคนตงฉนน้อยนัก ถ้าเพลยงพลาดเสียทวงทประการใดก็ไม่มีใครจะ
ช่วยเพ็ดทูล ขอท่านจงมีหนังสือวางกล่าวฝากฝังนายทหารทั้งสามคนไปถึง
ชกไท่ฮวยขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายบุนให้แจ้ง ด้วยท่านได้ทำคุณไว้ให้ครั้งหนึ่ง
ถ้าชกไท่ฮวย มีความกตัญญู ระลึกคุณของท่านแล้ว คงจะช่วย ส่งเคราะห์แก่
นายทหารทั้งสามเป็นแท้

ชองกงได้ฟังก็เห็นชอบแล้วคิดตรึกตรองไปว่า ชกไท่ฮวยคนนั้นก็
ได้ชอบพอคุ้นเคยกัน เป็นแต่เราช่วยแก้ไขให้พ้นไปครั้งเดียวจะหวังใจเอา
เป็นทยตเห็นขอมนคงไม่ได้คิดแล้วจึงถามบุนฮวนเจียงว่า ท่านกับชกไท่ฮวย
ได้รู้จักกันหรือไม่บุนฮวนเจียงบอกว่าชกกงวนเก็งคนนั้นได้เรียนหนังสืออาจารย์
เดียวกัน ข้าพเจ้าเป็นคนรักใคร่ชอบพอเชอถอสนิทสนมได้ตั้งแต่จากกันมา
ประมาณสามสิบปีแล้วยังไม่ได้พบปะกันเลย ชองกงจึงถามบุนฮวนเจียงว่า
อยู่ในพวกเราท่านจงทำคุณไว้สักครั้งหนึ่งจะได้หรือไม่ บุนฮวนเจียงตอบว่า
ข้าพเจ้าเป็นชาศึก ท่านจับได้ไม่ประหารชีวิตแล้วขงอุปถัมภ์เลี้ยงดูใหม่ความ
สุขนมน คุณของท่านหาสิ่งที่จะเปรียบมิได้ ท่านจะใช้สอยประการใดข้าพเจ้า
ขอสนองคุณท่านไปจนกว่าจะสิ้นกาลถึง ชองกงจึงว่าท่านจะมีหนังสือฝากฝัง
ทหารของเราแก่ชกไท่ฮวยจะได้หรือไม่ บุนฮวนเจียงตอบว่าท่านอย่าวิตกเลย

ข้าพเจ้าจะรับเป็นพระจึงแต่งหนังสือเป็นใจความว่า “ข้าพเจ้าบนฮวนเจียง
 ขอคำนับมายังชกไทอวยให้แจ้งตวยกอกวรับข้าพเจ้ามาเป็นที่ปรึกษา
 และโปรดให้ข้าพเจ้า เบนข้าหลวง เชิญหนังสือ รับสั่ง ไปเกลี้ยกล่อม
 ช้องก้ง ใจความในหนังสือรับสั่งท่านยอมแจ้งอยู่แก่ใจแล้ว แต่กอกว
 นั้นเป็นคนใจอัสตัยอดฉลาดหาอธิบายจะมาช้องก้งจงให้คนอ่าน - -
 หนังสือแปลความรับสั่งเสียหลายข้อ ช้องก้งกับพวกเข้าใจในอธิบาย
 จึงไต่เกิดฮวนกันจนแล้วกอกวหนังสือบอกกล่าวโทษช้องก้ง และ
 ขอกองทัพเพิ่มเติมออกไปอีก พระเจ้าชองฮยจึงไม่ทรงทราบสำคัญ
 ว่าจริงทรงขัดเคืองช้องก้งเป็นอันมาก จึงโปรดให้ทหารยกกองทัพไป
 ช่วย กอกวยังมีใจกำเริบถือว่าพระเจ้าแผ่นดินปลงพระทัยพระราช
 ทานอำนาจอาญาสิทธิ์ ให้แก่ตวยจงคิดอ่านยกกองทัพบุกและทัพเรือไป
 ทำศึก โดยลำพัง ข้าพเจ้าได้ตักเตือนห้ามปรามเป็นหลายครั้งหาฟังไม่
 จนทหารโจรจับตัวกอกวและข้าพเจ้าไปได้ ช้องก้งชงเป็นใหญ่ขึ้น
 เป็นคนคัมเมตตจริตไม่ประหารชีวิตข้าพเจ้าและกอกว กลับเลี้ยงดู
 อุปถัมภ์ใหม่ความสุขสบายเป็นอันมาก บัดนี้กอกวรับคำสั่งญาพา
 ทหารช้องก้งเข้าไปในเมืองหลวงว่าจะกราบทูลให้ช้องก้งเข้าไปเป็น
 ข้าราชการ และมอบตัวข้าพเจ้าไว้เป็นจำนนานแล้ว ยังหาได้ข่าวไม่
 ช้องก้งมีความวิตก จึงให้เอียนเซ็ง ไตจง ซิเซียน เข้าไปสืบข่าวใน
 เมืองหลวง ถ้าทหารทั้งสามมาถึงแล้วจะเกิดเหตุเภทภัยหรือระขัด
 ข้องประการใด ขอท่านช่วยสงเคราะห์แก่คนทั้งสามด้วย” เขียนแล้ว
 ส่งให้ช้องก้ง ๆ รับหนังสือมาอ่านดู ก็ชอบใจ เอาหนังสือ มอบให้ เอียนเซ็ง ๆ
 ไตจง ซิเซียน คำนับลาออกมาจากที่ประชุม แล้วจัดแจงแต่งกายเหมือน

ข้าหลวงถือท้องตราออกไปราชการหัวเมือง นายทหารทั้งสามพากันรีบเดิน
ทางมาหลายวันถึงประตูเมืองตงเกียผู้เฝ้าประตูเมืองห้ามไว้

นายทหารทั้งสามจึงถามคนเฝ้าประตูว่า เหตุใดจึงห้ามมิให้เราเข้าไป
ในเมือง นายประตูบอกความรีบส่งให้ตรวจตราผู้คนเข้าออกเพราะกลัวว่า
พวกโจรเขาเนี่ยชวเปาะจะปลอมเข้ามาทำอันตราย นตวท่านเป็นข้าราชการ
ตำแหน่งไหนจะเข้าไปในเมืองด้วยเรื่องอะไรสิ่งใดจึงบอกให้แจ้ง ทหารทั้งสาม
บอกว่าเราสังกัดชนฝ่ายขุน เป็นคนสำหรับเดินตราไปหัวเมืองฝ่ายเหนือถือ
ท้องตรา ออกไปเกณฑ์คน ตามหัวเมือง ไปค้างอยู่หลายเดือน จึงไม่รีบรีบส่ง
บุตรเราเกณฑ์คนได้ครบจำนวนแล้วจึงกลับมา แมนมเขอเราจะให้ดู—

ไปตอบ

พูดแล้วหยิบหนังสือทงผนึกขุนไทเห็นเป็นสำคัญ นายประตูมีความ
ความสงสัยยอมให้ทหารโจรทั้งสามคนเข้าไปในเมืองเอียนเซ็ง ไตจง ชีเซียน
กรบเข้าไปในประตูเมืองเดินตามถนนใหญ่ ครั้นมาถึงโรงเตียมกัแวะเข้า
ชอสร่า แลวเอียนเซ็งบอกไตจง ชีเซียนว่าท่านทั้งสองจงอาศัยคอยท่าเราอยู่
ทหนักอนเราจะรีบไปหานางหลชอชอใหญ่บ้าน ถาดจวรามเหตุเภทภัยประการ
ใดท่านอย่าได้ติดตามไปแก้ไขเลย จงพากันกลับไปแจ้งความแก่ชองกงและ
โงวหยงให้ทราบ

ไตจง ชีเซียนกรบควา เอียนเซ็งรีบเดินมาถึงบ้านนางหลชอชอแล้ว
ยงนักสงสัยด้วยตกเงงนนทำใหม่แปลกกว่าเก่า แต่จาสำคัญได้เป็นแน่ จึง
ชวนไปบนบน ไตเยี่ยมหน้าเข้าไปในประตูเห็นนางหลชอชอ นั่งอยู่บนเกา
เอียนเซ็งก็ตรงเข้าไปคำนับนางหลมา มาเห็นเอียนเซ็งเข้ามาคำนับก็ตกใจ จึง

ตามว่าครบกอนพวกเจ้าพากันมาเที่ยวเล่นแถวก่อเหตุเอาไฟเผาบ้านเรือนเรา
 ครงหนงแลวกกลับเขามาทำไม้อีกเดา เอียนเซงตอบราชงเกิดเหตุครบกอนไซ้
 จะแกลงนนทาม ไตด้วยภยมาถงตวกจาเบนและซาพเจามาหาทานนด้วยมธระ
 ไครจะพบนางหลชชอ นางหลมามาจาธระตั้งไคบอกกบเราถัด เอียนเซง
 ว่าธระครนเบนขอใหญ่ ซาพเจาจะบอกกบทานการกไมดาเวจ

ขณะเมอเอียนเซงพตอยกบนางหลมามา นนางหลชชอชออยู่ใน
 ทองเพยม ไตยนเสยงภจาไคจงเตนออกมา เอียนเซงแลเห็นกมความยนด
 ถอยทคานบกนตามธรรมนิยม นางหลชชอชอจพตวาครงกอนทานบอกกบ
 เรวว่า ซายณนเบนพคชาชาวเมองชวตง เราเชอคาทานจงไคพตจาร์กไค
 กบซายณนจนเกิดไฟไหม้ พระเจาแผนดินทรงชดเคองว่าเราคบกนพาด ไฟ
 จงไหมบ้านเมองรบสงให้สงโทษแก่เราเสมอโทษต้ไฟ นีหากว่าเรากรวมทล
 วจฉอนขอโทษเบนหลายครจจงพระราชทานโทษให้และชงซายสองคนททาน
 พามานนเบนชาวเมองไทนขอเสยงอยางไรจงบอกรเราแต่ตามจรงถาชนบดบง
 อ่าพวางแลวทานอย่าไคไปมาพตจากบเราอกลเคย

เอียนเซงจงบอกรจากนรปรางตามถวเนชดาแดงนงเกาอททงนน ขอ
 ชองกงเบนใหญ่อยู่ ถเขาเนยชวเปาะ ทนงเกาอทสองนนขอชาจนทอयरม
 ประตสองคนนนขอไคจง ลชย ตวเรานขอเอียนเซง นางหลชชอชอไคพง
 ออกลชชอชองกงกตกใจจงพตว่า ชองกงคนนชาวเลองลอว่าเบนใจไวใจร้าย
 เหตุไคทานจงพามาหาเรา เอียนเซงตอบว่าชองกงพเรานเบนคนใจคมความ
 อาร โอบอ้อม แกคนทงปวง คัดจะเขามา สามภกต ทาราชการ ชวย ทานบ่ารุง
 แผนดินไหมบ้านเมองมความสขกยงหาชองโศกาสมิไค เพราะชนนางพวก-
 กงฉนทลยุงกล่าวร้ายต่าง ๆ พระเจาชองยุงจงไมทรงทรวบกสำคัญพระทัย

ความจริงซึ่งพระมาหาทานตรงกอนนั้นไซ้จะมาเที่ยวเล่นสนุกสนานและหมาย
 มาทอนตราแก่บ้านเมืองนนทามได้ด้วยทราบเหตุจาพระเจ้าของฮยจงเสด็จ
 มาประพาสเล่นที่บ้านทานมิได้ขาดจึงอุตสาหแหบแผ่งเล็ดลอดเข้ามาตามายจะ
 เขาเผ่ากรวบทุกความขอบขอเข้ามาตามภักตักหาหนได้กรวบทุกไม่พอลขย
 กับขุนนางรักษาพระองค์เกิดวิวาทกัน จึงได้กลับออกไปยังเขาเนยชวปะ
 บदनของกงไซ้ให้เขาพระเจ้าคุมทองคำกับเงินและเพชรพลอยต่างๆ มากำนั
 ทาน บอกแฉกแก่เฝ้าออกจากเฮวหยับเอาเพชรพลอยเงินทองส่งให้

นางหลซอชอได้ส่งของทองเงินมีความขนคางพูดว่า ของกงพของ
 ทานมีความเมตตาอดส่าหฝากส่งของมาไหนนชอบคุณเป็นอันมาก ฝ่ายทาน
 ซึ่งเบนนองกอดส่าหฝากส่งของมาให้เขาพเจ้าจนถงมอ มคคกุดกขยอนตราข
 บัญคุณเป็นนักรหาเขาพเจ้าไมมส่งใดจะตอบแทนมแต่กายกับนาใจจะสนอง
 คุณทาน ว่าแล้วส่งคนไซ้ไทยกโตะและสุรามา แล้วนางหลซอชอกเชิญให้
 เหยนเซงกนโตะเสพสุรา นางหลซอชอกระทำปฎูปตเขารนสุราส่งให้

ขณะเมอกนโตะขยนน นางหลซอชอพูดว่าเขาพเจ้าได้ทราบความว่า
 ของกงเป็นคนกตัญญูสขยขอมได้ประทษรยตอแผ่นดิน คิดแต่จะเข้ามาเป็น
 ขาวราชการ แต่ไม่มีผู้ใดกรวบทุกให้ความเรองนเขาพเจ้าได้ทราบเพราะพวก
 ขุนนางต่างพูดกัน เหยนเซงได้ฟังจึงตอบว่าขุนนางทสรวเสร์ญความคเป็น
 พวกตงฉนแต่ขุนนางพวกก้งฉนกลฉวแต่คาคเตย ننนทาพเราต่าง ๆ แล้วเล่า

ความตงเตตนจนถึงท้องกวน กอถกเป็นแม่ทัพยกไปปราบทำศึกปราบชกกลับ
มานนให้นางหลซอซอฟังทุกประการ

นางหลซอซอจึงทามว่าเจ้านเป็นหน้าเหลาหน้าชาจะสนทนากัน
ด้วยกิจการบ้านเมืองนของดไวกอน เชิญท่านเสพสุราสนทนากันด้วยถาร
สนุกเป็นทบาเรอดวงจิต ไทรนเรงมีความสบายจึงจะชอบ เอียนเซงว่าจะให้
เราพูดด้วยเรื่องการสนุกนไม่ได้ด้วยพเราความทุกข์เป็นข้อใหญ่ นาง-
หลซอซอจึงว่าท่านอย่าวิตกกวระระของพท่านคงสำเรจโดยเรจ เอียนเซงจึง
ว่า ถาแมนธระของพเราสำเรจจะมีความยินดีด้วย นางหลซอซอบอกว่า
เราไดยนชาวเลองลอว่าตวท่านชำนาญในทางดนตรีและขับร้องลาต่าง ๆ
ความอนนจะจริงเหมือนเขาว่าหรือ เอียนเซงตอบว่าเรา ไดยเรยนรูบางเล็กน้อย
ไม่สุดสนิทนัก นางหลซอซอขมแลงว่าท่านอย่าทาถอมตวชอนวชาไวเลย
เราเข้าใจตอก จึงหยิบเอาชลุ่มมาส่งให้เบ้า เอียนเซงว่าเราเป็นแขกมาสู่เรือน
จะให้ลงมือทาการกอนเจ้าของเรือนกระไรได้ นางหลซอซอได้ฟังนกอาย
จึงบอกว่าเราจะเป่าชลุ่ม ท่านจงตตอกชยบกรบรยจงหระเกิด บอกแลงก
หยิบชลุ่มเบ้าเปลยนเพลงไปต่าง ๆ นางหลซอซอแสร้งเป่าชอนจงหระ - -
หลอกลวงถึงสามชน เอียนเซงกรองลาตตอกชยบรยจงหระมิได้พลงพลาต
แต่เบ้าเปลงเพลงไปได้ประมาณยสิบเพลงแลง นางหลซอซอกเอาชลุ่มส่งให้
เอียนเซงรบมาเป่าชกยายอยู่หลายเพลงเนอเพลงไม่ชาติองกับเพลงของ
นางหลซอซอ นางหลซอซอได้ฟังไพเราะจับในดวงจิต จึงคิดว่าชายผู้น
รูปร่างลักษณะถุกถวงนงตงามจะพตจากเฉลยวณลาตคมคาย ผู้ปากจะผูก
กลอนบรรเลงระบายลม ไชนวดถกถานกเลงดนตรีทงปวงถาเราได้ ไว้เป็นสาม

แล้วความสุขเจริญก็จะม เราจะได้ละเว้นการชวทเคยประพฤติมาแต่ก่อน
นั้นให้ขาดจากสันดาน

แต่คิดอยู่จนเคลมสติความปฏิพัทธเสนาหาจบผวหนาเมื่อต สดต สกต
ใจไม่ใคร่จะได้จงตรองหาอธิบายที่จะยวชวนชวนเขยงให้เกิดความยินดี
พอนกได้จงแสวงพดวาทาพาเขาโดยนคนพดกนวา คนทชอเขยงเขยงนมมวธา
ไซเกวทณทมอเป็นอวอในกายตวนนสกทมกเป็นลายกานชดและคอกไม้ —
ทาพาเขานกสงสยจะจรงเหมือนถอยคาวานนหรือไม เขยงเขยงรบคาวา จรง
นางหลชอชอวาถาจรงแล้วชอให้ทาพาเขาเห็นลายสกสกทหนอยเขยงเขยงพดเป็น
เกรงใจว่าเราเป็นชายจะปลดเปลืองให้ทานเห็นกายนนไมควร นางหลชอชอ
จงอธิบายพดวาทาพาเขาได้เห็นลายสกเป็นสาคัญแล้วเราจจะเชอถอ นทานแกล่ง
พดกลบเกลอนไม่ให้เราตนั้นเพราะลายสกห้ามไม่มาตอลวงอดอทางเอาแม่
มีไซเขยงเขยงจรงเรงลงไปเสย ชนงอยจะเกิดความ เขยงเขยงได้พงนกกถว
จะโกจรจลตเสอลงจากไหลชายแล้วยงนแชนไปให้นางหลชอชอความยินดี
จรงตรงเขาจบทนแชนทาพจรวณาดลายสกพดางยกมอเขยงเขยงชนแล้ว —
เคลนโคลทหายยวนวนรหนาเขาไกลชดกบเขยงเขยง

ขณะเมื่อนางหลชอชอหายยวนวนน เขยงเขยงกเกิดความบ่นบ่นใจ
คิดจะใคร่จวมรสเสนาหาตวายนาง แต่แล้วคิดได้กลวจะเสยทจตตสวาทหักใจ
ตงตชมออารมณ์เขาไว้ เมอเขยงเขยงสกตไดอดกลนความรกเสยได้แล้ว จง
สบคมอให้หลุดจากมอานางหลชอชอแล้วพดวาทาพาเขา เราจะเสพสรวาให้สบาย —
นางหลชอชอได้ตมความอายจรงแสวงพดแกตวาทาพาเขาพเควระหัดลายสก
ในตวทวนเพลตเพลนจันทานบ่วยการเสพสรวานนชอถกยเสยเกิด วาแล้วก
รณสรวาได้จอกค่านบสงให้เขยงเขยง ๆ รบเอาสุมาแล้วตรกตรองว่า หลงคนน

เป็นคนเจ้าเล่ห์กลลวงเข้ามาขยวงจวนเราเกือบจะเสียการ ถ้าเราหลงโดย
 มายานาง แลวท ไท่ นางจะพาเราเข้าเฝ้าและยอมให้กลับไปตำบล ---
 เขาเนี่ยชวเป่าคองหาอบายหนักหน่วงไว้ ไท่ เน้นชาการของพวเราจะไม่สำเร็จ
 จ้าจะคิดอานตดทางไมตรี ไท่ นางหาพิศวาสเสียจึงจะได้ คิดแล้วแสร้งอบาย
 พิศวาสทากับเราขอขมาสยคนเคยกัน แต่ยังไม่รู้จักเดือนจวนคนกาเนต
 และตัวของท่านอายุได้สักเท่าใด นางหลซอชอบอกว่าอายุเราพอศครบ ---
 ยศสิบเจตบ และตัวของท่านนอายุได้เท่าใดเล่าจึงบอกให้เรารบ่าง เอียนเซง
 จึงวาซาพเจ้าชอนกว่าท่านสองบควรเป็นน้อง ประการหนงของกงพซาพเจ้า
 กัดเสนทนาเป็นไมตรีกันแต่กลอน บदनซาพเจ้าผนองมาหาท่านกมความ ---
 เมตตาดเพียงดเพราะเห็นแก่ไมตรี ซาพเจ้าเคยเควรพนบถอของกงพซาพเจ้า
 ดันใดก็จะนบนอบขยาเกรงแก่ท่านจนน

พูดแล้วลกลงจากเกาอเขาไปคุกเขาคานบ นางหลซอชอได้ฟัง
 เอียนเซงกลาวคาถอมยอมเป็นน้องมาคานบกนกลเสียใจ อุตสาทรบคานบไป
 ตามธรรมเนียม แลววาเจ้าชอนกว่าเราและยอมตวเป็นน้องนนจะรักเจ้าให้
 เหมือนน้องรวมครรรกมโตมความรังเกียจชงธระของชองกงนนตกเป็นพนักงาน
 ของเราจะให้เจ้าเข้าเฝ้า เจ้าจงอยุทหนักว่าพระเจ้าของฮยจจะเสตจมา ---
 เอียนเซงได้ฟังนางหลซอชอชอรับธระและยอมอนญาตให้ชยอาศยกมความ
 ยนต จึงบอกวาซาพเจ้าจะชอลาฟไปเอาชองชงฝากไว้ทโรงเตยมแลวจะ
 กลบมา นางหลซอชอวาเวดาชนแลวจรับไปอย่าให้คากองตระเวนจะจับ
 ตว เอียนเซงตอบวาพอยาตกซาพเจ้าจะรบมาโดยเร็ว พุดแลวลงจากตก
 วนเตนมมาถึงโรงเตยม ไท่จงชเขียน เห็นเอียนเซงมากมความยนตออกไปรับ

แล้วถามว่าท่านไปพบกับนางหลซอซอแล้วหรือ เอียนเซ่งจึงเล่าความที่
นางหลซอซอมีความรักใคร่และยอมให้อยู่อาศัยนั้นทุกประการ

ไต้จิง ซิเขียนจึงพูดว่า เรากลัวแต่ท่านจะไปหลงอยู่ด้วยอสูรธรร
ของพระเจ้าเนนซา เอียนเซ่งตอบว่าความชอบนเราไม่สู้กระไรนักท่านอย่าวิตก
สงสัยเลย ครั้นพูดจาสงเสยกันเสร็จแล้วเอียนเซ่งก็จัดแจงส่งของห่อ เต็ม
กลบมายังบ้านนางหลซอซอ พอเวลาค่ำเอียนเซ่งก็เอาเงินแจกให้แก่คนใน
บ้านตักและในเขตบ้านทั่วทุกคน หวังจะให้มีความสนิทรักใคร่ไม่ให้แพร่งพราย
ความลับ นางหลซอซอก็จัดแจงห่อไหเอียนเซ่งอยู่บนตักเป็นปรกติ แต่
เอียนเซ่งอาศัยอยู่ด้วยนางหลซอซอหลายเวลา นางหลซอซอก็ชักชวนให้
ชมร้องชกชอมการดนตรีมโหรี

อยู่มาวันหนึ่งเวลาค่ำพระเจ้าของฮยจงว่ากาญพระทัยไม่สบาย ทรง
พระราชดำริว่าจะเสด็จไปทรงฟังมโหรีที่บ้านนางหลซอซอจึงเสด็จตาม
ห้องอโหมงค์แต่พระราชวังตลอดมาถึงเชิงบันไดตัก นางหลซอซอทราบว่า
พระเจ้าของฮยจงเสด็จมาความขยันทนก็ รีบลงไปรับเชิญเสด็จขึ้นมาประทับ
บนตักตักแต่งไว้ แล้วนางหลซอซอจึงส่งคนไปให้จัดโต๊ะเครื่องเสวย
เสวยแล้วเชิญมาตักถวาย พระเจ้าของฮยจงเสวยแล้วรับสั่งให้นางหลซอซอ
ขับเพลงมโหรี นางหลซอซอกราบทูลว่า เพลงมโหรีข้าพเจ้านเคยชมร้อง
ถวายมามากแล้วคัดจะให้น้องชายข้าพเจ้าขับถวายบ้าง

พระเจ้าของฮยจงตรัสถามว่า น้องชายของเจ้าไปอยู่ที่ไหนเราจึงไม่
รู้จัก นางหลซอซอทูลว่าน้องชายข้าพเจ้านเป็นคนเที่ยวเล่นไม่ใคร่จะอยู่บ้าน
มาแต่เล็กจึงไม่ได้ถวาย บัดนี้กลับมาถึงได้สรวนแล้ว พระเจ้าของฮยจง
ตรัสถามว่าความรู้ในกาารดนตรีนั้นเจ้ากับน้องชายใครจะดีกว่ากัน --

นางหลอชอชอทูลว่านางชายนั้นชานาญดีกว่าข้าพเจ้าพระเจ้าของฮยจิงตรัสว่า
 ถัดจริงแล้วจงหาตัวมาขบร้องให้เราฟังนางหลอชอชอเรียกเอียนเซ็งออกมา
 เผาถวายบังคม พระเจ้าของฮยจิงพิเคราะห์ดูลักษณะกริยาเป็นคนฉลาด
 ชอบพระทัยจึงตรัสถามว่าเจ้ารู้จักเพลงขบร้องในกลอนการตั้งโตบ้างเอียนเซ็ง
 ทูลว่าข้าพเจ้าเคยขบร้องแต่กลอนสังวาส จึงรับสั่งให้ขบ เอียนเซ็งก็ขบเพลง
 ฮือแกลกถวายเป็นคำสวดครวญถึงชายชู้เมือจากไป ครั้นสิ้นคาขบแล้ว—
 เอียนเซ็งก็ถวายบังคม พระเจ้าของฮยจิงได้ทรงฟังก็ชอบพระทัย จึงตรัสแก่
 นางหลอชอชอว่านางชายของเจ้าคนนั้นส่วนโฉมภาพก็กลอนข้างไฟเพราะ เสียง
 ขบร้องเหมือนเสียงเวโรนาฟัง ตงแต่นั้นเจ้าจงห้ามอย่าให้ไปเที่ยวเราอยากฟัง
 เมือใดจะได้ขบร้องให้ฟังแล้วตรัสสั่งเอียนเซ็งให้ขบเพลงไปอีก เอียนเซ็ง
 กราบทูลว่า ข้าพเจ้าถวายออกก็แต่เกรงว่าถ้อยคำจะกล่าวนั้นไม่ถูกกับ—
 พระอชฌาสัยแล้วเกรงพระราชอาญา พระเจ้าของฮยจิงตรัสว่าเรามาทางนม
 ความประสงค์ในการที่จะฟังเสียงขบร้องให้เป็นทศบาย ไซ้จะมาตงเกียรตยศ
 ไว่สง่าแก่พวกเจ้าเหล่านี้ก็หาไม่ เจ้าจะขบร้องประการใดก็ตามใจ แต่ให้ได้
 จังหวะคล่องจงกันเราไม่ถือโทษด้วยคำหยาบดอก เอียนเซ็งได้โอกาสแล้ว
 จึงขบเพลงฮือกลั่นสวดถวายเป็นใจความว่า “ทุกขของข้าพเจ้าครั้น
 มากหนักถึงจะจกจำใส่ในอ้ากาศและแผ่นดินก็ไม่พอจะจกรักในอก
 นนร้อนเหมือนอยู่ในกองเพลิง ไม่ทราบว่าจะผินหน้าไปพึ่งผู้ใดได้
 เห็นแต่พระเจ้าแผ่นดินจะช่วยเหลือบรอนของข้าพเจ้าให้เสื่อมหาย”
 พระเจ้าของฮยจิงได้ทรงฟังก็สงสยจึงตรัสถามว่าทุกข์ของเจ้าเป็นประการใด
 จึงบอกไปให้แจ้งเถิด

เขียนเชิงจงบายร้องไห้สะอึกสะอื้นหน้าลงแทบพระบาท แล้ว
 กราบทูลว่าครั้นข้าพเจ้านั้นความผิดเป็นมหันต์ โทษจึงไม่อาจกราบทูลให้ทราบ
 พระเจ้าของฮยจงตรัสว่าเจ้าอย่าทักขี้โคกเดียวใจเลยถึงจะทำความผิดไว้—
 ประการใดเราก็ก็นำโทษ เขียนเชิงได้ฟังรับสั่งมีความยินดีจึงกราบทูลว่า
 เมื่อข้าพเจ้ายกหน้มนนหลบหน้มนารดาและพี่ไปเที่ยวเล่นอยู่ ณ เมืองชวตง
 ประมาณเจ็ดปีมีความวิตกกังมารดาจึงออกจากเมืองเดินกลับมาตามทาง
 เขาเนยชวเปาะ พวกโจรพากันออกสกัดจับตัวไปไว้สองปี บัดนี้ข้าพเจ้านั้น
 กลับมาได้จึงข่มซ่อนอยู่ในห้อง ไม่อาจออกเดินเที่ยวตามท้องถนนกลัว—
 ชนนางและพวกกองตระเวนจะจับว่าเป็นพวกโจร

พระเจ้าของฮยจงได้ทรงฟังยังไม่รับสั่งประการใด เขียนเชิงจงบ—
 ขายตาตุนางหลซอซอหวังจะให้ช่วยกราบทูล นางหลซอซอเข้าใจในเท็จ
 กราบทูลจึงวอนวานองข้าพเจ้าไม่ได้ยอมสมัครไปเข้าเกลี้ยกล่อมอยู่กับชองกง
 เดินทางมาพวกโจรจับตัวไว้จึงจำใจอยู่ด้วย ครั้นมีโอกาสได้ของจึงหนีกลับ
 มา ใช้จะตั้งใจไปคบค้าเอาอำนาจแห่งโจรผู้มั่งคั่งพองามได้ ขอพระบารมี
 ช่วยปกแผ่ของกนของข้าพเจ้าไว้อยาใหม่อนตรวยด้วยพระเจ้าของฮยจงได้ฟัง
 นางหลซอซอทูลวอนกทรวงเมตตาจึงตรัสว่าเมื่อพวกชนนางรู้ว่าเบนนอง
 ของเจ้าแล้วทไหนดจะจับ เราก็ก็นำออกจากรักโทษเสียแล้วเจ้าอย่าได้มีความ
 วิตกเลยนางหลซอซอกราบทูลว่าขงรับสั่งไปรุดมานนถูกทุกประการแล้ว แต่
 ข้าพเจ้าเห็นว่าพระองค์เสด็จเวลานมขนทตามมาคนเดียว ขอรบสั่งยังไม่
 ปรากฏแก่ชนนางทงปวงถึงข้าพเจ้าจะบอกความความรับสั่งไปรุดยกโทษเสีย
 แล้วไหนดจะเชอคงว่าแอบอ้างรับสั่งเป็นแท้ ถ้าหากทรงพระเมตตาจะชบเลี้ยง

น้องสาวพี่เจ้าแดงขอพระราชทานหนังสือรับรองใจคมดวงบงกชนางพ้อเป็นพยาน
แก่ชนนางทงปวงด้วยเถิด

พระเจ้าของฮยจงจึงตรัสว่า เรายามาเที่ยวเล่นเวลานี้ไม่ได้เอาตรามา
ด้วยทำไมจึงจะได้ประทับให้เป็นสำคัญนางหลิวชอกราบทูลว่าพระองค์จะ
ทรงเมตตาข้าพเจ้าแดง ก็โปรดจารึกอักษรด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เหมือน
กับตราหอสำหรับแผ่นดิน พระเจ้าของฮยจงจึงทรงพระอักษรมความจง
“ซึ่งเอียนเซ็งมีความผิดไปคบค้าพวกโจรนั้น บัดนี้ยอมสามภักดีเข้า
มาถวายตัวอยู่ในพระเจ้าแผ่นดินได้ยกโทษเสียแล้ว ห้ามอย่าให้
ขุนนางเจ้าพนักงานและราษฎรจับกุมทำอันตรายแก่เอียนเซ็งเป็น
อันขาด” ครั้นทรงพระอักษรแล้วพระราชทานให้เอียนเซ็งถวายบังคมคำนับ
รับพระอักษรมาสดุดชื่นชม ไฉนหมวกแดงถวายบังคมอีกครั้งหนึ่งพระเจ้า
ของฮยจงตรัสถามเอียนเซ็งว่า เจ้าไปอยู่ด้วยซ่งกิงณตำบลเขาเนียงชิวเปาะ
นั้นเห็นซ่งกิงกับพวกประพฤตการวัดและซ่งประกวไต่บ้าง เอียนเซ็งกราบทูล
ว่าข้าพเจ้าพอเคราะห์หัดขณะกริยาจาง และน้ำใจของกิงกับทหารทงปวง
นั้นไม่ประพฤตเป็นพาลจะทำการดี ได้กัทรกตรองหาสิ่งซึ่งเป็นยติธรรม มิได้
เที่ยวทำโจรกรรมเบียดเบียนอาณาประชาราษฎร ให้ได้รับความเดือดร้อนเลย
ประการหนึ่งซึ่งจะได้คิดกฎหมายจะปล้นชิงเอาราชสมบัติของพระองค์น
หามใดคิดแต่จะเข้ามาสามภักดีถวายตัวเป็นข้าราชการ ฉลองพระเดชพระคุณ
ช่วยทูลบารุงแผ่นดิน ให้ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุขตลอดทั่วทั้งพระราชอาณาเขต
จึงได้จารึกอักษรไว้ในธงว่าเที่ยวเที่ยวเที่ยวแล้ว แปลว่าจะตั้งใจประพฤตสุจริต
การทศจะเข้ามาสามภักดีฉลองพระเดชพระคุณนนยงหาของ โอภาสมีได้

พระเจ้าของสยามทรงทราบว่าเจ้าจงเดาไปเกิดอย่างกลัวเลย การควรจะ
 เชอพงได้เวากเชอ เอียนเซ็งได้โอกาสแล้วจึงกราบทูลว่าเมอมหนังสือรบตั้ง
 ใหลนจของเสียนถอหนังสือไปนั้น ข้อความในหนังสืออุปาสอยู่หลายข้อคือ
 ไหลรบทรพยตั้งของและครอบครัวให้สนและสรวาทพระราชทานไปนนักปนใจ
 ไปด้วยนา ประการหนังสือหลวงเชิญหนังสือรบตั้งก็ปราศจากความเมตตา
 ทาอำนาจเขยนตคนรบจับบ้วยหลายคนแล้ววาหยาบชาติต่าง ๆ พวกทหาร
 เหล่านนเหลอที่จะอดทนจึงได้เกิดวิวาทกันชน ของกกกชวยห้ามปรามบองกัน
 มิให้ทหารทำอันตรายแก่พวกข้าหลวง แล้วทำโทษแก่ทหารที่ทาทหยาบชาติ
 ข้าหลวงเป็นอนมากครนข้าหลวงกลับเข้ามาถึงแล้ว ทอองกอนจิงไวยกกองทัพ
 ออกไปโจมตีด้วยกำลัง ครนจะนั่งเสยก็ไม่ได้ด้วยภยมาถึงตัวจึงจำใจสู้
 จนทหารทั้งสองฝ่ายล้มตายเป็นอนมาก ทอองกอนเสยทัพแตกหนีกลับเข้ามา
 แล้ว กอองจิงได้ยกกองทัพใหญ่ออกไปทำศึกออก กอองเสยทัพแตกทัพ
 หลายครั้งหนีมาอยู่เมืองจาง บันฮวนเจียงเชิญหนังสือรบตั้งออกไป --
 ข้อความในหนังสือนั้นไม่โปรดยกโทษให้ตัวของกงมาในกองทัพออกก็ การ
 เป็นเชนนของกงจึงมีความสงสัยด้วยกอองนเป็นคทาศึกสงครามกัน การ
 จึงยังไม่ได้เข้ามาตามปกติ กอองมีความโกรธของกงจึงคิดฮานต่อเรือจกรถ
 ทารอยล่า ยกกองทัพไปรบที่เขาเนยชวเปาะกเสยทหารของกงจับตัวกออง
 บันฮวนเจียงและทหารเอกทหารเดวได้ใจเป็นอนมาก ของกงก็มิได้ทำ
 อันตรายแก่ชวดี เพราะหมายเอาบวรมของพระองค์เป็นทัพแล้วกอองให้
 สัตยสัญญาแก่ชองกงว่าจะกลับเข้ามากราบทูลขอโทษของกงเขามารบราชการ
 อยู่ในเมืองหลวงยอมให้บันฮวนเจียงอยู่เป็นตวจานา กอองกับทหารกวากัน
 กลับเข้ามาเมืองหลวง

พระเจ้าของฮยจง ได้ทรงพงเขียนเชิงกราบทูลตงนกกทรงเซอด้วย
 ชวเกยกกราบทูลความเรื่องถอกอวดยนกกแปลกพระทยอยแจวจงตรสวา --
 เรื่องความเป็นเช่นนเรวไม่รู้เลย ชงเจามาบอก ให้เรารูกรวตนลกนกกเขานน
 เราชอบใจเป็นอันมาก นางหลซอชอจงทลวาพระองค์ไม่ทรงทราบความต
 ของชองกงนนเพราะชุนนางพวกตงนกกบัตไวยกเอาแต่ความร้ายชน --
 กราบทูลทวงจะให้พระองค์มความอาฆาตแก่ชองกง ถายงจะทรงเซอถอ
 พวกชุนนางกตงนแลวราชฎรก็จะได้ความเดือดร้อนต่าง ๆ

พระเจ้าของฮยจงตรสวาเวลานชองตไวก่อน พรงนเราจะถามให้
 ได้ความจริง เขียนเชิงโดยนรบตงตงนกกถายบงคมลากลบออกไปนอนอยู่
 หองนอก พระเจ้าของฮยจงก็เสด็จเขาท นางหลซอชอเขาอยู่ปฏิบัติให้ชอบ
 ตามพระอชยาศยจรงสว่าง พระเจ้าของฮยจงเสด็จกลับเขาพระราชวง
 เขียนเชิงจงบอกนางหลซอชอวา ข้าพเจาจงลาไปหาพวกพองแลวจะกลับ
 มากคานบลาไปยังโรงเตียมเลาความทได้กราบทูลนนให้ทราบทุกประการ
 ไตจง ซเขียนไตแจงมความยหนด เขียนเชิงชวนไตจง ซเขียนมายงบ้าน
 ชกไทอวย ครนถงประตบ้านเขียนเชิงกให้ไตจง ซเขียนอยู่นอกประตูเขียนเชิง
 กตรงชนไปบนตกรบแซกเห็นชกไทอวยนอนตหงสออยบนเกาอ เขียนเชิง
 คานบแลวบอกวาข้าพเจาเดินทางมาแต่เมืองชวตง พบบนฮวนเจียงฝาก--
 หงสอมาให้ทานกเขาหงสอสงให้ ชกไทอวยรับมาเบตผนกออกชานแจง
 ความแลวนกกตงใจจงถามวาเจาขอไร เขียนเชิงบอกวาข้าพเจาขอ --
 เขียนเชิง เมอทานไปไหวพระ ณ เมืองฮวจวนนทานกไตไซสอชอวาพเจาบาง
 ชกไทอวยไตพงนกกไตพตวา เราตมไปชออภยเสยเกิด เขียนเชิงจงบเขาเพชร
 แลวพลอยตต่าง ๆ สงให้แลวบอกวา ชองกงพขาพเจาฝากมาคานบทาน

ชกไทยด้วยรบแล้วมีความยินดีจงวาของกงทาคณแก่เรา ใจตรงหนังกงมได้
 ทดแทนคุณ ครองฝักสงของมาให้ออกคุณกยทวชน เจ้าจงกลับไปบอก
 ของกงเดควาเราชอบใจเป็นอันมาก การพระของของกงนนอย่าได้วิตกจะช่วย
 สงเคราะห์ให้สำเร็จโดยเร็ว เียนเซงรบคาลแล้วคานบลาออกจากบ้านพากัน
 กลับมายังโรงเตียม

เียนเซงจึงวาการพระของเรากสำเร็จ ไปสองอย่างแล้ว แต่ --
 เซียวเหยียง กทวชงเขามาด้วยกอกวณน ยังไม่รูวาจะร้ายดีเป็นประการใด
 เราจะตองไปเที่ยวสืบข่าวให้พบตัว ซเขียนว่าท่านจะไปถึงบ้านกอกกิดเกิดอก
 ผุคนทไปด้วย ใน กตงทพรวุจถตวจาหน้าพวกเราได้ อาจจะมีเหตุร้ายชน --
 เียนเซงจึงวาตวเราจะเที่ยวไปข้างไหนก็ได้ตลอดทวทงเมือง ผู้ใดจะทำ --
 อนตรายแก่เราได้ด้วยพระเจาของสยจงพระราชทานพระอักษรคมตัวให้เราได้
 ท่านกลัวแล้วกอยากไปจงเผาสงของอชยทน เียนเซงกับไตจงกแต่งตัวเป็นคน
 ราชการเที่ยวเดินหมายพากันไปถึงหน้าบ้านกอกกิด พอแลเห็นคนไซเดินออก
 มาจากบ้าน เียนเซงกพตจาทกถามทอตสนิท แล้วบอกวาเซญท่านไปท
 โรงชายนาชาศกครทงเถดเราจะบอกลาให้ ชายผู้นนก็มาด้วยเียนเซง
 ซอนาชาเดียงสูกนกันแล้วจงถามชายผู้นนวาอกกวนายของท่านยกกตพไป
 รบกับโจรนนได้พวก โจรมาสองคนจรงหรือ ชายผู้นนบอกวาจรง เียนเซง
 จงวาคนทของกทวชนนเป็นญาติของพวกเราคนน อยากจะใครพบตกทนอย
 ท่านจงช่วยพามาให้พบสกครทงเถด ท่านก็จะไตเงินคางจงสกเตยะทง
 เป็นเงินสบตาตง ชายผู้นนบอกวาอกกิดให้ชายตชงคนนนเขาอยู่ในสวน --
 ตอกไม้หลังบ้านส่งพวกเราคมตัวไวมให้ใครพบปะแะเที่ยวไปซ่งไหน ถ้า
 อยากจะพบแล้วจงไปคอยอยู่หน้าบ้านเราจะพาออกมาให้พบ

ฝ่ายงกหวครนเวลาค้างคอบอกเชียวเหยยงตามทได้นัดไว้
 กับเฮียนเซงนนไทแจงทกประการ เชียวเหยยงก็มีความยินดีพากันไปนั่งคอย
 อยู่ใต้ต้นสว ครนเวลาตกสามยามเฮียนเซงชนจากเรอกเฮาเชอกขวางเข้าไป
 ในกาแพงตกลงรมต้นสว เชียวเหยยง งกหวกหยบเฮาปดายเชอกได้พากัน
 บินชนไปบนต้นสวถึงกาแพงจึงเฮาเชอกกระหวัดคตองโอบเฮากบต้นสว แล้ว
 ผกสะเฮวเฮาใหม่หยอนตวลงนอกก้าแพง คนทงตามกโรยเชอกหยอนลงมา
 ถึงตนพรอมกนทงหากนแลวกพากันรบหนมาถึงประตูเมือง พอดรงสว่าง
 ผู้รักษาประตูตามเฮียนเซง ๆ ก็พุดจาบอดความตงอธิบายเหมือนหนหลัง แล้ว
 ชวนกันรบเดินทางไปถึงตำบลเฮาเนยชวเปาะ ทหารทงหากเขาไปคานับ-
 ชองกง โงวหยง แจงความตามทนางหลชอชอพาเขาเผ่าไตกราบทูลความ
 ตามเรื่องนนไททราบทกประการแล้วเฮาพระอักษรชงพระราชทานไว้คัมตัว
 นนส่งให้ ชองกงดานรบมาตุไคแจงมความยินดีสรรเสริญยกย่องสดับญญา
 เฮียนเซงเป็นอนมาก

โงวหยงว่าการทเฮียนเซงได้นำความของเวาชนกราบทูลทงทราบ
 แล้ว เห็นจะโปรดใหม่หงสอรับสงทาววกเราเข้าไปทำราชการจะต้องจัด
 มาไซให้ไปคอยสบถาไคความวามชาหลวงเชญหงสอรับสงมาเมื่อใด เรา
 จะไคจัดการแต่งรับไว้ให้สมควรกับเกียรติยศพระเจ้าแผ่นดิน ชองกงไคพงก
 เห็นชอบสงใหม่ไซผลตเปลยนกนไปคอยสบชารชาหลวงมิไคขาด

ฝ่ายพระเจ้าชองฮยจตงแตจนเสด็จไปทบ้านนางหลชอชออดบรรทม
 กาเวบวงเวยนครนพระองค์หลายเวลา ไคอยหมอหลวงประกอบโศสถถวาย
 หลวชนานพระโรคนนคอยบรรเทาเป็นปกติ เวลาเชาวนหงจตงเสด็จออก
 วิจารณ์ราชการ ชุนนางเขาเผ่าพรอมตามตาแหน่งจตงตรสถามถึงอาการโรคกอก

คนพาลคงเห็นเช่นนั้น เราจะภาคทัณฑ์ไว้ให้สมความผิดสักครึ่งหนึ่งถ้าสืบไป
เมื่อหน้าทำความผิดเหมือนครั้งนั้นแล้วจะทำตาม โทसानุโทษ

บรรดาชนนางพวกกกงฉนโดยนรบริบตั้งมีความกลัวยงนักพากนภกมหน้า
นึ่งไม่กราบทุกแก่ไขประการใดด้วยใจจริงทงนน พระเจ้าของฮยจงจึงตรัส
ถามชกไท อวยชนนางผู้ใหญ่ว่าเราจะมหนังสือไปหาตัวชองกกกับพวกให้
เข้ามาทำราชการ ท่านจะให้ผู้ใดถือหนังสือออกไปดี ชกไทอวยกรวาทลว่า
ข้าพเจ้าขออาสาเชิญหนังสือรับส่งไปเอง จึงจะได้ตัวชองกกเข้ามา พระเจ้า
ของฮยจงก็เห็นด้วยจึงทรงพระอักษรเกล้าวความโดยสุภาพ ประทับตรายศ
สำหรับแผ่นดินเขาดนนักแฉวตรสส่งพนักงานให้ทาบายด้วยทองคำตามสืบทุก
ทาดวยเงินเจดสืบสองรวมรอยแปดบายให้เจ้าพนักงานจัดแพรวแดงตามสืบทุก
ไม่แพรวเขียวเจดสืบสองไม่ สรวรอยแปดชวดเป็นของพระราชทานปันบำเหน็จ
แก่ชองกกกับทหารครบถ้วนทุกคน เจ้าพนักงานจัดส่งของมาเตรียมไว้พร้อม
แล้วจึงพระราชทานพระอักษรและมอบสิ่งของให้ชกไทอวย ๆ ถ้วายบังคมลา
ออกมาเตรียมการที่จะไป ใจพร้อมครนถึงวันฤกษ์ดี ชกไทอวยกับบ่าวไพร่พอ
สมควรพกพากนออกจากเมืองตงเกยตรงไปถึงเมืองจจว เตยชกแม่ผวาราชกร
และกรมการพกพากนออกมาต้อนรับคานบแล้วเชิญชนไปพักอยทงกฉน

เตยชกแม่ถามว่าท่านออกมาด้วยพระราชการสิ่งใด ชกไทอวยบอก
ความรับสั่งให้เราเชิญพระอักษรมาเกลยกล้อมชองกก เตยชกแม่พดวการ
ชงจะเกลยกล้อมชองกกให้มาอยู่ในอำนาจน ไม่ยากนักด้วยชองกก --
สมครหมายเอาบารมพระเจ้าแผ่นดินของเราเบณฑพงมาชานาน แต่อาวมณ
ชองท่านชนนางพวกนั้นไม่ยากให้เข้าไปทำราชการกลัวจะมีอำนาจวาสนา
เสมอตัวจึงได้กราบทุกขยงสอเสียดให้ชดเคอง ชอนกนทุกอาสาเป็นแม่ทัพยก

ออกมาทาคักหมายจะปราบปรามให้สำเร็จด้วยอำนาจไม่สมความปรารถนา
 พวกนับบเยนไปทงสองครั้งจนอาณาประชาราษฎร์ไม่ได้ทำมาหากินมาหลายปี
 ในบ้านเมืองข้าพเจ้าและหัวเมืองที่เขตแดนติดต่อกันก็นดารด้วยเสบียง — —
 อาหาร นกขงมพระอักษรมาก็เลยกลดอมชองกงควานข้าพเจ้ามความยหนด
 ด้วยเสด็จการศกกราษฎร์ในแขวงหัวเมืองจะได้ทำมาหากินเป็นสุขสบายพวกน
 ขอเชิญท่านพักอยู่ที่นก่อนข้าพเจ้าจะไปบอกชองกงให้จัดแจงเตรียมการที่จะ
 รับพระอักษรวใจให้พร้อมแล้วคานับลาตอกมา เตยชกแมกบ่าวไพร่ — —
 พอสมควรพวกนขนมารบไปตำบลเขาเนยชวเปาะ

ฝ่ายมาไซมาคอยสืบข่าวข้าหลวงทเมืองจจวนน ครั้นได้ทราบว่า
 ข้าหลวงเชิญพระอักษรมาก็อยู่ ณ เมืองจจวน จึงรีบกลับไปแจ้งความแก่
 ชองกง จึงหยงให้ทราบทุกประการ ชองกงได้แจ้งมความยหนดจึงให้ทหาร
 จัดเตรียมการที่จะรับพระอักษร

ขณะนั้นคนไซเข้าไปแจ้งความว่าเตยชกแมมาหา ชองกงจึงตอกมา
 ตอนรับคานับกนตามธรรมเนียมเชิญให้นั่งตามสมควรแล้วพดว่า ท่านอุตสาห
 มาหาข้าพเจ้าจนถน เตยชกแมตอบว่าข้าพเจ้ามาบदनหวังจะบอกลาภใหญ่
 ให้ท่านด้วย บदनพระเจ้าของฮยงฮองเต็มพระอักษรให้ชกไทอวยเชิญ—
 มาหาท่านให้เขาทราบการในเมืองหลวงจึงเตรียมการที่จะรับพระอักษร
 ให้สมควรกับททรงพระเมตตาและเกียรติยศของพระเจ้าแผ่นดิน ชองกงว่า
 ท่านนำความมาบอกให้ชอบใจนัก การจะแต่งรับพระอักษรนั้นข้าพเจ้าขอ
 ทเลาสักสามวันของถึงจึงให้จัดทองถนงเงินสองถนงมาให้ เตยชกแมจึงว่า
 ข้าพเจ้ามาด้วยราชการไม่ควรจะเอาเงินทองมาให้ชองกงว่าข้าพเจ้าให้ท่าน

แจกบัวไฟวิ่งเตนทางมาด้วย เตยชกแม่จาทานจะให้ข้าพเจ้ารับเอาใน
 เวลาไม่ชอบดเหมือนกับข้าพเจ้านาคความมาบอกเอาตนจาง จึงเก็บใจก่อน
 เกิด ของกงจาทานมาถนแลดูเชิญอยู่สนทนากันสักคนหนงจึงกลับไป -
 เตยชกแม่บอกข้าพเจ้าไทอวยมาอยู่ในเมืองจาง ข้าพเจ้าเป็นเจ้าของบ้านจะทง
 แหกให้ยู่ผู้เดียวอย่างไรได้ ข้าพเจ้าจะขอท่านกลับไปก่อน ของกงจางว่า
 ท่านจะกลับไปก็ตามใจ แต่ข้าพเจ้าจะให้ทหารของข้าพเจ้าเขาไปค้ำบ้นท่าน
 ข้าหลวงและนำทางมาเขาเนยชวเปาะ เตยชกแม่ตอบว่าท่านคตนนชอบแลดู
 ท่านจะให้ผู้ใดไปด้วยข้าพเจ้าก็ตามใจ ของกงจางให้โงวหยงจูบ เชียวเหยียง
 งกหวัดนายมากบเตยชกแม่ ๆ และทหารทงตคานปลากปากนกลบมาเมืองจาง
 เตยชกแม่พาทหารส่นายเขาไปค้ำบ้นชกไทอวย แล้วโงวหยงพูดว่าของกง
 ให้ข้าพเจ้าทงตคานมาค้ำบ้นและแจ้งความว่า การชงจะแต่งรบพระอักษรรน
 ยังไม่พร้อม ขอทเลาสักสามวันพอจตุการแล้วจึงให้เชิญพระอักษรไป - -
 ชกไทอวยตอบว่าเราเชิญพระอักษรมาครงนเป็นขอราชการและเป็นประโยชน์
 ของของกง ชงจะชชมเอาด้วยอำนาจอาญาเหมือนข้าหลวงพวกกงฉน ننหา
 มได้จะทเลาสักกวนกตามเถิด พดกนเทานนแลดูต่างคนค้ำบ้นลากลับไปทอย
 โงวหยง เชียวเหยียง จูบ งกหวักไปส่านก้อยด้วยเตยชกแม่ในเมืองจาง
 ฝ่ายของกง โฉวจนทงกไท ทหารปลุก โรงใหญ่มีเฉลยงลดสามชน
 เสวและเพดานห่มคาคด้วยผาแดง หอยพวงดอกไม้อจกดับและ โคมอย่างด
 งดงาม พนดางนปลาดพรมเจยมม ไต่และเกาตงเหมือนพระทงงเสดจ
 ออกวาราชการและเฉลยงลดพนดางนนพวมด้วยพนพาทยม ไทรสาหรับ
 ประ โคมรับแลดูให้ทหารชามปากไปปลุก โรงพักสับหลัง ราชตามสองข้าง
 ถนนตลอดไปถึงเมืองจางและการชงตกแต่ง โรงกเหมือนกันกับ โรงพักใหญ่

ครนถงนกำหนดสามวันแล้ว ชองกิ่ง โฉวจนหงกับทหารพอสมควรพากัน
ข้ามฟากไปรับชาหลวง

ฝ่ายชกไทยวยครนถงนกำหนดกจัดส่งของบรรทกเกวียนไวเดเร็ว
เชิญพระอักษรชนหลงมาทหารถของนำหน้า ผู้วาราชการกรมการเมืองจจว
และทหารชองกิ่งสคนกพากันเดินตามมาข้างหลังเป็นอันดับ ครนเดินทางมา
ประมาณสามสบล พบชองกิ่ง โฉวจนหงมากกเข้าคานบอยข้างทาง --
ชกไทยวยจึงพูดว่าเชิญท่านทั้งสองกลับไปด้วยกนเถด ชองกิ่ง โฉวจนหง
เข้าชบวนเดินมาพร้อมกัน

ครนถงทาขามเจ้าพนักงานเรอกเขาเรือเขาเทียบท่ารบพระอักษร
และคนทงบวงข้ามฟากไป ครนถงโรงพักชองกิ่งกบทหารกถวายบังคมคานบ
เชิญชาหลวงไหนดทสมควร ชกไทยวยกเชิญพระอักษรชนตงไวบน โต๊ะจิง
ตั้งให้เชยวเหยียงอ่านพระอักษรชองกิ่ง โฉวจนหง โงวหยงกบทหารทงบวง
กคกเข้าพนมมอกคอยฟังพร้อมกัน เชยวเหยียงถวายบังคมแล้วเบ็ดผนกกอก
อ่านความในพระอักษรนนว่า “พระเจ้าชองฮยจงฮองเตผู้เป็นใหญ่ใน
แผ่นดินแจ้งความมายังชองกิ่งกบพวก ให้ทราบด้วยแต่ก่อน ขนนาง
พวกกั้งฉินทูลกล่าวโทษว่า ชองกิ่งตงชองสมเป็นโจรเทยวกระทำ
ข้มเหงอาณาประชาราษฎรในแขวงหัวเมืองซงเป็นพระราชอาณาเขต
ได้ความเคอดรอนต่าง ๆ ขอให้ยกกองทัพไปปราบเสียให้สนเสียน --
ศัตรู จึงทรงพระราชดำริตามถ้อยคำขนนางพวกกั้งฉินกราบทล เห็น
ว่าประเพณีพระมหากษัตริยชงครองราชสมบัติมาแต่ก่อนนนยอมตง
อยู่ในยุติธรรมมีความเมตตาแก่ราชวงศานวงศ์ ขาราชการและอาณา
ประชาราษฎรเสมอทวหน้าแผ่อานาจออาญาเหมือนแสงพระอาทิตย์

ถ้าผู้ใดทำความผิดกลางโทษตามกฎหมายสำหรับแผ่นดิน แม้นผู้ใด
 ทำความชอบกับบ้านเมืองโดยสมควร ถ้าเห็นว่าผู้ใดเป็นคนสตัยขอ
 มสตัยบุญญาและหม่อมงามแจ่มเกลยกกลมเอามาชบเลียงแต่งตั้งไว้
 เป็นกำลังรักษาพระนครมิให้ศัตรูมายายเบียดเบียนได้ เป็นประเพณี
 สืบกันมา และเราได้ครองราชสมบัติในบัจจุบันนี้ทุกวันนี้ได้ตลอด --

ขนบธรรมเนียมในราชประเพณีจึงได้สั่งให้ยกกองทัพมาปราบปราม
 ชองก๊กกบพวกเสียให้สิ้นเสียนหนาม บัดนี้ทราบวาชองก๊กเป็นคน
 สตัยขอมั่นคงประกอบด้วยกำลังและบุญญาศักดิ์จะเข้าไปสามัคคี
 ทำราชการทำนุบำรุงแผ่นดินให้มีความสุขด้วยกันนั้น เรายินดีเป็น
 อันมาก จึงได้มีอักษรให้ชกไทอวยคุมสิ่งของมาพระราชทานบาย
 ทองคำสามสับหกบาย แพรแดงสามสับหกไม้นนพระราชทานแก่
 ทหารเอก บายเงินเจ็ดสับสองบาย แพรเขียวเจ็ดสับสองไม้นน
 พระราชทานแก่ทหารโท สุรานันคนละขวด ถ้าชองก๊กกับพรรคพวก
 ได้ทราบความตามพระอักษรแล้ว จึงรีบพากันเข้าไปถวายบังคมโดย
 เร็ว จะโปรดพระราชทานยศศักดิ์ตามสมควร” ครั้นอ่านพระอักษรต้น
 ข้อความแล้ว ชองก๊กกับทหารกถวายบังคมพร้อมกัน ชกไทอวยกับชองก๊ก
 ไถวจนหนึ่ง ไถวหยงและทหารทั้งปวงคำนับกันตามธรรมเนียมแล้ว ชกไทอวย
 ก็มอบสิ่งของซึ่งพระราชทานมานั้นให้ชองก๊กหยิบบายเงินแจกให้ทหารตาม
 เด็ด- ไถกวันตัวกันทหารคำนับรับบายมาสวมคอไว้ทุกคน

แล้วชกไทอวยพูดว่า ข้าพเจ้าเป็นคนคุมสรามาตองตมให้ท่านเห็น
 หายสงสัย พูดแล้ววันสราออกมามากอน ชองก๊กและทหารจึงได้ร่นออกตม
 พร้อมกัน แล้วชองก๊กถามชกไทอวยว่าข้าพเจ้าได้พบท่านเมื่อไปไหว้พระ

ณ เมืองฮั่วจวตรงเคียงนันทานยังเมตตาช่วยกรวยทลความข้าพเจ้าให้ --
 ทรงทรวบนนชอบใจมาก ชกไทอวยวาแตกอนนข้าพเจ้าทรวความคของ
 ท่านแต่ไม่จะแจ้งจึงไม่อาจกรวยทลต่อบันฮวนเจียงฝากหนังสือไปถึงจึงได้--
 ทรวแน่ พอพระเจ้าของฮยงกรวชนนางพวกกงฉนจึงตรสปรกษาข้าพเจ้า
 ด้วยการทจะมพระอภษร ข้าพเจ้าจึงกรวยทลอาสาเป็นข้าหลวงจะได้ออกมา
 พบท่านจงจัดแจงเตรียมการทจะเข้าไปเฝ้าเถิด ถ้าเนนข้าไปแล้วชนนางพวก
 กงฉนจะคตขานหาเหตุอบายเข้ามาชดชวางให้ไดคความลำบาก

ของกงตอบวาชงท่านจะใหข้าพเจ้ารบเข้าไปพร้อมกบท่านนนี้ไม่ได้
 จะตองฮยจัดแจงตรวจตราครอบครวทหารชงจะฮยจะไป และแทนคณราชฉูร
 ชาวบ้านสกดสบวัน แต่ใจของข้าพเจ้านนฮยจะเชญท่านไวสนทนากนเล่น
 ให้สบายใจสกดสามวัน ชกไทอวยพดว่า ท่านจะใหเราหยุดพักนนี้เราไม่ชด
 พดกนแล้วจึงใหยก โตะมาเสยงพวกข้าหลวง ครนกน โตะแล้วของกงกจตของ
 ให้ชกไทอวยนอนตามสบาย ครนถวนสามวัน ชกไทอวยบอกชองกงว่า
 ข้าพเจ้าฮยกับท่านถวนกำหนดแล้วจาจะขอลาท่านกลับเข้าไปกรวยทลให้
 ทรงทรว ประการหนังสือท่านจะเข้าไปเมืองตงเกยชน ถากงแล้วจึงฮยฮย
 นอกประตูเมืองกอนไซให้ทหารเข้าไปแจ้งความให้ทรวกอน ข้าพเจ้าจะได้
 กรวยทล ถ้าโปรดประการใดจะได้ทำตามรับสั่ง ชองกงจึงให้ทหารทงปวง
 มาค่านับชกไทอวยพร้อมกน แล้วชองกง โฉวจนทง โงวหยงกขามฝากมา
 สงพนแดนเขาเนยชวเปาะประมาณสามสบลจึงค่านับลากลับไปค้าย

ครนเวลารุ่งเช้า ชองกงจึงให้ประชุมทหารเอกทหารเลวพร้อมกน
 ปรกษาว่า ค่ายเขาเนยชวเปาะนเดิมเฮงหลนมาตงกองชองสมฮยกอน
 ครนเฮงหลนถงแก่กรรมแล้ว เตยวเทียนฮองได้เป็นใหญ่ว่าการแทนตอมมา

ครั้นเตยงเตยงนอองเป็นอนตรายแกชวด พวกท่านทงปวงจึงได้ยกเราขึ้นเป็นใหญ่ เราก่อตสาวจากลาวการงานทงปวงมิได้ผิดจากยติธรรม ทหารทไม้มครอบครวกมครอบควเป็นบกแผ่นแน่นหนาทรพยสมบตกบบริบูรณ์ มีความสุขเสมอทวงกนชานานไม้มผู้ ไตมายายเบียดเบียน บदनขนนางพวกก่งฉนทลยงพระเจ้าแผ่นดินว่าพวกเรารตงกกเบื่กกบฏ จึงโปรดให้ยกกองทัพมาจับตัวเราและท่านทงหลาย ก็พร้อมใจกันตอดมชยชนะแกกกองทัพหลวงถึงสองครั้ง พระเจ้าแผ่นดินมีความชดเคองมากชน เรากับโลจจนทง โงจหยงและทหารผู้ใหญ่ทมสตบญญาปรกษาเห็นพร้อมกนว่า พระเจ้าชองฮยจงมบุญมากเหมือนแสงพระอาทิตย์เมื่อเวลาเที่ยง พวกเราคัดตอด ไปนนั้นจะได้ความลำบากนักจึง ไทเขียนเชิงเขาไปกราบทุกขอสามภกตเป็นชาแผ่นดินพระเจ้าชองฮยจงกทรงพระเมตตามพระอักษรมายก ไทษ โปรดให้เราเข้าไปทการการ ท่านทงปวงจะมาประชุมกันอยเชนนเหมือนกบอยู่ในทมด ถึงจะเห็นแสงสว่างแห่งดวงพระอาทิตย์บางก ไมชดด้วยมหาเมฆมาบดกำบังไว้ บदनมลมพายใหญ่พัดเบตเอาเมฆชนนพ่นไปแล้ว เราทนกได้เห็นแสงสว่างเหมือนกบเราทการชวมาแตกอน บदनพระเจ้าชองฮยจงมพระอักษรขแจ้งมาให้เห็นหนทางแลวกควรจจะเขาสามภกตเป็นชาฉดองพระคุณผู้ ไตจะเข้าไปกบเราบาง ทหารทสมครจะตามเขาไปกบอตามสมครทหารทไมยอม -- สมครเขาไปจะขออยู่ทตาดเขาเนยชวเปาะนนมบุญทหาพนควร ชองถึงจึงให้มรکشาทพยตั้งชองทาบญชเงนทองมาตรวจจต แลวกแบ่งออกเป็นสองส่วน ส่วนหนงนจะถวายเป็นหลวง เหลดอยส่วนหนงกแบ่งออกเป็นสองออกส่วนหนงนยกแจกให้ทหารทจะอยู่และจะไป เหลดอยออกส่วนหนงนจะแจกให้คนเชญใจชาวบ้านชงไตมคุณ ชองก่งจงตั้งไทเชยงเหยียงแตง --

หนังสือประกาศไปมดไวกงสทศ มีความว่า "แต่บรรการราษฎรซึ่งอยู่ใน
เขตเขาเหนือหัวเป่าระนองหากันไปรับเอาเงินทองทลาย ชองกงจะ
แจกจ่ายให้เสมอกันมิได้เลือกหน้า ถึงหากยังนอนอยู่ในฝ้าอ้อมกม
ส่วนแจกเหมอนกัน ถ้าราษฎรรู้ค่าประกาศแล้วจงรบเข้าไปใน-
เจ็ดวัน ราษฎรซึ่งตงบ้านเรือนอยู่ในแขวงเขาเหนือหัวเป่าระนองรับเอาเงิน
ทองตั้งออกไปทั่วทุกคนแล้วให้พรสรรเสริญชองกงต่าง ๆ

ครั้นจัดแจงผู้คนและทหารทงปวงเรียบร้อยเป็นปกติแล้ว ชองกงกับ
พนองร้อยแปดคนก็เตรียมการที่จะเข้าไปถวายตัวไว้พร้อม ชองกงจึงบอก
บุนฮวนเจียงว่า ท่านต้องเป็นตวจานาอภัยกับข้าพเจ้าหลายเดือนได้ความทุกข์
ร้อนเป็นอันมาก บัดนี้ข้าพเจ้าจะเข้าไปเมืองตงเกียเชิญท่านไปพร้อมกันเกิด
บุนฮวนเจียงได้ฟังมีความยินดีตอบว่า ซึ่งท่านคิดการสำเร็จประโยชน์ครั้งนี้
ข้าพเจ้ามีความยินดีเป็นอันมากและซึ่งท่านจะไปข้างไหนนั้นข้าพเจ้าจะขอ
ตามไปสนองคุณท่าน ชองกงจึงจัดทหารเป็นขบวน โดยสถาปมิ่งใหญ่
นำหน้ามอักษรรักษาไว้สรวัว ชัยเทียนฮยักก็ แปลว่า ขอเข้ามาสามภักดิ์
ช่วยท่านบำรุงแผ่นดินโดยสุจริต ครั้นจัดขบวนแล้วพอได้ฤกษ์ ชองกง
ก็ยกขบวนออกจากตำบลเขาเหนือหัวเป่าระมาถึงเมืองตงเกียจึงหยุดพักทหาร
อยู่นอกเมืองแล้วให้เขียนเชิง ไตจงเข้าไปแจ้งความแก่ชกไท่ฮวยให้ทราบ
เขียนเชิง ไตจงคำนับลาเข้าไปถึงบ้านชกไท่ฮวย จึงเข้าไปคำนับแล้วแจ้ง
ความตามชองกงส่งมาทุกประการ

ชกไท่ฮวยได้แจ้งมีความยินดีจึงส่งทหารทงสองว่า ท่านจงอยู่ที่นี้
ก่อน เราจะไปกราบทูลให้ทราบแล้วกรบเข้าไปในพระราชวัง พอพระเจ้า
ชองฮุยจึงเสด็จออกจากราชการ ชกไท่ฮวยกราบทูลความตนของกงฟापพวัก

ทหารมาหยุดพักอยู่นอกประตูเมือง จะขอเข้ามาถวายบังคม พระเจ้า — —
 ของฮยจงทรงทราบมพระทัยนตนัก จึงตรัสสั่งชกไท่ช่วยว่าเวลาพรุ่งนี้จึงให้
 เจ้าพนักงานจัดขบวนออกไปรับชองกิงไท่เหมือนกระบี่แขกเมืองประเทศราช
 ใหญ่เขาเผ่าและเมื่อจะเข้ามาใน ไท่ชองกิงกับพวกแต่งตัวได้เสื่อเกวาระถอ
 อาวุธยกเป็นขบวนศึกเราจะคอยอยู่เก่งสูงส่งแลดูเสด็จจน ขุนนางกพากัน
 ออกจากทเผา

ชกไท่ช่วยจึงส่งเจ้าพนักงานไท่เตรียมการไว้พร้อมแล้วกลับไป
 บ้าน จึงส่งเฮียนเซ็ง ไต่จึงให้ไปบอกชองกิงจัดขบวนและแต่งตัวเข้ามาเผ่า
 ตามรับส่ง เฮียนเซ็ง ไต่จึงคำนับลามาแจ้งความแก่ชองกิงไท่ทราบ ครั้น
 เวลารุ่งเช้าขุนนางเจ้าพนักงานจัดการเสด็จแล้วพากันไปคอยรับชองกิง
 อยู่ที่ประตูเมืองด้านตะวันออก ชองกิงไท่ทหารร้อยแปดคนแต่งตัวสวมเสื้อ—
 เกวาระถออาวุธสำหรับมอขึ้นมาเป็นคี่ ๆ ทหารเอกลนออกหน้า ทหารโท
 ตร จตุรภาคเดินมาถัดกันไปเป็นอันดับ มาชองกิงนอนอยู่กลาง โฉวจนหง
 โงวหยงอยู่ซ้าย—ขวา ครั้นได้เวลากจตุรภาคขึ้นเป็นลำดับ เจ้าพนักงาน
 ขนมานำหน้าเขาในเมืองไปทางถนนทองสนาม ครั้นมาถึงหน้าตมของกิง
 ก็ททหารทงปวงลงจากมาวางอาวุธถวายบังคมพร้อมกัน

พระเจ้าฮยจงทอดพระเนตรเห็นชองกิงแต่งตัวงามสง่า สมควร
 เป็นแม่ทัพนายทหารกรมพระทัยนต จึงตรัสกับขุนนางทงปวงว่า ชองกิงเขา
 มาสามีกกตอยู่ด้วยเราแลดูกตนธระไปอย่างทงบ้านเมืองก็จะคอยเป็นสุข
 เพราะเราได้กาลลงชองกิงมาเพิ่มเติมชนอก ขุนนางทเป็นพวกตงตนกรบ—
 พระดำรัสชวนขุนนางทเป็นพวกตงตนนพากันนงเสย พระเจ้าฮยจงทรง
 เขาพระทัยเต็มได้ตรัสประการ ไต่จึงรับสั่งให้เจ้าพนักงานพาชองกิงกับพวก

เขาทางประตูตะวันออกแล้วเสด็จลงจากพระที่นั่งเกล้าสูง เข้าไปประทับ
 ณ ที่เสด็จออกขุนนางเจ้าพนักงานกนาของกงกบพวกเขาไปถวายบังคม --
 พระเจ้าของฮยจงตรัสปราศรัยตามธรรมเนียมเสด็จแล้วส่งเจ้าพนักงานให้จัด
 เสื่อแพรวรอยแปดมาพระราชทาน ของกงกบพวกคานบรบเสื่อมาสวมกายแล้ว
 พระเจ้าของฮยจงเสด็จขึ้น เจ้าพนักงานกพาของกงกบพวกออกทางประตู
 พระราชวังทิศตะวันตกมายังโรงเลี้ยง ครนกินโต๊ะแล้วจึงพาของกงกบพวก
 ไปพักอาศัยอยู่ที่กงกอน

ครนรุ่งขึ้นเวลาเช้า พระเจ้าของฮยจงเสด็จออกจากราชกรณนาง
 ฝ่ายมุนฝ่ายบูเขาเผ่าพร้อมกัน เจ้าพนักงานกนาของกงกบพวกเขาไปเฝ้า
 พระเจ้าของฮยจงทูลพระเนตรลักษณะกี่ยวของกงและพวกเห็นเป็นคน
 สดุดยข้อสุจริตกทรวงพระเมตตา จึงพระราชทานดอกไม้ทองคำให้คนละกิ่ง --
 ของกงกบพวกคานบรบมาแซมไว้บนหมวก แล้วถวายบังคมลาออกจากเฝ้า
 พระเจ้าของฮยจงจึงตรัสปรึกษาขุนนางทงปวงวาของกงตั้งใจเขามาสามภกค
 ดวยความกตัญญู โดยสุจริตนหนักเป็นความชอบของเขาโดยมาก เราคิดจะ
 ตงแต่งใหม่ยศศักดิ์สมกับความชอบ ท่านทงปวงจะเห็นเป็นประการใด

ทงกอนจึงชงกราบทูลว่า พระองค์ตรัสปรึกษาข้าพเจ้าครน --
 พระเดชพระคุณหาทศมได้ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าของกงยังไม่ได้ทำความชอบ
 สิ่งใดให้เป็นประโยชน์แก่แผ่นดินเป็นแต่มาสามภกคเขามาทวาราชการ ถ้า
 พระองค์ยกย่องตงแต่งขึ้นในระหว่างนแล้วของกงก็จะมิใจกาเรบถือคิดว่าจะ
 กระทำขมเหงขุนนางคนเก่าให้ไต่ความเดือดร้อนต่างๆ การชงจะตงแต่งน
 ขอพระราชทานงดไว้ก่อนถ้าของกงมีความชอบเมื่อใดจึงค่อยตงให้สมควรแก่
 ความชอบ ประการหนงขุนนางนายทหารเก่าที่ไปตงอยู่กับของกงหลายนาย

ถ้าพระองค์ทรงทราบจะไม่โปรดให้ยกกองทัพไปปราบปราม ชองกงจะได้ทอด
ชดชวางใจด้วยถือศรัทธาเข้ามาบรรณาการอยู่ ราษฎรที่เดินทางไปมาค้าขาย
จะได้ความเดือดร้อน ถ้าพระองค์จะดับความทุกข์ของราษฎรให้สิ้นแล้ว
ขอให้อภัยชองกงกับพวกข้าเสียดจึงจะสนเสียนหนามแผ่นดิน

ขณะนั้นทงกวนกราบทูลนบน ชกไท่จวดยเฝ้าอยู่ด้วยจึงว่าตัวโตเป็น
ขุนนางผู้ใหญ่ยศศักดิ์ทรพยศมบตบรบรรณ เพราะพระเจ้าแผ่นดินขบเลี้ยง
ควรจะระลึกลงพระคุณให้มากไม่ควรจะนำความไม่จริงขึ้นกราบทูล การ
ซึ่งพวกตัวคิดฮวนจะบดบาราการแผ่นดินไว้ไม่น่าขึ้นกราบทูลให้ทราบ

พระเจ้าของฮยจ้งทรงฟังชกไท่จวดยพูดเป็นราชการจึงตรัสถามว่า
พวกทงกวนบดความดังใดไว้ ชกไท่จวดยกราบทูลว่า เจ้าเมืองไต้เหลียว
ยกกองทัพมาตีหัวเมืองฝ่ายเหนือ โอบลงมาทางทิศตะวันออก-ตะวันตกแตก
ไปหลายเมืองแล้ว ผู้ว่าราชการเมืองมหน่งสอบอกชาวศึกเข้ามา พวกก่งฉวน
ก็บดความไว้ไม่น่าขึ้นกราบทูล ขอทรงพระองค์เห็นว่าชองกงกับพวกตั้ง
กองเป็นโจรมักดงมาก ได้ยกกองทัพไปปราบปรามการก็ไม่สำเร็จ ครั้นจะตั้ง
ทำศึกสงครามกับพวกโจรให้ได้ชัยชนะก็ไม่เป็นเกียรติยศบ่ด้วยการทแกล้วทหาร
เสียเปล่าจึงได้มีพระอักษรโปรดให้ข้าพเจ้าออกไปเกลี้ยกล่อม เพราะเห็นแก่
ประโยชน์จะตัดศึกฝ่ายทิศตะวันออกเสียให้สิ้นศัตรูแล้วจะได้พวกชองกงมา
เพิ่มเติมกำลังรักษาพระราชอาณาเขต ชองกงกับพวกก็พากันเข้ามาตามภักดี
โดยสุจริตมิได้มีความผิด ทงกวนกลับกราบทูลขอให้ฆ่าเสียถ้าพระองค์เชื่อ
ทงกวนแล้วข้าพเจ้าเห็นว่าการศึกจะเกิดขึ้นในเมืองอีก

พระเจ้าของฮยจ้งได้ทรงฟังชกไท่จวดยกราบทูลก็เห็นจริงด้วยจึงตรัสว่า
ทงกวนเป็นคนประกอบด้วยอัจฉราพยาบาท แล้วบดบาราการแผ่นดินไว้

ความผิดเป็นอันมากให้ประชมชนนางทศตยชอตอแผ่นดิน ปรัชษาโทษ—
 ทองกวนและพรรคพวกทวเหินตามกฎหมายเถิด ทองกวนก็กราบทูลแก้ไขไป
 ต่าง ๆ พระเจ้าของฮยจงมีความขัดเคืองมากจนจวบส่งโหมชเอาตัวออกไป
 ไปจากทเผ่า แล้วตรัสปรึกษาชกไทอววยว่า พวกฮวนยกกองทัพมาย้ายใน
 เขตแดนเรานัน ท่านเห็นผู้ใดจะเป็นแม่ทัพยกไปตีเมืองไตเหลียวไต ชกไทอววย
 ทูลว่าของกงเขามาสามภักดีจะทำการอาสาแผ่นดินมิได้ขลาดขอพระองค์ทรง
 ตงแดงของกงใหม่ยศศักดิ์ชน แล้วจึงโหมเป็นแม่ทัพยกไปตีเมืองไตเหลียว—
 พระเจ้าของฮยจงก็เห็นชอบด้วยจึงทรงพระอักษรแล้วส่งให้ชกไทอววยเชิญไป
 ให้ของกง ชกไทอววยคานับรบพระอักษรแล้วรบมายังกงกวน ของกงก็ออก
 มาต้อนรับคานับกันตามประเพณี ชกไทอววยจึงส่งพระอักษรให้ของกงคานับ
 รบมาถามความว่า “บัดนี้เมืองไตเหลียวยกกองทัพพวกฮวนมาตี—
 หัวเมืองฝ่ายเหนือ ผู้ว่าราชการมหนิงสอบอกเข้ามาให้กราบทูล—
 พวกกัณณบิดเนอความเสียจึงโปรดให้ลงโทษตามกฎหมาย แล้วทรง
 พระดำริเห็นว่า ชองกงมสคตบุญญากว้างขวางประกอบด้วยทแก้ว
 ทหารมมอเข้มแข็ง ควรจะยกกองทัพไปปราบพวกฮวนได้ จึง
 โปรดตั้งชองกงเบนทชองเซยนฮองแม่ทัพหน้าบักชาย โลวจุหนิง
 เบนฮูเซียงฮองแม่ทัพหน้าบักขวาให้ชองกงโลวจุหนิงตั้งใจในราชการ
 ทำความชอบไว้ในแผ่นดินให้เป็นเกียรติยศสืบๆต่อไปภายหน้า และ
 ทหารของชองกงชงจะอาสาไปราชการศกนณถ้าผู้ใดมีความชอบ—
 กลับมาแล้ว เราจะตั้งเบนชุนนางมยศศักดิ์ตามสมควร เสมียงอาหาร
 นนให้ชองกง โลวจุหนิงเกณฑ์เอาแต่หัวเมืองรายทาง ถ้าผู้ใดส่ง
 ไม่ทันหรือชดชนไม่ทำตามบังคับก็ให้ลงโทษตามอาญาได้ ถ้าชองกง

อาสาทำการศึกสำเร็จแล้วจะเลื่อนยศใหม่อำนาจใหญ่ขึ้น” คนอ่าน
ทราบความแล้ว ชองกิ่งก็ถวายบังคมคำนับตามธรรมเนียม

ชองกิ่งจึงบอกกับชกไทยว่ ว่า เมื่อท่านเชิญพระอักษรไปหาตัว-
ข้าพเจ้า ๆ ขอทูลเกล้าขอร้องการสืบวงกยงไม่สำเร็จเรียบร้อย ต้องรบเข้ามาให้
ทันกำหนด บัดนี้รบส่งให้ข้าพเจ้ายกกองทัพไปตมเมืองไตเหลดยวณนทแลดว
ทหารก็ยังไม่พร้อมและส่วนใหญ่อยกยทเขาเนยชวเปาะเป็นอันมากจะขอ-
ถวายบังคมลาถลบออกไปรวบรวมให้เป็นหมวดเบ้นกองเดยก่อน

ประการหนงบายขงจากรกนามเดยวเทยนอชง และเครื่องบูชาคานบ
ยงตกชยในเขาเนยชวเปาะไมม่ผู้ใดจะเซ่นบูชา จะต้องออกไปทำดาบล้าง
เดยก่อน ถาจตุการเสร็จแล้วข้าพเจ้าจะขออาสาทวจะสนชวต ทานจงชวย
กราบทลให้ทรงทราบ ชกไทยว่ตอบว่ท่านอย่าวิตกเดยข้าพเจ้าจะกราบทล
ให้แล้วลาถลบมาเขาเผ่ากราบทลความตามคำชงกิ่งทุกประการ พระเจ้า-
ชองชยจงกอนุญาต แล้วส่งให้เจ้าพนักงานคลงจตุทงคาสองพันตาลง เงิน
ห้าพันตาลง แพร่สตาจ ๆ ห้าพันไมไปพระราชทานชองกิ่ง ๆ ได้ชงของ --
พระราชทานมความยนตจจตุทหารเอกทจะไปเขาเนยชวเปาะนน โงวทยง
กิ่งชุนสน ลมชอง เลาดง ไตวเซยน ชองบาน ชองเซง จกย ชวนเซยวย
กวนเซยวเหงา ชวนเซยวชต รวมลบเฮตนาย ทหารเลดหมนทง แดทหาร
นอคนนให้อยกบไลวจนทงทกถวน ชองกิ่งยกถออกจากเมืองตงเกยตรงไป
ถงเขาเนยชวเปาะจงส่งให้ทหารจตุสกร แปะและสรามาทงทหน้าศาล --
ชองกิ่งจตุอปเทยนบูชาเซ่นเดยวเทยนอชงเสร็จแล้ว เขาเพดงเผาศาดและ
บายเสยจงประกาศแก่ไพรพดชงอยู่เขาเนยชวเปาะว่ ถาผู้ใดสมครทำ
ราชการกให้เขาอยู่ตามหมวดถง ถาไมสมครกให้พามตรกรรยาครอบครว

ไปหากินตามภูมิฉานา มิให้ช่องตมกนอยุทเขาเนยชวเปาะตอไปอึกแล้ว
 ของกกกไทรอทาตายคายเสยพาทหารกตบมายงเมืองตงเกย ชกไทอวยกนำ
 ของกกเขาเผาพระเจ้าของฮยจงตรวดปราศรยต่าง ๆ แล้วพระราชทานกระบ
 เลมหนง มามเทาเวอมาหนง ของกกคานบรบแลวถววยบงคมลาถกตบมา
 กงกวนจิงถามโงวหยงว่า เราจะยกไปตเมืองไตเหลยวนนท่านจะใหจัด --
 กงทพอย่างไรจิงจะไดชยชนะ

โงวหยงบอกว่ หนทางชงจะไปเมืองไตเหลยวนนไปไดทงทางบก
 และทางนาควระจัดกกองทัพเป็นสามทพ ไทยกไปทางเรอนนทพหนง เพราะ
 เห็นวาทหารของเราชานาญในกวนนำ ของกกเห็นชอบจิงใหอวนเชยวย
 อวนเชยวเหงา อวนเชยวชิต ฉจน เตยทวย เตยสุน ทงออย ทงเมง เมงคง
 เสงเตงลัดสืบนายคุมทหารเลวพอดสมควร ยกทัพเรอลวงหน้าไปคอยอยุใน
 ฉานาองโท นายทหารทงฉนคานบลามาตระเตรยมกกองทัพพรอมเสบียง--
 อาหารยกไปคอยอยุตามสง แต่ทหารเอกทหารเลวทเหลออยุนนบกแบ่งออก
 เป็นสองกอง ของกกเป็นแม่ทัพฝ่ายชาย โฉวจนหนงเป็นแม่ทัพฝ่ายชวา ถึง
 วนฤกษตกยกกองทัพออกจกเมืองตงเกยไปตวระยะทาง

เมือของกกยกกองทัพไปไดสองวันแลว พระเจ้าของฮยจจิงสง
 เจ้าพนักงานใหจัดสุราและเนอสุกรตามไปพระราชทานของกกและทหาร--
 ทงปวงกำหนดใหแจกนนสุรากนละชวด เนอสุกรคนละชง เจ้าพนักงานคุม
 สงของตามไปทนนตาบลดตนเกยเฮยะ จิงนำสงของเขาไปใหของกกพูดว
 ท่านจงเขาไปแจกใหแก่ทหารจงทวกนเถต เจ้าพนักงานกใหคนไซเขาสุรา
 ไปแจกใหทหารสุรากงชวด เนอสุกรคนละครงชง

ทหารเลวคนหนึ่งจึงพูดว่า ธรรมดาของหูดวงจะพระราชทานให้แก่
 ผู้ใดก็มิได้แบ่งกันเลย นิสราพระราชทานมาเต็มขวดทำไมจึงได้แต่ครึ่งขวด
 เนื้อสวาทได้แต่ครึ่งซัง พวกเจ้าเบียดบังแบ่งเอาเสียหรือคนใช้ได้ฟังทหารผู้นั้น
 พูดเหมือนจระวี จึงเถียงกลับบอกว่าเจ้าพนักงานผู้จ่ายเบกส่งของมาให้เรา
 จากหน่วยคนละเท่ากัน เจ้าจะมาเอาส่วนแฉก ให้แก่คนทั้งปวงเราจะเอาที่ไหน
 มาให้ ทหารผู้นั้นจึงว่า เจ้าเบียดบังเอาไว้นกกับออกกันตามจริงแล้วเราไม่ว่า
 นยงกลับมามีตอเพียงอก ว่าแล้วเขาขันสกรขว้างลูกหนามมาก คนใช้ก็มีความ
 โกรธว่าทหารผู้นั้นด้วยคำหยาบชานต่าง ๆ ทหารผู้นั้นก็เอาดาบฟันคนใช้คอ
 ขาดตาย นายหมวดพาตจทหารผู้นั้นมาแจ้งความแก่ชองกงให้ทราบ ชองกง
 ได้แจ้งมีความวิตกกังวล จึงปรึกษาโงวหยงว่าทหารเราก่อเหตุจะทำให้เรา
 ได้ความผิด ท่านจะคิดแก้ไขประการใด โงวหยงตอบว่าทหารเรากระทำแก่
 คนหูดวงฉันใด โทษก็ตกอยู่แก่ตัวฉันนั้น ชองกงได้ฟังโงวหยงปรึกษาโทษ
 จะให้ล้างขวดทหารก็เสียใจร้องไห้แล้วพูดว่า เราพี่น้องกับทหารทั้งปวงได้
 รวมทุกข์สุขอยู่ ณ เขาเนยชวเปาะ ถึงจะมีความผิดสักเท่าใดเราก็มิได้ทำโทษ
 เขย่นตซาพนมผู้ใดเลย จึงส่งให้คนใช้จตุตราและกบแก้วกลับมาให้ทหารผู้นั้น
 รับประทานอมแล้ว เอาเชือกส่งใหม่ผูกคอตายเสีย ทหารผู้นั้นคานบรบเอา
 เชือกมารัดคอขาดใจตาย ชองกงจึงให้ทหารตัดเอาศีรษะเสียไว้ เขย่น
 ตลาบอกโทษให้คนทั้งปวงร่ำทวักน จึงส่งเขย่นเซง ไตจงกลับเข้าไปแจ้ง
 ความแก่ชกไท่ด้วยให้ทราบ เขย่นเซง ไตจงคังนบถารกลับเข้ามาหา —
 ชกไท่ด้วยแจ้งความตามที่เกิดวิวาทและได้กระทำโทษแก่ทหารถึงสิ้นชีวิต—
 ชกไท่ด้วยจึงพูดว่า เจ้าจงกลับไปบอกแก่ชองกงว่าอย่าวิตก จงรับยกกองทัพ
 ไปโดยเร็วเถิด ธรรมดาเรื่องความร้ายนั้นเราจะกราบหูดวงแก้ไขไม่ใหม่ผิด เขย่นเซง

ไต้จง คำนับลากลับออกไปยังกองทัพ แจ้งความตามชกไท่ฮวยส่งมาทุก --
 प्रकार ของกงโตแจ้งมความยหนดกยลกกองทัพออกจากตนเกยเฉยะเดินไป
 ตามระยะทาง

เมื่อเขียนเสร็จ ไต้จงไปแจ้งความแก่ชกไท่ฮวยนั้นเป็นเวลาจะใกล้ค่ำ
 พระเจ้าชองฮยจิงไม่ได้เสด็จออกจากราชการ ชกไท่ฮวยจึงเข้าไปเฝ้าข้างใน
 กราบทูลความตามคำเขียนเสร็จ ไต้จงมาบอกนินให้ทราบ พระเจ้าชองฮยจิง
 จงตรัสว่า ทหารของกงโตฆ่าคนหลวงเสีย ของกงโตประหารชีวิตผู้นั้นให้
 ตกไปตามก้นความกเป็นยุติธรรมแล้ว ชกไท่ฮวยพนักงาบบังของพระราชทานนั้น
 เราจะต้องทำโทษให้เซตหลาบ ชกไท่ฮวยก็ถวายบังคมลากลับไปบ้าน ครั้น
 เวลารุ่งเช้าพระเจ้าชองฮยจิงเสด็จออกจากราชการ ขุนนางพวกกงฉนิก --
 กราบทูลกล่าวโทษของกงโตว่า ใช้ทหารให้ฆ่าคนหลวงซึ่งคนสั่งของออกไป
 พระราชทานเสีย พระเจ้าชองฮยจิงตรัสว่าความเรื่องนเรารุแล้วแต่พนักงาบบ
 ทนของหลวงนั้นเป็นพวกเจ้าจงทำโทษเสีย ตรัสแล้วเสด็จขึ้นขุนนางก็ออก
 จากเฝ้ามาทำโทษแก่พนักงาบบตามรับสั่ง

ฝ่ายชองกิง โฉวจุนหง ยกกกองทัพ มาถึงพรมแดนเมืองไตเหลียว จึง
 หยุดทหารอยู่ปรึกษาโงวหยงว่า เราจะตีหัวเมืองรายทางไปเข้าเมืองไตเหลียว
 ข้างทิศไหนจึงจะเบาแรงทหาร โงวหยงตอบว่าด้านทางและหัวเมืองเขตแดน
 ชงชนแกเมืองไตเหลียวนั้นจะมสกเท่าใดก็ยังไม่แจ้งจะต้องแต่งทหารหมด --
 บัญญาไปสืบข่าวและทำแผนทมาสอบดูทั้งทิศ ถ้าเห็นว่าแขวงหัวเมืองทิศใด
 มีทหารเบาแรงไม่แข็งแรง ประกอบด้วยทางจะหนี้ยและทางไล่ไม่ถนัดแล้วเรา
 จึงจะยกทหารตีเข้าไปทางทิศนั้นจึงจะเข้าไปถึงเมืองไตเหลียวได้ โดยเร็ว

ชองกง โฉวคนหนึ่งเห็นชอบจึงหาตวจวนเกงจูเขามาส่งว่าท่านจงพา
 ทหารเล็ดลอดไปสืบข่าวหัวเมืองและทำแผนที่มาให้เราจงได้ ตวจวนเกงจูตอบว่า
 หนทางที่จะไปเมืองไตเหลียววนนั้นข้าพเจ้าร้อยตนไม่ต้องไปสืบทำแผนที่ให้ยาก
 ลำบากเลย ชองกงถามว่าจะตเขาไปไหนถึงเมืองไตเหลียวว โดยเร็วทางใดจะดี
 ตวจวนเกงจูว่าทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือนอกสามวงนกกตเมืองทنجวท — —
 หนามืองนนมลานาใหญ่ลกซงเรียกว่า 'ลจย' เราให้กองทัพเรือเขาดทางนา
 กอน ถ้าเห็นว่าเจ้าเมืองทنجวทแบ่งทหารออกต่อศึกกองทัพเรือแล้วจงยกทัพยก
 เข้าโจมตีกระหนาบหลังอย่าให้ทหารหัวเมืองทنجวทคงแตกเบนมั่นคง ชองกง
 โฉวคนหนึ่ง โฉวหญิงก็เห็นชอบจึงส่งใตจงไปบอกนายทัพเรือให้ยกเข้ามา—
 บรรจบกัน ณ ลำน้ำลจย ใตจงคำนับลารีบไปบอกกองทัพให้ยกเข้ามาตามส่ง
 ฝ่ายมาไซกองทัพบริเวณเมืองทنجวท ครั้นทราบว่าชองกงยกทหารลวงเข้า
 มาในเขตแดน จึงรีบไปแจ้งความแก่ทองเซียนซหนง ผู้ว่าราชการเมืองทنجว
 ทหาราบทองเซียนซหนงได้แจ้งมความวิตกกังปรักษากับอฮลช กายพยคัง
 — — ขอเมงเงก เขามองกว่าชองกงเป็นพวกโจรอยู่เขาเนยชวเปาะบदनรบ
 อาสาเจ้าแผ่นดินของยกกองทัพมาจะท้าวร้ายแก่บ้านเมืองเรา จำเราจะยก
 กองทัพออกตอรบ และมีหนังสือบอกเขาไปยังไตเหลียววของชอกกองทัพมาช่วย
 บองกนรักษาเขตแดนไว้ท่านทงสจะเห็นประการใด นายทหารทงสตอบว่า
 ททานคตนสมควรแล้ว

ทองเซียนซหนงจึงส่งให้อฮลช ขอเมงเงกคุมทหารตามหมื่นยกไป
 ตงสก็ตอย ณ เมืองไลกยซงซนแกเมืองทنجว นายทหารทงสองค์ำนับลามา
 ตระเตรียมกองทัพพร้อมด้วยเสบียงอาหารยกไปตามส่ง ครั้นกองทัพยกไป

แล้ว ท้องเขยนชหนึ่งจึงแต่งหนังสือบอกเขาฝากให้มา ไซ้ถือเข้าไปเมือง --
 ใต้เตลยว เมอฮอหลช ซอเมงเงกเดนทพมาถงหนามืองไลกยูนนฝรกษามือง
 ตกใจเป็นอันมากด้วยไม่ทราบวากองทัพผู้ใด จึงส่งทหารไปปิดประตูเมือง
 ไวมนคงแล้วแต่งคนไปสืบข่าวได้แจ้งความว่า ทหารเมืองท่นจวยกกองทัพมา
 จึงเปิดประตูเมืองออกไปเห็นอฮอหลช ซอเมงเงก กมความยินดี ต่างคนต้อนรับ
 คำนับกันตามธรรมเนียม ฝรกษามืองไลกยูนนากองทัพเขาพักอยู่ในเมือง

อฮอหลชพูดว่า เจ้าเมืองท่นจว ไ้เรากับซอเมงเงกคุมทหารสามหมื่น
 ยกมาตั้งสกัดทางไวไม่ไห้กองทัพยกดวงแดนเข้าไปได้ เราคิดจะตั้งค่ายสกัด
 ทางอยู่หนามืองกถวอะไรกับฝีมือพวกโจรเขาเนยซัวเปาะจะตีให้แตกไปจึงได้
 ฝรกษามืองไลกยูนตอบว่า ทานทงสองมฝีมือเข้มแข็งนัก ข้าพเจ้าเห็นว่าพวก
 ซองกงจะตีไม่ได้ พดกันแล้วอฮอหลชจึงส่งทหารไปตัดไม้ตั้งค่ายอยู่หนามือง
 ไลกยูนคอยหากองทัพของซองกงยกมา

ฝ่ายซองกงยกกองทัพดวงแดนเข้ามาใกล้เมืองไลกยูน พดทหารกอง
 สอดแนมเข้ามาแจ้งความว่าเจ้าเมืองท่นจวแต่งทหารคุมกองทัพมาตั้งค่ายสกัด
 ทางอยู่หนามืองไลกยูน ซองกงได้แจ้งจึงไห้กองทัพไลวจุนหนึ่งยกไปตีค่ายให้
 แตก ไลวจุนหนึ่งยกยกทหารรุกเข้าไปตามสั่ง

ฝ่ายมาไซ้พวกชวนครนเห็นกองทัพ ไลวจุนหนึ่งยกเข้ามาตั้งแนวจึงเข้า
 ไปแจ้งความแก่อฮอหลช ไซ้ยกกองทัพคุมทหารเป็นชบวนมธงคานาหนามา
 สด้าออกมาขยหน้าสนามรบ ไลวจุนหนึ่งเห็นอฮอหลชแต่งตัวสวมเสื้อเก้ราะ
 เหล็กถอคราดเหล็กเป็นอาวธ รูปร่างลาต้น สูงประมาณหกศอกเศษ หนาชาว
 หนวดเหลือง ตาขวาง หางตารชอนขนขาวบน มลพิษณะกลาหาญเห็นจะเป็น
 คนมฝีมือเข้มแข็ง และทงคานาหนาทพมอภษรแปดคำความว่า "อฮอหลช

ทหารเสือเมืองไต่เหลียว จึงคิดแต่ในใจว่าเราจะยกทหารเข้าโจมตีพวกฮวน
 เตยวณกยงไม่ว่ากลางอากาศจะต้องรอฟงทวงทพวกฮวนดักก่อน คิดแล้วจึงส่ง
 ทหารให้เตรียมตัวคอยท่อยพร้อม ออหลซเทนกงทพพวกเมืองตงเกยไม่อาจ
 ยกทหารเข้าตกมความประมาท จึงขบมาชนหน้าทหารแล้วร้องว่าไอพวกโจร
 เขาเนียชวเปาะเจ้าชวณกนมาปล้นเอาในเขตแดนไต่เหลียวหรือๆ จะประสงค์
 สิ่งใดเร่งบอกให้แจ้ง

โลวจนหนงตอบว่าเจ้าเมืองไต่เหลียวไม่ตั้งอยู่ในยุติธรรมให้ทหารยก
 กองทัพไปขยายเบียดเบียนหัวเมืองฝ่ายเหนือ ชงเป็นราชอาณาจักรเขตใต้รับความ
 เดือดร้อนเป็นอันมาก พระเจ้าชองฮยจงจึงให้พวกเรายกกองทัพมาช่วยปราบ
 ปราบเมืองไต่เหลียวเสีย โหลนเดยนคตริ ออหลซโตฟง โลวจนหนงพดหยาบช้า
 ถึงนายกมความแค้นมิได้ตอบประการใด จึงขบมาตรงเข้ามาแล้วร้องว่าผู้ใด
 มดมอจงออกมาต่อสู้กลางให้เห็นฝีมือกัน โลวจนหนงจึงให้ขอเพลงออกรบ
 กับออหลซโตประมาณสิบเพลง ขอเพลงแต่งทำเป็นอันกลางชกมาหน--
 ออหลซมิได้ ในอธิบายจึงขบมาได้ตามไป

ขณะเมื่อออหลซโตขอเพลงนั้นเตยเซงยงมาแอบอยู่ข้างทาง ออหลซ
 ไม่นเห็นจึงขบมาฉานหน้าไป เตยเซงจึงเอาก้อนศลาวเศษขว้างถกตาข้าง
 ซ้ายออหลซตกมาขาดใจตายในทรบ ขอเมงเงกเห็นเพื่อนตายกมความโกรธ
 จึงขบมาพาทหารออกต่อรบกับทหาร โลวจนหนงเป็นสามารถ ชองกงจึงยก
 กองทัพหนุนเข้าช่วยรบตะลุมบอนฆ่าพันทหารฮวนตายเป็นอันมาก ขอเมงเงก
 เห็นจะเสียทจึงขบมาพาทหารหนีไปเมืองทนจว ชองกง โลวจนหนงขบทหาร
 ได้ตามและรบหักเข้าไป ในเมืองไต่กยู่ได้ ได้ฆ่าพันผู้คน ในเมืองเป็นอดห่ม่าน
 ผู้รักษาเมืองและราษฎรพาครอบครัวเปิดประตูลงเมืองหนีไป ชองกงจึงให้

ทหารเก็บเอาเสบียงอาหาร เครื่องศาสตราวุธ และทรัพย์สินของราษฎรได้เป็นอันมาก แล้วให้เปลืองเอาเครื่องแต่งตัวของออกหลวงมาให้เตยเซ่งเต่งและจดหมายไว้ว่าเตยเซ่งเต่งได้ฆ่าออกหลวงตายมีความชอบเป็นทหนง จึงพักทหารอยู่ในเมืองไคกั๋วแล้วถามโจวหยงว่าเราจะยกเข้าตีเมืองท่นจวคคิดอ่านประการใดจึงจะได้ชัยชนะ

โจวหยงตอบว่าเมืองท่นจวค ประกอบด้วยกำลังตามประการเราจะดูหมิ่นไม่ได้จะตองแต่งเรือลาดเลียงสักเจ็ดร้อยลำ ไต้พณเรื่อนนบรรจทหารและเครื่องศาสตราวุธไว้พร้อมแล้วถอยไปจอดอยู่หน้าเมือง ถ้าชาวเมืองเห็นก็จะยกทหารเรือเบ็ดประตูลาดเลียงออกมาตดตดเสียบยงเรา จึงให้ทหารในเรือรบหกเข้าเมืองทางลาดเลียงให้จงได้ ของกงได้ฟังเห็นชอบจึงให้ไตจงไปบอกลจุนเต๋วยมีการตามอธิบายโจวหยงสั่ง ลจุนจิงได้เตรียมเรือถอยไปจอดอยู่หน้าเมืองท่นจวค

ฝ่ายขอมเืองเงกครนท่นมาถงเมืองท่นจวคแล้ว จึงเข้าไปแจ้งความตามขงเสยททพและออกหลวงตายให้ทงเซยนชทหนงพงทกประการทงเซยนชทหนงได้แจ้งมความรกอวดยถงออกหลวงเบนนมมาก แล้วนกกถวววของกงจะยกกองทัพมาทอาอนตราย แกบามเมือง งงเกณทททหารชน รักษาหนาทเซงเท่นไว้เป็นสวามารถแต่งกองทัพระเว่นไปสืบข่าวกองทัพเมืองไตเหลยวขงจะยกมาช่วยนนเมือง ๆ

ฝ่ายทหารมาไซเมืองท่นจวคถอหนงสอบอกมาถงเมืองไตเหลยว กเขาหนงสอบอกสงไหชนนางนำเข้าไปไหไตเหลยวออง ๆ รับทหนงสอบอกมาอ่านแจ้งความแล้วจึงปรกษาชุนนางวอ บคนเจ้าแผ่นดินชองไหชองกงยกกองทัพมาตีหัวเมืองในเขตแดนชองเราหวงจะแกแค้น ครนจะละไหชองกงตเลยเขา

มาถึงเชิงกำแพงเมืองไตเหลียววนนไม่ควรจำจะต้องแต่งกองทัพยกไปช่วย—
 เมืองทั้นจิวและกำจตกองทัพชองกิ่งไหลยกถล่มออกไปพ้นเขตแดน พวกท่าน
 ทงหลายจะเห็นเป็นประการใด ขุนนางทั้งปวงว่าขงท่านคตฮานบองกนัมให้
 กองทัพยกฉวางฉาเข้ามาในเขตแดนเราได้นนตนก ไตเหลียววอของจงส่งกกเตียน
 กกไปผูกฉานคตทหารห้าหมื่นยกไปช่วยบองกนเมืองทั้นจิว กกเตียน กกไป
 คำนับฉามาเตรียมกองทัพพร้อมด้วยเสบียงอาหาร ครนถงวนฤกษตจงยก
 กองทัพออกจากเมืองไตเหลียว

ฝ่ายชองกิ่งพกกกองทัพอยู่ในเมืองไคกยถึงเจตวนไม่เห็นทัพเมืองทั้นจิว
 ยกมา จึงพาทหารออกจากเมืองไคกย มาตง ลอมเมือง ทั้นจิวไว้ เป็นสามารถ
 ทหารซงรักษาหน้าทกจุดแจงบองกนรักษาเมืองแข็งแรง แต่ชองกิ่งแต่งทหาร
 เขารบหกบนปลนเมืองถงหวานหาคนเข้าเมืองหาไตไม่จึงถอยกองทัพกลับมา
 ตั้งอยู่ในเมืองไคกย

ขณะนั้นทหารกของสอดแนมเข้าไปแจ้งความว่า พวกฮวนยกกองทัพ
 มาทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ทหารประมาณห้าหมื่นเศษเกือบจะมาถึง—
 เมืองทั้นจิวแล้ว ชองกิ่งไตแจจงส่งตงเผง เตยเซงเป็นทัพหน้าคตทหารคน
 ละห้าพัน กวนเสง ลมของเป็นทัพหนุนคตทหารห้าพันยกไปตงสถกกองทัพ
 เมืองไตเหลียวไว้อยาไหเข้าในเมืองทั้นจิวไต นายทหารทงสถกคำนับฉามา
 เตรียมทหารพร้อมแล้วรบยกไปตามตง ครนเตนทางมาไตถงวนพอกกองทัพ
 หนาทงสองฝ่ายปะทะกัน ตงเผง เตยเซง กวนเสง ลมชอังกแยกทหารเป็น
 บกกลับตหนทางไว้ กกเตียน กกไปเห็นตงนนจงขบมาชนมาหน้าทหารแล้ว
 ร้องถามว่าพวกเจานหรือเป็นโจรอยู่เขาเนยชวปะาะ ไตบงฮาจมากระทัายาย
 เขตแดนบ้านเมืองของเราจะประสงคตงใด ตงเผงตอบว่าไตเหลียววอของ

อาของเจ้านันเป็นคน โลกไม่มีความอายใช้ทหารไปกระทำการข่มเหงหัวเมือง
 ปลายเขตแดนในอาณาเขตเจ้านายของเวาจนราษฎร ไม่เป็นอันทำมาหากินได้
 วิตความเดือดร้อนต่างๆ พระเจ้าของสุยจึงส่งเต็มความขัดเคืองพวกเจามาก
 จึงโปรดให้ของกงพเวาเป็นแม่ทัพยกออกมาปราบปรามเมืองไตเหลียวเดียวให้
 สนนกาเจาวยงรภชวตอชยแฉวจงลงจากหลังมาวางอาวอเข้ามาค้ำบ โดยดีเราจะ
 ให้ของกงผู้ปราบทลชอโทษให้

ก๊กเตยงน ก๊กไป ไตฟังมีความโกรธ ไม่ตอบประการใด ชับมารাত্রน
 ตรงเข้ามา ตงเผง เตยเซงกชบมาราอาวอเซารบกันไดห่าสับเพลิง ตงเผงก
 เชาทจนแทงถกคอกกเตยงนตกมาตาย เตยเซงกเอากอนศลาวเศษชวางถก
 แสกกหนักไปตกมาลงสนชวต กวนเสง ลมชองกชบทหารไล่ฆ่าพันทหาร
 สนวนตายลงประมาณสามหมื่นทเหลือตายกพากันหนกกลับไปเมืองไตเหลียวบาง
 หนเข้าไปในเมืองทนจวบาง ทหารเมืองตงเกยไตเควองศตตราวอเป็นอนมาก
 นายทหารทงสภพาททหารกลับมาเมืองโลกย่นาเอาศระษะก๊กเตยงน ก๊กไปกบตั้ง
 ชองเควองศตตราวอเขาไปให้ของกง แฉวแจ้งความตามท ไตชยชนะแกททหาร
 สนวนให้ทราบทุกประการ ชองกงไตแจ้งมความย่นตจตบญชไวตามความชอบ
 จงปรักษา โงวหยงว่า กองทพเมืองไตเหลียว ยกมาชวยเมืองทนจว นนเรากต
 แตกไปแฉวองจะให้ทหารมาชวยเมืองทนจวอก กเห็นจะไม่ทนทวงทเราคัดจะ
 ยกทหารเขาตเมืองทนจวให้แตกเสียก่อนทานจะเห็นประการใด

โงวหยงตอบว่า การชงทานคตตราวนเห็นจะสมความปรารถนาชวย
 กองทพเรชของเราเตรียมไวพรอมแฉวองยกทหารรบไปเถด ชองกงจงให้
 กวนเสง ลมชองคุมทหารห้าหมื่นยกไปล้อมเมืองทตตะวันออกเจียงเหนือ ให้
 ลูชย สนวนสย เป่าหยก ลกน หังชองคุมทหารไล่และตามไปคอยอยู่ปากชอง

ลาคลองรมนา ชองกงกับโงวหยงกยกทหารเขาลอมทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ กำหนดให้นายทพนายกองคอยฟังเสียงประทัดสัญญาเป็นสำคัญ แม่ทัพและ นายกองก็เตรียมการเขาลอมเมืองไเวทงสามคาน

ฝ่ายทหารฮวนทมาในกองทัพก็เตยน กักไป แดกหนีเข้าไปอยู่ใน เมืองทนจวกแจ้งความแก่ทองเชียนชทงให้ทราบ ทองเชียนชทงได้ฟังม ความวิตกเป็นอันมาก พอทหารไปสืบข่าวเข้ามาบอกว่าชองกงยกทหารเข้ ลอมเมืองไวแนหนนาและในล่านาหนนาเมืองนนมเรือจอดอยู่ประมาณเจ็ดร้อย ลาวจะเป็นเรือรบหรือเรือเสบียงยังไม่แจ้ง ทองเชียนชทงได้ฟังนกลสงสัยจึง ขนไปตบหนอรบเห็นกองทัพยกเขาลอมเมืองแต่สามคาน ในล่านานนมเรือ จอดอยู่สมกับคำทหารบอกจึงคิดว่าเรือชนิดนี้เป็นเรือบรรทุกเสบียงมิใช่เรือรบ ด้วยทหารในลารอนนน้อย ชะรอยจะเป็นเรือลาเลี้ยงของพวกชองกงบรรทุก เเสบียงมาส่งหลงทางเป็นแน่

พอแลเห็นชายผู้หญิง นนอยรมฝังขมอ บอกพวกในเรือสมกับความท คิดจึงรบลงมาจากหอรับส่งให้ชอเมงเงก เขามุ่งกคุมทหารเรือนายละพันให้ ภายยยกคุมทหารเดินเท้าพันหนงยกไปตตตเสบียงให้ได้ นายทหารทงสาม คานบลามาเตรียมทหารบรรจุเรือพร้อมแล้ว ครนเวลายามเศษกถอยเรือออก ทางลาคลองตรงไปทกองทัพเรือลจกกับนายทหารกระตมจุดประทัดสัญญา - - เสียงตงตนน เลงจกจุดประทัดรบตอ ๆ กันไป ทหารทลอมเมืองทงสามคาน ก็เตรียมตวทจะบนปลนเมืองไวพรอม ชอเมงเงก เขามุ่งกให้ทหารแจวเรือ ตรงเข้าไปโจมตีตกลางทัพ ลจก ฮวนเชยวเหงา ฮวนเชยวชด ทองฮย ทองเมง เตยทวย เตยสุน เมงคง เฮงเตงลก ก็เรียกทหาร ขนมาพร้อมกันให้ ระตมยิงเกาทถนชเป็นสามารก ชอเมงเงก เขามุ่งกไม่อาจตตเข้าไปได้และ

โหดทารุณเรอถอยหลังออกมาพ่นลูกเกาทัณฑ์ นายทหารของกองทัพนาย
 กโท่แรงแฉวเรอรุกไล่และยิงเกาทัณฑ์มาเป็นอันมาก ขอม่วงเงก เขาม่วงก
 กสง โหดทารุณยิงเกาทัณฑ์กราดไว้ แต่ทหารเกาทัณฑ์พวกช้วนนนนน้อยกว่า
 พวกของกิงมาก ทหารของกิงแฉวเรอรุกไล่กระชั้นเข้ามาจนถึงปากช่อง
 ลำคลอง ลชย ช้วนสย เป่าหอก ลกน หงของคมทหารคอยอยู่ที่ปากช่องกพา
 ทหารไล่ตามออกมา จะรบสกัดทัพเรือไว้ ไม่ให้กองทัพลชยตกระหนาบ ทหาร
 กองทัพเรือ ลชยกับนายทหารสคนกชบทหารเขารบฆ่าฟันพวกช้วนตายลง
 ประมาณเจ็ดร้อยคน พอกายยัยคงเห็นจะเสียทั้งพาทหารหนีตทางไป
 เขาม่วง

ฝ่ายลจุนกองทัพเรือ โหดทารุณเอา เกาทัณฑ์ระดมยิง กองทัพเรือพวก
 ช้วนเป็นสามารถ ลูกเกาทัณฑ์ถนัดทหารช้วน ตายหลายคน จนทหาร ทแฉวเรอ
 นนไม่อาจยืนประจำแฉวอยู่ได้ ทหารลจุนกแฉวเรอเข้าเกยเรือพวกช้วนช้วน
 ก้นกระโดดชนบนเรือได้เอาอาวุธสนฆ่าฟันทหารช้วนตายลงเป็นอันมาก — —
 ขอม่วงเงก เขาม่วงกเห็นจะเสียทั้งโหดทารุณรบแฉวเรอหนีเข้าไปในลำคลองจะ
 เขาม่วง ทหารรักษาประตูคลองก็เปิดประตูให้เขาไปปิดไม้ทัน พอกองทัพ
 ลชยตามเขาไปได้ไล่ฆ่าฟันทหารรักษาประตูตมตายลงมาก ทหารกองทัพ
 เรือของกิงแฉวเรอตามเขาไปในลำคลองได้ ขอม่วงเงก เขาม่วงกพาทหาร
 หนีหน้าเขารบกับกองทัพเรือ ลชยพาทหารหลกชนไปบนเชิงเนินไล่ฆ่าฟัน
 ทหารรักษาหน้าตแตกไป ลจุน อวนเซียวอวย อวนเซียวเหงา อวนเซียวชิต
 ทองออย ทองเมง เตยหวย เตยสุน เมงคัง เฮงเตงลกกชวยกนรบฆ่าฟันทหาร
 ขอม่วงเงก เขาม่วงกตายทั้งสน ขอม่วงเงก เขาม่วงกพาคนหนีชนบกไป—
 ทหารกองทัพของกิงพาคนชนบกเที่ยวไล่ฆ่าฟันผู้คนในเมืองเป็นอันช้วนเขา
 เพลิงจุดบ้านเรือนราษฎรชนหลายแห่งแสงเพลิงสว่างเหมือนกลางวัน ลจุนก

พาทหารเข้าบรรจบกับกองทัพพลซุยได้ฆ่าพันทหารรักษาหน้าตึกไปหลายกอง
 แล้วเปิดประตูเมือง รับกองทัพของกองทัพลอมอชยเขาเมือง ได้พร้อมกัน ได้ฆ่าพ
 ทหารฮวนตายเป็นอันมาก ท้องเขียนชหนึ่งเห็นทหารของกงเขาเมืองได้กม
 ความเสียใจมิได้คิดจะต่อสู้ ท้องเขียนชหนึ่งกับชอเมงเงก เขามังกิ กายยยก
 กทั้งเมือง และครอบครัวเสีย พาทหารเลว ประมาณพันเศษ หนีออกจากเมือง
 ทางด้านตะวันตกไปได้ประมาณสามลพบลิมของ กวนเต็งคมทหารศักดิ์ทางไว้
 ท้องเขียนชหนึ่ง ชอเมงเงก เขามังกิ กายยยกชบมาหนีไปทางหนึ่ง ลิมของ
 กวนเต็งกชบมาได้ตามฆ่าพันทหารเลวตายลงเป็นอันมาก แต่ท้องเขียนชหนึ่ง
 และนายทหารฮวนทั้งสามหนีไปได้จึงกลับมาเรียงเมืองทันทีด้วยความตามที่ได้
 รมนนให้ชองกงทราบทุกประการ

ชองกงได้แจ้ง มีความยินดี กพกทหารอยู่ในเมืองทันที ให้ทหารไป
 บำรุงราชภูรให้กลับเข้าไปอยู่ตามภูมิลำเนา แต่ขุนนางกรมการที่อยู่ใน
 เมืองนั้นกลัวการคงติดตามตำแหน่ง จึงประกาศแก่ทหารทั้งปวงมิให้ผู้ใด
 ชมเหงแย่งชิงเอาสิ่งของ ๆ ราษฎรเป็นอันขาด ถ้ามีพงชนกระทำจะลงโทษถึง
 สิบชวด ครนจตุการบ้านเมืองเรียบร้อยเป็นปกติแล้วจึงส่งเชียวเหยียงให้แต่ง
 หนังสือบอกขอราชการเข้าไปกราบทูลพระเจ้าชองฮุยจง เชียวเหยียงก็แต่ง
 หนังสือบอกเขามังกิแล้วส่งให้ทหารมาเฝ้ารับถือไปยังเมืองตงเกีย เขาหนังสือ
 ส่งให้เจ้าพนักงานอ่านถว้ายมีความว่า “ข้าพเจ้าชองกงกราบทูลให้ทราบ
 ด้วยมีรับสั่งโปรดให้ยกกองทัพไปปราบพวกฮวนนั้นเพราะพระบารม
 ปกแผ่ไป ข้าพเจ้าตัดได้หัวเมืองรายทางและเมืองทันทีแล้ว บัดนี้
 ข้าพเจ้ากับนายทหารปรึกษาพร้อมกันว่า จะยกกองทัพเข้าตมเมืองกจิ
 ให้องค์ได้” พระเจ้าชองฮุยจงได้ทรงทราบความตามหนังสือบอกมพระทัยยินดี

เมืองทองสองนไต้แดงยกเขาดอมเมืองกจว ชองกงไต้พงโงวหยงชแฉง
 หนทางโหมกความยงคจงให้ชาจน ดเอง ลจวน เตยหวย เตยสน อวนเซยวย
 อวนเซยวเหงา อวนเซยวชิต เสงเฮยไฮ้ว ชงชิน เตยเซง ปวยชวน
 เซยวเหยยง ชองเซง งกหว อนเตาฉวน เสงโพวตวน ทองอย ทองเม้ง
 เสงเตงลก นางชงยเหนย นางโกวตัวชอ นางไฮ้วชาเหนย ลอคมิต
 เตยวอนบคมททารวักษาพระองคสองหมนอยวักษาเมืองทนจว แลวแบ่งททาร
 ให้ไปเินกองทัพโลจวนทงนน คอจยเบเนกนชอ กวนเตง อูเฮยนเจยก ตงเผง
 เตยแฆ ชกเตยว ชอเหลง เฮยนเซง ชอจน เกยเตยน เกยไปว อนทอ เฝงก
 ชวนจน เวยชอบน คนเทงกย ญยเตงกก ตนตต เฮยชน เลาดง จวทอง
 เฮยจงออง แดเตยนส่ว เกงอวง เตงตตชุน โจวเฮยน โจวยุน ลลบ ลทน
 เจยวเทง เจยะยง ไฮ้วเกยน ไตวเซง เขาเจยะ เฮยหลม แปะดิน ททารเอก
 สวมสืบทกนายททารเลวหมนหนงให้ยกไปตเมืองเงกชนกยทพทหนงให้ชองกง
 เปนแม่ทัพ โงวหยง กงชนสนเบเนกนชอทปรักษา ลมชอง สวดยหยง ดนเทม้ง
 เฮยจ จุตง ลยเทง เลากง ลชย ลตชม บุตง เฮยหยง เจยะส่ว ชงลบ
 อาวเผง เตงฮย ลอฮวง กวนเตง ฮวนสย เปาหยก หงชอง ลกน มกทอง
 มกชน ชงเมง ชงเหลยง เฮยนสน เบหลน ชอน ชหยง ชองบาน ไตวเซยน
 จกย เลงจน ทงหลง ชวเคง ชวฮก ไตจง เจยเกก กมไตเกยน ตวนเกงจ
 ชเซยน หยกเปาส เมงคททารเอกสสืบหานายททารเลวหมนหนงยกไปตเมือง
 เฝงกกกย กองทพทงสองกยกออกจากเมืองทนจวแยกทางไปถงพรอมกนจง
 พกททารอยคนหนง ครนรังชนเวลาเขา ชองกง โลจวนทงกยกททารเขา
 ระดมตพกเตยว เมืองเฝงกกกย เมืองเงกชนกยกแตก ผู้รักษาเมืองและกรม
 การราษฎรพาครอบครัวอพยพทหนีไปสน ชองกงยกททารเขาไปตงอยู่ในเมือง

เพงก๊กก๊ก โฉวจนหงกเขาไปตั้งอยู่ในเมืองเงกซนกกัย แล้วต่างคนกแต่งทหาร
มาใช้ ไปบอกข่าวกันให้แจ้ง

ฝ่ายทองเซยซนทหนง เมงเงก เขาเมงก กายยยกคงพากันหนมาถง
เมืองกจวเขาไปแจ้งความ แก่เฮลตตตตงตามซงเสยเมอง ให้ทราบทุกประการ
เฮลตตตตงได้แจ้งมความวตถ กงถามทองเซยซนทหนงว่า บตนกกองทพซงก
ยงตั้งอยในเมองทนจวหรือ ทองเซยซนทหนงบอกวายงตั้งอยในเมองทนจว
เฮลตตตตงจึงปรกษาซนนางกรมการว่า เมองทนจวกเดยแกชองกงแลว เรา
เหนวราชองกงจะยกกกองทพมาตเมองเราเป็นแน จะตอมหนงสบอกเขาไปถง
ไตเหลยวอองชอกองทพมาชวยทาทงปวงจะเห็นประการใด พวกซนนาง
กรมการตอบว่า ทานตรกตรองการเห็นตลอดนนควรรแลว เฮลตตตตงจึงแต่ง
หนงสบอไททหารมาใช้ถอหนงสบอเขาไป ณ เมองไตเหลยว

ขณะนนผวาราชการเมองเพงก๊กก๊ก เมองเงกซนกกัยเขาไปแจ้งความ
วาชองกง โฉวจนหงยกกกองทพมาตเมองซาพเจาแตกแลว บตนชองกงและ
โฉวจนหงเขาตงพักอยในเมองซาพเจาเหนวากองทพชองกงจะยกมาถงเมอง
ทาทนโดยเร็ว เฮลตตตตงได้แจ้งมความกลวและตกใจนกกจกเกณททหารซน
รกษาหนาท บนเซงเทน เตรยมการ บองกนเมองไวพรอม จึงสั่งให้ — — —
ทองเซยซนทหนง ขอเมงเงก เขาเมงก กายยยกคงเบนทพหนาคมทหารหมนทหนง
ยกไป ณ เมองเพงก๊กก๊ก เฮลตตตตงเบนเมทพ เฮลตจเตยซน เฮลตจจหลย
เฮลตจจหนง เฮลตจจหลยบตตรเบนทหารชาย—ชว เทยซนชวหยง มตป้อเซง
ทหวรเอกสองนาย ทหารเลวหมนทหนง ยกออกจากเมองกจวตรงไปเมอง — —
เงกซนกกัย เฮลตตตตงให้ทหารตงเบนชบวนค้ายเรยกกใจงไฮ้วโกวซัว แปลว่า
รูปเสอทงทพกเขาถงทหนามเออง เงกซนกกัยเสวจแลวเฮลตตตตงจึงให้ทหาร

ไปร้องทำทนายว่า พวกโจรเขาเนี่ยชั่วเปาะรับอาสาเจ้าแผ่นดินของออกมาทำ
 คึกเหตุดีจึงมานั่งอยู่แล้ว พวกเจ้านเปรียบเหมือนนกขบอยู่ในบ่อไม่เคยเห็นน้ำ
 ในท้องทะเล สำคัญใจว่าน้ำในบ่อนนกวางขวางลกขง จึงชวนกันรับอาสา
 ทำศึก จึงแลศกายของนายเราขงตงโวนจะเป็นคนมตตบญญาหรือห้ามได้
 เจ้าเรงพากันออกมาตคายนายเราให้แตกเด็ด ทหารรักษาหนาทโดยนตงนน
 จึงไปแจ้งแก่ โฉวจนหงตามคำพวกฮวนมาว่าทุกประการ โฉวจนหงจึงถาม
 กนชอจบว่า ขบวนคายนของเฮลตตตตง ตงเป็นประการใด จึงได้มาอวดอย่างน
 จบบอกว่าชาวเขาจะชนไปตให้เห่นกอน

พูดแล้วกชนไปบนทอรบเห่นพวกฮวนตงคายนเป็นขบวนโงวโงวชัว
 จงกลบลงมาจับเอาองแดงแกว่งหมนไปรอบตงตต โฉวจนหงเห่นจบบท
 ปรีคณาดงนนไม่เข้าใจจึงถามว่า ท่านชนไปตคายนกลบลงมาจับองชนแกว่งนน
 เพอจะสำแดงเป็นชบายประการใด จบบอกว่าพวกฮวนมตตบญญาลกขงตง
 คายนเป็นขบวนโงวโงวชัว ถึงผู้ใดจะมมมอเซมแซงสคณหมนหนงใด ก็ไม่
 อาจสามารถจะตี ให้แตกเว่นไวแต่ตตเขาใจในกลศก จตขบวนทหารถูทวงท
 จงจะตคายนให้แตกได้

โฉวจนหงวาทวททานกมมญญาอรบรุกราทงปวงจะคตจตขบวนทหาร
 ออกรบอย่างไรจึงจะได้ชชนะ จบบอกว่าพวกฮวนทำคายนเป็นรูปเลือเราจะ
 ตองคตจตทหารเป็นรูปง ใหนายทหารมมมมอชหว และหาง ถาเห่นไตทวงท
 จึงคอชรวบรตเขาชาคก โฉวจนหงไตพงกเห่นชอบตวช จบบจงไหกวนตง
 อูเฮียนเจียนเป็นกอนหน้า ถตลงมาชอเหลง ชกเถยว เตยเซง ตงเผง ชอจน
 โจวเฮียน โจวชุนคุมทหารนายละพันวางระยะตตตอกันไป กำหนดให้ทหาร
 ทงปวงตองสญญาบนทอรบถาโบกไปทางไหนก็ไหตเขาไปทางนน นายทัพ

นายกองก้านบลามาเตรียมทหารพร้อมแล้ว ยกออกจากเมืองเงกชนักยตรง
 ไปหยุดกองทัพอยู่ที่สนามรบ ทหารมาไซพวกฮวนเห็นจึงเข้าไปแจ้งความแก่
 เอลดตตงไห่ทราบ เอลดตตงจึงสั่งให้เอลดจิงเตียน เอลดจิงหลย - -
 เทียนชวหยง มัดป้อเซ่งคมทหารยกมานอนยหน้าค่าย

ขณะนั้นทหารเมืองทั้นจิวทมาในกองทัพเมืองกั๋วบอกเทียนชวหยงว่า
 ทหารทสวมเสอเซยวณนัชอเตยเซ่งทเอากอนศลาขวางถกคอกหลยตาย มมมอ
 เซมแซงนุก เทียนชวหยงว่าเราจะเอาเกาทัณฑ์ลอบยิงเตยเซ่งไห่ตายบางพด
 แลวกชบทหารเขารบกับทหารโลวจันหงเป็นสามารถ เตยเซ่งกเอากอนศลา
 ขวางทหารสวนตายลงหลายคน เมอเตยเซ่งมวขวางกอนศลานนเทียนชวหยง
 เห็นได้ทกเอากาทัณฑ์ยิงไปถกคอกเตยเซ่งตักจากมาเทียนชวหยงตะอึกเข้ามา
 จะชาดงเผง ชอจันกชบมาเขารบแก่เอาตวเตยเซ่งมาได้

เมอเตยเซ่ง ถกเกาทัณฑ์น โลวจันหง จม ชนค้อย บนหอรบ เห็นก
 ตกใจพากันลงมาชนมวกมทหารออกไปช่วย พอดงเผง ชอจันพาดวเตยเซ่ง
 มาดั่งให้ โลวจันหงมีความวิตกกกลัวเตยเซ่งจะเป็นอันตรายจึงสั่งให้โจวเฮียน
 โจวฮยุนเอาตวเตยเซ่งชนกเวยนพาไปมอบให้อนเตาฉวนรักษา ณ เมืองทั้นจิว
 โจวเฮียน โจวฮยุนกรบพาเตยเซ่งไป โลวจันหงจึงชบมาเขารบเป็นตะลุมบอน
 พวกฮวนถอยร่นเข้าไปใกล้ค่าย เอลดตตงชนค้อยบนหอรบเห็นทหารเมือง
 ตงเกยตทหารของตวถอยร่นมาความโกรธรีบลงมาจากหอรบจตทหารพร้อม
 แลวพาเอลดจิงหน เอลดจิงหลยและทหารออกประตค้ายข้างทิศตะวันตกเฉียง
 เหนือหวังจะถออมเอาตวหลังให้ทหารจตประตคเสียงดงสนัน โลวจันหง
 แลไปเห็นกองทัพยกมาข้างทิศตะวันตกเฉียงเหนือ จึงแบ่งทหารยกแยกทาง
 ตรง เขารบกับ เอลดจิงหลย ได้ประมาณ ดิบเพลิง โลวจันหง จึง แลวิ่งอุบาย
 ชกมาทนเอลดจิงหลยไม่รู้ ในทกรบชบมาตามไปเต็มกำลังไม่ทันยง โลวจันหง

จึงชกมากลบเขาทวนแทงถกคอเฮ็ดตจงหลมตกมาตายแล้วรบมาพาทหารวก
 ได้ซาพนพวกฮวนตายเป็นอนมาก เฮ็ดตตตงเห็นเหลือกำลังจะตามทานมได้
 จึงพาเฮ็ดตจงหนักบทหารหนมาบรรจบกองทัพเฮ็ดตจงเตยนแล้วบอกวาทหาร
 เมืองตงเกย ซาเฮ็ดตจงหลมม่นองของเจ้าตายเสียแล้ว เวลานกมตคาเราถอย
 กองทัพกลบเขาคายพททหารให้หายเห็นอยกอนตอรูงสว่าง จึงคอยยกออกรบ
 กับทหารเมืองตงเกยอก

เฮ็ดตจงเตยนได้ฟังบตาบอกว่าเฮ็ดตจงหลมตายมีความโกรธเป็นอัน
 มากจึงวาพวกเมืองตงเกยฆานองเสีย ข้าพเจ้าจะขอแก้แค้นแทนบางจึงจะ
 หายแค้นแล้วสงโทเตยนชวหยัง มีตป้อเซ่งรบทหารเขารบกับกองทัพเมือง
 ตงเกยเป็นสามารถ เฮ็ดตจงเตยน เฮ็ดตจงหลย เฮ็ดตจงหนักขบมาเขารบม
 ได้คตชวตด้วยกรลงโกรธ ทหารเมืองตงเกยตามทานมได้กแตกกระจายคมกน
 ไม่ต นายทัพนายกองต่างคนต่างรบบองกันรักษาตัว แต่โลวจนหงนนคม
 ทหารรบกับพวกฮวนมาทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือพบกองทัพตง ขวางหน้าอยู่
 กองหน้งไม่แจ้งว่าผู้ใดสำคัญว่าพวกฮวนจึงให้ทหารเข้าไปต ทหารกลบมา
 แจ้งความวากกองทัพอูเฮียนเจยก ฮันทอ เมงก โลวจนหงนมีความ ยนตจง
 สมทบทหารเขาเป็นกองเดียว

โลวจนหงนถามอูเฮียนเจยกว่า ท่านพบทหารเราอยู่ที่ไหนบ้าง --
 อูเฮียนเจยกบอกว่า พวกฮวนได้แตกกระจายพลตกนทางสนพบแต่ฮันทอ
 เมงกจึงพากันมาคอยท่านอยู่ทางน โลวจนหงนพตว่าพวกฮวนตงสภตและล้อม
 พวกเราไว้หลายชนแนหนว่าจะรบหักออกจวาทลอมกลบเขาไปตง มนอยู่ใน
 เมืองเงกชนกยแล้วจึงคอยคตยยกออกรบแกมอใหม่ อูเฮียนเจยกตอบว่า--
 เราจจะรบหักเขาไป ในขณะนไม่ตด้วยเป็นเวลาคามตทหารของเราจะซาพน

กันเองรอให้สว่างเดี๋ยวก่อนจึงคิดต่อไป โฉวจุนหงก็เห็นชอบ จึงตั้งขมนมทหาร
 อยู่ ณ ทนุ ครั้นเวลาใกล้สว่าง โฉวจุนหงก็เดินเสยงรบกันสองไม่แจ้งว่า
 ผู้ใดจึงเตรียมทหารคอยที่อยู่พอแลเห็นควันแสง ชวนจุน เขยชอบน ต้นเพงก็ย
 ่งยเตงก๊ก คมทหารหนา โฉวจุนหงจึงให้เฮียนเจยกเรียกให้หยุด นายทหาร
 ทงทาเห็นกมความยนต์พากันเข้าไปคำนับ โฉวจุนหงแล้วบอกว่า เวลาคนน
 พวกรอโจมตีไม่ทันรวดเร็วประการหนึ่งก็เป็นเวลาค่าพวกเราไม่ชำนาญทหาร
 บदनสว่างแล้วเราควรจะยกเข้ารบทหารชวนทมาล้อม ให้แตกไปจึงได้ --
 โฉวจุนหงว่าเราเตรียมทหารไว้พร้อมแล้วจะรบหักออกไป พอพวกท่านมาถึง
 จึงช่วยกันรบหักออกไปให้แข็งแรงเถิด

พวกคนแล้วกคมทหารเข้ารบเป็นสามารรถ เฮลตจงเตยนักขบทหาร
 ออกตสกัดไว้ โฉวจุนหงและนายทหารก็เข้าตอรับมิได้คิดชวด นายทหารชวน
 กยกทหารเข้ารบตามทันไว้เป็นสามารรถ โฉวจุนหงจึงขบมาชนหน้า ทหาร
 ทงแปดคนก็ช่วยกันฆ่าพันทหารชวนตายลงเป็นอันมาก ทหารชวนเหลือกำลัง
 ก็จะถานถานจึงเปิดทางเป็นช่อง โฉวจุนหงพาทหารออกจากที่ล้อมได้ ทหาร
 ชวนก็พากันไล่ติดตามมาข้างหลัง

ฝ่ายตงเมง ขอเหลงซงคมทหารนายละพันยกออกมารบกับพวกชวน
 นน ครั้นทัพแตกก็พาทหารเที่ยวรบกับพวกชวนหลายพันจนรุ่งสว่างพอแล
 เห็นกองทัพโฉวจุนหงแตกหนีมากมความยนต์จึงรบขบทหารตรงเข้ามาบรรจบ
 ช่วยกันตกองทัพพวกชวนซงตามมานนถอยห่างออกไป โฉวจุนหงและทหาร
 ทงปวง จึงพากันเข้าเมืองเงกซนก็ยก ใหญ่ตประตเมือง รักษาหน้าตเชิงเทนเป็น
 สามารรถโฉวจุนหง จึงตรวจจุดทหารเอกกเห็นทหารขาดอยู่ส่นาย คอเกยเตย
 เกยไป เฮยหลม เจยะยงไม่ทราบว่าเป็นประการใด โฉวจุนหงมีความวิตกนัก
 จึงให้ทหารไปเที่ยวสืบติดตามหลายแห่งกยงหาได้ข่าวไม่ ครั้นเวลาเที่ยงจึง

แลเห็นทหารส่นายขบมาพาทหารหนพวกชวนตรงมาจะเข้าเมือง โฉวจนหง
 คุมทหารเปิดประตูเมืองคอยรับนายทหารทงสกขบมาพาทหารเข้า ในประตู -
 ทหารชวนขบมาตามมาถึงโฉวจนหงก็โอบประตูเมืองเสียทหารชวนเข้าเมือง
 ไม่ได้เฮ็ดติดตง เฮ็ดจงเตยน เฮ็ดจงหลย เฮ็ดจงหนกตงทหารไทตงคาย
 ล้อมเมืองไว้โดยรอบ โฉวจนหงจึงพานายทหารขบไปประชุมพร้อมกันอยู่บน
 เเชิงเทิน ตามเกยเตย เกยโปง เฮยหลิม เจะยงวาเมอเวลาคานพาทหาร
 รบไปทางด้านไหน

นายทหารทงสบอกว่า เมอพวกชวนโจมตีกองทัพพวกเราขาดตอน
 ออกไปแลดูชาวเจาศคนกคุมทหารออกตอดเป็นสามารถ เฮ็ดจงหนขบทหาร
 เข้ารบกับพวกชาวเจาออกไปถึงเชิงเขาไมรุแห่งทางหลงเข้าป้อยู่ในระหวาง
 เขา พวกชวนตงสกดอยปากของกหาทางออกหาได้ไม ครนเวลารุ่งสว่าง
 กรบหักหนออกมาได้ทหารชวนได้ติดตามมา โฉวจนหงจึงปรึกษาจว
 บदनพวกชวนมาตงคายล้อมเมือง ไว้เราจะคิดฮานยกทหารออกตคายหรือจะ
 คิดประการใด จบวาพวกชวนเพงยกมาตงมนไพรพลเสบยงอาหารกบรบรรณ
 กาลงศกยงแขงแรงนถ เราจะยกฮอกตคายในขณะนเห็นเหลอกาลงรยพงด
 กอนถาเห็นได้ที่เราจจะให้ทหารไปแจงความชองกง ณ เมืองเพงกกกย ไหยก
 มาเป็นทพกระหนาบเราจคอยยกตกระทบออกไป กองทัพพวกชวนก็จะแตก
 ไปเองเมอพดปรึกษากนอยนน เฮ็ดจงหนขบมาทวรบทหนาเชิงเทิน
 เฮยนเซงจงบอกโฉวจนหงวาพวกชวนเขาเกาถนชยงเตยเซงแทบตงแกคความ
 ตายชาวเจาจะเอาเกาถนชยงทหารชวนคนนแกแคนแทนเตยเซงบางบอกแลว
 เฮยนเซงกเอาเกาถนชยงไปถูกขมบเฮ็ดจงหนตลอดชวยมาชวาคกมาตคาย

ทหารชวนเห็นนายตายก็ตกใจจึงช่วยกันยกเอาศพกลับมาเขาคาย ตั้งแต่ -
 +
 เอลดจงหนตาย เอลดติดตงมีความเสียใจมิได้แต่งทหารมาทาบบอกให้แต่
 ตรวจตรารักษาคายลอมไว้ไม่ให้ผู้คนแปลกปลอมเข้าออกได้ แต่ยกมาตงคายน
 อยุ่ถึงหัวนตางคนมิได้คุมทหารออกรบ โฉวจนหงจงส่งทหารผู้หนึ่งให้แต่งตัว
 เป็นพวกชวนไปบอกความแก่ชองกง ณ เมืองเพงกุกกุย ทหารค่านับลามา
 แต่งกายเหมือนทหารชวนออกจากเมืองรีบเดินทางไปในเวลากลางคืน

ฝ่ายชองกงตงแต่เมืองเพงกุกกุยได้แควงยกกองทัพเขาตงอยู่ในเมือง
 ครนมาไซมาแจ้งความว่าทองเชยชหนึ่งเป็นแม่ทัพคุมทหารชวนเมืองกจว
 ยกมาตงคายนใหญ่บดทางที่จะไปเมืองกจวไว้ ชองกงจึงให้ทหารรักษา-
 หนาทกวดชนแลจงปรึกษาโงวหยงว่า เราจะยกออกตคายนพวกชวนให้แตก
 กจะ ได้แต่เป็นหวงอยู่ด้วยกองทัพ โฉวจนหงไม่รู้ว่ารายตประการ ได้ตองให้
 ทหารไปสืบข่าวและนัดหมายกันให้แน่นอนจงเขาคายพวกชวนให้แตก แล
 ยกกองทัพเขาลอมเมืองกจวให้พร้อมกัน โงวหยงได้พังกเห็นชอบว่าท่านคิด
 การอยางนควรแล้ว

ขณะนั้นทหารคนใช้ในกองทัพโฉวจนหงเข้าไปแจ้งว่า เอลดติดตง
 ผู้ว่าราชการเมืองกจวยกกองทัพมาตงคายนลอมเมืองเงกชนุกุยไว้แน่นหนา
 โฉวจนหงและทหารทงปวงตงอยู่ในทลอมจงให้ชาวพเจามาแจ้งความและขอ
 กองทัพไปช่วย ชองกงได้แจ้งตกใจจึงให้โงวหยงและทหารเอกทหารเลว
 อยุ่รักษาเมืองเพงกุกกุยพอสมควร ชองกงยกกองทัพมาถึงแดนเมือง - -
 เงกชนุกุย จึงหยุดทหารข่มอยู่ห่างคายนพวกชวนประมาณห้าสิบล ท้ามปาก
 เสียมิให้ออชอง ส่งทหารทโฉวจนหงไซมานันให้กลับไปบอกโฉวจนหงว่า
 เราจะยกตคายนในเวลาเช้าพรุ่งนี้ให้โฉวจนหงยกทหารตกระหนาบออกมา

สมทบพร้อมกันทหารค่านับลาดยบเข้าไปในเมืองแจ้งความตามคำสั่งของกงสูง
มาทุกประการ โฉวจนหงได้แจ้งความมั่นคงเตรียมทหารที่จะปล้นค่ายไว้
พร้อมแล้วเข้าไปคอยดอຍบนหอรบ

ฝ่ายทหารของกงคุมทหารกองทัพอยู่ชายป่า ครั้นเวลาใกล้รุ่งยก
ทหารออกจากทัพให้จุดประทัดและพลชนหวังจะให้พวกในเมืองได้ยินเป็น
สำคัญแล้วยกทหารเข้าระดมตบค่ายล้อมเป็นสามารต เสดดตตตงเห็นทหาร
ตงเกยเขาดทกตกใจให้เสดตจงเตยน เสดคจงหลยผบตร เทยนชวหยง—
มิตปอเซงออกรบบองกนไว้มโหดทหารตงเกยทกคยเขามาไต

ฝ่ายโฉวจนหงครั้นได้ยินเสียงพลและประทัดตามสัญญาจึงขึ้นมา
พาทหารเบ็ดประตูเมืองออกมาให้ทหารพังประตูค่ายเข้าไปได้ ไตซาพันทหาร
ฮวนตยลงเป็นอนมมาก เสดตตตตงเห็นเหลดกาดงจะตรบจขบมาพวบตร
และทหารหนีไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ไตมาไซ ไปบอกแกทองเซยนชหนง
ให้ลาภองทัพกลับไปเมืองกจวแล้วเสดตตตตงกขบมาพวทหารทเหลดตยตง
ไปถงเมืองกจวให้ทหารรักษาหนาทเซงเทนไวเป็นสามารตเมอภองทัพพวก—
ฮวนหนีไปแลดู ชื่องกงและโฉวจนหงไมไตให้ทหารไปติดตามจึงรวบรวม
ทหารพร้อมแล้วพากันเข้าไปพักอยู่ในเมืองงกชนกย

ชื่องกงจึงปรึกษาโฉวจนหง จวบวาคตนพวกฮวนกแตกไปแลดู ควร
เราจะยกกองทัพไปตเมืองกจวพงกาดงศกใหรูกอน ถ้าไตทวงทจงยกเข้า
ระดมตีให้แตก โฉวจนหง จูบตอบวาการชงจะยกไปตเมืองกจวไมยากนุก
แต่ท่านจะให้ยกกองทัพไปในระหวางนยงไมไตดวยทหารเราฮิตโรยฮอนกาดง
และเจบบวยเป็นอนมมาก ประการหนงเตยเซงกถกเกาทณชทาพเจ้าสงตอไป
ใหฮอนเตาฉวนรักษาณ เมืองทนจวยงไมทราบวาเป็นประการไต จะตองให

ทหารไปฟังการและหยุดบำรุงทแกล้วทหารให้ปกติก่อนณสถนฤตรอนเราจึง
 ยกไปตเมืองกจวและเมืองไต่เหลยว ซึ่งกึ่งไต่พังโลวจนทงบอกชาวเตยเซง
 มีความวิตกเป็นอันมาก จึงส่งทหารให้ไปฟังอาการเตยเซงจะเป็นประการใด
 ทหารคำนับลาขนมารบไปเมืองท่นจิวเข้าไปหาอันเตาฉวนตามถึงอาการบ้วย
 ของเตยเซง อันเตาฉวนเขียนหนังสือบอกอาการเตยเซง แล้วเอายาแก้โรค
 ต่าง ๆ หลายขนานมอบให้ทหารผู้ขึ้นมาแจกจ่ายให้ทหารในกองทัพเจบบ้วย
 ทหารรบคานรบหนังสือและยาแล้วขนมารบกลับมาขงเมืองเงกชนกฤษ เอา
 หนังสือและยาส่งให้ชองกึ่ง ๆ รบมาอ่านได้ความว่า อาการเตยเซงคอยคลาย
 ภูมิความยินดีจึงเอายาแจกแก่ทหารที่เจบบ้วยแล้วบอกแก่โลวจนทงว่า ท่าน
 จึงอุตสำหเอาใจใส่ท่นบำรุงทแกล้วทหารใหม่ความสุขอยู่ในเมืองเงกชนกฤษ
 ก่อนเราจะต้องกลับไปเมืองเพงก๊กกฤษ ตอสนฤตรอนแล้วจึงจะยกกองทัพ
 บรรจบกันไปตเมืองกจว , ส่งแล้วชองกึ่งกฤษทหารกลับมาขงเมืองเพงก๊กกฤษ

พอทหารมาไซ้มาแจ้งความว่า ทหารฮวนทมาตงค้ายสกัดทางฮย่นน
 เล็กกลับไปแล้ว ชองกึ่งจึงปรึกษาโงวหยงว่าเราจะยกกองทัพไปตเมืองกจว
 ในระหว่างนทเป็นฤตรอน ทหารในกองทัพเราและกองทัพโลวจนทงก็ --
 บ้วยเจบเป็นอันมาก เราจะหยุดท่นบำรุงทแกล้วทหารให้ปกติสัดเดอนหนึ่ง
 จึงคอยยกกองทัพไปตเมืองกจว โงวหยงว่าชงทานคตนถกแล้ว ชองกึ่ง
 พกทหารอยู่ ณ เมืองเพงก๊กกฤษประมาณเดือนเศษ ทหารและมากมกาดง-
 บรรจบณ ชองกึ่งจึงส่งทหารมาไซ้ไปบอกโลวจนทงให้ยกกองทัพออกจาก
 เมืองเงกชนกฤษไปบรรจบรวมทางกัน ณ เมืองกจวตามกำหนด ทหารมาไซ้
 คำนับลามาบอกความแก่โลวจนทงตามคำชองกึ่งส่งทุกประการ โลวจนทง

ได้แจ้งแจ้งจัดทหารเตรียมไว้ ครั้นถึงวันกำหนดก็ยกไปบรรจบกันที่นอกกองทัพ
ชองกง ณ ทางรวมจะเข้าเมืองกโจว

ฝ่ายชองกงยกกองทัพมาถึงทางร่วมพบ โฉวจุนหง แล้วจึงให้ทหาร
ตั้งค่ายอยู่ห่างเมืองประมาณหกสิบลี้ให้ทหารทำบันไดหกและพลเป็นอันมาก
เตรียมการที่จะขึ้นปล้นเมืองไว้พร้อมทุกประการ จึงปรึกษาโจวหยงว่าเรา
จะคิดการอย่างไรจึงจะตีเมืองกโจวให้ได้โดยเร็ว โจวหยงตอบว่าธรรมดาจะ
ตีบ้านเมืองนั้นต้องคิดอ่านแต่งทหารปลอมเข้าไปเป็นไส้ศึกในเมืองจึงจะทำการ
สำเร็จโดยง่าย ชองกงว่าทหารของเราซึ่งมาในกองทัพยังไม่เห็นผู้ใดจะ
เข้าไปทำการเป็นไส้ศึกได้เลย

ขณะนั้นเจ้เย่สวจึงพูดว่าเมือข้าพเจ้ายังไม่ได้ไปอยู่ ณ เขาเนี้ยชัวเปาะ
เคยไปเที่ยวเล่นในบ้านเมืองพวกฮวนมีได้ขาดท่านจะใช้สอยประการใดก็ตาม
แต่ใจของท่าน ชองกงได้ฟังเจ้เย่สวรับอาสาตามความยินดีจึงบอกโจวหยงว่า
ผู้ที่จะเข้าไปเป็นไส้ศึกในเมืองนั้นสมควรแล้ว ท่านจะบอกฮวยบรุษประการใด
ก็จงเร่งบอกเถิด โจวหยงจึงส่งเจ้เย่สวให้แปลงตัวเป็นราษฎรปลอมเข้าไป
ซุ่มอยู่ในเมืองเราจะยกกองทัพเข้าไปตั้งค่ายประชิดถ้าเห็นว่าพวกฮวนคิดการ
รักษาเมืองและแต่งทหารออกมาได้รบติดพันกันแล้วจึงเอาเพลิงจุดบ้านเรือน
ราษฎรให้หลายแห่ง ทหารที่รักษาหนาทก็จะพากันดับเพลิงและรวมครอบครัว
บุตรภรรยาหนีเพลิงเป็นอันอดหมาง ท่านจงรีบเปิดประตูรับพวกเราจะได้
หรือไม่

เจ้เย่สวตอบว่าการซึ่งท่านใช้แล้วข้าพเจ้าจะรับอาสาแต่จะขอ --
ขีเขี่ยนไปด้วยจะได้ปรึกษากันชองกงก็ยอมให้ เจ้เย่สว ขีเขี่ยนก็คำนับ
ลามาแต่งตัวเหมือนราษฎรพวกฮวนพากันหลบพันตรงเข้าไปในเมือง ทหาร

ฮวนซงรักษาหนาทและประตมโตมความตงตยยกปลอยให้เข้าไป เจยะตง—
ซีเซียมจึงไปอาศัยอยู่ในวัดป้อเจียมย

ฝ่ายของกงกรนโทททารปลอมเข้าไปเป็นโตคกแลวจยยกกองทัพ—
เขาตงคายไกลเมืองประมาณหกคไทกองทัพโตจยหนงลอมเมืองเขาไวอก—
ชนหนงเป็นสำมารถ ทหารกองตระเวนพวกฮวนเหนตงนนจยจยงความแก
เฮลตตตงผวาราชการเมือง เฮลตตตงโตจยจยงโทชมนนายทหารพร้อม
ปรกษาวาครงกอนเราก โตมหนงสอบอกจยงความไปถง โตเหลยวอของขอ—
กองทัพโตยกมาชวยกยงไม่เหนมา บตนของกงกยกองทัพตงคายลอมเมือง
เราไว ทานทงปวงจะคคประการโตจยจยงจยงจยงจยงโต มตป้อเซงวาชापเจ้า
จะขออาสาออกไปตอสุดวยทหารเมืองตงเกยจยบตวของกงและตคคระษะนาย
ทหารมาโทแกทาน

ขณะนทอชยชยชนหนงจยงพตวาททหารของของกงคนหนงทโตเสอ
เซยวผมอชววงกอนคคลาแมนยานก ถาทานจะชอกรบเรงระวงตวให้จยงมาก
เทยนชวหยงบอกวาทหารคนนนเราเอาเกาทณทยงตยงเตยแลวชยวตคคเลย

ขณะเมอพตคกนอยนันทหารเขาไปจยงความวาทองกงยกกองทัพมา
ทหารบถรวมกาแพง เฮลตตตงโตมตป้อเซงเป็นทพหนา เทยนชวหยงเป็น
ทพหลง ทองชยชนหนงชอเมงเงก เขาเมงก กายยยคยงเป็นทพหนน —
นายทหารทงเจตคานบลามาทเรยมทหารพร้อมแลวชนมาเบตประตเมืองออก
ไปยงทสนามรบ ของกงจยงจยงโตมชอชอกรบกับมตป้อเซงทพหนา ลมชอ
คานบแลวชยมาตรงเขารบ มตป้อเซงกชยมาราทวนเขามานายทหารทงสอง
ตอสุกนเป็นสำมารถได้ประมาณเจตคคบเพลง มตป้อเซงเสยท ลมชอของเอา
ทวนแทงถูทพหนากอมตป้อเซงตคคมาตยงเตยนชวหยงเหนตงนนกมความโกทร

กขบมาตรงมาจรรบกับลมของ ... ขอเหตงจงขบมาราทวนขวางหน้าไฉ --
 เทียนชวหยงกเขารบกับขอเหตงได้ประมาณยศบเพลิง ขอเหตงเอาทวนแทง
 ถักตนคอเทียนชวหยงตกมาตาย พอเวลาเย็นชองกงจิงตมาล่อเลกรบ --
 ทหารทงสองฝ่ายกกดบเขารเมืองและคาย

ครนรุ่งชนเวลาเช้า เอลดตตตงจิงไททองเขยนชทหนง ขอเมงเงก --
 เขารเมือง กายยยกคกงคททหารนายละพนยกออกมาตงอยทสนามรบ ทหาร
 กงตระเว่นกเขาไปแจงแกชองกง ๆ จิงยกทหารเบ่นชบวนออกจกคาย แลว
 ไททหารเขารบพวกชว่นตงตะลุมบอนเอาชารอดสนชวาทหารชว่นตายประมาณ
 สามลว่น ทหารชองกงตายประมาณลว่นหนง นายทหารชว่นเห็นทหารชอง
 ตวตายลจมากกมความโกรธ กายยยกคกงขบมาไลชวพนทหารพวกชองกง
 แดกกกระจายไป ชกเถยวเห็นตงนนจขบมาเขารบกับกายยยกคกงประมาณ
 ยศบเพลิง กายยยกคกงอนถาลงเห็นจะตันทานมโตกชกมาทน ชกเถยว
 ชกมาไลตามท่นเอาชววนพนถกกายยยกคกงตกมาตาย ขอเมงเงกขบมา --
 ออกมา ขอจนจขบมารวางวเขารบกับขอเมงเงกได้สองเพลิง ขอจนเอา
 งวพนถกขอเมงเงกคอชวตตาย แลวขอจนขบมาเขาได้ เขารเมืองกตกใจ
 ไม่ตอสชกมาทน ขอจนขบมาตามไปท่นเอาชววนพนถกบ่าเขารเมืองตกมาตาย

ฝ่ายชองกงเห็นทหารชองตวโตชยชนะจิงลจมาไซไปบอกโลวจนทง
 ยกทหารเขาระตมตเมืองให้แตกจิงได้ ทหารมาไซกไปบอกตวมตง โลวจนทง
 คยกทหารเขาไปถงเซงกาแพง ชองกงกยกทหารตประดังกองทพ --
 ทองเขยนชทหนงเบ่นสามารถ ทองเขยนชทหนงเห็นเหลอกาลงทจะลรบจิงพา
 ทหารทนกลบเขารเมือง ชองกงขบทหารไลตามไปถงประตเมือง ทหารรักษา
 ทนทกบตประตุไฉ ทหารชองกงเขารเมืองหาได้ไม่ ชองกงจิงไททหาร --

รายล้อมเมืองบรรจบกับกองทัพ โฉวจุหนงเป็นเสดานเขาเกาทัศนซึงเข้าไป
 ตามช่องเดมา ทหารฮวนซิงรักษาหนาทกยงเกาทัศนซึงออกมาบ้างแล้วเอา
 กรวดทรายนามนของรอนรดสาตลงมา มีให้ชองกงเอาบันไดพาดบันกำแพง
 ขึ้นไปได้ ชองกง โฉวจุหนงให้ทหารจุดพลและประทัดชน เอ็ดตติตตงผู้ว่า
 ราชการเมืองกบเอ็ดตจงเตยน เอ็ดตจงหลยชบมาเที่ยวตรวจตราทหารมิให้
 ถอยจากหนาท แล้วเกณฑ์ราษฎรชาวเมืองชนช่วยป้องกันรักษาเชิงเทินไว้
 เป็นสามารถ

ฝ่ายเจชะสว ชเซียนซิงปลอมเข้าไปอยู่ทวดปอเจมยในเมืองกจว
 นนชนไปดูบนต้นไม้แลเห็นทหารล้อมเมืองพร้อมทั้งเสดานจึงปรึกษากันว่า
 ชองกง โฉวจุหนงทำการประชิดเมืองเข้ามาถึงเชิงกำแพงแล้วจุดพลสัญญา
 ด้วยควรวาจะจุดไฟเผาเมืองชนปรึกษาแล้วกรบพากันลงมา พอเวลาพลบคา
 ชเซียนกเขาเพลิงจุดจุดปอเจมยชนแล้วกเที่ยวจุดบ้านเรือนกรมการและ
 ราษฎรอกหลายแห่งเพลิงกตโตไฟสว่างทหารและราษฎรซิงประจำรักษา
 หนาทเห็นเพลิงไหมบ้านเรือนของตวมความวตกกถึงบุตรภรรยาพากันละหนาท
 จะไปรับครอบครัว เอ็ดตติตตงและนายทหารจะห้ามไว้กไม่หยุด เอ็ดตจงเตยน
 เอ็ดตจงหลยชบมาเที่ยวห้ามทหารมิให้ถอยจากหนาทเหล่าทหารกไม่ฟังจึง
 เอาจ้าวฟันทหารและราษฎรตายเสียหลายคน ถึงกระนั้นกตามทหารและ—
 ราษฎรหาฟังไม่พากันละหนาทรบไปรับครอบครัวทงสน ทหารชองกงกเอา
 บันไดพาดบันกำแพงเมืองชนไปได้ไล่ฆ่าฟันทหารทงประจำหนาทตายหลาย
 รอยคน แล้วเปิดประตูเมืองรบทหารชวงนอกเขาไปทงเสดาน เอ็ดตจงเตยน
 เอ็ดตจงหลยชบมารบป้องกันทหารชองกงไว้ ทหารชองกงกตรกนเขาลอมฆ่า

บอกตามจริงและขอโทษกับความเมตตาว่าเจ้านางสอบอกชอกองทัพไป
 ช่วยนมนเราตรองเห็นว่าเปนฤดรอนทโชนชาตก็จะทำการรบพุ่งเราจึงนั่ง
 อยู่จนเสียเมืองซึ่งการเป็นไปตงนคเพราะเราไม่มีความประมาท เจ้าอย่าวิตก
 เสียใจไปเลยจงยบยงอยู่ทนเสียก่อน เราจะคิดอ่านตเมืองคืนให้และจัดให้
 เสด็จติดตงอาศัยโดยสมควร

ไต่เหตุของจึงถามชนนางทงปวงว่าชองกงเป็นคนตระกูลอย่างไร
 บานเมืองชยทโชนจึงมตตบญญาและมมอชมแข่งนค ชยเกยชนนางฝ่าย
 บุนจงบอกว่าชองกงเดิมเป็นคนโทษหนีไปอยู่เขานัยชวเปาะ ครน --
 เดียวเทียบของถึงแกกรรมแล้ว พวกโจรเหล่านนยกชองกงชนเป็นนายใหญ่
 ได้วากล่าวการงานทงปวงสทธชาติ ชองกงเกลยมกลอมทหารทมมมอและ
 สตบญญาไว้เป็นกำลังถึงรอยเจตคน ถ้าชองกงจะประดงคทรพยสนเงินทอง
 ทบานเมืองโชนยกทหารไปตได้สำเร็จความปรารภนา เจ้าแผ่นดินชองทราบ
 ความจริงแต่แม่ทัพคุมทหารไปจับ ชองกงก็สรวทพทลงแต่ยกบหลายครั้ง
 จนเขตชยาคมมอพวกโจรกายหลงเจ้าแผ่นดินชองมหนังสือไปเกลยกดอมถึง
 สตามฉบับ ชองกงจึงได้ออนนอมยอมเขาสามภกคทการาชการเจ้าแผ่นดินชอง
 ตงแต่งใหม่ศคคกตตามสมควร ชองกงจึงรบอาสาเป็นแม่ทัพคุมทหารยกมาต
 เมืองเรา

ไต่เหตุของว่าเจ้าแผ่นดินชองถอตความสตบญญาเกลยกดอมเอา
 พวกโจรมาไว้เป็นกำลังแล้วกลับให้พวกโจรยกทัพมากกระทำยาชวเรา --
 ความแค้นเป็นอนมากจาจะหาคนทมสตบญญาและมมอชมแข่งไปตอสดวย
 ชองกงถามชยชนะแล้วจะยกกองทัพตเลยเขาไปไทถงเมืองตงเกยทานทงปวง
 จึงช่วยตรองการครนนี้ให้สำเร็จได้ อาจเขยชนทงจึงตอบว่า --

ไต้เหลียวของไต้ฟงก็เห็นชอบจึงให้แต่งหนังสือมาว่า "เอ็ด-
 คตฮยผู้เบหนทไต้เหลียวของครอบครองเมืองฮิวมายังช่องกิง และ
 โลวจนหงให้แจ้งด้วย เราทราบว่าท่านเข้าไปทำราชการอยู่ในเจ้า-
 แผ่นดินของนนเหมือนหนังสือในอยู่ใกล้กองเพลิงไม่รู้ว่าจะลามไหม้
 มาเมื่อไรเพราะขุนนางพวกกิงฉินคอยหาความผิดและคิดร้ายอยู่มิได้
 ขาดถ้าท่านพลงพลาดลงเวลาได้อันตรายก็จะถึงท่านและทหารทั้งปวง
 ประการหนึ่งเราไต้ยนักตศศพทเลาลอว่าช่องกิงเป็นคนสตัยขอ ---
 ประพฤติโดยสุจริตคิดจะทำราชการให้ชื่อเสียงปรากฏในอยู่แผ่นดิน
 เรามักความรักใคร่เป็นอันมาก ซึ่งจะทำราชการอยู่ในเมืองตงเกียนน
 ไม่เป็นประโยชน์ด้วยเจ้าแผ่นดินไม่ตั้งอยู่ในยุติธรรมเชอพงแต่คำ
 คนสอพลอต่าง ๆ ถ้าท่านรักจะให้ชื่อเสียงปรากฏสืบแก่ตระกูลแล้ว
 จงเข้ามาอยู่ด้วยกัน ในแผ่นดินไต้เหลียวเราจะให้เป็นทตนกกไต้ ---
 เจียงกุนผู้สำเร็จราชการฝ่ายบู๊กับทงไต้จอตองคำพันตำลงเงินเกวียน
 หนึ่ง แพรต่าง ๆ ร้อยแปดหมื่น มามพบทหาร้อยแปดมาให้แจกทหาร
 ทั้งปวงก่อน ถ้าท่านเข้าไปถึงเมืองไต้เหลียวแล้วสมบัติในบ้านเมือง
 ก็เหมือนของท่านจะต้องการแจกจ่ายให้ทหารและจะใช้สอยมากน้อย
 ไม่ขาดชน" ครั้นแต่งแล้วประทับตราหยกมอบให้อาวเฮียนชหนึ่งถือไป

ขณะนั้นงตงจกวงนายทหารเอกจึงพูดชนว่าไต้เหลียวของไต้ครอง
 เมืองเป็นใหญ่บนแผ่นดินไต้เหลียวมเกยรตยศเหมือนดวงจันทร์ปรากฏอยู่
 ในอากาศมทหารเอกถึงยสยแปดคน ทหารโทสิบเอ็ดคน ทหารเลวก็หลาย
 สิบหมื่น เปรียบเหมือนดาวใหญ่—น้อยลอมเป็นบริวาร ข้าศึกจะเข้ามาในทิศ
 ทงสักอาจสามารถจะบองกันรักษาเขตแดนมิให้เป็นอันตรายได้ ซึ่ง ---

ไตเหลียวของมหนิงสถ ไปเกลยกลอมชองกงจะ ไทเตชามาอยู่ในเมืองนน
 เปรียบเหมือนเพลิงอันไกลเชอจะไวจะชอนนไม่ได้ ถ้าไตเหลียวของม—
 ความวิตกกถวามเมืองจะเป็นอนตรายแล้วชาวพเจ้าและพวกชนนางฝ่ายบจะ
 รับเบนอระบองกันไปกว่าจะสนชวตไตเหลียวของตอบว่าทานทกทวงจากดาว
 ทงนถกตองตามชนบอรวมเนยมแล้ว แต่เราของคไวคอนถากการเกลยกลอม
 ไม่สำเร็จจงคคอรบพ่งต่อไป ไทเหลียวของจงสงพนกงานเบกสงของ—
 ทองเงินให้อาวเฮยนชทหนง ๆ คำนบรบหนงสถและทองเงินแล้วออกมาเตรียม
 บำวไพร่เสียบยงอาหารพอสสมควรกรบไป

ฝ่ายชองกงหยุดพักทหารอยู่ในเมืองกจวใหญ่กหดเพลิงอาวุธต่าง ๆ
 ทบรักษาและทหารเอกกมาประชุมพร้อมกันททองสนามพอสทหารรักษาหนาท
 มาแจ้งความว่า ชนนางพวกชอนมาแต่เมืองไตเหลียวจะเขามาคานบ ชองกง
 ไทแจ้งจงถาม โงวหยงว่าชนนางเมืองไตเหลียวจะมาหาเราด้วยเหตุสิ่งใด
 โงวหยงบอกจ่า เห็นจะเป็นไตเหลียวของไซคนมาเกลยกลอมเราเป็นแน่ — —
 ชองกงจาดงนนเราจะตอบประการใดดี โงวหยงว่าทานจงพดจาเป็นทเหมือน
 จะชอนนอมขอมตามภกต ถ้าไตเหลียวของเชอถอยคแล้วเราจงคคเบนอบาย
 ชอนกตเขาตเมืองปำจวให้แตก ถ้าไตเมืองปำจวแล้ว เมืองฮจจวกจะอยู่ใน
 เงอมมอเรา ชองกงได้พงกเห็นชอบจงสงทหารให้เบตประตรบชนนางชอน
 เขาไปในเมืองแล้วเชญไทหนงทสมควร

ชองกงจงถามอ่าวเฮยนชทหนงว่าทานมาหาเราด้วยอระสงใดหรือ
 อ่าวเฮยนชทหนงบอกจ่า ชาวพเจ้านาคความสำคัญมาแจ้งกบทานครนจะพด— —
 ตอหนาทหารทงปวงกถวการจะแพรงพรายไป ชองกงจงให้ทหารถอยออกไป
 เสียให้ห่าง แล้วถถามว่าทานจะบอกความสิ่งใดแก่เราจงบอกเถิด — — —

ชาวเขยงชหนึ่งจงว่า ไต่เหลยวอของเหันทานมสติปัญญาเป็นคนสติซื่อสัตย์
มีความรักเป็นอันมาก ให้ชาวพเจาคมทองคำพันตำลง เงินเกวียนหนึ่ง มาม
มีเทารอยแปดมา แพร่ต่าง ๆ รอยแปดม้วนมาให้ทานแจกทหาร แลวดง
เตือนสติทวนด้วยในเมืองตงเกยงนประกอบด้วยชนนางกงฉวนเป็นอันมาก ถ้า
เห็นผู้ ไต่มสติปัญญาดีกว่าตัวแลวกอจจวพยาบาทคิดเบียดเบียนต่าง ๆ ตัวทำ
ผิดสักเท่าใดก็ขาดเนื้อความไวถาม อนทวตบางแต่เล็กนอยก็กระโดดจากลาวให้
ความผิดนหมากชนองผู้ ไต่จะมีความชอบตอแผ่นดินกทลกดกนเสียเอาความ
ชอบของผู้ขึ้นมาเป็นของตัว เจ้าแผ่นดินชองกยงหน่มไม่รอบรู้ ในการบ้าน-
เมือง พงแต่คำคนสอดปลอประจบประแจงเป็นประมาณ ชงทานจะทำการราชการ
รวมกนกับคนจาวพวกนเห็นวากยจะมเป็นแน่แท้จงตรกตรองหาผู้ชงเป็นทพง
อันตั้งอยู่ในยุติธรรมจะ ไต่มีความซื่อซื่อไปให้สมควรกับ สติ ปัญญาและมีมือ
ชงทาน ประการหนึ่งไต่เหลยวอของเจ้านายชาวพเจานนเป็นคนใจคกมเมตตาคจต
โอบอ้อมรักคนมสติปัญญาและทหารทมมอยงกความบุตรภรรยาและทรัพย์
สมบัติทงปวงจง ไต่มีหนังสือแม่ไมตรีมาถึงทาน

พดแลวกเขาหนงสอตั้งให้ชองกง ๆ รับมาอ่านแจ้งความแลวจงแจ้ง
พดว่า ชงไต่เหลยวอของมีความเมตตาคจกตั้งชงมา ให้และมีหนังสือเตือนสติ
ชกชวณเราเข้า ไปทำการจะตงแต่ง ไต่มียศคคตนนชอบคนเป็นทชงและ
ชงเรา ไต่มีชานาจกคนนบถอกลวเถรงนน ไต่จะสำเร็จด้วยความคคต ปัญญาเรา
ผู้เคยหวามไต่ ต้องอาศัยกำลังปัญญาพนองทงปวงเป็นประมาณจะทำการ
สิ่งใดจงได้สำเร็จความปรารภณา แต่ตัวของเรานกมความแคบเคองชุนนาง
พวกกงฉวนเป็นอันมาก คคจะไม่สมควรทำการจะไปทำมาหากนอยบ้านเดิม
พอมรับสงไซไทยกกองทพมาปราบแผ่นดินไต่เหลยว ครนจะชดชนไม่ทำ

ตามรับส่งกักตวงขนนางพวกก่งฉนวนจะกราบทูลยงใหม่ความผิด จึงจำใจพา
 พนองและทหารมาทาศกขงเวาตบ้านเมืองลวงเขามาถึงเมืองกวงน เราชอยม
 เป็นทพกทหารอยกว่าจะสนฤตรอน แลจะพูดจาปรึกษาพนองทงปวงไทเห็น
 พรอมกันใจกอนจึงจะเข้าไปสามภกตทวาราชการอยใน ไตเหลยวอองกว่าจะ
 สนชวตและสงของทองเงนชง ไตเหลยวออง ไทมานนทานจงเฮากลับคืนไป
 เก็บรักษาไว่กอน ครนจะแจกจ่ายใหในขณะนิกจะเกิดท่มเถยแก่งแย่งกัน
 กตตศพทจะออองไป ขอเชิญทานไปแจ่งความแก่ไตเหลยวอองตาม ถอยคำ
 ของเราไทถกวน

อาวเฮยนชทหนงจึงตอบว่าทานรักใคร ไตเหลยวอองจริงแลวกจงรับ
 เหาสงของนไว่ ตอทานเป็นผูใหญ่โตบงคบการงานสทชชาติคนเหลานนยอม
 อยในอำนาจทงสนใครจะอาจชดชนถอยคำทานไต ชองกงตอบว่านาใจพนอง
 ของเราไม่เหมือนคนทงปวงตรายกาจมากเวาทกวนนเหมือนอยในฝงเสื่อ
 ตองเอาใจเล้าโลมไม่ให้โกรจดังไตปกตมา ทานจะให้เรากทหาญชมชเอา
 ตามใจผวยเดยวอนนไม่ไตตองวากลาวเกลยกลสมกัน โดยตเถต ถ้าปรึกษา
 ตกลงพรอมกันแลวเมื่อไตจงจะมหนงสอบอกเข้าไปไทแจ่ง อาวเฮยนชทหนง
 ไม่รูทจะตอบประการ ไตจงบอกชองกงว่า ถามนคตงนนแลวซาพเจาจะลา
 ไปกอนการชงทานพูดไว่นนอยาตม ซาพเจาจะไปแจ่งแก่ไตเหลยวอองตาม
 ถอยคำชงทานทกประการ พดแลวกคานบลว ชองกงตามมาสงถงนอกเมือง
 อาวเฮยนชทหนงกชนมาพาบาวไฟรคมสงของกลับไปเมืองฮิวจิว

ครนอาวเฮยนชทหนงกลับไปแล้ว ชองกงจึงเล้าความตามคำ ---
 อาวเฮยนชทหนงมาพูดให้ไว่ทงพ่ง ไว่ทงได้แจ่งจงตรกตรองว่าชองกงน
 จะเป็นคนสตัยชอมนคตงเหมือนทเคยประพฤตมานแต่กอนหรือจะหลงตวยยคไป

เขาเกลยกล่อมอยู่ด้วยเจ้าเมืองไตเหลียวว่าจะลงดูใจให้รู้แนคตแล้วจึงแสวง
 พุดว่าท่านทำราชการอยู่ในเมืองตงเกียไม่มีความสุขด้วยชนนางพวกกังฉน
 คอยเบียดเบียนหาขอผิดเบนนตย เราคิดเขาเกลยกล่อมอยู่ด้วยไตเหลียวของ
 ให้พ้นพวกพาดท่านจะเห็นประการใด

ชองกงไม่เข้าใจในอุบายสำคัญว่าโงวหยงจะให้ไปอยู่กับไตเหลียวของ
 กักรอ จึงพุดว่าพวกกังฉนในเมืองตงเกียเป็นศัตรูบองร้ายอย่างไรเรามีได้
 มความฉกฉกเอาบุญและกรรมเป็นประมาณ ประการหนึ่งพวกเราทำความ
 ผิดเป็นมหันตโทษ พระเจ้าแผ่นดินมกยงเมตตาโปรดพระราชทานยศและทรัพย์
 แก่พวกเราเป็นอันมาก ควรที่ท่านทงปวงจะระลึกถึงพระคุณจงมากไม่ควรจะ
 คิดทรยศประทุษร้ายหมายเอาผู้นบนทพง ถึงตัวของท่านแต่ก่อนเรากนบถ
 ว่าเป็นคนขอสัตยกตัญญูกลับมาประพุดทวารเป็นพาดไปเสียแล้ว เรากสน
 อาลัยไม่นบถเอาเป็นพวกพองอกตอไป โงวหยงเห็นชองกงเป็นคนใจขงยณ
 ตั้งอยู่ในความสัตยกมความขงนตจงวาชาพเจ้าสพยอกลองใจท่านดเล่น ท่าน
 ออย่าได้ถอโทษ โกรธเลย ชองกงไตพงดงนบกคลายความ โกรธจึงถามโงวหยง
 ว่าท่านสงเราให้พุดกนฮาวเฮยชหนึ่งเม้นทอนนอมจะยอมตามภกตเรากได้
 ว่ากล่าวตามคำท่าน ท่านจะคิดตอไปข้างหน้าประการใดโงวหยงตอบว่า ครวงน
 พวกชวงนตอ้งในอุบายเราแล้วจะคิดตเมืองปาจิวงเวลาใด ก็ได้แต่ในระหว่าง
 นขอโห่งคไวกอนดวยเป็นเทคกาลรอน ทเกล้าททาวจะไดคความลำบากตอ้ง
 หยตพกอยู่เมืองกจวงกรจะสนฤดรอนแล้วจึงคอยคตการตอไป ชองกงไต
 พงกเห็นขอบจงดงกองมกทตททาวทงปวงให้ชานาญในเพลงฮาวูตต่าง ๆ

อยู่มาในเวลาจวนหนงทปรกษาและททาวทงปวงมาประชุมพร้อมกัน
 ททองสนาม ชองกงจึงถามกงชุนฉนว่า ลอจกนหยนฮาวารยของท่านเป็นผู้

วิเศษชำนาญในไตรเพทวิชาการสิ่งใด กงซุนสินตอบว่าอาจารย์ของข้าพเจ้า
 ชำนาญในคัมภีร์โหราศาสตร์ตฤกษ์บนฤกษ์ล่าง และนิมิตรายดทงปวง — —
 ประการหนึ่งถ้าจะตลกษณะวาศกทานายแมนยาและวิภาคทลวงแล้วแต่หน—
 หลังและการจะตรายตอไปภายหน้าข้าพเจ้าคิดว่าจะเชิญท่านไปค้ำับสักครึ่ง
 หนึ่งกโมเวลาวาง ชองกงได้ฟังมีความยินดีคดจะไปค้ำับและได้ถามการ
 ทงปวงให้รับแจ้งพดวาระหวางนการศกกยงสงบอัย ควรเราจะไปค้ำับ
 ทานอาจารย์และขอพรคาสงสอนของท่านมาไว้เป็นมงคล หนทางที่จะไปแต่
 เมืองกัจฉนวนนไกลหรือไกล กงซุนสินบอกว่า ท่านอาจารย์สำนักอยู่เขา—
 ยเขยन्छวจะตองเดินตดไปทางเมืองกฉตนภยถึงเขาฮ้อทซว ลงจากเขาไป
 อกหนอยทงกจะถึงทสำนักทานอาจารย์ ชองกงจึงสงโงวหยงว่าเราจะไป
 ค้ำับอาจารย์ลฉฉนทยน ท่านจึงคมททารอยรักษาเมืองกฉวอยา ใหม้เหตุ
 โงวหยงตอบว่าเชิญท่านไปเถิด ข้าพเจ้าจะรักษาเมืองมิให้เป็นอนัตราย — —
 ชองกงจึงจตตอกไม้อปเทยนกบสงของที่จะไปค้ำับพร้อมแล้ว จึงพาฉวนหยง
 ไตจง ลอฮวง กวนเสง เขยन्छน เบทตนภททารทพน กงซุนสินเบนผูนว
 ทางรบมาถึงเขายเขยन्छว ชองกงจึงให้ททารพกอยเขงเขา ชองกง — —
 กงซุนสินกบนายททารพกนชนไปถงลานวดแวงนงอยทเกง พอแลเห็นเด็ก
 คนหนงเดินออกมาแต่ข้างใน ชองกงจึงถามเด็กว่า ท่านอาจารย์อยู่หรือ—
 ไปไหน เด็กบอกว่าท่านอาจารย์สวดมนต้อยในห้องแล้วถามว่า ท่านพากนมา
 หนดยอระสังไตข้าพเจ้าจะเข้าไปบอกให้อาจารย์ทราบ ชองกงตอบว่าเรา
 ไม่มอระสังไตเพียงแต่จะมาค้ำับทานอาจารย์ให้รู้จักใจเท่านั้น
 ฝ้ายลฉฉนหลน ไดยนเสยงคนพุดอยข้างนอกนภกสงสยจงเดินออกมา
 เห็นกงซุนสินเบนศษยกมความยินดี กงซุนสินกวพาชองกงเข้าไปค้ำับ

ล่อจันหยินจึงถามกงซุนสินว่า เจ้าฟ้าใครมาหาเราด้วยกระมัง กงซุนสิน
 บอกว่าข้าพเจ้าพาของกงผมาคานบท่าน ล่อจันหยินจึงถามว่าของกงทอยู่
 เขาเนี่ยชวเปาะหรือไม่ใช่ กงซุนสินบอกว่าคนผนเอง บัดนี้ได้เข้าไปเป็น
 ข้าราชการอยู่ในพระเจ้าแผ่นดินของโปรดตั้งให้เป็นชนนางแม่ทัพหน้า ยก
 กองทัพมาทำศึกในแผ่นดินใต้หลายวตเมืองชนใต้หลายหัวเมืองแล้วในระหว่าง
 นเป็นฤดูร้อน จึงหยุดพักกองทัพอยู่ ณ เมืองถจวการศึกยังว่างอยู่ ข้าพเจ้า
 จึงพามาคานบเพื่อไทรจกท่าน

ล่อจันหยินได้แจ้งแจ้งเชิญโหม่งทสมควร ล่อจันหยินกลกลงจากเก้าอี้
 ออกมายืนอยู่ ชองกงเห็นอาจารย์ทากรยาดงนนักดงเสียดจวเก้าอี้แล้วถาม
 ว่าเหตุใดอาจารย์จึงทำเช่นนั้น ล่อจันหยินจึงตอบว่าเราเป็นอาจารย์ชาวบ้าน
 นอก ท่านเป็นชนนางในเมืองหลวงไม่ควรจะรับคานบและนั่งทเสมอกัน—
 เชิญท่านชนไปนั่งโหดบายเถิด ชองกงจึงพูดว่า ท่านเป็นอาจารย์ผู้พิเศษ
 หลวงจันทงปวงต้องเคารพนบถือเป็นทยาเกรงแต่ตัวข้าพเจ้านบถือใคร
 เหมือนดังอาจารย์ขอเชิญท่านชนมานั่งทสมควรเถิดข้าพเจ้าและทหารทงปวง
 จะได้คานบและสนทนาได้ตามธรรมเนียม ล่อจันหยินได้ฟังชองกงพูดเป็น
 คนมบญญานบถือ โดยสจวตจึงไปนั่งบนเก้าอี้ ชองกง กงซุนสินก็คุกเข่าคานบ
 ถึงแปดครั้ง แล้วชองกงจึงให้ทหารเข้าไปคานบตามธรรมเนียมล่อจันหยินว่า
 ตจท่านและทหารทงปวงนมวาสนาดวยกันเป็นอันดับ เพราะเหตุว่าดาวใน
 อากาศจตุลลงมาบังเกิดถึงจะยกกองทัพไปปราบปรามพวกฮวนกคงสำเรจ
 ความปราบปราม อนงกงซุนสินเป็นศิษย์ของเราได้อุปถัมภ์มาแต่เด็กคิดจะให้
 เป็นหลวงจันใหญ่อยู่สำหรับวัด ครนเราพเคราะห์หตุฤกษ์บหนักแจจวดาว—
 ประจำตัวกงซุนสินนเป็นดาวพวกเดียวในหมู่ร้อยแปดจึงได้ให้ไปอยู่กับท่าน

ถ้าการศึกษาเสร็จแล้วท่านจงปล่อยกงซุนสินมาอยู่ปฏิบัติเราจะได้อบรมตำราวิชา
 ทั้งปวงให้ประการหนึ่งมารดาของซุนสินเป็นคนชราอายุมากกว่าเจ็ดสิบปีไม่มี
 ใครจะปฏิบัติรักษา ท่านอย่าหวังเห็นขงจื๊อหรือ ชองกงตอบว่ากงซุนสิน
 นั้นข้าพเจ้ารักเหมือนน้องร่วมท้องไม่มีใครจะจากกันการซึ่งจะอยู่ปฏิบัติบิดา -
 มารดานั้นสุดจะขัดได้

แต่พูดจาได้ถามกันอยู่จนเวลาเย็น ชองกงจึงให้ทหารเอาชบเทียน
 ดอกไม้บูชาแล้วเอาสิ่งของที่สมควรราคาและของรับประทานต่างๆ ให้กับอาจารย์
 ลอจันหยินจึงว่า สิ่งของที่มีราคามากนั้นเราไม่มักจที่จะใช้สอยหรือขอท่าน
 จงเอากลับไปไว้แจกให้ทหารเถิด ชองกงจึงตอบว่าแต่ของรับประทานนั้นให้
 ท่านกรุณาช่วยรับไว้ด้วย ลอจันหยินก็ยอมและบอกว่าเวลาจวนค่ำท่านจง
 พกชอกกับเรือกคนหนึ่งแล้วจัดห้องให้อาศัยตามสมควร ครั้นเวลาค่ำชองกง
 กงซุนสินก็ปฏิบัติให้อาจารย์ ชองกงจึงถามว่าข้าพเจ้าอาสาช่วยราชการ
 แผ่นดินนั้นจะได้เลื่อนยศศักดิ์เป็นใหญ่ขึ้นไปหรือจะทรุดต่ำลงและเสมอตัว
 เป็นประการใดจะยกกองทัพไปทำศึกกับพวกฮวนคงนั้นจะสำเร็จสมความ—
 ปราปรารถนาหรือไม่ท่านอาจารย์จงได้กรุณาชี้แจงและท่านายให้ข้าพเจ้าทราบบ้าง

ลอจันหยินว่า การซึ่งใดที่ท่านคิดไว้คงจะสมความปราปรารถนา ความดี
 ของท่านมีอยู่หลายข้อ เราจะเขียนอักษรเป็นคำโคลงทำนายให้ไปสำหรับตัว
 สกแปดบท แล้วจึงเขียนอักษรลงในกระดาษว่า “ตอง ชน เจย เจย ง
 ช เจย ห ฮว เอยน กอง บค เมง ฮวย ฮ้อ ฮย ชี ฮอง ตง หมอ ฮวง
 หงัน ฮุน กวย โจ้ว เถา ลอ ข้วย กว ลก ตง กย” บทละสี่เป็นอักษร
 สามสิบสอง แปลความทีละคำเป็นใจความว่า ตองชนนคนคนกตัญญูต่อท่าน
 ผมคณเจย เจย มนอย งชนนวาคนกตัญญูต่อมิตรสหาย เจยหเชนมนอยนก

ยิวเขียนในประเทศแผ่นดินฝ่ายเหนือคือเมืองไตเหลียว กงบีตถ้าปราบปราม
 สำเร็จแล้ว เม่งฮวยอุปมาตั้งดวงจันทร์อันปรากฏในทางอากาศ ยิวฮุย มี
 วิชาสว่าง ชยของเพงพบ ตงหมอกอกกำหนดเดือนในปลายฤดูหนาว สองทงัน
 เปรียบตงฝุ่งนก ฝนกวยจะพลัดพราวจากหมู่ โง้วเถา พวกเจานเดิมตงกัก
 อยู่ชวตง ครอบวยกวรกจะยุต ณ เมืองฉือ กวลกจะมบรรดาศกตและลาภ
 ตงกยพร้อมกัน จึงเอาอักษรทงสามสิบสองรวมเข้าเป็นความว่า คนทงความ
 สดขยชอกตญูตอผู้มคนและมิตรสหาย นนยอมบริบรณด้วยยศและทรัพย์สิน
 ความสุขเย็นใจเจริญชนเปรียบเหมือนดวงจันทร์ในวันชนดับหาคา เมื่อ
 ปลายฤดูหนาวตอกบตนฤดูร้อนมรคมสว่างปรากฏทวไปในท้องอากาศและ
 พนตคนทงจะเชอถอทาตามถอยคานักปราชญ์นมนอย ธรรมดาคนพาดน
 ยอมประพฤติกวหยาบช่าเป็นคนอกตญูต มิได้สดขยชอกตอผู้มคนและ —
 มิตรสหายคคประทษวายตอผู้มคนนต่าง ๆ ลักษณะผู้ชงประพฤติกวชน
 ถงจะมยศและทรัพย์สินสมบัติบริวารสักเท่าใดคงจะเสอมถอยไปทกวันเปรียบ
 เหมือนดวงจันทร์ ในวันข้างแรมและเดือน ในกลางฤดูฝนถงจะมรคมสว่าง
 บางเลกนอยกสว่างเสยเป่ตามได้ปรากฏความชอทงว่า เดิมชองกงตงกกอยู่
 ณ แขวงเมืองชวตง ได้ชกชวคนทงรอยเจดกระทาสตยสาบานเป็นพนอง —
 ชอตรงมได้คคคตอกัน จึงอาสาเจ้าแผ่นดินมาปราบปรามแผ่นดินฝ่ายเหนือ
 คือเมืองไตเหลียววณนคงจะสำเร็จตามความปรารถนา แต่กวรคกจะไปยตอช
 เพยงเมืองฉือจะไดคกได้ตพร้อมกันแล้วจะพลัดพราวจากกัน เปรียบเหมือน
 ฝุ่งนกเมื่อฤดูหนาว ธรรมดานกทงความหนาวเมื่อเวลาใกล้รุ่งกมวสมประชุม
 เป็นฝูงเขาแล้วกวพากนบนฉวเขาไชนาตามลานาและทงทะเลกวาแดง —
 ชาติตยจะกลา ถ้าอากาศร้อนแล้วกวพากนไปเที่ยวหาอาหารแมนพบกวพากน

ลงกันพร้อมกัน ครนสนฤตหนาวก็แตกฝูงกระจัดกระจายไป พวกร้อยแปด
 คนนกเหมอนกับฝูงนก พนองจะต้องจากกันเมื่อปลายมือ เมื่อล่อจันหยน
 เขียนคำโคลงแปดบทจบแล้วส่งให้ ชองกิ่งรวบรวมอ่านไม่เข้าใจด้วยเป็นคำ
 อรรถลกขง จึงจควาอักษรสามสิบสองนขาพเจ้าไม่เข้าใจ ล่อจันหยนตอบว่า
 หนังสือเป็นคำสงสอนและทำนาย ท่านจงเอาไปตรึกตรองตาม โงวหยงดักคง
 จะเห็นความตลอดไปบ้าง

แต่พดกัณ้อยจันได้เวลา ชองกิ่ง กงชนสนจิงคานับลาออกมาอน
 ครนรุ่งสว่าง ชองกิ่ง กงชนสนและทหารทงปวงกความปลาดจัน หยนมาถึง
 เมืองกจว จึงส่งหนังสือให้ โงวหยงและเลาความตามคำอาจารย์ให้ฟังทุก
 ประการ โงวหยงตรึกตรองตามหนังสือเห็นความตามข้ออธิบาย จึงเอา
 หนังสือมอบให้ชองกิ่งเก็บไว้สำหรับตัว

ฝ่ายชาวเขียนชหนังสือครนมาถึงเมืองไต้เหลยวแล้วจึงเข้าไปแจ้งความ
 แก่ไต้เหลยวอองตามชง ไต้พดนตแก่ชองกิ่งให้ทราบทุกประการ ไต้เหลยวออง
 ไต้แจงมความยหนดจิงถามชาวเขียนชหนังสือว่า ท่านคาดคะเนนาใจชองกิ่งเห็น
 จะสมัครเข้ามาอยู่ด้วยกับเรา โดยสจจริตหรือจะคิดอธิบายเป็นกลศึกดอกกระมัง
 ชาวเขียนชหนังสือตอบว่า ข้าพเจ้าตรึกตรองคในอารมณ์ชองกิ่งเห็นจะสมัครมา
 อยู่ด้วยไต้เหลยวอองเบนแนแท้แต่ขอทเลาจะปรึกษาทหารทงปวงดุกอน ถ้า
 ทหารปลงใจพร้อมกันแล้วจิงจะมหนังสือแจ้งความมาให้ทราบ ต้องรอคอย
 ฟังให้แนกอน แมนแนชากนกำหนดข้าพเจ้าจะกลบออกไปเตือน แล้วความบ
 ลาไม่ทอยู่

แต่ไต้เหลยวอองคอยฟังข่าวชองกิ่งอยู่ประมาณเดือนเศษก็หาเห็นม
 หนังสือแจ้งความมาไม่ จึงส่งชาวเขียนชหนังสือให้ออกไปฟังข่าวชองกิ่ง --

ณ เมืองกจว อาวเขียนชหนึ่งคนมาชนมาตรงไปถึงเมืองกจว บอก
 ทหารรักษาหนาทว่า เราเป็นชนนางเมืองไต้เหลียววอองจะขอเข้าไปเจรจา
 ความเมืองกับท่านแม่ทัพเมืองตงเกีย ทหารรักษาหนาทก็ไปแจ้งความแก่
 ของกงไทหราบ ของกงไต้แจจจิงไททหารเบ็ดประตริบ อาวเขียนชหนึ่ง
 เข้าไปคำนับ ของกงเชญไทหนึ่งทสมควรรแล้วถามว่า ไต้เหลียววอองส่งความ
 มาอย่างไรบ้าง อาวเขียนชหนึ่งไม่ตอบประการใดชายตาแลดูทหารทั้งปวง
 ของกงเขาใจในกริยา จึงให้ทหารเหล่านั้นออกไปเสียให้ห่าง อาวเขียนชหนึ่ง
 จึงว่าไต้เหลียววอองให้ข้าพเจ้าออกมาแจ้งความให้ทราบว่าการซึ่งท่านจะ
 เข้าไปอยู่ในแผ่นดินไต้เหลียววอนั้น ไต้เหลียววอองทำร้ายหอกบพบ้านตกลอง
 ใหญ่หน่อยไวคอยทำพร้อมแล้วจะเชิญท่านไปโดยเร็ว ของกงตอบว่าซึ่งเรา
 รับคำไวจจะเข้าไปเป็นข้าไต้เหลียววอองนนักคิดจะไปทุกเวลา ไต้พุดจา
 เกดยกดอมทหารในกองทัพเราก็ยอมสมัครไปด้วยทั้งสน แต่มีความคับใจเรา
 อีกขอหนงถึงจะบอกกับท่านตามจริงทีไหนจะเชื่อ คงคิดเห็นว่าเราแสร้งอธิบาย
 บิดพลว อาวเขียนชหนึ่งตอบว่าข้าพเจ้าเชื่อตามถ้อยคำของท่านซึ่งจะม
 ความรังเกียจสงสัยสิ่งใดส่งหนงนหนามไต้และขอความทชดของในใจประการ
 ไตจงบอกไปเถิด

ของกงเห็นอ่าวเขียนชหนึ่งปลงใจเชื่อถอแล้ว จึงพุดว่าเดิม
 พระเจ้าแผ่นดินชองโปรดให้ตั้งเราเป็น โจวเขียนทอง ตั้งโลวจนหนงเป็น
 ชูเขียนทอง แยกทหารของเราเป็นสองกอง แบ่งให้โลวจนหนงคุมกองหนง
 เราคุมกองหนงออกมาปราบแผ่นดินฝ่ายเหนือให้ช่วยกันตหวเมืองและด่านมา
 หลายตำบล โลวจนหนงจึงได้ตั้งพักทหารอยู่ในเมืองเงกชนักย เราให้ทหาร
 ไปบอกความตามทไต้เหลียววอองมหนงสอมาให้แจ้ง โลวจนหนงพุดจาแก่งแย่ง

ที่จะไม่อ่อนน้อม การเป็นเช่นนี้เราจึงมีความวิตกกังวลใจนัก ชาวเขยันทหนึ่ง
จึงถามว่า ไฉนคุณหญิงไม่ยินยอมตามถ้อยคำของท่าน ๆ จะคิดอ่านประการใด
ชองกงฉวยโอกาสได้เหลียวมองและท่านมีความเมตตาแก่เราแล้ว จึงหาบ้านเมือง
ที่มั่นคงให้เราพักอาศัยเป็นถมน และจะพาทหารของเราเข้าไปอยู่ในเมืองนั้น
ไฉนคุณหญิงรู้ว่าเราไปอยู่ด้วย ไฉนคุณหญิงจะมีความโกรธชงยกกองทัพ
ไปตาม เราจะพูดจาเกลี้ยกล่อมตักทวงวิชาการเสียก่อน ถ้าเห็นว่าไฉนคุณหญิง
ไม่สมัครโดยจริงแล้วจึงจะยกทหารออกต่อสู้ แม่เจ้าแผ่นดินชองทราบดีความ
ว่าเราเป็นกบฏ จะให้ขุนนางผู้ใหญ่ยกทัพหลวงออกมาจับเราจะขอเอาบารมี
ไฉนคุณหญิงเป็นทพ

ชาวเขยันทหนึ่งตอบว่า เจ้าแผ่นดินชองจะยกกองทัพเกณฑ์ทหารมา
ตักเท่าใดท่านอย่าได้วิตกไว้เป็นอระของ ไฉนคุณหญิงจะป้องกันรักษามิให้
ท่านเป็นอันตราย ชองทราบดีจะขอเมืองอยู่อาศัยคอยตั้งรับกองทัพ ไฉนคุณหญิง
ข้าพเจ้าเห็นว่าเมืองปาจิ๋วเป็นเมืองสำคัญ ไฉนคุณหญิงให้ยกทัพภรรยาเป็น
ผู้อารักขากรรมทหารเอกและทหารรองไพร่บ้านพลเมืองเป็นอันมาก บ้อม—
ถ้าแพงมณฑลพอจะตั้งรับพวกข้าศึกได้ ถึงจะเสียดกมทางหนทางใดถึงสอง
ทาง ๆ หนึ่งออกด่านเอะเจียงกวน ทางหนึ่งออกด่านบนอนกวน ข้าพเจ้า
จะให้ท่านตั้งพักอยู่ในเมืองนั้น ชองกงได้ย่นชาวเขยันทหนึ่งจะให้เข้าไปอยู่
ในเมืองปาจิ๋วสมคิดมีความยินดีเป็นอันมาก จึงแจ้งพูดว่าท่านมีความกรุณา
จะให้เราเข้าไปอยู่ในเมืองปาจิ๋วนี้เป็นบุญคุณหาที่สุดมิได้ ถ้า ไฉนคุณหญิง
ช่วยเราให้พ้นภัยและอำนาจเจ้าแผ่นดินชอง ไฉนคุณหญิงแล้ว เราจะอยู่สนองคุณ
ไฉนคุณหญิงไปกว่าจะสิ้นชีวิต ท่านจึงพาเราและทหารเข้าไปเมืองปาจิ๋วใน
เวลาครุณนเกิด ชาวเขยันทหนึ่งตอบว่าเราจะด่วนพาท่านเข้าไปในเวลาครุ

วณนไม่ได้จะต้องไปแจ้งความแก่ไตเหลียววอของไห่ทราบเสียก่อน ถ้า --
 ไตเหลียววอของว่าอย่างไรข้าพเจ้าจึงจะแก้ไขให้ไม่ยุ่งได้ ท่านจึงเตรียม
 ทแกล้วทหารและทรพยสงของไวให้พร้อมเถิด พุดแล้วคานับลากลับไปเมือง
 ไตเหลียวว

ครั้นเวลารุ่งเช้า ซองก่งจึงให้ทหารให้ไปเชิญตัวโลวจันหนง จูบมา
 ยงเมืองกจว แล้วเล่าความตามทศตชอนกลจะเอาเมืองปาจิวให้ฟังทุกประการ
 จูบจึงว่าชนแสดคการครนตนก ซึ่งท่านจะให้กองทัพฝ่ายขวาทำอย่างไรน
 ข้าพเจ้าทราบแล้วจะจัดขบวนทหารให้ถูกตามอบายของท่าน โงวหยง
 จึงบอกซองก่งว่าเมือจะเข้าเมืองปาจิวณข้าพเจ้าไม่ไปด้วยท่าน จะไปพร้อม
 กับกองทัพโลวจันหนงท่านจงพุดจาแก้ไขให้พวกชาวคานเปิดทางจงได้ ซองก่ง
 รับคาวแล้วมาเตรียมทหารเอกทมมมอดบสองนาย ทหารเลวพอดสมควรคอย
 ทหาราเวียนชหนงจะมารับ

ฝ่ายอาวเฮียนชหนงครนมาถึงเมืองไตเหลียวว จึงเข้าไปแจ้งความ
 แก่ไตเหลียววอตามคำสั่งซองก่งส่งมาทุกประการ ไตเหลียววอจึงแจ้งม
 ความยหนด จึงส่งอาวเฮียนชหนงให้กลับไปบอกซองก่งว่าเรามความรักใคร
 เหมือนอย่างญาติสนิทได้มความรังเกียจสงดยเลย ซึ่งซองก่งจะเข้ามาอยู่ใน
 เมืองปาจิวณเรากเห็นชอบดวยเมืองปาจิวเป็นเมืองเอก ถึงพวกเมืองตงเคย
 จะยกกองทัพมาสักเท่าใดก็อาจจะต่อสู้ได้ ท่านจงรีบกลับไปนำซองก่งกับ
 ทหารเข้ามายงเมืองปาจิวเถิด อาวเฮียนชหนงคานับกลับมาเมืองกจวเข้าไป
 แจ้งความแก่ซองก่งตามคำไตเหลียววอของสงมา แล้วบอกว่าเวลาควนนเชิญ
 ท่านเข้าไปอยู่เมืองปาจิวเถิดซองก่งได้ฟังมความยหนดจึงว่าเราได้เตรียมการ
 จะเข้าไปนพร้อมแล้วจะต้องรอเวลาให้คาสัยกอนจึงคอยยกไปแล้วสงคนใช้

ให้จัดโต๊ะและสุรามาเลี้ยง ชองกงกับฮวงเฮียนชหนึ่งกินโต๊ะเสปสุราอยู่จน
 พลบ ครนกินโต๊ะเสร็จแล้ว ฮวงเฮียนชหนึ่งจึงว่าเวลาค่ำแล้วเชิญท่าน
 พาทหารเข้าไปเมืองปาจิ๋วเถิด ชองกงยกทหารออกจากเมืองกจิ๋ว - -
 ฮวงเฮียนชหนึ่งเป็นผู้นำทางไป

ครนเดินทางล่วงมาประมาณยศบลด ชองกงจึงว่าเราและท่านพากัน
 รีบมาโดยด่วน ลืมใจของจีนแฉะที่ปรึกษาเสียได้ เราผิดของหยดคอยทำอยู่
 อย่ทนหรือ ฮวงเฮียนชหนึ่งจึงว่าอย่าตองหยดคอยทำให้งวยการ ถ้าใจของ
 ริกจะรีบตามมาตอก ชองกงว่าท่านพาเราลวงเข้าไปในเมืองปาจิ๋วแล้วใจของ
 จะตามเข้าไปอย่างไรได้ด้วยด่านทางรักษากวดขันนัก ฮวงเฮียนชหนึ่งว่าท่าน
 อย่าวิตกเลย ข้าพเจาจะส่งคนขอสมัครชานามให้หนวงเหนยวไว่พดแลวกพา
 กนรีบมาถึงด่าน ฮวงเฮียนชหนึ่งจึงเรียกให้ชาวด่านเปิดประตูรับเข้าไป
 ทางสองตำบล แลวกส่งเฮยเซียงกวน บุนอนกฤษฝรชชานามวาทามผู้มารอง
 เรียกให้เปิดประตูด่าน บอกขอว่าใจของแล้วจงเปิดให้ ฝรชชานามได้แจ้ง
 จึงจดหมายวนคนและขอใจของไว้ตามคำฮวงเฮียนชหนึ่งส่ง ฮวงเฮียนชหนึ่ง
 กับทหารตรงไปเมืองปาจิ๋ว พอรุ่งสว่างฮวงเฮียนชหนึ่งจึงบอกชองกงว่าขอ
 เชิญท่านและทหารหยดพักอยู่ทงกวนนอกเมืองก่อน ข้าพเจาจะเข้าไปแจ้ง
 ความแก่กกกผู้วาราชการให้ทราบจะได้ออกมาต้อนรับเชิญท่าน

พดแลวกชานบลาเข้าไปในเมืองแจ้งความตามทไปเกลยกลดอมชองกง
 และพาตวมารถึงเมืองปาจิ๋วให้กกกฟงทกประการ กกกได้แจ้งมความยन्द
 ด้วยเสร็จการศก จึงถามฮวงเฮียนชหนึ่งว่า บदनชองกงมาอยู่แห่งไร - -
 ฮวงเฮียนชหนึ่งบอกวาทหยดพักอยู่ทงกวน ฮวงเฮียนชหนึ่งกพา กกกออกมา
 ทาชองกงต่างคนคานบกันตามธรรมเนียมแล้ว กกกจึงว่าฮวงเฮียนชหนึ่งบอก

ว่าท่านมีใจสามภักตสมควรมาทำราชการอยู่ด้วยเจ้านายของข้าพเจ้า ๆ มีความยินดี เชิญท่านพาทหารเข้าไปหยุดพักที่กองกวนในเมืองจะได้พุดจาเป็นทีสบาย ของกองว่าท่านมีใจรักอดสาห์ออกมาบรรลึงนอกเมืองนั้นขอบใจนัก ข้าพเจ้ากทหมายเอาท่านเป็นทัพอง อนึ่งข้าพเจ้าเป็นคนใหม่เพิ่งเข้ามาตามภักตไม่รู้จักขนบธรรมเนียมราชการจะพลึงพลาดประการใดท่านจงให้อภัยและสงสอนด้วย ถักถักตอบว่าท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะช่วยอุปถัมภ์ท่านและทหารทั้งปวงมิให้ลำบากพุดแลวพาของกองกับทหารเอกทหารรองเข้าไปอยู่กองกวนในเมือง

ฝ่ายโฉวจนหงครนแจ่งในอบายแลว จึงจัดทหารยกกองทัพออกจากเมืองเงกชนกัชรบมาถึงเมืองกัจจ พอบพบโงวหยงกมความยินดี โงวหยงจึงบอกโฉวจนหงว่าท่านจงคุมทหารเดินทัพตามข้าพเจ้าไปแต่ห่าง ๆ เห็นว่าใกล้จะถึงค่ายแลว จงเร่งทหารตามรุกไล่เข้าไปให้กระชน ถัดานเปิดประตูรับข้าพเจ้าเข้าในประตู ท่านจงขบมาพาทหารถลันตามเข้าไปในด้านให้จงได้ โฉวจนหงตอบว่าท่านอย่าวิตกเราจะทำตามคำสั่งทุกประการ โงวหยงจึงให้หลวงจีนลุดซิม บุตงแตงตวดตามเพศหลวงจีน เกยเตียน เกยไปจ ลุดบ ลุดหน เอยหลิม เจยะยง ชเซียน ลุดนเก็งจู้ แปะสิน ยกเป่าตี ลิบสองนายแตงตัวเป็นราชฎรมอาวธสำหรับมอชอนไปทุกคน โงวหยงก็ขบมาออกจากเมืองทหารทเป็นหลวงจีนและราชฎรก็เดินตามไปข้างหลัง โฉวจนหงยกกองทัพตามไปเป็นลำดับ เดินทางมาใกล้ด่านเอยะเจียงกวน โงวหยงก็รบขบมาทำเป็นหนี หลวงจีนและทหารทแบลงตัวก็ไล่ตาม โฉวจนหงเร่งขบทหารรุกไล่ไปโดยด่วน โงวหยงจึงแสรงทาหนาชตตวดสนขบมามาถึงประตูเรียกทหารรักษาด่านให้เปิดรับ ทหารทอยู่ในด่านร้องถามว่าท่านขอเสียงอย่างไร มีธุระจะเข้ามาหาใคร โงวหยงบอกว่าเราขอโงวหยงทปรักษาจะรับเข้าไปหา

ขังกงในเมืองปาจิ๋วจึงเปิดประตูรับเราโดยเร็ว พวกโจวจนหนี่ไล่ตามกระชั้น
 ใกล้เข้ามาแล้วทหารรักษาด่านได้แจ้งจึงเปิดประตูรับตามคำอาวเขยงหนี่
 ลั้ง โงวหยงก็ขับม้าตรงเข้าไปในประตู ทหารสิบสองนายตามมาทันวงถัน
 เข้าไปในประตูชาวด่านกักกันวงไว้มิให้เข้าไป ทหารสิบสองนายชักอาวอ
 ซ่าพันรักษาประตูด้านตายสนแล้วไล่ซาพันทหารรักษาหน้าทเซงเทินเป็น
 อลหม่าน โจวจนหนี่ก็ขับทหารตามเข้าไปได้ซาพวกสวนทหารรักษาด่านตายสน
 โงวหยงก็ขับม้าลงด่านเลยไป ทหารที่แปลงตัวและกองทัพโจวจนหนี่ไล่
 ติดตามไปจนถึงด่านบนอันกัย โงวหยงก็เรียกชาวด่านให้เปิดประตูรับ ทหาร
 ที่แปลงตัวและทหารในกองทัพทหารไล่เลยเข้าไปในด่านได้ไล่ซาพันพวก
 สวนตายลงเป็นอันมากที่เหลือตายก็เปิดประตูหลังด่านหนีไปสน โงวหยงขับ
 ม้าหนีเลยไปเมืองปาจิ๋ว โจวจนหนี่ก็พักทหารอยู่ในตำบลบนอันกัย ปรีक्षा
 การที่จะเข้าตีเมืองปาจิ๋ว ทหารทั้งปวงตอบว่าจะรบยกกองทัพเข้าตีตีเมืองใน
 ขณะนยงไม่ได้ ต้องรอฟังข่าวขังกงและโงวหยงดูให้แน่เสียก่อน ถ้าเห็นว่า
 พวกโมเมืองเซอถอเป็นปกติแล้วเราจึงยกเข้าตีตีเมือง โจวจนหนี่ได้ฟังก็เห็น
 ชอบแต่งทหารปลอมไปสอดแนมฟังข่าวในเมืองมิได้ขาด

ฝ่ายโงวหยงมาถึงเมืองปาจิ๋วแล้ว จึงบอกทหารรักษาหน้าทให้
 ไปแจ้งความแก่อาวเขยงหนี่ให้ทราบ อาวเขยงหนี่ได้แจ้งมีความยินดี
 จึงชวนก๊กออกมารบโงวหยงเข้าไปในเมือง โงวหยงจึงบอกก๊กกัว่า ---
 อาวเขยงหนี่พาของกงมานน ข้าพเจ้าไมทันรู้ตัวมุดหนี่งสองอยู่ในห้อง
 ต่อเวลารุ่งสว่างจึงรีบตามมา พบโจวจนหนี่คุมกองทัพไล่ตามมาข้างหลัง
 เกือบจะจับได้ ข้าพเจ้าขับม้าลงด่านเข้ามาทางสองตำบล พวกด่านกับพวก
 โจวจนหนี่จะรบสู้กันอย่างไรไม่แจ้ง

ขณะนั้นทหารรักษาด่านทันทันไปได้เข้ามาแจ้งความว่า โฉวจุนหงยก
 กองทัพตาดานแตกทั้งสองตำบลแล้วปัดนพาทหารมาตั้งมั่นอยู่ในตำบลบนอกกู่
 กกก ได้แจ้งมความวิตกกังวลถึงเกณฑ์ทหาร ขนรักษาหนาทเซ่งเทินเป็น --
 สามารถจึงปรึกษาชาวเอียนซหน่งว่า โฉวจุนหงยกกองทัพตาดานเข้ามาถึงสอง
 ตำบล เราจะแต่งทหารคุมกองทัพออกไปรบถึงด่านหรือจะตั้งมั่นรับมือในเมือง
 ประการใด ชาวเอียนซหน่งไม่ทันตอบ ของกงจึงพูดว่าเดิมเราได้สัญญา
 ไว้กับชาวเอียนซหน่งว่า โฉวจุนหงยกกองทัพมาถึงเมืองปาจิ๋ว เราพูดจา
 ซักชวนให้ช่วยทำราชการในใต้เหล็กว้อตอง ถ้าโฉวจุนหงไม่สมัครแล้วเราจะ
 ขอดต่อสู้ว่าจะส่งกำลังซึ่งท่านคิดจะแต่งกองทัพออกไปรบถึงด่านนั้นของดไว้
 ก่อน แม้นโฉวจุนหงยกมาถึงเมืองเมื่อใดเราจะรับบองกันมิให้เป็นอันตราย
 กกก ได้ฟังและไม่เข้าใจ ในอธิบายสำคัญว่าจริงจึงมอบให้ของกงตรวจตรา
 หนาทเซ่งเทินรักษาบ้านเมืองโดยลำพัง ทหารที่มาสอดแนมก็ไปแจ้งแก่--
 โฉวจุนหงให้ทราบทุกประการ โฉวจุนหงได้แจ้งมความยินดีจึงจัดทหารยก
 ออกจากด่านมาถึงหน้าเมืองปาจิ๋วพอแลเห็นของกง ชาวเอียนซหน่งและผู้ว่า
 ราชการกับนายทหารขนตรวจตราหนาทเซ่งเทินพร้อมกัน โฉวจุนหงจึงขมมา
 เข้าไปใกล้เซ่งเทินแล้วร้องว่า เหตุใดตัวจึงกลับใจเป็นคนทรยศไม่ตั้งอยู่
 ในความกตัญญู ไปเข้าตามภักตอยู่เป็นข้าพวกศัตรูมิได้คิดถึงพระเดชพระคุณ
 พระเจ้าแผ่นดินของทมิความกรุณาชุบเลี้ยงใหม่ยศ

ของกงตอบว่า เราอดส่าให้เขาไปทำราชการในเมืองตั้งเกียนยก
 กองทัพมาปราบปรามหัวเมืองฝ่ายเหนือมความชอบหลายครั้งขนนางพวก
 กงฉนุกก็ยกบิตความชอบเสีย แล้วกลับขยงหาข้อผิดเราต่าง ๆ เจ้าแผ่นดินของ

เป็นเด็กหนุ่มไม่กล้าทำตามถ้อยคำคนกึ่งคนทกอย่าง เราด้วยความเจ็บแค้นมา
 ชานาน พอไตเหลียวของมหน่งสอไหอาวเอียนซหน่งไปพุดจาชกชวณเข้ามา
 อยู่ในแผ่นดินไตเหลียว ครนเราจะแจ้งความแก่ท่านตามจริงกกลจะมีความ
 สงสัยจงรบเข้ามาตามภกต ไตเหลียวของจงตงไหเราเบ้นทตนกกไตเจียงกน
 ผู้สำเร็จราชการฝ่ายทหารมยศศักดิ์ใหญ่กว่าเบ้นซนนางเมืองตงเกยเสยฮกเรา
 ตงใจคอยท่านหมายจะชวณเข้ามาอยู่พงบารมไตเหลียวของไหพร้อมพนอง
 มีความสุขพนภยแห่งซนนางพวกกึ่งคนเมืองตงเกย เชิญท่านพาทหารซงเบ้น
 พนองของเราเข้ามาพักอยู่ในเมืองป้าจวกอนแล้วจงพากันไปเฝ้าไตเหลียวของ
 จะไตตงแตงใหม่บรรดาศักดิ์พร้อมกน

โลวจนทงไตพงตงนนแตงทำเบ้นโกรร้องตวาดว่า เดิมเราเบ้น
 เศรษฐอยู่เมืองบักเกยมีความสุขสบายตัวกับโจวหยงแกล่งทากลอบายไหเรา
 พลัดพรากจากถิ่นฐานแล้วเกลยกล้อมไหเราเซากกเบ้นพวกโจรอยู่ --
 เขาเนยซวเปาะ พระเจ้าของยงจงมหน่งสอไปเกลยกล้อมเข้ามาทำราชการ
 พระราชทานยศและทรพยเบ้นอันมาก เรากตงใจทำราชการฉลของพระเดช
 พระคุณโดยสุจริตมิไตคดทำใจเบ้นสองซงตวจจะมาชกชวณไหไปอยู่กบเจ้า--
 เมืองไตเหลียวนจะไหเราเซอทำตามถ้อยคำกระไร ไตด้วยตัวประพฤติกการ
 เบ้นทุจริตไปแล้ว

ชองกงเห็นโลวจนทงพุดจาสมกลอบายทคตใจ มีความยนตจงแตง
 พุดว่าเราชกชวณมาอยู่ปรารณจะใหม่ความสุขเห็นหน้าพร้อมกนกไม่เห็น
 คตวย เจากบเราเบ้นซาดจากไมตรและพนองตงแตงนนสบไปภายหน้าตอง
 คคฮานเบ้นศตรูฉางผลาญกนไปกกว่าจะสนชวต จงเรงเตรยมตวจและทหาร
 ใจเถดเราจะยกกองทัพไปตตเอาศรพระเบ้นของก้านลไตเหลียวของนายของเรา

เป็นมาเห็นจมอ แลฉมนหน้ามาถามทหารทั้งปวงว่าแต่ก่อนเรากว่ากล่าวสั่งได้
 โลวจุนหงกเซอท่าตามถ้อยคำเราทุกอย่างบัดนี้ โลวจุนหงเฝ้าใจออกหากจาก
 เรานนเงาทั้งหลายเห็นตแล้วหรือ ฮวยหยง ลิมซง จตง มกทองเข้าใจ
 ในอุบายจึงพูดว่า โลวจุนหงเป็นคนทรยศไม่ซื่อตรงต่อท่าน ข้าพเจ้ามีความ
 แค้นนักจะขอคมทหารยกออกไปตัดเอาศีรษะโลวจุนหงมาให้ท่านจงได้ แต่
 ทหารพนองหมาในกองทัพ ข้าพเจ้าจะพูดจาไต่ถามให้ไต่ความก่อนถามสมัคร
 โดยแท้แล้วจะตัดเอาศีรษะมาหมอนัก

เมื่อซงกิงและโลวจุนหงกับทหารพดกันอยู่นั้น ฮวเวียนซหนง กกกก
 และทหารชวนมิได้มีความสงสัย ฮวยหยง ลิมซง จตง มกทองก็คำนับลามา
 ขนมาพาทหารเปิดประตูเมืองออกไป โลวจุนหงก็ขบมาตรงเข้ารบกับฮวยหยง
 ได้ประมาณยศบเพลง ฮวยหยงแกลงท่าอ่อนกำลัง ลิมซงก็ขบมาถลน
 เข้ารบแต่เปลยรบแก้เกยท่าแพไปทางซ้าย โลวจุนหงก็ขบทหารรุกได้
 ฮวยหยง ลิมซง จตง มกทองก็ขบมาพาทหารหนีกลับเข้าเมือง โลวจุนหง
 ก็ขบมาพาทหารไล่ตามเข้าไปในประตูเมือง ซงกิงเห็นได้ทกยกทหารลงจาก
 เเชิงเห็นสมทบทหารเป็นกองเดียวก็นำพาทหารชวนเมืองป่าจิวตายลง
 เป็นอนมากทเหลือตายกมได้คดตอสู พวกนั้นละหนาทหนีไปหาครอบครัวทางสัน
 ทหารซงกิงจับฮวเวียนซหนงและกกกกมาส่งให้ ซงกิงจึงให้ทหาร
 แกมตออกแล้วเชิญโหนงทสมควร จึงพูดว่า เสด็จตตฮุย เจ้าเมืองไต่เหลยว
 เจ้านายของท่านเป็นคนฉลาดปัญญา ไม่รู้จักประมาณกำลังตนและกำลังท่าน
 จะทำการสั่งได้ก็กระทำตามอำนาจ โจรหารและความหลงผิดมิได้ตรึงตรองให้
 เห็นเหตุในกลอุบายแห่งชาติจึงต้องเสียบ้านเมืองเขตแดนแก่พวกเราถึงเมือง
 ไต่เหลยวเลากอย่าสาคัญว่าเป็นทมน เราคงจะคิดเอาใจได้ท่านจงพา

ครอบครัวไปเสียให้พ้น เมืองปัจจนเป็นสัทธแก่เราแล้วอาวเฮยนชหนึ่ง—
 กกก ไดพงถอยคาชองกงพตเปรียบเปรยกมความแค่นก แต่ไม่รที่จะโตตอบ
 ประการ ไตจึงจำใจค้ำบลาพาครอบครัวออกจากเมืองปัจจน ไปเมือง—
 ไตเหลยว ชองกงจึงให้ทหารไปบ่าวร้องราษฎรทแตกตนให้พาครอบครัวเข้า
 มาอยู่ตามภมฉาเนาเป็นปกติ ให้โลวจนทงยกกองทัพกลับไปรักษาเมืองกัจ
 อนงควนทางทวเมืองเล็กนอยกจตทหารทม สติบัญญัติไปรักษาไว้ทุกแห่งทุก
 ตำบล

ฝ่ายอาวเฮยนชหนึ่ง กกกพาครอบครัวมาถงเมืองไตเหลยวก็พาภม
 เข้าไปค้ำบไตเหลยวอองแจงความตามชงเสยกลและเสยเมืองให้ทราบทก
 ประการ ไตเหลยวอองไตแจงมความโกรธเป็นอนมากจึงว่า เดมเราคัด
 จะแต่งแม่ทัพคมหหารไปรักษาเมืองปัจจนมิใหม่อนตราย อาวเฮยนชหนึ่ง
 อวดความเป็นคมมสติบัญญัติรับอาสาไปเกลยกลอมชองกงให้เข้ามาอาศัยอยู่ใน
 เมืองปัจจ ชองกงจึงชอนกลตเขาเมืองปัจจได้และชงเราเสยเมืองปัจจนัน
 เพราะความคิตอาวเฮยนชหนึ่งเป็นต้นเหตุ ให้เขาตวอาวเฮยนชหนึ่งไปซาเสย
 ังตงวณกวงทหารเอกจึงตว่าไตเหลยวอองไฟตงโทษอาวเฮยนชหนึ่ง
 ถงสนชวตนนลกตอองตามอาญาคกทกประการ แต่ซาพเจ้าคตตรกตรองเห็นว
 อาวเฮยนชหนึ่งเป็นชุนนางผู้ใหญ่ทวราชการมาหลายชวคน ชงคคการเกลย
 กลอมนนทวงประโยชน์ให้ไฟว์พลทหารได้รับความลำบาก การกัแปรปรวน
 ไปไม่ตมหมายจึงมความคิตเพราะรู้เท่าไม่ถึงความจะซาเสยก็ไม่ต้องการ—
 ซาพเจ้าชอรับประกันชีวิตไว้ให้ทการแกตวสคคทงหนงกอนและชงชองกง
 ถอานาจาเจ้าแผนคนชองมากระทการชมเหตเขาบ้านเมืองและเขตแดนชอง
 ไตเหลยวอองนน ซาพเจ้าจะขออาสาคมหหารเอกสืบเขตนาย ทหารไทยสืบ
 แปนนายยกกองทัพไปปราบปรามชองกงตเขาบ้านเมืองเขตแดนคนมาให้จึงได้

เฮล็ดตติษย์ได้ฟังก็เห็นชอบจึงยก โทษชาวเขยนชหนึ่งเดียวแล้ว ไทคงที่อยู่ใน-
ยศศักดิ์

ขณะนั้นหอทองกนจิงวาของกงยกกองทัพมาควรวนอุปมาเหมือนไก่
สองฝูง เราจะถอมตเล่มใหญ่สำหรับฆ่าโคกระบือไปเชือดคอไก่ไม่ต้องการ
วิตกอะไรกับสติปัญญาและฝีมือของกงเขาจะคิดอ่านฆ่าเสียด้วยกลอุบาย
ให้จงได้ เฮล็ดตติษย์จึงถามว่าอุบายของท่านประการใด หอทองกนบอกว่า
เขาจะแต่งทัพเป็นกองล่อและกองซุ่มรายทางไว้หลายกอง แล้วจัดชบวน
ทัพอีกสองทัพยกไปตีเมืองกจวทพทหนึ่ง ตเมืองปาจวทพทหนึ่ง ถ้าของกงและ
โลวจุนทั้งยกทหารออกรบให้พวกเราทำแพลาถอยหนีมาทางเขาแซะเจยะเกาะ
และที่เขาแซะเจยะเกาะนมมหนทางเป็นช่องตามหว่างเขา ในปากทางที่สถนน
ให้ทหารตต้นไม้ใหญ่และศิลาถมทบปิดเสียและตันทวางนนเบตใจแมนของกง
และโลวจุนทั้งคุมทหารไล่ตามมาจิงให้กองล่อพาทหารเข้าแฝงในป่าริมเชิงเขา
พวกเมืองตงเกยสำคัญว่าทหารของเราหนีไปตามทางช่องเขาก็จะจับทหารได้
ตามถลำตัวเขาไปตงสนเราจิงให้ทหารกลับมาคอยขยัตนทางพวกเมืองตงเกย
เสียไปไม่ได้ก็จะพาทหารทะลอบหลังมาตันทวางเราจิงคอยฆ่าฟันเสียให้ตันทง
กองทัพ เฮล็ดตติษย์ได้ฟังจึงเห็นชอบจึงว่าอุบายท่านคณตนักเห็นจะเอาชยชนะ
ได้จิงรีบเตรียมทหารยกไปโดยเร็ว หอทองกนค่านับลามาจัดทหารพร้อมด้วย
เครื่องศสตราวุธแล้วบอกอุบายแก่ทหารทงปวงให้รทกน ให้หอจคุมทหาร
ยกไปตีตเมืองปาจว หอหนไปตเมืองกจวนายทหารทงสองค่านับลาคุมทหาร
ยกไปตามตง หอทองกนคุมทหารยกไปซุ่มอยู่ชายป่าใกล้เชิงเขาแซะเจยะเกาะ
ฝ่ายหอจ หอหนคุมทหารยกแยกทางมาตงเมืองปาจว และเมืองกจว
แล้วให้ทหารตต้นไม้ตงค้ายรายชจากหนามตามชบวนศึกคอยให้พวกเมือง - -

ตงเกยยกทหารออกมาตคาย ทหารกองตระเวนเห็นตงนกก ไปแจ้งความแก่
ชองกงและโลวจุนหงให้ทราบ ชองกงและโลวจุนหงได้แจ้งเกณฑ์ทหารชน
รักษานาที่เชิงเทินเป็นสามารถ

ขณะนั้นทหารม้าใช้ในกองทัพ โลวจุนหง มาแจ้งความ กับชองกงว่า
หอหนยกกองทัพมาตคายประชิดอยู่ ณ เมืองกัจจ ครั้นจะยกกองทัพออกตี
คายเสีย ให้แตกเห็นวาทหารเบาบางน้อยตัวกว่าพวกฮ้วนจิงไซซาฟเจ้ามาขอ
กองทัพยกไปช่วย ชองกงได้แจ้งมีความวิตกกังให้ โงวหยงคุมทหารอยู่ป้องกัน
รักษาเมืองปาจิว แล้วชองกงจัดทหาร พอสมควร ยกออกจากเมืองปาจิวจะไป
ช่วยเมืองกัจจ เดินทางมาประมาณได้สัปดาห์พบหอจคุมทหารมาตงสกัดอยู่
ระหว่างทางชองกงกับทหารเขารบเป็นสามารถ หอจกับทหารเขาตอสูพอ
เป็นทัพแล้วพาทหารลาหน้ไปทางเขาแซเจยะเกาะ ชองกงมิได้ยกทหารไล่ตด
ตามพาทหาร เลยไปเข้าเมืองกัจจ โลวจุนหงมาตอรับ คำนับตาม ธรรมเนียม
ชองกงก็พักอยู่ ณ เมืองกัจจ

ฝ่ายโงวหยงซึ่งรักษาเมืองปาจิวนั้นจัดทหารออกไปตีคายหอหนเป็น
สามารถ หอหนตามทานมิได้ก็เบ็ดประตูหลังคายหน้ไปทางเขาแซเจยะเกาะ
โงวหยงก็พาทหารกลบเข้าเมือง ครั้นเวลารุ่งเช้าชองกงกับ โลวจุนหงยกกอง
ทัพออกจากเมืองกัจจมาถึงเมืองปาจิว จึงประชุมทหารพร้อมกันปรึกษาว่า
เอ็ดตดฮุยแต่งทหารคุมกองทัพมาตคายประชิดแล้วเหตุใดจึงไม่ตอสู ให้เต็ม
ก็ว่าตงรบพาทหารหน้ไปนั้น ควรเราจะยกกองทัพตาม ไปตีเสียให้แตกจงได้ทาน
ทงป่องจะเห็นประการใด

โงวหยง จูบ็ตอบว่า เซ็ดตติดยให้ทหารยกกองทัพมาเป็นการล้อมวง
 ไซ้จะยกมาตีเอาเมืองคนนหนามได้ ซึ่งจะยกกองทัพตามไปนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า
 จะต้องในกลอุบายสิ่งใดอย่างหนึ่งเป็นแน่แท้ โฉวจนทั้งพูดว่าเรายกกองทัพ
 ตีเขตแดนบ้านเมืองในแผ่นดินไต้เหลียวลวงเข้าหลายตำบล ผู้ว่าราชการเมือง
 และทหารทมิฬมอຍยกกองทัพคุมทหาร ออกต่อสู้ต้านทานกพายแพมาหลายครั้ง
 เราเห็นว่าศัตรูองแผ่นดินชนนางผู้ ใหญ่และทหารทั้งปวงกครนक्रमเขตชยาด
 ฝีมือพวกเราเป็นอันมาก ทไหนดจะมีใจรักตรองคิดอ่านกลอุบายล้อมวงเราได้
 ซึ่งห่อจ หอหนยกกองทัพมาทำอันตรายแก่เรา ห้ามได้พากัน ล่าถอยหนีไปนั้น
 เห็นว่าไต่ทอຍแลวดควรเราจะยกกองทัพตามตีเสียให้แตกจึงจะชอบ ของกงก
 เห็นตามคำ โฉวจนทั้งทุกประการ โงวหยง จูบ็มีอาจะทตทานไว้ได้ ของกง
 โฉวจนทั้งจึงจัดทหารเป็นสามกองยกออกจากเมืองป้าจิวเดินทางมาประมาณ
 สิบดแลเห็นกองทัพพวกฮวนยกมาตั้งสถนอยกของหนง ของกงจึงหยุดทหาร
 สงบไว้ให้ถวนเสงคุมทหารชนไปทارب ฮอดไปนายทัพเห็นตงนนจชบมาชน
 มาหน้าทหาร ต่างคน ตามขอ และแซ่ วจกแลว กชบมา เขารบ เป็นสามารถแต่
 รบกนได้ประมาณยสิบเพลงฮอดไปตันทานก่าดงไม้ได้กชกมาพาทหารหนีไป
 ของกงเห็นตงนนยกทหารหนนรุกไล่ติดตามเลยไปได้ประมาณห้าลบล ทหาร
 ฮวนกองซ่มอยู่ชายป่าสองข้าง เห็นกองทัพเมืองตงเกย ชบทหารรุกไล่ฮอดไป
 ถลาเข้ามาจึงจุดประทัดสัญญาณแลวยกทหารตกระหนาบออกมาทั้งสองข้าง -
 ฮอดไปกกดบทหารเขาตสกดหน้า ห้อทองกนชบทหาร โอบเข้าล้อมทางหลัง
 กองทัพของกง โฉวจนทั้งตกอยู่ในที่ลอม ของกงจึงให้ทหารฉนหน้าออกต่อสู้
 รอบตัวจะรบหักออกไปมิได้ ทหารฮวนก็โจมตีกระหนาบตัดกลางเข้าไปทหาร
 เมืองตงเกยตันทานมิได้ขาดอกเป็นสองตอน ของกงจึงคุมทหารรบไปทาง

หนึ่ง ไฉวจนหงกคุมทหารรบห่างกันออกไปพวกฮวนขับทหารเข้าล้อมกองทัพ
เมืองตงเกยไวทางสองทัพ ช่องกึ่งกับทหารก็ตอรับเป็นสามารรถ ฮ้อดไปจึงรวย
มนต์เป็นลมพายุใหญ่พัดเอาก้อนศิลากรวด ทราวยชนไปมดกรมทงอากาศแฉว
บันดาลให้ก้อนศิลาดตกลงมาถุกทหารช่องกึ่งบวดยเจ็บลมตายเป็นอันมาก - -
กึ่งชนสิ้นเห็นเขนนางชกกระบวเศษออกแฉวอานมนต์เป็นลมพายุใหญ่ทวน
หอบก้อนศิลากรวดทราวยกระจายไปสิ้น อากาศก็สว่างไปทงแปดทิศ ฮ้อดไป
เห็นชาวเมืองตงเกยแฉมนต์ของตัวใดก ไหนักครนครามยงนก ช่องกึ่งเห็น
ก้อนศิลากรวดทราวยหายสิ้นแฉวจงขับทหารเข้าตเป็นสามารรถ พวกฮวนต้าน
ทานมิได้ก็แตกหนีไปสิ้น

ฝ่ายไฉวจนหงกับทหารเอกสิบสามนาย ทหารรองห้าพันตกอยู่ในที่
ล้อมตอสูจนถงฮาวอดสนกมแตก พวกฮวนตตอนกองทัพไฉวจนหงมาถึงปาก
ทางระหว่างเขาไฉวจนหงจงขับทหารหนีเลยเข้าไป พวกฮวนตงกองสกัด
ไฉวจนหงอยู่ทางปากของนเอง

ฝ่ายช่องกึ่งเมตตกองทัพฮวนแตกไปพวกหนงนน พอเวลาเย็นจงพา
ทหารเที่ยวหาไฉวจนหงและทหารสิบสามนายหลาย तरहลพบหาพบไม่ พอ
เวลาจางตงชุมนุมทหารอยู่ทางเขาแซเจยะเกาะประมาณสามสิบ

ฝ่ายไฉวจนหง พาทหาร รับหนี เข้าไปในทาง ระหว่างเขา ตรงไปถึง
ปากช่องเห็นก้อนศิลา และต้นไม้ใหญ่ล้มทับปิดปากทางไว้แน่นหนา เห็นจะทำ
ลายพังออกไปไม่ได้ ทงสองข้างทางเป็นเชิงเขาสูงชันเหลอกาลงทจะบน
ครนจะยอนถอยหลังออกมากไม่ได้ด้วยทหารฮวนตงสกัดอยู่แน่นหนาหนัก - -
ไฉวจนหงมีความวิตกสนสนมรู้ ทจะทาประการใดได้แต่ตรกตรองหาอุบายทจะ

นอกจากตลอดจนเวลาค้างปรักษาทหารทงป่วงว่า ตัวเราและท่านคร่งนเขา
ทอบจนแทบถึงขีดจะคิดอย่างไรจึงจะแก้ไขเขาตัวรอดออกไปได้

แป๊ะสนจึงพูดว่าเวลานักค้าแลวจะคิดประการใดเห็นจะไม่ตลอดเรา
หยุดทหารตงม่นอยทนกอนตอรุ่งสว่างชาวพเจาจะเที่ยวตรวจจุดทางคตอ่านออก
ไปแจ้งความแก่ชองกง ไหยกกองทัพเขาตกระหนาบพวกฮ้วนทตงสกัดให้แตก
ไปจึงได้ ไลวจนทงโตฟังแป๊ะสนพูดคอยคลายวิตกกังขมนมทหารนงยามคอย
เวลาจรุ่งสว่าง แป๊ะสนจึงไปเที่ยวดูตามเชิงเขาทงสองข้างเห็นไม้สนต้นหนึ่ง
ชดกบหนาผาพอยคเห็นยวชนบนภูเขาได้จึงกลบบมาบอก ไลวจนทงวาครงนถง
ตอชาวพเจาจะตายก็ไม่วาขอแต่ชีวิตพนองทงป่วงให้รอดกลับไปเถิด

พูดแล้วเขาไม่มาทำเผือก และตนหญ้า ใบไม้ และเชือกที่จะใช้หยอน
ลงไปเรียกทหารคนสนิทโอบนตามต้นสนชนถงยอดเขา แป๊ะสนก็คลเผือกเขา
ใบไม้และหญ้ามาเสอปลาดหลายชน แป๊ะสนก็อกระบถอดผูกทอดตัวนอน
ทงายบนเผือก สงทหารโหมตเผือก วางเงอนเชือกตรงของกระบ แลวผูกเชือก
หยอนกลงลงมาทหารก็ทาทตามสัง เมื่อแป๊ะสนลงมานนเหมือนกบกลงทอนไม้
ลงจากเขาสูงตกถงเชิงเขาแล้ว แป๊ะสนอ้นก็กลงชยบกระบเชือดเชือกมิใคร

จะขาด

ขณะนั้นตวงเกงจู เจียะยงทชองกง ไชมาสืบข่าวนนนากนเดินเลยบ
มาตามเชิงเขา เห็นมตเผือกกลงไหวเขยอน นกสงสย จงชกกระบตตเชือกทมต
เผือกคลออกพบแป๊ะสนก็มความยินดี ตวงเกงจู เจียะยงถามว่าเหตุใดจึงมา
นอนอยู่ในเผือก แป๊ะสนจึงเล่าความตามชงอยู่ในตลอดและคิดจะไปขอ
กองทัพมาช่วยให้พังทุกประการ ตวงเกงจู เจียะยงโตแจ้งมความวิตกกัง
รบพาแป๊ะสนมายงทขมนมแล้วเขาไปค่านบ ชองกงเห็นจึงถามถง ไลวจนทง

ตายด้วยอดอาหารทงสน ของกงตอบว่าท่านกับทหารเหน็ดเหนื่อยอ่อนกำลัง
 จงพากันกลับไปพักอยู่เมืองกจิจวาทานบำรุงไพร่พลใหม่กำลังบรรจบคืนเสียก่อน
 เรายกทหารยิงมกกำลังนั้นจะยกไปตีเมืองฮิวจิว ถ้าท่านบำรุงทหารมกกำลังแล้ว
 จงรีบยกกองทัพตามมาช่วยให้จงได้ ไฉนจึงรับคำและคาน้ำปลาขึ้นมา
 พาทหารไปเมืองกจิจว ของกงจึงจัดทหารตามตารับพชายสงครามเสร็จได้ฤกษ์
 ยกออกจากตึกเตกซิวไปเมืองฮิวจิว โดยระยะทาง

ฝ่ายฮ้อลไปเมืองเสยทพชบมาหนีไปแต่เขาแซเจยะเกาะนน รวบรวม
 ทหารได้ประมาณหมื่นเศษตรงเข้าไปในเมืองฮิวจิว แจ้งความแก่ผู้รักษาเมือง
 และกรมการตามขงเสยทพให้ทราบแล้วส่งผู้รักษาเมืองให้เกณฑ์ทหารสำหรับ
 เมืองโจหมื่นเศษตามราชการจะได้ทันทวงที

ขณะนั้นทหารกองตระเวนเมืองฮิวจิวเข้าไปแจ้งความว่านายทหาร
 คุมกองทัพมาสองพวกไม่ทราบว่ามีใคร ฮ้อลไปไต่ฟังมีความสงสัยจึงขึ้นไป
 บนหอรับเห็นธงยกออกจาไฉนบุตรเขยไฉนเหลียวของ ทพทั้งสองนั้นหลจบบ
 นายทหารเอก ฮ้อลไปมีความขยตรับลงมาจากหอรับออกไปต้อนรับถึงนอก
 เมือง ทงสองข้างต่างคาน้ำปลาตามธรรมเนียม ฮ้อลไปจึงบอกไฉน หลจบบ
 ว่าท่านอย่าพาทองทัพเขาตั้งพักอยู่ในเมืองเลยจงคุมทหารเข้าล้อมอยู่ชายป่าทาง
 สองข้างคอยทหารของกงมาลงแล้วข้าพเจ้าจะเป็นกองลอบ แม่นไฉนหลจบบ
 ท่านยกทหารโจมตีกลางทัพให้แตกจงได้ ไฉนยกทหารไปล้อมให้หลจบบยก
 ทหารเข้าล้อมอยู่ชายป่าข้างขวา ไฉนยกทหารเข้าล้อมอยู่ชายป่าข้างซ้าย—
 ฮ้อลไปก็กลับไปเข้ามาเมืองฮิวจิวเตรียมทหารไว้พร้อมเสร็จ

ฝ่ายของกงเดินทัพมาถึงแดนเมืองฮิวจิว ก็ให้ทหารตัดไม้ตั้งค่ายใหญ่
 ห่างเมืองประมาณยี่สิบสี่ โหลทหารไปสอดแนมสืบข่าว ในเมืองไฉนความว่าชาว

เมืองฮิวจวมได้แต่งทหารรักษาหน้าทเปิดประตูเมืองไว้ทางทิศ ชองกงจึง
ถามไฉนหนงว่า ชาวเมืองฮิวจวมไม่ปิดประตูเมืองรักษาหน้าทนั้นเพื่อจะคิด
เป็นก่ดอุบายประการใด

ไฉนหนงตอบว่าพวกชนไม่รักษานบ้านเมืองนั้น เพราะคิดจะล่ดลวง
เราให้เดินทัพถล่าเข้าไปจึงจะให้กองทัพชมยกออกระดมตชาวเงาคัดจะชอน
ก่ดพวกชนให้เสียทงได้ชองกงวาทานตรองเห็นอย่างไวกจัดแจงตามใจเถิด
ไฉนหนงจึงจัดทัพเป็นสามกอง เชยชอบน ชวนจนคุมทหารสามหมนเป็นกอง
แข่งฝ่ายชาย อเชยนเจยก ตงเทงกย งบเตงกกคุมทหารสามหมนเป็นกอง
แข่งฝ่ายชวา ชองกงคุมทหารเอกชตบหานายทหารเลวหาหมนเป็นกองก่ดวาง
แลวจดทหารเอกคุมทหารนายละหมนเป็นกองชน กองแฉน กองช่มอกศกกอง
ให้ยกไปช่มอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือโอบหลังกองทัพพวกชนทมาช่มอยู่นน
อย่าให้รู้ตวทหารก่ดนำบลไปช่มอยู่ตามตง

ขณะนั้นชอลไปคุมทหารมาทารบถหน้าคาย ชองกงจึงให้มชอง
ออกรบได้ทาเพลง ชอลไปทาแพชกมาทหน้าก่ดบเขาเมืองไม่เลยบไปตามเชิง
ก่าแพงคานตะวันตกเฉียงเหนือลมชองกชบมาไล่ตาม ชองกงยกกองทัพแข่ง
แฉทพใหญ่หนนตามไปได้ประมาณสามล ไตจน หลจบกชบทหารชอนต
ประตงออกมา เชยชอบน ชวนจน อเชยนเจยก ตงเทงกย งบเตงกกทัพแข่ง
ชาย-ชวากชบทหารเชวตอรบเป็นสามารภ ชองกงแม่ทัพพาทหารไล่ตาม
รบชอลไปไป กองทัพพวกชองกงทช่มอยู่นนจชบทหารระดมตกระหนาบ
หลังออกมา ไตจน หลจบกกอยู่ในศกกระหนาบคานทานมได้แตกกระจายทง
สองทัพ ทหารชองกงไล่ชวาพนทหารชอนตายหลาชรอยคน ไตจน หลจบกชบ
ม้าพาทหารหนก่ดบไปเมืองไตเหลียว

ฝ่าย ฮ้อตโป ขับมา พาทหารหน้ หมาย จะวก เขามือง ดานตะวันออก
 ซวยหยง ฉนเหมงซงเบนกองแลนเหนตงนบกขบมาเขารบสกัดไว้ ฮ้อตโป
 ขับมาเขาคอสู ไดประมาณสิบเพลงด้านทานไม่ได้กทงทหารหน้จะไปเขามือง
 ทางประตดานเหนอ จุดง อิงชน เจยะยง เจยสวซงเบนกองชนกขบมาได้ตาม
 แตองชนนขบมารบชนไปสกัดหน้า ฮ้อตโปเร่งขบมาหน้ไปโดยกำลังเร็ว
 ไม่ทันยงพอม่าไปปะทะมาอิงชน ๆ จึงเอาง้าวพันฮ้อตโป ๆ หลบทันหาถูกไม้
 ถูกแตมาคอขาดลมลงฮ้อตโปไม่ทันลกชน จุดง เเฮยหยง เจยสวขบมามาทน
 รุมเขาทวนแทงฮ้อตโปตาย กองทัพของกงพากนตรูเข้าในเมืองไล่ฆ่าพันผู้คน
 เป็นอดหมางชาวเมืองฮิวจิวเดยทเพราะมีไต่บองกนรักษาเมืองไว้ นายทัพ
 นายกอง พวกของกง ขบทหาร หนนเขาไปได้ฆ่าพันนรักษาเมืองและกรมการ
 เมืองฮิวจิวตายทงสน ของกงกตงมนอยในเมืองให้บ่าวรองอาณาประชา
 ราชฎูรทแตกตนไปนนให้เขามาอยู่ตามภูมิดานานแล้วให้ทหารไปแจ้งความแก่
 ไต่จวนหง ณ เมืองกิว

ฝ่ายไตจีน ขเซง หลจขบพาทหารรบหน้มาถึงเมืองไตเหลยวแล้วกเขา
 ไปแจ้งความแก่เฮลตตตฮุยตามซงเสยทพและฮ้อตโป หอจ หอหนตายในทรบ
 นนให้ทราบทกประการ ไต่เหลยวฮองไตแจ้งมความวิตกเสยใจอาลัยถึงทหาร
 ทงตามนายเบนนมาก ครนเวลารุ่งเช้าไตเหลยวฮองจิงให้ประชุมชนนาง
 ฝ่ายบ่น ฝ่ายบปรึกษาการศีกว่า ของกงยกกองทัพมาตบ้านเมืองเขตแดนฝ่าย
 ไต่เขามาถึงเมืองฮิวจิวยงแต่จะยกเขามาล้อมเมืองเรา ควรททานทงปวงจะ
 ช่วยกนคคอดานบองกนรักษาบ้านเมืองและกวางตศตรูคนเขาเขตแดนมาไว้ตาม
 เดมจิงจะชอบ

จึงดงนกวงจวงพดวา ชองกงไดมอานาจากลาแขงไซจะสำเร็จด้วยสติ
 ปญญาของตัวห้ามไดนอกจากอาศัยสติปญญาโงวหยง ถ้าเราคิดอ่านฆ่า
 โงวหยงไดแลว ชองกงก็จะถอยกำลังอุปมาเหมือนตนไมถาคัดตนแลวปลาย
 กตองตาย การชงจะคิดปราบปรามชองกงและโงวหยงนั้นไมดูยากนัก แม้น
 ไตเหลยวอองใหอานาจากอาญาสิทธิ แกเขาพเจ้า ๆ จะขออาสา ไปจับตัว มาให้
 จงได ไตเหลยวอองไดพงกมความยินดีจึงถามดงนกวงจวงวาทานจะขออาญา
 สิทธิแกเราเพื่อประสงคอยางไร จึงดงนกวงจวงวาทหารทเป็นเชอพระวงศของ
 ไตเหลยวอองนั้นยอมมมานะถอกกตตระกต เขาพเจ้าจะบังคับบัญชาการงาน
 สิ่งใดก็จะไมกระทำตามจึงขออานาจากอาญาสิทธิแกไตเหลยวออง ถ้าพวกเชอ
 พระวงศเหลานั้นอยู่ในบังคับเขาพเจ้าแลว จะยกกองทัพกำจัดชองกงตเอาเมือง
 เขกทงสคนมาใหจงได

เสดตตตย กเห็นชอบจึงมอบตรา และธงอาญาสิทธิ สงของสำหรับ
 ยศให้ จึงดงนกวงจวงคานบรบแลวออกมาสง โหมทงสอเกณศทหารหัวเมือง
 ฝ่ายเหนือและตะวันออกมาบรบกัน ณ เมืองไตเหลยว เขาพนกวงจวง
 ทงสอเกณศไปตามสง จึงดงนกวงจวงกลับมาบรบตรองการทจะยกกองทัพ
 ไปปราบปรามชองกงใหจงได

ฝ่ายดงนกวงเขียนสวชงเป็นบตรไตแจงวา บดาบอาสาจะยกกองทัพ
 ออกไปรบกับชองกงจึงเขาไปแจงความวา เขาพเจ้าจะขออาสาคุมกองทัพยก
 ลวงหนา ไปตงลอมเมืองฮิวจว พงกำลังขาดกตก่อน ถ้าเห็นควรจะตีไหแตกไต
 เขาพเจ้าจะยกทหารระดมตีไหแตก ถ้าเห็นว่าการศกหนักแนนเหลยวกลงจวงจะ
 มีทงสอแจงความมาให้ทราบ บดาจึงยกทัพใหญ่หนนออกไปช่วยตีเอา
 เมืองฮิวจวคนมา จึงดงนกวงไตพง กเห็นชอบ จึงเกณศทหาร สามหมื่นให้

ไต่จึ่งตั้งวงเขยวสวเป็นนายทัพยกไป ไต่จึ่งตั้งวงเขยวสวกคานับลามา
เตรียมทหารพร้อมด้วยศัสตราวุธแลรวบรวมมายังแดนเมืองฮิวจิว

ฝ่ายทหารมาไซของกงเหนกรบมาแจ้งความให้ทราบ ของกงจึงได้
ปรึกษาโงวหยงว่า พวกฮวนยกกองทัพมาครวณเราจะตั้งมั่นรบในเมืองหรือ
จะออกไปตั้งค่ายรบนอกเมือง โงวหยงตอบว่าข้าพเจ้าคิดจะไปตั้งค่าย —
ไปยกฉนวนตัน ณ เขาบวนชว ศัตรูฐานค่ายนั้นแปรเปลี่ยนมมประตู่ทั้งแปดทิศ
ขอประตุนั้นเรียกว่าฮิวแซเซยชโตวเกงเกยคย เมื่อแรกตั้งค่ายแล้วจึงยกกองทัพ
ออกไปรบล่อให้เข้ามาในค่าย ถ้าข้าศึกตามเข้ามาทางประตูแซคยจึงจะ
รอดชีวิตกลับไปได้ แม้นเข้าทางประตูทงหกแล้วมิได้รอดไปเป็นอันขาด —
ของกงได้ฟังก็เห็นชอบจึงจัดทหารยกออกจากเมืองฮิวจิวเดินทางไปประมาณ
สิบถึงเขาบวนชว ของกงจึงสั่งให้ทหารตั้งค่ายตามอย่างของ โงวหยงอยู่ที่
เชิงเขา

ฝ่ายไต่จึ่งตั้งวงเขยวสวยกทัพมาถึงเขาบวนชวเห็นของกงจัดทหาร
เป็นขบวนค่ายอยู่หน้าเมือง จึงตั้งวงเขยวสวจึงหยุดทัพทางพวกของกง —
ประมาณสองส จึงแบ่งทหารเป็นสามกองแล้วให้ทหารขบมามาทาบ ของกง
จึงให้ทหารตอบว่าจงกลับไปบอกนายของเจ้าให้ขบวนทหารของเราซึ่งจัดไว้
เป็นรูปค่ายใหญ่จากก่อนจึงคอยรบกัณ จึงตั้งวงเขยวสวได้แจ้งจึงขบมามายืนอยู่
หน้าค่ายแล้วบอกว่า ขบวนทหารของท่านทจตไว้นเรียกว่าไปยกฉนวนตัน —
จงคอยดูขบวน ทหารของเรา จะจัดเป็นรูปค่ายบ้าง ว่าแล้วก็ โบกอง วงเวียน
หลายกลับ พวกทหารก็เขยวสวรบรูปค่ายข้าชายตนโงวหยง จับเห็น
ดังนั้นจึงบอกของกงว่า ขบวนค่ายอย่างนี้ไม่สู้สำคัญนักในตารบพหุสงคราม

ขึ้นมาแข่งสกัดไว้ จึงตงวนเฮียนสวขึ้นมาเขารบได้สามเพลงทานกำลังไม่ได้
 กชกมาหนึ่ อูเฮียนเจยกขึ้นมาไล่ตามมาทันเอากระบองตี จึงตงวนเฮียนสว
 เบียงทวหลบพลตตกจากมา อูเฮียนเจยกกระโจนลงจับตัวได้มัดส่งให้ทหาร
 ไตจีน ลกมอเหินตงนงจขบมาราทวนเข้าไปหมายจะช่วยแก่ ฉนเหมงขึ้นมา
 ถลนเขารบเอากระบองตลกลกมอชกมาตาย ไตจีนขึ้นมาหนออกไปทาง—
 ประตคยตรงไปเมืองเฮียนเกย ซองกงจิง โบกธงสมทบทหาร ได้เข้าพื้นที่ทหาร
 ชวนตายเป็นอนมมากทเหลือตายกพากันหนกกลับไปเมืองไตเหลียววของกงจิงให้
 ทหารตัดไม้ตงคายมนพกทหารอยู่ชงเซาบวนชว

ฝ่ายทหารชวนทหนกกลับมาถึงเมืองไตเหลียวว จึงเข้าไปแจ้งความแก่
 จดงวนกวงตามชงเสียดทให้ทราบทุกประการ จึงตงวนกวงได้แจ้งกมความ
 วดกนกกจจตทหารเบนสลับเอตคอง ให้เกงเฮียน นบเฮียนคุมทหารหมนหนง
 โกวตเฮียนคุมทหารหมนหนงเป็นนายทัพหน้ายกล่วงไปก่อน จัดให้ทหารเอก
 สิบนายคุมทหารนายละห้าพัน ทหาร ไทยสิบแปดนายคุมทหารเลวนายละ
 สามพัน จดงวนกวงเป็นแม่ทัพใหญ่คุมทหารเลวสิบหมนหกพัน ทหารเอก
 ไทยสิบเอตนายพร้อมด้วยเครื่องศตตราวุธเสบียงอาหารเป็นอนมมาก ครน—
 เตรียมกองทัพแล้วจึงเข้าไปแจ้งความแก่ไตเหลียววของวว่า ขาพเจ้าได้เตรียม
 กองทัพไว้พร้อมแล้ว ขอเชิญ ไตเหลียววของ ไปด้วย จะได้ เป็นสง่า แก่ชาวคก
 ไตเหลียววของกเห็นชอบ จดงวนกวงจึงส่งเจ้าพนกงานใหญ่ตงของ โดย—
 สมควรรแก่ยศเจ้าประเทศราชใหญ่ ครนถงวนกษัตยกกกองทัพออกจากเมือง
 ไตเหลียววมาตามระยะทาง ครนถงแดนเมืองฮิวจวพอพบทัพหน้าจิงให้ทหาร
 ตงคายพกทหารอยู่

ฝ่ายกองทัพของชองกงเห็นทหารฮวนยกกองทัพมามาก จึงรีบ
 มาแจ้งให้ชองกงทราบทุกประการ ชองกงได้ฟังก็มีความวิตกขยันทว่า
 ได้เห็นขบวนของกองทัพมาเหมือนทัพกระษัตริย์จึงให้ทหารม้าไซไปแจ้งความแก่
 เตียวคิมตและโถวจุนหง ณ เมืองกัจจวและเมืองปัวจว ให้ยกกองทัพขึ้นมา
 ช่วยโดยเร็ว ทหารม้าไซคำนับลาวิ่งไปบอกตามคำสั่ง เตียวคิมต โถวจุนหง
 ได้แจ้งแจ้งคุมทหารเมืองหลวงและทหารเขาเนยซัวเปาะภัยทหารที่มาเขาเกลย
 กล้อมรบยกมาถึงเมืองฮิวจว ชองกงออกมาต้อนรับต่างคำนับตามธรรมเนียม
 พาเข้าไปในค่าย ชองกงจึงเอาแผนที่เมืองไตเหลียวมาคลัดให้ทหารทั้งปวง
 ดู แล้วบอกเตียวคิมตว่าท่านจงคุมทหารรักษาเมืองฮิวจวไว้อย่าให้พวก
 ฮวนตคนเขาไปได้ข้าพเจ้าจะยกออกไปตั้งค่ายอยู่หน้าเมืองยงเซงกัยเตียวคิมต
 กรบค้ำ

ชองกงจึงประกาศแก่ทหารทั้งปวงว่า พวกฮวนยกทัพมาคราวนี้ใหญ่
 หลวงเป็นศึกสำคัญจะได้เมืองไตเหลียวหรือไม่ ได้กรุณาในคราวนี้ท่านทั้งปวง
 จงช่วยให้เต็มกำลังเถิด ถวายการศึกเสด็จพระเจ้าแผ่นดินคงชบเลี้ยงให้มียศศักดิ์
 ตามสมควรทหารทั้งปวงกรบอาสาชนพร้อมกัน ชองกงเห็นทหารเต็มใจทั้งสน
 กิมความยินดี จึงจัดทหารยกออกจากค่ายเขาบวณชวมาตั้งมั่นอยู่หน้าเมือง
 ยงเซงกัย เตียวคิมตก็อยู่รักษาค่ายเขาบวณชว

ขณะนั้นทหารม้าไซพวกฮวนถอยหนีมาแจ้งให้ชองกง ณ ค่ายยงเซงกัย
 ใจความว่า “ให้ชองกงจัดทหารยกไปรบในเวลาไหนเห็นสมควร”
 ชองกงจึงสลักหนังสือตอบไปว่า “เวลานี้เวลาจวนค้ำแล้ว ต่อพรุ่งนี้
 นครบ” เขียนแล้วส่งหนังสือให้ทหารฮวน ๆ คำนับรับหนังสือกลับไปค่าย

ครั้นเวลารุ่งเช้าของกึ่งแจ้งตทหารยกออกจากค่ายมาหยุดทหารตั้งรอคอยอยู่ที่
สนามรบ

ฝ่ายเกงเยว่นบ่เยว่น โกวตั้นเยว่นนายทัพหน้า ครั้นได้เวลายก
ทหารออกจากค่ายมาตั้งขบวนอยู่ที่สนามรบ ของกึ่งเห็นพวกฮ้วนยกมาจึงให้
ซอจันออกรบ ซอจันก็ขบมาเขารบกับเกงเยว่นบ่เยว่นประมาณสามสี่เพลง
ซอจันทานกำลังไม่ได้ก็ขบมาหนี เกงเยว่นบ่เยว่นขบมาได้ตามเข้ามา - -

ฮวยหยงเห็นได้เท็จเขาเกาทัศนซึ่งไปตลกเกงเยว่นบ่เยว่นตกล้มตาย โกวตั้น
เยว่นขบมาถลนจะเข้าแก่ ซึ่งลบขบมาเขารบกับ โกวตั้นเยว่นประมาณยี่สิบ
เพลง โกวตั้นเยว่นทานกำลังไม่ได้ก็ขบมาหนี ซึ่งลบขบมาได้ตามไปใกล้จึง
เขาเกาทัศนซึ่งตอบมาซึ่งลบหลบลูกเกาทัศนที่หมอบพุ่มอยู่บนหลังมา - -

โกวตั้นเยว่นสำคัญว่าซึ่งลบถลกเกาทัศน จึงขบมาเข้ามาใกล้หมายจะฆ่า
ซึ่งลบเห็นได้เท็จเขากระบองตลกศีรษะ โกวตั้นเยว่นตกล้มตายทหารฮ้วนเหล่าน
เห็นนายตายก็พากันแตกตื่นไม่เป็นขบวน ทหารของกึ่งไล่ฆ่าพันตายลง
เป็นอันมาก ที่เหลือตายก็พากันหนีมาหากองทัพใหญ่ ของกึ่งจึงตามไล่
เรียกทหารกลับ พอได้ยินเสียงมาไล่และประทัดพวกฮ้วนตั้งกองสนนกว่า

ทุกครั้ง ของกึ่งมีความตกใจจึงให้ทหารขึ้นไปตบนเขาสูงทหารกลับมากลัว
พวกฮ้วนยกกองทัพมามากเหลือประมาณ เสียงมาและทหารราวกับเสียงคลื่น
กระทบฝั่งชาวพเจ้าเห็นว่าพวกเราจะต้านทานไม่ไหว ของกึ่งได้แจ้งมีความ
วิตกกังพาทหารกลับค่ายขึ้นไปตบนหอรบเห็นพวกฮ้วนยกทัพเป็นขบวนพร้อม
เหมือนทัพกระต๊วย มองจาร์ก็ออกชรบอกขอแม่ทัพนายกองทหารเอก โต และ
ตรึงทัพ กองหนามนายทัพขอเคียดหลัดเซ่งมทหาร โตเจ็ดนาย ๆ หนึ่ง
คุมทหารมานายละพัน ทหารเดินเท้าประมาณหมื่นหนึ่งถอยมาประจำทัพมา

และเครื่องแต่งกายคัสตราวุธลงนสตาทางสนเบนท์พพหน้า บกชายกองหนงนาย
 ทพชอจทงฮตลาง มีทหารโทเจ็ดนายคุมทหารมานายละพัน ทหารเดินเท้า
 ประมาณหมื่นหนงถองเชียวประจำทัพมาเครื่องแต่งกายและคัสตราวุธเชียว
 เบนท์พพหน้า บกชวากองหนงนายทพชอโอวหลดคชอาน มีทหารโทเจ็ดนาย ๆ
 หนงคุมทหารมานายละพัน ทหารเดินเท้ารายสองข้างหนงถองชวประจำทัพ
 มาเครื่องแต่งกายและคัสตราวุธลงนสตาชวเบนท์พพหน้าฝ่ายชาย กองหนงนาย
 ทพชอตงเชียนบนหยงมทหารรองเจ็ดนายคุมทหารมานายละพัน ทหารเลวหมื่น
 หนงถองแดงประจำทัพมา เครื่องแต่งกายและคัสตราวุธลงนสตาแดงเบนท์พ
 หนงฝ่ายชว กองหนงนายทพชอเฮลตตตถึงมทหารรองเจ็ดนาย นายหนง
 คุมทหารมานายละพัน ทหารเดินเท้าหมื่นหาพนมอองสมวงประจำทัพเครื่อง
 แต่งกายและคัสตราวุธลงนสตาเป็นบักชายทัพใหญ่ กองหนงนายทพชอ
 นางเทียนสวกลงจู มทหารรองเจ็ดนาย นายหนงคุมทหารมานายละพัน ทหาร
 เดินเท้าหมื่นหาพนมถองสนาเงินประจำทัพ เครื่องแต่งกายและคัสตราวุธลง
 สนาเงินเป็นบักชวทัพใหญ่ และกองทัพหลวงนนไตเหลียวอองงดงวงกวง—
 เป็นแม่ทัพ เฮลตตตหยง เฮลตตตหว เฮลตตตตง เฮลตตตตสินเป็นเชอพระวงศ์
 สนายคุมทหารมานายละพัน ทหารเอก ทหารโทอีกหลายนาย ทหารเลว
 สิบห้าหมื่นถองเหลองประจำทัพ จารกอกษรบอกชอแม่ทัพนายทหารจำนวน
 ทหารทุกกอง ทัพหลวงกองอาสา กองชน กองลาเลี้ยงพร้อมเสด็จ เสดียงมา
 เสดียงทหารภักกองผงคลคลมไปทงอากาศ ครนพวกชอนเดินทัพมาถึงเมือง
 ยงเชิงกยงตงคายมกลงหลายคายหางเมืองประมาณสิบห้า ล้านองคาย
 สลบชบชอนหลายชน

ของกงเทมพวกฮวงจัตทหารและตงค้ายถูกตองตามตำราพิชัย --
 สงครามมั่งงากนกรนครความขงนถ จงรบลงมาจากหอรบให้ขมนนายทัพ
 นายทหารและกนขอทปรักษารวมกัน ของกงจงวา ไต่เหลียวอองและ
 จดงวนกวงแดงให้เกงเฮยวณบเฮยงน โกวตนิเฮยง ทพหน้ายกลวงมากปราชัย
 บคนไต่เหลียวอองและงดงวนกวงยกพลทหารหนนมามากเหลือประมาณ ตง
 แต่เวาท่านทงปวง ทากการตัก มาตวยกันหลายครั้ง ยังไม่ ได้พบศึกใหญ่เหมือน
 คราวน เวาคิดวาจะลาทพลอยไปตงมนรบอยู่เมืองฮิวจิว รอฟังกำลังพวกฮวง
 ตกอน ท่านทงปวงจะเห็นประการใด

โงวหยง จูบ เห็นของกง มีความวิตก คิดชยาต กำลังพวกฮวง จงวา
 อรรมตาทาสงคราม จะแพชนะนถ ตองอาศัยกำลังบุญญาแม่ทัพ และทปรักษา
 เป็นประมาณ ถ้าแม่ทัพและทปรักษาเฉลียวฉลาดรู้จักอบายลอลวงแบ่งกำลัง
 ซาศัก ถึงจะมพลทหารนอยกว่าสักสิบส่วนนก็อาจสามารถเอาชนะชนะได้ แต่ถา
 แม่ทัพนายกอง เป็นคนเขลาบุญญา มิได้รอบรู้การ ตลอลถึง จะมทหารสักร้อย
 หมนก็คงปราชัยพาพแพแก่ผู้มบุญญาเป็นแต่ท่านไม่วรหรือเมอตรงแสนคน
 ตงจน สเกยงยกพลทหารมาทาศักถรอสหมน เจยเหอนมพลทหาร
 แต่สลับหมนขงคคอ่านต่อสเอาชัยชนะสเกยงได้ และพวกฮวงยกพล
 ทหารมาควานนไม่สู้หนักแน่นเหมือนครั้งสเกยง ซาพเจ้าจะเอาอย่างเจยเหยง
 คิคเอาชัยชนะพวกฮวงให้จงได้

ของกง จงถามโงวหยง จูบว่า ท่านจะคิคอ่านเอาชัยชนะประการใด
 โงวหยง จูบว่าซาพเจ้าจะจัดขบวนทหาร โหยนสลับเป็นวงค้ายเกาเก็ง --
 กวยไปยตน สณฐานคล้ายกันกับขบวนเมอตงรบกับงดงวณเฮยงนสน และการ
 ซิงจะ จัดขบวน ทหารให้ โหยนเป็น วงค้ายอย่างน มแบบแผน มาแต่ครั้ง พระเจ้า

ชกฮองต๋ ทานอย่าได้อวดท้าวพเจ้าทงสองจะชวยกันคคเหาชยชนะให้จงได้
 ชองกงไตพงโงวหยง จูบแจงความไทพงถกนทกประการ แลวรบอาสาแข่ง
 แวงคชยคฉายวตถ จงตอชวาเวลายกจวนคฉายแลวทานทงปวงจงพากันไปหยุด
 พกใหม่ก่าลง เวลาพร่งนเราจงยกทหารออกปอดังชบวนรบกับพวกฮวนเถิด
 ทหารทงปวงค่านับลาออกจากทชมนม ครนเวลาร่งเขาชองกงจงจัดทหารยก
 ออกจากค้ายชบม้าตรงไปย้งหน้าเมืองยงเซงกยแลวส่งโงวหยง จูบให้จัด —
 ชบวนค้ายเกาเถงไปยกวชตน โงวหยง จูบจงจัดไทตงเผงคุมทหารย่นประจำ
 อยู่ทศตะวันออก เหยจนคุมทหารย่นประจำทศตะวันตก ชอเหลงคุมทหารย่น
 ประจำอยู่ทศอาคเนย์ ชกเถยวคุมทหารย่นประจำอยู่ทศพายัพ ฉนเหม่งคุม
 ทหารประจำอยู่ทิศใต้ ฉิมชองคุมทหารย่นประจำอยู่ทิศอีสาน กอนเต็งคุม
 ทหารประจำอยู่ทิศหรวดี พลทหารทงปวงนชนรายเป็นระยะชกบักกรโอบ
 ตลอดถึงกัน โฉวจุนหง ฉตชม บุดังตามนายคุมทหารเป็นกองช่น ชองกง
 โงวหยง จูบคุมทหารเป็นกองกลาง ทหารเอกทหารโทนอกจากนชกคุมทหาร
 เป็นกองแลน และรักษาประตูว้งโดยรอบแลวจกจัดทหารชนมมาเตนแข่งสลบลด
 เลยวไปตามระหว่างทหารหลายนาย ชองกงเห่นโงวหยง จูบจัดชบวนทหาร
 เป็นวงค้ายชอย่างวเศชกมความย่นค ฉงทหารไทเตรียมต้วคชยระว้งพวกฮวน
 จะชกมารบ

ฝ่ายจงดวงกจวงแม่ทพชวนตงชบวนรบเรยกว่าชนเทยชตน รูปค้าย
 เหมชนฟองเบ็ด ค้ายนนแปรไปไดหลายชอย่าง ครนจกการเสวจกคชยชองกง
 จะชกเขาตค้าย

ฝ่ายชองกงแจงวาแม่ทัพชวนตั้งชบวนค่ายรบจึงชวนโจวหยง จวบจน
 ไปตบหนอคอย เห็นชบวนค่ายชอบกลจึงถามโจวหยงกับจิวว่า ชงชบวนค่าย
 นี้ไม่เคยได้เห็นเรียกว่าค่ายอันใด โจวหยงพิเคราะห์คิดไม่รู้จักกนงอยู่ แต่จิว
 พุดว่าชบวนค่ายนี้เข้มแข็งนัก ดุทวงศ์ถูกในตำรับพิชัยสงคราม ถ้าจะยกเข้า
 หักค่ายก็ต้องจัดทหารให้ถูกต้องจึงจะทำลายชบวนค่ายนี้ได้ ชองกง โจวหยง
 ได้ฟังกษวณกั้นลงจากหนอคอยตรกตรองการที่จะสู้รบต่อไป

ฝ่ายจิงตงวงกวงแม่ทัพชวน คอยท่าชองกง ยกเข้าหักชบวนค่าย ก็ไม่
 เห็นมาจึงพุดกับทหารทงปวงว่าวันนี้ฤกษ์ดี ถ้าเรายกไปตีค่ายชองกงคงสม
 ความปรารถนาพุดแล้วส่งให้ โฉวหลดค้อฮานนายทหารเอกกับ เกยัค สีหยง
 ออลอ ฮองเก็ง รวมกันสนายคุมทหารยกไป โฉวหลดค้อฮานก็จัดทหารพร้อม
 ยกมา

ฝ่ายชองกงนงคดการที่จะเข้าหักชบวนค่ายรบอยู่ จิวว่าวนนเบนวัน
 ชาติทองฤกษ์บนชอบกลข้าศึกคงจะยกมาตีค่ายเรา พุดยังไม่ทันขาดคำพวก
 ฮวนกยกมาถึง ชองกงเห็นทวงทสับสนนักตกใจจึงลาถอยกองทัพ โฉวหลด
 ค้อฮานเห็นได้ที ขบทหารเขารุกไล่ฆ่าพันทหารพวกชองกงเจ็บบวดยหลายนาย
 ต่างล้มตายเป็นอันมาก โฉวหลดค้อฮานเห็นได้ชัยชนะก็คุมทหารกลับ ชองกง
 เห็นพวกฮวนไม่รุกไล่จึงรวบรวมทหารกลับเข้าค่ายปรึกษาที่จะสู้รบ

โลวจนหวังว่า ชบวนค่ายพวกฮวนคงจะเข้มแข็งนักจะต้องจัดทหาร
 เป็นกองแยกย้ายยกเข้าตบประดังให้พร้อมกันจึงจะเอาชัยชนะได้ ชองกงได้ฟัง
 เห็นชอบด้วย ครนรุ่งขึ้นเขาก็จัดให้กวนเส็งกับอเอียนเจยกคุมทหารยกแยก
 กันไปตั้งอยู่รวมชบวนค่ายสนเทียบตันทงสองข้าง จัดให้ ฮวยหยง ฉินเหม้ง
 ตึงเผง เอียง ฉินายคุมทหารเป็นกองซ้าย ให้ลมของ ซือเหล็ง ซกเถียว จูตง

สนายคมทหารเป็นกองชวายกไปตั้งอยู่ คอยทำลายธงหน้าประตูชบวนค่ายทั้ง
 เจ็ดแห่ง ไหลชย ชวนสย หงซอง ลกนสนายเป็นกองหน้า ไหลตมม เอียหยง
 เจยะสว เกยเตยน เกยไปหานายเป็นกองหนนยกเข้าทกประตูค่ายทั้งเจ็ดแห่ง
 ครนจตเตรียมการเสร็จนายทหารทั้งปวงกแยกกันไปยังชบวนค่ายฮนเทียนตน
 ขางทิศเหนือ ยกเข้าทำลายธงดำและชบวนค่ายทั้งเจ็ดแห่ง พวกทหารฮวนก
 ออกต้านทานสู้รบเป็นสามารท ทหารฮวน ถองเหลือง รุกไล่ เป็น ตะดุมบอน
 ทหารชองกงทานไม่ได้กลาถอยกลับเขาคาย ทหารฮวนจับลชยได้ฆ่าทหาร
 ชองกงตายเป็นฮนมากเห็นว่าได้ชยชนะก็ไม่ได้ตั้งรักษาชบวนค่ายรบมนอยู่ -
 ชองกงตรวจตทหารตายเสียกว่าครึ่ง ไตวเขียนกัษชองบานเจิมบ้วยกลับมา
 ลชยก็เสียททหารฮวนพวกทวนขอจับไปได้กมความเสียใจนงวตกอยู่

พอทหารเข้าไปแจ้งความทหารฮวนผู้หนึ่งมาหาท่าน ชองกงได้พังก
 ให้พาเข้าไปถามว่าท่านมาด้วยอะไรสิ่งใด ทหารฮวนตอบว่าเงดงวงกวงแม่ทัพ
 ใช้ให้ข้าพเจามาแจ้งกับท่านว่า เดิมท่านจับได้ทหารฮวนมาผู้หนึ่งจะชวน
 แลกเปลี่ยนกนกับลชยท่านจะเห็นอย่างไร ชองกงจึงตอบว่าเวลาพรุ่งนี้เราจะ
 คมตัวทหารฮวนไปแลกเปลี่ยนทหน้าคาย ทหารฮวนก็คานบล่าไป ชองกง
 ปรึกษากับโงวหยงว่า บदनเรากไม่มอบายที่จะทำลายชบวนค่าย แม่ทัพฮวน
 ชวนให้ แลกเปลี่ยน ทหารจาจะตอง เอาทหารฮวนไป เปลี่ยนลชยออกมาแล้ว
 ทูเลารบให้เนนซาไปก่อน ถ้าได้ทจยยกกองทัพเข้าตชบวนค่ายท่านจะเห็น
 ประการใด โงวหยงว่าชงท่านคดการอนนคณก ครนรงชนเขาชองกงกเอา
 ตัวทหารฮวนออกมาส่งให้ทหารของตัวไปว่าการทเปลี่ยนแปลงนกันตามค้ำทมาว่าไว้
 ทหารชองกงก็ไปแจ้งกับเงดงวงกวงตามคาสง เงดงวงกวงได้พังกตว่าตว่าชาง
 มีหน้ามากล่าวได้ จะแลกเปลี่ยนทหารหรือไม่เปลี่ยนกตามใจ ชงจะให้เงดรอ

การศกนน้อยาหมายเลย ถ้าไม่มาทำลายชบวนค่ายเรา ๆ จะยกกองทัพไปฆ่า
 เสดยโหดน ทหารโตพงกมาแจงบชองกงทุกประการ ชองกงกมความวิตก
 กลัวแม่ทัพชวณ จะไม่แตกเปลี่ยน ลชยจึงคमतัว ทหารชวณ ทจบมา แต่เดิมยก
 กองทัพตรงมาหน้าชบวนค่าย ให้ทหารร้องบอกวาจงปล่อยทหารของเรามา
 แล้วเราจะปล่อยทหารของท่านไป ซึ่งการที่จะสู้รบเราหากลัวไม่ จึงดงนกิจ
 แจงความ กโหดทหาร คमतัวลชย มาแตกเอาทหารชวณ กลับยังไม่ ยกออกสู้รบ
 ชองกงกยกกองทัพกลับเขาคาย

อุเชียนเจยกจงวา ขาพเจ้าจะจัดทหารพวกของขาพเจ้าแยกเป็นสอง
 กองยกไปคนละทางเข้าหักชบวนค่าย ท่านจงโหดทหารทั้งหลายแยกเป็นแปด
 กองยกเข้าประตงตชบวนค่ายพร้อมกันคงเอาชยชนะ ได้ชองกงโตพงกเห็นชอบ
 ครนรงเขากจัดทหารเป็นสิบกองยกตรงไปยิงชบวนค่ายสนเทชนตน ชองกง
 ดงโหดทหารแยกเป็นสิบกองเข้าประตงตพร้อมกันทางสดาน ทหารชวณในชบวน
 ค่ายสนเทชนตนทงสดทรวมยสบประตงตรกนออกสู้รบด้วยกำลังแข็งแรง ขา
 พนทหารชองกงตายลงเม่นชนมาก ชองกงเห็นเหลือที่จะสู้รบกล้าถอย ทหาร
 ชวณได้ชยชนะก็ไม่รักได้พากันกลับเขาคายตงชบวนไวคอยรบตามเดิมชองกง
 กบทหารแตกหนีเขาคายตรวจจัดทหารตายเสยกว่าครึ่งกตกใจ จึงโหดงมน--
 รักษาค่ายไวเซมแข็งตรองการที่จะรบต่อไป

ฝ่ายพระเจ้าชองชยจงชองเตทรงวิตกลงชองกงวา ยกกองทัพไป
 บราบขาดกักขานานเป็นประการโตไม่ทรงทราบ จึงรบสงไซโหดงบนน
 ชนนางคุมเสอไปพระราชทานชองกงกบทหารทงปวง เสงบนนกรบเดินทาง
 รอนแรมมาจนถึงคายนชองกง ๆ แจงความกตอกรบเซญเฮงบนนเข้าไปแล้ว
 คำนบกันตามธรรมเนียม เสงบนนบกเขาเดอพระราชทานออกให้ชองกงกบ

พวกทหารตามรบสง แลวจงถามว่าท่านยกกองทัพมาปราบศึกได้ชัยชนะหรือ
 ประการใด ชองกงบอกว่าตงแต่ข้าพเจ้ายกกองทัพมาตีบ้านเมืองเขตแดน
 เมืองฮวนไวทลายตาบเลิกเพราะได้พงบารมพระเจ้าแผ่นดินจึงได้ชัยชนะตลอด
 มา บดนกดอยทพข้าพเจลาดวงเข้าใกล้จะถึงเมืองฮิวจว จึงตงวงวงแม่ทัพฮวน
 คุมไฟรพลมาจัดตงชบวนค่ายฮนเทียบตน ข้าพเจาคุมทหารเข้าหักค่ายปราบชัย
 ถึงสามครั้ง ไฟรพลมตายเป็นอนมาก ไม่มอบายสังใดที่จะยกเข้าตหักจึงได้
 คิดวิตกอยู่

เฮงบนบั้นแจ้งความจงตอบว่าชบวนค่ายฮนเทียบตนนี้จะเข้มแข็ง
 สักเพียงใด ข้าพเจาออกไปตักคองจะมีอบายยกเข้าทำลายเอาชัยชนะได้ --
 ชองกงบิดพงกตใจพาเฮงบนบั้นชนไปบนหอคอย เฮงบนบั้นเห็นชบวนค่ายรบ
 กหวเราะแลงพตว่า วิตกโยกบค่ายเขนชวาพเจาจะธาดาทานคุมทหารยกออกไป
 ทำลายชบวนค่ายสักครั้งหนงพตแลงกชวณกนลงจากหอรบ ชองกงบิดโตะ
 และสุราเลี้ยงเฮงบนบั้นเป็นอนต ครนรุ่งเขาเฮงบนบั้นกแต่งตวลอฮาวอชมมา
 คุมทหารออกจากค่ายตงไปยังชบวนรบแลงกชบทหารเขาตคาย

ฝ่ายเคกหลนายทหารฮวนฝรูกษาประตชบวนค่ายทต เห็นนายทหาร
 แผ่นตนของคุมไฟรพลยกเขาประตต กถองาวชนมาตงอกรบกับเฮงบนบั้น
 ได้สบเพลิง เคกหลแกตงทาแพชบมาทนเขาในชบวน เฮงบนบั้นไมรทกชบมา
 รกได้เขาไป เคกหลเห็นตงนบกชกมาทนกดบ เฮงบนบั้นรกไล่ถลาเขาไปควย
 กาดงยงตวไมทน เคกหลได้ทเอางาวพนถกเฮงบนบั้นตกมาตาย

ขณะนชองกงบตามออกมายนดอย เห็นเฮงบนบั้นเสยทกตมาลอ
 สัญญาให้เลิกทพกลบเขาตคาย ทหารเหล่านนโดยนเสยงมาลอกหนกถบทหาร
 ฮวนรูกไลทนพนทหารของชองกบตายลงอกเป็นอนมาก เห็นว่าได้ชัยชนะยก

กลับมาเข้าชบวนตามเดิม ของกงกมทหารเขาคายจึงแต่งหนังสือบอก
 ขอราชการให้ขนนางถือเข้าไปเมืองหลวงแจ้งกับคัมภีร์ขุนนางผู้ใหญ่ให้นำ
 ขอบความขกราบทูลพระเจ้าอยุ่จงฮ่องเต้มีความว่า "เสงบนบนข้าหลวง
 คมของพระราชทานไปยังค่าย เห็นแม่ทัพสวนตงขบวนรบเข้มแข็งม
 ความโกรธแค้นจงอาสาออกรบ ข้าพเจ้าห้ามปรามก ไม่พบบนค
 ทหารไปดี เสงบนบนเสียทหารฮวนฆ่าตายในกลางศึก คัมภีร์แจ้ง
 ความในหนังสือขกราบทูลพระเจ้าของฮยู่จงฮ่องเต้ ๆ ทรงทราบแฉวงม
 ได้ตรัสประการใดแต่พระทัยคตถึงของกงจะให้สำเร็จการศึกเสีย โดยเร็วแล้ว
 กเสด็จเข้าข้างใน

ฝ่ายของกงครนจัดให้ขนนางถือหนังสือ บอกขอราชการเข้าไปเมือง
 หลวงแฉวงมความวิตกกตจะยกทัพเขาคายค่ายไม่มีอธิบายสิ่งใดกนงตรก-
 ตรองฮยู่จนเวลาคาคกประมาณสองยามเศษจนหลับไปแล้วผนเห็นวามเด็ก
 หยู่ผนหงสวมใส่เสื้อผาสเขียว เดินตรงมายงเตียงนอนคานบของกงแจ้งว
 เนยเนยไซ้โหมมาเชิญท่านไปหาสักครู่หนึ่ง ของกงถามวามเนยเนยฮยู่ทไทน
 เด็กเศษยตอบวามเนยเนยฮยู่ขางหน้าไมได้ โกลศอก บอกแล้วเศษยกนาของกง
 ออกจากค่ายเดินไปครู่หนึ่งถึงบ้ำใหญ่มตนมไม่เรียงรายเป็นหมู่ ๆ มีสะพานคฉา
 สต่าง ๆ กขามสะพานไปยังบ้านใหญ่แห่งหนึ่งขงสร้างโวงตงาม เด็กเศษยก
 นาของกงเข้าไปในบ้านตรงไปถึงแท่นเนยเนย ของกงเห็นเตยนเฮยนหนึ่ง
 เขยนมผวเศษนงอยบนแท่นกคกเขาคานบเบนนนค

กิวเตยนเฮยนหนึ่งเนยเนยจงถามของกงวว่า เดมเรากได้ไหดาทรบ
 พชยสงครามโวงชานานหลายปี เหตุใดจึงไม่อตส่าหตรวจตราดให้ถวนถจะได
 รัในการศึก ของกงกคานบแจ้งความวามเดมเนยเนยให้ตารบพชยสงครามแก่
 ข้าพเจ้าโวงชานานพระคณเบนทยง ข้าพเจ้าได้ตารบพชยสงครามอยู่เดมอ

เป็นนิตย์มิได้ขาด เจ้าแผ่นดินของให้ข้าพเจ้ายกกองทัพมาปราบพวกชาติก
 บัดนี้คงวงกว้างแม่ทัพสวนยกกองทัพมาตามทางจัดตั้งชบวนค่ายสนเทียมนต
 กางกันไว้ ข้าพเจ้าคุมทหารและไพร่พลเข้าทำลายชบวนค่ายก็ปราศภัยแพ
 ทงสามครั้งเสียดทหารเป็นอันมาก ไม่มีอุปบายสิ่งใดจะทำลายค่ายจึงได้มีความ
 วิตกนึกเนยเนยได้โปรดช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด ก็วเทียบเขียนหนังสือเนยเนยจึงว่า
 ชิงชบวนค่ายสนเทียมนตนั้นเข้มแข็งนักถูกในตำรับพิชัยสงคราม ถ้าจะทำลาย
 ชบวนค่ายต้องให้ธนูธนูธนู ธาตุไฟ ธาตุดิน ธาตุไฟ กับต้องรู้จักษมนฤกษ์ต่าง
 จึงจะทำลายชบวนค่ายนั้นได้เราจะขแรงให้อย่าได้วิตกเลย ช่องกงยกยุด—
 ก็วเทียบเขียนหนังสือเนยเนยบอกวา ชบวนค่ายสนเทียมนตนั้นเห็นอนนเป็น
 ธาตุน้ำ ทหารสวนได้เสือกางเกงตาอยู่ประจำประตูทั้งเจ็ดแห่ง ซึ่งธาตุน้ำ
 สด้าเป็นมิตรแก่กัน ถ้าจะยกเข้าทำลายชบวนค่ายทิศเหนือนี้ ต้องจัดทหาร
 เจ็ดนายสวมใส่เสื้อผ้าเหลืองยกเข้าชบวนค่ายทั้งเจ็ดประตู กับจัดทหารอีก
 อีกเจ็ดนายสวมใส่เสื้อผ้าเหลืองเป็นกองหลังยกหนุนเข้าประตูต ด้วยศตากับ
 สเหลืองคอธานากับธาดตนเป็นกาลกรรณกนจึงจะทำลายได้ ซึ่งประตูค่าย
 ทิศตะวันออกนั้น ธาตุไม้ เป็นมิตร กับสีเขียว ถ้าจะยกเข้าหักค่าย ต้องจัดทหาร
 ใส่เสื้อกางเกงสีขาวยกเข้าประตูตจึงจะเอาชัยชนะได้ ซึ่งทิศตะวันตกนั้นธาตุ
 ทองเป็นมิตรกับสีแดง ต้องจัดทหารใส่เสื้อกางเกงสีแดงคอธาดไฟ เป็น
 กาลกรรณกนกับธาดทอง ยกเข้าประตูตจึงจะทำลายค่ายทิศตะวันตกได้ ซึ่ง
 ประตูค่ายทิศใต้นั้นธาตุไฟเป็นมิตรกับสีแดง ต้องจัดทหารใส่เสื้อกางเกงสีดำ
 คอธาดน้ำเป็นกาลกรรณกนกับธาตุไฟ ยกเข้าประตูตประตูชบวนค่ายทิศใต้ก็คง
 เอาชัยชนะได้ ซึ่งกลางชบวนค่ายรบนนธาตุตนเป็นมิตรกับสีแดง ต้องจัด
 ทหารใส่เสื้อกางเกงสีเขียวคอธาดไม้ เป็นกาลกรรณกนกับธาดตนยกเข้ากลาง

ชบวน จัดทหารออกสองพวกไล่เสือกางเกงสตา ๆ แยกไปตีค่ายไทเอียง ค่าย
 ไท้อมสองข้างซ้าย-ขวา กับจัดทหารออกยดบศึกองเตรียมคบเพลิงไว้ให้พร้อม
 จงแยกเข้าประตงตีชบวนค่ายในเวลากลางคืน ไท้กงชนสินฮานคาถาบันดาล
 เป็นลมพายุใหญ่พัดกลามตหงอากาศ พวกทหารเรากรกไล่ทำลายชบวนรบ
 เข้าไปจนถึงค่ายเจ้าเมืองไตเหลียว การทงปวงกจะเส้าเรจความปรารถนา ชง
 เราชแวงไท้ทงนจจ่าไว้กลับไปจัดการเสีย โดยเร็วพูดแลวกให้ศิษยนาชองกง
 มาส่งยงค้ายชองกงกตกใจตน

ขณะนั้นจวนจะสว่างแวงวากวเทยนเฮยหนงเนยเนยชแวงอบายให้
 จ่าไตทกตงในความผนกยนตยงนถ รมลจจากเตยงคกเขาคานบแลวกแวง
 ความไห้ใจทงชนแลฟง และทปรกษาการ ทงปวง เตรียมเกวยนยดบสเดิม
 บรรจขอเพลิง และคบ ไร่พร้อมแลวกจัดให้ ตงเผง นายทหารเอก กับทหารรอง
 เจตนายคอ จตง ซอจัน ฮาวเผง เตงฮย เฮยนสน เบหลิน มกชนคมทหาร
 แต่งตวสเหลดองยกเขาดประทค้ายเจตแห่ง ซางทศเหนือไหลมชองคมทหาร
 รองเจตนายคอ ซอเหลง มกทอง ฮงชน ชงลบ ตนตค เฮยชน เฮยหลมกับ
 ทหารแต่งตวสชวดยกเขาดประทค้ายซางทศตะวันออก ไหลนเหมงคมเลาตง
 ลุยเหง ตงเทงกยง ยเตงกก จวทอง เกงฮอง เตงตคชนทหารรองเจตนายกับ
 ทหารไล่เสือกางเกงสแดง ยกเขาดประทชบวนค่ายเจตแห่ง ทิศตะวันตกให้
 ฮูเฮยนเจยกคมทหารรองเจตนายคอ เฮยจ ชกเถยว ฮนทอ เฟงก ชงเมง
 โจวเฮยน โจวยนกับทหารแต่งตวสตายกเขาดประทชบวนค่ายเจตแห่ง ทิศใต้
 จัดไท้กวนแสงกับฮวยหยง เตยเซง ลเฮง ซาจัน ชวนจัน เซยชอบนเจตนาย
 คมทหารแต่งตวสชวยยกเขาดกลางชบวนค่ายฮวน ไหลตชม มตง เฮยทง
 เจยะสว เจยวเทง ชวฮกนายทหารทงเจตกับทหารแต่งตวสต่าง ๆ สดบกันยก

เขาคายไทเอียง ฝ่ายชาย จัดให้นางโฮ้วซาเหนีย นางโก้วต้วชอ -
 นางซงยเหนีย เฮงเฮยไฮ้ว ซงซัน เตยแซ ชวเค่งทหารท่งเจดกับทหารแต่งตัว
 สลบลต่าง ๆ ยกเขาคายไทอมฝ่ายขวา ให้โลวจุนหัง เฮียนเซ็ง ล้อฮวง
 กวนเส็ง เกยเตย เกยไปวนายทหารท่งหกกุมทหารยกไปทำลายค่ายเจ้าเมือง
 ไต้เหลียว จัดให้ลชย ฮวนสย เปาหยก หงของหานายคุมแถวชนเชอเพลิง
 และคบไฟยกไปคอยอยู่แล้ว ให้นายทหารทชานาญทางนายกเขาชวยประตงต
 ทงสดาน ครนจตการพรอมแล้วคอยเวลาดูฤาใดฤกษตกจะยกเขาคในตอน
 กลางคน

ฝ่ายจตงวนกวงแมตพชวนไม่เหนชองกงยกกองทัพมาตี จึงใช้ให้
 ทหารมาตทหนาคาย ไม่เหนชองกง จตการสังโต ก็กลับไปแจ้งความแก่ - -
 จตงวนกวง ๆ กนงอยู่

ฝ่ายชองกงครนถจวนฤกษตเวลากกลางคนจะยกเขาคชบวนค้าย จึง
 ส่งทหารทงปวงว่า เวลาคาวนนจพงปัสญญาเป็นสาคณุยกเขาคประตงทงส
 ดาน ครนเวลาคตสองขวมชองกงยกกองทัพออกจาคค้ายตรงไปถิงสนามรบ
 ก็แยกทัพเป็นสองไปประจำอยู่ตามทิศพรอมกัน ชองกงจึงให้เป่าปัสญญา
 ชน นายทหารทงตองกยกเขาคประตงทงสดาน กงชนตนักอานมนตคาคา
 บันดาลเป็นลมพายใหญ่พตกล้ามตมวทงอากาศ หอบเขาคตาและกรวดทราย
 ปลิวมาตงท่าฝน ลชยกบทหารและไพร่พลกคุมแถวชนเชอเพลิงคบไฟหักเข
 คายเขาเชอเพลิงและคบไฟตตชน นายทหารทงปวงกยลเขาคประตงตพรอม
 กนทงสดาน ไฟตคค้ายสว่างเสยงฟ้าและทหารออองกองทัพพวกฮวนตกใจ
 แตกตนักนเป็นอลหม่าน

ฝ่ายเงี้ยวเงี้ยวแม่มพอนหลับอยู่ในค้ำย โดยนเสียงพาดนทวนไหว
 หงส์ตกตกใจออกรอชนมา เห็นไฟติดเข้ามาถึงหน้าค้ำย กวณแสงกรุกได้
 เขามา จึงดงวนกวงขบมาตรงเข้าเอาทวนแทง กวณแสงเอาทวนร้บรบก้นเป็น
 สามารถ เตยเซ่งตรงเข้าเอาก้อนค้ำยวางทวารของงดงวนกวงแตกกระจาย
 ลีเอง ชาจันกับพวนทหารไล่พันชนาบเข้าไป จึงดงวนกวงเห็นทหารของตัวล้ม
 ตายไม่มีผู้ใดช่วยจึงชกมาหนีไปข้างทิศเหนือกวณแสงกรุกขบมาได้ตาม ฮวยหยง
 ตรงมาเอาเกาทัณฑ์ยิงถุกหลังงดงวนกวง กวณแสงไล่มาทันเอาง้าวพันถุกบัว
 งดงวนกวงพลตตกจากมา ฮวยหยงตรงเข้ามาแย่งเอามาตของงดงวนกวงได้
 เตยเซ่งเอาทวนแทงถุกชายโครง จึงดงวนกวงแม่มพอนมีกำลังและฝีมือเข้ม
 แข็งกร้างแต่ถุกอาวุธหลายแห่งเจ็บปวดเหลือทนก็ขาดใจตาย

ฝ่ายลิตชัมกับบสงคมทหารเข้าหกกค้ำยไทเอียงตนมายช้ายเฮลตตตง
 อยู่ในค้ำยไม่ทรตัวโดยนเสียงฮอฮองกตกใจออกจากค้ำย เห็นวาเสยทกคดจะ
 หนี พอบสงรูกเข้ามาทันเอาง้าวพันถุกคอเฮลตตตงขาดใจตาย ลิตชัมกับ
 ทหารกรุกกระชนเขาค้ำย บุตรชายของเฮลตตตงเห็นบิดาตายก็พากันหนี
 ลิตชัมกับทหารก็เข้าฆ่าพันทหารและพวกฮ้วนตายลงทงสนแลวกรุกได้เลยไป

ฝ่ายนางเทยงสวกงจูอยู่ในค้ำยไทอมข้างขวา โดยนเสียงฮอฮองกตกใจ
 ถออวอ ชนหลงมา พอนางโฮ้วชานเหนยกับทหาร รุกได้ เขามารบกับ —
 นางเทยงสวกงจูได้หลายเพลง เฮงเฮยโฮ้วตรงมาจับนางเทยงสวกงจูได้
 นางโก้วต้อชอ กับนางชงยเหนย ก็เข้าทาดวยค้ำย ได้พันทหารหญิง พวกฮ้วน
 แตกกระจาย พอชงชน เตยเซ่งทนนกระชนเขามารุกได้ฆ่าพันชนาบไป

ฝ่ายโลจันทงกับทหารตรงเข้าหกกค้ำยใหญ่ เกยเตยง เกยไปวเข้า
 ทวารายของฤชบนเสยแลวได้ฆ่าพันฮ้วนสน ถุกฮองเงาเมืองไตเหลือวตกใจ

มความกลดของนก ขุนนางนายทหารส่วนนกช่วยกันป้องกันปากกของเจ้าเมือง
 ไตเหลียวหนีไปทางทิศเหนือ ทหารช่องกงตประดงเขามาทางสวน ชาวพัน
 ทหารพวกชวณอยู่จนจนสว่าง ทหารชวณยศบหมนตายลงทงตน ช่องกงได้
 รัชชนะพวกชวณ ก็มาลขอสัญญาณยกกองทัพมาค้าย นางไฮ้ซาเห็นจับได้
 นางเทียนสวกงจับตรสาวของลงจกกของเจ้าเมืองไตเหลียว โฉวจนหงจับได้
 เชลดตัดทวนนายทหารชวณผหนึ่ง จตงจับได้เคกลชดเซงทหารชวณผหนึ่ง -
 อาวเผง เตงฮย เบहनสามนายจับได้เซียวไตกวนทหารชวณผหนึ่ง เฮยหลม
 ตนตจับได้ฮยตตทหารชวณผหนึ่ง ตงเทงกย ังยเตงกกจับได้เกาบวทหารชวณ
 ผหนึ่ง ฮนทอ เผงกจับได้ลยชนเตกเสยทหารชวณผหนึ่ง ตามบรรดาพวก
 ทหารเหล่านตตศระพะพวกทหารชวณได้มาทกคน ช่องกงกใหจตบญชความ
 ชยบไวทงตนกบเอาตวทหารทจับมาทงแปดนายมอบใหเตยวคุมตขนนางจาง
 ไวมนคง แลวช่องกงกพททหารและไพร่พลอยู่ ณ ค้าย คอยพงชาวเจ้าเมือง
 ไตเหลียวหนีไป

ฝ่ายกของ เจ้าเมืองไตเหลียว นายทหาร บองกน พาหนีไปเจ้าเมือง
 ฮิวจวไตตงมพระราชานาทเซงเทนไวเซมเซง ลงจกกของมความวตกยงนก
 ไมรู ทจะคตประการ ไตตองรักษามเมืองนงอยู่ ช่องกงแจงวาเจ้าเมืองไตเหลียว
 หนีเขาเมืองฮิวจวบคตประตตงมนเกณตทหารและไพร่พลรักษาไวกวตชนกยก
 กองทัพตรงมายงเซงกาแพง ตงค้ายเรียงราย ลอมเมืองฮิวจวไวแนหนาแลว
 ช่องกงใหเตรยมบันไดทกและเครื่องสำหรับทจะบนกาแพงทกวัน

ฝ่ายลงจกกของเจ้าเมืองไตเหลียว เห็นช่องกงยกกองทัพมาลอม
 เมืองไวมนคงกตกใจจึงประชมขนนางผู้ โหญ่ผู้นอยพรอมปรกษากนวา ตงแต
 ทวคกสงครามมากมแต่ปราชยพายแพเสยทหารและไพร่พลเป็นอนมาก บคน

ของกงยกกองทัพมาล้อมเมืองไว้เราจะคิดผ่อนปรนประการใด ขุนนางทั้งปวง
 เห็นพร้อมกันแจ้งความว่า การครองนบนการจวนตัวที่จะคิดแก้ไขอย่างอื่น
 ถ้าแมนยอมสามภกตเสียโดยดั่งจะตบร้อนได้ ลงจากกองใต้พงขุนนางขแจ้ง
 กเห็นควรจงส่งให้เขียนยอมสามภกตชกชนบนกาแพงทัพ จดให้ขุนนาง
 ผู้ใหญ่หรือชนาตย์ออกจากเมืองมาพดจาโดยดัด ของกงจึงพาขุนนางสวนมา
 แจ้งกับเตยวคมิต ตามซึ่งลงจากกองเงาเมืองใต้เหลยวใช้ใหม่ทุกประการ
 เตยวคมิตว่า ซึ่งยอมสามภกตนบนการใหญ่สำคัญมากจะวากลาวตามกำลัง
 เราทวนนนไม่ได้ ให้ลงจากกองเงาของท่านแต่งให้ขุนนางถ้อหนึ่งสอยอม
 สามภกต เขาไปเฝ้าเงาแผ่นดินของ ไททรงทราบ ถ้าไปรดยกโทษ ทงปวงเสีย
 แลวพวกเราจึงจะยกกองทัพกลับไป ขุนนางสวนใต้พงกลากลับเขามองฮวงจว
 แจ้งกับลงจากกองตามคาเตยคมิตความมาทุกประการ ลงจากกองใต้พงจง
 ประชุมขุนนางทงปวง พร้อมกัน ปรัชษาคความ ทเตยวคมิตพดมานน จะดการ
 ประการใด

ทุกเย็นขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายไทโรแจ้งความว่า ครองนบนการร้อน
 เตยวคมิตกับของกงยังไม่ยอม ทคายนนเตรียมการจะยกเขาพงกัวแพง ฮยว
 กระนนเลย ท่านจงจัดทรัพย์สงของเงาของทงปวง ข้าพเงาจะนำออกไปให้
 ของกงฮอนวอนขอฮยาไทยยกกองทัพเขาทาดายเมืองกอน แลวจงแต่งหนงสอ
 กับเครื่องบรรณาการเข้าไปเมืองหลวง เอาทรัพย์สงของเงาของไปให้ชวเกีย
 ทองกวน กอิกว เอียเจียนสนาย ซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ออนวอนให้ช่วยกราบ
 ทลยกโทษเสียขอเป็นไมตรี ถ้าจการตงนจงจะตบร้อนได้ ลงจากกองกเห็น
 ชอบ จึงมอบเงา ทอง ทรัพย์สงของให้ทเกียน คมออกจากเมืองตงมายงคาย
 ของกงแจ้งความกตฮนรบเขาไปข้างในจตไทหนงคานบนกนตามธรรมเนยมแลว

ทเถยนจ้งแจงวาลงจกกอองไซไหซาพเจานาเงนทองสงของทงปวงมาคานับ
 ทานวา การครงนภยอมสามภกตแลวแต่จะตอมทงสอเขาไปเมืองตงเกย
 กราบทลเจาแผนคณของไหทงทราบตามคเวยคุมตกอน ทานจ้งตรอไว
 สยาเพงยกเขาทาลายเมืองราชฎรจะไดรบความเดอตรอนตอไป ทานจ้งได
 เมตดาเกด ซองกงจ้งตอบวาลงจกกอองยอมสามภกตแลวชงจะแตงให้—
 ขนนางถอทงสอเขาไปออนนอมนน เราจรรอคอยพงรบสงตามแต่จะโปรด
 เทตไตจ้งจตเขาเงนทองสงของมาไหตงนมตถกเราทรอ จงเรงเอากลบไปเสย
 โดยเรว ทเถยนไตพงกอบอายรบชนเงนทองกลบเขาเมืองแจงความไห
 ลงจกกอองพงทกประการ

ลงจกกอองจ้งประชมขนนางทงปวงมาพรอมกัน ปรกษาการแตง
 ทงสอกบจตเงนทองสงของบรทกเกวียนพรอม แลวจดไหทเถยนขนนาง
 ผูใหญ่กับขนนางรอง สิบทานาย คมทงสอ กับสงของเงนทอง เขาไปเมือง—
 ตงเกย ทเถยนกับขนนางสิบทานายคานับลาไตเหลยวอองออกจากเมืองสวจว
 ตรงมาคายซองกงกอน ซองกงจจตไหเชยวเหยยงกับชาจัน ถอทงสอบอก
 ซอราชการเขาไปกับทเถยนตวยกัน ทเถยนขนนางฮวนกับเชยวเหยยง ชาจัน
 กอออกจากคายเดนทางไปหลายวณตงเมืองตงเกย ทเถยนก็เอาเงนทองสงของ
 ไปไหชวเกย ทองกวน กอถว เอยเจยนขนนางตนายออนวอนไหชวยในการ
 เรองนตวย ชวเกยก็ไหทเถยนขนนางฮวนพักออย ณ กงกวนกอน แลวชาจัน
 เชยวเหยยง กนาทงสอ บอกราชการ กับทงสอ ยอมสามภกตททเถยน—
 ขนนางฮวนถอมานนไปมอบไหเจาพนักงานแลวกลบมาพักออย ณ กงกวน

ฝายชวเกย ทองกวน กอถว เอยเจยนตนายนเบนขนนางสอพลอ
 ประจบประแจจะเอาแตเงนทองทรพยสงของฝายเตยว ครนไตเงนทองของ

ตั้งจุกอกของไว้มากแล้วกรบพระจะช่วยครนพระเจ้าของฮยจงฮองเตเสด็จออก
 ชวเกย ท้องกวน กอกว เขยเจียนกับขุนนางทงปวง ก็เข้าเฝ้าคุกเข้าถวาย
 บังคมพร้อมกัน แล้วคมัดไซ้กับท้องกวนขุนนางเจ้าพนักงานภนาหงส์บอก
 ขอราชการขนกวางทลว่า ขอขงยกกองทัพไปปราบซาคกเมืองไต้เหลยว
 เจ้าเมืองไต้เหลยวแตกยับไปถึงเมืองฮิวจิว ขอขงยกกองทัพเข้าล้อมเมืองไว้
 แนนหนาซงเมืองฮิวจิวนนเหมือนตักอยู่ในเงอมมอแล้วบดินเจ้าเมืองไต้เหลยว
 ยอมตามภกตและจตให้ทเกยขุนนางถอหงส์มาฮอนนอมยอมตามภกตถา
 ถึงกำหนดจะจตเครื่องบรรณาการเข้ามาค่านบทุกบมให้ชาติได้ ขอขงยกกอง
 ทพิกลบมาอย่าให้ไพรบ้านพลเมืองได้รับความลำบากเลยสดแล้วแต่จะโปรด
 ของฮยจงฮองเตได้ทรงทราบในหนังสือจตรสกับขุนนางทงปวงว่า บดิน
 พระเจ้ากอกของเจ้าเมืองฮวนแตงขุนนางถอหงส์เข้ามาจตวการบ้านเมือง
 จะขอยอมชนเป็นอาณาเขตตามประเทศราชซึ่งอยู่ในแคว้นแคว้นแผ่นดินของ—
 ทานทงหลายจะเห็นประการใด

ชวเกยขุนนางผู้ใหญ่ได้รับเงินทองสิ่งของเจ้าเมืองไต้เหลยวไว้ จึง
 กรวบทลว่า ตงแต่โบราณมาเมืองทไมไต้ชนในแคว้นแคว้นแผ่นดินของกมมาก
 บดินเจ้าเมืองไต้เหลยว ยอมตามภกต เขามาชนอยู่ในอาณาเขต ถาถึงกำหนด
 จะจตเครื่องบรรณาการเข้ามาถวายซาพเจ้ากเห็นด ควรที่จะรบเอาเมือง—
 ไต้เหลยวไว้เป็นขอบชนธเดมาให้ชองขงยกกองทัพกลบมาเสยอย่าให้ราษฎร
 ไพรบ้านพลเมืองได้รับความเดือดร้อนต่อไป พระเจ้าของฮยจงฮองเตได้ทรง
 พงกเห็นชอบ จึงรบส่งให้ทเกยขุนนางฮวนมาเฝ้าคุกเข้าถวายบังคมแล้วเบด
 ผนกหนังสือออกอ่านใจความว่า ข้าพเจ้าเอลคตศฮยเจ้าเมืองไต้เหลยว
 กรวบทถวายบังคมมายังพระเจ้าแผ่นดินขง ผู้เป็นใหญ่ ยงกว่าเมือง

ของเจ้าเมืองไต้เหลียวไวเป็นอันมาก ช่วยทูลพระเจ้าชองฮยจงฮ่องเต้ จึง
โปรดยอมให้เจ้าเมืองไต้เหลียวตามภักตเป็นข้าขอบขัณฑ์เดมา ชองกงไต้ฟง
ก็ถอนใจใหญ่แล้วพูดว่า การทงนมใช้จะโทษเจ้านายของเราเมื่อใด ข้าพเจ้า
นอศสาททาราชการฉดองพระเดชพระคุณมาชานานความชอบกไม่มี ควร
แล้วหรือขุนนางผู้ ใหญ่เห็นแก่เงนทองทรัพย์สินของเขาแต่ความตชนกราบทูล
กตบเกลอนเตยสน ข้าพเจ้าจึงมความ โทมนั่นน้อยใจนัก ชกไท่ฮวยว่าทำน
อย่าเสียใจเลย ถ้ากลับเข้าไปเมืองหลวงข้าพเจ้าจะช่วยกราบทูลให้ทรงทราบ
ชองกงจึงวาทวอกข้าพเจ้ารอยแปดคนชอตรงต่อแผ่นดิน ทาราชการฉดอง
พระเดชพระคุณ โดยสุจริตมิได้คิดแปรปรวน บรรดาพนองก็ได้รับความลำบาก
เหน็ดเหนื่อย ทงสน ไม่ควรจะเป็นเช่นน แล้วก็ใช้ให้ทหาร ไปแจ้งกับเจ้าเมือง
ไต้เหลียวว่า บदनมรสงมาถึงให้เตรียมการคอยรับ ลงจากของแจ้งความ
ก็จัดแจงการไวพร้อม ครนรงชนเซาชองกงจัดไท่กวนเส็ง ลิมชอง ฉินเหม็ง
ฮูเซียนเจยก ฮวยหยง ตงเผง ลีเอง ชาจัน ลือฮวง กวยเส็งสืบนายกับทหาร
ตามพนแหหนงสอรบสงกับชกไท่ฮวยออกจากค่ายเข้าไปในเมืองฮิวจิ๋วราชภูร
พวกชวนชาวเมืองตง ไต่เคเรองบุชาเรียงรายไปจนถึงหน้าเมือง เช็ดตตฮย
กับขุนนางทงปวงออกต้อนรับทางประตูนำหมงทศ ไต่เชญหนงสอรบสงตงบน
ไต่เจตฮูปเตยนค่านับแล้วก็เชิญชกไท่ฮวยเข้าไป ไท่หนงทสมควรค่านับกันตาม
ธรรมเนียมทหารชองกงสืบนายขนเรียงรายฮยสองข้างซ้าย-ขวา เช็ดตตฮย
เจ้าเมืองไต้เหลียวกับขุนนางชวนทงปวงขนอยข้างหน้า ชกไท่ฮวยก็เบตผนก
หนงสอรบออกอ่านใจความว่า “พระเจ้าชองฮยจงฮ่องเต้มรสงมาถึง
เจ้าเมืองไต้เหลียว ด้วยพระเจ้าแผ่นดินแต่ครั้งก่อน ๆ สบมาห่มเมือง
ทงปวงยอมมีเจ้านายคุ้มครองรักษาอยู่ทุกประเทศ ชงเจ้าเมือง—

ได้เหลียวบังอาจไม่คิดลงตัวว่าเป็นเมืองเล็กน้อย คมทหารยกเข้ามา
 ตหัวเมืองปลายเขตแดนหลายเมือง โทษผิดมากต้องที่จะกำจัดเสีย
 โหล่น แต่ทรงฟังหนังสือทขอมสามภกคเห่นวาราษฎรไพร่บ้าน –
 พลเมืองจะมีความเดือดร้อน จึงได้ยอมให้เมืองได้เหลียวไว้เป็น
 ขาขอบขันธเสมาอาณาประชาราษฎรจะได้มีความสุข ให้เจ้าเมือง
 ได้เหลียวก็กรักษาบานเมืองสืบไป ชงทหารสวนทของกงจับไว้ได้
 ให้ชองกงมอบคนให้เจ้าเมืองได้เหลียวตามเดิม แล้วให้ยกกองทัพ
 กลับมาเมืองหลวง” เสดตตตชยเจ้าเมืองได้เหลียวกับขุนนางได้ฟังรับสั่ง
 กัดใจคกเขาคำนบตามธรรมเนียม แล้วจัดโต๊ะและสุราเลี้ยงชกไทยวยกับ
 ทหารเบนนอนดแล้วให้พักอยู่ ณ กงกวน

ครนรุ่งชนเขาตงจูกกชองกให้ทเกยนขุนนางผู้ใหญ่ออกมาเชิญ –
 เตยวคุมตกับชองกงเขาไปในเมือง ชองกงจึงปรกษากับโงวหยงว่าท่านจะ
 เห่นประการใด โงวหยงว่า การทกทกนจะไว้ใจไม่ได้ด้วยเมืองสวนกับเมือง
 หลวงเป็นชาติกกันตวทวนเป็นแม่ทัพ ไม่แจงวามายนจะคตอ่านประการใด
 ท่านจงให้เตยวคุมตเขาไปพงดวเจ้าเมืองได้เหลียวยอมสามภกคจรงหรือจะ
 คิตแปรปรจนประการใด ชองกงได้พงกเห่นชอบ จึงให้เตยวคุมตเขาไป
 เมืองพบกกับชกไทยวย แล้วตงจูกกชองกจัดโต๊ะและสุรามาลยงเตยวคุมต
 ชกไทยวยเบนนอนด เจ้าเมืองได้เหลียวจตงเงินทองทรพยตงชองทมราคาให้แก
 เตยวคุมต ชกไทยวยเบนนอนมากครนรุ่งชนวนทสาม ลังก กกชองจตให้
 ขุนนางผู้ใหญ่นอยสงเตยวคุมต ชกไทยวยออกจากเมืองมายงคายแล้วจตให้
 ทูเกยนเอาเงินทองมาให้นายทหารของชองกงทกน แล้วชองกงจึงให้ทหาร

ถอดนางเทยนสวองจกบทหารสวนเหล่านมอบแก่เจ้าเมือง ไตเหลียววทงสน
 กัณฑ์ ให้ชกโทช่วยและเตียวคิมตแยกเป็นคนละกองกลับไปเมืองตงเกีย
 ก่อน แล้ว-ซงก่งไซไททหารเข้าไปในเมืองฮิวจิว แจงกับลงจกของวา
 ให้ขุนนางผู้ใดออกไปพูดจากนักก่อน ลงจก กกของกไทฮิวจิว ซอนกับทเกียน
 ขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายชาย-ขวาออกจากเมืองมาคานบซงก่งยงคาย ซงก่ง
 ตอนรบขุนนางทงสองตามธรรมเนียมแล้ววา ซงเวายกกองทัพมาตรงนหมาย
 จะฆ่าพนทำลายบ้านเมืองเสียให้ราบจิงจะยกกองทัพกลับมาใช้จะอยากเอา
 ใจเป็นอาณาเขตเมื่อใด เพราะด้วยพระเจ้าแผ่นดินของเจ้านายของเรารบตั้ง
 ให้เอาใจเป็นข้าชอบช่นอเส่มากเพราะวาสนาของเจ้าเมืองไตเหลียววยอมอยู่
 ขุนนางและไพร่บ้านพลเมืองจึงพลอยได้ความสุข บัดนี้เราจะยกกองทัพกลับ
 เข้าไปเมืองหลวง ทานทงหลายจงอดสาห์ของกนรักษาบานเมืองตามประเทศ
 ของตัวอย่าให้อาณาประชาราษฎรมความเดือดร้อนได้ ประการหนึ่งถึงกำหนด
 จงไปจมก้องตามประเพณีแล้วอย่ามีใจกำเริบ ยกกองทัพหลวงแดนเขาไปย้าย
 ในอาณาเขตแผ่นดินของเหมือนแต่ก่อนอก ความเจริญก็จะมแก่เมือง-
 ไตเหลียววสืบไป ขุนนางสวนทงสองรบคานแล้วกคานบลาซงก่งกลับเขาเมือง
 ฮิวจิวแจงให้ลงจกของฟงทกประการ

ซงก่งจิงจัดให้กองทัพพวกทหารหญิงยกหลวงหน้าไปก่อนแล้วไซให้
 ทหารคัดเลือกเอาแผ่นดินลามาทำบาย ให้เซียวเหยียงแต่งคำโคลงด้วยเรื่อง
 เมืองไตเหลียววยอมสามภักคแก่พระเจ้าแผ่นดินของ มคกราชบ เดือนจัน
 คินให้กรมไตเกียนสลกเป็นอักษรจมลงในแผ่นดินลา แล้วเอาไปตงใจทเซงเขา
 เมาชิวไกลกลับเมืองยงเซงด้วยประมาณทางสบทาล ซงก่งกจัดทัพใหญ่เป็น
 ทัพกองจะยกเดินทางไป

ค่านับ ลุตซิมจึงเอาเงินทองส่งของให้กับอาจารย์ ตจินเจียงเลาว่า เงินทอง
 ส่งของเหล่านี้ได้มาด้วยการไม่สุจริตไม่ควรเราจะรับ ลุตซิมอุทธรณ์ว่า
 เงินทองนี้เป็นของพระราชทาน ข้าพเจ้าเก็บรวบรวมไว้มิใช่ได้มาด้วยผิด
 ธรรมเนียมขอท่านจงรับเอาไว้ใช้สอยต่อไปเถิด ตจินเจียงเลาอาจารย์เสีย
 อุทธรณ์ศิษย์ไม่ได้กรบไฉนแล้วบอกกับลุตซิมว่า เราจะเอาเงินทองของเจ้านน
 สร้างศาลไว้ ในศาสนาให้ลบล้างบาปกรรมที่เจ้าทำให้เบาบางลงไปจะได้
 สำเร็จเป็นเซียนโดยเร็ว ลุตซิมได้ฟังกยนตคึกเขาคำอาจารย์ ของกงจงถาม
 ตจินเจียงเลาว่าข้าพเจ้านับไปจะเป็นประการใดบ้างขอท่านจงชี้แจงให้ทราบ
 ตจินเจียงเลาผู้พิเศษ ได้ฟังของกงถามพิเคราะห์ตกทราบความตาม
 การทำนายจึงเขียนคำโคลงให้กับของกงมความว่า "มณฑลหม่หนงบนเป็น
 วงกลมอยู่บนอากาศ แต่บางทิศตะวันออกบนแหวงท่านคคการส่งโด
 กกลสมความปรารถนา" ครั้นเขียนคำโคลงแล้วจึงว่า ความที่ท่านถาม
 นานไปข้างหน้าคคจะรู้ ของกงได้ฟังคำโคลงไม่แจ้งว่าจะเป็นการใด
 จึงอุทธรณ์ว่าข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ขอท่านจงชี้แจงให้ทราบ ตจินเจียงเลา
 การส่งนเป็นความลับจะให้บอกนั้นไม่ได้ ถ้าสืบไปภายหลังจะเห็น แล้ว
 พุดกับลุตซิมว่า ตั้งแต่เจ้าจากเราไปช้านานละการที่จะปฏิบัตทางสำเร็จเสีย
 อาจารย์จะบอกไว้สืบไปภายหลังถ้าพบคนขอแะ ขอละกคจะจับได้ ถ้าพบปะ
 นารองนนแหละตวจเจ้าจงจะสำเร็จเป็นแน่ ลุตซิมกคานับรับคำอาจารย์—
 ของกงกับลุตซิมและพนองกคคเขาค่านับลาตจินเจียงเลาอาจารย์ออกจาก
 วัดเขาเงาไท้ชีวิตตรงมายังคาย ของกงกเลาคความที่ตจินเจียงเลาผู้พิเศษเขียน
 คำโคลงทำนายไว้ให้ โงวหยงกับ โฉวจุวหงฟังทุกประการแล้วของกงก็ไท้—

ยกกองทัพใหญ่เดินไปหลายเวลาถึงตำบลวังลมโต้ว ช่องกิ่งยวบย่นหลังมา
เห็นนกหงส์หงนบนแตกต่นมาเป็นอนดบกันเหมือนนกบทุกครงกสงสยกับ ไดยน
เสยงทหารอองกหยดมาถามว่าเหตุอะไร ทหารแจงวาเฮยนเซงนพเพงจะ
หตยงเกำทณทครนเห็นฝูงนกบินมาเป็นลาคับ เฮยนเซงกเฮาเกำทณทชยง
ถูกนกตกลงมตายหลายตัว ทหารพากันสรรเสริญเฮยนเซงออยออง ฝูงนก
ก็แตกต่นกระจายไป ช่องกิ่งแจงความกให้หาเฮยนเซงมาเห็นนกตายออยบ
หลังมาเฮยนเซงหลายตัว ช่องกิ่งแจงถามว่านกบินมาแจรงหรือ เฮยนเซง
ตอบวา ชาวแจเพงหตยงเกำทณทเห็นนกบินมาฝูงหนึ่ง ชาวแจกยงจาพะระ
ถูกนกตกลงมตาย ฝูงนกก็แตกกระจายบินไป ช่องกิ่งแจงวาเกิดมาเป็นชาย
ชาติทหารตองฝึกหตธนและเกำทณทนนครแล้ว ถายงนกถูกกจตวาเป็นมอ
แมน แต่เราพิเคราะห์หตฝูงนกจำพวกนี้ไม่ควรจะยงให้ตายด้วยประกอบการ
อนดมเมตตจตและสตัชชอกตญูญูรชนบธรรมเนยมเหมือนมนษช กจตเฮา
เป็นนกอินประเสรัฐ ถาถึงฤดูหนาวกพากันบินไปหากินข้างทิศใต้ ครนฤดูร้อน
ก็ชวงกนบินมาหากินข้างทิศเหนือ แมนจะบินไปทิศใดพบนกอินพลคคกมได้
ทาอนตรายจงเรียกวามเมตตจต แมนนกจำพวกนพลคคกสตาย มีได้—
ตามคครสกบนกอินจงเรียกวาชอตรง ถาบินไปทงฝูงกเป็นลาคับกนจงเรียก
วารูธรรมเนยมครนถึงฤดูหนาวและร้อนจะไปหากินทิศเหนือและทิศใต้กตอง
บินไปทงคานทงนมงกวน ลอดประตุไปมามีได้บนชามตวน จงเรียกวา—
กตญูญูรคณพระเจ้าแผ่นดิน แมนวาถึงฤดูใดกชวงกนบินไปหากินตามทิศ
มีได้ผลฤดู จงเรียกวามความสตัชชงกนประพฤตการดี จึงได้ชอจกน
หงส์หงนเขากเทยวหากินบินไปมาเปรียบเหมือนพวกเราพนองทงหลาย ผู้ใด

ทำอนตรายกสตายดวยกนทไทนจะนงอยไตตงแตนไปอยายนกวอกนอญเคย
เขียนเซงไตพงกจนใจดวยไตยงแลวกนงอย

ขณะนเวลาจวนเยน ของกิงพกกองทพอยทตททางชงลมไตว มี
ความอาลยงนกวทเขียนเซงยงตายยงนกว จงเสพตราไทมมาแลวกเขาอน
วังชนเขายกกกองทพออกจกตวบตชงลมไตวเตนทางไปสทคไตหลายตบวัน
ไมมเหตุการณจนกระทั่งกองทพกตมเอองตงเกย ของกิงตงคายพกททวอย
นอภปรตตงทวหมงชวาทศตวอนอกคอยพงรบตง

ฝายชกไทอวยกบเตยวคมตชงชองกิง ไทลวงหนามาตงเมองตงเกย
กเขาเผากราบทลควมชอบชองชองกิง ไทพระเจ้าชองฮยจฮองเตทรวงทวบ
ทกประการแลวทลว บตนชองกิงยกกกองทพกตบมาตงแลว พระเจ้าชอง
ฮยจฮองเตไตพงกมพระทยขนตรบตง ไทหาชองกิงบพวกททวเขามาเผ
ยงพระทนงบนเตกเตย ของกิงกบนายททวรกคกเขวถววยบงคมพรอมกน
พระเจ้าชองฮยจฮองจตวตกบชองกิงว การคคกรงนสวเรจกเพวระทานเทนแก
แผนตจปราบเมองไตเหลยวไตควมชอบชองพวกทานมมากนถ ชองกิงจ
กราบทลวพวกชวพเจาปราบชวคกเรยบรอยกรงนกวเพวระบารมชองพระองค
จิงไตเสวจการคค พระเจ้าชองฮยจฮองเตไตทรวงพงจตวตถวามชุนนาง—
ทงปวงวว ของกิงกบพวกททวรมควมชอบจะเลอนยคไทประการต

ชวเกย ทองกอนชุนนางพวกกงคณกราบทลวชองกิงกบพวกททว
มควมชอบมากกจรงอย แตบานเมองทกอนนเกดใจวชกชมยงไมเรยบรอย
ขอพระองคจตงไทชองกิงเบนชุนนางนายททวรกบพวกพองเทลงานนถเลอน
ยคไทแกพอควรกอน ถาแมนบานเมองเรยบรอยปกตแลวจคคอยตงไทเบน
ใหญ่ตอไป — พระเจ้าชองฮยจฮองเตไตพงกเทนชอบจงเลอนยคไทชองกิง

โลวจนหนึ่งเป็นขุนนางนายทหารใหญ่กับเดือนยศให้นายทหารทั้งปวงพอ-
สมควรแล้วพระราชทานเสื้อเกราะทองให้ช่องกงกับโลวจนหนึ่ง แต่ทหาร-
เหล่านั้นพระราชทานเสื้อหมวกตามธรรมเนียม แล้วรบตั้งให้ช่องกงกับพวก
ทหารตงคายพักอยู่นอกเมืองตงเกียก่อน ช่องกงกับพวกพองกคกเขาดงคานับ
รบตงกับของพระราชทานแล้วถวายเป็นคมลากลับมาคายคอยพงชาวราชการ
ต่อไป

ขณะนั้นบานเมืองก็แปรปรวนเกิดโจรผู้ร้ายชุกชุมต่างตงตวชนเป็น
ใหญ่คองสองตะอยู่ข้างทิศใต้ ชนไฮ้อยู่ข้างทิศเหนือ อองเซงอยู่ข้างทิศ-
ตะวันตก ชนไฮ่นมมของสองคนชาวเมืองซมจวทตาดบ้านฮานทงวน
ชนไฮ้เป็นช่างลงรักษาเตียงชวดอยู่ ผู้รักษาเมืองซมจวกดพระราชฎให้ได้
ความเดือดร้อนจึงคบคิดกันเป็นโจร ชนไฮ้ ชนบิว ชนชิต พนองสามคน
แจ้งความจึงตงเกลยกล่อมของสมกนชนเป็นกักเป็นหมู่ ราชฎเมืองซมจว
เมืองเลงจว เมืองชยจวกชวณกนเขาเกลยกล่อมยกชนไฮ้ชนเป็นนายมี
ไพร่พลประมาณหมื่นเศษ คบคิดกันจะฆ่าผู้รักษาเมืองและชวเกย ทองกวน
เสย ด้วยคนเหล่านั้นทำให้ราชฎรบแค้นมาก ครนสืบมาชนไฮ้กับนอง-
สองคนแย้งชิงเอาเมืองซมจวได้กตงตวชนเป็นไตออง จดตงขุนนางทงผายบน
ผายกับทหารไพร่พลให้รักษาด่านทางไวทลายตาบดแล้ว กยกกองทัพเขา
ตเมืองลมเลงกยชงชนกับเมืองเลงจว ผู้รักษาเมืองมความกลัวจึงเกณช
ราชฎชาวเมืองเขาสมคบกนกับพวกทหารชนรักษาหนาทเซงเทนประตเมือง
ไวมนคง ชนไฮ้ไตอองคุมไพร่พลเข้าทกกาแพงเมืองอยู่ทกเวลา ผู้รักษา
ลมเลงกยจึงมหนังสือบอกขอราชการเขา ไปยังเมืองตงเกียให้ขุนนางเจ้า -
พนกงานนาชนกราบทลชอกองทัพยกชนมาช่วยโดยเร็ว เจ้าพนกงานกนนำ

หนังสือบอกไปแจ้งแก่ชวเกียไท้ชื่อนางผู้ใหญ่ ชวเกียจึงปรึกษากับกอกว
 ทองกวนแควกนาขอความขณกราบทูลพระเจ้าของฮยจิงฮ้องเตว บदन
 ผู้รักษาเมืองเลงจิวบอกเข้ามาว่า ชนโฮ้วนายโจรยกกองทัพมาตีเมือง -
 ลมเลงกียเขตแดนเมืองเลงจิว ขอกองทัพยกไปช่วยพระเจ้าของฮยจิงฮ้องเต
 ไตทรงฟังจึงตรัสว่า ศกเมืองไตเหลยวเพงจะเรียบรอย ทหารและไพร่พลยัง
 เหน็ดเหนื่อยอยู่ บदनชนโฮ้วนายโจรทิศเหนือมีใจกำเริบยกเขาดทกเมือง
 ลมเลงกียเราจะคิดประการใด ชกไตช่วยกราบทูลว่าขอพระองค์จงรับสั่งให้
 ของกยกกองทัพไปกำจัดโจรเสียกคงจะสำเร็จโดยง่าย พระเจ้าของฮยจิง
 ฮ้องเตไตทรงฟังกเห็นชอบ

ขณะนั้นพอหนังสือบอกเมืองทศไตและฝ่ายตะวันตกเข้ามาว่าฮองละ
 และฮองเซ่งคุมพวกโจรจะยกมาตีเมือง ชนนางเจ้าพนักงานนาขณกราบทูล
 พระเจ้าของฮยจิงฮ้องเตไตทรงฟังกตกพระทัยจึงตรัสว่า เมืองฝ่ายเหนือเกิด
 โจรชนกไตของกยกไปปราบปรามแล้ว แต่ บदनหนังสือบอกเมืองข้าง
 ทศไตและฝ่ายตะวันตกว่า ฮองละและฮองเซ่งนายโจรกำเริบจะยกเขาดบ้าน
 เมือง จะได้อีก โดยกกองทัพไปกำจัดพวกโจรทั้งสองตำบล ทองกวนกราบทูล
 ว่า ตงเตซาพเจ้าเขารบราชการกได้รบพระราชทานเบยหวัดเงินเดือนอยู่ แต่
 ยังไม่มีความชอบต่อแผ่นดิน จะขออาสายกกองทัพไปปราบปรามฮองละ -
 นายโจรข้างไตตลอดพระเดชพระคุณ พระเจ้าของฮยจิงฮ้องเตไตทรงฟังก
 พระทัยยินดี จึงตงให้ทองกวนเป็นทแม่ทัพใหญ่ พระราชทานธงอาญาสัต
 ให้เกณฑ์ทหารหัวเมืองยกไปกำจัดพวกโจร ทองกวนค้เขาคำนับรับธง -
 อาญาสัตทแม่ทัพแล้วกกราบทูลว่าขบงคมีลาออกมาให้คมีดใช้เกณฑ์ทหาร
 หัวเมือง ๆ ละสองหมื่น ยกไปตงค้อยอยู่ ณ เมืองเซียงจิวกอน แล้วทองกวน

เกณฑ์ทหารรักษาพระองค์สองหมื่น ให้ปิดเสง ฮงมย เป็นบักชาย-ชวา
กับไทเตยฉาเฮงเป็นนายทหารทั้งสองคมทหารสามหมื่นห้าพันแปดพันห้า
ร้อยไปก่อน ครนรุ่งชนเขาทองกวนักจคนายทหารสสมหานายยกออกจาก
เมืองตั้งเกยไปสมทบกองทัพ ณ เมืองเชียงจิว รวมทหารสามสิบสามหมื่น
พร้อมด้วยเครื่องศัสตราวุธ เเสบียงอาหารยกกองทัพออกจากเมืองเชียงจิว
เดินทางตรงไปกัหน้าข้างทิศใต้

ฝ่ายพระเจ้าของฮยจยฮองเต ครนรุ่งชนเสด็จออกพระที่นั่งกลมวนเตย
รับสั่งให้หาของกงกับโลวจุนหงเขาเผ่า จึงตรัสว่าชงพวกท่านเห็นแก่แผ่นดิน
ช่วยปราบชาติกมความชอบมากแต่ครนพวกโจรข้างทิศเหนือกาเรบมากชน
ตีเอาบ้านเมืองไวหลายแห่ง ท่านยกกองทัพไปกำจัดชนไฮวเสย ถาสาเวจคก
กลับมาเราจะเลื่อนยศให้เป็นใหญ่ชนไปอีก ช่องกงถวายบังคมแล้วกราบทล
ว่า ชงพระองค์ทรงพระเมตตาชบเลี้ยงพวกข้าพเจ้าทงนพระคุณหาทเปรียบ -
มิได้จะขอทำราชการฉลองพระเดชพระคุณไปกว่าจะสิ้นชวต พระเจ้าของ-
ฮยจยฮองเตได้ทรงฟังกรมพระทยยนต์ จึงพระราชทานดอกไม้ทองให้ช่องกง
กับโลวจุนหงคนละกิ่งกับสุราคคนละสามถ้วย ช่องกงกับโลวจุนหงรับดอกไม้
ทองของพระราชทานกับสุรามาแล้ว ก็กราบถวายบังคมลากลับมาด้วยแจ้ง
ความให้พนองทงปวงพง

ช่องกงจึงพูดว่า ชงจะยกกองทัพไปปราบปรามชนไฮวนายโจรข้าง
ฮือบักทิศเหนือชนไม่เหมือนกบเมืองไตเหลยวเมอครึ่งก่อน ทางที่จะยกกองทัพ
เดินไปกักนดาว ประการหนึ่งไพร่พลของชนไฮวณมอเข้มแข็งชานาญใน
การรบถ้าจะยกไปตองคิดให้ชอบกถจจะไดชยชนะแล้วส่งให้ลจุน เตยหวย
เตยฮุนกับทหารทชานาญทางนาเตรียมเรือรบไว้ พอชนนางถอหนงสอมาถง

ของกงกบพวกทหารกอบกระบี่เชิญเข้าไปในค่าย คกกเข้าคานับหนังสือรับสั่ง แล้วขุนนางขุนนกเบตผนกออกอ่านใจความว่า “เจ้าแผ่นดินของตงให้ ชองกงเป็นแม่ทัพใหญ่ให้โลวจุนหงเป็นแม่ทัพรอง ให้กวนเสงกับ อูเอียนเจยกเป็นเชยสนองนายทหารทัพหน้าชาย-ขวา ตงนายทหาร เหล่านนเบนชนลงมาให้ยกกองทัพไปกำจัดข้างศึกฮ้อบักทศเหนือถา ชองกงยกไปถึงเมืองโต ถ้าจะต้องการใช้เงินทองสิ่งของและเสบียง อาหารก็ให้ผู้รักษามืองจัดให้อย่าได้ขัดขวาง” อ่านแล้วมอบหนังสือให้ ชองกงลาภลบบเขาเมืองตงเกย ชองกงก็จัดกองทัพพร้อมด้วยเครื่องศัสตราวุธ เเสบียงอาหารยกกองทัพไป

ขณะนั้นฮองโหวตวนจงแจงกับชองกงว่า ข้าพเจามพวกพ้อง - รักใคร่อยู่ผ่นหนึ่ง แะ โค้วกวนตง เป็นชาวเมืองเค็กเฮียงแขวงฮ้อบักทศเหนือ เดิมทีโค้วกวนตงพบกับข้าพเจ้าเล่าให้ฟังว่า ชนไฮ้วได้หาตัวโค้วกวนตงไป สรวางบ้านเมืองตงเก่งทงปวงพร้อมแล้ว โค้วกวนตงสามภักดฮ้อยกับชนไฮ้ว ครั้นนานมาชนไฮ้วผู้เป็นใหญ่ประพฤติการไม่เป็นยุติธรรม โค้วกวนตงจึง กลับมาอยู่บ้านหาเลี้ยงชีวิตตามเดิม ผักหัดเพลงอาวอูชานชานาญมอ - เกาทฤษฏ์แมนนิก ได้เป็นขุนนางอยู่ ณ เมืองเค็กเฮียงสืบมา ถ้าท่านใครจะรู้ การของชนไฮ้วต้องหาตัวโค้วกวนตงมาถามดูก็คงทราบทงสน ชองกงได้ฟัง ดีใจจึงใช้ให้ฮองโหวตวนไปหาตัวโค้วกวนตงมา ฮองโหวตวนก็คานับลา รับไปก่อน กองทัพถึงฮ้อบักทศเหนือตำบลชนหงฮองบ้านโค้วกวนตงพบปะ - จงได้ถามถึงความเดิมแล้วพูดว่า บदनชองกงถอรบสั่งพระเจ้าแผ่นดินของ ยกกองทัพมาปราบปรามชนไฮ้วนายโจรทิศเหนือด้วยชองกงพของข้าพเจ้า ยังไม่ชำนาญในแขวงนจิงให้มาเชิญน้องไปปรึกษาราชการ โค้วกวนตง

แจ้งความจริงตอบว่า ข้าพเจ้าโดยนชาวดลัดลอมมาว่า ช่องกงนนเบน ชายชาติ
 ทหารเทศตยชอกตญญหาทเป็รียบไม่ได้ ใจข้าพเจ้าอยากจะใคร่ไปค้ำบั
 ชานานแต่ไม่แจ้งวาชองกงอยต่าบลใด บदनเจ้าแผนตบชองรบสงให้ชองกง
 ยกกองทัพมากาจตชนโฮงนตแล้ว ก็ชอกจากบ้านมากับชองโพวตวน -
 หลายวันจนถงกองทัพ

ขณะนชองกงพททหารอยตามทาง ชองโพวตวนพาโค้วกนตง
 มาถง ชองกงแจ้งความกตชอนรบชองโค้วกนตงเข้าไปในค้ำยจัตโต๊ะและ
 สรวาเลยงเบนทศบาย ชองกงพศตบร่างลกะชะโค้วกนตงสมคกรเบนทหาร
 กมความยนตเสพสรวาพตางจงถามโค้วกนตงว่า ชองโพวตวนแจ้งกับ
 ข้าพเจ้าว่า ทานเบนคนรักใคร่ชอบชชมาตยกันมาชานาน แต่เดมทนนทาน
 ไปสวามกกตอยกบชนโฮงยชอมรูการงานทงปวงข้าพเจากยนตด้วย ครงน--
 พระเจ้าชองชยจชองเตรบสงให้ยกกองทัพมาปวายปรามชนโฮง ข้าพเจ้า
 ยังไม่แจ้งเหตุผลต่าบลบ้านเมืองประการโตชอท่านจงชวยชแจ้งให้ทราบ

โค้วกนตงได้พงจงหยบเขาแผนทเมืองชางทศเหนอชอกมาสงให้
 ชองกงถามวาชงแผนทททานได้มาแต่ไหน โค้วกนตงว่าเดมข้าพเจ้า -
 สวามกกตอยกบชนโฮง ครนนการตคสงครามมมาก ชนโฮงใช้ให้ชุนนาง
 เทยวทาแผนทชอบกเมืองชางทศเหนอข้าพเจ้าตามไปจิงได้รู้ ถายกกองทัพ
 ไปทางบกและทางเรือ แมนไม่รจกทต่าบลบ้านเมืองจงเขาแผนทชอกก
 คกรจะแจ้ง ชองกงได้พงกยนตจงถามโค้วกนตงว่า กองทพนนจะยกเขา
 ทางปากน้ำไหน โค้วกนตงบอกว่าปากน้ำชะทอนเรือเดนสองเวลาถง
 แมนาถอหอ ทศตะวันออกมเมืองเกยมเดยกยกับเมืองรายทางชอกหลายต่าบล
 จนถงทะเล ถายกทัพเรือไปเหนจะไม่ได้ตลต บदनชนโฮงตทกได้แต่เมือง

ตอน ถ้าจะยกกองทัพไปตั้งจัดทหารม้ายกเข้าประตงตทางบกจึงจะเอา
 ชัยชนะได้ ชองกงแจ้งความกตใจจึงชวน ไคว่กวนตงให้ไปด้วย ไคว่กวนตง
 ว่ามารดาข้าพเจ้าชรามากไม่มีผู้ใดปฏิบัติเลี้ยงดูจำจะต้องลากลับไปปฏิบัติ
 รักษามารดาก่อน ถ้าสืบไปภายหน้าจึงจะมาคำนับท่าน ชองกงเห็นว่า --
 ไคว่กวนตงเป็นคนกตัญญูต่อมารดาจึงเอาทองคำหนักยี่สิบตำลึงกับเงินห้าสิบ
 ตำลึงส่งให้ ไคว่กวนตง ๆ รับทองคำกับเงินก็มีความยินดีขังนักคำนับลา
 กลับไปบ้าน ชองกงยกกองทัพเดินทางไปยังเมืองบักเกีย เนยตงซีผู้รักษา
 เมืองแจ้งความก็ออกมาต้อนรับเชิญชองกงกับ ไคว่จุนหง์เข้าไป ในเมืองจัดโต๊ะ
 และสราเลี้ยงกันเป็นอันดีแล้วชองกงกับ ไคว่จุนหง์กลาเนยตงซีออกจากเมือง
 ส่งไหตงคายนมพกกกองทัพอยู่ ครนรุ่งชนเขาจุน เตยหวย เตยสุน จัดเรือรบ
 พร้อมกรรมาแจงบกับชองกง

ชองกงจึงปรึกษากับ โงวหยงซึ่งเห็นว่า เรือรบนั้นจะคิดอ่านอย่างไรดี

โงวหยงตอบว่า ไคว่กวนตงบอกไว้ซึ่งกองทัพเรือนั้นไปไม่ตลอด จะต้องจัด
 ให้นายทหารไปตั้งรักษาอยู่ปากถาและเมืองเลงจวก่อน ท่านกับข้าพเจ้ายก
 กองทัพไปทางบกดูว่าชนโฮ้วจะคิดประการใด ชองกงได้ฟังก็เห็นชอบจึงจัด
 ให่กวนเต็ง จูบ เขยชอบู่น ลิมชอง เม่งคอง โฮ้วเกียน เอียนเซ็ง เป่าหยก
 หังชอง ฮวนเซียวฮวย ฮวนเซียวเหงา ฮวนเซียวชิต ทองฮุย ทองเม้ง ฮวนสุย
 ลตง จวทอง ลจุน เตยหวย เตยสุน ชวนจัน ชิงชิน นางชงยเหนย ฉินเหมง
 หงหลง ปวยชวน ยศับหกนายคุมทหารไปทางเรือ แล้วไหตงมนอยู่ ณ เมือง
 เลงจวก่อน ชองกงกับนายทหารที่อยู่บนบกยกกองทัพเดินทางด่านไตทองกวน
 ข้างทิศเหนือ

ฝ่ายกวนเต็งกับนายทหารทั้งปวงคุมทหารหมื่นหนึ่งไปถึงเมืองเล่งจิว
 คอไทชิวผู้รักษาเมืองแจ้งความออกมาต้อนรับ เชิญกวนเต็งนั่งพวกทหาร
 เข้าไปในเมืองจัดโต๊ะและสุราเลี้ยงเป็นอันดี กวนเต็งถามว่าชนโฮ่วนัคค
 อ่านประการใด คอไทชิวบอกว่าชนโฮ่วคุมไพร่พลเข้าตีเมืองลิมเล้งก๊ก —
 เขมแข็งนัก ผู้รักษาเมืองเกณฑ์ทหารและราษฎรต้านทานไว้เหลือกำลังนัก
 เมืองลิมเล้งก๊กจะเสียอยู่แล้ว ชนโฮ่วรู้ว่าพระเจ้าแผ่นดินของไทยก
 กองทัพมากพากันเล็ดกลับไปแล้วชนโฮ่วใช้ให้ของแข็ง อองกิด พนอง
 สองคนยกออกมาตั้งมั่นอยู่ ณ เขาไซเล้งชัว อองแข็งคุมไพร่พลมารบหักเอา
 เขาเมืองเล้งจิวอยู่เสมอมิดชิดขาด ชาวพเจ้ากัทธิชนรักษาหน้าตาดูเข้มไว้ —
 เขมแข็ง ครองนทานทั้งหลายมาถึงก็เป็นบุญของชาวพเจ้าและไพร่บ้านพลเมือง
 จะมีความสุขสืบไป กวนเต็งแจ้งความถามว่า เขาไซเล้งชัวอยู่ที่ไหน —
 คอไทชิวบอกว่าเขาไซเล้งชัวอยู่ที่ทางทิศตะวันตก ตั้งแต่นั้นไปประมาณทาง
 ร้อยล

พูดยังไม่ทันขาดคำ มาไซกเข้ามาแจ้งแก่คอไทชิวว่า พวกโจร
 ยกกองทัพมาตีไพร่พลสามหมื่นจะเข้าตีเมืองเล้งจิว กวนเต็งได้ฟังจึงพูด
 กับคอไทชิวว่า ท่านอย่าวิตกชาวพเจ้าจะยกไปสู้รบเอง คอไทชิวมีความยินดี
 เลื่องกนเสร็จแล้ว กวนเต็งจัดให้เม่งคัง โฮ่วเกียนกับทหารอยู่รักษาเวรรอบ
 กวนเต็งก็คุมทหารออกจากเมืองเล้งจิว แจ้งว่าพวกโจรตั้งค่ายอยู่ทางทิศเหนือ
 จึงส่งให้ตั้งค่ายมั่นคงไว้แล้วจัดทหารยกตรงมาถึงกองทัพโจรกรอท่าทายให้
 พวกโจรออกมารบ

ฝ่ายนั้นบิดนายโจรคุมไพร่พลมาหมายจะเข้าตีเมืองเล้งจิว ครั้น
 แจ้งจากกองทัพเมืองหลวงยกมาจึงหยุดไพร่พลตั้งค่ายมั่นอยู่ปากทางเมือง —

เล็งจวก่อน พอกวณเต็งยกกองทัพออกจากเมืองไปตั้งชบวนทำท่ายให้ออกรบ
 ชนบิวแจ่งความก็ โกรธถืออาวุธชนมาคมไฟรพลออกจากค่ายเห็นกวนเต็ง
 นายทหารย่นมาอ้อมได้จาประการโตชบมาตรงเข้าเฝ้าางพน กวนเต็งเฮา
 ง้าวรบรบโตหาสบเพลิงไม่แพ้ชนะกัน ฉวบนตงทหารเอกกเขาชวยชนบรบ
 ทงหลงเห็นตงนนักชบมาเขาชวย กวนเต็งเฮากระบองเหล็กตอกทงชนบ
 พลดตกมา ชมชาน เตยตงตรงเข้าแกเฮาชนบิวไปได้ ฉวบนตงดูผมอ-
 กวนเต็งไม่ได้กชบมาทหนี กวนเต็งเห็นโตชชชนะเวลาากจวนคางจึงไม่ไลยกทัพ
 กลับเขาคาย

ขณะนั้นบังเกิดเป็นลมพายุพัดมาหม่นหมองแล้วหายไป จูบนิ่งอยู่ใน
 ค่ายเห็นลมพายุพัดผดสังเกตุ จึงบอกกับกวนเต็งว่าเวลาควนนพวกโจรคง
 ยกมาปล้นค่ายเรา จึงคิดชานบองกันเสียอย่าได้นอนใจ กวนเต็งโตฟังกเห็น
 ดวยจงจตุโหลมของ ลตง จวทอง เป้าหยก ชวยสน ลจุน ชิงชน --
 นางโกวตัวชอคุมทหารคนละสามพันแยกกันไปช่มอ้อมค้ายข้างฝ่ายซ้าย
 ให่เขียนเซง ชวนจัน เขยชอบน ทงหลง อวนเขยชวย อวนเขยชวเหงา -
 อวนเขยชวชิตคุมทหารสามพันไปช่มอ้อมค้ายฝ่ายขวา ให่ทองออย ทองเม้ง
 เตยสน ช่มอ้อมในค้าย ถาโดยนเตยงประทดสัตญญากให้ออกรบ นายทหาร
 เหล่านักแยกกันคุมทหารไปช่มอ้อมตามตง กวนเต็งกับจูบกจตุเตยนงพดกัน
 ออยทโตะในค้าย

ฝ่ายฉวบนตง ทหารของชนบิวพาไฟรพลหนักกลับเขาคายปรึกษากับ
 ทหารทงปวงว่า กองทัพเมืองตงเกษมชยชนะคงมีใจกำเรบไม่คิดระวังตัว -
 เวลาควนนเวรายกกองทัพไปปล้นค้ายเห็นจะโตชชชนะเป็นแน่ ทหารทงปวง
 วาอุบายนตงนถกคงสมความคต ครนเวลาควฉวบนตงกับชมชาน เตยบนตค

ไฟรพดเป็นกอนหนา ไทชนเซง เมอเป็นกอนหนน ไทเจียนเตง จอเกียงเป็น
บักชาย-ชวา พรอมแลวก ไทชงเสงอยู่รักษาตาย ฉวบนตงก็คุมไฟรพด
ตรงไปยงค้าย

ขณะนตกประมาณสามยามในค้ายเงียบสงคเห็นแตกวงเสงกับจับ
นงอยู่ท ไตะ ฉวบนตงสำคัญวาพอกททวารแผ่นดินของพากนหลบหมดกคม
ระยททวารและไฟรพดกอนหนนากเข้าไปในค้าย ททวารของกวงเสงทชุมอยู่
ชนในกจุดประทศสัญญาชน ททวารนอกค้ายทชวา-ชวาได้ยนเสงประทศ
สัญญากอกรบสกตได้ ฉวบนตงกับนายททวารและไฟรพดกตใจไม่เป็นอัน
สู้รบ ททวารของกวงเสงจับฉวบนตงกับชมฮานได้ เตียบนตงนเตยสนฆ่าตาย
ททวารโจรกอนหนนเห็นเสงทกยกกลับ เฮียนเซงกับททวารอกกอนหนนออก
ตันทานได้ ฮวยสยกฮานคาตาบันตาดเป็นลมพายพดมตมวทงอากาศ -
ททวารกวงเสงตรงเข้าฆ่าพนตะลมบอนไฟรพดพวก โจรตายเสงกวาครงทเหลอ
ตายกแตกหนีไปสน กวงเสงคุมททวารกลับเขาค้ายสง ไทททวารสนนายทจับได้
มอบให้ลมชองกับฮวนเซียวชดคมตัวไปสง ให้ผู้รักษาเมืองเลงจิวจิวชงคักไว้
แลวกวงเสงกพกททวารอยู่ทนน

ฝ่ายชองกงเตนกงทพไปถงตาน ไตทองกวงตงค้ายมนลงไวตรกตรอง
การทจะทกเขาค้าย มาไซกรบไปแจ้งความตามชงชองกงยกกกงทพมา ให้
ผู้รักษาตันทราบทกประการ

ฝ่ายชวสอชผู้รักษาตาน ไตทองกวงแจ้งวาชองกงยกกกงทพมาตง
ค้ายอยู่หนาดาน จึงไห้โจวคอเสงนายททวารกับเจียะเก็ง เจียะเกียง เจียะสน
ททวารรองสามนายคุมไฟรพดทวารอยยกไปคอยตันทานกอนทพเมืองตงเกย
โจวคอเสงกับททวารรองสามนายคุมไฟรพดออกจาดานตรงมาตงเป็นขบวน

แล้วร้องทาทายให้ออกรบ ชองกงแจ้งความจริงตามทวารทั้งปวงว่า ผู้ใดจะ
 อาศายกไปจับพวกโจรได้บ้าง อูเฮียนเจยกกว่าข้าพเจ้าขออาสาไปจับโจรเอง
 ชองกงยกยอมให้ไป อูเฮียนเจยกจึงคุมทหารออกจากค่าย ไหวคตเส่งเห็น
 อูเฮียนเจยกตรงมากับมาเข้าใกล้เขาทวนแทง อูเฮียนเจยกเอากะบองรับ
 รบได้หลายเพลง ไหวคตเส่งทานกำลังไม่ได้คิดจะถอยหนี เจยะเกียงทหาร
 รองกเขาช่วย ไหวคตเส่งรบ อูเฮียนเจยกเอากะบองตลกเจยะเกียงตกมาตาย
 เจยะเก็ง เจยะสุนเหน็ก ไกรธตรงเขาล้อมอูเฮียนเจยกไว้ อูเฮียนเจยกสู้รบ
 ว่องไวมีด้อยทอ เคยเซงกลัวอูเฮียนเจยกจะเสยทกตรงมาเขาก็อนคตลาขว้าง
 ลูกหน้า ไหวคตเส่งพลตกมา ลุขยตรงไปเขาชววนพันถก ไหวคตเส่งตาย—
 อูเฮียนเจยกเอากะบองตลกบาเจยะสุนเจบปัดเหลอตน พนองสองคนกหน
 กลับเขาดานแจ้งความให้ชวตอชมุรชาดานไทพง ชวตอชได้พังก ไกรธจึงจัด
 นายทหารกับไพร่พลตามหมนยอกออกมาจากดาน เจยะเก็งบอกกับชวตอช
 ว่านายทหารตลกกระบองสองมอนนทตเจยะเกียงตาย ชวตอชได้พังกหัวเราะ
 แล้วว่าสาอะไรกับทหารเขนนโยจะต้องเกรงกลัว

พุดตงนนักขบมาตรงเขาเขาทวนแทง อูเฮียนเจยกเอากะบองรับ
 รบได้สามสิบเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน เจยะเก็งมีความโกรธอูเฮียนเจยกนัก
 คิดจะแก้แค้นแทนเจยะเกียง เห็นอูเฮียนเจียนรบอยู่กับชวตอชผู้เป็นนาย จึง
 ขนเกาทณทขยงไปถกแขนซ้ายอูเฮียนเจยกเจบปัดถกขบมาหน ชวตอชเอา
 ทวนแทงถกขาอูเฮียนเจยกพลตกมา ฮวยหยง เคยเซงตรงมาแย้งเอา --
 อูเฮียนเจยกกลับไปค่าย ไหวจุนทงขกตามออกมาเห็นอูเฮียนเจยกเสยทก ไกรธ
 ขบมาตรงเขารบกับชวตอชและเจยะเก็งได้หลายเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน --
 ฮวมฉวนทหาร โจรขบมาถอทวนตรงมาจะเข้าช่วย เคยเซงรบออกจากค่าย

เขาก่อนศิลาขวางถูกสวมฉนวนพลัดตกมา ฮิวเต็งทหารโจรรีบมาแย่งเอาตัว
 สวมฉนวนไป ฮิวเก็งตตันายทหารโจรถือกระบองศิลาหนักร้อยชั่งตรงมาจะ
 ไล่รุกไล่ไป ฮิวเก็งตตรบชยุกับลชยุฯ เขาขวานฟันถูกเท้ามาของฮิวเก็งต
 ขาดมากระโดดฮิวเก็งตตกมา ลชยุตรงเข้าเขาขวานฟันถูกกลางตัว -
 ฮิวเก็งตขาดสองท่อน ชาวสอซมูรักษาด่านรบกับโลวจนหงอกหลายสิบ -
 เพลง ชาวสอซมูไม่ไดกขบมาหน โลวจนหงขบมาได้ จันฉวน เล็กฮุย
 ฮิวเต็งทหารโจรตามนายเห็นกตรงเข้ารบสกัด โลวจนหงไว้ ชาวสอซกับ -
 เจยะเกงหนเขาด่านได้ โลวจนหงรบกับทหารโจรสามนายกรองตวาดด้วย
 เสียงอันดัง จันฉวนตกใจเสียว โลวจนหงเอาทวนแทงตกมา ฮิวเต็งกับ
 เล็กฮุยเห็น โลวจนหงมมอเขมแขนงกกดจะหนี โลวจนหงเห็นไตตรงเข้า
 จับฮิวเต็งได้ เล็กฮุยตกใจหนักลบเขาด่านปัดประตกรักษาหน้าทไวเขมแขนง
 ของกงย่นอยหน้าค้ายเห็นว่าไตชยชนะกตมาลอสัญญาชน โลวจนหงกับ
 ทหารเหล่านน ไตยนักไมไล่คมทหารกับเขาคาย ของกงให้เจตบญุขตาม -
 บรรดาทหารทมความชอบไว้

ฝ่ายชาวสอซมูรักษาด่านเสียทหารและไพร่พลเป็นอันมากก็มีความ
 วิตกยิ่งนัก จึงบอกเข้าไปขอกองทัพให้ยกมาช่วยโดยเร็ว

ฝ่ายของกงปรึกษาการรทจะหักด่านอยู่กับ โงวหยงชินแต่ยังไม่ตกลง
 ขิเชยนักตรงเขาด่านบแจงกับของกงว่า ข้าพเจ้าไตยนข่าวว่าในด่าน - -
 ไตทองกวนน มีพระปรางค์อยู่กลางเมืององค์หนึ่งสูงใหญ่ เรียกว่า -
 พู้ไตวไปวทะ ข้าพเจ้ากับเจยสวจะขออาสาลอบเข้าไปในด่านเอาประทัดแตก

วางไว้บนเชิงเทียนกำแพงหงส์ตาดานเอาสายชะนวนพาดไว้แล้วจะเอาเชือกไฟ
ขึ้นขึ้นไปบนพระปรางค์ตาเห็นได้ทักจะทงไฟให้ไหม้บ้านเรือนราษฎรจนแล้ว
จึงยกกองทัพเข้าหักด่านใต้ของกวนก๊กคงแตกได้ง่าย

ของก๊กเห็นด้วย ซเซียน เจยสู่ว่านบลามาจัดเชือกเพลิงและประทัด
พร้อม ครนเวลาค่ากษวณกันออกจากค่ายตรงเข้าไปยังด่านไม่เห็นมีคน จึง
ขึ้นต้นไม้ข้ามกำแพงเข้าไปเห็นเจียบสด ซเซียนจึงบอกกับเจยสู่ว่า -
ทหารและไพร่พลพวกโจรพากันหลับสนิท พึงเอาประทัดแตกไปวางไว้บน
บ่อนหอรับหงส์ตาดาน เอาสายชะนวนลามาไว้ให้พร้อม น้องจะขึ้นไปบน
พระปรางค์คอยทวงทอย ถึงกำหนดก็จะเอาไฟทงให้ตตเรือนจน พึงจุด
สายชะนวนประทัดแตกแล้วจึงรีบลงไปทำลายประตูกำแพงเปิดรับกองทัพ
พวกเรา เจยสู่วรบบดา ซเซียนลอบไปขึ้นบนพระปรางค์เตรียมเชือกไฟ
ไว้พร้อม

ฝ่ายของก๊กซเซียนกับเจยสู่วไปแล้ว กิจตทหารสืบสองนาย-
คุมทหารหมื่นหนึ่งมาก่อน ไทเตยเซ่ง ซกเถียวยกหนตามมาถึงด่านพร้อม
กันเห็นเจียบสดกคอยทอยพอเวลาสามยามยกเข้าหักด่านทหารและไพร่พล
พวกโจรทรวกษาหน้าทเชิงเทียนโดยนเสียงฮอฮองกตกใจแตกตนกนจะชนบนหอ
รับ เจยสู่วเอาเชือกไฟจุดชะนวนประทัดบนกำแพงตตชนหงส์ตาดาน ประทัดแตก
ดังดินแผ่นดินไหว ทหารและไพร่พลพวกโจรตกใจไม่อาจชนบนหอรับพา
กันแตกหนี ซเซียนโดยนเสียงประทัดก็เอาไฟทงตบ้านเรือนในด้านใหม่ลามา
ไป เจยสู่วรบบลงจากกำแพงตรงเข้าพนักลอนเปิดประตูรับทหาร ของก๊ก
เข้าด่านได้ไล่ฆ่าฟันเบ้นตะลุมบอน ทหารและไพร่พลพวกโจรล้มตายลงเป็น
อนมากทเหลือตายก็แตกหนีไป

ฝ่ายชวสอชฌูรภษาดานนอนหลับอยู่โดยนเสยงกตกใจตนเห็นไฟ
 โหมชนกเสยใจมิไคคตจะสรบกทงตาดนไตทองกวนเสยหนีไปดำนเงกมังกวน
 พอเวลาสว่างชองกงจงไหทหารชวศตบไฟแลวจดการบ้านเมือง เกดยกดอม
 ราษฎรให้ทามาหากนเป็นปกตเรยบรอย รวบรวมทรวพยสงของเสบยงอาหาร
 ไคเป็นอนมาก ชองกงกจตบญชความชอบไหกับชเชยน เจยสว เป็นต้น
 ทหารเหล่านนแต่พอสมควร ชองกงจงพดกับงวหยงว่า บตนกไคตาดน—
 ไคทองกวนแลวจตอไปนนจะคตเป็นประการไค งวหยงกหยบเอาแผนทชง
 ไควกวนตงไหมาตมแจงว่า ตงแต่ตาดน ไคทองกวนนไปทางสยลถงตาดน—
 เงกมังกวน มุรภษาดานนนมมอเข้มแข็ง งวหยงไคทราบจงพดกับชองกงว่า
 ตองจตทหารแยกเป็นสองกอง ยกไปตงชุ่มอยู่ในบ้ำเงกมังกวนแลวจดทหาร
 สกกองหนงยกไปทาทายให้ออกรบทำเป็นแตกหนีให้พวกโจรลุดไคกองชุ่ม
 ทงสองจะไคออกประตงตทกเอาตาดนเงกมังกวนกตงจะประสบความคต

ชองกงไคพงกเห็นชอบ จึงให้โลวจนทง ตงเผง เตงฮย เจยะเก็ง
 เปหลน เชยชอบน อนทอ ผงก รวมแปดนายคमतหารหมนหนงยกไปเป็น
 กองลอ แลวจดให้อเชยนเจยก เตยเซง ชงลบ เซงเอยไฮ้ว นางไฮ้วชาเหนย
 โจวเอยน โจวยน ชอจัน ลีเซง ไคเวเชยมนายทหารม้า นายทหารเดินเท้า
 คอลดทรม บสง ลชย ลจุน จุตง ลย هنگ เกยเตยน เกยไปว เลงจัน เอยหลิม
 รวมยสิบนายคमतหารสามพันไปชุ่มอยุ่ริมตาดนสองข้างชาย-ชวา ถ้าไค-
 ยนเสยงประตตสอญญาก ไคยกออกประตงต นายทหารทงปวงกคमतหารยก
 ไปชุ่มอยุ่ตามสง

ฝ่ายชวสอชกบทหารและไพร่พลพากันแตกหนีไปดำนเงกมังกวน
 แจงความชงเสยตาดนไหชนชตพงทุกประการ ชนชตนนเป็นนอชงชนไฮ้วนมมอ

แกลงขบมาหน เอ็งเจอะกับทหารทั้งปวงขบมาได้ไปประมาณทางใต้สามสิบ
 เห็นว่าไม้ท่นกองทัพแผ่นดินของ จงตงค่ายพักไพร่พลอยู่ ไฉวจนหนังกตงค่าย
 มั่นลงไว้มียกออกสู้รบ ตวนทองกนทหารเอกไม่เห็นพวกช่องกงยกออกรบ
 หลายเวลาสำคัญจากกองทัพแผ่นดินของแพ่ จึงส่งไพร่พลให้ยกไปหักเอา
 ด้านใต้ทองกนกลับคนมา อุเงกหลม เอยตวน ทหารรองสองนายจึงแจ้ง
 กับกวนทองกนว่า ไฉวจนหนนหม่อมเข้มแข็งนักอาจสู้รบคนได้ถึงหมื่น เหตุใด
 ไฉวจนหนนมิได้คิดสู้รบให้แตกถอยล่ากองทัพไปคงจะคิดอุบายประการใด ท่าน
 จงตรกตรองดูก่อน ตวนทองกนตอบว่านับประสาอะไรกับพวกเหล่านี้ไม่มี
 สติปัญญากาลลงและหม่อมจึงได้แตกหนี ถ้าพวกเจ้ามีความกลัวไม่อาจไปก็จะ
 ขาเสีย พวกทหารได้ฟังก็งมใจต้องยกตามไปในเวลากลางคืน ไฉวจนหนน
 กับทหารเหล่านั้นแกลงรบตลอด ตวนทองกนคุมไพร่พลไล่กระชั้นไปประมาณ
 ทางอกสามสิบลกตงค่ายอยู่

ฝ่ายเบ่หลนขบมาหนไปทางทิศตะวันออก บอกกับอูเอียนเจยกว่า
 ไฉวจนหนนไซ้ให้ข้าพเจ้ามาแจ้งกับท่านว่า ถ้าแผ่นดินทองกนนายทหารโจร
 ยกกองทัพไล่ ไฉวจนหนนไปประมาณทางใต้สองร้อยลแฉวก ให้ท่านยกกองทัพ
 ไปตีด่านเงกมังกวน ถ้าชนชัคคุมไพร่พลออกรบท่านจงล่อให้กองทัพโจร
 รุกไล่ติดตามไป อี้กกองหน่งเห็นว่าไกลได้ท้วงที่จะให้ล่อชัคกับนายทหาร
 เหล่านั้นยอมไปทางหลังเขาตรงเขาดาน ต่ประดั่งเข้าไปพร้อมกันก็คงสม
 ความคิด อูเอียนเจยกแจ้งความจึงส่งเบ่หลนว่า ชงการจะล่อกองทัพโจรตก
 พนังกานพี น่องจึงรีบไปบอกตามบรรดาพวกเราให้รู้เตรียมการไว้เถิด —
 เบ่หลนกรบกกลับมาแจ้งกับพวกพ้องให้รู้ทงกนตามอุบายที่ ไฉวจนหนนส่งทุก
 ประการ

ฝ่ายอเชนเงยกกรนเบหฺลนกลับไปแล้ว จึงให้ทหารไปบอกกับ
 ลุตซม ลชย กตง ลยเหง และทหารเหล่านั้นว่าให้คุมทหารอ้อมทางไปชุม
 อยหลงตามเงกมังกวน ถ้าโดยนเสียงประทัดสัญญาณให้ยกเข้าหกด่าน -
 ลุตซมกับทหารแจ้งความกคุมทหารรีบไปในเวดากลางคน อเชนเงยกกคุม
 ทหารตรงมายังหน้าเงกมังกวน ร้องทาทายให้ออกรบ ชั้นชิดผู้รักษาด่าน
 แจ้งความตกใจจึงประชุมชนนางนายทหารมาพร้อมปรึกษาว่า ตอนทองกน
 กับไพร่พลได้กองทัพแผ่นดินช่องไปไกลแล้วเหตุใดกองทัพแผ่นดินช่องจึงยก
 มาจะเข้าหกด่านอีกท่านจะคิดประการใด

เจยะเกงว่า ตอนทองกนยกกองทัพได้โลวจุหน่งไปไกลนักเห็นจะกลับ
 มาไม่ทัน ท่านจงจัดให้นายทหารและไพร่พลยกออกไปตวนทานก่อน ชั้นชิด
 ได้พังกเห็นชอบจึงส่งให้อวสอหยงทหารเอก ไชวกิด งามวนชุนทหารรอง
 คุมไพร่พลยกไป อวสอหยงกับนายทหารค่านับลาพาไพร่พลออกจากด่าน
 เห็นทหารของกงยนม่าอยู่ ไชวกิดกขบมาตรงเขารบกับชงลบโดยลับเพลง
 กแกลงชกมาหน ไชวกิดไม่รุกทขบมาได้ตามไปโดยเร็ว ชงลบได้ทกชกมา
 หนหน้ากดับเอากระบองตถูกไชวกิดตกมาตาย อวสอหยงเห็นกโกรธชบมา
 เขารบกับชงลบได้ตามลับเพลง ชงลบกขบมาหน อวสอหยงกไม่ได้ชกมา
 หยตอยู่ นางไฮวซาเหนยชบมาตรงเขารบกับอวสอหยงโดยลับเพลง
 นางไฮวซาเหนยแกลงชบมาหน อวสอหยงกขบมาได้ เตยเซงชบมาออกไป
 เขากอนศลาขวางถูกหนอวสอหยงพลตตกมาลง นางไฮวซาเหนยเอากระบ
 พนอวสอหยงตาย หนจงเสยงทหารโจรก็โกรธตรงเขารบกับนางไฮวซาเหนย
 เตยเซงกดับเขารบกับหนจงเสยงได้สองเพลง เตยเซงเอากอนศลาขวาง
 ถูกหนจงเสยงพลตตกมา เจยะเกง งามวนชุนกเขาแยงเอาหนจงเสยงกลับ

ไปได้แล้วรวมทหารไพร่พลยกกองทัพใหญ่เข้าไล่ฆ่าฟัน ออเขียนแจยกกับ
 ทหารตีปลาดงถอยปลาดง เกยเตียน เลงจน เห็นได้ทุกจุดประทัดสัญญาชนท
 หนาดานตงคอยสกัดกองทัพพวกโจรอยู่ งบประมาณกับไพร่พลไล่ทหารช่องกง
 ไป ครั้นได้ขึ้นเสียงประทัดตกใจคุมทหารและไพร่พลกลับออเขียนแจยก-
 กยกกองทัพไล่ประตงเขามา งบประมาณกับเจะเกงแตกหนกระจัดกระจาย
 ลุดชมกับพวกทหารซงชมอยู่หลังดาน ไดขึ้นเสียงประทัดสัญญาากพากนเขา
 ทกดาน พอออเขียนแจยกไล่ตามงบประมาณไปถึงกยกเขาประตงตงงบประมาณ
 เจะเกงหนเขาดานโดยดประตไม่ทัน ออเขียนแจยกกับทหารเข้าในดานได้
 ไล่ฆ่าฟันเป็นอดหมาง ชนชดผู้รักษาดานกับไพร่พลไม่ทันรตวตกใจ ฉวย
 ฮาวุธไม่ทนกวากนรวนเร ทหารช่องกงทงสองเห็นได้ทกประตงกนเขารกไว้
 ลุดชมจับชนชดผู้รักษาดานมัดไว้ นายทหารช่องกงจับนายทหาร โจร ได้
 หลายคน นอกนนฆาตายเป็นอน่มาก ฮวงเกงเส่ง ปนชู่โตเฮงเอก เลียนหยิน
 ทหารโจรทงตกกับไพร่พลทหารอยยก หนีออกจากดานตรง ไปยังเนินกิม โอวเนย
 เลกฮยกกับชวสอชหนไปได้ ออเขียนแจยกกับลุดชมและทหารกเขาตงมนอยู่ใน
 ดานเงกมกวงน

ฝ่ายตวนทองกนนายทหารโจร ยกกองทัพไล่ตาม โลวจนหนึ่งไป-
 ประมาณทางสามร้อยล ครั้นแจ้งวากกองทัพของกงทกเขาดานได้กตกใจจะ
 ยกกองทัพมาจะช่วยชวต่าน โลวจนหนึ่งกับทหารรุกไล่ตามตนักฆ่าฟันเป็น
 ตะลุมบอน ตงเฟง เตงฮุย ฆ่าฮวงสุนกับอึ่งกหลนทหารโจรทงสองตาย
 เชยชอนจับเอยตวน โลวจนหนึ่งจับตวนทองกนได้ ทหารและไพร่พลพวก
 โจรล้มตายลงอกเป็นอน่มากทเหลือตายกรบหนไป โลวจนหนึ่งจึงยกกองทัพ
 เข้าอยู่ในดาน ช่องกงกับโจรทงแจ้งความยกกองทัพมาถงดานเงกมกวงน

นายทหารทงปวงออกมารับเชิญของกง โงวหยงเข้าไปข้างในลตชมจับชั้นชิต
 ผู้รักษาด่าน โฉวจนหงจับตัวนทงกน นายทหารพวกพ้องเหล่านั้นจับ
 ทหารโจวไตคุมเอาตัวมาส่ง ซองกงให้จัดบัญชีความชอบไว้แล้วจึงให้เอา
 ตัวชั้นชิตผู้รักษาด่านกับทหารที่จับมาไปฆ่าเสียทงสิ้นแล้ว จัดการในด้าน
 เรียบร้อยแล้วพักทหารอยู่ได้สัปดาห์ ซองกงจึงปรึกษาโงวหยงว่า ข้างหน้า
 นนตาบดเนนกีมิโฮวเนยจะจัดให้ผู้ใดยกไปดี โงวหยงได้ฟังก็ยั้งคิดตรึกตรอง
 อยู่ โฉวจนหงพูดว่า น้องจะอาสายกไปดีเนนกีมิโฮวเนย ซองกงกับโงวหยง
 ก็ยั้งคิด โฉวจนหงจึงเอานายทหารทงนายกับทหารยกออกจากด่าน ยกไปถึง
 ตำบลฮุนเกาะเค่าปากทางเนนกีมิโฮวเนยกตงคายนกลงไว้

ฝ่ายจอกบนเงงผู้รักษาด่านเนนกีมิโฮวเนย มีทหารเอกอยู่ทงนายชื่อ
 งวนตงเหลียง แซ่เซ่ง เขาทง อิงหน ซองเอียน ลิวเจกกับไพรวผลสามหมื่น
 เฉวฉวนนนจอกบนเงงออกวาราชการพร้อมด้วยนายทหารมาไซเขาไปแจ้ง—
 ว่า กองทัพของกงยกมาไกลจะถึงเนนกีมิโฮวเนยอยู่แล้ว จอกบนเงงได้ฟัง
 ก็โกรธจึงว่าพวกเหล่านั้นจะมาหาตายหรือ แล้วเตรียมการจะออกสู้รบ พอ—
 ฮวงเงงกับทหารและไพรวผลหนีออกจากด่านเงงมังกวนมาถึงเนนกีมิโฮวเนย
 แจ้งว่าจอกบนเงงจะยกออกสู้รบ ก็เขาไปแจ้งความซงเสียด่านทงสองให้ฟัง
 แล้วว่าของกงยกกองทัพมาตรงนเขมแซงนุกยากทจะสู้รบ ชาวเขาเห็นว่าตง
 มนรักษาทนาคเซ่งเทนไวไหเนนหนาคย้ายกออกต่อสู้ด้วย กองทัพของกงยก
 มาทางไกล ถ้าเข้าไปเสบียงอาหารเบาบางกตองยกกลับเอง ถ้าแมนได้ทงท
 จึงยกกองทัพตามไปดีเอาคงจะได้ชัยชนะ ด่านทงสองก็จะกลับคนมาตามเดิม
 จอกบนเงงได้ฟังก็ไมเซ่อ จัดทหารกับไพรวผลหมื่นห้าพันพร้อมยก
 ออกจากเนนมาถึงหนาคายกกองทัพของกง ก็แยกพลเป็นบกราย—ซวารอง

ทำทนายให้ออกรบ โฉวจนหงย่นด้อยหน้าตายโดยนงนภามนายทหารว่า—
 ผู้ใดจะอาสาจับพวกโจรได้ ตั้งเผงรบอาสาขบม้าออกไป จอกบนเกงกให้
 ฮ่องหนออกรบกับตั้งเผงได้สามสับเพลิง ตั้งเผงเอาทวนแทงถูกบารายของหน
 เจบปวดกหนกดับ ของเฮยนเทนกโกรอขบม้าตรงมาจะเซารบกับตั้งเผง—
 ฮนทอกออกสกัดรบกันได้สับเพลิง ฮนทอกแกลงชกมาหน ของเฮยนไม่รท
 กขบมาได้ไปโดยเร็ว ฮนทอกได้ทกชกมากดับ ของเฮยนชกมาหยุดไม่ทัน
 ฮนทอกเอางาพนถูกของเฮยนตกมาตาย จอกบนเกงเห็นทหารเสียชีวิตทกโกรอ
 ขบม้าออกมาจะเอาขวานฟัน เจยะเก็งตรงออกรบกับจอกบนเกงได้หลาย
 เพลง เจยะเก็งสู้มอจอกบนเกงไม่ได้กขบมาหน เบหลนขบมาตรงเซารบ
 สกตจอกบนเกงไว้ เจยะเก็งชกมากดับเซาช่วยเบหลนรบ จอกบนเกงตามทวน
 ทหารสองนายมได้กครนคราม เผงกเห็นนายทหารทงสองสู้มอจอกบนเกง
 ไม่ได้กขบมาจะเซาช่วย ลิวเจกทหารโจรถือขวานสองมอตรงมาสกตเผงกไว้
 ตั้งเผงกขบมาเซาช่วย กองทพทงสองสู้รบอยู่เป็นสามารก

ฝ่ายห้องกง โงวหยง ครันโฉวจนหงรบอาสาออกไปแล้วไม่วางใจ
 จึงจัดให้อูเฮยนเจยก เตยเซง ซอจัน ลีเอง ชิงลิม โฉวเขียนทกนายคุมทหาร
 ยกตามไปช่วย ครนถงคายเห็นสู้รบกันอยู่กำลังชลมุน เตยเซงกตรงไปเอา
 กอนศลาขวานถูกหน้าจอกบนเกงมรภษานนตกมาตายพวกทหารเห็นนายเสียชีวิต
 ทกไม่เป็นอรบ เผงกเอาทวนแทงถูกลิวเจกตกมาตาย ไฟว์พลพวกโจร
 กระสวระสวายพากันล่าถอย โฉวจนหงเห็นได้ทกคุมทหารรุกไล่ฆ่าฟันไปจน
 ถงเนนกกมโอวเนย งอนตงเหลยงนายทหารโจรเห็นกอทพของกงได้มาถึง
 หนาเนนกกขบม้าออกรบกับโฉวจนหงได้หลายเพลิง โฉวจนหงเอาทวนแทง
 ถงงอนตงเหลยงตกมาตาย แซเซง เซาหงทหารโจรทงสองกตรงเซารบ—

โลวจุหนงแต่มเดียว โลวจุหนงมโตครนคราม ฮวงเก็ง เสงปุ่น ชูโตเฮง
 เห็นโลวจุหนง มมอเซมแซงกตรงเขาชวยรบปลอมไวทงทนาย โลวจุหนง-
 สู้รบว่องไวเอาทวนแทงถูกแซเซ็งตกมาตายทหารโจรสืบนายก็รวนเร โลวจุหนง
 โทมเข้าจับเขาหงโตสงโททหาร ฮวงเก็ง ชูโตเฮง เสงปุ่นตกใจกลัวยงนัก
 หนีไปข้างทิศเหนือ ไพร่พลพวกโจรก็แตกหนีกระจัดกระจาย อิงหนนตาย
 ในที่รบ โลวจุหนงยกกองทัพไปตั้งมั่นอยู่บนเนินกิมโฮวเนย ทหารก็
 เอาตัวเขาหงมาส่ง โลวจุหนงส่งโทแกมตออก แล้วเขาหงก็คุกเขาคำนับ
 พุดว่าท่านไม่ฆ่าเสียนนพระคุณเป็นที่ยง แต่ทางซึ่งจะไปถึงเนินโฮวหลิมเนย
 ข้าพเจ้าจะนำท่านยกกองทัพไปตีให้จงได้ ถ้ายกต่อไปข้างหน้าชื่อว่าเนิน-
 แปะโฮวเนย ผู้รักษานั่นชื่อโฮวหลิตตอานมทหารหลายนายมมอเซมแซงนัก
 กับไพร่พลสับสนตมมรรักษานั่นอยู่ ซึ่งจะข้ามไปนั้นยากนัก โลวจุหนง
 ได้ฟังก็ใช้ให้ทหารไปแจ้งความกับชองกงแม่ทัพใหญ่ตามซึ่งตได้เนิน -
 กิมโฮวเนย เขาหงยอมตามภักตรบนำทางไปให้ทราบทุกประการ ชองกง
 แจ้งความแจ้งตงให้เขาหงเป็นนายทหารนำทางไปย้อบักข้างทิศเหนือ แล้วให้
 เตยเซง เตงตตชุน ตงเมง เกงอองทหารมาตนายกับทหารตามพันให้เขาหง
 เดินล่วงหน้าไปก่อนประมาณทางไตรอยล จงตงค้ายรอกคอยกองทัพโลวจุหนง
 ครนเขาหงกับทหารสืบนายเดินทางไไตรอยลกรอกคอยกองทัพอยู่ โลวจุหนง
 ตงแต่ได้แจ้งคาสงชองกงแล้วยกกองทัพออกจากเนินกิมโฮวเนยไปทันจึงตง
 ค่ายมณฑงไว้

ฝ่ายเสงปุ่นชาวเมืองบักเกย เดิมเป็นชุนนางตำแหน่งที่หัดนายทหาร
 กอกกวซึ่งเป็นชุนนางผู้ใหญ่คิดหาความผิดใส่จะทำโทษ เสงปุ่นรตวัดคิดจะหนี
 ไปเขาสวมภักตอยู่เขาเนยชวเปาะก ไม่มผู้ใดชกนางจึงได้หนีไปข้างย้อมก-

ทศเหนือ เขาสามภักตอยกกับชนไฮวนายโจรสลัดมาครั้นเสงปุ่นแจ้งว่า เขาหง
เขาสามภักตอยกกับพวกพองแผ่นดินของ บदनรบอาสานากองทัพโลวจนหง
มาตงค้ายพุกทวารอยู่ตามทาง จำเราจะไปอ้อมน้อมยอมอยู่กับช่องกึ่งภาย
หน้าคงได้แก่แก่นกอไทยวยเป็นแน่

คิดแลวกเตรียมไพร่พลของตัวทวารอยตรงมายังค้าย โลวจนหงใน
เวลากลางคน บอกนายประตวาทานชาวเมืองบักเกยขอเสงปุ่น คุมไพร่พล
มาสามภักตกับท่านแม่พรอง นายประตักเข้าไปแจ้งให้ โลวจนหงให้ทราบ
โลวจนหงจึงให้นาเสงปุ่นเข้าไป เสงปุ่นคำนับแล้วพูดว่า เดิมข้าพเจ้าเป็น
ทหารของเนียดงชทานจัวไม่ได้หรือ โลวจนหงถามว่าเหตุใดท่านจึงได้มาอยู่
ที่นี่ เสงปุ่นก็แจ้งความแต่หนหลังให้ฟังทุกประการ แล้วว่าบदनข้าพเจ้ากับ
ไพร่พลอยสามภักตอยู่ด้วยท่าน โลวจนหงได้ฟังกยนต์ บอกขอความซึ่ง
เสงปุ่นกับไพร่พลมาอ่อนน้อมไปให้ช่องกึ่งแม่ทัพใหญ่แจ้งแล้ว โลวจนหง
จึงปรึกษากับเสงปุ่นว่า เราจะคิดอ่านสู้รบกับพวกโจรประการใด เสงปุ่นว่า
ซึ่งเนินไซวหลิมเนยข้างทิศตะวันตกถนนมภูเขาหนงขอทวยหงษ์ชวสูงใหญ่
นกกบขามกไมพน มีโจรพวกหนึ่งประมาณหมื่นเศษตั้งของลมอยู่ถนนตาม
ลำพัง นายโจรใหญ่ชาวเมืองโพวตั้งชองเปียน นายโจรที่สองชอบนตงหยง
นายโจรที่สามชอชุกกิม นายโจรที่สี่ชอ มเกยง ผมอเขมแซงนิก แม่นได้
คนทงสมาเป็นพวกพองแล้ว ศกขางชอบกทศเหนือกคงลมความปรารภณา -
โลวจนหงว่า ท่านจะอาสาไปเกลยกล่อมนายโจรทงสี่ใหม่สามภักตแต่โดยด
จะได้หรือไม เสงปุ่นตอบว่า เดิมทข้าพเจ้าได้สู้รบกับนายโจรทงสี่ ถ้า -
เกลยกล่อมแต่โดยดทใหม่จะมา โลวจนหงได้ฟังกตรกตรองหาอุบายอยู่

ฝ่ายของกงแจ่งวา ไฉวจนหงยกกองทัพออกจากเนินกิมโฮวเนยไป
แล้ว จึงส่งให้นายทหารอุยรักษาตามทางสองตำบลไว้กวดขัน ตัวของกงก
ยกกองทัพออกจากแกมกวง รอนแรมไปตามระยะทางพบกองทัพไฉวจนหง
ก็เหตงความมั่นคง ไฉวจนหงกับทหารเหตงความมั่นคงออกมารบ เชิญ
ของกงกับพวกพ้องเข้าไปในค่าย เส่งป็นจึงเข้าไปค้ำบของกงเลาความเดิม
และยอมตามภักดีไทพงทุกประการ ของกงกมความยินดี ไฉวจนหงบอก
แกของกงวา เส่งป็นแจ่งความว่า นายโจรทงสองอยู่ ณ เขาหวยหงนชวผมมอ
เซมแซงคตอานอย่างไรวังจะไดคนทงสมา โงวทงตอบว่าทานอย่าวิตกกง
จะคตเกลยกลอมเอาใหจงได้พุดแลวกจก โตะแตะสุรามาเลยงกนเป็นทรนเรง

ฝ่ายของกงกับไพร่พลหนมาถงตามลปวยหุแจ่งแจ่งความชงเสย-
คานและเนนโงวตงเหลยงฟงทุกประการ งวตงเหลยงได้ฟงชวนเกงมา
บอกกโกรจกโตะชวเกง ชูโตะเฮง เฮกเหลยงกบเฮยะเอง กิดวณมุ่ยและ
ทหารบักชาย-ชวา คมไพร่พลสองหมนออกจากตำบลมาไกลจะถงเนน-
กิมโฮวเนย เหนกกองทัพของกงตงคายมนอยกจกเป็นชบวณรองทาทายให
ออกรบ ของกงจงถวมนายทหารว่าผู้ใดจะอาสาออกรบบาง ขอเหลงเข้าไป
ค้ำบรบว่า ชาวเจ้าจะไปจับพวกโจรเอง เส่งป็นบอกกับขอเหลงว่าทานจะ
ยกไปรบกับเฮยะเองและกิดวณมุ่ยทหาร โจรทงสองนนตองระวงตัวอย่าได้-
ประมาท ขอเหลงรบคาคมทหารออกจากคายไป ของกงได้ฟงเส่งป็นดงความ
ก็ไม่วางใจ จึงจกโตะเตยเซง ขาจัน ทงหลงยกไปช่วยนายทหารทงสามค-
ทหารออกจากคายตามขอเหลงไป ขอเหลงเห็นชูโตะเฮงยนมมาอยกเขารบได้
ยสืบเพลงยังไม่แพชนะกน เตยเซง ตรงไปเอากอนศลาชวาทกคระชะชูโตะเอง
เจบปัดกชบมาทน กิดวณมุ่ยเหนก โกรจกออกระบองเหลกตรง เขารบกับ

ชอเหลงได้ทดสอบเพลง ชอเหลงทานกำลังไม่ได้ก็ชกมาหนี ก็จวนม้วยก็
 ขบมาไล่ตามกระชนมา เตยเซงเอาก้อนศิลาขว้างถูกกัวจวนม้วยตกมาลง
 ชอเหลงเห็นกัจนมากลบบเอาทวนชอเกยจวบตัวกัวจวนม้วยได้มอบให้ทหารคุม
 ตัวไปค่าย ง้วนตงเหลียงกับทหารและไพร่พลเห็นตงนนักครนครามนิก นาย
 ทหารของชองกงได้ทักคุมทหารกรบ ง้วนตงเหลียงกับทหารเห็นจะสู้ไม่ได้
 ก็ขบมาหนี ทงหลงขบทหารไล่ตามประมาณทางโดยสับลเห็นกัจนทัพโจรหนี
 ไปห่างก็พาทหารกลับ

ฝ่ายโจวหยงครนชองกงจัดให้นายทหารยกไปช่วยชอเหลงแล้วก็จัด
 ให้ลชย ลักน ลุตซิม บุตงคุมทหารหารอยลอบไปตีหลังค่ายพวกโจร นาย
 ทหารทงสพาทหารฮ้อมทางไปถึงหลังค่ายก็เข้าไล่ฆ่าฟันไพร่พลพวกโจร—
 ลมตายลงมาก

ขณะนั้นง้วนตงเหลียงกับทหารและไพร่พลล่าถอยกลับมา ได้ยิน
 เสียงออดองกตกใจพากันขบมาตรงไป เฮยเซงเซงเซารบกับลุตซิมได้สับเพลง
 ลชยคุมทหารได้รุกกระชนเข้า โกลเอาขวานฟันถกมาทเฮยเซงเซงเซมลง—
 ลุตซิมตรงมาจะจับเฮยเซงเซง ฮวงเก็งตรงเซารบสีกดลุตซิมไว้ เฮยเซงเซงหนี
 เขาขบวนได้ขนมมาถอฮาวถกกลับมา ลุตซิมรบฮยกับฮวงเก็ง เขาไม่เท่าเหล็ก
 ตถกฮวงเก็งเจ็บปวดก็ขบมาหนี ชอเหลง ทงหลงแจ้งวากองทัพพวกของ
 ตัวยกเข้าทักหลังค่าย ง้วนตงเหลียงเซารบกับทงหลงได้สับเพลง ทงหลง
 ทานกำลังง้วนตงเหลียงไม่ได้ ขาฉนขบมาเขาช่วยทงหลงรบ เตยเซง—
 ชอเหลงกยกเขาประตงตมาไพร่พลง้วนตงเหลียงตายเป็นอันมาก ลชยกับ
 บุตงฆ่าเฮยเซงเซงตาย ทงหลงเอากะบองตถกง้วนตงเหลียงตกมา ชอเหลง
 ตรงมาเอาทวนชอเกยจวบง้วนตงเหลียงได้ ชูไตเซง เฮกเหลียน หยนฮวงเก็ง

เห็นตงนกกพาไฟรพลสองพันหนีไป ทหารของกงกดยมาตาย เอาตัว
งวตงเหลียงกับกวดอนมัยคุมมา ของกงเห็นตรงเขาแถมตแฉวพดกับ --
งวตงเหลียงว่า บदनพวกทหารจับท่านมา ข้าพเจ้าไม่ฆ่าอย่าถือโทษเลย
เชิญท่านสามภกตกับพระเจ้าของทวารวกราสืบไปภายหน้าจะมีความสุข
ด้วยกัน งวตงเหลียงได้ฟังจึงตอบว่า ข้าพเจ้าเชอชาติตงฉน เจ้านายมี
เหมือนคนไทรบเบยหวดเงินเดือนอยู่ที่จะคิดเป็นข้าสองเจ้านั้นไม่ควร ข้าพเจ้า
อยากตายเสียดีกว่าจะฆ่าเสียเถิด โงวหยงได้ฟังจึงตอบว่า ท่านพูดไม่ถก
เต็มพวกข้าพเจ้ายกอยเขาและบำ พระเจ้าของฮยจงฮองเต็มทรงสอรับส่งไป
เกลยกลอมจึงได้ยอมสามภกตเขาทวารวกร ข้าพเจ้าชกนทานให้ออนนอม
กเหมือนสามภกตกับพระเจ้าแผ่นดินของไม่ควรจะถือทฐูมานะ งวตงเหลียง
ตอบว่าท่านพูดผิดไป ข้าพเจ้านชายชาติทหารถึงจะเป็นโจรก็ยอมตายไม่ขอ
อยู่กับผู้อื่น ของกงเห็นงวตงเหลียงกับทหาร ไม่ยอมสามภกตก็จคโต๊ะ
และสรามมาเลยงวตงเหลียง ๆ จึงว่า ข้าพเจ้าเป็นคนโทษไปรดไม่ฆ่าเสีย
กลบเลยชกนคนท่านมเป็นอนมวก ทเมืองงยจวมวดอยแห่งหนึ่งชื่อ --
เทียนเฮงตง ข้าพเจ้าจะลาท่านไปบวชเป็นหลวงจนถศดตามเพศเชยนและ
ไม่เป็นธุระการงานทงหลายกว่าชวตจะตาย แต่กวดอนมัยนนั้นเจ้าจะคิด--
ประการใด กวดอนมัยว่าข้าพเจ้ายกจะไปเป็นเพื่อนท่านด้วย ของกงกับ
พวกพองได้ฟังก็พากันถอนใจใหญ่ไม่รู้ ทจะห้ามปราม จึงจคเอาเงินห้าสิบ
ตำลึงให้กับงวตงเหลียง ๆ ก็ไม่รับ โงวหยงจึงว่าถ้าท่านจะสละละการงาน
ทงบวงไปสู่ที่สว่างแล้วตอรับเงินนั้นจะได้ไปจ่ายอุปเทียนตามธรรมเนียมบวช
สืบไปภายหน้าพวกข้าพเจ้าจึงจะไปเยี่ยมเยียนบ้าง งวตงเหลียงได้ฟังก็ตอ
รับเงินไว้ ชวนกิด กวดอนมัยนายทหารค่านับลาของกงกับพวกเหล่านนตรงมา

ชนม้อออกจากค่ายไป ง่วนตงเหลียงจึงพูดว่า เราจะไปบวชตัวเจ้าจะคิด
 ประการใด ก็ฉนวนมัยว่าข้าพเจ้าก็อยากจะไปกับท่าน แต่มารดาชรามากนัก
 ไม่มีผู้ใดปฏิบัติ ซึ่งเมืองงุ่ยจิวนั้นไม่สู้ไกลกันประมาณทางร้อยห้าสิบล
 ไม่น่าจะท่านจะยอมให้ข้าพเจ้าไปหรือประการใด ง่วนตงเหลียงว่าเจ้าจะ
 ไปหาเลี้ยงมารดาเราก่อนไม่ขัด ตัวเราจะไปรับบิดาพากันไปบวชที่วัดเทียน-
 เฮงตง พุดแลวดตางคนกรองไห้ค่านับลากันแยกทางไป

ฝ่ายชองกงติดตามบดบวยฮูแจแลวดตางคายนมอยกมความวิตกกถึง
 กวนเส็งกับทหารทไปตงรักษาเวอรบอยู่ ณ เมืองเลงจิวชานานไม่ได้ข่าว จึง
 ใช้ให้ไตจงรีบไปฟังดู ไตจงออกจากค่ายตรงไปถึงเมืองเลงจิว กวนเส็ง
 แจงความก็ออกมารับเข้าไปในค่าย แลวดตามถึงการรบชาคกเป็นอย่างไรบ้าง
 ไตจงบอกว่ชองกงยกกองทัพไปมีชัยชนะฆ่าทหาร โจรลุ่มตายเป็นอันมาก
 มีทหารพทหนงยอมตามภกตเดมอยเมืองบกกเกย เป็นทหารของเนยตงชผู้รักษา
 เมืองชอเสงปุ่น แจงความโจรพทหนงตงชอสมอยู่ ณ เขาชวยทงนชว-
 นายโจรทงส ผมอเซมแซมไพรพลทมนเศสมไตชนกบผู้ใด แมนเกลยกลอม
 นายโจรมาไตชาคกชางฮอบกทศเหนอกเหมอนอยู่ในเงอมมอเวา

กวนเส็งถามว่ นายโจรทงสชอใด ไตจงบอกว่ นายโจรทหนง
 ชอถงเบยกรเรียกว่ปวตชวลตลลอ แปลว่อาจถอนภเขาชน นายโจรทสอง
 ชอบนตงหยงเรียกว่ก่าชวลตลลอ แปลว่อาจทำลายภเขาให้ไ้ราบคาบ-
 นายโจรทสามชอชยกม เรียกว่ชอชวลตลลอ แปลว่อาจยกภเขาไปมาได้
 นายโจรทสี่ชอมเกยงเรียกว่บชวลตลลอ แปลว่อาจฆ่าภเขาเป็นสองชก
 กวนเส็งจึงว่ ถึงเบยชนายโจรนนอยเมืองพตงชอบพอรักใคร่กันกับเรา-
 ครนสบมาภายหลงถึงเบยชททำให้เกิดความชนแลวดชวผู้รักษาเมืองเตยหนมา

เราจะไปพูดจาเกลี้ยกล่อมนายโจรก็คงได้ แต่ยังไม่กล้าส่งแม่ทัพ ไตจงว่า
 การนัดทดลองพระเดชพระคุณเจ้านายไม่เป็นไรดอก เขิญไปหาชองกงด้วยกัน
 เกิด กวนเส่งได้ฟังก็เห็นชอบจึงมอบให้จับกับลี้ชของอยู่รักษาค่ายแล้ว
 กวนเส่งกับไตจงก็ออกจากเมืองเส่งจิวเดินทางไปหลายวันจนถึงค่ายใกล้
 ตำบลปวยฮูแจ้

ขณะนั้นชองกงนั่งปรึกษาราชการอยู่กับโจวหยง กวนเส่งกับไตจง
 จึงเข้าไปคำนับแล้วแจ้งความว่า ชองไตจงแล้วให้ฟังว่านายโจรเขาช่วยหงั้นซัว
 เป็นมิตรรักใคร่กับน้องมาแต่เดิม จะขออาสาไปเกลี้ยกล่อมนายโจรทั้งสาม
 ตามภักดี ชองกงได้ฟังก็มีความยินดีจึงจัดให้เอียนเจียก ฮวยหยง เตยเซง
 ตังเทงกย ึงยเตงก๊ก จุตง ลุยเหง เสงปุ่น ซกเถียว ไตจง ลีบนวยกั้มทหาร
 พันหนึ่ง กวนเส่งก็คำนับลาออกจากค่ายยกไปยังเขาช่วยหงั้นซัว ชองกง
 จัดให้เองเฮยไฮ้วกับนางไฮ้วซาเหินยคมทหารสามพันไปตั้งมั่นรักษาเนิน
 กิมโอวเนยไว้แล้ว ชองกงจึงจัดทหารแยกเป็นสามกองจะยกไปเนิน
 ไชวหลิมเนย ให้ฉินเหมง ลีเอง ซาจัน อึงซัน ฮาวเผง เลงจัน แป๊ะสน
 ังกั๋ว เฮยหลิม เฮยสน มกซัน รวมสี่พันนายคมทหารสามพันเป็นกองหน้า
 ยกล่วงไปก่อน จัดให้โลวจุนหงแม่ทัพรองกับทหารยี่สิบสี่นาย คือเล่าตง
 ซอเหลง ลุตซม บุตง ฮันทอ เผงก เตงฮย ซงลป ตันตต เฮยซัน กิมไตเกียน
 เตเตียนติว ไตวเฮง ซงเม่ง ซงเหลียง โจวเฮียน โจวยุน จูบู่ จุกยี้ เจียะยัง
 ลจัน ลลป ซิเชียน คมทหารหมื่นหนึ่งยกเดินไปเป็นกองหน้า ชองกงแม่ทัพ
 ใหญ่กับทหารสามสี่พันนาย คือกงซุนลัน ลือฮวง กวนเส่ง จิวทอง ลียง
 ชองเซ็ง เฮยวจงฮอง ซัวฮัก ซัวเค่ง เฮยหยง เกยเตียม เกยโปง ลีชย
 เจียะติว เซียวเหยียง ปวยจวน ซอจัน ฮันเตาจวน ลิกน เบทลัน เจียะเก็ง

หงหลง หยกเปาสี เสงเตงลัก ชิงฉิน นางโกวตั่วซอ นางชิงยี่เหนย

ตวนเกิงจุมททวารหาหมนเบนกงหวดวงยกล่วงไปก่อน

ฝ่ายฉินเหม็งกงหน้ายกตรงไปใกล้เนินไซวหลิมเหนย จึงตั้งคายนัน

คิตการสู้รบอยู่ ทหารมาไซดบวราชการเห็นกงทัพแผ่นดินชองยกมากรีบเอา

ชอความไปแจ้งกับผู้รักษาเนินทุกประการ

ฝ่ายทุดเจยวผู้รักษาเนินไซวหลิมเหนยมกนชอที่ปรึกษาชอเคยวเตาเซง

กับทหารหกสิบห้า นายไพร่พลเจดหมนตงรักษาเนินอยู่เข้มแข็ง เวลาฉนวนน

ทุดเจยวชอกวาราชการพร้อมด้วยทหารทงปวงได้ฟังมาไซแจ้งความว่า กง

ทัพหน้าชองกงยกมาตงคายน้อยทุดเจยวก็จัดให้ชองาน ตยวง กงชอหลง

คุมไพร่พลห้าพันยกลงจากเนินไปยังหน้าคายกรองท่าทายให้ออกรบ ฉินเหม็ง

เห็นทหารบนเนินยกลงมาทาทาย ก็แต่งตวชนมาคุมทหารออกจากคายตรงเข้า

รบกับทหารทงสาม เอยหลิมชบมาเขาชวยฉินเหม็ง ตยวงชกมาเขารบกับ

เอยหลิมได้หลายเพลง ชาวเผงก็ตรงมาชวยฉินเหม็งรบเป็นสามารถ ตยวง

เขาทวนแทงถกเอยหลิมตกมา มกทอง มกชุนตรงเข้ามาชวยแกเอยหลิมกลับ

ไปคาย แล้วทหารทงสองฝ่ายยังรบกันอยู่ชดมน้อย

ฝ่ายเคยวเตาเซงยนต์บนเนินเห็นกาลงรบกัน จึงฮานคาถาบนศาล

เป็นลมพายพดกลามตมวทงฮวากาศ ทหารแผ่นดินชองแลไม่เห็นทหารบนเนิน

รุกไล่ฆ่าพันทหารแผ่นดินชองเป็นตะลุมบอน ทหารชองกงเหลือทจะตานทาน

ก็แตกกระเจดกระจายฉินเหม็งกับทหารแตกหนีไปพบกงหน้าในเวลากลางคณ

ก็พักไพร่พลหยุดอยู่ ชาจัน ชิงฉิน ดเองแตกหนีมาพบฉินเหม็งถามนายทหาร

๕ ทงสามว่า ช่วยเอี้ยหลิมไปได้หรือเปล่า อึ้งซันบอกจาทหารพวกเราช่วยเอา
เอี้ยหลิมกลับไปแล้ว

๕ ขณะนั้นพวกทหารไพร่พลบนเนินกำลังล้อมอยู่ พอลมพายุหมดมว
คอยสว่างขึ้น ฉุนเหม็งกับทหารเหล่านักตรงเขาสก้อออกจากหลอมได้พากัน
หนีไป เห็นเอี้ยตุน แป๊ะสินช่วยกันพยุงเอี้ยหลิมตรงมาอึ้งซันจึงถามแป๊ะสิน
ว่าทหารพวกเราเป็นประการใดบ้าง แป๊ะสินบอกว่าลุยเหง มกซุน เตงจัน
งกหวัดนายชาคกจับตัวไปได้แต่เบหลินนินไม่แจ้งว่าประการใด

๕ พดยังไม่ทันขาดคำเบหลินจับได้ตีสองกับทหารบนเนินมาคนหนึ่งตรง
มายังที่พักแล้วตรวจดูตีสองทหารกว่าครึ่งก็ความวตกจึงตั้งค่ายมั่นพกกองทัพ
อยู่ทนนินไม่สู้ โกลกับเนินแป๊ะไฮวเนย ชาจันกับพวกทหารเหล่านักแถมด
ตีสองออกแล้วจึงว่า ท่านเสยทพวกเรามาได้ก็ไม่ช้าพน ท่านจงอ่อนน้อม
แก่แผ่นดินของเสยโดยที่จะได้ช่วยกันทำราชการ ตีสองคำนับแล้วแจ้งว่า—
ข้าพเจ้ายอมตามภักต้อยกับท่านสืบไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ แต่บุตรภรรยาของ
ข้าพเจ้ายกบดเจยวุธรักษาแน่น ถ้าแมนทตเจยวแจ้งความกตงทำอันตราย
กับบุตรภรรยาข้าพเจ้าขอท่านจงช่วยแก้ไขด้วยเถิด ฉุนเหม็งตอบว่าชอนน
ท่านอย่าได้วิตก ท่านจงอยู่ด้วยกันคอยท่าของกงยกกกองทัพมาจึงจะใช้ให้
ทหารไปรับบุตรภรรยาของท่าน

๕ พดยังไม่ทันขาดคำโลวจุนหงกยกกองทัพมาถึง ฉุนเหม็งกับทหาร
เหล่านนออกมารับ เชิญโลวจุนหงเข้าไปในค่ายแจ้งความซึ่งสู้รบแตกมา
ตั้งแต่ต้นจนปลายให้ฟังทุกประการ โลวจุนหงแจ้งความกตงกนงหาตัว
ตีสองมาถามว่าผู้ใดจับเอาพี่น้องของเราไปท่านรับบ้างหรือไม่ ตีสองแจ้งว่า
เคยวเตาเซงเบณกนช้อมความรู้อวิชาทำให้ลมพายุพัดกลตามดมวทงอากาศ จับ

เขาพนองของท่านไปขงโจทถามหนตั้งเนนแปะโฮวเนย ถ้าผู้ใดต้องขงอยู่ใน
 ถานนอกยกยากนัก โฉวจนหนงถามว่าจะคิดอ่านอย่างไรตจจะชวยกันได้-
 ตชวงบอกว่โฮวหลกกก ผู้รักษาเนนแปะโฮวเนย เป็นภรรยาขงโฮว นายโจร
 เจาเมืองฮอบกขางทศเหนือ โฮวหลกกกมนตรีหญิงผู้หนงชอนางเก่งเองกนจุ
 อายโดยสมบียงไม่มีสาม มือขวากอนคฉลาแมน เพลงฮาขูตต่าง ๆ กขานาญ
 ฝีมือเข้มแข็ง บิดารักใคร่ได้ว่โจทถาม ขงขวากอนคฉลาแมนเหมือนกนจะยก
 นางเก่งเองกนจุให้เป็นภรรยา ตัวข้าพเจาจะขอสามภกคชวยกับท่านกจะ
 หาชีวิตไม่ แต่วตกกถบตามารดาบุตรภรรยาขงอยู่ในเงอมมือเหตุเจียวจาจะขอ
 ฉลาท่านไปพามาได้ชวยกันท่านจะยอมให้ไปหรือไม่ โฉวจนหนงตอบว่เราขาย
 ขาตทหารมีโคคตระแวงสงสัย เมอท่านจะไม่มากตามแต่ใจเกิด พุดแล้วจิด
 โตะและสุราเลยงตชวงเป็นอนตตชวงกนโตะเตพสุราแล้วกคานบฉลา โฉวจนหนง
 กับนายทหารทงปวงออกจากค้ายไป โฉวจนหนงสงไหตงคายนนอยรวมเนนพอ
 กองทพชองกงมาถึง โฉวจนหนงกับนายทหาร จึงออกมาต้อนรับเชิญเข้าไปใน
 คายคานบกนตามธรรมเนียมแล้วแจ้งความให้พงทกประการ ชองกงมีความ
 วิตกกถบพนงทงสงนง โฉวขงจึงว่ถากการเหมือนกนกับตชวงบอกตชวงคชวย
 เตยเซงกลบมาจากเขาหวยทงนชวกคถงสำเรจสมความปรารภนาท่านอย่าวิตก
 ไปเลย ชองกงจึงสงไหตงคายนพททหารคชวยทากวนเตง

ฝ่ายกวนเตงกับทหารเดินตรงไปถึงเขาหวยทงนชวกตงพททหารอยู่ที่
 เซงเขา แล้วกวนเตงจึงบอกกับเตงป่นว่ท่านจงอยู่รักษาคายนกับพนงทงปวง
 เราจะไปคทวงทแต่ผเตยวก่อน แม้นถึงเบยนนายโจรต้อนรับตามธรรมเนียม
 เราจะพุดเกลยกลอมแต่โดยค ถากถเบยนพุดจากระตางกระเตองเราจะทำ
 เป็นสามภกคชวยด้วย ไตทวงทตงคโตโจจะจับเอาตัวถงเบยนนายโจรกับพวก

สามคนมาให้จึงได้ สงแสงกวนเต็งก็ออกมาชนมาจากค่ายตรงไปยัง
 เขาห้วยหงันซัว ไพร่พลพวกโจรเห็นกวนเต็งก็ถามว่าจะมาหาผู้ใด กวนเต็ง
 ตอบว่าเราชาวเมืองพตังมาเยี่ยมเยือนไต๋ของนายท่าน จึงช่วยไปแจ้งให้ทราบ
 ไพร่พลก็เข้าไปบอกกับถึงเบี่ยนไต๋ของว่า มีทหารผู้หญิงออกมาบอกว่า
 เป็นชาวเมืองพตังจะมาหาท่าน ถึงเบี่ยนไต๋ก็แจ้งจึงให้ไพร่พลนำเขาไปถึงเบี่ยน
 เหนกกวนเต็งก็จาไต๋ว่าเป็นคนใจโอบอ้อมอารี จึงคุกเข่าคำนับเชิญให้นั่งตอน
 สมควรจึงพูดว่า ข้าพเจ้าจากท่านมาช้านาน ภายหลังได้ยินข่าวว่าท่านไปอยู่
 เขาเนี่ยชวเปาะกับพวกรวมแก๊งชาวเมืองชวตง เรียกว่ากบฏไท่หว่ สัตย์ซื่อ
 กตัญญูไม่มีผู้ใดเสมอตั้งของสมอ่ยด้วยกัน แต่ตัวนายนั้นรอยแปดคนรักใคร่
 ยิ่งกว่าพี่น้องรวมบิดามารดา ครั้นสืบมาเจ้าแผ่นดินของมณฑลส่งไป
 เกลยกล้อมพวกข้าพเจ้า จึงขอมสามภักดี ไปรตให้ยกกองทัพไปปราบปราม-
 เมืองไต๋เหลียวสาเวจเรียบริชแดงยกกองทัพกลับมาเมืองหลวง ครั้นมอบ
 สงให้ของกงเบินแม่ทัพยกมาปราบปรามฮ้อบักข้างทิศเหนือ ข้าพเจ้าแจ้งว่า
 ท่านอยุ่ที่เขานางไต๋มาหา ท่านจึงคิดถึงความเต็มทริกใคร่กลับมาแต่ก่อนช่วยช
 แฉงแนะนำห้วยทางให้ทราบบ้างถ้าท่านไม่สงเคราะห์ข้าพเจ้าไม่ขอทำราชการ
 จะสามภักดีอยู่กับท่านสืบไป

ถึงเบี่ยนว่าราชการของท่านนั้นข้าพเจ้าไม่ขัดชนแต่จะต้องปรึกษากับ
 พนองทงสามภักดี บุนตงหยงไต๋ฟังจึงพูดกับถึงเบี่ยนว่าพลเป็นใหญ่อยู่ใน
 ตาบดิน แม่นเห็นควรอย่างไร ผู้ใดจะขัดขวางต้องยอมพร้อมใจทงตน -
 กวนเต็งไต๋ฟังก็เห็นถึงเบี่ยนใจคดียิ่งจนจึงพูดว่า ท่านรับพระแล้วจึงไปทำราช
 ภารด้วยกนเถิด ถ้าปราบขาดกราบคาบพวกรวมแก๊งคงกราบทูลเจ้าแผ่นดินของ
 เลื่อนยศให้พวกท่านเป็นใหญ่อย่าได้วิตกเลย ถึงเบี่ยนกับนายโจรทงสามภัก

ยन्द สึงโงัดโตะและสุราแดงกวนเส็ง ๆ จงวา ขาพเจามากบพนองสบกคน
 หมายจะตทกเนนแปะโฮวเนย มีทหารผนงเพงจะเขาสามภกคชแงงให้—
 ขาพเจาจงไดชวณกนมา บคณพกทหารอยทเชิงเขา ท่านจงใหญ่โตไปรับพนอง
 ของขาพเจามาสนทนานกน ถึงเบยงไดฟังกคใจให้ชยกิมไปเชิญชวยหยงกับ
 พวกเหลานนชนมา ถึงเบยงออกตอกรับเชิญเขาไปข้างในจตทโห่งเลยงดู
 แลวถงเบยง กเอาเงนทอง ออกแจกจ่าย ไพรวลทงปวงเกบทรพยสงชองและ
 เตบยงอาหารชนบรทกเกวยนพรอมแลวเอาไฟเผาตอยุเลยทงสน คมทหาร
 และไพรวลชองตัวออกจกเขามากบกวนเส็งรบเดินทางไปจนถงค้าย ชองกง
 แงงความกอกรับเชิญนายโจรทงสกบพวกพองชองตัวเขาไปข้างใน กวนเส็ง
 ถงเบยงนายโจร กบพนอง สามคน คานบชองกง กบพวกพอง เหลานนแลว—
 ชองกงสึงโงัดโตะและสุรามาดยงกน ถึงเบยงแงงความวาคมทขาพเจา
 อยเมองพตงทาไหเกิดความชนทหมายว่าจะไปสามภกคแกทานกไมมผู้ใดชกนำ
 จงไดมาอยทเขาหวยทงนชว พกวนเส็งไปชักชวนแนะนำมาอยทสวางเป็น
 บุญชองพวกขาพเจาจะชออาสาไหทานไซลบไปชองกงมความยन्दยงนก—
 เลยงดกนเสรงแลว ชองกงกจตไหโตจง ถอหนงสอบอกชอราชการ ชงมทหาร
 เขาสามภกคควรจจะแตงตงเนนชุนนายทหารเขาไปกราบทลไหทงทราบ กบม
 หนงสอออกดบหนงไปถงชกไทชวยแงงชอราชการทงปวงไหทราบ

ฝ่ายตชวงกลบไปถงเนนไซวหลิมเนย แถลวงกลวถอยค้ำแงงกบ
 ทุดเจยงผู้รภษาเนนวา ขาพเจาเสยทพวกทหารชองกงจบตัวไปแลวขาพเจา
 กลบหนมาได ทุดเจยงไดฟังสาคญวจาจรงกยन्द ตชวงคานบลามามาเนนแงง
 ความกบบิดา มารดา บตร ภรรยาไหรวแลวเกบรวบรวมทรพย สงชองทงปวง
 พรอม ครนเวลาคาเทนโตทจงไหบิดา มารดา บตร ภรรยาถวงหนามาถอน

แล้วตยวง กชนมาออกจากเนน วนตามมาถงคย แจงควมใหของกงทวบ-
 ของกงจงตง ใหจตง ลยเหงไปกบตยวงนำบิดา มารดา บุตร ภรรยาของตยวง
 มอบให้นาง โฮวชาเหนยรภษาไวทเนนกมโฮวเนย จตง ลยเหงกบตยวงก
 คำนับลาออกจากคยไปตามคำสั่ง

ฝ่ายทตเจยวภษานเนนโฮวหลมเนยแจงควมว่าตยวงพาบิดามารดา
 บุตรภรรยาหนีไปสวมภกคกบของกงก โกรจตใหตงเสยง เฮยบเซง ชนโตวล
 กจงชคมไพรพลตามมายงคยของกง ๆ แจงควมกจตใหกวนเตง ฮวยหยง
 เตยเซง ชกเถยว ฮเฮยนเจยก ตนเทงกย ญเตงกคคมททวรสวมนักไป
 ตานทาน นายททวทงเจตคานบลาแยกออกจากคยตรงเขารบสกตไวตงเสยง
 ชบมาเขารบกบกวนเตงไดสวมสบเพลง ตงเสยงดี ผมอกวนเตงไมไดกวนเตง
 เองวพนถกตงเสยงตกมตย กจงชชบมาตรงมาจะพนกวนเตง ฮวยหยง
 กเขารบสกตไว สอนนายรบโตยสบเพลงยงไมแพชนะกน เตยเซงเอกอนคลา
 ชววงถกกจงชตกมตย ชนโตวลเหนตงนนถกใจชบมาหนี เฮยบเซงกบ
 ไพรพลกระสวระสว ฮเฮยนเจยกตรงเขารบเฮยบเซงไดไดชวพนไพรพล
 เนนโฮวหลมเนยลมตยแตกหนี ไปสน กวนเตงกคคมททวรสวมนักมาคย -

ฮเฮยนเจยกเขาตวเฮยบเซงมาใหของกงแมทพ

ของกงจงถามเฮยบเซงว่า บคนทานกเศยทพวกรวเราชบมาไดจะยอม
 สวมภกคแต่โดยคหรือประกวไร ไเฮยบเซงตอบว่าทวนไมชวพนพระคณเบน
 ทยงชวพเจายอมอยกบทานจนกวาจะสนชวต ของกงไดพงกตใจตงใหแก
 มตจต ไตะและสวระเสยงเฮยบเซงเบนชนต เฮยบเซงจงพตวพนของของทานชง
 เคยวเตาเซง โฮวทมนตจบไปชงไวทถวามหนตง ไตะรบควมเวทนา เบนสาหัส
 ภษานเนนแปะโตวเนยพตว่า ถวามผู้ ไตะชววงกอนคลาแมนเหมอนกบบุตร

สาวของตวงจะยกให้เป็นภรรยา บदनทานมทหารหนุ่มขวางกอนศลาแม่อยู่
 นายหงปลอมเป็นผู้ ปรึกษาไปสามภักดี ไหว้หลตตอานแจงวาทองกอนศลา
 แม่นกคยยกบุตรหญิงให้จึงจะช่วยพระองค์ของท่านออกมาได้ ชองกิงตอบว่า
 เเตยเซงของเราเขาอกอนศลาขวางถูกทหารขาดกตายและเจ็บปวดหลายนาย —
 ไหว้หลตตอานรู้ กคยยกกองทัพมา นเห็นจะยังไม่รู้ข้าพเจ้าขออาสาเเตยเซง
 ไปสามภักดีอยู่กับพวกรักษาเนินแปะโฮเนยคงสมความปรารถนา ชองกิงได้
 พงกนงตรกตรองอยู่ เเตยเซงตรงเขาคานบแลวแจงวาทองกอนศลาขอ
 อาสาไปถาพลาตพลงประการใดก็จะสุเสียชีวิตช่วยแกพนองหงสออกให้จงได้
 ชองกิงยังไม่ไว้ใจกลัวเเตยเซงจะเสียที จึงเอาตัวรบพชยสงครามทกเวเทยน—
 เหยนหงเนยเนยให้ออกคจตอปเทยนบชาเห็นมอกษรจากการทคตไวคองสำเรจ
 ชองกิงยกนคคกเขาคานบแลวกระซิบส่งความลบกบเเตยเซงให้เหยบเซงนำไป
 เหยบเซง เเตยเซงกคานบลาชองกิงออกจากค่ายรบไปในเวลากลางคณถึง
 เนินแปะโฮเนย เหยบเซงบอกกับผู้รักษาประตูว่า ทุดเจียวไซ้ให้เรานำนาย
 ทหารขวางกอนศลาแม่มาช่วยบองกนรักษาเนินไว้ใหม่คอง นายประตูกเขา
 ไปแจงความกับไหว้หลตตอาน ๆ ไต้พังกดีใจ ส่งให้เบตประตูรับนายทหาร
 หงสองเข้าไปข้างใน เหยบเซงกบเเตยเซงกคกเขาลงคานบ ไหว้หลตตอานจึง
 ถามเเตยเซงวาทานแซ่ใดชื่อไร เเตยเซงแจงวาทองกอนศลาเมืองชวตงแซ่เเตย
 ชองเซง ไต้ผกเพลงอาวอต่าง ๆ จนชานชานาญครนอยมาเวลาวนหงชองกิง
 จะไปหาญาติ ณ เมืองงยจิว เคนมาทางเนินไซ้หลมเนยเห็นเหยบเซงสรบกับ
 ทหารชองกิง เหยบเซงเสยทหนไมทนทหารชองกิงจับตัวเหยบเซงได้ ข้าพเจ้า
 จึงเอาอกอนศลา ขวางถูก ทหารชองกิง ตายยลบนาย และเจ็บบ่วย ไปหลายคน

ช่วยเอาเหยียบเชิงกลบมา ทดเจียวมรกษาเนนกดใจจงใช้ให้เหยียบเชิงนำ—
ข้าพเจ้ามาอยู่กับท่านจะได้ช่วยรักษานั่นสืบไป

โอวหลตตอานไม่แจ้งในอบายสำคัญว่า ทดเจียวใช้ให้มาจริงกตใจ
จงเรียกนางเกงเองกนจับตรหญงออกมาแล้วบอกวา เตยเซงผ นขวางกอน
คิตาแมน มนมอกเซมเซงชวานาญเพลงอาวอทุกสังเหนจะเป็นค้ของเจ้า —
เทพยดาจึงนำมาให้พบกัน นางเกงเองกนจุได้พังกยงสงดยจงพตกับบตาว่า
การทกลาวมากยงไม่ได้เห็นขอลองผมอดไหวรอกอนจงจะเป็นทเซอพงใต้เตยเซง
ตอบวาถวขวางกอนคิตาถูกตายเสียแล้วทำไมจะกลบเป็นชนเล่า

โอวหลตตอานว่าถวเอาตนมาทำแทนกอนคิตาได้ จึงให้ทหารเอา
ตนเหนยวมาบนเป็นกอนคิตาให้เตยเซงกับบตรหญงดองผมอกน เตยเซงกถอ
ทวนชนมา นางเกงเองกนจถอกระบดองมอมายังสนามเขาสรนกับประมาณ
โดยลบบเพลง เตยเซงแกลงชบมาทนนางเกงเองกนจกไล่ตามไป เตยเซงเหน
ใต้ทจงเอากอนตนขวางถวระหว่างอกติดอัย นางเกงเองกนจบอกเตยเซงวา
เราเห็นผมของท่านแล้วเซญลงจากมาเถด เตยเซงกับนางเกงเองกนจลงจากมา
มาก้านับ โอวหลตตอาน ๗ กตใจจงวาควรวักกันแล้วเราจะยกให้เป็นภรรยาเจ้า
เตยเซงแกลงพตวาข้าพเจ้าเป็นชาวดงชาวบ้างจะมาเป็นบตรเซยท่านนนั้นไม่ควร
นางเกงเองกนจได้พงไมทนให้บตาพตจงตอบเตยเซงวา เดมทข้าพเจ้าได้ตง
ปฎิญาณไว้ว่าถวม ได้ชว้างคิตาแมนก็จะยอมเป็นภรรยา บदनมาพบท่านม
ผมอดเซมเซงชวากอนคิตาแมนยากเป็นค้ของข้าพเจ้าท่านอย่าพตถอมตวเลย
เหยียบเชิงจงวา อกรรมตาสามภรรยาคนแต่ชาติกอนเคยเป็นค้จึงได้ชกนำมาให้
พบกัน วนนกถกษตท่านอย่าพตบดพตวไปข้าพเจ้าจะจตแจ้งให้ชกนดวยกัน
โอวหลตตอานได้พงกตใจ สงไหจตโตะและสุรามาเลยงกนแล้วจงสงเตยเซง

ว่าเจ้ากบฏที่เราจงช่วยรักษาเนนแปะโฮวเนย ให้เข้มแข็งด้วยพวกเราจับเอา
 ทหารของชองกงมาขังไว้ในถ้ำหินตงตนาย ชองกงคิดจะยกกองทัพมาห้
 เอาเนนอยู่ทงวัน ครนเวลาคากจิดการมงคลให้เตยเซงกับนางเกงเองกนจอย
 ด้วยกันได้ประมาณเดือนเศษ เตยเซงคิดอุบายจะแกพนองทงตอกมากยง
 ไม่เห็นชอง

ครนอยมาวันหนึ่งเตยเซงจึงถามนางเกงเองกนจว่า ชงถ้ำหินตงต
 ชงคนไว้เป็นอย่างไรข้าพเจ้าอยากจะใคร่ไปดูบ้างจะได้หรือไม่ นางเกงเอง-
 กนจได้ฟังจึงว่า ท่านจะไปเที่ยวดูเล่นก็ตามใจแต่ตองไปตักเอาน้ำทวยศาล
 เจ้าเมยวอกกเบยวอยู่ในกำแพงเนนแปะโฮวเนยมาตมเสยกอน จึงจะเข้าไปใน
 ถ้ำหินตงตได้ไมมนเมา ทางตงตั้นไปประมาณสบบล เตยเซงแจ้งความกแกดง
 ทำเป็นพูดวามตักได้สงให้ชวยกนรักษาเนนแต่โดยนชววาชองกงยกกองทัพ
 มามทหารสามสบบหมน บิดาเจ้าไซไฟรพลยกออกตอดต กเสยทมาทงตองครง
 ถำแมนกองทัพชองกงยกมาตห้เราจะคิดสู้รบอย่างไรดี นางเกงเองกนจตอบ
 ว่าท่านยังไม่เข้าใจ ชนโฮวไตของเจ้าเมองฮอบกนนไม่ไซเชอวงคกษตรยเบน
 แต่คนมอานาจตงตวเป็นใหญ่ชน จะสู้บุญบารมพระเจ้าแผ่นดินชงชงเป็น
 ประเทศใหญ่อย่างไรได้ชวย บิดาพวกข้าพเจ้าเกิดในบ้านเมองนกดตองทวราช
 การชวยด้วยแต่คราวนทหารทว เวทมนต มมากจะคิดสู้รบ กับกองทัพชองกงได้
 เราตงมนรักษาเนนตทวงทกอนภายหลังจึงจะคิดชานตอไปเตยเซงได้ฟังกนงอยู่

ครนรุ่งเช้า นางเกงเองกนจก็ให้คนไซไปตักน้ำทวยศาลเจ้าเมยว-
 กกเบยวมาถวยหนง ให้เตยเซง แลวก็ชวนชนมาไปยงถ้ำหินตงตเอากญแจไซ
 เบตประตจะเข้าไปกเกิดเป็นหมอกคดมออกจกปากถ้ำ เตยเซงอมนาพนเขา
 ไป หมอก ก็สูญหาย ไปสน เตยเซง กบ นางเกงเองกนจ ก็เข้าไป ในถ้ำเห็น

มกห้องกับพนองทงสามนงวียงงกอดเขวฮย เตยเซงจงถามนางเกงเองกนจ
 วจบคนมาขงใจขววกไม ไตรบประทานมตายเดยสนหรือ นาทหวยคงจะแก
 มนเมมาไทรหรือประการใด นางเกงเองกนจวจะแกงวียงงตองเอานามนตขง
 เดยวเตาเซงจงจะแก ไทรขงคนถกขงอยไนน ไมไดกินอาหารบหนงกไมตายเป็น
 แตมนเมมาอย เตยเซงไทรพงกคอยคลายวตก นางเกงเองกนจกบตประตณ
 กุญแจขวนเตยเซงสามออกจากถากลบมาทถานก เตยเซงคตตรกตรองอย
 หลายเวลา เทนไทรจงกระชบบอกอบายกับเฮียบเซงให้ไปแจงกบชองก
 แมทพไทรย เฮียบเซง วยคสง กมาลาโฮวหลตตอานว จะกลบไปเนน-
 โฮวหลมเนย โฮวหลตตอานไมรูสาคญวจรงกจต ไตะและสุราเดยงเฮียบเซง
 กความบลาออก จากเนนแปะโฮวเนย มายงคาย เขาไปแจงความ กบชองกจว
 กวเรองเตยเซงสามภกตสาเวจแลวแตจะคตชวยพนองทงสออกยงไมได ตอง
 จตการยกเขาทกเนนโฮวหลมเนยกอน ขงเนนโฮวหลมเนยขางทคตะวันตก
 นนมทางเลกอยูทางหนงตลอดไปจนถงหลงเนน แต่เอาคิตาถมบิตปากทางไว
 ขาพเจาจะแกลงทาเป็นหนไปแจงกบมรภษาเนนวา ทานยกกของทพมาจะเขาต
 ทางหลงเนน แลวขาพเจาจะคุมไฟรพลไปรักษากปากทางหลงเนนทเอาคิตา
 บิตไว ทานจจตให้ทหารไปทางหน้าเนนและหลงเนนแลวให้ทหารเอาเชอไฟ
 และประทัดสัญญาไปคอยชยถาไทรทวงทกให้จตประทัดสัญญารน ขาพเจาจะ
 ไทรทาลายคิตาทบตปากทางหลงเนนออก พวกทหารจะไดทกเข้าไปในเนนเอา
 ไฟจตตขน ชวยกนตทกเขาไปจับตวเคยวเตาเซงมมความรูวษาเดยให้ได แก
 เขาพวกทงสออกมา ภายหลงจงคคยยกเขาทกเนนแปะโฮวเนยตอไป

ชองกจจวพนองสคนไมเป็นอนตรายกบแจงอบายทเตยเซงสงมา
 กยนต จจจตให้ตชวง เสงเตงลก เจยะเกงคุมทหารสามพันไปข่มอยูปากชอง

ทางหลังเนนทเขาศลาบตไฉฉาโตทกโให้เขาชวยกนพงกอนศลาทกเขาเนนโให้โต
 และโให้ชเชยเนเขาเชอเพลิ่งและประทัดสัญญาไปคอยชยททางหลังเนน ถ้าเนน
 ว่าบนเนนยกชอกต่านทานกโให้จตประทัดสัญญาชเนเขาโไฟเผาบ้านเวอนบนเนน
 พวกทช่มจะโตทกเขาไป แลวจดโให้ลตชม ลชช บุตง ลยเทง ลกน เกยเตยเน
 เกยโปว เอยวจงออง เอยเนชง นางชชยเทนย เลาดง จตง หยกเปาส
 ตวนเกงจรวมททวารตบตนาย คมโไฟรพดสามพ่นยกไปตทางเล็กทตตะวันตก
 โให้กวนเสงกบนายททวารเบ่นกอนทนคอยชชว โให้โลวจนทงกบนายททวาร
 สตบนาย คมททวารสามทมน ยกไปตหน้าเนน โชวหลมเนย คอยระวง จบตว-
 เอยวเตาชงโให้โต นายททวารเทลาดนคมททวารยกแยกกันไปตามคำสง ททวาร
 นอกนนคอยุรักษาคายกบชองกง

ฝ่ายเอยบชง ครนชองกง จตททวารยกแยกกันไปแลวกคานบลาคอก
 จากคายชนมาไปเตมเตยจถงหน้าเนน โชวหลมเนยเรยก โให้เบตประตรับททวาร
 และโไฟรพดเนนเอยบชงชมามาเตมเตยจวกเบตประตเนนรับ เอยบชงไปแจง
 กบทตเจยวผู้รักษาเนนว่า ชาพเจ้าเสยทททวารแผนตนชองจบทวไป ชาพเจ้า
 คดลอลวงพวกททวารหนเขาตวรอดมาโต บตนตชวงรบอาสาชองกงนากองทพ
 มาจะยกเขาทกทางหลังเนนชาพเจ้ารคความจงบมาแจงโให้ทานทราว ชอทาน
 จงจตโไฟรพดไปตงรักษาปากชองหลังเนนโให้เตยกอน อยาทนโให้ชาศกยกเขา
 มาทำอนตราย ทตเจยวผู้รักษาเนนโให้พงสาคญูว่าจรงจงสงโให้เอยบชงคม
 โไฟรพดยกไปตงรักษาปากทางหลังเนนโให้ เอยบชงกคานบลามาจตโไฟรพด
 พรอมยกไปหลังเนนตงชยทปากทางคอยคทวงทชย

ฝ่ายโลวจนทงกบททวารมาโใกล้จะถงเนน โชวหลมเนย พกกชงทพ
 หยคชยแลวจตโให้ตงเผงคมททวารทำพ่นไปร้องทำทายโให้ชอกรบ ทตเจยวผู้

รักษาแน่น แฉงความก โกรธ ยกกองทัพ ลงจากเนนมา เห็นทหาร แผ่น ดนของ
 ร่องท่าทวยชุกชบมาตรงเขาเอาทวนแทง ตงแฝงเอาทวนรบรบกัน ได้สบเพลิง
 ยังไม่แพ้ชนะกัน ฮวยหยงเห็น ไตทเอาเกาทัณฑ์ยิงถูกคอหุดเจียวตักมาตาย
 เคยวเตาเซงชนแฉงเห็นก โกรธชบมาตรงเขาเอากระบพน ตงแฝงเอาทวนรบรบ
 กนกับเคยวเตาเซงเป็นสามารก กงชนสนแฉงจาเคยวเตาเซงมความรูวชาจะ
 ตองทากนเสยกอน คัดแฉงชกกระบชนอานคาถาบนศาลเป็นลมพายพดกฉลา
 เมชหมอกมตคคิมทงชวภาคเสยงฟาดนสนน กลับกลายเป็นทหารและไฟรพด
 ลอยตรงมาเขาได้จับเคยวเตาเซง ๆ เห็นทหวเราะพูดว่า นั้บประสาอะไรกับ
 ความรูวชาพวกบศาจจะมาสมนต์ของเราได้หรือ ว่าพลางกชกกระบชนอาน
 คาถาบนศาลเป็นลมพายพดกฉลาเมชหมอกมตมวมา แฉงกลับกลายเป็นทหาร
 และไฟรพด ลอยตรงมาตามทานทหารเวทมนต์ ของกงชนสน ไว้เป็นสามารก
 ทพทงตองไม่แพ้ชนะกันต่างคนกเลิกทพกลบทงตองฝ่าย

ขณะนั้นชเขียนเห็น ไตทจุดประทัดสัญญาเอาเซอเพลิงจุดตคตลงเนน
 ชนเฮยบเซง ไตชนเสยงประทัดสัญญากเบตประทัก้าแพงหลงเนนลงไปพังศลา
 ทบตทางทหารของชองกงชวยพงศลาหกเขาเนนไปได้ เฮยบเซงร้องประกาศ
 แกไฟรพดของทุดเจียวทรักษาเนนว่า ผู้ใดรกชวตกสามภกตเสยงโดยดถาชด
 ชนจะฆ่าเสย ทหารและไฟรพดทรักษาเนนพากันตกใจกลัว เห็นเฮยบเซงเขา
 ควยกองทัพแผ่นดนของ จงชวณกนสามภกตทงสน เขาสมทบเบนกองเคยวกน
 เฮยบเซงจงบอกกับทหารทงปวงว่า เคยวเตาเซงคนนมความรูวชาเซมเซงนก
 ตองทรกตรองให้ชอบกฉจะยกเขาตะลุมบอนอย่างทุดครั้งไม่ได้ ดชชยไตพงก
 ไม่เชอคุมทหารได้รูกฉวงเนนเขามา

ฝ่ายเคียวเตาเซ่ง คมไพรพล กลับเขานั่น เห็นไฟตชนม้มาแจ้งว่า
 กงทพของกงทกเขาทางหลงเนนกกมทหารและไพรพลตรงมาพบลชย ลกน
 เคียวเตาเซ่งอ่านคาถาเบ้ามนต์ไป ลชย ลกนกับทหารทหารอยถกมนต์พากัน
 ลม้อย ไพรพลของเคียวเตาเซ่งตรกนเขาจบลชยกับทหารทหารอยได้เอาตัวไป
 ทหารทหนนตามลชยมาเห็นตงนนกกตกใจ จะเขาชวยกไม่ทนจึงชวนกันหนีลง
 จากเนน เคียวเตาเซ่งและไพรพลกลับไปถึงทอยสงให้เอาตัวพวกทจยมาไป
 จาขงเวทงสนแลวกตงมนรภษาเนนเข้มแข็งทงสองตวน ฝ่ายโงวหยง -
 กงชนสนเมอขณะอ่านคาถาให้ทหารไพรพลสู้รบไม่แพ้ชนะกัน ต่างคนก็เล็ก
 ทพกลบเขาคาย พอดมาไซมาแจ้งความว่า ลชยกับลกนและทหารทหารอย
 เคียวเตาเซ่งจับขงเวทงสน โงวหยงได้พงกมความวตกจึงปรึกษากับกงชนสน
 ว่าจะคิดแก้ไขอย่างไรดี กงชนสนว่าเคียวเตาเซ่งมีความรู้จามาก จะต้อง
 ไปถามลชยจันหยนผู้วิเศษอาจารย์เขาพเจ้า ขอคาถาเวทมนต์มาต่อสูจึงจะเอา
 ชัยชนะได้ แต่ทางที่จะไปไกลนักถ้าได้ไตจงไปด้วยสามวันก็คงได้กลับ เพราะ
 ไตจงมีของวิเศษ ไตจงนทงไตพงกไซให้ชชจันไปยงค่ายแจ้งความชงยกเข้า
 ทกเนนให้ชองกงพงแลวถามว่าไตจงกลับมาหรือยัง ชองกงบอกว่ายงไม่กลับ
 พอไตจงกลับมาจากเมืองตงเกยเขาคานบชองกง แจ้งความว่าชกไทอวย
 กราบทูลว่าพวกเรามากความชอบมาก พระเจ้าชองฮยจงฮองเต้โปรดพระราช
 ทานเลอนทใจเป็นชุนนางนายทหารใหญ่กว่าแต่ก่อนทุกคน ทำทงสอเทียบท
 ไวรอยฉบับ แต่ยงไม่ ได้ประทับตราให้เขาพเจ้าถอมามอบให้ท่าน แลวกระชบ
 บอกความลับให้ชองกงแจ้งทกประการ ชองกงไตพงครนจะพตกกลวคนท
 ไม่ไซพวกพองจะรู้ จึงตความเรองนนไว เล่าแต่ชง ไตจงนทงยกไปตเนน
 ไชวทลิมเนยให้ไตจงพง แลวบอกว่างงชนสนจะไปทาลชยจันหยนอาจารย์

เรียนวิชาปราบศึกซึ่งทางจะไปนั้นไกลอยู่ นื่องจึงไปกับกงซุนสินจะได้รบ
 มาโดยเร็ว ไตจงรับคำสั่งคำนับตามากับซอจันรีบไปถึงค่าย ก็เข้าไปคำนับ
 โลดจันหนึ่งแล้ว ไตจงเตรียมตัวพร้อม ขวนกงซุนสินออกจากค่ายเอาของวิเศษ
 สวมใส่เท้าทั้งสองนาย ของวิเศษพาเดินทางไปรวดเร็วตามเวลาถึงสำนัก
 ลอจันหยินอาจารย์ ณ วัดเขายเขยन्छว กงซุนสินกับไตจงเข้าไปคุกเข่าคำนับ
 แจ้งความว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าลาท่านไปเมืองหลวงกับซอจัน ทนายว่าสน
 ราชกรรณจะกลับมาคำนับท่าน พอพระเจ้าของฮุยจงฮองเตียบงไทของกง
 เป็นแม่ทัพ ยกไปปราบชาติกตเวธเป็นกรรณ ข้าพเจ้าจึงไม่ได้มาคำนับผิด
 สัญญาไปท่านอย่าได้ถือโทษเลย บदनของกงกับข้าพเจ้า และพวกพ้องยกไป
 ปราบปรามชนไฮวเจ้าเมืองฮ้อบกข้างทิศเหนือ พบเคียวเตาเซงมีความรู้อวิชา
 มาก ออกสู้รบเป็นหลายครั้งก็เอาชัยชนะเคียวเตาเซงไม่ได้ จึงรีบมาคำนับ
 ท่านขอมนตคาถาไปกำจัดชาติกจะได้ช่วยพระองค์ของข้าพเจ้าออกมา ท่านจึง
 เมตตาเปิด ลอจันหยินได้ฟังกงซุนสินแจ้งความจึงว่าเคียวเตาเซงนั้นได้เล่า
 เรียนวิชาอาจารย์เดียวกัน เรารู้อย่างไรเคียวเตาเซงก็รู้อย่างนั้น ตัดกระดาษ
 เป็นรูปหุ่นใช้ต่างทหารและไพร่พลให้สู้รบแทนก็พอจะแก้ ชงเคียวเตาเซง
 ประพฤติการผิดได้ แต่ยมวชಾಯอกส่งหนังสือคนไม่มผู้รู้ถึง เราจะสอน
 ให้กคงจะได้ชัยชนะเคียวเตาเซงกับเราอีกขอพรรักใคร่กัน จะต้องมหนังสือ
 ไปเกลี้ยกล่อมให้เขาด้วยช่วยทำราชการ ถ้าเคียวเตาเซงไม่เชื่อฟังจึงใช้
 เวทมนตส่งนเรียกเอาหัวใจอากาศ ให้เขาถวเซยวตรงทะนากับนาสมสายช
 ขามหนังสือเขยวไว้ เมื่อจะเขารบให้ถอกระบเสกด้วยคาถาหัวใจอากาศ
 เจตตรง ตั้งหน้าให้ถกทิศไปรยถวชนบนอากาศก็กลับกลายเป็นไฟได้เผาอง
 ทัพหุ่นกระดาษสูญหายไปสิน จึงจับตัวเคียวเตาเซงไว้อย่าได้ขำพ่น

กงขุนสินรับคำเลาเมนต์บนคาถาได้แลแล้วถามอาจารย์ว่า สืบต่อไป
 ภายหน้าจะเป็นประการใดบ้าง ลอจหนยนบอกวาสืบไปเบื้องหน้าจะไปเมือง
 ชวยไซ่ ต้องไปทางเขาตงจวชว มบศาจตนหนงชอตอกชวยกยออง ความรู้
 วิชาฝีมือเข้มแข็งไม่มผู้ ไตค่านทานได้ ถ้าเม่นมไฟทงสามจิงจะกาจตได้
 กงขุนสินถามอาจารย์ว่าไฟทงสามนนอยุทไทเน ทำอย่างไรจึงจะได้มาเล่า—
 ลอจหนยนบอกวาทศตระวณตคมภเขาแห่งหนงเรียกวาเขาเบยชชว พนเขา
 เชงเกงชวไปหนอยหนง บนยอดเขาเบยชชวมศาลเจ้าชวของเบยชชวอยุทนน
 ตองฮอนวอนขอไฟทงสามมา กงขุนสินจิงวา เจานนมไซคน เป็นแต่รูปบน
 จะไปขอได้อย่างไร ลอจหนยนวาเจ้าชวตถกอาจารย์จะไหยนต์วเศษไปยิม
 ของเจ้าทเขาเบยชชว เอาเชอเพลิงทศาลเจามาผูกติดไวทเทาและศรชะใต้
 จักรไฟ มือชายถอแผนทอง มือชวถอทวนทอง เอานกไฟของเจ้าไปดวย
 ชวยกนสู้รบ จิงจะเอาชยชนะแกตอกชวยกยอองได้ แลวกส่งยนต์วเศษไหไป
 สำหรับภายหน้ากบมอบหนงสือ ไหมมาถงเคยวเตาเชงดวย

กงขุนสิน รับ ยนต์ วเศษ และ หนงสือ ค่านบ ฉา ลอจหนยน อาจารย์
 ชวนไตจิงชอกจากวัดชวยชชชวมาถงบ้าน ก็เข้าไปคูกเขาค่านบมารดา
 แจงความไหพง แลวกค่านบลามารดาชอกจากบ้านมากับไตจิงรับไปตามทาง
 สามเวลาถงคาย เขาไปแจงความไหของกงพง แลวดลามาบอกแก ไตจุนหนง
 ตามชงอาจารย์สงสอนความรูกบมหนงสือมาถงเคยวเตาเชงไหพงทกประการ
 เม่นเคยวเตาเชงไมเชอชนจะสู้รบจบตวมาไตกไมไหชาพน จิงจะชวยพนอง
 ชอกได้ ไตจุนหนงไตพงกยนต์สงนายทหารทงปวงวาธาเคยวเตาเชงเสยทม
 ไหชาพนจิงจับเป็นมาแลว ไตจุนหนงกคุมทหารชอกจากคายไป

เคียวเตาเซ่งแจงความกวดไหวชิงฮานคุมไพร่พลยกออกสู้รบ ชิงฮาน
 ขยมาชนหน้าเห็น ไฉวจุนหงยกกองทัพมากตรงเข้าเอาทวนแทง ไฉวจุนหงเอา
 ทวนสู้รบได้หาตบเพลิงยังไม่แพ้ชนะกัน ฮวยหยงเห็น ไฉวจุนหงสู้รบเอาชัย
 ชนะยังไม่ได้ขยมาตรงเข้าเอาเกาทัณฑ์ยิงถนัดกระชิ่งฮานตกใจ ไฉวจุนหง
 เอากระบี่ฟัน ชิงฮานจับกระบี่ได้ถอด ไฉวจุนหงไว้ ขอเพลงเห็นตรงเข้าเอา
 ทวนขอเกี้ยวขามาชิงฮานขาด ชิงฮานพลตกมาขอเพลงตรงมาจะเข้าจับ
 ชิงฮาน ึงกชวนต์งรบสกัดขอเพลงไว้ ไฉวจุนหงกับเฮียงเซาจับชิงฮานได้
 มอบให้ทหารเอาตัวไปส่งยังค่ายของกงแม่ทัพ ชิงชเห็นชิงฮานพชายเสยท
 ทหารของกงจับตัวไป ึงรบเอาขอความไปแจ้งกับเคียวเตาเซ่ง ึง โกรธยิ่งนัก
 จึงยกกองทัพลงจากเนินมากับชิงชเห็นขอเพลงยื่นอุบายตรงเข้ารบ ขอเพลง
 กวนเต็งทงสองนายเห็นกชขยมาเข้าตามตามนายทหารทงสองไว้ ขอเพลงเข้า
 รบกับกชวนต์งได้สองเพลง ึงกชวนต์งเสยทขอเพลงจับตัวได้มอบให้ทหาร
 คุมตัวไปค่าย กวนเต็งสู้รบกับชช ึงเสยท กวนเต็งเอาง้าวฟันถักกลางตัว
 ขาดสองท่อนตาย เคียวเตาเซ่งเห็นกชรบมาตรงเข้ามาก ึงชชหนีลงจาก
 มาคานบเคียวเตาเซ่งแจงแจ้งว่า ลอจุนหยงอาจารย์ขอยวดเซายเซียนชว
 แหวงเมืองกิว ไชวพาเจ้าถอหนงสอมาลงตามดบบหนงตามงจกออกฮานด
 กคงจะรู้ความ แต่ชาพเจ้าไม่ได้เอาหนงสอไปคานบยงทสวนกโทษผิดมากนัก
 ขอทวนอย่าถือโทษชาพเจ้าเลย

เคียวเตาเซ่งได้ฟังกส่งตยกถวจะเป็นอุบายไม่ลงจากม้า ครั้นจะเอา
 หนงสอมาจกตกกถวมยาพะชอยในนิน จึงตอบกชชนฉนว่าทวนอย่าคานบยง
 ยนชนเถดจะพูดให้ฟัง ตงแต่เราจกถอจุนหยงนผู้ พมาชานานหลายปี เหตุใด

ดอนหนยจรงูวเวมมาอชุนมหนงสอมาถงเวมดวยชอควมตั้งได ทานจ
 อานหนงสอชองดอนหนยนใหเวพง กงชนสนกคกหนงสอออกอานมควมว
 “ดอนหนยนผูปมหนงสอมาถงเคยนเตาชงผูนองดวยจากมาชานาน
 หลายบไมไดพบกันเรคคถงทุกวนมิไดขาด ดวยทราบควมว –
 พระเจาชองฮยจฮองเตรบสงใหชองกงยกกองทัพมาปราบปราม –
 ชนไฮวเจาเมองฮอบก กงชนสนศษยเรมาแงควมกับขอมนต
 คากาไปตอสู พกไดพจารณาควรวาเจาแผนดินชองพระบารมมาก –
 เทพยดาพาและคนตกแตงมาใหเบนกษตริยครอบครองราชสมบัติ
 รักษาอาณาบารงไพรพาอาณาประชาราษฎรใหอยุเย็นเบนสุข ชนไฮว
 นนเบนโจรตงตวชนเบนไตอองครองเมองเล็กนอยจะสูบุญบารมเจา
 แผนดินชองไดหรือ ตวนองกมสตบญญาควมรูวชากเชยวชาญจะ
 มาเขาหมูปาลไมอบอายแกคนทงปวงหรือ นองจงกลับใจเสียใหม่
 เขาสามภกคทหาราชการอยูกับเจาแผนดินชองช่วยบารุงบานเมองเบน
 สุขสบไปจงจะต ถาแงในหนงสอชองตรกครองใหควร” อานจบแลว
 กสงใหเคยวเตาชง ๆ แงควมแลวรบหนงสอไวจงตอบวา ดอนหนยนผูป
 มหนงสอมากควรวจะเชอพง แตเจานายเวมคณมากนคจะลบหลดเสียอยางไร
 ได มีเบนคนอกตญญตอสมคณไปหรือ ทานจงกลับไปเตรยมทหารไวเวลา
 ोनยกมาสรบกัน กงชนสนไดพงกหวเราะแลวตอบวาทานไมเชอพงกเบนท
 จนใจ แตมเจานายดวยกนทงสองผาย ถาแมนเขารบพุงพลาตพลงเจบบว
 ดงอยาไดถอโทษเลย

พดแลวด่างคนบททหารไพร่พลกลับมาค่าย ครั้นรุ่งเช้าโลวจุหน่ง
 กับกองชนชั้นกมุททหารตรงมายังหน้าเนน ไซ่ใหญ่ลงบรองท่าท่ายให้ออกกรม
 เคียวเตาเซงกขกถงทพลงจากเนนมา ชงลบย่นมาอยเห็นเคียวเตาเซงกตรง
 เขาเอากะระบตงต เคียวเตาเซงเอากะระบรบรบโดยสับเพลิงยังไม่แพชนะกัน
 กงชนชั้นจางฮานคาถาบันดาลเป็นลมพายุพดกล้าเมฆหมอกมืดคลุม แล้ว—
 กลายเป็นทหารเกลอนมาทงอากาศ เคียวเตาเซงกขกระบวเศษชน ฮานคาถา
 บันดาลเป็นทหารยกตรงมาสู้รบกันเป็นสามารถ กงชนชั้นเห็นดงนมมอหน่ง
 ถอกระบมอหน่งถอชามถวเขนาสมหนหน้าไหลกทศ ฮานคาถาหัวใจอากาศ
 เจดตรงไปรยถวชนไปกเป็นไฟไฉเผาทหารของเคียวเตาเซงกดับกลายเป็นรูป
 หุ่นกระตาศไฟไหม้สูญหายไปทงสน เคียวเตาเซงเห็นกตกใจกลัวพาไพร่พล
 หนีกลับชนเนนบัดประตุมนคังไว้ โลวจุหน่งกับกองชนชั้นกมุททหารกลับ—
 เขาค่าย

ฝ่ายเตยเซงตงเต ไดนางเก็งเอ็งกนจุมทรหญิง โอวหลตตฮานเป็น
 ภรรยาอยทเนนแปะโฮวเนย เตยเซงมความจตกคิตจะชวยไทพนองเหล่านน
 ออกลกยงไมไตทงท เตยเซงกชอนนางเก็งเอ็งกนจุมทรยากินโตะเสพลตรา—
 พดจวเขาหยอกกนทกวน เวลาวนหน่งโอวหลตตฮานผู้รักษานเนนแปะโฮวเนย
 บวดยลง เตยเซงแงจความจตคตวบตบตาของภรรยาเรากบวดยมาก จาจะ
 ชาเต็มเอาไหสนชวตการทงปวงกคังสวเร็วแล้ว คิตแล้วให้หาหมอยาผู้หน่ง
 มาปรึกษาการทจะวางยาพิษให้โอวหลตตฮานบิตาของภรรยาคนเดียวให้ตาย
 หมอวการชงจะวางยาพิษนงาย แมนสับไปกายหน้าเกิดความชนชาพเจ้า
 มตายหรือเตยเซงตอบวาชอนนตกพนกงานเรา ครนนตกนแล้วเตยเซงกเขาไป
 บอกนางเก็งเอ็งกนจุมว่า เราไปเชิญหมอยามาผู้หน่งเคยรักษาคนทหายมามาก

อยากจะให้หมอนั้นเข้ามาดูบิดาจะได้วางยาเสียให้หาย นางเก็งเองก็นึกไม่
อธิบายได้ฟังสามแฉงความกยนคางเชญหมอนนั้นเข้าไปดู หมอจับเส้นมอ—
โอวหลุดตานตรแล้วแกลงพตว่า โรคของบิดาท่านมากนักรักษาไม่ได้

เตยเซงว ในทนต์ตวยนตกนไวจงว่า โรคของบิดาเราบวดยมากกรอຍ
แต่ท่านช่วยวางยาสกทหนงเตต แล้วหนหนามาบอกนางเก็งเองกนจจาเงา
จงเอาเงนมาให้หมอสกทหาสบตาดงขอให้วางยาพอประทังไว้ นางเก็งเองกนจ
ได้ฟังเตยเซงวากไซกญแจทบทยเบเงนมาหาสบตาดงแล้วสงให้หมอสกแกลง
ทาไมเบเงน นางเก็งเองกนจขนสงให้แล้ววาเชญทานรบเงนวางยาสกทหนอย
เกิด ขอขงเบนตายสัดแต่บุญกรรมถาแมนเบนอนตรายกไม่ไถถงตวทานตอก
หมอนนได้ฟังกรบเงนเกบไว้ เอายาพิษออกละลายให้โอวหลุดตานแล้วก
ลากลับมาบ้าน โอวหลุดตานบวดยหนกลงอยมาได้อีกตามวันพิษยากาเวบ
มากขน โอวหลุดตานกตาย นางเก็งเองกนจกรองไห้กลงเกลดอกไป เตยเซง
จงวาบคาเงากตายแล้วจะมา โศกเศวาอยูเชนนมไซจะกลับเบนขนมาได้เมือ
ไทรเวาคิดอานจตการตพบิตาเดยจะได้ตริกตรองการอนตอไป นางเก็งเองกนจ
ได้ฟังเตยเซงวากคล้ายโศกจิงให้เอาทบมาใส่ศพบิตาตามยศขนนางนายทหาร
แล้วจตการทจะทาถงเตกพรอม แล้วจิงให้ไปเชญเคยวเตาเซงผู้เบนอาจารย์
ณ เนินแปะไฮวเนยมา

ฝ่ายเคยวเตาเซงครนแจจว่าผู้รักษาเนินแปะไฮวเนยตายกตกใจจิง—
สงให้ไพร่พลรักษาเนินไว้อย่าให้ยกออกสู้รบแล้วออกจากเนิน ไชวหลิมเนย
มากับบ่าวไพร่หลายคนถงเนินแปะไฮวเนยเข้าไปหานางเก็งเองกนจ แล้วก
เล่าความขงสู้รบกับกองทัพชองกิงเอาชยขนะยังไม่ได้ ให้ฟังทุกประการ

นางเกงเองกนจุวการทงจะสรบนนจงตไวชวยกนจตการกตงเตกผงศพบดา
ชาวเจาเสยกอนจงคตตานกนตอไป

พูดแลวก็ชวยกนทาบุญใหทานครบเจตวนกผงศพอโหวหลตตอวน
ตามยตชนนางนายทหารเสจรแลว เคยวเตาเซงพูดกับนางเกงเองกนจุวา
ชาวเจาจะลาทานกลับไปรักษาเนินเตไพรพลเบาบางนถ จะยืมไพรพลของ
ทานสักสองหมนยกไปชวยรักษาเนินไวใหม่นคงทานจะเห็นเบนประการใด
นางเกงเองกนจุตอบวาเชญทานชนแสดงวงหน้าไปกอนเถด ชาวเจาจะจต
ไพรพลตามไปตอภายหลัง เคยวเตาเซงกลานางเกงเองกนจุกลับไปรักษา
เนินชวหลมเนยตามเดิม

ฝ่ายเตยเซงครนคตมาโหวหลตตอานตายแลวก็ยนต จงพูดกับ --
นางเกงเองกนจุวาบาดาเรากตบสญูไปแลวบตนเจาแผนคนชองมบุญบารมมาก
ชองกนเมทพกสตยชอสรตยกกองทพมาครนงนเซมเซมชองนถ เราจจะคตตานทาน
ทไหนจะสได อยากรนนเลยเราพากนไปสามภกตถบแผนคนชองกจจะม
ความสชตชวยกนแตไมแจงววาใจชองเจาจะคตประการใด นางเกงเองกนจุได
พงเตยเซงวากเบนทจนใจชตไมไดจงตอบวา ถาทานเห็นตชาวเจากไมชต
พูดแลวจงเกลยกลอมไพรพลยอมพรอมใจกนทงสน เตยเซงกยนตพูดกับ
นางเกงเองกนจุวาถาแมนใดเคยวเตาเซงไปสามภกตชวยกนคมความชอบ-
มาก นางเกงเองกนจุตอบวา ทานกับชาวเจาคมไพรพลไปเนินชวหลมเนย
ชวยกนเถด ชาวเจาจะพูดเกลยกลอมเคยวเตาเซงตกอนแลวจจคตอานตอไป
เตยเซงกตใจชวนภรรยาคุมไพรพลตรงมาถึงเนินชวหลมเนย พวกนายทหาร
ทหนักตอรรบเชญนางเกงเองกนจุเขาไปยงทชมนม จตทโหนงตามสมควร
นายทหารทงปวงกมาคานบนางเกงเองกนจุพรอมกน นางเกงเองกนจุจงพูด

กับนายทหารเหล่านั้นว่าเราขอความอภัยสงหนึ่งจะปรึกษาท่านทั้งปวงด้วยว่า
เราเห็นว่าชนไฮวผู้เป็นเจ้านายไม่ใช่เชื่องค์ เป็นแต่โจรตงตวชนเป็นไตของ
ซึ่งเจ้าแผ่นดินของนงวงศ์ตระกูลกษัตริย์บุญบารมีมากถึงคิดตอส์ กคงแพดวช
นายทหารมวชาและฝมือเข้มแข็งนักพวกเราจะตองไปอ่อนนอมถาทานทั้งปวง
เห็นดกไปด้วยกัน แม่นผู้ไตไม่ยอมสามภกตจะกลับไปบ้านเมืองก็ตามใจ

นายทหารทั้งปวงจึงตอบว่าถาทานเห็นควรพวกข้าพเจ้าทั้งปวงมิได้

ชต นางเก็งเองกนจไตพงกยนต์ เคยเซงว่าเราอยากจะได้เคยวเตาเซงชนแเส
ไปสามภกตด้วย แต่ยังไม่แจงว่าเคยวเตาเซงจะคิดประการใด ชวตอชกบ

ทหารเหล่านั้นพากันว่า ถาเคยวเตาเซงไม่อ่อนนอมยอมตายกชวชกนจบตว
เคยวเตาเซงไปสามภกต ไหงไต นางเก็งเองกนจจงไห้เชิญเคยวเตาเซง

ชนแเสมาแลวจต ไตะและตราเคยงเคยวเตาเซงกับพวกนายทหารเป็นอนต
เมื่อขณะกน ไตะเสพตราอยู่ นางเก็งเองกนจจงพตกับเคยวเตาเซงว่าข้าพเจ้า

ไห้เชิญท่านมาจะปรึกษาขอความดวชพวกข้าพเจ้ายอมจะเขาสามภกตกับ
แผ่นดินของแต่ใจท่านจะเห็นอย่างไร เคยวเตาเซงไตพงกคตตรกตรองอยู่

ครุหนงจงตอบว่าตวทานกเป็นญาติของชนไฮวเจ้านายเรา ท่านยังเอาใจ
ออกหากตวข้าพเจ้านเป็นผู้ อนมมาชวชบตาทาน ถาทานสมัครแลวข้าพเจ้า

ยอมทาทตาม เคยเซงไตพงจงว่าท่านทั้งปวงยอมพรอมกนกตแลวแต่พวก
เราจะไปสามภกตไม่มผู้ ชกนถาจะไห้ตจงถอดเอาทหารแผ่นดินของทจบมา

ไหงาทางลวงหน่าเป็นของกานลไปก่อน ท่านชนแเสจะเห็นประการใด
เคยวเตาเซงกเห็นดวชจงชวณเคยเซงเตน ไปหลงเนนเห็นลชกกับนายทหาร
และไพร่พลนงวยงงไม่ได้สดี เคยวเตาเซงกไห้ตกนมาชวชหนงฮานมนต

๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

คาถาพินนาไปถุกพวกทหารแผ่นดินของหายวงงทนต์ ลขยลมตาตเห็น
 เตยเซงย่นอยกถามว่าเหตุใดพจมาทนต์ เตยเซงสนครชะไหลชยวแลวจงพด
 ว่าจาเราโตแนหรือไมไซพนองคอกกระมัง ลขยโตพงกร ในทจกถบคทา
 เป็นพดว่าตาซาพเจาฉายไปไมเห็นถนตสาคญวพแชดไมไซตอกหรือ ทาน
 นคอกนเบบตรเซยของฝรภษาเนนแปะไฮวเนย ซาพเจาตมตไปทานอยาถอ
 โทษเลย

๑๐๑ ๑๐๒ ๑๐๓ ๑๐๔ ๑๐๕ ๑๐๖ ๑๐๗ ๑๐๘ ๑๐๙ ๑๑๐ ๑๑๑ ๑๑๒ ๑๑๓ ๑๑๔ ๑๑๕ ๑๑๖ ๑๑๗ ๑๑๘ ๑๑๙ ๑๒๐ ๑๒๑ ๑๒๒ ๑๒๓ ๑๒๔ ๑๒๕ ๑๒๖ ๑๒๗ ๑๒๘ ๑๒๙ ๑๓๐ ๑๓๑ ๑๓๒ ๑๓๓ ๑๓๔ ๑๓๕ ๑๓๖ ๑๓๗ ๑๓๘ ๑๓๙ ๑๔๐ ๑๔๑ ๑๔๒ ๑๔๓ ๑๔๔ ๑๔๕ ๑๔๖ ๑๔๗ ๑๔๘ ๑๔๙ ๑๕๐ ๑๕๑ ๑๕๒ ๑๕๓ ๑๕๔ ๑๕๕ ๑๕๖ ๑๕๗ ๑๕๘ ๑๕๙ ๑๖๐ ๑๖๑ ๑๖๒ ๑๖๓ ๑๖๔ ๑๖๕ ๑๖๖ ๑๖๗ ๑๖๘ ๑๖๙ ๑๗๐ ๑๗๑ ๑๗๒ ๑๗๓ ๑๗๔ ๑๗๕ ๑๗๖ ๑๗๗ ๑๗๘ ๑๗๙ ๑๘๐ ๑๘๑ ๑๘๒ ๑๘๓ ๑๘๔ ๑๘๕ ๑๘๖ ๑๘๗ ๑๘๘ ๑๘๙ ๑๙๐ ๑๙๑ ๑๙๒ ๑๙๓ ๑๙๔ ๑๙๕ ๑๙๖ ๑๙๗ ๑๙๘ ๑๙๙ ๒๐๐

เตยเซงว่าพวกเรานจะคุมไพร่พลไปตามภกตภกกองทัพแผ่นดินของ
 จงมาแกไซถอดพวกท่านออกจะไดชวยกันชักนำไปอ้อนนอมตจยกัน ลขยว่า
 ขอนนไมเป็นไรจะนำไปเอง แตพวกท่านเขาสามภกตครงนคงมความชอบ
 เตยเซงแกลงทาเป็นดใจชวนกันมายงทชมนมแลวไทคนไปแจงกบตชมทตง
 คายคอยพงซาวยหลงเนนว่า บตนนางเกงเองถนจกบนายทหารและไพร่พล
 จะไปอ้อนนอมภกกองทัพแผ่นดินของ คนไซรบคาสงกถงจากเนนไป

๒๐๑ ๒๐๒ ๒๐๓ ๒๐๔ ๒๐๕ ๒๐๖ ๒๐๗ ๒๐๘ ๒๐๙ ๒๑๐ ๒๑๑ ๒๑๒ ๒๑๓ ๒๑๔ ๒๑๕ ๒๑๖ ๒๑๗ ๒๑๘ ๒๑๙ ๒๒๐ ๒๒๑ ๒๒๒ ๒๒๓ ๒๒๔ ๒๒๕ ๒๒๖ ๒๒๗ ๒๒๘ ๒๒๙ ๒๓๐ ๒๓๑ ๒๓๒ ๒๓๓ ๒๓๔ ๒๓๕ ๒๓๖ ๒๓๗ ๒๓๘ ๒๓๙ ๒๔๐ ๒๔๑ ๒๔๒ ๒๔๓ ๒๔๔ ๒๔๕ ๒๔๖ ๒๔๗ ๒๔๘ ๒๔๙ ๒๕๐ ๒๕๑ ๒๕๒ ๒๕๓ ๒๕๔ ๒๕๕ ๒๕๖ ๒๕๗ ๒๕๘ ๒๕๙ ๒๖๐ ๒๖๑ ๒๖๒ ๒๖๓ ๒๖๔ ๒๖๕ ๒๖๖ ๒๖๗ ๒๖๘ ๒๖๙ ๒๗๐ ๒๗๑ ๒๗๒ ๒๗๓ ๒๗๔ ๒๗๕ ๒๗๖ ๒๗๗ ๒๗๘ ๒๗๙ ๒๘๐ ๒๘๑ ๒๘๒ ๒๘๓ ๒๘๔ ๒๘๕ ๒๘๖ ๒๘๗ ๒๘๘ ๒๘๙ ๒๙๐ ๒๙๑ ๒๙๒ ๒๙๓ ๒๙๔ ๒๙๕ ๒๙๖ ๒๙๗ ๒๙๘ ๒๙๙ ๓๐๐

นายลตชมกบทหารเมอชณะเขาทกหลงเนน ไชวหลมเนยชนไปเห็น
 ลขย ลกนกันไพร่พลถกมนตคากามนเมา ทหารบนเนนจับตวไปทงสนก
 ตกใจจงไดคุมทหารหนลงมาตงคายคอยพงซาวยบนหลงเนน เวลาจนวนน
 พอมไซไปแจงความว่าพวกบนเนนยอมสามภกตภของภงบตถอดลชยกบ
 ทหารออกแลว ลตชมโตพงกยนตจจชวนเซยบเซงชนเนนมา เตยเซงแจง
 ความกอกตอทรบเซญดูตชมกบเซยบเซงเขาไปทาง ในจตท ไหนงตาม—

สมควร

๓๐๑ ๓๐๒ ๓๐๓ ๓๐๔ ๓๐๕ ๓๐๖ ๓๐๗ ๓๐๘ ๓๐๙ ๓๑๐ ๓๑๑ ๓๑๒ ๓๑๓ ๓๑๔ ๓๑๕ ๓๑๖ ๓๑๗ ๓๑๘ ๓๑๙ ๓๒๐ ๓๒๑ ๓๒๒ ๓๒๓ ๓๒๔ ๓๒๕ ๓๒๖ ๓๒๗ ๓๒๘ ๓๒๙ ๓๓๐ ๓๓๑ ๓๓๒ ๓๓๓ ๓๓๔ ๓๓๕ ๓๓๖ ๓๓๗ ๓๓๘ ๓๓๙ ๓๔๐ ๓๔๑ ๓๔๒ ๓๔๓ ๓๔๔ ๓๔๕ ๓๔๖ ๓๔๗ ๓๔๘ ๓๔๙ ๓๕๐ ๓๕๑ ๓๕๒ ๓๕๓ ๓๕๔ ๓๕๕ ๓๕๖ ๓๕๗ ๓๕๘ ๓๕๙ ๓๖๐ ๓๖๑ ๓๖๒ ๓๖๓ ๓๖๔ ๓๖๕ ๓๖๖ ๓๖๗ ๓๖๘ ๓๖๙ ๓๗๐ ๓๗๑ ๓๗๒ ๓๗๓ ๓๗๔ ๓๗๕ ๓๗๖ ๓๗๗ ๓๗๘ ๓๗๙ ๓๘๐ ๓๘๑ ๓๘๒ ๓๘๓ ๓๘๔ ๓๘๕ ๓๘๖ ๓๘๗ ๓๘๘ ๓๘๙ ๓๙๐ ๓๙๑ ๓๙๒ ๓๙๓ ๓๙๔ ๓๙๕ ๓๙๖ ๓๙๗ ๓๙๘ ๓๙๙ ๔๐๐

เตยเซงแกลงถามลขยว่าท่านหลวงจนวนเป็นอะไรกับท่าน ลขยตอบ
 ว่าหลวงจนวนรบขอลตชมเบบพทของซาพเจา เตยเซงกทาเป็นเขาคานบลตชม
 แลวว่าซาพเจาไดย่นซาวยชอทานปรากถูมานานแต่ไมไดพบสนทนากัน จนวน

เทพยดาชกนาโศกมากเป็นบุญของข้าพเจ้านัก ลุดชมร ทกรบคานบตาม
 ธรรมนิยม เคยเซงกตงให้จตโตะและสุรามาเคียงกันแล้ว ไหลชยไปแจ้ง
 ความแก่ โฉวจนหงและชองกิงทราบทุกประการ เคยเซงกับนางเกงเองกุนจุ
 จึงชวนนายทหารทงปวงคุมไพร่พลลงจากเนินมายังค้าย โฉวจนหง ๆ แจง—
 แลวก ออกรับเชิญนายทหารเนิน ไชวหลิมเนยกับพวกทหารของตัวเข้าไปใน
 ค่ายพตจากันแล้ว โฉวจนหงก็แบ่งทหารและไพร่พลเป็นสามกองยกมายัง
 ค่ายของกิง

ฝ่ายเคยจคมตวชงชานกบงกถวนตรงมาถึงค้ายกเข้าไปแจ้งแก่—
 ชองกิงว่า โฉวจนหงไซให้ข้าพเจ้าคุมทหารสองนายมาส่งให้ท่าน ชองกิงก็
 ลงไปแกมตนายทหารทงสองแล้วพตว่า ข้าพเจ้าได้ส่งโฉวจนหงผู้นองให้ไป
 เชิญท่านทงสองมาช่วยกันทวาราชการปราบชนไฮวซาคก โฉวจนหงไม่รีบ
 ทานมตมานนมโทษมากข้าพเจ้าชอกยเสียแตกแล้วเชิญนายทหารทงสองชน
 นางทสมควร ชงชานจิงว่าท่านไม่ข้าพพพระคุณเป็นทงแล้วเดิมทข้าพเจ้าคต
 จะสามภกต แต่เป็นทงชยตวยบตามารดาบตรภรรยาอยู่เนินแปะไฮวเนยแมน
 นางเกงเองกุนจุ ก็คงจะข้าพพบตามารดาบตรภรรยาข้าพเจ้าเสีย ข้าพเจ้า
 จึงได้รออยู่จนทหารของท่านจบบมา ข้าพเจ้ายอมสามภกตแก่ท่านแต่จะตองดา
 กดับไปรับบิตามารดาบตรภรรยาาก่อน ชองกิงตอบว่าการทจะกดับไปน
 เราไม่สงสัย แต่กถวนตงจะคตประการใด กถวนตงตอบว่าถ้าชงชาน
 เหนคควแล้วข้าพเจ้ายอมทำตาม แต่จะลาท่านไปกับชงชานรับบิตามารดา
 บตรภรรยาไปด้วยกัน ชองกิงได้พงกยนตจตโตะและสุรามาเคียงนายทหาร
 ทงสอง แลวนายทหารทงสองกลาชองกิงออกจากค้ายไป

ฝ่ายลขขรบริวารมาถึงคายนเขาไปคานบของกง แจงความว่าเตยเซงกับ
นางเกงเองกนจุนาเคียวเตาเซงและทหารไพร่พลมาคานบ ของกงได้ฟัง
กยन्दให้ไต่จกมทหารไปคอยรับอยู่ตามทาง

ฝ่ายชงชานกบังกฉวนตงไปพบนางเกงเองกนจุน ชงชานตงเขาคถเข้า
คานบแล้วแจงว่าข้าพเจ้าผดนมกม โทษอยทานอยาถอเลย นางเกงเองกนจุน
บอกแกชงชานว่า บदनเวสาบภกคคกกองทัพแผ่นดินชองท่านจะไปกับเรา
หรือไม่ ชงชานว่าบดามารดาบตรภรรยาข้าพเจ้าอยทเนนแปะโฮวเนย -
เกลือกกว่าพวกเมืองยจวรยกมาตงกคชงพวกพองใจ ข้าพเจ้าตองไปรับบดา
มารดาบตรภรรยามาเสยกอนอยาเพงใหม่ ไตร นางเกงเองกนจุนจวงว ถ้า
กระนกกใหม่ ไคไปตงรักษาอยทเนนแปะโฮวเนยกอนอยาให้พวกเมืองยจว
รว่าเราเขาสามภกคคชองกง แมนพวกเมืองยจวยกมาเราจะไคชวยกน
ประตงตคคจะแตกไปเอง ชงชานกเห็นชอบคานบลาออกไป เตยเซงกับ
นางเกงเองกนจุนคมทหารและไพร่พลยกมาตามทาง พบไคจกนมาคายน
ชองกงออกตอนรบเซญเตยเซงกับนางเกงเองกนจุนและนายทหารเหล่านนเขา
ไปข้างใน นางเกงเองกนจุนกับทหารทงปวงกคคเขาคานบของกงแล้วแจง
ความว่าเตมทพวกข้าพเจ้าไม่วสคตว ชนจะคคตรบทำให้ท่านโกรรโทษมมาก
บदनพวกข้าพเจ้ารสคตวคคตจวงชวณกนมาชอนนอมยอมสามภกค ท่านจ
ยกโทษพวกข้าพเจ้าสคคตงทงเถด ชองกงกเซญนางเกงเองกนจุนกับนาย
ทหารชนนงยงทสมคควแล้ววาทานกนจุนคคตบมาชอนนอมม โทษคนร กบุญชอง
ข้าพเจ้านกจะไคชวยทาราชการคคตองพระเตชพระคณพระแผ่นดินสืบไปว่า
แล้วกตงใหจต ไคและสรามาละยงกนคคคกน ไคเสพสราแล้ว ชองกงจวงตง
ให้เตยเซงกับนางเกงเองกนจุนคมทหารและไพร่พลไปตงคายนรักษาเนน -

โหวหลิมเนยกับโหวคยฟงชาวซงฮานด้วย เตยเซงกับนางเกงเองกนจูดานบ
ลาคุมทหารไพร่พลของตัวเองไปตั้งรักษาเนินตามคำสั่ง

ขณะนั้นทหารเขาไปแจ้งแก่ชองกงว่า มราชฐูรสองคนเจตสังของจะ
มาคานบท่าน ชองกงได้พังกโหวมาราชฐูรเข้าไปคอกเขาคานบอยู่ ชองกง
บอกโหวงแลวถามว่าท่านมาแต่ไหน ราชฐูรแจ้งว่าข้าพเจ้าชาวเมืองงุ่ยจิว
อยู่ไกลเคียงกับเนินโหวหลิมเนย แซตุน ขอหยก มบุตรหกคน ทำไร่นาหา
เลี้ยงกนครนแจ้งว่าท่านยกกองทัพมาปราบปรามเมืองฮอบก ข้าพเจ้าจึงได้
เนอแพะกับสวามาคานบท่าน ชองกงได้พังกยหนดเห็นวาทนหยกผ นมนาใจ
กตงไหวบสงของโหวแลวเอาเงินสิบตำลงให้เป็นรางวัลแกตนหยก ๆ มีความ
ยินดีจึงรบเงินคานบลากลับไป ชองกงกเขาเนอแพะกับสวราชายแจกให้ทหาร
ทวกน

ฝ่ายซงฮานไปถึงบ้านเนินแปะ โหวเนยก็เก็บรวบรวมทรัพย์สินของ
เสบียงอาหารทสำหรับเนินขนบรทกเกวยนกบปดามารดาบุตรภรรยา --
ครอบครัวพร้อมมอบโหวซงกบตรชายผู้ใหญ่คุมมายงค้ายชองกงกอน ตัว
ซงฮานนรอกคยทวงทอยทเนิน

ฝ่ายบอองคอรกนกับซงฮานอยู่ ณ เนินแปะ โหวเนยครนริความกัรบ
ไปเมืองงุ่ยจิวในเวลากลางคน แจ้งความวาซงฮานเก็บรวบรวมทรัพย์สินของ
เสบียงอาหารผอนครอบครัวไปสามภกตกบกองทัพชองกงให้ชนบาทราบทุก
ประการ ชนบาได้พังกโกรธจึงจัดโหวเซง ชนเอง บงค เมงเป้ง ตมฮวง
ถงเฮียน ทหารทกนายคุมไพร่พลหาพนแลวสังวา ถายกไปถึงเนินเขาแปะ--
โหวเนยบอกกับซงฮานวาเราไซ้โหวมาชวยรักษาเนิน แมนเห็นไตทกโหวบ
ตัวซงฮานโหวแลวเราจะยกตามไปต่อภายหลัง ทหารทงทกรบคำสั่งคานบลา

พาไพร่พลออกจากเมืองมายังเนินแปะไฮวเนย พอชนบาคมทหารยกออกจากเมืองงุยจิวตามมาทัน ชนบาคโหมมาไซ้ไปบอกกับซังฮานว่าเราคมทหารไพร่พลมาช่วยป้องกันเนินไฉ่ ซังฮานสำคัญว่าจริงก็ออกจากเนินมาต้อนรับเชิญชนบาคทหารขึ้นไปบนเนิน แลวงแจงบกับชนบาคว่าข้าพเจ้าเห็นทหารและไพร่พลที่เนินน้อยนักจึงได้เก็บรวบรวมทรัพย์สินของเสบียงอาหารกับครอบครัวพร้อมให้เขาไปเมืองงุยจิวก่อนถึงจะพลาดพลั้งก็ยังไม่เป็นไร ชนบาคได้ฟังก็โกรธร้องตวาดว่าเจ้านัดเอาใจออกห่าง ผ่อนครอบครัวทรัพย์สินของไปตามภักดีกับของกงโมไซ้หรือ เจ้านายก็เลยตรึงใครให้เป็นชนนางนายทหารได้เบียดหัวตงเงินเดือนน้อยเป็นนิตย์ ไม่ควรจะคิดเซ่นนเล็กส่งให้ทหารจับซังฮานเขียนแฉเอาตัวจางหวางไฉ่ให้ทหารรักษาเนินไวมนคง

ฝ่ายซังกบฏรซังฮานคุมทรัพย์สินของครอบครัวมาถ่วงค้ายกเขาไป
คานบของกง

ขณะนั้นมาไซ้สืบราชการมาแจ้งความว่าชนบาคออกมาจับซังฮานเขียนจางหวางไฉ่ที่เนินแปะไฮวเนย ซังกบฏจึงคิดว่าถ้าแมนเราไม่ช่วยก็จะได้เสียชื่อเสียงไปจึงให้นายทหารทั้งปวงมาเตรียมการยกเข้าหกเนินแปะไฮวเนยแยกทหารเป็นพวกองจิดไหลซย ลกน เกยเตยง เกยไปว ซังคบคมทหารได้หารอยเบงก่องหนาวให้โลวจุนหง เตยเซง นางเกงเองกนจู ซวต้อฉนเหมง ฮวยหยง เคยวเตาเซง ตเอง เอยหยง เจยอะต้ว เสงปุน รวมสืบนายคมทหารหมนหนงเบงก่องทตอง จิตไหลตมม บตง ซงเมง ซงเหลยงลยเหง จตง จิบ จกย เขาเจง ซอจม เอยนเซง นางซงยเหนย เขาหง เฟงกเตยตุนรวมสืบหานายคมทหารหมนหนงเบงก่องทตองตามจิดไหลจวนเตงกับนายทหารสืบตามนายคมทหารสามหมนเบงก่องทต ให้กงซุนตุนนายทหารเต็ม

และทหารสามภกตใหม่สบสนายกับทหารห้าหมื่นยกไปตีเนินแปะโฮวเนย—
พร้อมกัน ช่องกิ่งกับทหารยกไปตั้งรักษาเนินโฮวหลิมเนยไว้

ฝ่ายลชยกของหน้าคมทหารมาถึงเนินแปะโฮวเนยกรองท่าทายให้—
ออกรบ ทหารบนเนินจึงเข้าไปแจ้งแก่ชนบ่า ๆ ได้ฟังก็โกรธถามทหารว่า
ผู้ใดจะไปสู้รบกับทหารช่องกิ่งได้บ้าง สิบเจ็ดเฉยวว่าข้าพเจ้ากับคนชน—
มเกยงจะอาสาคุมไพร่พลพันหนึ่งยกไป ชนบ่ากยหนดมอบธงอาญาสัตถให้
สิบเจ็ดเฉยวรีบธงคานปลามากับนายทหารทั้งสองชนมาคุมไพร่พลลงจากเนิน
เห็นลชยกน้อยยกตรงเข้าเอาทวนแทง ลชยกเอาขวานร้บรบกันไม่ทันถึงเพลิง
ลชยกคุมทหารไล่กระชนเข้าไป สิบเจ็ดเฉยวตกใจเสยที ลชยกเอาขวานฟัน
ถกตกมาตาย ชงลบตรงมาเอาขวานฟันถกคนชนคอขาดตาย แล้วไล่ฆ่าพัน
ไพร่พลเจ็บปวดล้มตายเป็นอันมาก นายทหารและไพร่พลบนเนินก็ตกใจปิด
ประตูรักษาหน้าทเชิงเทินไว้พอ โลวจุหนงกองทัพสองยกมาถึง ชงลบกแจ้ง
ความขงได้ชยชนะ ข้าทหารไพร่พลบนเนินตายให้ โลวจุหนงฟัง โลวจุหนง
มีความขยนตกตงควายมนลงไว้แล้วเตรียมการจะเข้าหักเนินแปะโฮวเนยต่อไป

ฝ่ายชนบ่าเดยทหารสามนายกับ ไพร่พลพันหนึ่งกมความเสยใจนัก
พอมาเชรบมาแจ้งความกับชนบ่าวากกองทัพช่องกิ่งยกมาจะเข้าหักเนิน ชนบ่า
ได้ฟังก็โกรธคุมไพร่พลห้าหมื่นยกลงมาจากเนิน โลวจุหนงเห็นจึงถามทหาร
ว่าผู้ใดจะอาสาไปจับพวกโจรได้บ้าง ลชยกรบอาสาจะไป เคยวเตาเชิงจึง
ห้ามลชยกแล้วบอกว ชนบ่าคนนหมอดฟังทวนตามสนแมนยานก ถึงจะได้
เสอเกราะศึกสามชนกกันไม่ได้ เตยเชิงตอบวถ้ากระนนั้นข้าพเจ้ากับ—
นางเกงเองกนจะไปด้วยจะไดช่วยกัน ลชยก เตยเชิง นางเกงเองกนจึงคานปล
พาทหารออกจากค่ายทัพทั้งสองกเขาปะทะกัน ลชยกองดาชนบ่าด้วยดาหยาบ

ชนบาได้ยักทอเพราะแลวรองว่า ทหารเข่นจะยกมาสู้รบด้วยเราหาควรไม่
 ใครจะรับอาสาออกไปจับทหารมันได้บ้าง ถึงเขยงขบมาเขารบกับลชยได้
 ตามลับเพลง ลชยตีมอดงเขยงไม่ได้กขบมาหน ชนบาเห็นได้ทกเอาทวน
 ตามสนพงไปถกบาชายลชยเจ็บปวดกหนเขาคาย เตยเซงเห็นดงนนักขบมา
 เขารบกับถงเขยงได้สามลับเพลง เตยเซงเอากอนคลาขวางถกหนาดงเขยง
 พลตตกมา นางเกงเองกนจเอกะระบพนถกคองเขยงขาดตาย แลวไลซา
 ไพรพลของชนบาแตกถอยไป ชนบาเห็นถกโกรนนักขบมาตรงมารองว่า—
 หยาบชาดาง ๆ นางเกงเองกนจมได้เตตอชกมากลบมาบอกกับเตยเซงว่า
 บคนชนบาคุมไพรพลยกออกมาหนานเนทงสน หลังเนนคงไมมผุได้รักษา
 ทานจรับไปบอกถตหม ไหยกเขาทกหลังเนนถิต แลวถวทานรบกลบมาจะ
 ได้ช่วยไลจจนทงรบกับชนบาทหนานเนน

เตยเซงได้พงกเห็นด้วย ขบมาตรงไปบอกกับถตหมแลวถรบกลบมา
 ถตหมยกไปหลังเนนแปะไฮวเนยไทเลงจจนจุดประทศสัญญาชนแลวถพงประท
 เขาหลังเนนได้ตรงไปถอดชงฮาน ชงฮานบอกกับถตหมว่าพวกเราช่วยกัน
 จับชนบาให้ได้เสยกอนแลวจยกเขาไปตเมืองงยจวกคงสมความปรารถนา
 ถตหมได้พงกเห็นชอบด้วยจยกลงมาจากเนนเห็นชนบารบกับไลจจนทง—
 ชงฮานถอกกระบสองมอตรงมารองถวถว่า ชนบาถงจากมายอมใหม่ตแต่
 โดยตจจะพนความตาย ชนบาได้พงเหลยวมาเห็นชงฮานถกใจจถคิดว่า—
 ชงฮานหนมายงไงได้กจับทวนตามสนพงไป ชงฮานจับทวนได้กพงกลบมา
 ถกมาชนบาถมถง ชนบาถกมา ชงฮานได้ถจากถงมาถอมเขาจับถวชนบา
 ได้ถงให้ไลจจนทงเอาถวไปจาชงไวยงกาย แลวถไลซาพนไพรพลเมอง—
 ถอบกตายเบนอนมาก ชงฮานรองประกาศแก่ทหารและไพรพลของชนบาว่า

ผู้ใดไม่ยอมตามภักดีก็จะฆ่าเสียให้สิ้น ทหารและไพร่พลได้ฟังดังนั้นจึงชวนกันยอมตามภักดี ชองกงนำทหารสิบเจ็ดนายกับไพร่พลตามหมื่นมาค้ำบัลลังก์โลวจุนหง์ ๆ กยนิติ

พอกองทัพมาพร้อมกัน โลวจุนหง์ก็ยกขึ้นไปตั้งอยู่บนเนินแปะไฮวเนยแล้วส่งให้เตยเซงนำชองกงกับทหารที่เข้าตามภักดีใหม่ให้ไปค้ำบัลลังก์ของกงยงเนน ไชวหลิมเนย เตยเซงก็นำชองกงกับทหารสิบหกนายคือ - เซียงสอเส็ง กิมจัน ฮีเอียง บวยเง็ก ชินเอง ชวงตติ พิวเต็ง พิวชอก เอียฮวง เล็กเซง เอียวช เอียวเอียะ ลิมเหมง ลตง แปะเง็ก เฮงเส็ง บึงเซง มายังเนน ไชวหลิมเนย ชองกงแจ้งความว่าชองกงกับพวกทหารที่ตามภักดีใหม่มากออกต้อนรับเชิญเข้าไปในค่าย นายทหารเหล่านั้นก็คุกเข่าค้ำบัลลังก์

ชองกงจึงถามชองกงว่า ท่านต้องไปซึ่งอยู่แรมความวิตกมากกับตนออกมาได้แรมความยินดี ชองกงตอบว่าท่านช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ครั้งนพระคุณเป็นทวย ดวงนบ้านนข้าพเจ้าจบได้จางใจแล้ว ชองกงได้ฟังจึงว่าเราขอบใจท่านทั้งปวงที่ได้มาช่วยกันบำรุงแผ่นดิน บदनพระเจ้าของฮยจิงฮยงเต็กได้พระราชทานตราตั้งขุนนางนายทหารมาให้เราไว้ร้อยฉบับ เราจะตั้งให้ท่านเป็นทวยฮยไชขุนนางนายทหารจะได้รบพระราชทานเบยหวัดเงินเดือนไปเลยงบุตรภรรยา พุดแลงกหยบเอาตราตั้งมาส่งให้ชองกงเป็นทวยขุนนางนายทหารแล้วจต ไตะและสุรามาเลยงกันเป็นทวยนเรง ครนเลยงกันเสวจแล้วชองกงก็ให้หาตุนหยกกับบุตรภรรยาหกคนมาตั้งให้เป็นทวยนเคยมสำหรับฮยรักษานเนน ไชวหลิมเนย แล้วจตให้ทหารที่ตามภักดีใหม่เป็นกองหน้า ชองกงเป็นกองหนุนยกออกจากไชวหลิมเนย โลวจุนหง์ก็ออกมาต้อนรับชองกงกับนายทหารเหล่านั้นขนไปบนเนิน โลวจุนหง์ก็ให้คุมดวงนบ่าวออกมา

ของกงจงถามชนบ่าวว่า พวกพี่น้องของเจ้านนเหตุใดจึงได้คบคบ
 ทำใ้ราษฎรและไพร่บ้านพลเมืองได้รบความเดือดร้อนนัก บदनเราจับมาได้
 เจ้าจะคิดประการใด ชนบ่าสนครษะแลวกนงเสย นางเกงเองกนจกเขามา
 พดกับชนบ่าวว่าท่านจงยอมตามภกตกับเจ้าแผ่นดินของเสยเถด ชนบ่าจึงว่า
 ชนชดผเป็นข้าของเราถกจับมาจะเป็นจะตายประการใดไม่รู้ ตัวเราครวงนก
 เสยทจบบมาเหมือนกนเรากไม่เสยตายชวตทจะ ไหยอมตามภกตนนตายเสย
 ตกควา ชงฮานไต้พงชนบ่าวพดก ไกรธจงวาแก่นางเกงเองกนจจวชนบ่าไม่ยอม
 อยูกแลวไป ออนวอนทำไมให้บวยกวาร์ ชนบ่าไต้พงก ไกรธดาชงฮานว่า
 ไอิทรวคไม่รจกคณเจ้านายขงมหนามาทามพนองเรากแลว ช่างไม่อายแก่
 ทหารทงปวงเลย ชงฮานไต้พงก ไกรธขงนก จวยไต้ทวงวงเขาแทงถก-
 ชายโครงชนบ่าขาดใจตาย ของกงกให้เอาศพชนบ่าไปฝังเสย

ชงฮานจงแจงกบชองกงวา ตงแตเขาพเจามายอมตามภกตขงไมม
 ความชอบตั้งไต้จะขออาสาขกกองทัพ ไปตีเมืองงุ่ยจวฉลของคณท่านสักครง-
 หนงเถด ของกงไต้พงกตใจจงให้ชงฮานคุมทหารเป็นกองหน้าให้เตยเซงกบ
 นางเกงเองกนจกคุมทหารเป็นกองกลาง ให้กวนเตงกบถงเบยงคุมทหารเป็น
 กองหลังยกไปตีเมืองงุ่ยจว ชงฮานกบเตยเซงและกวนเตงคานบลามาจต
 ทหารพรอมแลวยกถอกออกจากค่ายเนินแปะไฮวเนยตรงไปใกล้จะถงเมืองงุ่ยจว
 กตงคายมนลงทางเมืองทางประมาณห้าสบล แลวชงฮานจงบอกกบเตยเซง
 ว่าในเมืองงุ่ยจวณมนนายทหารไพร่พลมาก ถ่าจะยกเขาตตองตรกตรองกอน
 เตยเซงวาถ่ากระนนเราแยกกนตงเป็นสองคายแลวจงคตการตอไป เตยเซงก
 ติงให้ตงคายมนลงไว

ฝ่ายกตเชยน์ เดยงหยนนายทหารเอกมทหารรองสืบนายกับไพร่พล
 สืบหมนตงรักษาเมืองงยจวอยู่ ครนแจงวาชบวเสยทกกองทัพชองกงจบไว้
 ไตกตกใจจงจตทหารชนรรักษาหนาทเซงเทนไวมมคจ พอมาไซสบชาวราชการ
 แจงวากองทัพชองกงยกมาไกลจะถงเมืองงยแฉว กตเชยน์ เดยงหยนกตง
 ใหสงเสยง เซ่งเอยงคุมไพร่พลสามพันยกไปดำนทานนายทหารทงสองกคุม
 ไพร่พลออกจากเมืองงยกมา ชงอานแจงความกโทกมจกบนางเกงเองกนจ
 คุมทหารยกไป กิมจันเห็นชงเสยงกรองววพวกเหล่านไมรูจกกองทัพเทพยดา
 หรือจมายอมสามภกตโดยคจจะพนคความตาย ชงเสยงไต้พงกโกโรชบมา
 เขารบกับกมจันไต้หาเพลง กิมจันกแกลงทาชกมาหน ชงเสยงไมรูทกชบมา
 ไต้กมจันเห็นไต้ทกพุงทวนตามสนมาถูกหน้าอกชงเสยงตกมาตาย เซ่งเอยง
 ชบมาตรงมาจะเอาทวนแทงกมจัน นางเกงเองกนจกตงเขาเอากะระบบด
 ทวนรบกนไมถงเพลง นางเกงเองกนจเอากะระบพนกคอเฮยงเซยงขาด แฉว
 กไต้ฆ่าพันไพร่พลเมืองงยจวตายลงเบ้นอนมาก ทหารในเมืองกตกใจบิต
 ประตุกำแพงเมืองงยไมอาจทจะยกออกสู้รบเบ้นหลายวัน

กตเชยน์จงปริกษาทหารทงปวงว่าเราจะคตประการไต้ ชวตงหง
 นายทหารรองจงแจงวาชบพเจามอบายอยู่สังหนง จัตไพร่พลไปชุตหลุมไว้
 ใหรบกำแพงเมืองเอาหญาฟางและดินบิตเดย แล้วจงคุมไพร่พลไปรบล่อ
 ชวตงเขามาทประตุเมืองกจะพลตตกหลุมลงทงสน เดยงหยน กตเชยน์นาย
 ทหารเอกไต้พงกเห็นชอบดวย จงตงไพร่พลไปจตุการตงอบายชองชวตงหง
 แต่ในเวลากลางคนโทพรอมรังชนชวากตเชยน์กคุมทหารและไพร่พลเบตประตุ
 เมืองงยกมาหน้าคายทาทวยใหออกรบ

ฝ่ายกิมจันกับนางเก็งเองกนจันครนได้ชยชนะแก่ทหารเมืองงยิวแล้ว
 กยกกองทัพมาตาย พอรุ่งชนเช้ากวนเตงกองหลงกยกมาถงตงคายนนลง
 ชงฮานแจงความชงได้ชยชนะไท่กวนเตงฟงทุกประการ กวนเตงกมความ-
 ยินดี ครนแจงว่าทหารเมืองงยิวมาทำให้ออกรบกับคมทหารยกออกไป ทหาร
 หงสองฝ่ายได้รบเป็นสามารถยังไม่แพ้ชนะกัน กิมจัน ชนเอง เอียฮวง-
 บวยเล็ก จงตน ลตง ฮงเมงเซง เล็กเซง ลมเหมง ทหารที่สามภักดีใหม่สืบ
 นายเห็นกวนเตงกับทหารเหล่านนเอาชนะพวกเมืองงยิวไม่ได้ก็ชวนกันขับ
 มาเขาช่วยบึงโตปูน ชวตงหง ทหารเมืองงยิวก็รบล่อหนตรงเขาเมืองทหาร
 สืบนายไม่รู้อบายก็รุกได้ไป ไก่ได้จะถึงประตูกำแพงพากันพลัดตกหลุมลง-
 ทหารในเมืองงยิวก็คอยอยู่เอาทวนแทงทหารสืบนายตายทงตน แลวกยก
 กองทัพกลับเขาเมืองชนรักษาทนาคเซงแทนไว้ กวนเตงคุมทหารยกหนน
 ตามมา แจงว่าทหารสืบคนเดียวที่แก่ชาคตกหลุมตายก็เสียใจยกกองทัพกลับ
 เขาคายเลาความให้ชงฮานฟง ชงฮานแจงความก็ร้องไห้เสียตายนายทหาร
 หงสืบขงนุก นางเก็งเองกนจันจึงว่าท่านจะร้องไห้ทำไมชงนายทหารหงสืบตาย
 นนุกเพราะมีความประมาท เราช่วยกันคดหูกเมืองงยิวแก่แค่นีโงจงได้ดีกว่า
 ถึงเบี่ยนว่าในเมืองงยิวนนเต็มขงอาหารก็เบาบาง เรายกกองทัพเขาลอม
 เมืองไวแล้วมหนงสอไปชอกกองทัพมาสมทบกับนออกกคงได้ชยชนะ กวนเตง
 ได้ฟงเห็นชอบด้วย จึงโหมไชรบเอาชอกความไปแจงกับชองกงยงเนนแปะ-
 โฮวเนยแล้วกวนเตงก็รวบรวมทหารแยกเป็นสองกอง ยกเขาลอมเมืองงยิวไว้
 เนนหนาคอยกองทัพเนนแปะโฮวเนย

ฝ่ายเตียงหยนครนแจงว่า กองทัพชองกงยกเขาลอมเมืองกมความ
 วัตถุประสงค์กับนายทหารว่าจะคดอย่างไรดี ชวตงหงวามตนกองทัพชองกง

ยกเขาดอมเมืองไว้แน่นหนา ครั้นจะยกออกสู้รบทหารและไพร่พลก็เบาบาง
เห็นจะต้านทานกองทัพของกงไม่ได้ ท่านจึงจัดทหารหมื่นมอและไพร่พลออกไป
ไปเขาเจ็ะเยยช่วย ขอกองทัพยกมาตชนาบจึงจะช่วยเมืองงุ่ยจิวไว้ได้ —
เพียงหยกบกดเคียนไต่พงกยงตรกตรองอยู่

ขณะนั้นกวนเต้งยกมาทาบ กัดเคียนแจ้งความจริงส่งชงหวางว่าจะ
ยกออกไปรบถ้าได้ทหานจงหักออกจากหลอมรบไปเขาเจ็ะเยยช่วยขอกองทัพ
มาช่วยโดยเร็ว ส่งแควคุมไพร่พลเบ็ดประตูเมืองออกมา กวนเต้งเห็นกษ
มาเขารบกับกัดเคียนไต่สามสี่เพลงยังไม่แพ้ชนะกัน ชงหวางร้องกับ—
ไพร่พลเห็นได้ทกถอกระบสองมอจะหักออกจากหลอม บนตงหยงถอชวาน
เขาสกัดชงไวรบกันไม่ทันถึงเพลง บนตงหยงเอาชวานพันถกชงตกมาตาย
ไพร่พลหนีออกไปได้ กัดเคียนเห็นดงนกกตใจคุมไพร่พลหนีกลับเขาเมือง
ปิดประตูรักษาหน้าทเชิงเทินไว้

ฝ่ายชองกงตั้งมนอชทเนนแปะ โฮวเนยยังไม่แจ้งข่าวเมืองงุ่ยจิวก็มี
ความวิตก พอมาไซถอหงสอมาแจ้งความให้ชอกองทัพไปช่วย ชองกงได้
แจ้งว่าเสียทหารสับนายกเสียใจนัก จึงจัดกองทัพจะยกไปเมืองงุ่ยจิวแก้แค้น
ส่งนายทหารและไพร่พลให้ยู่รักษาเนนแปะ โฮวเนยไว้ ครั้นเตรียมการพร้อม
เสร็จก็ให้ไตจงรบไปแจ้งแก่กวนเต้ง ไท้รูเสยกอนแล้วชองกงคุมทหารยล
หาหมื่นออกจากเนนแปะ โฮวเนยในเวลากลางคืนเร่งยกไปเมืองงุ่ยจิว

ฝ่ายกวนเต้งนั่งปรกษาวาทจะหักเมืองอยู่ก็บังเบี่ยน พอไตจงมา
ถึงค่าย กวนเต้งแจ้งความออกต้อนรับเชิญไตจงเข้าไปข้างในค้ำบั๊กันตาม
ธรรมเนียมแล้วไตจงจึงบอกกับกวนเต้งว่า ชองกงมีความอาลัยถึงทหารสับ

นายทตามภักดีใหม่ขงนัถ จงยกกองทัพมาจะเซาหกเมืองงุยจวแกแค้นแทน
 นายทหารตกหลมตายโหจงไดไซซาพเจามาบอกโหรกอนถเบยนจงพดแก
 กอนเสงและนายทหารเหลานนจาซาพเจามอบายอยสงหนงควยในเมือง
 งุยจวไซโหทหารหกออกจากหลอม ทมายจะไปชอกกองทัพเซาเจยะเอยชว
 มาชวยพวกเราชางตวย แตทหารหนออกไปไดบางเราคคการชอนกลยก
 เซาตเซาเมืองงุยจวโหได ทานจงรบไปแจงกบทานแมทพโหจตทหารแยกเป็น
 สองกอง แปลงองยหอเบนกกองทัพบงเฮยนเซงพวกเซาเจยะเอยชวชวยมาชวย
 ซาพเจาจะยกทหารเซาทำลายประตเมือง ถากกองทัพทานยกมาซาพเจาจะหน
 ไปอยุวมกาแพงถาทหารในเมืองเบตประตรบกคองไดเมืองงุยจวโดยงาย ทาน
 จะเห็นประการได ไตจจจงวาอบายนตนักคองสมคความคิต

พดแลงกลวนายทหารทงปวงกตบมาพบกกองทัพชองกงทตามทาง
 ไตจงเข้าไปค่านบ แลวแจงความตามอบายชองถเบยนโหชองกงพงทก-
 ประการ ชองกงกยนตจจจตโหตงเมงกบทหารดบแปลนายคมทหารหาหมน
 แยกเป็นสองกอง แปลงองยหอและทหารไพรวลเบนกกองทัพเซาเจยะเอยชว
 แลวลดทางไปยกมาแตทศเหนือ ชองกงคมทหารเดินตามทางเดิมมายงเมือง
 งุยจว

ฝ่ายกอนเสงครน ไตจงกลับไปแล้วยกกองทัพเซาหกถาแพงเมือง
 เดยงหยน กิตเฮยนจะยกออกไปรบชวตงหงจงห้ามวาทหารชองเรารกษา
 หนาทเซงเทนเซมเซงอยแลว ทานทงสองอยาแพงไปชอกศรบกอน ด้วยโห
 ทหารและไพรวลออกจากหลอมจะไปชอกกองทัพเซาเจยะเอยชวชวยมาชวย
 แตทหารชองกงชางตวยไพรวลคองจะหลกหนรอดไปไดบาง บงเฮยนเซง
 แจงความกคองจะยกกองทัพมาชวย ซาพเจาจะชนไปคูนนหอรบถาเทนทหาร

และไพร่พลเขาเจ็ะเยะช่วยยกมา จึงเปิดประตูเมืองออกไปตีชนามกคงสม
ความปรารถนา

ว่าแล้วชาวตงหลงขึ้นไปบนกำแพงตรวจทหารและไพร่พลให้รักษา
หน้าทเวกวดชน เหนือกองทัพของกงจะยกเข้ามาทำลายประตูแล้วแลไปเห็น
กองทัพยกมากองหน่งเขาคทหารของกงแตกหนีกระจัดกระจาย ครั้นใกล้เข้า
มาเห็นธงหยทของม่งเฮียนเชิงกตใจสำคัญว่ากองทัพเขาเจ็ะเยะช่วยยกมา
ถึงลงจากกำแพงให้เปิดประตูเมืองออกทางสถานคมทหารและไพร่พลยกออกไป
โลวจนหงกบทหารทปลอมเบนกกองทัพเขาเจ็ะเยะช่วยยกทกเข้ามาทางทิศเหนือ
ตงเผงกองทัพสองกทกเข้ามาทางทิศตะวันตก ทหารในเมืองเห็นว่าไม่ใช่—
กองทัพทมาช่วยกตใจจะกลับเข้าเมือง ทหารทปลอมมาทงสองกองยกเข้า
สกัดไว้ไพร่พลเมืองยจวเขาเมืองไม่ทนทพากันแตกหนีกระจัดจาย โลวจนหง
กบตงเผงกเขาเมืองได้ตงมนอยทประตูทิศเหนือกบทิศตะวันตก ตงไททหาร
กลับหลมเสียเหลือไว้แต่ทนายทหารทงสับตกตาย

นายกตเฮียน เลียงหยนแจ้งว่าชาวตงทงถกอบายชาติกเขาเมืองได้
เหลือทจะสู้รบทพวกนทท พอของกงยกกองทัพมาตงขบทหารเขาคอมจบ
กตเฮียนและนายทหารทงปวงได้เห็นราษฎรในเมืองแตกตททท ของกงกตง
อยู่ในเมืองระงับราษฎรให้เป็นปกติ ของกงจงตงให้เอาคพนายทหารทงสับ
ตทกหลมตายชนมาใส่ทบ จดการฝังศพเสร็จแล้วทให้เอาตัวนายทหารเมือง
ยจวทจบได้มาจงว่า ถาผู้ใดไม่ยอมสามภกตทจะฆ่าเสีย โลวจนหงจจแจ้ง
กบของกงว่า กตเฮียนผมขอแซมแซงขอท่านจงเอาไว้ไซ้ตอไปเถิด ของกงถาม
กตเฮียนว่าท่านจะยอมสามภกตทกับเราหรือไม่ กตเฮียนตอบว่าชาวพเจ้าเป็น
ทหารของชนไซ้จเจ้าเมืองฮ้อมักจะ ให้สามภกตทนไม่ได้จะสู้ตายอยู่ในเมืองน

ของกงเท็นวากัดเขียนไม่ยอมจึงถามนายทหารเหล่านั้นว่า พวกท่านจะคิด—
 อย่างไรทหารทงปวงตอบว่า พวกข้าพเจากรจะขอตายตามกัดเขียน ของกง
 ไตพงกยงมความอาลัยอยู่ โงวหยงว่านายทหารเหล่านั้นเมื่อไม่สมัครท่านจะ
 เอาใจทำไมจึงฆ่าเถิด ของกงไตพงกตั้งให้เอาตัวนายทหารเมืองงุ่ยจิวไปฆ่า
 เสียทประตหน้าหมง ผาเอาหัวใจออกเช่นแกแค้นแทนนายทหารที่ตกหลุมตาย
 แลวให้จัดโต๊ะและสุรามาเลี้ยงกัน

ของกงวาการตเมืองงุ่ยจิวแตกครงนความชอบของกงเบียนมาก จึง
 จึงส่งปวยชวนจัดบุญความชอบไวแฉวกลงให้เตรียมทหารยศบนายกบทหาร
 สองหมนแยกเป็นสี่กองให้ชงฮาน ชงก ชยงสอเตง ฮยเอียง เกยเตียนทหาร
 ทานายเบนกองหน้า ให้ฉนเหมง ฮวยหยง เปะเงก พวเตงเบนกองกลาง
 ให้ชงฉบ ฮชยง เอียวช เอียวเจยะ พวชอกเบนกองหลัง ให้เคียวเตาเซง
 เตยเซง นางเกงเอ็งกนจู เตงปนุ เฮียบเซงเบนกองหนนคุมทหารหาพนยก
 ออกจากเมืองงุ่ยจิวตรงไปยิงเขาเจยะเอยะชัว

ฝ่ายมาไรศบราชการเขาเจยะเอยะชัว เห็นกองทัพของกงยกมารบ
 ไปแจ้งกับบงเฮียนเซง เวลาวนนบงเฮียนเซงสุรภษาเขาเจยะเอยะชัวออกว่า
 ราชการพอม่าไซมาบอกความกตกใจจึงคุมทหารสิบนายกับไพร่พลสามหมน
 ยกออกจากด่านมาประมาณทางหลายตกตงคายนกลงไว้พอชงฮานกองหน้า
 ยกมาถึงตงคายนกลงแลวคุมทหารมาทำทายให้ออกรบ บงเฮียนเซงยก
 ออกจากคายน ชงฮานจึงร้องวาชนไฮวชงเบนเจานายจะสนับญวาสนาชวด
 คงไม่ยดยาว ตจท่านจงมาทำราชการกับเราเห็นจะดีกว่า บงเฮียนเซงไตพง
 กไกรธจึงตอบว่า เจ้านายเรารักใคร่ให้ยศไตเงนเดือนมพระคุณเป็นอันมาก
 ไม่ควรจะคิดทรยศว่าแลวก็ตรงเขาเอาทวนแทง ชงฮานเอาทวนบตรบกันได้

ตามสืบเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน เกยเตยนกเขาช่วยชิงอานรบกับบึงเฮียนเซ่ง
 เป็นสามารถ เกยเตยนได้ทักเองาวพนักเข้ามาบึงเฮียนเซ่งขาดลมลง
 บึงเฮียนเซ่งพลตกมา ชิงอานกระโดดจากหลังมา โถมเข้าจับบึงเฮียนเซ่งได้
 ส่งให้ทหารพอกองทัพทั้งสามยกมาลงพร้อมกัน ชิงอานก็บอกกับนายทหาร
 ทงป่วงให้ทราบแล้วว่า ข้าพเจ้าจะยกเลยไปห้กเขาเจยะเอยชว ท่านทงป่วง
 จึงยกหนุนช่วยกันตเขาไปแล้วชิงอานก็คุมทหารไปหาเจยะเอยชว ทหารและ
 โพรพลของบึงเฮียนเซ่งเห็นนายเดยทกลาดอยหนขนเขา ชิงอานก็ตามขึ้นไป
 ทหารและโพรพลบนเนินรู้ว่าชิงอานมอเข้มแข็งไม่อาจสู้รบชวนกันอ่อนน้อม
 ตามภักตทงสน ชิงอานยกกองทัพขนตงอยู่บนเขาเจยะเอยชว พอกองทัพ
 ทงสามยกหนุนมาแจ้งว่าทหารและโพรพลบนเขายอมตามภักตแล้วก็คุมทหาร
 ยกตามขึ้นไป ชิงอานออกต้อนรับเชิญทหารทงป่วงพักอยู่บนเขาแล้วจึงให้
 เกยเตยนกับเฮียบเซ่งไปเมืองง่ยจว แจ้งแก่ชองกงว่าตเขาเจยะเอยชวได้แล้ว
 ชองกงก็ยกกองทัพออกจากเมืองง่ยจวตรงมาหาเจยะเอยชว ชิงอาน
 ก็ออกไปคานบรบเชิญชองกงกับนายทหารทงป่วงเข้าไปข้างใน แล้วเอาตัว
 บึงเฮียนเซ่งมาให้ชองกงพดจาเกลยกลดอมด้วยถอยควเป็นอนัต บึงเฮียนเซ่ง
 ก็ยอมตามภักตแล้วชองกงส่งปวชวณให้เอาตราทพระราชทานมาตั้งให้
 บึงเฮียนเซ่งกับทหารเหล่านนเป็นทสยจไชขนนางนายทหาร แล้วให้ไปตั้ง
 รักษาตำบลและเมืองง่ยจวไว้จงใจคิดโต๊ะและสุรามาดยงกัน แล้วปรึกษา
 การที่จะยกไปตีเนนไชจเนย

ชิงอานว่าข้าพเจ้าจะขออาสายกไป เคยวเตาเซ่งจึงบอกว่าเนน-
 ไชจเนยนั้นฮ้อเตยนเทยนองกรรยาชนไฮวดยรักษา ฮ้อเตยนเทยมบุตรชาย
 เกาคนยหอเรียกวา มังกรทงเกา มออาจารย์ผทหนงชอยฮ้อเตยนชมมอเข้มแข็ง

คมไพร่พลหาหมนตงรักษาตามปากทางที่จะชนเนนนนภาตริบเอา โดยมีมือ
 เห็นจะลำบากต้องไขทางมนต์และคาถาจึงจะได้โดยง่าย ชองกงได้พังกเห็น
 ขอบด้วยจงส่งโทชงฮาน ออเอียนเจยก โจวเอียน โจวฮวน อูหมงเป็นกงหน้า
 ให้โจวฮวน เบหลิน ซางจัน เจียะยัง ชนตลเป็นกงหนน ให้กงชนดิน
 เคียวเตาเซง เตยเซง ไตจง ซิเชียนเป็นกงหลังคุมทหารกองละหมื่นยกไป
 เนนไซจ้อเนยนายทหารเหล่านักลามาจัดทหารพร้อมยกแยกกันไป กงทัพ
 ทงสามยกถ่วงมาถึงสะพานงยฮันเกยตันทางเนนไซจ้อเนยกลงมณฑงไว้ มา
 ไซสับเหตุเห็นกงทัพชองกงยกมากลับไปแจ้งความกับยอเอียนชตทกประการ
 ยอเอียนชจงปรึกษากับฮ้อเอียนเทยฝรรักษาเนนไห้จัดทหารและไพร่พลแยก
 เป็นสามกอง ให้ฮ้อเสยง ฮ้อเอียง ฮานหยินมุย ชงหยง ชนกงเป็นกงหน้า
 ให้ฮ้อฮุน ฮ้อเซง ฮ้อกย ฮ้อเตง ปกชมเป็นกงหนน ยอเอียนชกับฮ้อลก
 ฮ้อเงก ฮ้อบง ชงเอียนเซงเป็นกงหลังคุมไพร่พลกองละหมื่นยกออกจากด่าน
 เนนไซจ้อเนยตรงมา ออเอียนเจยก ชงฮานกับทหารและไพร่พลยกออกจาก
 คาย ทพทงสองเขาปะทะกัน ฮ้อเสยงรบมาเขารบกับออเอียนเจยกได้สามสิบ
 เพลงทากวางไม่ไดกชกมาหน ฮานหยินมุยเห็นฮ้อเสยงเสยทจะเขาช่วย
 โจวเอียนยกออกสกัดไว้รบกันได้สามสิบเพลง โจวฮวน อูหยงเห็นฝีมือเข้มแข็ง
 กเขาช่วยโจวเอียนรบ ฮานหยินมุยสู้กับนายทหารทงสามมโดยฮ้อทอนายทหาร
 ทงสามรบกับฮานหยินมุยหลายสิบเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน โจวหยงมาในกองทัพ
 ชงฮานยन्दอยหนาคาย เห็นฮานหยินมุยฝีมือเข้มแข็งตามทาทหารสามนาย
 ไตกรองสงวาวยาทาไทรยทหารผุนนตายเลย จงช่วยกันจับเบนมมาให้ไตจะ
 ไทรวงลเป็นอนมาก ชงฮานได้พังกรบมาตรงมาเอากระบพน ฮานหยินมุยเอา
 ทวนรบแล้วรบมาหน ชงฮานได้ทนเอากระบพน ฮานหยินมุยหลบตกมาลง

อุเอียนเจยก โถมเข้าจับอานหยนหมยไต ทหารและไพร่พลเนนไซจอเนยเห็น
 อานหยนหมยเดี่ยวทหารของกงจับตัวไดกถอยกอกทพเขาดาน อุเอียนเจยกจึง
 คมตัวอานหยนหมยมาส่งให้ โงวหยง ๆ กตรงเขาแกมด พดจาเกลยกล้อมให้
 อานหยนหมยสามภกต อานหยนหมยคกเขาดานบแลววาชาพเจาเป็นชาติก
 ทานจับมาจงฆ่าเสียเถด ซึ่งอานจงวาทานอนนอมตอนายเราสับไปเบองหน้า
 คงจะมความชอบมาก อานหยนหมยไตพงซึ่งอานวากยอมสามภกต โงวหยง
 มีความยินดีปรกษาการทจะหกเนนไซจอเนยยังไม่ตกลง

อุเอียนเจยกจึงแจ้งวาชาพเจากบซึ่งอานขออาสาคุมทหาร ไปตี-
 เนนไซจอเนยให้จงได้ โงวหยงไตพงกตใจ ครนรุ่งชนอเอยกเจยก ซึ่งอาน
 คุมทหารออกจากค่ายไปยังดาน ฮ้อเอียงแจ้งความกยกกกองทัพมาเห็น-
 อุเอียนเจยกขนอยจงขบมาเขา โถดเอาทจนแหงอุเอียนเจยกเอากระบองรับ
 รบไตสามเพลงไม่แพชนะกน ฮ้อเสยงเห็นขบมาเขาชวยพชายรบ ซึ่งอาน
 กเขาชวยอุเอียนเจยก ฮ้อเอียนชเห็นฮ้อเอียง ฮ้อเสยงสูกาลงและम्मอทหาร
 ของกงไม่ไดกตรงเขาเอางาวพนซึ่งอาน ๆ สุ่มบอยหลายเพลงยังไม่ชยชนะ
 เดยเชิงตรงเขาไปเอากอนศลาชวางลกหมวกยอุเอียนชตกจากศรชนะ-
 ยอุเอียนชตกใจขบมาหน ซึ่งอานไล่ตามไปโถดจะทนกเอากระบชวางลก
 บาชาย ฮ้อเอียนชไล่เตอเกราะเหล็กกไม่เป็นอนตรายขบมาหนเขาดานชน
 เนนไป ซึ่งอานกชกมากลบ เดยเชิงเห็นอุเอียนเจยกรบกับฮ้อเสยงกตรงมา
 เอากอนศลาชวางลกฮ้อเสยงพลตตกมา อุหมงเอางาวพนถูกฮ้อเสยงคชชาติ
 ตาย ฮ้อเอียนชเห็นเหลอที่จะตานทานกคุมทหารและไพร่พลลาถอยเขาเนน
 ซึ่งอานจงยกกองทัพกลบเขาคาย ฮ้อเอียนชเทยรรักษาเนนแจ้งวาบตรใหญ่
 กบทหารสามนายตายกลางศกกมความเสียใจนก ฮ้อจันพุดกบบดาชาพเจา

จะยกไปแก้แค้นแทนพี่ไทจงได้ ฮ้อเอียนเตยไม่รู้อะไรห้ามปรามประการใด
กนงเป็นทุกข์อยู่

ครั้นรุ่งเช้า ฮ้อจัน ฮ้อบนักคุมทหารและไพร่พลออกจากเนินมา
ถึงหน้าค่ายร้องทาทายให้ออกรบ ฮ้อหมงได้ฟังก็โกรธขับม้าออกจากค่ายตรง
เข้าหาขวานพ่น ฮ้อจันเอาทวนรบ รบกันได้สามสี่เพลง ฮ้อหมงสู้ฝีมือฮ้อจัน
ไม่ได้ออกขบมาทัน เตยเซ่งเห็นฮ้อหมงจะเสียจึงเอาก้อนศิลาลงขว้างถกมา
ชายฮ้อจันเจ็บปวดกชกมาทัน อานหยินมยขับมาตรงมาร้องบอกฮ้อจันว่า
ท่านอย่าสู้เลย บदनชนโฮวส์นวาสนาแลจงตามมาภักตกับแผ่นดิน ซองเถิด
ฮ้อบนักได้ฟังก็โกรธเอาทวนพุ่งถกต้นแขนอานหยินมยตกมาลง ชิงอานตรงมา
ช่วยแก้อานหยินมยได้ยกกองทัพเข้าค่าย ฮ้อบนักคุมทหารและไพร่พลกลับ
เข้าค่าย ฮ้อจันถูกก้อนศิลามวยอยู่ถั่ง ไท้ทหารบาดประตตงมนรรักษาหน้า
ไวเข้มแข็งมิได้ยกออกรบหลายเวลา ทหารซองกงไม่เห็นกองทัพในด้านยก
ออกมาสู้รบก็ปรึกษากันว่าจะคิดประการใด เคียวเตาเซ่งว่าท่านหงปวงอย่า
วิตก ข้าพเจ้ามอบายตั้งหนั่งจะเข้าห้กเอาด่านต้นทางเนินเดี้ยกอน แต่ต้อง
รอดอยออกหาเวลาจึงจะจัดการพุดแลวกกระชบบอกออบายให้โจวหยงซันแสดฟัง
ทุกประการ โจวหยงแจ้งความกยन्दจึงตอบว่าออบายของท่านดนักคงได้ดำน
เป็นแน่

พอพุดตงนนักเผอญเป็นลมพายุพุดมาหมู่หนั่งแลจหายไป โจวหยง
ว่าเวลาควนวนนขาตักคงลอบมาปลนค้ายเราจะต้องเตรียมการไว้ตอสู้อย่าให้
เสียทีได้ พุดแลวกตั้งให้เตรียมเชอไฟและประทัดสัญญาพร้อมจิงให้
ฮ้อเอียนเจยก โจวเอียน โจวยุ่นคุมทหารพันหนั่งไปช่มอยู่นอกค่าย ฝ่ายได้
ให้ฮ้อหมง กิดหลน เตยเซ่งคุมไพร่พลไปช่มอยู่ทิศตะวันตก ให้ชนตุล เจยะยง

ชเขียนคมไพร่พลไปช่มอยู่ทิศตะวันออก ไหรงอาน เลงจัน ไตจคุมไพร่พล
ไปช่มอยู่ทิศเหนือตา โดยนเสียงประทศสัญญาากให้จุดคบเพลิง ยกมาประดงต
เข้ามาทางสถาน นายทหารทงปวงกคมทหารออกจากค้ายแยกย้ายไปตามสง
ทุกประการ แลวโงหยง กงชุนดิน เคียวเตาเซงสามนายก็จุดไฟสนทนากัน
อยู่ในค้ายคอยดทวงทออยู่

มายฮอบนยกกองทพกดบเขาดานมความ โกรธนกกคตจะแกแค้นแทน
พนองจงปรกษากบยอเอียนชวา ทหารชองกงไตชยชนะแกพวกเรามาใจกำเรบ
มากคงไมคคอ่านบองกนอันตราย เวลาคางนนเรายกไปปลนค้ายเห็นจะเอา
ชยชนะไต ยอเอียนชกบพนองเหลานนกกเห็นชอบจงชวณกนเตรียมการไว้
พร้อม ครนตคประมาณยามสาม ยอเอียนช ฮอบน ฮอเงก ฮอเซง—

ชุนเขียนเสง ปกชิม ฮอชุน แปตนายคมไพร่พลแปดพันยกออกจากด้านมา
ชงค้ายเห็นนายทหารทงสามจุดไฟนั่งอยู่ทโตะ สาคัญวาทหารและไพร่พลใน
ค้ายหลบหมดกยกทกค้ายเข้าไป ทหารชองกิงในค้ายจุดประทศสัญญาและ
ตกลองชน ทหารกองช่มทงสถานกตรกนออกจุดคบไฟตรงเข้าล้อมไว้—

นายทหารและไพร่พลเนนไซจอนเนยเห็นตงนกกตใจพากันทกออกมา ทหาร
ชองกงลอมไวไตชาพนเบนอลหมาน ยอเอียนชตูกเกาทณทเจบปวตทก
ออกจากทลอมหนีไป ชงอานจบฮอเซงไต ปกชิมทหารบนเนนเห็นว่าเสยท
คตจะเขาสามภกตแกชองกิง จงเอาทวนแทงฮอเงกกลมลงตรงเขาจบฮอเงก
ไตเอามาสงไหรงอาน ทหารและไพร่พลด้านเนนไซจอนเนยนมตตายแตก

หนกระจตกระจายไปสน ทหารชองกงไตชยชนะกกดบเขาคาย ชงอานนำ
ปกชิมไปแจงความให้โงหยงพงทุกประการ โงหยงว่าถ้าผู้ใดมีใจ—

ตามภคตของรบใหญ่ตบฏด้วยความชอบนายทหารทั้งปวงแล้วคอยดูทวงทหจะ
ยกเขาหกตาน

ฝ่ายยอเฮียนชเสียดทแหทหของกง ถูกเกาทณทเจบปจดทหนีไป—
รวบรวมไพร่พลทเหลือตายกลับเขาดานในเวลากลางคืน ตรวจดูไม่เห็น
ฮ้อเซ็ง ฮ้อเงกกับปักษิมนายทหารและไพร่พลหายไปเป็นอันมากก็ตกใจ—
ฮ้อเฮียนเทียบว่าบุตรเราทงสองคงตายในทรบกเศร่าโคกถึงบตรยงนัถ
ยอเฮียนชงพตวาทกรวงนัถเพราะฮ้อเสาเจานายความตายนนเป็นธรรมดา
ทกตัวคน ท่านจะเศร่าโคกทำไมไม่ควรทเราช่วยกันตงมนรักษาดานและเนิน
ไวเซมเซงแล้วให้ไปชอกองทพมาช่วยระตมตแกแคนแทนบตรทานดกกว่า พต
แล้วกจดททหารขนรักษาประตาดานและทนาทเซงเทนไวกวอดชน จึงให้ฮ้อลัถ
กับชงเฮียนเสงรีบไปชอกองทพยกมาช่วยโดยเร็ว

ฝ่ายเคียวเตาเซงครนถงกาทนตททวนกเตรยมการตามฮบายทคตไว้
แยกทหารยกไปช่มอยู่ ครนเวลาคากไทกงชนสินฮ่านคาถาบันดาดเป็นเมฆ
หมอกมาทงสดาน ครนทงกกลายเป็นกองทพยกเกลอนกลาดมาเสยงกลอง
มาลออฮอง ทหารกจดประตททงเขาดานตงท่าฝนไพร่พลในด้านตกใจแตก
กระจตกระจายทนเฮาชวตรอด ทหารกองช่มกตกรนทกเขาดานได้ซาพน
ไพร่พลในด้านลุ่มตายลงเป็นอันมากทแตกหนีไปชนเนินไซจ้อเนยบาง—
ไวทงจิงยกกองทพเขาดงมนอยู่ในด้าน

ฝ่ายชองกงพกกองทพอยู่ในเมืองแปะไฮวเนยบนเขาเจยะเฮยชว—
ตงแต่ไวทงยกไปตเนินไซจ้อเนย มิได้รูชาจว่าจะเป็นประการใดกมความ
วิตกจึงให้โลวจนทงคมนาายทหารยตบสองคนททหารหมนทงยกไปช่วยคตการ
ทเนินไซจ้อเนยให้จิงได้ โลวจนทงคานบลาคุมทหารยกออกจากเขา—

เจ้เยะเฮยชวมาถิงต่านปากทางเนินไซจอนเนย สงมาไซรบไปแจงแกงวอหยง
ให้ทราบ ใจวอหยงกับชางฮานและท้าวทงปวงก็ออกมาต้อนรับเชิญไลจวนหง
กับนายทหารเข้าไปในด้านค่านับกันตามธรรมเนียมแล้ว ไลจวนหงถามถิง
การสู้รบกันเป็นอย่างไรม้าง ใจวอหยงก็เล่าความซงหูกต่านได้ให้ไลจวนหง
ฟังทุกประการ แล้ววาฮ้อเฮยนเทยรทษาเนินไวคองนเซมแซงนก็จะตองคิด
ลอบเข้าไปเอาไฟจุดชนแยกทหารไปซุ่มอยุ่ตทศ ถ้าเห็นไฟตชนกให้หูกเขา
ไปพวกบนเนินคงจะแตกหนี แล้วสงชเซยน เกยเตยน เกยไปวกับตวนเกงจ
ผู้นำทางลอบเข้าไปในเนินเอาเชอเพลิงจุดไฟตบ้านเรือนชน ชเซยน-
ตวนเกงจ เกยเตยน เกยไปวกับตวนเกงจมาหาเชอเพลิงได้พร้อมแล้วชวนกัน
ออกจากต่านตรงไปเนินไซจอนเนยก่อน ครนรุ่งชน ใจวอหยงก็จุดไฟเตยเซง
นางเกงเองกนจ บุนตงหยง ตงเผง อิงชน คุมไฟรวผลไปซุ่มอยุ่ริมประตู-
กำแพงเนินตศได้ ให้ไลจวนหง ใจวเฮยน ใจวยุน อหมง ถังเบยน เจ้เยะยง
คุมทหารไปซุ่มอยุ่ตศตะวันออก ให้ชางฮาน ฉินเหมง ฮวยหยง เบ่หลน
โตจงคุมทหารไปซุ่มอยุ่ตศตะวันตก ให้เคียวเตาเซง กงชนฉิน ฮูเฮยนเจยก
ชางน ฉเอง เลงจวนคุมทหารกองละสองหมื่นไปซุ่มอยุ่ตศเหนือ ให้ลุดซม
บุดง จตง ลุยเหง คุมทหารห้าพันไปตงสกัดตนทางอยุ่คอยต่านกองทัพจะยก
มาชวย ถ้าถองซมเห็นว่าไฟในเนินตชนกให้ยกทัพเขาพงประตูกำแพงเมือง
จงพร้อมกัน นายทหารทงปวงรบคาสงคุมทหารแยกกันไปซุ่มอยุ่ทุกทิศ-
ชเซยนกับนายทหารทงตาม ไปถิงเนินไซจอนเนยเห็นตนมไม้ใหญ่อยุ่ริมกำแพง
เมือง ชเซยนก็ชนตนมไม้ชามกำแพงเข้าไปดูเห็นไฟรวผลพากันหลบตนมไม้-
เวลายันตคประมาณยามสามชเซยนเอาเชอกหยอนลงมารับนายทหารทงตาม
ชามกำแพงเขาเนินได้ ตวนเกงจกนาชเซยนไปยงเงกตงเหลาเกงสูงแล้ว

บอกว่าข้าพเจ้าสามคนจะไปชุมนุมยี่มก้าแพง ถ้าเห็นไฟตติจะได้เข้าทำลาย
ประตูบ่กองทัพพวกเรา

พูดแล้วชวนเก้งจกบเกยเตยน เกยไปกล้อมมาชุมนุมยี่ตามนัด ชเซียน
บั้นชนบนเหลาได้เอาเชือกเพลิงจุดติดบ้านเรือน ในก้าแพงเนนชนทงสดาน—
แล้วกลงมาจากเหลา พวกทหารและไพร่พลรักษาหน้าทเชิงเทนกำลังหลับ
สนิท ครั้นไฟตติชนกตกใจรีบมาจะช่วยดับเพลิง ตวนเก้งจู้ เกยไป
เห็นไตทงเข้าทำลายประตูก้าแพงทศเห็นออก ทหารกองข่มทงสดานเห็น
ไฟตติชนกพากันเข้าพวงประตูเนนได้พบกับชเซียนกช่วยกันไล่ฆ่าฟันไพร่พล
บนเนนตายเบนอนมาก ย้อเฮียนเตยผู้รักษาเนนกับบุตรไมทั้นรูดกใจกลัว
ยงนกดจะหนี ไมทั้นทหารของกงตรงเข้าพบนผู้รักษาเนนกับบุตรตาย—
ย้อเฮียนชเห็นตงนนักพาไพร่พลจะหนีออกทางประตูบ่หมง ทหารของกง
เอาเกาทัณฑ์ยิงถกย้อเฮียนชตาย ไพร่พลก็เข้าสามภกตกับของกงฉฉฉ ครั้น
เวลาเข้าโรงหยงก๊กกองทัพเข้าเนนได้ให้ทหารช่วยดับไฟแล้วเอาเงินทอง
เสบียงอาหารในคลังออกแจกราษฎรที่ถูกไฟไหม้ได้ความเดือดร้อนนนทวงน
ทงเนน เกดขกล้อมให้ทามาหากินเป็นปกติแล้วกวักกองทัพอยู่บนเนน—
ไซจ้อเนยหลายวันย้อลกบุตรย้อเฮียนเตยกับชงเฮียนเตงออกหนีจากเนนรบไป
ถึงเมืองเตงพวนจว แจงความกับผู้รักษาเนนว่าบदनกองทัพเนนตนของยก
มาตเนนไซจ้อเนยไหล่อกำลังจะสู้รบโดยตาข้าพเจ้าใหม่มาขอกองทัพท่านยก
ไปช่วยโดยเร็ว

ขณะนั้นพอม้าไซมาแจงความเนนไซจ้อเนยแตกแล้วและผู้รักษาเนน
กับทหารและไพร่พลมตายเบนอนมาก ย้อลกแจงความว่าบตาตายกรองให้

ฝ่ายเซียงเตียงผู้รักษาเมืองเลงพวนจิวได้ฟังฮ้อตงและมาไซ้มาบอก
 ดงนุกโกรธคตจะแก้แค้นแทนก๊กของภรรยาจนโฮ้วผู้เป็นเจ้านาย จึงส่ง
 ให้ออเถยกับทหารหานายคุมไพร่พลสองหมื่นห้าพันเป็นกองหน้า ให้เอียง
 บุตรชายและฮ้อตงซึ่งเขียนเตงคุมทหารทศนายกับพลสองหมื่นห้าพันเป็น
 กองหนุนยกออกจากเมืองมาตั้งตำบลยุดเจ มาไซ้กลับมาแจ้งกับออเถย
 นายทหารกองหน้าจากกองทัพของกงมาสกัดตันทางไว้ออเถยได้ฟังดังคย
 มนลง พอเอียงกับกองหนุนยกมาเข้าสมทบกัน ออเถยกับคุมทหารและไพร่พล
 ตรงมารองท่าทายให้ออกรบ

ฝ่ายลิตซมกับทหารยกมาตั้งสกัดยุดตันทางข้างทิศเหนือ ครั้นแจ้งว่า
 ทักได้เนนไซ้จอนเหยแฉวก็จะยกกลับ พอทหารเมืองเลงพวนจิวยกมาทาบ
 ลิตซมกับคุมทหารออกจากค่ายรบมาตรงเข้ารบออเถยได้หาสบเพลิงยังไม่
 แพรชนะกัน เอียงหลมตรงเข้าช่วยลิตซมรบ เอียงกับรบรบสกัดเอียงหลมไว้
 ส่นายสู้รบกันเป็นสามารดเอาชัยชนะกันไม่ได้ พอเวลาเย็นต่างคนถลา
 กองทัพกลับเขาค่าย

ฝ่ายลิตซมกลับมากองจงพดว่า เราคตจะยกไปปล้นค่ายซาศก ซึ่งลบ
 ห้ามเวลาเวลานนยกออกรบยังไม่แพร่ชนะกัน ซึ่งจะไปปล้นค่ายนั้นไม่ควร
 คอพรุ่งนี้เช้ายกออกสู้รบฮ้อตงว่าซาศกจะทำประการใด ลิตซมก็ไม่ฟังคุมทหาร
 และไพร่พลตรงมาขามบอตำบลยุดเจ ไปยังค่ายซาศกตกประมาณสามยาม
 เห็นเงยบส่งตก็จะเข้าทักค่าย

ฝ่ายเอียงกับออเถยครั้นยกกองทัพกลับมาแล้วจึงปรึกษากันว่า
 พวกกองทัพของกงผสมอเซมแซงนุก วนนเอาชัยชนะไม่ได้เวลาคตจะยกมา
 ปล้นค่ายเราเป็นแน่ ปรึกษากันแล้วยกกองทัพออกจากค่ายแยกกันซุ่มอยู่

หงส์ทศ ครั้นเวลาตกเห็นกองทัพของกงยกมาจะปล้นค่ายก็ขับไพร่พลเข้า
 ล้อมไว้ทางสถานี ลุตซิมหักเข้าไปในค่ายไม่เห็นทหารและไพร่พลก็แจ้งว่า
 ถูกอบายหันหน้ามาบอกให้กองทัพถอยกลับ พวกชาวศกรก็กระชั้นเข้ามา
 ชิงลอบของหลงหักออกจากหลอมหนีไปได้ ครั้นจะเข้าช่วยก็ถูกหนากเหลอ-
 กาลังจึงพากันหนีไปทางทิศตะวันตก จุตง ลุยเหงกับทหารเหล่านั้นหนีหลัง
 เข้าหากันหักออกได้หนีกลับไปได้ ลุตซิมสู้รบกับทหารเมืองเลงพวนจึงสู้
 พลาดล่าถอยไปทางทิศเหนือเวลากตกเดือนมืดไม่เห็นทาง ลุตซิมพลัดตกลง
 ไปในเหว เหวนั้นกว้างใหญ่ลึกหลายสิบลวาเรียกว่าเหวฮยตเจ เมอลุตซิมตก
 เหวนั้นไม่มีผู้ใคร พวกทหารของกงแตกหนีไปถึงค่ายจึงเล่าความซึ่งถูก
 อบายให้เอี้ยหลิมฟัง เอี้ยหลิมก็ตกใจตรวจดูทหารหายไปหลายนายกับไพร่พล
 เป็นอันมากก็จะยกกลับไปแจ้งแก่โจวหยง พอจุตง ลุยเหงกับทหารเหล่านั้น
 มาถึงพร้อมกันยังขาดอยู่แต่ลุตซิมคนเดียว นายทหารทั้งปวงไม่แจ้งว่าเป็นตาย
 ประการใดก็มีความวิตกนัก ยกกองทัพกลับมาแน่นไขจอเนยแจ้งความซึ่งยก
 ไปปล้นค่ายให้โจวหยงฟังทุกประการ โจวหยงได้ฟังกนงเป็นทุกข์อยู่

เคียวเตาเซ่งจึงจบบยามครุแจ้งแจ้งบอกแก่โจวหยงว่า ลุตซิมหนี-

เคราะห์ร้ายไปตกอยู่ในเหว ถ้าสนเคราะห์แล้วจะชนได้ไม่เป็นอันตรายดอก
 ท่านอย่าวิตกเลย จึงไข้ผู้ใดไปแจ้งกับท่านแม่ทัพใหญ่ให้ทราบเชิญมาท่านจะ
 ได้คิดอ่านต่อไป โจวหยงได้ฟังก็เห็นชอบจึงสั่งให้โตจรับไปเขาเจียะเอี้ยชว
 แจ้งความซึ่งหกเนยไขจอเนยได้ให้ของกงทราบทุกประการ ของกงได้แจ้งว่า
 ลุตซิมหายไปมีความวิตกยงนัก จึงให้ชอจัน เลาดง ชงเม้ง ชงเหลียงยกไป
 ตามลุตซิมทางทิศตะวันออก ให้เจียสว ชวฮัก ชวเซ่งไปตามทิศตะวันตก ให้
 ลชุย แปะสน แต่เทียนสวไปตามทิศเหนือ แล้วให้สมทบกันทเนยไขจอเนย

นายทหารทั้งปวงก็แยกกันไปตามคำสั่ง ชองกงจึงตักนายทหารและทหารอยู่
รักษาเขาเจ็ดยะเขยชวใหม่คนคง แลวกยกกองทัพมาถึงเนินไซจื่อเนย โงวหยง
กับทหารทั้งปวงก็ออกมารับเชิญชองกงเข้าไปในค่ายตามนายทหารเหล่านั้นว่า
ผู้ใดไปตามลุตซิมบ้าง โงวหยงบอกว่าให้ทหารไปเที่ยวตามแล้วยังไม่ได้ข่าว

ชองกงได้ฟังก็ยงวตอกเป็นทุกข์อยู่จนเวลากลางคืนก็ประมาณสอง
ยามเศษนอนหลับไปฝันเห็นความฝันมาบอกว่าไตตเทพยดาให้ข้าพเจ้ามา
มาเชิญท่านเข้าไประสนทนากัน แสงนั้นแปลว่านายดาว ชองกงจึงตอบว่า
ท่านไตตอยู่ที่ไหนฝันบอกข้าพเจ้าจะพาท่านไป ชองกงก็ออกจากค่ายเดิน
มาเห็นเงาใหญ่ตรงความขงนุก ครั้นเดินพบประตูเข้าไปเห็นไตตเทพยดานั่งบน
แท่น ศษยกย่นเรียงอยู่สองข้าง ชองกงก็คุกเข่าคำนับอยู่ตรงหน้า ไตตให้
ศษยกย่นชองกงขึ้นบนแท่นแล้วถามว่า ท่านเข้ามายกกองทัพมาปราบปราม
ฮ้อบกกทศเหนือเป็นประการใดบ้าง ชองกงแจ้งความให้ฟังแล้วว่า บदन-
ลุตซิมผู้นองหายไปจะเป็นตายประการใดไม่แจ้ง ไตตจึงบอกว่าลุตซิมผู้นอง
ท่านตกอยู่ในเหวพวนตเจ้ เหวอนั้นเป็นทบนชวแซกนมาพักอยู่ประมาณร้อย
ปีเศษ ลุตซิมเคราะห์ร้ายตกลงไปในนวกโตบนชวแซกนผู้เฒ่าช่วยอุปถัมภ์
ถาสนเคราะห์ก็จะชนได้ ชองกงถามว่าข้าพเจ้ายกกองทัพมาครองนทหารเมือง
ฮ้อบกกเขาฮอนนอมหลายนายสืบไปจะเป็นประการใดบ้าง ไตตหัวเราะแล้ว
บอกว่าท่านไปจากเราคงสมความปรารถนาหรือ

ฝ่ายฮ้อบกกแต่ภายหลังหน้าจะต้องไปปราบฮ้อวไซทศตะวันออกซึ่งจะยก
ไปปราบปรามฮ้อวไซทศตะวันตก ฟาและตั้นจึงจัดให้ท่านเหล่านั้นมาช่วยด้วย
นายทหารนวกดาวบนฟ้าจึงมาเหมือนกัน เคียวเตาเซ่งนคอกมถงแซ-
ชงฮานค้อเลงฮองพญานาครักษาแม่น้ำฮ้อวไซทศตะวันตก นางเก็งเอ็งกุนจ

นนคอดาวลกกาแซ นำแมนไม่ได้ นายทหารทั้งสามนทศตะวันตกไม่สำเร็จ
 แต่ความเรื่องนทานอย่างบอกให้ผู้ใดเชิญท่านแซ่จกกลับไปเถิดจะให้ศิษย์ไปส่ง
 ของกงโตทราบกตกเขาดานขบลา ศษยกพามาถึงคาย ของกงตกใจตนพอสว่าง
 ก็เล่าให้โงวหยงฟัง โงวหยงตอบว่าท่านเป็นคนสัตย์ซอสุจริตเทพยดาทั้งปวง
 จึงตั้งใจให้มนต์ฝนการนแนก ท่านจงใช้ให้ผู้ใดไปตามลุตซิมทเหวฮยตแจ
 กคงจะพบ ของกงตอบว่าคอยท่าพวกที่ไปตามสามกองกลับมาแล้วจึงคอย
 คัดการต่อไปเถิด

ฝ่ายลุตซิมตกลงไปในเหวก็ไม่เจอบัวยเหวหาทางจะชนกไม่ได้—
 เหลียวไปเห็นปากถ้ำมืดดำเด่นออกมาผ่นงมขาวหนวดยาว ถ้ามลุตซิม
 ว่าเหตุใดท่านอาจารย์มาอยู่ทนเรญไปกินนาชาทบ้านเราด้วยกัน ลุตซิมได้ฟัง
 คิดว่าคงมีบ้านเรือนผู้คนมาก จึงตอบว่าชอบใจท่านนักหนากเดินตามผู้เฒ่ามา
 ถึงบ้าน ผู้เฒ่าจัดทให้บงคานบกนตามธรรมเนียม แล้วลุตซิมก็แจ้งความว่า
 ข้าพเจ้าหลงทางมาไม่รู้วเราจะกลับไปทางไหน ผู้เฒ่าจึงตอบว่าท่านน—
 เควาะหรัยยังกลับไปไม่ได้ จงอยู่ด้วยกันทนก่อนสนเควาะทแล้วจึงคอยไป
 พุดตงนนักจัดทให้ขยเลยงตลตซิมมาหลายวัน

อยู่มาเวลาวันหนึ่งผู้เฒ่าจึงบอกแกลุตซิมว่า ท่านสนเควาะทแล้วจะ
 มผู้มาตคตตาม บอกตงนนผู้เฒ่าก็หายไปกลายเป็นลมพายพัดมาบ้านเรือนน
 สุธยหายไปสน ลุตซิมเห็นบ้านเรือนหายก็ตกใจจึงเหวเดินหาทางชนเห็นแผ่น
 ศลา กนงพกอยู่

ฝ่ายลชช ซอจัน เจยะดีวกกับนายทหารเหล่านนแยกกันไปตามลุตซิม
 คนละทิศ เทียวโตถามตไม่ได้ชาวก็กลับมาถึงเนนไซจอนเนยพร้อมกันทั้งสาม
 กองเข้าไปแจ้งความแก่ของกงทุกประการ ของกงจึงบอกกับนายทหารทั้ง

ปวงว่า เราได้ความแลวลุตซมตกลอยู่ในเหวฮยตแจแต่ยังไม่มผู้ ไตลงไปรับ
 ขนมา ลขยวาชาพะเจ้าจะลงไปเอง ชองกงไตพงกมความยนต์จงส่งให้ยก
 กองทัพออกจากเนิน ไชจอเนยมารวมเหวฮยตแจ แลวให้ตัดไม้ มาสานแข่งเอา
 เชือกผูกติดกระพรวนกับเชิงไวแน่น ลขยถอชวานสองมือลงนั่งในเชิงส่งวา
 ถาตุกกระพรวนตงกโหชกเชอกขนมา ชองกงจงให้หยอนแข่งลงไปในเหวถก
 หลายสบวถงพนตน ลขยเห็นข้างหนามแสงสว่างจงชนจากเชิงเดินตรงไป
 เห็นลุตซมนั่งอยู่บนแผ่นศลาเขยว ลขยกรอวาทาไมพมานงอยุทน ชองกง
 ให้นองลงมาตามรับขนไปลุตซมเห็นลขยมความยนต์นถ จงบอกวาทกเทว
 ลงมาหลายวันแลว ถาไม่พบเจ้าเรวคงตายอยุทนชอบใจเจานกยงกวาพนอง
 ทรวมปตามารตากัน

พดแลวลขยถวณลุตซมเดินไปลงในเชิงสนลกกกระพรวนตงชนททาว
 ทปากเหวไดยนถกชวยกนชกเชอกขนมา ชองกงเห็นลุตซมกตใจจงถามวาเจ้า
 ไปทนทกชอยุในเหวชานานเรวมความวิตกนถ ไตตเทพยตามาเชาณจงไดย
 บตนมมาพบกันไดยเป็นบุญนถหนา ลุตซมคานบแลววาทานชวชวตไวครงน
 พระคณเป็นทยงจะสนองคณท่านไปถวจะสนชวต ชองกงไตพงกยนต์ชวณกน
 ยกกองทัพกลับไปค้ายบนเนินไชจอเนย เลาคความชงลขยลงไปรับลุตซมให้
 ใจวหยงฟังทกประการแลวจต ไตะและศรามาเสยงกนเป็นทรวนเรง

ฝ่ายเสยงกนบอเสยงเวลาคณวนน ไดยชชนะชองกง กมความยนต์
 คมไพรพลกลบเขาคาย ควณแจงวาชาคกยทหนมาถกจงโหมาไชรวบไปแจง
 ความแก้บตาชอกกองทัพยกเพิ่มเติมมาชวย เสยงเสยงไดยทราบชวถงให้

ชิมอานหยิน นายทหารเตรียมไฟพล ตีหมื่น ยกออกจากเนิน เดินทางมาใน
เวลากลางคืน

ฝ่ายของกองทัพทหารเลวจงปรึกษาการจะยกเข้าหักเนิน
เลงพวนเนยอยู่ มาโซมาแจงวาเฮยเสยงมรกษาเนินเลงพวนเนยคมทหารและ
ไฟพลมาเป็นอนมาก ของกองโตพงจงวาเฮยเสยงผู้ นตบญญาตผมอเซม
แข่งนัก ทานทงปวงตองช่วยกันให้แข่งแรงจงจะเอาชัยชนะได้ เคยวเตาเซง
ว่าท่านอย่าวิตกเลย จงจัดทหารออกไปคอยตวนทานไว้ก่อนข้าพเจ้าจะคิดให้
พวกข้าศึกซ่อนนอมยอมตามภักตทงสน ของกองโตพงกยนต์จงจัดทหารยกไป
ตงเป็นขบวนทัพคอยข้าศึกอยู่ เคยวเตาเซงกมทหารห้าหมื่นยกไปยังตำบล
เหวฮยตแจตงค้ายอยู่ทรมเหว ซึ่งกระบวนคายนนมหาทงตลอดกนเหมอนกนกับ
ทางเดินสองข้างเป็นกำแพงทวงทชอบกตนัก ทหารเห็นกทวเวาะพากันพูดว่า
ตงแต่มาเป็นทหารกวาดสบบยั้งไม่เคยเห็นค้ายเซนนเลย เคยวเตาเซงตอบว่า
ซึ่งกระบวนคายนนบอกขอไม่ได้ ถาถงทจะสรบเจาตองยมนงอยถาดอยไปมา
จะมนเมาลมลง อยาใดเคลอนจากทจนตักกวาดเดยว คอยแต่จับข้าศึกมตเถด
เคยวเตาเซงกตบมาแจงกบของกองวาซาพเจาตงค้ายแล้ว ทานจงให้ทหารยก
ไปสู้รบทำดาตอยหนเข้าในค้ายให้หมด ถาข้าศึกกรกได้เขาค้ายแล้วตกเป็น
พนักงานของซาพเจาเอง ครนแจงความแล้วกรบกลับไปอยู่ทค้าย ของกอง
ตระเตรียมทหารพร้อมคอยจะออกรบ

ฝ่ายเฮยเสยงยกกองทัพมาถงค้ายเฮยกงเตา เขาสมทบเป็นกองเดยว
กน ครนรุ่งชนเขาเฮยเสยงคมทหารและไฟพลออกจากค้ายมาทارب ของกอง
ถียกออกจากค้ายเห็นเฮยเสยงยมนอยู่ จงขบมาเขาไปหมอบตวทาทจะคานบ
แล้วพูดว่า ซาพเจาได้ชาวเลาตอความผมอทานเซมแข่งคจจะเบ็นขุนนางนาย

ทหารใหญ่ขอเชิญท่านมาทำราชการด้วยกันจะมตหรือ บุตร ภรรยาจะม
ความสุขสืบไป

เฮยเสียงได้ฟังจึงตอบว่า ข้าพเจ้ากรอขอว่าเจ้าแผ่นดินของมบุญมาก
อยากจะเข่าอ่อนน้อม แต่พวกทหารทั้งปวงไม่ยอมขงจะคิดสู้รบอยู่ ส่วนเงก-
เหมงนายทหาร ได้ฟังถ้อยคำของกง ก โกรธ ขบมาตรงเขาเอาทวนแทงชองกง
ตงเผงเอาทวนรบไวรบกันได้สามสิบเพลง ส่วนเงกเหมงสู้ ผมอตงเผงไม่ได้
ตงเผงเอาทวนแทงถกส่วนเงกเหมงตกมาตาย เขยงฮวยทหารรองเห็นตงนงก
โกรธขบมาตรงเขาเอาทวนแทง ตงเผงเอาทวนรบรบได้สามสิบเพลง - ตงเผง
เอาทวนแทงถกอกเขยงฮวยตกมาตาย อิตตหงวนจะแก้แค้นแทนนายทหารทั้ง
สองกเขารบกับตงเผงได้หกสิบเพลงไม่แพ้ชนะกัน ฮวยหยงเห็นตงเผงเหนอย
นงกเขารบกับอิตตหงวน บังเสียงทหารรองของเฮยเสียงเขารบสกัดฮวยหยง
ไว้ ทหารสนายสู้รบกันเป็นสามารถ นางเก็งเองกนจเอาก้อนศิลาขว้างถก
บังเสียงพลตกมาลงฮวยหยงเอาทวนแทงชกอกชาย โครงบังเสียงขาดใจตาย
อิตตหงวนรบอยู่กับตงเผงอกหลายเพลง ฮวยหยงเอาเกาทัณฑ์แทงถกอก -
อิตตหงวนเจ็บปวดกขบมาทนน ตงเผงไล่ตามไป ชองกงเห็นตงนงกตมาลขอ
สัญญาให้กลับ ตงเผงไดยนเสียงมากมทหารกลับมากาย ชองกงมความ
ยินดีให้จัดโต๊ะและสุราเสยงนายทหารพร้อมกันแล้ว ครนรุ่งชนเขาชองกงก
จัดให้ฉนเหมง องชน ตงเผงคุมทหารมาคอยอยู่

ฝ่ายเฮยเสียงเสยงนายทหารทั้งสองกไม่มความสบาย ยกกองทัพกลับ
มาคายนงเป็นทกขอยู่ เบเหลงนายทหารจึงพูดแกเฮยเสยงว่าท่านขอขวาดกเดย
ข้าพเจ้าจะยกออกไปรบเขาช่วยชนะให้จงได้ เฮยเสยงก็จัดไพร่พลให้เบเหลง
หมนหนงยกออกจากคายนมา

เทพเขาคายมความวตถยงนถ แต่พอกทถกแผนทองนนไม่เป็นอนตรายบ้วยอัย
 เจ็ดวณกหาย ชองกงจงปรกษากบโจวหยอวา เบเหลงมวธาและมมอดงนท
 ไทเนจะปราบปรามชอบักได พอเคียวเตาเซ่งโหมมาโหมมาแจงกบชองกงวา—
 กระจบวนค้ายรบตงไวพรอมคอยอัยหลายวณกไม่เหนลอชากกไป ถาครงนยก
 ออกลูรบจงลอกองทัพโจวไปให้ได ชองกงไดพงกมความยนต์

ฝ่ายเบเหลงครนไตชยชนะแกกองทัพชองกงกมไพร่พลกลับไปค้าย
 แจงความไทเฮยเฮยงพงแลววา ถายกออกไปครงนชาพเจาจะชมาเฮยให้สน
 พวกชองกงคงลาถอยกองทัพไป ทานจงจัดทหารและไพร่พลตามตเอาเนน
 ไชจอเนยกลับคนให้จงได เฮยเฮยงไดพงกเหนชอบจงจัดทหารเป็นสามกอง
 คอยไล่ไปทงสองทางแลวให้เบเหลง บเลง คุมไพร่พลเป็นกองกลางยกไปทำ
 รบ ถาเหนไตทกให้ตชนาบไปทักเอาเนนไชจอเนยทเดียว นายทหารสลับ
 สองคนคุมไพร่พลออกจกค้ายแบ่งกันเป็นสองกองคอยทวงทอัย เบเหลงกอง
 กลางคุมทหารสลับเจตนายกับไพร่พลมาถงหนาคายชองกงกให้เบเลงรองทารบ
 ชองกงส่งทหารทงปวงวา ถายกออกรบจงแกลงทาแพพากนแตกทนกระจัด
 กระจาย ตัวเรากบทหารจะลาถอยไปยงค้ายชองเคียวเตาเซ่งถากองทัพชากก
 ได้ตามไปถกอบายแลว พวกเราจงยกกลับไปล้อมชากกไวจบบชาเฮยให้สน
 สองแลวชองกง ถยกกองทัพออกจกค้าย เหนเบเลงรองทาทายอัย กให้ชอจน—
 เขารบกับเบเลงประมาณ ได้สามสับเพลงชอจนทวแพชบมาหนเบเลงกชบมาได้
 ตามไป ชองกงกบทหารยสลับนายทาเป็นหนลาถอยมาเขาในค้ายเคียวเตาเซ่ง
 ทหารเมองเลงพวนจิวดสองทัพ กับเบเหลงกองกลางกคุมทหารไล่ตามชองกง
 มาใกล้ทเวชยตแจ เคียวเตาเซ่งยนต์อัยบนหอรบเหนเบเหลงกับไพร่พลได้
 ตามชองกงเขาไปในค้ายเคียวเตาเซ่งจงฮานคาถาบันศาลเป็นลมพายุพตกลา

พารอง เบ้เหลงกบทหารสิบเจ็ดนายและไพร่พลหาพนมนเมาลมดง ทหารกอง
 ทพรองกองตรกนเขาขบเบเหลงและไพร่พลเหล่านมดโวไต ทหารของกอง
 แกลงแตกหนีไป โดยน เเสียงพารอง กรว้า กองทัพ ชาติศก ตองอบาย ของ—
 เคยวเตาเซงแลวจงพากนกลบเขารบลอมฆ่าไพร่พลเมืองเลงพวนจวดายบาง
 จยเป็นไวบาง เคยวเตาเซงอยบนหอรบเห็นไพร่พลจยเบเหลงกบทหารเหล่า
 นนได้แลวกลงจากหอรบเอานามนตพนทหารสิบแปดนายกหายมนเมาของกง
 กยกกองทัพกลบมาคาย สงไห้แกมตเบเหลง กบทหารเหล่านนออก แลวจงวา
 ทานทงปวงจงสามภกตกับพระเจ้าแผ่นดินของเถิดกายหน้าจะไ้คมความสุข

เบเหลงตอบว่าทานมความเมตตา ไม่ฆ่าพนพวกข้าพเจ้าชอยชอมตาม
 ภกตท้าวการชอยกับทานสิบไป ของกงไ้พงกตใจตงไห้ทหารสิบแปดนาย
 เป็นทจอยไซ้ชนนางนายทหารแลวภจต ไ้ตะและสรวมาเดยงกน ครนเฮยเสยง
 สุรรักษาเมืองเลงพวนจวแจ้งความว่าทหารของกงจยเบเหลงกบทหารเหล่านน
 ไ้ตะจงสงเฮยกงฉบตร ไ้ชอยรักษาคาย ตวเฮยเสยงนนกยกกองทัพกลบเขามอง
 รักษาหน้าทเซงเทนไวเซมเซงเป็นสามารถ

ฝ่ายของกงตงเตเบเหลงมาอยดวยกมความยนต ปรัักษาว่าทำอย่าง
 ไ้จริงจะไ้เมืองเลงพวนจว เบเหลงว่าไ้มททานไ้พดจาเกลดยกลอมไห้—
 เฮยเสยงสามภกต เฮยเสยงก็จะอนนอมเตพวกทหารทงปวงไม่ชอม บตน
 เฮยเสยงกลบเขามองแลว ทานจงยกกองทัพเขาตงประชิดเมืองไวไห้หา
 เฮยเสยงมาทานจงพดจาเกลดยกลอมดวยคาอนหวาน เฮยเสยงคงสามภกต
 เป็นแน ของกง ไ้พงกตเห็นชอบ จงยกกองทัพออกจากคาย มายงเมือง—
 เลงพวนจวตงคายลอมเมืองไว เฮยเสยงแจ้งความกตกใจรบชนไปบนเซงเทน
 เห็นของกงตางคนกคานบกนตามธรรมเนยม

ชองกงจึงพูดว่าทหารท่านถกอบายรักได้ ไปพากันตายสู้ไม่ได้กลับ
 สักคนหนึ่ง ทำไมท่านจึงไม่คิดการอ่อนน้อมเสียเล่า เฮียเสียงได้ฟังก็ไม่ตอบ
 ประการใด ลงจากกำแพงมาเขียนหนังสือเข้ามาบอกลูกเกาทัณฑ์ขึงไปตรง
 หน้าค่ายทหารเก็บได้เอามาให้ชองกงฉกฉมุกออกอ่านมีความว่า “ข้าพเจ้า
 เฮียเสียงผู้รักษามองเลงพวนจิว คำนับมายังท่านแม่ทัพ แผ่นดินของ
 ชิงเบินเมืองประเทศใหญ่ ด้วยข้าพเจ้าได้ย่นข้าวแล้วลือว่าท่านเป็น
 คนสัตย์ซื่อสุจริตคิดจะเข้าอ่อนน้อม พวกทหารทั้งปวงไม่ยอมขึ้นจะ
 ต่อสู้จนพากันล้มตายเป็นอันมาก บัดนี้ข้าพเจ้าขอสามภักดีแก่ท่าน
 แต่อย่าให้ฉันโฮ้วรุ้เชิญท่านถอยกองทัพไปอยู่ให้ไกลเมืองสักหน่อย
 ข้าพเจ้าจะเข้าไปเมืองฉินจิวพูดเพทุบายให้ฉันโฮ้วช่วยออกสู้รบ แล้ว
 ท่านจงจกกองทัพข้ามเขาอูเสียงซัวไปตั้งสักระยะต้นทางปากน้ำ ตึก
 เอาเมืองฉมจิวให้ได้ก่อน อย่าให้ฉันโฮ้วหนลงทะเลได้การกักจะ
 สำเร็จ” ชองกงอ่านหนังสือแจ้งความแลวกังสงสัยกลัวจะเป็นอุบาย จึงถาม
 เบเหลงว่าเฮียเสียงพูดมาดังนั้นเห็นว่าการจวนตัวจะผ่อนผันเป็นอุบายคอก-
 กระทบ เบเหลงว่าเฮียเสียงผู้สัตย์ซื่อนักไม่เหมือนคนทั้งปวง พูดจาสิ่งไร
 ควรเชื่อฟังได้เชิญท่านถอยทัพไปก่อนเถิด ชองกงได้ฟังก็สั่งให้ถอยกองทัพ
 ไปตั้งพักทางเมืองสบหาดคอยฟังข่าวเฮียเสียงอยู่

ฝ่ายเฮียเสียงผู้รักษามองเลงพวนจิวเห็นกองทัพชองกงถอยห่างออกไปแล้ว
 ก็ใช้ไพร่พลรบไปยิงค่ายตามลหิวชยตแจบอกให้เฮียกังกกกองทัพ
 กลับเข้ามา เฮียเสียงจึงพูดว่าบัดนี้ตรองดูเห็นว่าชนโฮ้วนั้นสนวนวาศนาแล้ว
 จะไม่ยดขาง ชิงเมืองรายทางถึงยสบเศษชองกังกัดใจได้ทั้งสิ้น ยงแต่เมือง
 เลงพวนจิวกับเมืองฉมจิวไม่ช้าคงจะเสียเราพากันเข้าสามภักดีกับแผ่นดินของ

เกิดเห็นจะต เจาจงตงรักษาทหารและไพร่พลอยู่ในเมืองก่อน บิดาจะเข้าไป
เมืองซิมจิวพูดให้ชนโหดยกกองทัพมาสู้รบ เราจึงคอยคิดอ่านหาความชอบ
ต่อไปภายหลัง ครนสงเสียดกษัตริย์แล้วจึงคิดเอาลเซียงกับทหารออกหลายนาย
คุมไพร่พลหารอยยกออกจากเมืองเลงพวนจิวตรงไปเมืองซิมจิวทำเป็นพูดว่า
จะไปชอกกองทัพให้ยกมาช่วยโดยเร็ว

ฝ่ายชองก๊ก ถอยกองทัพ มาตงมนแจงว่า เฮียเสียดเขาไปเมืองซิมจิว

แล้ว ชองก๊กจึงคิดให้เบเหลง บูเลง ยังกัง ชอกเหียน เปียนบุนจัน ชอจัน
เอียงจ เกยเตียน เกยโป เล่งวงกวน ชอเหลง ตงชหลง ชองก เตยเซียง
โตวเซียน ชองบาน ลิชุข มกซุน เซ็งปุน อูหมง ชังลิม โฉววงวนเฮียน
จิวทอง เฮียวจางอองรวมนายทหารยศปดทหารเลวสิบหมื่น แยกเป็นสองกอง
ยกไปตีเมืองซิมจิว และตั้ง สกตตันทาง ปากน้ำไว กองหนึ่ง ให้ยกไปตี เมือง—
บเน่งจิว

เบเหลงจึงพดกับชองก๊กว่า ชนบงกชองชนโหดตั้งรักษาอยู่ใน เมือง
บเน่งจิว ถ้าแจงว้ายยกกองทัพไปกคงจะออกต่อสู้ครนจะแบ่งทหารแยกเป็น
สองกองเห็นว่าเหลือกลางที่จะสู้รบ ชองก๊กตอบว่าเจายกกองทัพล่องไปก่อน
แล้วพระเจ้าจืดให้ทหารหนุนตามไปต่อภายหลัง เบเหลงก็คุมทหารยกออกจาก
ค่ายพนเมืองเลงพวนจิวไป ก็แยกกองทัพเป็นสองกอง ให้ชอจันกับยังกัง
ชอกเหียน ตงชหลงและทหารสิบสองนายคุมทหารห้าหมื่นมุ่งตรงไปเมือง—
ซิมจิว แล้วเบเหลงยกกองทัพแยกทางตรงไปเมืองบเน่งจิว

ฝ่ายชองก๊ก ให้เบเหลง ยกกองทัพไปแล้ว จึงจัดให้ฉวนเหม็ง ลิตซิม
บุล่งกับทหารสองหมื่นยกไปช่วยตีเมืองบเก่งจิวทางทิศตะวันออก จัดให้ชนตง

ต้นชวน ลยเหง เลาดง ชกเถยว ลขยคมททวสองหมนยกไปช่วยทกเมือง
ชมจวชางทศตะวันตก นายททวทงนบกยกแยกกันไป

ฝ่ายเฮยเสยงกบตเชงและททวไพรพลไปถงเมืองชมจวทกไพรพล
ทขคชย ตวเฮยเสยงมาทาชวมลชวชนนางตาแทนทคมดไซคานบกนตาม
ธรรมเนยม ชวมลชวจงถามเฮยเสยงวาทนพรกษาเมืองเลงพวนจวเทตใด
จงกลบเขามาเมืองหลวง เฮยเสยงแจงความวาชองกยยกกชองทพมาครงน
เขมแขงนกมนายททวเอกสองรอยเคชกบไพรพลหลายสับหมนตทกตานบ้าน
เมืองเขาและเนนไคสน บदनกชองทพชองกยยกเขาประทดเมืองเลงพวนจว
ชาพเจ้าไทททวและไพรพลพรกษาหนาทเชงเทนไวแลวดทกออกมาหวงจะเชญ
เจานายเวรายกชองทพออกปัฐรบ ชวมลชวแจงความกตกใจ ครนรงชนเขา
เฮยเสยงกบชวมลชวจงเขาไปคกเขาคานบชนไฮว เฮยเสยงกแจงความให้
พทกประการแลควา ครงนตองเชญทานยกกชองทพไปัฐรบททวทงปวงจะ
ได้พรอมใจกันกชองทพชองกยยกแตกหนีไปเองบ้านเมืองชงเสยงไปจะไดกลับ
คนตามเดิม ชนไฮวได้พงกมความวตก ชวมลชวจงวาทจนจจตเอาททว
และไพรพลทมมชอเขมแขงตกยดบหมนยกกชองทพใหญ่ไปัฐรบกคชองชยชนะ
ได้ชนไฮวได้พงกเหนตววจงตงไทเฮยเสยงเบนทแม่ทพใหญ่ เฮยเสยงไม่รบคก
เขาคานบแลควา ชาพเจานกมมชอไม่เขมแขงประการหนกไม่ชานาญในการ
ศกสงครามจะวากล่าวททวตงหมนนไม่ได้มนายททวพทงชยเมืองเกกจว
ชอลเทชนชยะ สดบญญาตมมชอเขมแขงชานาญในการศกควรเบนแม่ทพได้
ยงอกนายททวชอชชมมชอควรจะเป็นทเฮยชองนายททวชองหน้า ถ้าได้คน
ทงสองนนมวการศกก็จะสำเร็จ ชนไฮวแจงความจงตงให้ไปหาตวคนทงสอง
มาแลวจงตงให้ชลเทชนชยะเบนทจงกวนแม่ทพใหญ่ ตงไทชชกบเฮยเสยง

เป็นชนนางนายทหาร กองทัพหน้า ไทคมไฟรพล ทำหมน ยกดวงหน้า ไปก่อน
แล้วชนโฮวก็บดเคียนเซยะแม่ทัพหลวงกับนายทหารสามสิบไฟรพลยสิบหมน
ยกออกจากเมืองซิมจิวตรงมา

ฝ่ายชนนายทหารกองทัพหน้ายกดวงมาถงเมืองเลงพวนจิว เฮียกังก
ตอกรบเชิญชชเข้าไปในเมือง จัดโต๊ะและสุราเลี้ยงกันเบนอนตแดงกเตรียม
คอยรับชนโฮวอยู่

ฝ่ายเบเหตงยกกองทัพมาถงเมืองบเนงจิว กตงคายนมลงไวเตรียม
การจะยกเข้าสู้รบ

ฝ่ายชนบวพรักษาเมืองบเนงจิว น้องของชนโฮวเจ้าเมืองฮ้อมกแจง
ความวากกองทัพของกิงดวงเขามาจนถงเมือง จึงให้เตยหยงยกกองทัพออกไป
เตยหยงกคุมทหารและไฟรพลออกจากเมืองมาถึงหน้าค่าย จึงให้เฮียมฮาน
ทหารรองรองทหารรบ เฮียจกยกออกจากค่ายขบมาตรงเขารบกับเฮียมฮานได้
สิบเพลงเฮียมฮานเสยทเฮยจเอาทวนแทงถกเฮียมฮานตนมาตายแล้วได้ตะลุม
บอน เตยหยงกับไฟรพลที่เหลือตายกหนักดบเขาเมืองแจงความให้ชนบวพร
ชนบวโกรธยงนกร รบยกกองทัพออกจากเมืองเหินเฮียจยนมาอยู่ กตตรงเขาเอา
ทวนแทง เฮียจเอาทวนรบรบกันได้สามสิบเพลงไม่แพ้ชนะกัน เบเหตงเห็นได้
ทควรจะหกเขาเมืองได้จึงบอกกับเกยเตยหนาว่า เราจะลัดไปทางหลังเมืองต
ชนาบเขามา ท่านจงช่วยเฮียจรุกไล่กระชนเขาไปคงเอาชัยชนะได้

พดยงไมท่นชาวดคานนเหมง ลตชมกของหนนกกมาถง เบเหตงมความ
ยนต์จึงบอกกับคานนเหมงว่า ท่านจงยกเขาช่วยเฮียจตขางหน้าเขาพเจ้าจะฮ้อม
ไปทางหลังเมืองระตมตเอาให้ได้ เบเหตงกสวมใส่จักรลุมจักรไฟตรงไปทาง
หลังเมือง เกยเตยหนกเขาตมทบทกับคานนเหมงยกเขาช่วยเฮียจรบกับกองทัพ

เมืองบุงเนงจวเป็นสามารถ เบ้เหลงฮ้อมทางไปตั้งหลังเมืองกฮานคาถาบันตาด
 เป็นพารองแล้วยกทหารประตั้งเข้าไป ไพร่พลในเมืองบุงเนงจวเห็นกตกใจรีบ
 มาแจ้งกับชนบจวความทหารมอถอแผนทอง เท้าสวมจักรไฟ จักรดม ทักทาง
 หลังเมืองเข้ามา ชนบจวได้ฟังกตกใจคิดจะลาถอย พอเบ้เหลงยกเข้ามาถึงเห็น
 ชนบจวจะหนีเขาแผนทองขวางกัศรชะชนบจวตกมา ลุดทมจึงเอากระบอง
 ตชว ทหารกตรุกนเขาจับชนบจวมัดไค่เกี่ยวนั้งไว้ ไพร่พลเมืองบุงเนงจวเห็น
 ทหารชองกงจบบนายไปไค่กักลวจงชวนกนเขาสามภักคกบกองทพแผนคนชอง
 ทงสน เบ้เหลง ลุดทม คนเหมงกรวบรวมกองทพเขาสมทบกนตงคายมนอยู่
 ริมประตูเมืองบุงเนงจวข้างทิศเหนือคอยฟังข่าวอยู่

ผวชน ไสวกบดเตยนเซยะแมทพหลวงยกกองทัพเดินทางมาถึงเมือง
 เลงพวนจว เฮยเสยง เฮยกงกับชชนายทหารกองทัพหนากตงเครื่องบชา—
 ค้านับชน ไสวเชิญเข้าไปในเมืองปรักษากการที่จะสู้รบ ครนชองกงได้แจ้งว่า
 ชน ไสวยกกองทัพใหญ่มาอยู่ในเมืองเลงพวนจว จึงให้ชงฮานคมทหารยกมา
 ทารบ ดเตยนเซยะกตงให้เลียดเคยกเหยยงคม ไพร่พลยกออกจากเมืองมาเห็น
 ชงฮานยนมมาอยุกตรงเขารบกันไค่สบเพลิง เลียดเคยกเหยยงส ผมอชงฮาน
 ไม่ได้ ชงฮานเอาทวนแทงถกเลียดเคยกเหยยงตกมาตาย ไพร่พลเห็นนายเสย
 ทกแตกหนีกลับไปแจ้งความให้ดเตยนเซยะแมทพพงทุกประการ ดเตยนเซยะ
 ก โกรธอทวนชนมาคม ไพร่พลยกออกจากเมืองมาเห็นชงฮานยนมมาอยุกตรง
 เขาเอาทวนแทง ชงฮานเอาทวนรบรบกันไค่สบเพลิงไม่แพชนะกัน —
 นางเกงเองกนจตรงมาเอากอนศลาขวางกัศรหน้าดเตยนเซยะ พลดตกจากหลัง
 มาไค่จุนหงเอาทวนแทงถกชายไค่รงดเตยนเซยะตายกมความจตก

ออกจากเมืองตอกจวมาถงเมืองชมจว ก็พักทหารอยู่ในเมืองแล้วให้ม้าใช้ไป
แจ้งความแก่ชองกงแม่ทัพทุกประการ

ฝ่ายโลวจุนหงชนะเขาเมืองเลงพวนจวได้ ชนโฮ้วหนีไปแล้วก็เชิญ
ชองกงยกกองทัพเขาดเมือง เชียงเสียงกับทหารทงปวงชวนกันมาค้ำบยอม
ตามภักคกับชองกงทงสน ชองกงมีความยินดีใจโตะและสุราเลี้ยงกันอยู่ พอ
มาเช้าเข้าไปแจ้งว่าชองจันจบชนโฮ้วได้ บัดนี้ตั้งมั่นอยู่ในเมืองชมจว ชองกง
แจ้งความกุดใจ ครั้นเลี้ยงกันเสร็จแล้วยกกองทัพออกจากเมืองตรงไปถึง
เมืองชมจว ชองจันก็ออกมาต้อนรับเชิญชองกงกับพนองทงปวงเขามาขงทวา
ราชการ ชนนางในเมืองชมจวชวนกันมาต้อนรับยอมตามภักคกับชองกง
ทงสน แล้วทหารกุมตัวชนโฮ้วมากก็เข้าอยู่ตรงหน้า ชองกงจึงพูดว่าท่าน
คิดกบฏโทษมากต้องเอาเข้าไปชำระในเมืองตงเกยกสั่งให้เอาตัวชนโฮ้วจำไว้
รอคอยกองทัพเบเหลงอยู่

ฝ่ายเบเหลงกับนายทหารทงปวงแจ้งว่า ชองกงทกเมืองชมจวเมือง
เลงพวนจวได้แล้วยกนต ไททหารอยู่รักษาเมืองบเนงจวด้วยยกกองทัพคุมตัว
ชนบวออกจากเมืองมายงเมืองชมจว ก็ชวนกันเข้าไปค้ำบแจ้งความให้
ชองกงทราบ แล้วพาดตัวชนบวเขามากก็เข้าค้ำบ ชองกงสั่งให้เอาตัวชนบว
จำไว้ด้วยกับชนโฮ้ว จัดให้ชนนางในเมืองชมจวไปรักษาหัวเมืองทตไว้ได้
ทุก ๆ เมืองแล้วจัด โตะและสุราเลี้ยงกันเป็นทสาราญ ชองกงจึงพูดว่าบदन
การศึกเมืองฮ้อบก ทศเหนือกรเวียบร้อย วาบคาบแล้ว จำจะยกกองทัพกลับเข้า
เมืองหลวงเชิญพนองทงปวงกัน โตะเสพสุราให้เป็นสุขสักวันหนึ่ง การศึกครั้ง
นี้ก็ได้เอาศยพนองทงหลายช่วยกันจึงสำเร็จได้

พดแล้ว ก็เอาเงินทองสิ่งของ ออกแจกไพร่พล ตามสมควรเสร็จแล้ว
 ของกงไททหารอบบ้านเรือนชน ไชวทปลูกสร้างเหมือนพระราชวังนนเศย แต่
 บรรดาภรรยาของชน ไชวทไปติดลากข่มขืนเอามานักปลอยให้กลับคืนไป -
 บ้านเรือนตามเดิมเกลยกล้อมให้ราษฎรไพร่บ้านพดเมืองท่ามาหากินเป็นปกติ
 จัดขุนนางให้รักษาเมืองขมจว แล้วของกงกเตรียมการจะยกกองทัพกลับ จึง
 เสด็จทหารเมืองฮ้อบกกทัพมอเซมแซงมาด้วยตนเอง ให้คนเสงยกธงหน้าไป
 เมืองเลงจว บอกให้คนยกทัพเรือกลับไปด้วยกัน ให้ไต้จง เบ้เหลงรับเข้า
 ไปเมืองหลวงถือหนังสือไปถึงชกไท่ฮวยด้วยหนังสือ กราบทูลพระเจ้าแผ่นดิน
 ให้ทรงทราบ แล้วของกงยกกองทัพใหญ่ออกจากเมืองขมจวมาเมือง-
 พวนจวก่อน ไต้จงหนังกบเสยเสงยกออกมาต้อนรับเชิญของกงเข้าไปใน
 เมือง ของกงก็จัดให้เสยยกอยู่รักษาเมืองเลงพวนจวแล้วของกงกับ ไต้จงหนง
 ยกทัพกลับมา

ฝ่ายเบ้เหลงเอาจกรวม จักรไฟสวมใส่เท่ากับไต้จงสองนายเดินทาง
 ไต้จงละหมนดตามเวลากมาถึงเมืองตงเกย ไต้จงนำเบ้เหลงไปบ้านชกไท่ฮวย
 แจ้งความขงปราบปรามเมืองฮ้อบกกเรียบร้อย จับตัวชนไชว ชนบิวได้ให้
 ชกไท่ฮวยฟังทุกประการแล้ววา ของกงยกกองทัพกลับแต่ให้ข้าพเจ้าทั้งสอง
 รับมาแจ้งความก่อนกตั้งหนังสือให้ ชกไท่ฮวยรับมาฉกออกอ่านแจ้งความ
 เหมือนคำไต้จงยกนต จึงจัดโต๊ะและสุราเลี้ยงไต้จงกับเบ้เหลงแล้วตั้งให้พัก
 อยู่ถงถงก่อน ครนรุ่งชนเวลาเช้าชกไท่ฮวยเข้าไปเฝ้ากราบทูลพระเจ้า-
 ของฮยจงฮ้องเตฉา ของกงไปปราบปรามเมืองฮ้อบกกจับชนไชว ชนบิวได้
 บदनยกกองทัพกลับมาแล้วแต่ยังไม่ถึง ไซให้ไต้จงกับเบ้เหลงรับมากราบทูล
 ให้ทรงทราบก่อน พระเจ้าของฮยจงฮ้องเตได้ทรงพงกมพระทัยนตจึงส่งให้

นายทหารทั้งสองเข้าไปเฝ้า ไตจง เมื่เหลงก๊กเข้าถวายบังคมตามธรรมเนียม
 พระเจ้าของฮยจงฮยงเต ก็พระราชทานตราให้นายทหารทั้งสอง คนคนละสาม
 ถ้วยจึงตรัสถามชกไท่ด้วยว่า ชองกงยกกองทัพมาใกล้จะถึงอยู่แล้วจะจัดให้
 ผู้ใดไปคอยรับ

ชกไท่ช่วยกราบทูลว่า ชองกงกับพวกพ้องมีความชอบมากเชิญ
 พระองค์เสด็จออกไปรับทางเมืองตงก๊กสลับ ให้ชองกงกับทหารมาใจจะได้ทำ
 ราชการฉลองพระคุณสืบไป พระเจ้าของฮยจงฮยงเตได้ทรงฟังก็เห็นชอบจึง
 สั่งขุนนางเจ้าพนักงานให้เตรียมการไว้ ไตจงกราบทูลว่าทางชงจะยกกองทัพ
 เต้นทางมานั้นใกล้จะถึงเดือนจางจะถึง ขวพเจ้าทั้งสองนำมาด้วยความ
 รุจเร่งเร็วขอพระองค์จงรออยู่ก่อน พระเจ้าของฮยจงฮยงเตได้ทรงฟังไตจง
 กราบทูลจึงรับสั่งให้ขุนนางเจ้าพนักงานรอไว้ ให้ไตจง เมื่เหลงไปพักอยู่ที่
 กงกวนคอยหากองทัพของกงมาถึงจึงจะเสด็จยกให้ ไตจง เมื่เหลงก๊กถวาย
 บังคมลามาทักอภัยทักกวนตามรับสั่ง ครั้นชองกงเดินกองทัพมาใกล้จะถึง
 เมืองตงเกย มาใกล้รบมาแจ้งกับชกไท่ด้วย ๆ จึงเข้าเฝ้ากราบทูลพระเจ้า—
 ฮยจงฮยงฮยงเตทรงทราบ แล้วจึงรับสั่งให้ขุนนางเจ้าพนักงานเตรียมการไว้
 ให้พร้อม พระเจ้าของฮยจงฮยงเตก็ทรงรถออกจากพระราชวังขุนนางและ
 ทหารรักษาตามเสด็จทางเมืองตงเกยประมาณทางสิบลิ พอกองทัพยกมาถึง
 ชองกงกับทหารทงปวง แจ้งความ ถวบนกนมากกเข้า ถวายบังคม อยู่ตรงหน้า
 พระที่นั่ง พระเจ้าของฮยจงฮยงเตทอดพระเนตรเห็นชองกง โฉมหน้าหงกับพวก
 ทหารทงปวงก็มพระทัยยินดีจึงตรัสแก่ชองกงว่าพวกท่านเห็นอ่อนน้อมจึงพักก่อน
 ชองกงกราบทูลว่า ชงยกกองทัพไปปราบปรามครวญนุกเอาพระบารมของ
 พระองค์เป็นทัพจึงได้เมืองฮยฮกเรียบร้อยแล้ว ขงพระองค์เสด็จพระราช

ดำเนินออกมาตงนพระคณหาตมได้ พวกข้าพเจ้าทั้งหลายมีโทษมากพระ—
 เจ้าของฮยจ้งฮองเตจงตรสว่า เรามารับเองไม่ควรจะมีโทษกับพวกท่านหรือ
 แต่การศกครองท่านได้ทหรรมามากหรือ ของกงกราบทลว่าได้นายทหารมา
 คชชองาน นางเกงเองกนจเป็นภรรยาของเตยเซง เคยวเตาเซงฮาววยและ
 เฮยเตยงผู้หนงกับนายทหารเหล่านั้นความชอบปราบเมืองฮ้อบกกจนราบคาบ

ชกไทยวยจ้งกราบทลว่า การททานแม่ทัพได้ทหรรมาบำรุงแผ่นดิน
 ครงนกเพราะบารมของพระองค์ ขอเชิญเสด็จกลับเข้าพระราชวงเกิดจะได้จัด
 การต่อไปเกิด ของกงได้ฟังชกไทยวยเชิญเสด็จกลับกจัดทัพเป็นกระบวนแล้ว
 เสด็จพระราชดำเนินมาในกองทัพ ขุนนางราษฎรชาวเมืองกตงเครชองบุชา
 สดงข้างทางตลอดมาจนถึงพระราชวงกเสด็จชน ของกงจึงพกกองทัพอยู่
 นอกเมือง รุงชนเข้าชองกงนำพวกพองกับนายทหารเมืองฮ้อบกกเข้าเฝ้ากกเขา
 ถวายบังคมพรหมกัน พระเจ้าของฮยจ้งฮองเตกพระราชทานสร้าได้ถวย—
 ทองคำของสำหรับเสวยให้ชองกงตมแล้วจ้งตรสถามว่า ท่านไปทาคกเมือง
 ฮ้อบกกครงนพนงเป็นอนตรายบางหรือไม่ ของกงกราบทลว่าชงพนงทง
 ปวงมได้เป็นอนตรายกเพราะบารมของพระองค์ แต่นายทหารเมืองฮ้อบกก
 สวมกกดใหม่ตมตายเสยบาง ข้าพเจ้าได้จัดให้ชยรักษามืองหลายนาย ทมา
 กับข้าพเจ้ามากอยากจะทำราชการตลอดพระคณสืบไป พระเจ้าของฮยจ้ง—
 ฮองเตได้ทรงพงกขนด จ้งรับสั่งให้จัดโต๊ะและสุร้าเลยงชองกงกับทหารทง
 ปวงแล้วพระราชทานเงินทองกับเสยบงอาหารไปแจกจ่ายให้ทหารทงทุกตัวคน
 ครนจกการเสรจแล้วพระเจ้าของฮยจ้งฮองเตจงตรสกับชองกงว่า พวกท่าน
 ครงนมความชอบมากเห็นตเห็นอยมาจ้งไปพักให้สบายกอน ของกงกับพวก
 ทหารกถถวายบังคมจากกลับมาคาย รุงชนเข้าชองกงคุมตรชนไฮว ชนบวไป

แกลงให้พวกของกงเป็นอนตรายก็ยังไม่อธิบายสิ่งใด พอท้องกวนลอบมาหา
 ชาวเกย กอกวกออกมาต้อนรับเชิญเขาไปข้างในค่านับกนตามธรรมเนียมแล้ว
 ท้องกวนจึงพูดว่าทิวเมืองทศตะวันออกของเข่งไปตั้งตวชนเป็นของเจ้าฮวยไซ
 ยหอเรียกหาเฮงกกเทยจตโตเมืองชนไวเป็นอนมาก เพราะนายทหารมีความรู้
 วิเศษต่าง ๆ บदनของกงมีความชอบมากพระเจ้าแผ่นดินจะตั้งให้เป็นชนนาง
 ผู้ใหญ่ พวกเราทั้งหลายมีพากันตักตาไปหรือ ท่านทั้งสองช่วยกันทูลให้พวก
 ของกงยกกองทัพไปปราบเมืองฮวยไซเห็นจะดีทหารและไพร่พลของเข่งไม่ได้
 ของกงและพวกพ้องคงตายสิ้นเราจึงจะมีความสุข ชาวเกย กอกวกเห็นชอบ
 ปรีกษากันแล้วต่างคนก็กลับมามาน

และฮองเซงนน เดิมเป็นชนนาง อยู่ในเมืองหลวง แต่กอกว ยังไม่ได้
 เป็นชนนาง เทยวอยุณ เมืองเลงจวตาบดเลงเบะกยพอบวยลง ยงมชาย
 ผุหนงแฉลวชอชหยง ตั้งโรงเตียมไฟผุคนทไป—มาพกทตาบดเลงเบะกย
 เหนกอกวเจบววยมาชานานเงินไม่มาจะ ไชลวชหยงกเฮาเงินให้สบตาตงกอกว
 วกษาตวหาขกตบเขาเมืองตงเกยไม่ชานานกอกวเขาทหารราชการ ได้เป็นชนนาง
 ตาแทนทไทอวย ลวชหยงกมาทหารราชการได้เป็นชนนางนายทหาร ครน
 ทราบวากอกวได้เป็นชนนางผู้ใหญ่ก็ไปทว กอกวกออกมาต้อนรับเขาไปข้างใน
 จงพดกบลวชหยงวว่า ข้าพเจาจะหาทชนนางนายทหารใหญ่ให้ท่านวากลาว
 ฉลองพระคณทอปถมกขาพเจามาทานอยาวตกละย กอกวจงถามเตยเบยน—
 ชนนางสำหรับไชวาเห็นมทตาแทนทอะไรว่างบ้าง เตยเบยนวาครงนเจาเมือง
 ทงทกจตให้ทหารเอกมาทกนาย ฉลองผมอกบทหารเมืองตงเกย ถ้าผมอ
 ไม่ได้เมืองทงทกจะเขามาอนนอมแมนชนะ ทหารเมืองตงเกยก็ตงไปอน
 นอมเหมอนกน จงรบตงให้ฮองเซงชนนางนายทหารทฉลองผมอกบนายทหาร

หกลเมือง นายทหารหกลเมืองผู้มมอของเซ่งไม่ได้ของเซ่งฆ่าตายสิ้น จึงรบตั้ง
 ตั้งให้ของเซ่งเป็นโตจกวงขนนางนายทหารใหญ่ ไปกำกับเมืองทงทก ออก
 เตะนครบกกำหนดของเซ่งจะต้องออกไปถาทำนจะตอบแทนคุณลวชหยงจขอ
 ตาแทนทนนโทกบของเซ่งกสมควร กอถกวจงหาตวของเซ่งมาพดว่าเรวม
 มพวภพองอขมหนงชอถลวชหยงมคณตอเรวมมากคคจะแทนคุณ จึงให้หาทำน
 มาปรกษาชอทจกวงจะกราบทลโหลงมมอกบทำน จึงแกดงทำนเป็นแพแก็
 ลวชหยง แลวเรวมทลให้ทำนมยคใหญ่ขงขน ไปพดแลวก็เอาเงนห้าลบบตาตงตง
 ให้ของเซ่ง ๆ ว่าซาพเจารบเงนของท่านไม่ได้ทรลก ถาตบตอไปมคณรจะเกิด
 คความพดแลวก็กลบมา กอถกวจงเข้าไปข้างในเลาคความขงพดกบของเซ่งให้
 ลวชหยงฟงทกประการ

ฝ่ายของเซ่งกลบมาถึงบ้านเลาคความให้ภรรยาฟง ภรรยาจึงว่าถ้าไม่
 ทำแพยกทจกวงให้กอถกวจง โกรธคคพยาบาทตอไป ท่านจงยกให้ยอมแพ
 เสียเถด ของเซ่งได้ฟงก็ไมเชอภรรยาห้าม ครนรงขนเขากอถกวจงเขาเผวกราบ
 ทลววายมทหารมหนงชอทลลองมมอก — — ถาผ ได้มชขชนะจะตงให้เบนนท
 จกวงขนนางนายทหารใหญ่ พระเจ้าชองฮยจงฮองเตกโปรดให้ลองมมอกน
 กอถกวจงให้หาตวลวชหยงกบของเซ่งมาทลลองมมอกหน้าพระทง ของเซ่งเอา
 ทวนแทงแต่เบาๆ ถกลวชหยงลมลงบรรตราขนนางกรองวาแพของขงพระเจ้า
 ชองฮยจงฮองเตกเสดจขน ลวชหยงได้รบความอบยคจงไปทลกอถกทบ้าน
 แลวพดว่าท่านลลองซาพเจ้าให้ได้รบความอบอายขงนค กอถกวจงาทานอย่า
 วดกของเซ่งขงอขมในบงคบเราๆ จะแกคคนตอแทนให้ แลวไซทหารลบบนาย
 ไปคคฆ่าของเซ่งเสียให้ตาย พวกลทหารทวกรใครกมาแจงกบของเซ่งๆ จึงคคว่า
 ถกกอถกวจงจะพยาบาทเราไม่ออกไปเทยว อตสาทรกษัตวอขมให้ครบลเดอนรบ

ตราตั้งไปว่าราชการทอนแลวจะทำอะไรเราไม่ได้
เครื่องบูชามาค่านบเทพยดาทหน้าบาน

พูดงนนแลวยกโต๊ะ

ขณะนั้นเกิดอศักรวยโต๊ะและกระถางอุปถอยกลับเข้าในเรือนของเซ่ง
เทนกโกรทบทกระถางอุปและโต๊ะเครื่องบูชาแตกหัก ไม่โต๊ะกระเด็นถกแขน
ของเซ่งเจ็บปวดขยงนัก ของเซ่งก็ออกจากบ้านมาเที่ยวจะชอยาทาและรบ-
ประทานพบหลกเกยตหมอด ของเซ่งก็เข้าไปค่านบ หลกเกยตจึงทนายว่าทวน
เคราะห์ร้ายต้องระวังตัวให้ตะม โทษแต่ไม่ถึงแกชวตของเซ่งได้ฟังกล้าไปชอ
ยากลมมาถึง กลางทางพบพวกทหาร แจงกับของเซ่งว่า กอกอมาตรวจทหาร
เป็นหลายวันก็มิได้พบท่าน บदनกอกอมาตรวจทค้ายอกจิงไซพวกชาวพเจ้ามา
ตาม ของเซ่งได้ฟังก็ตกใจรีบตรงมาค่านบกอกอเป็นอนัด กอกอแกง
ทำเป็นตรวจทหารทงปวงอยู่ เห็นของเซ่งมากถามของเซ่งว่า มรบสงให้เรามา
ตรวจทหารเป็นหลายเวลาเหตุใดเจ้าจึงไม่มาคอยรับตรวจ ของเซ่งตอบว่า
เวลาคนวานนชาวพเจ้าตงโต๊ะจุดอุปเทชนบูชาเทพยดาเผอิญเกิดวปรัตกระถาง
บกอุปและเครื่องบูชานนลถอยกลับเข้ามาในเรือนชาวพเจ้าเห็นการเป็นอศักรวย
จิงเอาไม่พาด โต๊ะแตกกระเด็นถกแขนชายฟกขานัก ชาวพเจ้าจึงไปเที่ยวชอ
เครื่องยามาทาและรบประทานจิงไม่แจ้งว่าท่านจะมาตรวจการ กอกอว่าเมือง
หลวงประกอบด้วยความเจริญ ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุข ทวทงพระราชอาณาเขต
ท่าไม้ท่านจิงเอาเหตุชงเป็นชองร้ายมากกลัวให้เป็นลางแก่บ้านเมืองจนราษฎร
พากนเลองลถอวานมตราขบงเกิดในเมืองหลวง ชอทงเรารบอำนาจแต่
พระเจ้าแผ่นดินมาตรวจทหาร ท่านมิได้อนน้อมค่านบตามธรรมเนียม แลว
เสพสุรามาทมเถียงชดชวางในราชการนนมความผิดมาก จึงตั้งททวให้ยก
ตัวของเซ่งควาลงจะต

ชองเซ่งโกรธจึงเถียงว่าเราไม่มีขอมผิดท่านจะมาทำโทษ โขขัตนั้นเรา
 ถเป็นข้าราชการมบรรดาคนนอกประการหนึ่งท่านคิดอ่านจะแก้แค้น
 แทนลวชหยงหรือ กอถือเห็นชองเซ่งพูดกตองจึงห้ามทห้ามม โหดแล้วให้
 ทหารคุมตมาแจ้งความแก่ขุนนางผู้ใหญ่ตามอุบาย ขุนนางทงปวงสาครณูว่า
 เป็นจริงจึงไม่สงสัย จึงพูดกับกอถือว่าท่านจะให้ข้าพเจ้าปรึกษาโทษแต่ลาพ
 กนไม่ได้ด้วยชองเซ่งเป็นขุนนางในตำแหน่งเวลาพรังนงจะนำความขึ้นกราบ
 ทูลท่านจงเอาตัวชองเซ่งไปมอบผู้คุมรักษาไว้ใหม่คงเถิด ชองเซ่งว่าแต่เดิม
 ข้าพเจ้ากับลวชหยงเป็นคนอรกน กอถือเป็นพวกลวชหยงจึงแต่งอุบายกล่าว
 โทษข้าพเจ้าขอหนง เหตุนี้ตชงเกิดนนข้าพเจ้ามโตเขาเท็จมากแล้ว ถาทาน
 ทงปวงไม่เชื่อจึงสืบถามชาวบ้านที่ไกลเคียงตเถิด ขุนนางผู้ใหญ่จึงพูดว่าต
 ให้การรับเป็นขอโทษใหญ่ ใจความควรฟังเอาคาคหา ของกอถือเป็นจริงตลอดเรื่อง
 ไม่ต้องไปสืบสวนให้ลำบากหรือก กอถือจึงให้ทหารพาตไปจำไว้ ครนเวลา
 รุ่งเช้าพระเจ้าของฮยจงฮองเต้เสด็จออกกวาราชการ ขุนนางผู้ใหญ่นำเรื่อง
 ความกอถือกล่าวโทษและคำชองเซ่งให้การรับชนกราบทูล

พระเจ้าของฮยจงฮองเต้จึงตรัสว่า ชองเซ่งคนนเราเชอถอวางใจให้
 เป็นขุนนางกำกับทหารถึงแปดสิบหมื่นไม่ควรจะประพฤติกการหยาบชเอาเหตุ
 ชงวปรตมากแล้ว ไทรายแก่บ้านเมืองและคหมีนขุนนางผู้ใหญ่เลย ชงชองเซ่ง
 ทวเชนนมความผิดให้ขุนนางที่ปรึกษา ปรับโทษตาม กฎหมาย สำหรับแผ่นดิน
 ขุนนางผู้ปรึกษากราบทูลว่า ชองเซ่งทำความผิดอย่างนม โทษตตถานคชให้
 ถอดเสียจากทชุนนาง และตคทหน้าเขย নয়ตบตเนรเทศให้พนบ้านเมือง โทษต
 ตถานนจะให้ทำประการใดแล้วแต่จะโปรด พระเจ้าของฮยจงฮองเต้จึงตรัส
 ตงให้ตงโทษทงตตถานแล้วกเสด็จชน ขุนนางเจ้าพนกงานกให้ตงโทษแก่

อองเซ่งตามรับสั่ง ให้ทหารคุมตัวอองเซ่งไปมอบผู้ว่าราชการเมืองลจวชงเป็น
 เมืองชนแก่เมืองชวไซ อองเซ่งต้องสกหน้าและเขย่นไต่รับความเจ็บอายคิด
 หมายจะวางชีวิตกอกวให้จงได้ จึงบอกผู้คุมว่าเราไม่มีความผิดต้องรับอาญา
 แลวหมานาชาเนวเทศไปทางไกล เราจะขอแวะส่งบุตรภรรยาและขอทรพยส่ง
 ของเสบียงอาหารไปรับประทานตามทางบางผู้คุมก็พาแวะเขาไปที่บ้านอองเซ่ง
 ส่งภรรยาเสร็จแล้วเก็บสิ่งของบรรทุกเกวียนพาเอาบุตรชายอายุสี่ขวบไปด้วย
 ผู้คุม และอองเซ่งขับเกวียนออกจากเมืองตงเกย เดินทางไปได้สิบวันบุตรชาย
 อองเซ่งบ้วยตาย อองเซ่งมีความเสียใจอาลัยถึงบุตรเป็นอันมาก จึงหยุดทำ
 การฝังศพในหนทางสามแพร่งสามวัน เงินทองที่เขาไปนั้นหมดไม่มจะขอ
 รับประทานจึงจบกระบองชนวาทาเบณฑาทเขาสุ ศก ราชฎรชาย-หญิงพากัน
 มาตแล้วเอาอแปะให้เป็นรางวัล อองเซ่งรับเอาอแปะแล้วบอกแก่ชาย-หญิง
 ทงปวงว่า เราเป็นขุนนางผวยบอยเมืองตงเกยมผู้กราบทลยขงให้เจ้าแผ่นดิน
 กระทำโทษและเนวเทศจากเมืองหลวงไปอยู่เมืองลจวชงหนทางทจะไปข้างหน้า
 นนยังไกลนัก ไม่มส่งไต่จะขออาหารเลี้ยงชวด ทานทงปวงมจตเมตตราให้
 ทานนนขอขอบคุณทาทศตมได้

พดแล้วควงกระบองหม่นไปโดยรอบเอากระบองโยนชนไปประมาณ
 หวาา จงเอามอชายชชนกระบองกตกคางอยู่ในระหวางนอ ชาย-หญิงทมาตุ
 สรรเสริญว่าทานนม มอกระบองไม่มีใครสยงมชายผหนงเห็นอองเซ่งชานาญ
 ในเพลงนระบอง และไต่ยนถอยคาทเลาปรบทกชกคตสงสารจงเตนเขาไป
 ไกลแล้วพุดว่า ทานจะไปยังเมืองลจวชงหนทางไกลอยู่ ไต่อแปะไปเลกนอยเท่า
 นนทใหม่จะพอทานจงไปบ้านกับเราจะให้เงินไปขออาหารรับประทานตามทาง
 พดแล้วจุมออองเซ่งพาไปบ้าน เญยไต่หนงทศมควรรถามว่าทานนขอและแซ

ประการใดทำไม่จึงต้องโทษแล้วของเซ่งบอกขอและแช่แข็งความตามซึ่งกอกิว
 พาดเอาผคนน้ให้ฟังทุกประการแล้วว่า ตอท่านขอและแช่อย่างไรจึงบอกให้
 แข็งชายผนนงบอกวาแช่แข็งขอตอจนเห็นท่านเป็นคนจะมวดนาและผมอดจง
 มีใจรักหวังจะผูกพันเป็นไมตรีไว้ ซึ่งท่านจะไปเมืองลจจวนนงไปเที่ยวถาม
 ท่านองชายเราให้พบ ได้ตั้งโรงเตียมชายชองอยู่ในท้องตลาดเราจะมีหนังสือ
 ให้ท่านไปฉบับหนึ่ง ของเซ่งมีความย่นตตอบว่า ท่านสงเคราะห์ทรงนชาพเจ้า
 ไมลมพระคุณเลย เกงตอจนจงเอาเงนยสบหาตาลงแล้วเขียนหนังสือมอบให้
 ของเซ่งคานบรบเอาเงนและหนังสือแล้วรบมายงทพก ผุคมจงพาของเซ่งมาถง
 เขาจงเกยเนยแขวงเมืองลจจว. ของเซ่งแวะเข้าไปชอชองรบประทวนในท้อง
 ตลาด เห็นหลกเกยตหมอดเดินมาของเซ่งกตรงเข้าไปค้ำบถถามว่า ท่านชินแส
 จะไปข้างไหน หลกเกยตเห็นของเซ่งมาคานบกจาได้ ถามว่าเจ้ามาด้วยอะไร
 อะไรในแขวงเมืองลจจว. ของเซ่งตอบว่าเชิญท่านเข้าไปในโรงเตียม ขาพเจ้า
 จะเล่าความให้ทราบ หลกเกยตก็เข้าไปในโรงเตียม ของเซ่งจึงบอกเจ้าชองโรง
 ให้จัดโต๊ะและสุรามาเลย เมอขณะเสพสุรานนของเซ่งพูดว่า ครنگอนท่าน
 ชินแสท่านาองจวเคราะห์รายจะตองโทษ บदनกเบนเหมอนคาทานจงแข็งความ
 แต่หันหลังให้ฟังทุกประการ หลกเกยตมีความสงสารจงว่าเคราะห์ชองท่าน
 ครنگนไมตู่เป็นไรตอไปจะยงกวาน ของเซ่งได้ฟังกตกใจถามว่าสืบไปภายหน้า
 จะเป็นประการใด เชิญท่านายให้ขาพเจ้าทราบเถิด หลกเกยตจงเขียนคำโคลง
 มีความว่า **“ถ้าพบปะพวกแช่พงแล้วจะเกกความ พันสามบจจะสน
 เเคราะห์ นานไปคงได้พบกัน”** เขียนแล้วตั้งให้ ของเซ่งคานบรบหนังสือ
 ท่านายแล้วคดเงนให้แกเจ้าชองโรงเตียม หลกเกยต ของเซ่งต่างคนกแยกทาง
 กันไป ผุคมกพาของเซ่งมาถงตลาดในเมืองลจจว

เบาบางแล้วจะขอลาไปก่อน ท่านจงเอาเสื้อสองชิ้นไว้ด้วย เราตัดเศษเงิน
ใต้อยู่ในกลบเสื้อสองรอยตาลงถ้าขดสนแล้วจงเลาะตะเข็บเอาเงินไว้สองยัด
ของเขงตอบว่า ท่านมกนตอขาพเจ้าทรงนเปียบเหมือนบิดา ท่านไปแล้วจง
กลบมาเยี่ยมเยียนบางอย่าได้ทงเสีย เกงเจยกตอบว่าเราจะช่วยสงเคราะห์ท่าน
ไปกว่าจะพันโทษพดแล้วตวงคานบกันตามธรรมเนียม เกงเจยกกลับมายัง—
โรงเตียม อองเขงอยู่ด้วยเตยชโคผุคมได้ประมาณสามเดือน

ยังมีชายผู้หนึ่งชื่อพงทงวนเป็นคนชาวเมืองตงเกย ออกมาเป็นท
ชนเหนียมคือนายอำเภอของตระเวนในเมืองเกาลกย ครนครบสามปีเจ้าเมือง
ก็เปลี่ยนเอาคนอนมาตงแทน พงทงวนต้องออกนอกกราวคิดจะกลับไปบ้าน
ก็นกชายภรรยาด้วยไม่มีเงินไปให้เงินเดือนคางจาง ทโตบางเจกนอชกโชตอย
เสียสน จึงคิดอ่านประกอบยาวิเศษแก้โรคต่าง ๆ มาวางขายในท้องตลาด
แขวงเมืองลจว พงทงวนขายเครื่องยาตงแต่เขาจนขายไม่ผ ได้ชอมความ
โกรธนงบนตาชาวตลาดชาวบ้าน เหมือนคนบาแล้วกลกชนจบกระบองราเป็น
เพลิงตาง ๆ คนทงปจกพากนมาต พงทงวนเห็นคนมาขนตมากจึงพูดว เมอ
เราเรียกให้ชอเครื่องยาไม่มีใครมาแต่ ครนเราว้ากระบองพากนมาต พวก
เมืองลจวนเหมือนกบคนโง เป็นโรคเรอน ฮาศยวดกนแต่สกรเดนสนชกตตาย
คนทมาตพงทงวนว้ากมความ โกรธจึงพากนไปบอกกบอองเขงว่า ชายคน
หนึ่งมวว้ากระบองอยทตลาด แล้วทาทวยให้พวกเรามาบอกเจ้าให้ออกไปตอ
ตด้วย อองเขงได้แจ้ง มความตงสยจงหยบกระบองแล้วรีบมายังตลาด
พงทงวนเห็นอองเขงออกกระบองมาขนอช จึงรอกถามว่าเจ้าเป็นคนผมอว
กระบองคทรอจะขนนงอยททำไมเล่าจงเขาตกระบอง ให้เห็นผมอกนเกิดอองเขง
วาทจวเราเป็นคน โทษจะไปตอดเจ้าคนคตอย่างไรได้ พงทงวนแจ้งว่าอองเขง

เป็นคน โทษยังมีความประมาทจึงหวาดด้วยความต่าง ๆ ของเชิงมีความโกรธ
 สกตใจไว้แล้วพูดว่า เรามาตกระบองกันถนัดเกิดพลาดพลั้งไปถกมีบาดแผล
 เจ้าจะไปฟ้องร้องเวลาดอกกระมัง พงทงวนตอบว่าถึงเจ้าจะตเราหัวแตกเป็น
 ประการโดยวิเศษของเรามาแก้ไม่ต้องไปฟ้องร้องให้บ่ช่วยการหรถ

พูดสัญญากันแล้วของเชิงกรวกระบองเข้าไปพงทงวนกตงทารบ—แต่
 ต่อสู้กันได้ประมาณสิบเพลง ของเชิงเอากระบองตักพงทงวนแขนซ้ายหัก
 พงทงวนล้มลงมีความโกรธมิได้พูดประการใด จึงเก็บเครื่องยาใส่ลงยามรบ
 มาหาภรรยาเตยชโคค่านับแล้วแจ้งความว่า เหตุใดสามของพงทงวนใช้คนโทษ
 ไปตีเราจนแขนหักมีความโกรธแค้นเราสังโคหรือ ถ้าไม่บอกสามให้ทำโทษ
 แก่ของเชิงแล้วข้าพเจ้าจะไปฟ้องต่อผู้ว่าราชการเมือง ภรรยาเตยชโคคโคตงก
 ตกใจวงเขาจบแขนทกยกขนดแล้วกรองไห จึงพูดว่าเจ้าเป็นแต่ลูกเรียงพ
 เรียงน้องเรารักเหมือนรวมทองเดียวกัน ชงของเชิงบงอาจหาแก่เจ้านนเราจะ
 บอกเตยชโคให้ทำโทษถึงสาหัส เจ้าจงกลับไปรักษาตัวเสียให้หาย พงทงวน
 ได้ฟังพวาคอยคล้ายโกรธค่านับลากลับไปยังทพก ครั้นเวลาเย็นเตยชโคกลับ
 มาถึง ภรรยาจึงถามว่าท่านใช้ของเชิงไปตีพงทงวนน้องเราหรือ เตยชโคว่า
 เราหาได้ใช้ไม่ ภรรยาด้วยความโกรธจึงเอามอตบเขาที่ปากแล้วพูดว่า ของเชิง
 กับพงทงวนมิได้เป็นธรวาทแก่กัน ถ้าตัวไม่ใช่ให้ไปทำทโทษจะทำได้เล่า
 เตยชโคจึงสาบานว่า ถ้าเราใช้ให้ของเชิงไปตีพงทงวนแล้ว ขอให้เราเกิด
 อดนอนทรายต่าง ๆ และ—ของเชิงตนเองแขนหักกนนเราจะเขยนของเชิง—
 การชยเกาสบที่จะมาทะเลาะวิวาทกันทำไมไม่ต้องถว

ภรรยาได้ฟังเตยชโคสาบาน และจะทำโทษของเชิงให้ ก็มีความยินดี
 จึงจัดหาอาหารเลี้ยงสู้กันเป็นปกติ ครั้นเวลารุ่งเช้าเตยชโคจึงใช้ของเชิงไป

ชอกบ่าวของรับประทานในท้องตลาด อองเซ็งก็ไปชอมาตามสั่งของที่
 ชอมานนควรราคาและตาราคาบ้าง เตยชโคแกลงพาดพาโล้วาราคาแพงเอา
 สั่งของคนให้คตเอาเงินแล้วเขียนตประมาณตามลบท บางเวลากไซอองเซ็ง
 ให้เจาะไม้ถากไม้ อองเซ็งทว่าได้เหมือนตออย่างตามสั่ง เตยชโคแกลงพาด
 เอาผิดว่าเจาะคลาดบ้นทตตตตอไม่ตายโหลหาไม้มาใช้ อองเซ็งเถยงว่าชาวเงา
 เจาะตามเส้นตตตามตออย่างแล้วจะให้ทำอย่างไรอีก เตยชโคว่าทำของเสีย
 แลวขงเถยงอกเลา จงเอาไม้เขียนอองเซ็งประมาณหาลบท อองเซ็งได้ความ
 เจ็บปวดลำบากเหลือประมาณไม่รูทจะทำประการใด ตั้งใจคอยเงยเงยก็ไม
 เห็นมา ครนจะออกไปหากไม้ได้ด้วยมคมกักขงไวกวตชน แต่เตยชโคทำโทษ
 เขียนตอองเซ็ง ประมาณเจตรอยท อองเซ็งได้ความ เจ็บลำบาก ไหวตอไม้ได้
 กนจนครวางชอ

ยังมีชายผู้หนึ่งชอเลา ไตวกวนอายุประมาณเจตลบบม ตงบ้านอยู่ใกล้
 เรือนเตยชโค เห็นเตยชโคเขียนอองเซ็งทกวนมความเวทนา พออองเซ็งเดิน
 มาทาการทหนาบานจงเรียกแอะเข้าไปบอกว่า เตยชโคสัญญาไวแก่ภรรยา
 จะเขียนเงาถึงเการอยเกาสบตเงาจะทนได้หรือ อองเซ็งจงถามว่าชาวเงา
 ไม่มีความผิด ภรรยาเตยชโคมีใจโกรธแค้นอย่างไรจึงให้เขียนตชาวเงา—
 เล่าไตวกวนบอกว่า เจาตพงหงวนม่นองแซนทกนางจงให้สามทำโทษแก่เงา
 อองเซ็งจงพตวาครงนชาวเงาถึงอบจนไม่เห็นผู้ใดเบนทพง ท่านเป็นผู้ใหญ่
 คราวปูและบิดาจงช่วยกรณาตตอานให้ชาวเงาพนภยตกรงหนงเถต

เล่าไตวกวนจงว่าเงาจะนงอยอย่างนทไหนได้ เงินของเงามบาง
 หรือไมเราจะขอแพรตทบทมตองม่วนไปให้แก่ภรรยาออยเตยชโคขอโทษเสีย
 อองเซ็งบอกว่าเงินทองชาวเงามบางเลกนออยเห็นจะไม่พอ เล่าไตวกวนตอ

ว่าถ้าขาดเหลือเท่าใดเราจะช่วยเพิ่มเติมลงให้ อองเซ่งจึงเลาะตะเข็บเสื้อเอา
เศษเงินสั่งให้ประมาณห้าสิบตาดลงแล้วกลับมา เล่าไตวกวนจึงขอผ้าแพรสี
ทับทิมสองไม้ไปให้แก่ภรรยา น้อยเตยชโค พุดจายยงให้นางมีความหวังภรรยา
หลวงแล้วแจ้งความตามจะให้ขอโทษอองเซ่งนั้นให้แจ้งทุกประการ ภรรยา
น้อยเตยชโคได้ของกำนลความยินดีจึงว่า ท่านอย่าวิตกข้าพเจ้าจะอ่อนวอน
เตยชโคให้ยกโทษจงได้ ถึงมาตรวจภรรยาหลวงจะขัดขวางอย่างไรก็ไม่ฟัง
เชิญท่านกลับไปเถิด เล่าไตวกวนก็กลับมาบ้าน ภรรยา น้อยเตยชโคจึงมาหา
เตยชโคที่บ้านภรรยาหลวงแล้วพูดว่า อองเซ่งเป็นคนรู้จักทำการงานทั้งปวง
เวลาพรุ่งนี้ จะทำงานที่บ้านข้าพเจ้า จะขอเอาตัวไปช่วยตักน้ำผ่าพริกจะ
แล้วงาน เตยชโคตอบว่าอองเซ่งเป็นคนโทษส่งออกมาแต่เมื่องหลวงแล้วกลับ
ต่งหงวน น้องภรรยา เราแซ่หมกมี โทษเป็นสองข้างจะต้องเขย่งนัต ให้ครบ
จำนวนเจ้าจะเอาไปไฉนยังไม่ได้ ภรรยา น้อยเตยชโคฟังตามพูดเช่นนั้นความน้อย
ใจจึงอ่อนวอนตักพุดต่าง ๆ ภรรยาหลวงได้ฟังภรรยา น้อยเตยชโคจะให้ยก
โทษอองเซ่งก็มีความโกรธจึงพูดกับเตยชโคว่า ภรรยาของท่านมีจตรักใคร
อองเซ่งแล้วท่านจงปล่อยให้ไปอยู่ด้วยกันเป็นไรเล่า ภรรยา น้อยเตยชโค
หลวงว่าเห็นบนแถมเสียดสมความแค้นจึงตอบว่า เตยชโคสามมาอยู่ด้วยเจ้า
หลายคนแล้วไม่หน้าใจจะเอาอองเซ่งไว้อนคนหนึ่งก็ตามใจของเจ้าเราไม่ต้อง
การ ทั้งสองข้างต่างเถียงตบตักกันถึงสาหัส เตยชโคห้ามปรามทั้งสองฝ่ายมิให้
วิวาทกัน ภรรยาหลวงว่าสามเขาด้วยภรรยา น้อยเตยชโค ภรรยา น้อยเตยชโค
ภรรยาหลวง ต่างคนต่างโกรธเตยชโคเป็นอันมาก ภรรยาทั้งสองก็ไม่หุงห
อาหารรับประทาน ครึ่งเวลาจากปากนบตประตเดียวไม่ให้เตยชโคเข้าไปนอน
ในห้องเรือน เตยชโคคิดว่าภรรยาทั้งสองโกรธเพราะอองเซ่งเป็นต้นเหตุให้คิด

แดนของเขงเป็นอนันมากจงเขาไมตหลงของเขงประมาณหาสมบัติ ของเขงเจบ
 เหลอทนมความพยายามที่จะหาเตยชโคให้จงได้ พอเตยชโคไรของเขงพนพ
 มาดมไฟ ของเขงเห็นเตยชโคยืนพนหลงไมทนระวงตัว ของเขงจับไมพนตถก
 ดมของศวรรษเตยชโคแตกลมลงขาดใจตาย ของเขงกหกเครื่องจาออกเสยรบ
 หนไปทางประตูเมืองทศตะวันออก พวกผู้คุมรองและคนใช้กพากันไล่ตตาม
 ไปประมาณยศบลหาท่นไมจงพากันกลับมา ภรรยาเตยชโคทงสองจงไปแจ้ง
 ความแก่ผู้วาราชการเมืองลจจวมหนังสือและเขียนรูปของเขงแจกไปแก่ด้าน
 ทางและทงเมืองทงปวง ความในหนังสือท่นว่า "ผู้ใดจับตัวองเขงมาส่ง
 ได้จะให้เงินพนตาลงเป็นรางวัล" นายด่านและราษฎรได้แจ้งในหนังสือ
 แลวพากันเที่ยวสืบเสาะจะจับองเขงไปส่งเขารางวัล

ฝ่ายองเขงหนมาถึงตามลยงตนเสยจงแวงเขานงอยู่ใน โรงเตยมนแต่
 เห็นหลกเกยตเดินทางมาหน้าโรง จึงร้องทกาท่านชินแสจะไปข้างไหนเชิญ
 แวงก่อน หลกเกยตจงถามว่าเจ้าหนมาหรือ องเขงกแจกความตามเหตุให้ฟัง
 ทกประการ แลวพดว่าเชิญท่านชินแสเสพสรวาสททากันให้สบายเสยก่อนจง
 คอยกลับไป หลกเกยตตอบว่าจะนานงเสพสรวายอยู่ในโรงเตยมนนไม่ได้ ด้วย
 เจ้าเมืองลจจวมหนังสือประกาศด้านทางไฉนแรงนกกถาผู้ ไตรเวองเขาแลวเจ้า
 จะได้รับความลำบากงไปทบ้านเราจะได้บอกกล่าวขแจกการทงปวงให้ตลอด

พดเทานนแลวกวพาองเขงมาบ้านหลกเกยตจงให้คนใช้จัด โต๊ะและสรว
 มาเสยงกัน ครนกันโต๊ะแลวองเขงจงถามว่า ข้าพเจ้าหนไปครงนจะไปทาง
 ทิศไหน และจะไปด้านทบ้านผู้ ไฉนจะตงตัวได้ หลกเกยตเขียนคำโคกลง
 ในธงเป็นคำทนายศบลทความว่า "ให้เปลยนแซ่เปลยนชื่อเสยก่อน
 ถาพบปะหญิงแซ่ควน แลวจงเป็นไมศร ไฉนจะตงตัวโตมชื่อเสยงบน

และในระหว่างนี้ หม่อมโตคิดทำร้ายท่านได้ ด้วยวาสนาขององค์
จะโค่นเอียง” เขียนแล้วส่งให้ จึงเปลี่ยนชื่อเป็นหลี่ซ่งเต๋แล้วให้พร
เป็นอันมาก

องค์เซ่งคานบรบพรและหนังสือขอแซ่แล้วพูดว่า ข้าพเจ้าคิดจะ
ไปอยู่ที่ตำบลลกจิวแต่ไม่รู้จักขอบพอกับผู้ใด หลี่เกียดบอกว่าเจ้าจะไปอยู่ที่
ตำบลลกจิวขนาดนี้ด้วยบิดาเราเป็นใหญ่อยู่ในตำบลนั้น เราจะหนังสือคานบ
ไปตั้งให้ช่วยอุปถัมภ์เลี้ยงดูให้เป็นสุขจงเขียนหนังสือแจ้งความถึงไซก่งผู้เป็น
บิดาให้ช่วยส่งเคราะห์ของเซ่งเขียนแล้วเอาหนังสือส่งให้ องค์เซ่งรับหนังสือ
คานบลาไปถึงตำบลลกจิว จึงเข้าไปหาไซก่งคานบแล้วส่งหนังสือให้ ไซก่งฉีก
ผนึกออกอ่านเข้าใจในข้อความตามเรื่ององค์เซ่งแล้วพูดว่า เจ้าเป็นครุฑทหาร
ในเมืองตั้งเกียรติชนบทธรรมเนียมชานชานาญ ทหารเราก็มองทุกสืบคนแต่ไม่ดู
ดวงใจ เจ้ามาอยู่ด้วยกับเรากดแล้ว จะได้ไหม้กั๊กทหารให้คล่องแคล่วใน
เพลงอาวุธ สำหรับจะได้ปราบปรามพวกโจรในตำบลแล้วจัดให้ยู่ตาม
สมควร องค์เซ่งจึงเปลี่ยนชื่อหลี่ซ่งเต๋ด้วยไซก่งนามความเพียรมาได้เกียด
คราน เวลาเช้า-เย็นก็ฝึกหัดทหารให้ชานาญในการรบ ไซก่งมีความเมตตา
แก่หลี่ซ่งเป็นอันมาก

อยู่มาเวลาวันหนึ่งทหารในเมืองลกจิวถือหมายประกาศมาบ่าวร้องว่า
องค์เซ่งเป็นนักโทษส่งออกมาแต่เมืองหลวงจำไว้ที่เมืองลกจิว องค์เซ่งบังอาจ
ตัดเศียรโค่นคัมตายหนีไป ถ้าองค์เซ่งหลบหนีมาอยู่ในแขวงอำเภอผู้ใด ก็ให้
นายอำเภอและราษฎรช่วยกันจับตัว ไปส่งจะให้เงินสองพันตำลึงเป็นบำเหน็จ
ไซก่งแจ้งความตามหมายประกาศมีความวิตกเป็นอันมาก จึงบอกหลี่ซ่งเต๋ว่า
เจ้าจะอยู่ด้วยเราต่อไปนั้นไม่ได้ถึงเจ้าเปลี่ยนแซ่และชอกจาตาหน้ารูปพรรณได้

อนึ่งในแขวงจังหวัดท่งปวง ก็ได้แต่งผู้คนเที่ยวสืบเสาะหลายหมวดหลายกอง
 เราเห็นว่าจะไม่พนภัยเป็นแน่ เจ้าจันทระหลบหลังเข้าไปอยู่ด้วยเก้งเจียใน
 ทองตลาดเมืองลจวเกิด ด้วยพวกในเมืองนนสาครณูแนว่าเจ้าหน่อออกมาภาย
 นอกบอกแถวจงเขียนหนังสือฝากฝังแจ้งความไปถึงเก้งเจียฉบับหนึ่ง แลวจด
 กระบกกกระบอง และธงหอมอกษรบอกกล่าวหลตต เป็นक्रमกหัดทหารมอบให้
 หลตตคานรบหนังสือและธงของแลวลากลับมายังโรงเตยมนนเวลาค่ำได้ย่น
 ติงในโรงชอองไม่แจ้งว่าเป็นเหตุประการ ไตจึงแอบเข้าไปดทางหลังโรงเห็น
 ชิงเขยงคมพวกมรวายประมาณยศสิบคนเขาปล้นขงเอาทรัพย์ ธงของเก้งเจีย ๓
 คอสดด้วยมรวายมบาดเจ็บหลายแห่ง หลตตเอากระบองตอกศีรษะชิงเขยงแตก
 เป็นสองซกขาดใจตาย พวกมรวายเหล่านนเห็นชิงเขยงเป็นอนตรายกพากัน
 หนีไปสิ้น เก้งเจียเห็นอองเขงมาช่วยไม่แจ้งว่าผู้ ไตจึงเดินเข้าไปไถ่ถามว่า
 อองเขงหรือ อองเขงตอบว่าเราชอ หลตตไม่ไตชอ อองเขง เก้งเจียจาติงได้
 กเขาใจว่าแปลงชอจงเขยงหลตตชนไปบนเลาเตงแลวถามว่าเป็นอย่างไรทาน
 จงรู้ว่ามรวายมาปล้นเรา หลตตกแจ้งความแตตมจนหนีไปอยู่ด้วยไซก และ
 กกลับมาจะอยู่ด้วยเก้งเจียนนเก้งเจียกมความย่นด ถึงจะมีผู้ ไตมาสอติยด
 รมสืบบนเราจะช่วยแก ไซไปตามกำลัง จงจัดทองให้อยู่ข้างหลังโรงมีไหมคน
 เขาชอกปลูกพลาน หลตตอาศัยอยู่กับเก้งเจียคอยมความสุข เวลาเขาเขนก
 ผกหัดลูกจางและพวกพองของเก้งเจียให้ชานาญในเพลงอาวูตต่าง ๆ

เวลารนหนึ่งพวกกองตระเวน ชงเป็นบาวองตต ไปชอสุราเตพทโรง
 เก้งเจียแลเห็นอองเขงเดินอยู่หลัง โรงมีความย่นดหวังจะไปบอกแก่นาย ให้รับ
 สืบบนนำจับ จึงรีบกลับไปแจ้งความแกองตตว่า อองเขงอยู่ท โรงเก้งเจีย
 องตตไตแจ้งมความย่นดนัก จึงเตรียมคนพวกกองตระเวนประมาณหกสิบคน

พร้อมด้วยเครื่องคัสตราอาวอพากันมาล้อมโรงเกงเจย แลวร้องบอกเกงเจย
ให้ส่งตัวองเซ่งมา โดยตถำไม่ส่งแล้วจะเอาตัวเป็นโทษเสมอคนร้าย เกงเจย
ตอบว่า คนที่อยู่ในโรงเราชื่อองเซ่งไม่มีเราจะเอาที่ไหนมาส่ง องตตจึงว่า
องเซ่งอยู่ในโรงเจ้ามีคนพบปะเป็นแนยจะมัดบึงคนโทษไว้หรือ จึงพาบ่าว
ไพร่ตรุกันเข้าไปในโรง หลตตเห็นการจวนตัวจึงจับกระบองเขาคออุกบองตต
ได้ประมาณสามเพลง หลตตเอากระบองตฤกษ์ระงั้งตตแตกขาดใจตาย พวก
องตตจึงบอกกล่าวชาย-หญิงชาวตลาดว่า เกงเจยสมคบองเซ่งไว้ในโรงให้
องเซ่ง ตองตต ตาย แลวก พากัน มาแจ้งความ แก่ผู้จรราชการเมือง ๆ จึงส่ง
ทหารหารอยไหลอมโรงเตยมจับองเซ่งกับเกงเจยให้ไดทหารกคานบดลากไป

ฝ่ายเกงเจยเห็นหลตตตองตตตายก็มีความวิตก จึงพูดวาทรงนความ
ฉิบหายจะบังเกิดแก่เราเป็นแนเทแล้วหลตตจึงพูดว่าท่านจะทุกข์ร้อนไปทำไม
ไม่ต้องการ จึงมัดเอาเราไปส่งให้ผู้จรราชการจึงจะพ้นโทษ เกงเจยตอบว่า
ถ้าเราเอาตัวท่านไปส่ง ท่านก็จะถูกทำโทษถึงแก่ชีวิตทีไหนจะได้เห็นหน้ากัน
เราตตจะให้ท่านหนีไปเสียให้พนภย หลตตตอบว่าท่านจะให้เราหนีไปก็ไม
ตลตต ด้วยเจ้าเมืองกรมการให้ผู้คนตรวจกคานทางไว้แน่นหนานักประการ
หนึ่งถ้าเราหนีไปได้ตัวท่านก็จะต้องรับอาญาแทนเราเพราะโทษที่สมคบไว้ -
เกงเจยพูดว่าขอทเกยวชของในตวเรานนทานอย่าวิตกเลยเราจะเดินเห็นบนบาน
เสียเงินให้แก่ผู้จรรแล้วความก็จะเสื่อมสูญท่านจงแปลงตัวเป็นคนราชการ
ออกมาแต่เมืองชัวไซจะ ไปเมืองฮวยฮันจวด่านทางทั้งปวงก็ ไม่อาจกคชง -
หนจงเห็นขยวท่านไว้ได้ หลตต ก็เห็นชอบ จึงแต่งตัว ปลอมเป็นคนราชการล
หนงสอคานบดากองเจยออกจาก โรงเตยม แต่ในเวลาค้ำพอทหารหารอยไปถึง
กลอมโรงเตยมจับได้แต่เกงเจยมาส่งให้ผู้รักษามเมือง

ผู้รักษาเมืองถามแกงเจียวว่า เหตุใดจึงคบหาของเขงคนไทยไว้แล้ว
 ของตตตาย แกงเจียวว่าข้าพเจาตั้งโรงเตียมอยุ่ณ โดมา ขอของและเขาทพก
 กคตเงินให้ตามราคา ข้าพเจาไม่รู้ว่าของเขงเป็น ไทยตอของเขงฆวองตตตาย
 พวกองตตรองบอกข้าพเจาจึงรู้ว่าของเขง ครนจะจับตัวไว้กตของเขงไม่ได้
 บตนของเขงหนีไป พดแลวก็หยบเงินในกระเป่าส่งให้สองร้อยตัวลง ผู้รักษา
 เมืองโตงนยกยนตจงว่าแกงเจียวเป็นแต่คนขายของมิได้รู้จักและสมคบของเขง
 ไว้ไม่มีโทษก็ปล่อยแกงเจียวกลับไป

ฝ่ายของเขงรีบเดินทางนายตาทงปวงมิได้สงสัยจนถึงเมืองฮวย—
 อนจวจงแวงเขาหยุดอยู่ที่โรงเตียมสำหรับพกรอนรมถนณ ยังมีชายผู้หนึ่ง
 เดินมารูปร่างหมวดเคราคลายกบของเขงแลเห็นของเขงนั่งอยู่ที่โรงเตียม จึง
 แวงเขาไปถามว่าเจ้ามาแต่ไหนรูปร่างช่างเหมือนกบของเขงทพวกเมืองลจว
 เขยนแจกมาเจ้าขอของเขงหรือ ของเขงได้ฟังชายผู้นนพดกตกใจจึงบอก
 ว่าเราไม่ได้ขอของเขงเราขอหลุดต ชายผู้นนว่าเจ้าไม่ใช่ของเขงทำไมจึงมี
 ตาหนคล้ายสักทหนาก ของเขงเห็นชายผู้นนว่าลกตองมิได้ตอบประการใด
 ชายผู้นนเข้าใจในกรียาจึงพดว่าเจ้าอย่าวิตกเราไม่ใช่พวกรับตบมตอก ซึ่ง
 เราถามให้รู้จักเพราะหวังจะบอกความดีให้ ของเขงได้ฟังชายผู้นนพดจาเป็น
 ปกตคอยคตลยวิตกลงจึงถามว่าท่านจะบอกความเรื่องอะไรกับออกไปเกิดชาย
 ผู้นนจึงพดว่าในเมืองนมถวตรวจตรากวตชนนิกแต่เห็นรูปร่างเราเหมือนกบ
 เจาจึงพากันจับไปใต้ตามเมื่อไม่เห็นตาหนสักทหนากจึงได้ปล่อยตัวมาประการ
 หนึ่งฮวมฉวนส่งเราไว้ว่า ถ้าพบปะเจ้าแล้วให้เราบอกไปหาจึงได้ ฮวมฉวน
 ตั้งโรงอยู่บ้านตงตตณ ในทิศตะวันออกเมืองฮวยอนจวจ พดกันแล้วชายผู้นน

ก็ไปจากโรงเตยเม ของเซ่งจึงรีบไปหาชวมฉวน ๆ ตามเข้ามาแต่ไหนเป็นบุตร
ผู้ใด ของเซ่งก็เลาะความหลังและลำดับขอเสียง ในวงศ์ญาติให้ฟัง

ฝ่ายมารดาของชวมฉวน ได้ฟังแล้วสงวว่าเจ้าชายเรียกของเซ่งเลย
จึงเรียกว่าหลุดตเถิด ชวมฉวนก็คานบรบคาแล้วกลับมาคานบของเซ่งตามวงศ์-
ญาติผู้ใหญ่ ของเซ่งก็อาศัยอยู่ด้วยชวมฉวนหลายเวลา ของเซ่งเป็นคนรပ်
ประทานอาหารจ ชวมฉวนก็บกรรยารบประทานตามมอกไม่เท่าของเซ่ง
มอหนึ่ง แต่เสียงดกนมมาจนชาวสวาทหมดเงินก็ไมม่จะขอจึงปรึกษาภรรยาว่า
หลุดตมาอยู่ด้วยเราเสียงดจนสนทน ครนจะขับไล่ไปเสียก็ไม่ได้ด้วยเป็นญาติ
ประการหนึ่งก็เป็นคนมสติปัญญาและฝีมือเข้มแข็งเราคิดจะเอาเสียของเจ้าไป
จ่านาเอาอแปะมาให้หลุดตเป็นเจ้ามอตงบอนเตา พอได้กำไรมาขออาหาร
เสียงกนเจ้าจะเห็นประการใด

ภรรยาตอบว่าตามใจเจ้าจะเห็นตเถิด ชวมฉวนจึงเอาเสียของ-
ภรรยาไปจ่านาได้อแปะสรอยเขามามอบให้หลุดตไปทำทน หลุดตเอาเสียออก
ไปตงบอนเตาทหน้าโรงแต่เขาจนเย็น ไม่มนกลางมาเล่นถึงสามวัน อแปะตน
ทนก็ไซสอยขอหารบประทานสนประมาณร้อยเศษ ครนเวลารุ่งเช้าหลุดตออก
ไปตงบอนเตาทหน้าโรงชกชวนชายหญิงเล่นกหามผู้ใดเล่นไม่ พอหญิงคนไซ
ของนางตวนซาเหนยเอาขนมมวนเถามาเวชาย ชายหญิงชาวตลาดก็ขอเซอ
หลุดตเห็นสำคัญว่าเป็นของแจกเป็นทาน จึงหยิบขนมมวนเถามาอันหนึ่ง
ครนเวลาเย็นหญิงคนไซมาเที่ยวทวงอแปะคานมแต่บรรดาคนทขอเซอได้แล้ว
จึงมาทวงอแปะร้อยหนึ่งหลุดต หลุดตว่าอแปะอะไรมาติดค่างเราหญิงคนไซ
บอกว่า อแปะคานมมวนเถาทขอเซอเรา หลุดตพูดว่าเราไม่ว่าเจ้าเอามา
ชายสำคัญว่าให้เป็นทาน แต่เราตงบอนเตามาสามวันแล้วยังไม่ได้อแปะสัก
อันหนึ่งเราจะเอาอแปะที่ไหนมาให้เจ้าถงร้อยอัน หญิงคนไซได้ฟังหลุดตพูด

บตพลวก็มีความโกรธ จึงเอาเท้านบเขาทหน้าผากหลตตดมลง หญิงคนใช้
 กขงเธอแปะสองรอยเศษนั้นไป หลตตมความโกรธยงนกดบ้ไม่วง ไล่ตาม
 ชายหญิงชาวตลาดเขายดไว้แล้วบอกวา เจ้าจะติดตามไป โดยลำพังไม่ได้จะ
 เกิดความดวยหญิงคนนเบนบาวนางตวนชาเหนย นางตวนชาเหนยเป็นบตร
 ตวนเลาไฮ่ว พชายนางนชชตวนยไฮ่ว น้องชายชชตวนเหงาไฮ่วม ผมอ
 และอานางเป็นใหญ่อยู่ในบ้านน พวกเราทงบวงตองเกรงกลัว หลตตจง
 เกบเสอกถยเข้าในโรงเวลาดนชวมจวนหาอย่ไม่ หลตตจงบอกความแก่นอง
 สระไก่อว หญิงคนใช้ของนางตวนชาเหนยแยงชงเธอเบยอแปะ ไปเสยสน -
 ภรรยาชวมจวนไต้แจงกมความแค่นเบนอนมาก จึงวาชวมจวนกระบถบถ
 หลตตเบนคำหยาบตาง ๆ ครนเวลาดนชวมจวนมาถึงภรรยาจึงเลาความ
 ให้ฟังทกประการ ชวมจวนไต้แจงมความวตถไม่รูทจะวาประการไต้ นง
 ถอนใจใหญ่เป็นทกช้อย ภรรยาชวมจวนเหนชวมจวนไม่วากถาวแต่หลตต
 ประการไต้จงบมอตามกระชากเธอามอตบเขาทปากแลวทวงเธอเสอ - ถ้า
 มไต้เธอเสอชองเรากนมากชยาสชยดวยกนเลยชวมจวนจงบอบวาชชทเลา
 ตรกตรองตถเวลาหนงจจะถายมา ให้ในเวลาเยนจนนพากนชชอาหารทง -
 ตามคน ครนเวลาคาหลตตจงเธอค่าโคตงทานายทหลเกยด ให้นนออกมา -
 พเควระทตเหนความตามคำทานายวา "พชปะพวกนบ้ควนแล้วให้ศกน
 เบนไมครไว้" จึงคควาเวลาพรงนเรวจะไปรำกระบองให้คนทงทลายตคจ
 จะไต้พบปะพวกชชตวนเบนเท ประการหนงจจะไต้เบยอแปะมาชชอาหาร
 เลยงชวต แต่คตตรกตรองช้อยจรงสว่าง หลตตจงลงไปตถนำไต้ในครวจน
 เตมแล้วชชออกมาจคตบชชเขาเหนกระบวงชยบนไต้ะ จึงวาอาวชเควของมอ
 หากนมอชทนไมรูเลยถาวความแลวจะมานงชชอาหารชยททำไมชวมจวนไต้ยน

หุดตตพุดกมความยนต์จวงวาเครื่องมือของเวามพร้อมทั้งกระบและกระบอง
 จะเอาไปหากินอย่างไรก็ตามใจเจ้าเถิดบอกแล้วหยิบกระบและกระบองยื่นให้
 หุดตตรบเอาแล้วรบมาทองตลาดจับกระบวราเป็นท่าหลายเพลงชายหญิงชาว
 ตลาดและชาวบ้านมายนต์เป็นอันมาก ชวนกันสรรเสริญหุดตตแล้วเอาเบย
 อีแปะกองให้ประมาณสามร้อย

หุดตตจพุดวาทานทงปวงดแต่เพลงกระบพากันชมว่า-ดี เราจะว่า
 กระบองให้ตอกจจับกระบองชนคองไปรอบตัวลอดไปตมระหว่างแล้วเอา
 กระบองโยนชนไปประมาณหกวา ยกมือชนรับกระบองตค้างในระหว่าง
 นวทกนอ คนทมาตคเอาอีแปะเพิ่มให้อกประมาณสามร้อย หุดตตเห็นว่า
 เบยอีแปะมากพอจะขออาหารและจะถายเดื่อให้ภรรยาสมควน ได้จงเล็กรว่า
 กระบ-กระบองจะหยิบเบยอีแปะใส่กระบเป่า

ขณะนทวนเหงาโฮวชงเบนนองนางตวนธาเหนยจงเขาบดมอหุดตต
 ใจไม่ใหหยิบอีแปะแล้วพุดวา เจ้าทรอเบนคนมมอดตยาเพงเกบเอาอีแปะ-
 รางจลไปจงมาตอด ให้เราเห็นกาดงและมมอกนก่อน หุดตตจงตอบว่าเราเบน
 คนอนาถาหาตงชงจะขออาหารเลยงชวตมได้ จงมารากระบกระบองให้คน
 ทงหลายตพอได้เบยอีแปะไปเบนนาลัง ใช้จะยกตัวว่าเบนคนมมมอนนหามได้
 เบยอีแปะเหล่านทานทงปวง ให้ทานเราจรบไปขอชาวดารทงดวยขออาหาร
 มานแต่เวลาจานน คนทงปวงได้พงหุดตตพุดกมความกรุณาพากันห้าม
 ตวนเหงาโฮวมให้รบกวน ตวนเหงาโฮวหาพงไม่เข้าชดกระชากหุดตตใจ-
 ไม่ให้ไป หุดตตมความแคนยงนคจงพุดวาทานอยากจลงดมมอกกับเรา
 กจะได้ ประการหนงเราเบนคนชดเซมาอวคัยอยในแขวงถ่าเกอชงทานถง
 จะทบตเราให้ถายกไมมผู้ได้ไปพองรองจวกลาว ถ้าเราพลงมอดตถูกทานแตก

หกลบาคเจ็บเราจะต้องมีโทษ ตัวนเฮงไห้วตอบว่าเกิดมาเป็นชายชาติทหาร
 แล้วยอมรักใคร่ในเพลงอาวธ ถักลอบาคเจ็บและถอยความอย้อย่างน
 จะเป็นทหารได้หรือถึงเจ้าจะทบทเราเป็นประการใด เรากไม่ได้ฟ้องร้องหา
 ความและพยาบาทเป็นอนชาติ หลตตจงบอกกล่าวแก่คนทงปวงว่า—
 ตัวนเฮงไห้วสัญญาไว้ทันทงปวงจเป็นพยานเราด้วยพูดแลวจับกระบอง
 ฟ้าเข้ามา ตัวนเฮงไห้วกรากกระบองเขาคอสูได้ประมาณห้าเพลง หลตต
 ถูกชาตัวนเฮงไห้วลมลง หลตตวางกระบองวงเขาพียง ตัวนเฮงไห้วม
 ความโกรธและอายแก่คนทงปวงรบเดินกลบบ้านมาแจ้งความแก่ตัวนยไฮ้ว
 นางตัวนชาเหนยวาคน ไช้สีกหนาทชาพเจ้า นางตัวนชาเหนยได้ฟังมความ
 โกรธและสงสัย จึงคิดว่าชายคนนชะรอยจะมีสมอกวานองเราเป็นแน่ จ้าเรา
 จะไปลอบตอสูกับชายผู้นนไทรกาลงถาชายผู้นนสมอเข้มแข็งเราจะเกลยกลอม
 เขามาเดยงไว้ คิดแลวจวนตัวนยไฮ้วพชายและบ่าวไพร่พรรคพวก—
 ประมาณหกสิบคนพากันมาถึงหน้าโรงฮวมฉวน แลเห็นหลตตอยู่ในโรงแล้ว
 พูดว่าทำไมฮวมฉวนจึงสมคบคนไช้ใจไหดนองเรา ฮวมฉวนมิได้ตอบ—
 ประการใด หลตตตอบว่าเดิมตัวนเฮงไห้วมาชวนเราตอสูลของสมอ เราก
 ไม่สมควรจะตอสูด้วยเจยมตัวว่าเป็นคนยากกลดจะเกิดความ ตัวนเฮงไห้วจ
 สัญญาแก่เราตอสูหนาคนทงปวงว่าจะไม่ถอโทษแก่กันแล้วเราจึงได้ตอสูเป็น
 การสนก บคนทันทงปวงพากันคมแค่นยกพวกพองมาจะทำร้ายแก่เราอนจ
 ทรกตรองแต่โดยควรถเกิด ทำไมกับเราชวตเดยวถึงจะตายพวกทันทง
 เจบปวงลลงหลายคนนางตัวนชาเหนยได้ฟังถอยคำหลตตพูดเป็นคนฉลาดจึงค
 ว่าจะชายผู้นนลักษณะกรยาวเป็นคนมวาศนาสมควรที่เราจะผูกพันเป็นไมตรีไว้
 คิดแลวจงวาถอยคำขงเจ้าสัญญาแก่นองเราอนจควรพงเอาเป็นจริงได้เรากไม่

ถือโทษคิดแก้แค้นตอบแทนแล้ว อนึ่งตัวของเรานักได้ผูกหัดเพลงอาวอไว้
 ธานีธานีกันนับว่าเป็นหญิงชาติทหารคนหนึ่งเราคิดจะใคร่ลองฝีมือและ
 กำลังดัดสับเพลง หัดติดตอบว่าเพราะลองฝีมือกันหรือมิใช่ จนตัวเจ้าและ
 พวกพองพองตองพากันมา นหากวาเพื่อนบ้านทั้งหลายเป็นพยานการจริง
 คอยส่งปลง บदनเจ้ามาชักชวนเราดองขอมหัดเพลงอาวออกันเราเห็นวาท
 เจ้าเป็นหญิง แม่นเพื่องพลึงลงพวกพองของเราจะชวนกันทำอันตรายแก่
 เราดองชวด นางตวนซาเห็นขตอบว่าเราจะเด็ดพลาดพลึงเป็นอย่างไรเราจะ
 ห้ามพวกพองไม่ไหทำอันตรายเลยเพื่อนบ้านทั้งปวงจึงเป็นพยานแก่เราทั้งสอง
 ฝ่าย แล้วถอดแหวนทองคำประดับพลอยออกจากมือทั้งสองวางไว้จึงบอก
 หัดควาถ้าเจ้ามชยชนะแก่เราจึงเอาแหวนดวงนี้ไปเป็นบำเหน็จรางวัลถ้าเจ้า
 แพ้เราจะตีให้เกือบตาย หัดติดตอบว่าเจ้าถอยสยมนคงเหมือนฉาแล้วเราไม่
 ขัดขืนจะต่อสู้กันด้วยกระบหรือกระบองก็ตามใจนางตวนซาเห็นจึงวางกระบอง
 ตรงเข้าไป หัดติดควงกระบองรบของบดพอเป็นทมิ โหนางตถกตองตัวได้
 นางตวนซาเห็นกรวากกระบองรุกไล่กระช่นเข้ามา หัดติดเอากระบองตขวางซ้าย
 นางตวนซาเห็นเอากระบองรบ หัดติดจึงตขวางขวา นางตวนซาเห็น
 ๔๕ กะยงตวมได้แตกทวนกำลังไม่อยู่ลง หัดติดควงเข้าประคองพียงชน
 เมฆหัดติดได้สมผลตถกตองกายนางนงใหม่ความเส่นหาเป็นอันมาก นาง
 ตวนซาเห็นยกมความปฎิพทธรักใคร่หัดติดจะเอาไว้เป็นสามี

ขณะเมื่อนางตวนซาเห็นลงมลงนง ตวนชยไฮ่อกบพวกพองทมาด้วย
 ๔๖ กมความโกรธจะเข้าทบทหัดติด นางตวนซาเห็นห้ามไว้ไม่ให้ นาง
 ตวนซาเห็นพูดว่า เจ้าจงเอาแหวนดวงนี้เก็บไว้ขมเล่นแล้วขมาชชายตาทำ
 ๔๗ ภิรยาให้รู้ว่ารัก หัดติดก็เข้าใจในทงพูดว่าเจ้ามจตปราชูใหม่แหวนเราไว้นั้น

ขอขอบคุณหาที่สุดมิได้ เราคิดจะอยู่สนองคุณไปจนกว่าจะสิ้นชีวิต นาง-
 ตวันชาเหนยจึงตอบว่าเจ้าจงอย่าท้อโรงสวมฉนวนพลงอย่าไปข้างไหน เราจะ
 กลับไปบอกบิดาเราให้มารับไปเลี้ยงไว้ที่บ้าน พุดแล้วคำนับลาพาพวกพ้อง
 กลับไป หลัดตมความฮาดยแเดตามจนลับตา กลับเข้าไปในโรงเอาเบยอแปะ
 มอบให้สวมฉนวนไปถ่ายเสื้อคนใหญ่กรรยาและช้ออาหารมาหุงหารับประทาน
 สวมฉนวนได้อแปะมความยหนด จึงเอาไปถ่ายเสื้อคนใหญ่กรรยาแล้วช้ออาหาร
 มาดูกันเป็นปกติ

ฝ่ายนางตวันชาเหนยกลับมาถึงบ้านจึงแจ้งความแก่ตวันเหลาโฮ้ว
 ผู้บิดาจากหลัดเป็นคนชอนาถาหาทพงมได้ แต่เป็นคนมบุญญาและฝีมือเข้มแข็ง
 ชาวเขาคิดจะโอบตารบมาเลี้ยงไว้ที่บ้าน ถาบตารบเอาหลัดตมาไว้เป็นกำลัง
 แล้ว คนทงปวงก็จะเกรงอำนาจบิดาเป็นอันมาก ตวันเหลาโฮ้วได้พงนาง
 ตวันชาเหนยพุดกเขาใจว่าบุตรนนมคจ่ามรักใคร่หลัดตด้วยเป็นว่าสนาคทง
 สองเคยเป็นคู่กันเมอญูให้ตวันเหลาโฮ้วมได้มความรังเกยจ จึงพุดจาธรรมดา
 จะเกลยกลอมทหารมาไว้บนตองมกพนเป็นไมตรีไทแนนนหา จึงจะอยู่กับเรา
 ยืดยาวไปได้ เราคิดจะยกเจ้าให้เป็นภรรยาหลัดตเจ้าจะสมครหรือ ไม่นาง-
 ตวันชาเหนยได้พงบิดาความความยหนด จึงแสรงพุดเป็นทวาททกวนนชาพเจ้า
 อยู่ในถ้อยคำบิดา มิได้ประพุดขงการชวโอบตาได้ความอภัยศ ถาบตาเห็น
 ควรแล้วชาพเจ้าไม่ชดชน ตวันเหลาโฮ้วจึงส่งตวันยโฮ้วให้ไปบอกหลัดตว่า
 เรามีใจรักใคร่ในหลัดตเหมือนกับบุตรด้วยหลัดตมสติบุญญาฝีมือควรจะเป็น
 ทหารเอกได้ขงจะเทยวชัดเซไปมาให้คนทงปวงดหมน ننไม่ควร เราคิดจะ
 แต่งงานให้ยกนดวยนางตวันชาเหนยบุตรขงเราในวันพรุ่งนี้ ตวันยโฮ้ว
 คำนับลามาบอกหลัดตตงมบิดาสงทุกประการ

หลุดตไต่แจ่มความยินดีจึงลงไปว่าบิดาเจ้ามีความเมตตาในข้าพเจ้า
 เหมือนบุตรนขาพเจ้ากจะนบถอเหมือนนบถา ขอลยู่ฉลของคณไปกว่าจะหา
 ชีวิตไม่ ตวนยไฮวกกลับไปแจ่มความแก้บิดาทกประการ

ครนตวนยไฮวกกลับไปแล้วหลุดตจึงแจ่มความให้สวมฉวนฟัง สวมฉวน
 ว่าตวนยไฮวมาลอลวงพิไปแกแค้นแทนนงตอกกรรมง ข้าพเจ้ามีความ
 สงสัยกลวจะเป็นอนตราย หลุดตตอบว่าเจ้าทกทวงเตอนสตรานนทชอบใจ
 แต่เราตรกตรองเห่นวนางตวนชาเห่นยมจตรกใครแกเราเป็นอนมมาก จึงได้
 ให้เห่นวไวถึงสงเห่นจะไม่คดลอลวงเป็นกลอบายหรือถึงกรรมงจะไว้ใจ
 เป็นแนกไมได้เราคอยฟังคเวลาพรงนถาแม่มมา โดยปกติเราจะปฏิบัติไปตาม
 การ มาตรวามาโดยรวยเราจกคตอานมอมนนไปโดยควร พุดแล้วพากันไป
 หองทอย

ผ่ายตวนเห่นงไฮวไต่แจ่มความบิดาจะยกนางตวนชาเห่นยพสาว ให้เป็น
 ภรรยาหลุดต เวลาพรงนจะพากันไปรับหลุดตมาชยกันด้วยกัน ตวนเห่นงไฮว
 มีความพยาบาทจะแกแค้นหลุดตให้จึงได้ จึงไปเทยวชวณพวกพองเพื่อนฝูง
 ประมาณสามสิบคน ถ้อฮาวอครบมือพากันช่มอยในหนทาง ถาหลุดตจะ
 เขาไปในบ้านเมองเมอไต่จึงจะฆ่าเสีย ครนเวลารุ่งสว่างตวนเห่นงไฮวส่ง
 นางตวนชาเห่นยให้พาบาวไฟไปรับหลุดตมาบ้าน นางตวนชาเห่นยจกคคิดว่า
 ตวนเห่นงไฮวเองชายเรากบหลุดตเป็นคนอรแกกน บदनตวนเห่นงไฮวกมได้
 อยทบ้านชระรอยจะคมพรรคพวกไปค้อยทการยหลุดตเป็นแน เราจะตองเตรียม
 คนและเครื่องคสตราวอไปให้มากจะ ได้ชวยบองกนมิให้ตวนเห่นงไฮวทำ
 อนตรายแกหลุดตได้ จึงจคบาวไฟให้ถ้อเครื่องคสตราวอประมาณหกสิบคน
 พวกันมาถึงโรงสวมฉวน จึงบอกหลุดตว่าบิดาให้เรามาเชยู่ท่านไปบ้าน
 หลุดตเห่นนางตวนชาเห่นยคมพรรคพวกถ้อฮาวอมามากก็ตกใจ จึงพุดว่า

ลักษณะจะทำการมงคลแก่กันนั้นพวกเราจะไปรับเจ้าสาวหรือเจ้าบ่าวก็แต่งตั้ง
 ไปรับโดยสุภาพ พวกที่มารับเราตรงเวลานแต่งตัวถืออาวุธเป็น กระบวนจะ
 ออกศึก เรานักกลัวจะทำอันตรายเรา ๆ ไม่ไปแล้ว นางตวันหาเห็นยศบอกว่า
 เราเตรียมการมารับนั้ จะคิดล่อลวงไปทำอันตรายท่านนั้นห้ามได้ เราคิดจะ
 บังกั้นตวันหา ไชว์น้องของเราไม่ให้ทำอันตรายแก่ท่านอย่าได้วิตกสงสัย
 เลย จึงรีบไปโดยเร็วเกิด หลตตเห็นนางตวันหาเห็นพูดบอกความ โดยจริง
 สนิทสงสัย จึงเตรียมตัวถือกระบและกระบของเสร็จแล้ว ชวนชวนชวนไปกับ
 พวกนางตวันหาเห็นเดินมาตามทาง

ฝ่ายตวันหาไชว์กับพวกข่มอยู่ข้างทาง เห็นนางตวันหาเห็นพา
 หลตตมาจึงชวนพรรคพวกออกสกัดทางไว้ นางตวันหาเห็นเห็นของชายถือ
 ง้าวสกัดหน้าอยู่ จึงพูดว่าบิดาให้เรามารับหลตตไปทำการมงคล เจ้าจะมา
 ขัดขวางไว้มิเหมือนกบดกบตา ถ้าเจ้ามีความกตัญญูตอบดาแล้วจึงหลตทาง
 ให้ไปโดยสะดวกเถิด ตวันหาไชว์ตอบว่าหลตตกระหากับข้าพเจ้าถึงสาหัส
 บิดาและพวกไม้มความเมตตาและใจบริอน กลับเห็นว่าหลตตเป็นคนดีจะเอามา
 เป็นเนื้อเชอไซ้ข้าพเจ้าจะดหน้าหลตตกระไรได้ ถ้าข้าพเจ้าสนชวดแล้วเมื่อไร
 จึงจะยอมให้หลตตเป็นพชาย นางตวันหาเห็นตอบว่าอายและผมอบัญญา
 เจียงฮอนกว่าหลตตนักจะสู้ ไตหรือ ตวันหาไชว์ตอบว่าภาพไม่ช่วยแล้ว
 ข้าพเจ้าจะต่อสู้ด้วยหลตตเอาชวดเสียให้จงได้ นางตวันหาเห็นได้ฟังน้องชาย
 พูดดังนั้นความ โกรธนัก จึงบอกหลตตว่าท่านจงปราบปรามเสียให้เชตหลตบ
 ขอแต่ชวดอย่าให้เป็นอันตราย หลตตก็ทำถือกระบของเขาคือสู้กับตวันหาไชว์
 ประมาณสามเพลง ตวันหาไชว์เสียที หลตตตลกขานตวันหาไชว์ล้มลง
 หลตตเงอกระบองจะชา นางตวันหาเห็นช้ายตไว้ ตวันหาไชว์กับ-

พรรคพวกพากันหนีไปซ่อน นางตวนซาเหนยก็พาหุดตไปยังบ้าน หุดต
 เขาไปค่านบตวนเหลาโฮวผู้บิดาและตวนยโฮวผู้พี่ ตวนเหลาโฮว ตวนยโฮว
 ก็พดจาปรจศรยตามธรรมเนียม ตวนเหลาโฮวเห็นรูปร่างตาหนหุดตคล้าย
 กับรูปของเซงทเจ้าเมืองลจวแจกมาจึงถามว่าทำไมรูปกายหนวดเคราเจ้า
 จึงเหมือนกับของเซง หุดตคิดว่าคงนขาพเจ้าเป็นคนกาพรหาคพงมีได้ มา
 พบท่านก็หวังใจเหมือนบิดาคความลับประการใดข้าพเจ้าจะบอกให้ทราบ จึง
 แจ้งความทกอกวกราบทลยขงให้พระเจ้าของฮยจงฮองเตล่ง โทษเนรเทศมา
 ฮยเมืองลจว และชาวเตชชโคมคมหนมาเปลี่ยนชื่อและแซให้ทราบทุกประการ
 ตวนเหลาโฮวได้พงกนงฮย ครนรุ่งชนเบนวนฤกษตตวนเหลาโฮวก็แต่งการ
 ให้หุดตกับนางตวนซาเหนยฮยกันเป็นสามีภรรยาคนตามประเพณี หุดต
 ฮยด้วยนางตวนซาเหนยประมาณสิบห้าวัน นางตวนซาเหนยให้หุดตเขาเนอ
 กระบอตมไปขายที่โรงเตยมในท้องตลาด พวกกองตระเวนมาขอสุราเสพใน
 โรงเตยม จึงขอเนอหุดตเถาขง หุดตก็ขงให้พวกกองตระเวนกินสุราเมา
 แลวหุดตขงทวงเงนคานเนอ พวกกองตระเวนว่าเงนไมม่จะใหขงเขาเมอตบ
 ปากหุดตเป็นทศพยอก หุดตมความโกรธจขกเขา พวกกองตระเวน
 หลายคนก็ช่วยกันทกตอยหุดตเป็นอลหม่าน เจ้าของโรงเตยมจึงไปบอก
 นางตวนซาเหนย ๆ รมมาห้ามมิใหจวาทกนพวกกองตระเวนกับหุดตกทยต
 นางตวนซาเหนยให้เจ้าของโรงเตยมจัดโต๊ะและสุรามาดยง ขณะเมอกนโต๊ะ
 นนพวกกองตระเวนถามว่า ชายผู้นเป็นพวกพองท่านหรือ นางตวนซาเหนย
 บอกว่าชายผู้นเป็นสามีเราขงสมครสมานเป็นไมตรีกันเสยจะไดพงพาฮาย
 กันไปภายหน้า พวกกองตระเวนว่าเราไมม่แจ้งว่าเป็นสามีท่านจึงได้เกิดจวาท
 ประการหนงสามท่านคนนรูปร่างเหมือนของเซงคน โทษเมืองลจว นาง-

ตวนซาเหนยงวา สวมเราขอหลุดไม่ได้ของแข็ง แลวแต่รงถามว่าท่าน
 มกษระเกยวของกบของแข็งประการใด พวกกองตระเวนบอกวาเจ้าเมืองลจว
 ตงให้พงหงวนเป็นทชนเหนยมพนักงานกองตระเวนในตำบลไซเยียงตนเป็น
 ทแดนตอแดนกับเมืองฮ่วยอนจว พงหงวนส่งพวกเราไว้ว่าพบปะของแข็งแลว
 ให้จับตัวไปด้วย ของแข็งตนแขนซ้ายหักขวาพาเชยเคียดวข พดกนแลว
 จึงเอาเงินคานเอนส่งให้ นางตวนซาเหนยรบเงินชวของแข็งกลับมาบ้านแจ้ง
 ความให้บิดาพงทกประการ ตวนเหลวไฮ้วว่าเจ้าจะอยุทนเห็นจะไม่ได้จึงพา
 กันไปอยู่ตำบลตงลวชง ถ้าความสงบเรียบร้อยแลวจึงพากนกลับมาอยู่บ้าน
 เกิดของแข็งนางตวนซาเหนยคานปลาดคาและพชายแลวมาเตรียมเงินทอง
 พรอมเวลาดาพากนออกจากบ้านรบไปของแข็งจงปรึกษานางตวนซาเหนยวา
 พงหงวนคนนยขงไทเตยชโคเชยนเราลงเการอยเกาดมท เราจึงฆ่าเตยชโค
 เคียดแต่พงหงวนยงหาได้แก่แคนไม้ เราคิดจะแวะเขาไปทตำบลไซเยียงตนถา
 ได้ทเราฆ่าพงหงวนเคียด นางตวนซาเหนยตอบวาท่านจะเขาไปก็ตามใจเกิด
 จงพากนเดินมาถึงตำบลไซเยียงตน ของแข็งเห็นพงหงวนชนมามคนสองโคม
 มาชานากจวได้จงแอบชมอยู่ริมทาง พอพงหงวนชนมามถึง ของแข็ง
 ร้องไปวาพงหงวนหยุดก่อน พงหงวนตกใจไม่แจ้งว่าผู้ใด จึงหยุดม้าเอามือ
 บงเพลิงมองต ของแข็งเอากระบพพงหงวนคอชาตคกมาตวย พวกกอง-
 ตระเวนทมาตวยเห็นของแข็งฆ่าพงหงวนตายกตกใจพากนวงหนีไปแจ้งความ
 แก่ผู้วราชการเมืองฮ่วยอนจว ผู้รักษามืองส่งกรมการโทคุมทหารร้อยเคษ
 รมตามของแข็งไปในเวลากลางคน

ฝ่ายของแข็งกับนางตวนซาเหนยพากนหนีมาถึงตำบลตงลวชง พอ
 รุ่งสว่างจึงหยุดอาศัยอยู่ทศาลเจ้าประมาณครู่หนึ่ง พอพวกกรมการคุมทหาร

ตามมาถึงให้ทหารล้อมศาลเจ้าไว้โดยรอบ อองเซ่งกับนางตวนซาเหนยเห็น
 การจวนตวจงจวบอาวชเขาตอัสซาพนกกรรมการและไพร่พลตายประมาณห้าสิบ
 คนที่เหลือยอนนพากนหนักกลับมาแจ้งความแก่ผู้ว่าราชการเมืองฮัวยฮันจว
 อองเซ่งจึงปรึกษานางตวนซาเหนยว่า เราซาพนทหารตายลงคราวนี้หลายสิบ
 คนเจ้าเมืองฮัวยฮันจวคงจะมีหนังสือบอกเข้าไปยังเมืองฮัวยไซ และเมือง—
 หลวงว่าเราเป็น กบฏ เจ้าแผ่นดินของกจะส่งให้ทวนเมืองยกกองทัพมาจับตัว
 เราจะคิดฮานหนีไปพึ่งผู้ใดดี นางตวนซาเหนยจึงตรกตรองและพอระลิกชน
 ได้จึงบอกอองเซ่งว่าเราพากันไปอาศัยอยู่ด้วยเลี้ยวฉิบพวกโจรณเราองค์ฮัว
 เหนจะพนภย อองเซ่งถามว่าเลี้ยวฉิบนั้นเป็นคนชอบชธมาสัยคนเคยกันหรือ
 นางตวนซาเหนยบอกว่า เลี้ยวฉิบเป็นคนชอบกับบิดาเคยไปมาหากันเนื่อง ๆ
 แต่เดิมนั้นมาได้ขอชาวพเจ้าบิดากจะยอมยกให้แต่เราไม่ชอบใจด้วยเป็นพวกโจร
 จึงไม่มาร่วมกัน เลี้ยวฉิบไม่ถือโกรธกลับคบหาสมาคมกันสนิทมา
 ขอมหัดเพลงฮาวอดด้วยมิได้ขาด แต่ฝีมือเลี้ยวฉิบเข้มแข็งมากถึงกระนั้นก็ยังสู้
 ทานไม่ได้ เรายับไม่เสียในเวลาใดอองเซ่งเห็นชอบจึงพากันมายังเขา
 อองทอชว บอกแก่ไพร่พลทรักษาหน้าค่าย

พวกโจรก็เข้าไปแจ้งความแก่เลี้ยวฉิบให้ทราบ เลี้ยวฉิบจึงให้ออก
 มารับอองเซ่ง นางตวนซาเหนยเข้าไปในค่าย เขยไถ่หนึ่งทสมควรร เลี้ยวฉิบ
 เห็นนางตวนซาเหนยก็ขยन्दแต่ความรักและความแค้นยังมีอยู่ในใจจึงคิดว่า
 อองเซ่งมัวฆ่าเลี้ยวฉิบได้ นางตวนซาเหนยจึงปลงใจรักสมัครเป็นภรรยา
 เราได้ขอต่อบิดากยินยอมยกให้แต่หน้าใจนางไม่สมัคร บิดนพากนมาหาก—
 เหมือนกับอองเซ่งนำนางมาให้เรา จ้าจะคิดฮอบายฆ่าอองเซ่งเสียแล้วจะเอา
 นางตวนซาเหนยไว้เป็นภรรยา จึงแสร้งพูดว่าผู้ใดจะมาเข้าอยู่ด้วยเรากต้อง

ตอสนทนไทเห็นผมมออ่อนตามมอเข้มแข็งกว่าเราจะยกขนเป็นใหญ่ตามมอตา
 เราจึงจัดแจงตงเตงตามสมควรแก่มอของตัว เลยวลบกลาวอย่างนเพราะ
 สัวคญว่าของแข็งจะสู้ไม่ได้ อองแข็งก็เข้าใจในอบายจึงตอบว่าเกิดมาเป็น
 ชายชาติทหารก็ฝึกหัดวิชาการเพลงอาวุธไวบ้าง ซึ่งท่านจะใคร่ต่อสู้ ไหรงก
 ผมอนนถุกตองตามธรรมเนียมแล้ว แต่เราจะขอสัญญาไว้กาพลาดพลงเดยห
 แล้วขอวาง โกรธแค้น เลยวลบวากวราชจะทลตองผมอนนจะถือโทษได้หรือ

พูดแล้วจับเอาโล่และกระบองลูกขนร่าเป็นท่า อองแข็งกรวกระบอง
 เขารบได้สบบเพลง เลยวลบเห็นอองแข็งกลางและมอเข้มแข็งจะต่อสู้เอา
 รัยชนะมิได้ จึงเอาทวนโกทสอดซ่อนไว้ในโล่หนุนพุงมาทางหาเดิม อองแข็ง
 ก็ดวงกระบองกันไว้มิได้ถุกตอง เลยวลบจึงเอากระบองเหล็กของวเคษขวาง
 อองแข็งหลบทันหาถกไม้ ครนเลยวลบไซ้อาวุธสนผมมอแล้ว อองแข็งเอา
 กระบองต เลยวลบเบี่ยงตัวหนีหลกกระษะ กระบองพลาดไปถกบาเลยวลบ
 ลมลง ซึ่งชนนายโจรทสอง เตยชนนายโจรทสามจึงวิ่งเข้าไปพยงเลยวลบ
 ลูกขนเมอทหารโจรทสองวงเขาไปน นายควนชาเหนยสาคญว่าจะเขารม
 ทาราย จึงชักกระบองเขาไปย่นคมเขงคอยทอย เลยวลบลกขนโตจงชวน
 ซึ่งชน เตยชนเข้าไปคานบแล้วพูดว่า เญทานทงสองเป็นใหญ่อยู่ในเขา
 องทอชวเถด ขวพเจาทงสามและไพรพลขอเอาท่านเป็นทพง

อองแข็ง นางควนชาเหนยจึงพูดว่าเราสามภรรยาพากันมาหาท่าน
 ปราวณ่าจะขออาศัยอำนาจของท่านบองกนภยอนตรวยแห่งเจ้าแผ่นดินของ
 ซึ่งเราคิดจะหมายมาซึ่งเอาททางและทรพยสมบัติของท่านนหนตามได้ และ
 ท่านจะยกเราขนเป็นใหญ่บงคบบัญชาการทงปวงนนเหมือนกับเรามาซึ่งซึ่ง
 คนทงปวงจะพากันตฉนินทาต่างๆได้ เลยวลบวาชจะยกท่านเป็นใหญ่นน

ข้าพเจ้าทั้งสามพร้อมใจผู้ใดจะหาจมาครหาตเตยนท่านใดก็ตามไม่เป็นที่ใหญ่
แล้ว ข้าพเจ้าทั้งสามคนก็ไม่คิดอ่านจะชองสมรวบรวมไพร่พลทั้งปวงไว้ จะ
เที่ยวไปทำมาหากินอยู่ตามเดิม ชองเซ่งเห็นเลี้ยวลับซ่อนนและยอมสมัคร
โดยสัจจริงรับจะชวยวากลาถารงานทั้งปวง เลี้ยวลับส่งไหยก โตะเครื่อง
บูชาออกมากระทำสัตย์สาบานให้ชองเซ่งเป็นผู้ใหญ่ทหนง นางต้วนซาเหนย
ทสอง เลี้ยวลับเบนนทสาม ชงชนทส เตยชนทหาแล้วให้คนใช้จัดโต๊ะและ
สุรามาทงเขานงเกากกน โตะเบนนลาดบตามผู้ใหญ่-ผู้น้อย ครนกันโต๊ะแล้ว
ชองเซ่งจึงถามเลี้ยวลับว่าไพร่พลมมากน้อยเท่าใด เลี้ยวลับส่งนายหมวด
ให้ทาบญชเงนทของเครื่องศสตราวุธมายน ชองเซ่งตรวจดูได้จำนวนไพร่พล
หมนทกพัน เลี้ยวลับจึงพานายทหารและไพร่พลมากำนับสาบานตาม-
ธรรมเนียม

อยู่มาเวลาดวันหนงชองเซ่งและนายทหารประชุมพร้อมกันจึงปรกษา
เลี้ยวลับว่าทหารเอกและทหารของเวนนอยตวันกจากคจะตงเกดยกดอมเพม
เต็มชนอกเมอชาศกศตรมมาจะไต่บรองบองกันเขตแดนไว้ ถึงเวาจะคดการ
ใหญ่กคงสมคความปรกษา เลี้ยวลับตอบว่าพคคจะเกดยกดอมไพร่พลเพมเต็ม
ชนอกนนชอบแล้ว ชองเซ่งจึงให้ทาองแดงเขียนอักษรลงนในองมีความว่า “ผู้
ใดขคสนไมมทจะทำมาหากิน และเบนนคนโทชมศคหลบพนเจานาย
มากค หรือผู้มอานาจกคขบมเหงให้ไต่ความเคอครอนลวชเหตุคางๆ
ตามาดงคาลเขาองทอชัวแล้ว จงเขามาอยควยเราศร้อว่า ‘อองเซ่ง
เกด จะเลียงคใหม่เบยทวคเงนเคอนตามสมควรแกกณวษาของคณน
เขียนแล้วให้ชกของชนบนเสาคายทงสมม จตนายทหารหมสตบญญาไป-
เกดยกดอมราชญรทกแขวงทกตามล ราชญรทกวครบครวเขาเกดยกดอม

เป็นอันมาก อองเซงก็ให้รางวัลและจัดเรือสองคนไร่นาให้ท่ามาหากินเป็นปกติ แต่ราษฎรไปเขาเกลยกดลอมอยู่ในอองเซงประมาณสองหมื่นครอบครัวอพยพสมบัติเสบียงอาหารกมกงบรบูรณ์ทุกสิ่ง อองเซงก็ผลิตทหารให้ชำนาญในระบอบรบแล้วให้ซ่อมแปลงค่ายประตอรรบวางซวางหนามตามท่านองคก กตตคพทกเลองลือไปในหัวเมืองทงปวง

ฝ่ายหลกเกยตชนแดนไตแจงวอองเซงไปตังกกเป็นใหญ่อยู่ ณ เขาตงทอชวกมความยินดี จึงรบไปทาเกงตวน เกงเจยทชานแจงความเวียงอองเซงไทพงทกประการ เกงตวน เกงเจยไตแจงมความยินดีจึงถามหลกเกยตว่าท่านชนแดนจะไปอยู่ด้วยอองเซงหรือ หลกเกยตบอกวาลักษณะของอองเซงเป็นคนมีวาสนาดีบไปภายหน้าจะได้เป็น 'ออง' เราคิดจะไปอยู่ด้วยจะได้ช่วยคิดฮานการทงปวงให้สำเร็จ เราจึงมาชวนเจ้าทงสอง อองเซงคงตงแตงอุปถัมภ์ให้ไคความสุข เกงตวน เกงเจยตอบวาช่าพเจ้ากับอองเซงได้สัญญากันไคไคามทุกซซซประการ ไคไมทงกัน บัดนอองเซงตงตงเป็นใหญ่ไคสมความปรารภณาแล้ว ช่าพเจ้าจะไปดกิริยาอาการให้เห็นประจักษ์ ถาอองเซงเป็นคนมกตญูตอมตรกจะชักชวนให้เราเลียงดอปลมกตามควาสัญญา แมนเพกเฉยเสยถจะกลบมาหากินตามเดิม

พตกันแล้วหลกเกยตกพาเกงตวน เกงเจยมายงเขาอองทอชวแจงความแก่ไพรพลรภษาคายวา เราขอหลกเกยต เกงตวน เกงเจยพากนมาทท ทหารก็ไปแจงความไททราบ อองเซงจึงออกตอรรบคานบตามธรรมเนยมเชญเขาไปในค้ายจตทไทนงตามสมควร อองเซงจึงวาทานทงสามพากนมาททาช่าพเจ้ามความยินดีนกก ท่านไคมคณแก่ช่าพเจ้าไคนทาดมไมทมานมธระสงได้หรือ หลกเกยต เกงตวน เกงเจยตอบวาช่าพเจ้าทราบวาทานตงตงไค จึงพา

กันมาเยี่ยมด้วยความยินดี อองเซ่งตอบว่าข้าพเจ้าคิดจะจัดคนไปรับท่าน—
 ทั้งสามก็ยังไม่เวลาว่าง เมื่อญาติใจให้ท่านมาทานนเชญอยู่ด้วยกันเถิด ถ้า
 ทศรสขประการ ไต่จะได้ปรึกษากัน คนทั้งสามตอบว่าข้าพเจ้าพากันมาทา
 ทานกัทหมายจะอยู่ด้วยช่วยท่านบ้างกว่าการจะสำเร็จ อองเซ่งได้แจ้งมความ
 ยินดีจึงให้จัดโต๊ะสุรามาเลี้ยง ทั้งสองข้างต่างให้สหายตามานกันแล้วอองเซ่ง
 จึงตั้งเกงตวนเป็นนายทหารทหก เกงเจยทเจต หลกเกยตทแปดและเป็นท
 ปรึกษาดวย ครนกันโต๊ะเสพสุราเสร็จแล้ว อองเซ่งจึงถามหลกเกยตว่า—
 อกรรมดาญ ทจะตั้งตัวเป็นใหญ่न्छควรประพฤติกการ อย่างไรจึงจะให้คนทั้งปวง
 นบถและมีความรักใคร่กลัวเกรง หลกเกยตว่า ช่งฝูจะเป็นใหญ่न्छหงละ
 เวนเสชช่งความโลกโกรธกลัวและหลง ไหมหน้าใจเที่ยงตรงอย่ากลับ
 กลอก หลกจาแนนนองตั้งจาร์กไว้ในแผ่นดินลา รักใคร่ทหารให้เหมือน
 กบรกดว มิได้ประพฤตชวทหนกปราชญุตเคยน ถาหมนประกอบการ
 สัจรดแลวทรพอส่มนคและสศบรวารกจะเจอรูยงบนเอง อองเซ่งได้ฟัง
 ก็มีความยินดีคานบแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าจะทำตามถอยคำท่านทุกประการ
 อองเซ่งจึงส่งเซยงกงให้แต่งคำประกาศแก่นายทหารและไพร่พลทั้งปวงสามข้อ
 ข้อหนึ่งว่าถ้าพบปะผู้คนเดินทางไปในเขตแดนห้ามมิให้ฆ่าฟันเบน—
 อนุชาติ ข้อสองนห้ามมิให้คุมพรรคพวกเข้าไปในบ้านเมืองกระทำ
 ช่มชนช่มเหงบตรสาวและภรรยาราษฎร ข้อสามนห้ามมิให้คุม—
 พวคเพื่อนไปทงไฟปล้นสะดมตชงเอาทรัพย์สินสงของ ๆ ราษฎรมา
 เป็นประโยชน์ของตัวเป็นอนุชาติ ถ้าผู้ใดมีพงชนกระทำการเหมือน
 หนหลังจะคัดศรษะเสียบประจานไว้ เขียนแล้วให้เอาคำประกาศไปยึด
 ไว้หน้าค่าย นายทหารและไพร่พลทั้งปวงแจ้งความตามประกาศกมิได้—

ประพดการเหมือนแตกอน ราษฎรทงปวงไปมาค้าขายในแดนองทอชวเป็น
 ปกติ แต่องเซงตงเกิดยกดอมไฟรพดและชอมทตเพลงฮาวออยบเศษ ได้
 นายทหารทมมอรอยยสบคน ทหารยสบทมน ผู้รักษาเมืองฮวยไซและ
 ทหวเมืองทชนสบเจตเมืองพากนครนครามเกรงมมอและอำนาจไม่อาชยก
 กองทัพไปปราบปรามได้

อยู่มาวันหนงองเซงจิงให้ประชมนายทหารทงปวงพรอมกันแล้ว
 ปรัชษาว่าในตำบลเซางทอชวเขตแดนน้อยนิก เรอกสวนไร่นาไม่พอที่จะ
 ทำมาหากิน เราคิดจะยกกองทัพตหวเมืองรายทางเข้าไปถึงเมืองฮวยไซถ้า
 สำเร็จความปรารภณาเราจึงเอาเมืองฮวยไซเป็นทมนขยายอาณาเขตแดนออก
 ไปให้กว้างขวางจะได้ทำมาหากินเป็นสุขสบายถนหน้าทานทงหลายจะเห็น
 ประการใด เลี้ยวฉลบตอบว่าท่านคิดอ่านจะมทอาศัยได้ความสขนชอบแล้ว
 ชาวเจาทงปวงขออาสาทำการศึกกกว่าจะสำเร็จ องเซงได้ฟังมีความยินดี
 จึงเตรียมกองทัพตามตารบพชยสงครามเสร็จถึงวันฤกษ์ดียกออกจากเซา
 องทอชว ตหวเมืองรายทางเข้าไปจนถึงเมืองฮวยไซตั้งลอมอยสามเดือนจึงต
 เมืองฮวยไซแตก เจ้าเมืองกรมการเมืองฮวยไซพากันหนีไปได้บ้าง โจรฆ่าฟัน
 ลมตายเป็นอันมาก องเซงยกยกไฟรพดเข้าเมืองฮวยไซได้ให้ทหารนำธง
 ราษฎรชายหญิงทแตกหนีไปนนไทเขามาอยู่ตามภมฉานาบ้านเมืองกเรยบรอย
 เลี้ยวฉลบจึงประชมนนายทหารปรึกษากันว่า องเซงมอำนาจวาสนาสมควรจะ
 เป็นใหญ่ในประเทศทิศตะวันตกควรเราจะยกองเซงชนเป็นชนอง ยก
 นางตวนชาเหนยเป็นเนยเนย เปลี่ยนนามเมืองฮวยไซว่าเมืองเซงกถ ปรัชษา
 กันแล้วจึงแต่งการทงปวงพรอมครงถึงวันฤกษ์ดีพากันเข้าไปเชิญองเซง

นางตวันชาเทษยนางเมืองรบนามตามธรรมเนียม ตั้งขึ้นนางครบตำแหน่ง
 บรรดาศักดิ์เมืองประเทศราช แล้วจตุรนายทหารทนมมือและวิชาความรู้—
 เขมแขงไปรักษาหัวเมืองซึ่งตได้สบตำบลกับด้านทางและเมืองทงปวงในแขวง
 ฮ่วยไซ ไวมั่นคงด้วยหมายว่ากองทัพเมืองตงเกียยกมาจะได้สู้รบป้องกัน
 อาณาเขตไว้ไม่ให้ล่วงแดนเข้ามาได้ ฮองเซ็งกตงอยู่ในสัตยสัตยจริตบังคับการ
 งานโดยยุติธรรม ราษฎรแขวงเมืองฮ่วยไซมีความสุข หัวเมืองทเขตแดน
 ตตต่อกับเมืองฮ่วยไซนั้นกลัวอำนาจ ฮองเซ็งมิได้คิดอ่านยกกองทัพไปรบจึง
 มีหนังสือบอกเข้าไปในเมืองตงเกีย

ฝ่ายกอกิว ชาวเกีย ท้องกวนปรึกษากันแล้ว ครั้นเวลารุ่งเช้าก็เข้า
 เฝ้า พอพระเจ้าของฮุยจงฮองเตเสด็จออกจากราชการตรัสปรึกษาขุนนาง—
 ทงปวงว่า ของกยกกองทัพไปปราบปรามหัวเมืองทศเหนือได้ชัยชนะม
 ความชอบในแผ่นดินมาก เราจะตั้งให้ชองกเป็นขุนนางตำแหน่งไหนดีจ
 จะสมแก่ความชอบ ชาวเกียกราบทูลว่าพระองค์จะพระราชทานบำเหน็จแก่
 ชองกนนครแล้ว แต่การซึ่งจะตั้งแต่งใหม่ยศศักดิ์ใหญ่ขึ้นขอให้ตั้งไว้ก่อน
 ด้วยหัวเมืองทศโตมีหนังสือบอกเข้ามาว่า ฮองเซ็งคนโทษที่เนรเทศไปอยู่—
 เมืองลจวนหนนหนีไปซ่อนสมไพร่พลตงกองโจรอยู่เขาองทอชว บदनเขาตเมือง
 ฮ่วยไซและหัวเมืองชนไตทงสน ฮองเซ็งตจวเบนฮองอยู่เมืองฮ่วยไซคิดอ่าน
 เกดยกดลอมหัวเมืองจะให้ฮอนนอมอยู่ในอำนาจ แล้วก็จะเข้ามารบเอาเมือง
 หลวงขอให้ชองกยกกองทัพออกไปปราบปรามฮองเซ็งเสียให้สิ้นเดชนหนนาม
 ในแผ่นดิน ถ้าเสด็จราชการกลับมาจึงคอยเดชนยศศักดิ์ชองกชนตาม—
 พระราชดำริ

พระเจ้าชองฮยจงฮ่องเต้ได้พงเห็นชอบด้วย จึงทรงพระอักษรให้
 ขุนนางไปพระราชทานชองกงมีความว่า “ให้ชองกงยกกองทัพไป
 ปราบปรามอองเซ่ง ณ เมืองฮ่วยไซให้สำเร็จได้ อนึ่งกองกำลัง
 เสบียงอาหารนั้นให้เกณฑ์พลวาระการห่มมองรายทาง” ขุนนางคำนับ
 รับพระอักษรแล้วรีบมายังกงกวน เชิญทงตอรับส่งส่งให้ชองกงถวายบังคม
 รับมาอ่านแจ้งความแล้วจึงถาม โงวหยงว่าหนทางเมืองฮ่วยไซนั้นทำทาง
 คับขันเป็นประการใดบ้าง โงวหยงตอบว่าในแขวงจังหวัดเหล่านตงใต้ตาม
 พวเสงตอวยเป็นชาวเมืองฮ่วยไซ ชองกงจึงหาตอพวเสงมาถาม พวเสงจึง
 ทำแผนที่วางระยะทางบกและเรือขแรงให้ทราบ ชองกงเพราะหัดแผนที่
 เขาใจจะแจ้งจึงจัดทหารให้โลวจุนทงเป็นแม่ทัพหน้า เคียวเตาเซ่งเป็นกนชอ
 ทปรัักษาคมทหารเอกยศบด ทหารโท-ตรีสามสิบห้าและพลสิบเจ็ดหมื่น
 ชองกงเป็นแม่ทัพใหญ่ โงวหยงเป็นทปรัักษาคมทหารเอกยศบแปดนาย-
 ทหารโทสามสิบสอง พลสิบหมื่น ไทกิมไตเกียน เซียวเหยียง งักหว จูบ
 จุกย ชวเคง ชวฮัก ลุหน ลุดบ เจียวเทงกย เจยะยง เซ่งเตงลก เตยเจียวทอ
 คมทหารห้าหมื่นเบนกของหลงและทพเรอนนโหลจุน อวนเซียววย อวนเซียวเหงา
 อวนเซียวชด เตยตย เตยหวย ทองฮอย ทองเมง คมทหารเรือเจ็ดหมื่นครนถง
 จวนฤชตกยยกกองทัพออกจากเมืองตงเกย เดินทัพไปทางเซียงเฮียงเฮยะ
 ลวงเข้าในแดนเมืองฮ่วยไซถึงเนินปวยอ ปอจิงไททหารตั้งค่ายพักอยู่ชายเนิน
 ฝ่ายลเตง เต่าเมียนผู้รักษาด่านล่อเหนยกวนแจ้งว่าชองกงยกกองทัพ
 ลวงแดนเขามาตั้งค่ายพักอยู่ชายเนินปวยอ ปอ ลเตงจึงปรึกษาเต่าเมียนว่า
 ชองกงยกกองทัพลวงแดนเขามาตั้งค่าย เราจะคุมไพร่พลไปกำจัดเสียท่าน
 จะเห็นประการใด เต่าเมียนตอบว่าชองกงยกทหารมาเป็นกระบวนทัพใหญ่

หลายหมวดหลายกอง ไพร่พลเรือนยกอาสาจะสู้เขาได้หรือจำจะมี
 หนังสือบอกแจ้งความไปถึงชั้นฮ่องชอกกองทัพมาช่วยรักษาด่านไว้อย่าให้
 ของกึ่งยกดวงด่านเข้ามาได้ ประการหนึ่งเราเห็นว่าพวกกองทัพเมืองตงเกีย
 ยกมาครั้งนี้จะมีเสบียงอาหารก็ไม่มากนัก ถ้าเราตั้งมั่นรบไว้แข็งแรงแล้ว
 เเสบียงก็จะเปลืองสิ้นไปทุกวัน จะตั้งรบกับเราในสามเดือนเมื่อสิ้น
 เเสบียงแล้วก็จะลาถอยกลับไป ดุเส็งตอบว่าท่านคิดการศึกหน่วงช้าเช่นนี้
 ถูกต้องตามธรรมเนียม วัสดุฝ่ายข้าศึกหาได้เข้าศึกแล้วเปรียบเหมือน
 เสือโกลนโค ย่อมคิดมุ่งหมายทำลายชีวิตมาเป็นอาหาร ประการหนึ่ง
 เรายังไม่รูกำลังฝีมือข้าศึกจะมียกเข้าไปชอกกองทัพนั้นจะเอาความข้อใดว่า
 ไปในหนังสือเล่าชั้นฮ่องชอกจะตเตือนว่าเป็นคนฉลาดและเกียจคร้าน ถ้าท่าน
 ไม่สมัครจะไปอยู่รักษาด่านเราจะคุมไพร่พลออกไปรบกับของกึ่งศึกครั้งหนึ่ง

พูดแล้วก็จัดกระบวนทัพยกออกจากด่านข้ามเนินไปทำรบถึงหน้าค่าย
 ชงฮานจง ให้ออเถยขับมาเข้ารบกับดุเส็งได้ประมาณสิบเพลง ดุเส็งท่านกำลัง
 มดีกขับมาพาทหารหนุนไปบนเนิน ออเถยขับมาได้ตาม ดุเส็งเห็นจะทน
 ไม่พนักขับมาหนักกลับเขาคอสู ชงฮานเห็นดังนั้นจึงขับทหารหนุนไป
 ออเถยเอาง้าวพนักกดเส็งคอขาดตกจากมา เมื่อออเถยขับมาได้ตามดุเส็ง
 ไปบนเนิน เล่าเมียนชนดออยู่บนหอบนเนินจึงลงจากหอบนเนินมาพาไพร่พลเปิด
 ประตูด่านออกไปหวังจะช่วยหาหนีไม่ เห็นทหารของกึ่งฆ่าเส็งตาย จึงขับมา
 พาไพร่พลจะกลับเข้าในด่าน ชงฮานจึงขับทหารเข้ารบสกัดไว้ เล่าเมียน
 จะหนีเข้าในด่านหาได้ไม่กขับมาพาไพร่พลหนีเลยไปเมืองเจยกเคเสีย ชงฮาน
 ออเถยกพาทหารเข้าพักอยู่ในด่านจึงให้ทหารม้าไซมาแจ้งความแก่แม่ทัพใหญ่
 ของกึ่งได้แจ้งมความยินดียกทหารออกจากค่ายเขาคอสูอยู่ในด่าน

ฝ่ายเลาเมียนหันมาถงเมืองเจยะคเตย เขาไปแจ้งความแก่เจยเอง กิวเอียน องชวงนนายทหารทงสามชงอัยรักษาเมือง นายทหารทงสามได้แจ้งจงยกไพร่พลออกมาตงคายนหน้าเมือง

ฝ่ายชองกงหยุดพักทหารอยู่ในคานล่อเหนยกวณสามวัน จึงส่งโลวจนทงไท่เตนทพหนา แลวชองกงยกตามไป ครนมาถงเมืองเจยะคเตย เห็นพวกโจรออกมาตงคายนหน้าเมือง โลวจนทงหยุดกองทัพลงไว้ให้ทหารตงคายนประทททางคณประมาณสบบล แลวให้มาไซตอหน่งสอไปนั้ดรบ องชวงน กิวเอียง เจยเองจึงสลกหน่งสอตอบมาว่า "ชงแม่ทัพแผ่นดินชองมหน่งสอมานครบนนพวกเรามความยन्छเป็นอนมาก เวลาพรุงนองเตรียมทหารยกมาทสนามรบเถิด" เขยนแลวส่งให้ทหารมาใช้คานรบหน่งสอกลับมาแจ้งความแก่โลวจนทงไท่ทรวบ

ครนเวลารุงเขาองชวงน กิวเอียง เจยเอง เลาเมียนจึงจัดไพร่พลเป็นชบวนยกออกจากคายนมาตงอยทสนามรบจุดประทคชนเป็นสาคัญ ชองกงและโลวจนทงกชนมาพาทหารออกไปตงกระบวนคอยทวงทอญ องชวงนก็ขบมามารองว่าให้แม่ทัพจัดทหารทมมอมมารบกันเถิด ชองกงจึงส่งให้ชงฮานเขารบกับองชวงนได้สามสบบเพลง องชวงนฮอนกาลงส ไม่ได้ขบมาทชงฮานขบมาได้ตาม เจยเองขบมาถลนเขาสกด ชงฮานกขบมาเขารบกับเจยเองประมาณยสบบเพลงยงมได้แพชนะกัน

ขณะนเลาเมียนเห็นเจยเองยงชาวทหารชองกงมได้นกดใจจึงขบมาตรงเขามาจะรบรบ ยมกวงขบมาตรงสกดมให้เลาเมียนเขาช่วยเจยเองได้ แต่เลาเมียนกขบยมกวงรบกันได้สบบเพลง ยมกวงเสยท เลาเมียนเขาทวนแทงถกของหุยมกวงตกมาตาย ชงฮานเห็นยมกวงเสยทมความโกรธ จึงขบมา

รุกไล่เจียงเซ็งกระชนเข้ามา พอเจียงเซ็งพลงท่า ซึ่งอานยกวางพนกกลางตัว
 ตอชาติสองท่อนตกมาตาย ซึ่งกึ่ง โฉวจนหงกพาทหารรุกไล่เข้าพันไพรพล
 เมืองเจียงเคเตยล้มตายเป็นอันมาก ซึ่งชวน กิวเอียง เลาเมียนเห็นจะตอสู
 มได้จึงพาไพร่พลหนีเข้าเมือง - ให้ทหารมัดประตกรักษาหน้าทเชิงเทิน ไว้เป็น
 สามารถ ซึ่งกึ่ง โฉวจนหงกยกทหารเขวตงค้ายล้อมเมืองไว้ทางสถานต่าง
 ทหารเข้าขับปล้นหลายครั้ง - ไพร่พลในเมืองซึ่งรักษาหน้าทตอรบเข้มแข็ง
 ทหารของกึ่งเข้าเมืองหาได้ไม่

ซึ่งกึ่งจึงขมนมนายทหารปรึกษาว่า ซึ่งชวน กิวเอียงแต่งการ
 บองกนรักษาเมืองแข็งแรงนักเราตหลายครั้งเข้าเมืองไม่ได้ทางบวงจะเห็น
 อบายประการใด จึงจะตีเมืองเจียงเคเตยแตก กงซนสินตอบว่าข้าพเจ้า -
 พิศวาระหัดกำแพงเมืองด้านตะวันออกทกองทัพโฉวจนหงตงล้อมอยู่นนตากว่า
 ทกด้าน ท่านจงส่งโฉวจนหงให้เตรียมการไว้พร้อมเวลากลางคณตกสองยาม
 ข้าพเจ้าจะอานมนตเรียกลมและเมฆไหมดทงอากาศ จึงให้ทหารในกองทัพ
 โฉวจนหงเอาบันไดพาดขึ้นกำแพงขึ้นไป แล้วเอาเพลิงเผาทอรบและบ้อมชน
 ไพร่พลรักษาหน้าทไม้ทนรตวทพากันแตกตนไปดับเพลิง เราจึงให้ทหารบัน
 กำแพงขึ้นไปทงสถานกสามารถตทกเอาเมืองได้ ซึ่งกึ่งได้ฟังเห็นชอบให้ -
 กงซนสินไปบอกโฉวจนหงตามอบาย และประกาศแก่ทหารตตงล้อมให้รทว
 กนว่าเวลาสองยามอนนจงเตรียมบันไดทกไว้ถ้าเห็นแสงเพลิงสว่างข้างด้าน
 ตะวันออกแล้วจงพากันเอาบันไดพาดขึ้นกำแพงเมืองขึ้นไปให้จงได้ นายทัพ
 นายกองทงบวงทรวบความตามประกาศแล้วพากันเตรียมไว้พร้อม ครน
 เวลากลางคณตกสองยาม กงซนสินจึงชกระบชนแล้วอานมนตตามอบท
 บันดาลให้ลมพายุใหญ่ทวนมาตตททงต เมฆตงมดมวไปทงอากาศ ทหาร

ในกองทัพโลวจนหงเหาบั้นได้พาดบินกำแพงขึ้นไปประมาณร้อยเศษ ไพรพล
 รักษาหนาทกมได้เห็นด้วยเป็นเวลามืด ทหารของกงกเอาเชอเพลิงจุดหอบ
 โรงเรียนราษฎรชนหลายแห่ง ลมพายุพัดหนักชนเพลิงไหม้บ้านเรือนราษฎร
 ต่อบนเป็นอันมาก ไพรพลบนหนาทกพากันไปช่วยดับเพลิง ทหารของกง
 ทดงลอมเห็นแสงสว่างข้างด้านตะวันออกตามสัญญาจึงเหาบั้นได้พาดบิน -
 กำแพงเมืองขึ้นไปได้พร้อมกันได้ไล่ฟันผู้คนเป็นอันอดหมาง องชวจน กิวเอียง
 เลาเมียนเห็นเพลิงไหม้ข้างทิศตะวันออกจึงขึ้นมาจะมาช่วยดับเพลิงพอพบ
 โลวจนหงคมทหารรกได้เข้ามาองชวจนตกใจไม่อาจต่อสู้ขยับมาหนีไป -
 ตะวันตก แดกกิวเอียง เลาเมียนหนาทกไม่พอปกซ่อนจน ยมมยขบมาเรียง
 เข้ามาใกล้ เลาเมียนกราทวนเขารบกับปกชน กิวเอียงขบมาเขารบกับ -
 ชวนยมมย นายทหารทั้งสองรบกันได้ประมาณสิบเพลิง ปกชนเอาทวนแทงถูก
 รกแรวเลาเมียนตกมาตาย ชวนยมมยเอาทวนตักกิวเอียนตกมาให้ทหารจับ
 อดไว้ได้

ฝ่ายองชวจนขบมาหนีมาทางด้านตะวันตก พอองชบมาราทวน
 สกตหน้าไว้ องชวจนเห็นการจวนตวจงเอาเกาทัณฑ์ยิงไปถูกระหว่างคว -
 อดองตกมาตาย งกชวจนตงเห็นเพื่อนเป็นอันตรายจึงขบมารกได้เขารบกับ -
 มงชวจนได้สิบเพลิง องชวจนตามทานกาลงมได้ชกมาหนี งกชวจนตองขบมา
 ตามหนีเอาวางพนองชวจนตกมาตายอยกบท ไพรพลทั้งปวงที่เหลือตายกมได้
 คิดจะต่อสู้พากันเข้าไปค้ำบิโลวจนหงหงสน โลวจนหงจงส่งกงชนต้นตบ
 เพลิง กงชนต้นอานมตบหน้าต่างให้ฝนตกเพลิงไหม้เรือนราษฎรหนักตบตม
 ครนเวลารุ่งสว่างของกงจงพาทหารเข้าเมืองสงเขยวเหยยงเขยวหนงสอ -
 ประกาศราษฎรให้รู้ทกนดา "เมืองฮ่วยไซเป็นเมืองเอก มเมืองชนตง
 สิบเจ็ดเมือง ราชอาณาจักรของพระเจ้าแผ่นดินชอง บัดนี้องชอง

นายโจรเขาวังท้อชั่วเป็นกบฏยกกองทัพมาตเอาเมืองฮ้วยไซได้ตั้ง-
 ตัวเป็นฮ่องจิงโปรดให้เราฝมอำนาจเป็นแม่ทัพคุมทหารมากำจัด
 อองเซ่งคเอาราชอาณาเขตคนมาชนแก่เมืองตามเดิม บดินเรตเมือง
 เจยคเสียได้แล้วอาณาประชาราษฎรเหล่านักคงเบนเข้าขอบขันธเสมา
 ในพระเจ้าแผ่นดินฮ่องห้ามอย่าให้ราษฎรพาครอบครัวอพยพไปเข้า
 พวกกบฏเป็นอันตรายให้ตั้งท่ามาหากินอยู่ตามภูมิลำเนาเป็นปกติ ถ้า
 ผู้ใดมีกระทำตามคำประกาศและพากันหนีไปเข้าก๊กกบฏจับได้จะเอา
 เพลิงคลอกเสียทั้งครอบครัว” เขียนแล้วให้ไปปิดในหนทางราษฎรได้ทราบ
 ความตามคำประกาศก็ไม่อาจพากันหลบหนีไป ซองกงจึงให้เตยเจียวท้อยู่
 รักษาเมืองเจยเคเสียแล้วจัดกองทัพเป็นกระบวนให้โลวจนทงยกดวงหน้าไป
 ทัพใหญ่และทัพหนุนจึงยกตามไปเป็นอันดับ ครั้นมาถึงด่านงนสนป้อแขวง
 เมืองเนยจวทหยุดทหารตั้งค่ายอยู่ห่างด่านประมาณห้า

ฝ่ายผู้รักษาด่านแจ้งความว่า ซองกงตเมืองเจยเคเสียได้แล้วยก
 กองทัพเขาดงค่ายประชิดอยู่หน้าด่านจึงปรึกษานายทหารทงว่าพวกซองกง
 ยกกองทัพมาตรงนมทวารกวาดับหมัน เรามิไพร่พลแต่เจ็ดแปดพันจะตั้งมั่น
 วยสู้ไม่ได้ คิดจะพาครอบครัวหนีไปเมืองเนยจวททางทงปวงจะเห็นประการใด
 นายทหารตอบว่าท่านคนชอบแล้ว ผู้รักษาด่านจึงให้ต่อนครอบครัวเปิดประตู
 หลงด่านหนีไปเมืองเนยจวแจ้งความแก่เซียงกวนทงผู้รักษามืองให้ทราบ
 ทหารสอดแนมก็ไปแจ้งแก่ซองกงว่า พวกด่านพากันอพยพหนีไปสิ้นแล้ว
 ซองกงจึงยกกองทัพเขาดงมั่นอยู่ในด่าน

ฝ่ายเซียงกวนทงผู้รักษาราชการเมืองเนยจวปรึกษานายทหารทงปวงว่า
 ซองกงยกกองทัพมาตั้งอยู่ด่านงนสนป้อ ถ้าเราตั้งใจของกงจะยกกองทัพ

เขามาตั้งประทัดล้อมเมือง การศึกจะตตพนักนยตยาวเราคัดจะคมไพร่พลไปตี
 เสียให้แตก ท่านทงปวงจะเห็นประการใด โง้วเฮียมว่าชาวพเจาตรกตรง
 เห็นว่าไพร่พลเสบียงอาหารในเมืองเรากมคงบริบูรณ์ ควรจะตั้งมนรบชาติก
 อยกับเมืองตงชองกงจะยกเขามาตงตอมกไม่วตก เวรรักษาเมืองไว้ได้สัก
 เดือนหนึ่งเสบียงอาหาร ในกองทัพชองกงจะสิ้นไปทุกวันคงลาถอยกลับไป
 ภาเหเนาทหารชองกงยงมกาดงแขงแรงจิงมหนงตอมอกชอกกองทัพชอง
 มาช่วยตีกระหนาบเป็นตองกำลังเหนจะ ไตชยชนะ โดยง่ายชงท่านจะยก
 กองทัพไปรบตงตานนเหนจะไตความลำบากถ้าเสียทวงทเป็นประการใดจะ
 ทาทมนทอาศยยาก เขยงกวนหงตอบวาดานเหลอเหนยกวนและเมืองเจยะตุ
 เสียเสบียงอาหารกมคงบริบูรณ์ ชองกงตแตกไตเสบียงไว้เป็นกำลังพอจะ
 เลยงตทหารไตชงจะรอกคอกกองทัพชองกงให้ขาดเสบียงนนาการจะยดยาว
 ประการหนงเรากเป็นชายชาติทหาร มคอนเหล็กหนกแปดสิบชงเป็นอาวุธจะ
 มารอคอยให้ชาศกชดเสบียงจิงจะออกไปนนไมตองการตงจะไตชยชนะกไมม
 เกยวตยศ เป็รยบเหมอนตอัสกบคนไชชงอดอาหาร การทจะคลัสให้
 รตมอและกาลงนตองรบกับคนทพวงหมกาวลงจิงจะไตเห็นสมอวาค
 หรือชว การชงท่านคนนเหมอนคนรุมกเอาเป็รยบปราศจากค
 สรรเสริญ โง้วเฮียมมไตตอมประการใด เขยงกวนหงจิงจคให้หลตง เตยชว
 คมไพร่พลนายละสามพันเป็นบกชาย-ชวา เขยงกวนหงคมไพร่พลหมน
 เป็นทัพใหญ่ ให้โง้วเฮียมอยู่รักษาเมือง เขยงกวนหงยกทัพมาทางเมือง
 ประมาณยสบลแลเห็นกองทัพ โลจวนหงและชองกงมาเป็นลาดบพอกกองทัพ
 ประทะกันกลางทาง โลจวนหงจิงให้โง้วเตกจันขบมาชนไปหน้าทหาร เตยชว
 กขบมาตรงเขารบ หลตงขบมาเขามาหมายจะชวย หงวนขบมาตรงเขารบ

กบหลดตงเบนสามามรด เชียงกวนหงเห็นทหารของตัวฆ่าทหารของกิงไม่ได้
 กิมความโกรธจึงขบมากอดคอเหล็กตรงมา โลวจุนหงจึงให้กิงโตวเข้ารบ
 กิงโตวขบมาราวเขาตอดู เชียงกวนหงได้ประมาณสิบเพลง กิงโตวทาน
 กาลงมโตชกมารายทางออกมาหมายจะหนี เชียงกวนหงเห็นโตทจึงเอาคอน
 เหล็กตอกศีรษะกิงโตวตกจากม้าตาย โงวเต็กจันเห็นเพื่อนเป็นอันตรว้ายก
 ฝันหน้ามาด เตยชิวโตทจึงเอาทวนแทงถุกอก โงวเต็กจันตกม้าตาย แต่
 จูหวนนนตอดูกบหลดตงได้ประมาณสิบเพลง จูหวนทานกาลงมโตชขบมา
 รบหนีเข้าในกองทัพ โลวจุนหง หลดตงกิงไม่ได้ติดตาม เชียงกวนหงมขยชนะ
 ฆ่าทหารของกิงได้โหมกเต็มใจหมายว่าพวกของกิงพ่ายแพ้— จึงปรึกษานาย
 ทหารทงปวงว่าเวลาจวนเย็นควรจะยกกองทัพกลับเข้าเมืองนอนทหารใหม่
 กาลงตอเวลาพรั่งนจึงยกกองทัพออกมาตเดียวให้แตกจางได้ นายทหารทงปวง
 กเห็นชอบ เชียงกวนหงจึงให้ตมาเลิกทัพกลับเข้าเมือง ตั้งไพร่พลให้รักษา
 หนาทเชิงเทินแลตรวจตราตระเวนเข้มแข็ง

เมื่อกองทัพ เชียงกวนหงกลับเข้าเมืองแล้ว โลวจุนหงจึงให้ทหาร
 มาใช้ไปแจ้งความแก่ชองกิงตามซงเสยทหารและคึดอ่านจะยกเขาล้อมเมือง
 ในเวลากลางคินนให้ทราบทุกประการ ชองกิงได้แจ้งจางส่งทหารให้เตรียม
 ตัวพร้อม ครนเวลาค่า โลวจุนหงและชองกิงยกกองทัพเข้าไปตั้งค่ายห่าง
 เมืองประมาณสิบลพอเวลารุ่งสว่าง โลวจุนหงจึงให้ทงเบียน เชียงชเตง—
 ชูเฮียน ฮอเถย เอยวช เอยวเอชขบมาไปทาบถึงหน้าเมือง ทหารรักษา
 หนากไปแจ้งความแก่ เชียงกวนหงให้ทราบ เชียงกวนหงได้พจางส่งให้—
 เชยวอนหวง เชยวอนหงคุมไพร่พลตามพันยกออกไป

ทงเบียนจึงพูดว่าเรามาคอยอยู่แต่เขาเพิ่งเห็นพวกในเมืองยกออกมา
 เชิญท่านทั้งสองมาลองนมอกันให้ทหารทงบวงดูเล่น เชียวอนหวงมิได้ตอบ
 ประการใดขบมาเขารบกับทงเบียน เชียวอนหวงเห็นตงนบจึงขบมาตรงเข้า
 มา เขยงชั่งเข้ามาแข่งชนไปรบปะทะไว้ได้สิบเพลง เขยงชั่งทำอบายชัก
 มาหน เชียวอนหวงขบมาตามไปจนใกล้ เขยงชั่งเห็นได้ทชกมากลบหนามา
 แลวเอาตามงาวตถูกเชียวอนหวงตคมจับตัวไว้ได้ เชียวอนหวงเห็นพชายเสีย
 ทชกมาออกมากองจะเขาแก่ ทงเบียนขบมาไล่ตามเข้ามาใกล้จึงง้าวฟาดไป
 ถูกมาซาหลังขาด มานนลมลง เชียวอนหวงตกจากหลังมา ทงเบียนโดดลงจับ
 ตัวได้มัดส่งให้ทหารคุมตัวไว้แล้วได้ฆ่าฟันไพร่พลเมืองเนยจวตายประมาณ
 สองพันที่เหลืออยู่นนหนไปสน ทงเบียน เขยงชั่งก็ไปกองสัญญาพาทหาร
 กลับมาค่าย คุมตัวเชียวอนหวง เชียวอนหวงมาให้ชองกงและ โฉวจุนหวง-
 แมทพทงสองมความยินดี

ชองกงถามเชียวอนหวง เชียวอนหวงว่าท่านทงสองเป็นข้าศึก เรา
 จับได้จะคิดอ่านประการใด เชียวอนหวง เชียวอนหวงตอบว่าข้าพเจ้าเป็น-
 ข้าศึก ท่านจับได้จะประหารชีวิตก็จะมหนาทายถ้าท่านมีความเมตตาไม่ฆ่า
 ข้าพเจ้าก็จะยอมอยู่ช่วยราชการสนองคุณกว่าจะหาชีวิตไม่ ชองกงสั่งให้
 ทหารแกลมด เชียวอนหวง เชียวอนหวงคุกเขาคานบแลวกระทำสัตย์สาบานให้
 เชียวอนหวง เชียวอนหวงก็อยู่ในกองทัพ ชองกงจึงสั่งทหารให้ตงคายลอม
 เมืองไวสามค่านกองตระเวนเมืองเนยจวจึงไปแจ้งความแก่เซียงกวนหงตาม
 ชงพวกชองกงยกเขาดงคายลอมและจับเชียวอนหวง เชียวอนหวงไปนั้นให้
 ทราบทุกประการ เซียงกวนหงได้แจ้งมความโกรธหนักว่า ชองกงล่อตวงความ

ทหารมากจึงตกลงยกมาตั้งค่ายล้อมเมืองเราไว้ เราจะคุมไพร่พลยกออกไป
ตีให้แตกในเวลาอันให้งงได้

ใจเวียมพูดว่า ข้าพเจ้าได้หนังสือแจ้งความไปถึงผู้ว่าราชการ
เมืองธนบุรี เมืองเขยวเขยงใหญ่ยกกองทัพมาช่วยตกระหนาบ ท่านจงรอดคอย
กองทัพสองเมืองยกมาถล่มพร้อมแล้วจึงยกออกไปตีเสียให้แตกคราวเดียว -
เขยงกวนหงตอบว่า โดยกำลังบุญญาฝีมือของเราคงกำจัดกองทัพของกง
ให้แตกได้จะไปขอแรงกำลังบุญญาผู้อื่นมาช่วยไม่ต้องการ เขยงกวนหงตั้ง
ให้เตรียมไพร่พลพร้อมแล้วยกกองทัพเปิดประตูเมืองออกมาทในสนามรบ-
ของกงจึงจัดทหารเป็นกระบวนยกออกไปอยู่หน้าค่าย เขยงกวนหงขับมา
ตรงมา ของกงจึงให้เขยวชเขารบไล่ตามสืบเพลง เขยวชฮอนกำลังบองบด
ฮาวอไม่ใคร่ทน เขยวชฮะเหินตงนนจขบมาตรงเขารบรบตฮอดเป็นสามารถ
เขยวช เขยวชฮะตาทานกากลางมได้ชกมาหนักกลับจะหนี เขยงกวนหงเอา
คอนเหล็กตเขยวช เขยวชฮะตกมาตาย โลวจนหงเหินตงนนจไหบนตงหยง
ชยฮะเยะ มเกยงขบมาเขารบรบ เขยงกวนหงตฮอดฮยตามสืบเพลงเหล็กกลาง
จขกมาพาไพร่พลหนักกลับเขามือง ทหารของกงทงสามกไล่ติดตามเข้าไป
ริมเชิงกำแพง ไพร่พลบนหน้าททงกอนคิลาและยิงเกาทณชลงมาเป็นอันมาก
นายทหารของกงไม่ฮารอดเอาไกลจงพากันกลับมาค่าย

ครั้นเวลารุ่งเช้าของกงจึงให้มณมนนายทหารปรึกษาว่าเขยงกวนหง
มกำลังและฝีมือเข้มแข็งเรายกฮอกรบครังไรก็เสียทหารทกครัง ฮนงเมือง
เนยจวมบอมคูประตฮอรบมนคงแข็งแรงนักเราจะรบชงทนาและหกดหาญปล้น
เมือง โดยกำลังก็จะได้ชยชนะแต่เห็นว่าจะเปลืองทหารบ่ด้วยการเวลาคิดหา
ฮบายประการใดจึงจะได้ชนะโดยง่าย

โงวหยงตอบว่า เขียวองหง เขียวอนทวง สองคนพี่น้องจึงมาได้
 นึกโหดตยสาบานไว้ว่าจะสามภักดีโดยสัจจริง ข้าพเจ้าคิดจะปล่อยให้คน
 ทั้งสองกลับเข้าไปเมืองเนยจวเป็น ไส้ศึกเตรียมการไว้คอยรับกองทัพเราเข้า
 เมืองเห็นจะได้โดยสะดวก ชองกงได้ฟังก็เห็นชอบจึงตอบว่า ความคิดท่าน
 เห็นประการใดจึงจัดไปตามสติปัญญาเถิด โงวหยงจึงพาตัวเขียวอนทวง
 มาถามว่าเราจะให้ท่านทั้งสองกลับเข้าไป ในเมืองเนยจวพุดจา ล้อลวง ให้
 เขียวกวนหงหลงในกลอุบายจะได้หรือไม่ เขียวอนทวงตอบว่าท่านใช้สอย
 สิ่งใดข้าพเจ้าจะทำตามให้สมควรความปรารถนาทุกประการ โงวหยงเห็นทหาร
 ทั้งสองรับอาสาตามความยินดีจึงกระชับส่งความตามอุบายและปล่อยคน ชาว
 บ้านนอกเมืองทจับไว้โดนินให้ไปด้วยรอยเศษออกจากค่ายเดินทางอ้อมไปเข้า
 ข้างหลังเมือง ครนทหารสองคนไปแล้ว โงวหยงจึงให้ถอยกองทัพมาตั้งห่าง
 เมืองประมาณสิบลิ โพรพลรักษาหนาทจึงเข้าไปแจ้งความแก่เขียวกวนหง
 ให้ทราบในขณะนั้นโพรพลซึ่งรักษาหนาทตามข้างหลังเมืองมาแจ้งความว่า
 เขียวอนทวง เขียวอนทวงพากันหนีกลับมาร้องเรียก ให้เบ็ดประต้อม
 เขียวกวนหง ได้แจ้งความกมความยินดีจึงส่งผู้รักษาประตูให้เบ็ดรับเข้ามา
 เขียวอนทวง เขียวอนทวงก็พาคนรอยเศษเข้ามาคำนับ เขียวกวนหงถาม
 ทหารทั้งสองว่าพวกชองกงจับตัวไปทำอย่างไรจึงได้พากันหนีกลับมาได้และ
 คนรอยเศษที่ท่านไปพามาแต่ข้างไหน

เขียวอนทวง เขียวอนทวงตอบว่า ทหารชองกงจับข้าพเจ้าไปไว้แล้ว
 ให้คุมตัวข้าพเจ้าไปขุดดินพูนสนามเพลาะถึงท่าเวลา ข้าพเจ้าเห็นได้ทงฆ่า
 ผู้คุมตายพากันหนีมาเกิดขกกลมชกชวณคนชาวไว่นามาด้วยรอยเศษ
 เขียวกวนหงถามว่าท่านไปอยู่ในค่ายชองกงหลายเวลา เห็นว่าเสบียงอาหาร

ในคายนนยงบรรพตหรือขตสนลงบ้างประการใด อนึ่งชองกงไม่คุมกองทัพ
 ออกรบนั้นจะคิดอ่านเป็นอุบายประการใด เขียวอนหง เขียวอนหวงตอบว่า
 ตงเต้ท่านยกกองทัพไปรบซาทหารเสยสคน ชองกงมีความเสียใจเป็นอันมาก
 โลวจุนหงกับชองกงขตเคองกันสนิทได้สมัครสเป็นปกติ เติบยงอาหารก
 ขตสนจ่ายแจกให้ทหารรบประทานวันละมธและได้ข่าวว่าผู้รักษาเมืองชนจิว
 เมืองเฮยเฮยงจะยกกองทัพมาช่วยตกระหนาบจึงถอยกองทัพไปแต่ในเวลา
 คนนซาพเจาตั้งใจคอยทำท่านให้ยกกองทัพออกไปรบก็หาเห็นออกไปไม่พอ
 ซาพเจาหนีไปจึงรบมาแจ้งความให้ทราบ เขียงกวนหงมิได้สงสัยสำคัญว่า
 จริง ด้วยเขียวอนหง เขียวอนหวงเป็นคนเคยใช้ใกล้ขตมาช้านานจึงไม่
 ความรังเกียจตงให้เป็นทนายทหารตามเดิม

ฝ่ายเลาเอ็งผู้อาราธการเมืองเฮยเฮยง ได้ทราบความ หงงสอของ
 โง้วเอียมว่า ชองกงยกกองทัพมาตงล้อมเมืองเนยจิวจึงปรึกษาองตงขต-
 ขุนนางทั้งสองว่าเราจะยกกองทัพไปช่วยตามหนังสือหรือประการใด

องตงขตว่า โง้วเอียมเป็นแต่กรรมการผู้ใหญ่มีใจเจ้าเมืองเหตใด-
 จึงมีหนังสือมาถึงเราโดยล้าพ้ง ไม่นับตรายหอบของเขียงกวนหงมาเป็นสำคัญ
 กวรกไม่แน่อนเราจะยกกองทัพไปก่อนนั้น ไม่ได้จะต้องมีหนังสือบอกแจ้ง-
 ความไปยังเมืองฮั่วยไซให้ทราบ ถ้าชนองตงมาประการใดจึงกระทำตาม
 เลาเอ็งกเห็นชอบจึงแต่งหนังสือบอกชาวศกเสรจแลวมอบให้มาไซถือไป-
 เมืองฮั่วยไซเอาหนังสือตงเจาพนกงานนำชนอนให้ชนองหงมีความว่า -
 “เลาเอ็งขอค้ำบมายังใต้อองให้ทราบ ด้วยโง้วเอียมมีหนังสือแจ้ง
 ความมายังซาพเจาว่าเจ้าแผ่นดินชองให้ชองกงโลวจุนหงเป็นแม่ทัพ
 คุมทหารสามสับหมนยกมาตเมืองเฮยเฮยและเมืองรายทางลวง-

เขามาถึงเมืองเนยจว เชียงกวนหงผู้ว่าราชการเมืองเนยจวยกกองทัพ
 ออกต่อสู้มีชัยชนะหลายครั้งกองทัพของกงหาแตก ไม่กลับยกทหาร
 เขาดังค้ายล้อมเมืองไว้อสามคืน เชียงกวนหงตกอยู่ในที่ล้อมจึงมี
 หนังสือมาขอกองทัพให้ยกไปช่วย ครั้นข้าพเจ้าจะยกไปตามซึ่ง
 ใงัวเอี่ยมขอกองทัพมากกลัวผิดด้วยเห็นว่า ใงัวเอี่ยมเป็นผู้น้อย
 ข้าพเจ้าจึงแจ้งความมาให้ทราบ ถ้าใต้อองเห็นควรประการใด จะได้
 ทำตาม”

ขึ้นอองได้แจ้งหนังสือบอกมีความวิตกกังปรักษาขุนนางทั้งปวงว่า
 เจ้าแผ่นดินของใทของกงยกกองทัพมาตบ้านเมืองเขตแดนของเราท่านทั้งปวง
 จะคิดประการใด อ้วงเคยกเหมงผู้เบนท์ไซของจวว่าข้าพเจ้าเพราะหัดดาว
 ประจําเมืองเนยจวรัศมีเศราหมองมาหลายวันแล้วเห็นว่าชาตําเมืองนั้นจะ
 เสียท่านจงเตรียมกองทัพไปช่วยบ่อกันอย่าให้เป็นอันตราย

ขึ้นอองยังหาทันตอบไม่ เลยสงสัยจวว่าเชียงกวนหงผู้รักษาเมือง
 เนยจวมาถึงและมมอเขมแข็งคงจะคิดฮานตอสูกองทัพของกงเป็นสามารท
 จึงไม่มีหนังสือมาขอกองทัพ ใงัวเอี่ยมทำฮอรับอภมาถึงเลาอเก็ง ให้ยกไป
 ช่วย ข้าพเจ้าคิดจะหนังสือและแต่งฮาหลวงคุมตั้งของไปบําเหน็จรางวัล
 เอาใจเชียงกวนหงตอรบกองทัพของกงไว้ออย่าใทตเขามาได้ถาเห็นว่าเมือง
 เนยจวจะเสียแก่ชาตกกใทกวาดครอบครวอพยพถอยมาตั้งรบอยู่ ณ เมือง
 เขียวเอียงและเมืองชนจว ให้เจ้าเมืองทั้งสองจงช่วยกันแข็งแรงกองทัพ
 ของกงไม่ฮาจหักเขามาใทจะพากันถอยกลับใบเอง เราไม่ต้องยกกองทัพ
 ไปทำศึกใหล่ามากเลย

ชนองไดพังกเห็นชอบจึงมอบการให้เลี้ยวหลบจัตตามควร เลี้ยวหลบ
 จึงส่งเจ้าพนักงานให้แต่งหนังสือตามฉบับและทรัพย์สินของทองเงินมอบให้
 เกงตวน เกงเจียมไปให้เซียงกวนหง ณ เมืองเนยจว ตงแตนนมาชนอง
 กมไดออกวาราชการ ชวนนางตวนซาเทนยเสพสรามวเมารนเรงอยู่แต่ข้างใน
 ให้พวกสาวใช้ขับว่าทำเพลงต่าง ๆ มิได้เอาใจใส่การศึกเลย

ฝ่ายเกงตวน เกงเจียมพากันมาถึงเมืองเนยจวจึงเอาหนังสือและสิ่ง-
 ของมอบให้ เซียงกวนหงคำนับรับสิ่งของและหนังสือมาอ่านแจ้งความแล้ว
 มีความยินดีเป็นอันมาก จึงว่าของกงก๊กกองทัพมาตงลอมไวชาวพเจายกออก
 ไปรบสองครั้งฆ่าทหารเอกของกงตายสคน ของกงกเขตชยาตผมอมไดคุม
 ทหารออกมาต่อรบอีกภายหลังชาวพเจ้าไทเซียวอนหง เซียวอนหวงออกรบ-
 พกของกงจับไปไดกไม่อาจฆ่ากลับปล่อยตัวมาเสียแล้วยกกองทัพไป-
 เกงตวน เกงเจียมได้แจ้งความยินดีจึงบอกวาชนองและขุนนางผู้ใหญ่ชวน
 กันสรรเสริญสติปัญญาและฝีมือของท่านเป็นอันมากวางธนะให้ท่านคิดกำจัด
 กองทัพของกงให้แตกไปจึงได้ เซียงกวนหงวาเชียวท่านทั้งสองอยู่ในเมือง
 ชาวพเจ้าพลางถ้าฉกฉวยประการใดจะได้ช่วยกันคิดฮาน เกงตวน เกงเจียมอยู่
 ด้วยเซียงกวนหงในเมืองเนยจว

ฝ่ายของกง โฉวจุนหงถอยกองทัพมาตงอยู่เจ็ดวัน โฉวหยงจึงบอก
 แก่ของกงวาควรเราจะยกกองทัพเข้าไปปล้นเมืองเนยจวด้วย ครบกำหนด-
 สัญญาทเซียวอนหง เซียวอนหวงนัดไว้ ของกงได้พมความยินดีให้โฉวหยง
 จดกองทัพตามอบาย โฉวหยงจึงส่งโหลมของ กวนเสงคมทหารยกเขาดาน
 ตะวนออก ให้แปะเงก จุตตเตก คุมทหารเขาดชางดานเทนอ ออเถย หวยเฮง
 คุมทหารเขาดดานไต ของกงและโฉวจุนหงยกกองทัพใหญ่เขาดานตะวนตก

กำหนดให้นายทพนายกองคอยฟังประทศสัญญาเป็นสำคัญ นายทหารก็
 คำนับลาแยกแยกไปคอยอยู่ตามส่ง กองตระเวนเมืองเนยจวเห็นดังนั้นจึงเข้า
 ไปแจ้งแก่เชยงกวนหงว่า ชองกิ่งยกมาล้อมเมืองไวทงสถาน เชยงกวนหง
 ได้แจ้งกตทใจจึงถามเชยวอนหง เชยวอนหงว่า ท่านบอกแก่เราว่า ชองกิ่ง
 ไลวจนหง ถอยกองทัพไปแล้ว ไม่คิดอ่านเข้ามาตีเมือง เพราะ ขัดสนเสบียง—
 อาหาร บัดนี้ชองกิ่ง ไลวจนหงกลับยกกองทัพล้อมเมืองเราอีกนั่นไปได้
 เเสบียงอาหารที่ไหนมา

เชยวอนหง เชยวอนหงพดแก่ว่า ข้าพเจาคะเนเหตุการณเห็นกอง
 ไล่เลย จะคุมเสบียงมาส่งทน จึงโดยยกกองทัพกลับเข้ามาแต่ถึงกระนั้นก็ไม่ดู
 หนักแน่น ด้วยแม่ทัพนายทหารไม่สามัคคีปรองดองกัน ลักษณะการชงจะท
 สงครามคิดอ่านตีบ้านเมืองนั้น ถ้าแม่ทัพนายทหารปรองดองพร้อม ใจกันแล้ว
 จะคิดการสิ่งใด ก็สมความปรารถนา แม้นแม่ทัพนายกอง แตกร้าวทมิของหมาง
 ถอเปรียบแก่งแย่งแก่งกัน ถึงจะมทหารสักเท่าใดก็คงจะพ่ายแพ้แก่ข้าศึก บัดนี้
 ชองกิ่งยก ไลวจนหงเป็นอรชุนเคืองคอยหาอบายทำลายล้างชีวิตกัน นาย
 ทหารหนักไม่สามัคคีกลับแตกเป็นสองฝ่าย ถ้าผู้ใดพลิงพลาดเสียทกไม่ช่วย
 แก่ ไซ้ด้วยหาของที่จะขาดเต็มชวงชงเอาความชอบอยู่เขมน ข้าพเจาเห็นว่าเรา
 ได้ทออยู่แล้ว ควรที่ท่านจะคุมไพร่พลออกไปกำจัดกองทัพชองกิ่งให้แตกจงได้
 เชยงกวนหงมิได้ ในอบายพลอยเห็นชอบด้วย จึงเตรียมไพร่พลเป็นกระบวน
 ยกกองทัพออกทางประตูด้านใต้ฉนวนเหมง ออเหยกขบมาเขารบกับเชยงกวนหง
 ทั้งสองข้างต่างต่อสู้เป็นสามารถยังมี ไ้แพ้ชนะกัน

ฝ่ายเซียวอวหง เซียวอวหวง เหนเซียงกวนหงมวรบอยู่กับทหาร
 ของกง จงพากันกลับไป เปิดประตูเมือง ด้านตะวันออก รับลมของ กวนเต็ง
 และนายทหารเข้าไปในเมือง ลมของ กวนเต็งก็เอาเพลิงเผาหอรบและ—
 โรงเรียนราษฎรชนหลายแห่งเพลิงติดชนเป็นอันมาก ลี้ตง เตยซิว โง้วเซียม
 ขงอัยรักษาเมืองเห็นเพลิงไหม้ตกใจขึ้นมาพาทหารจะไปช่วยดับเพลิง พบ
 เซียวอวหง เซียวอวหวงทตามทาง ลี้ตงถามว่าเหตุใดจึงได้เกิดเพลิงชน
 เซียวอวหงบอกกว่าพวกของกงเขาเมืองได้เอาเพลิงเผาชนหลายตำบล ท่าน
 จะยกทหารไปนั้นจะสู้รบได้หรือ จงพากันสมควรเขาอยู่เสียด้วยของกงจงจะ
 รอดชีวิต

ลี้ตงได้ฟังเซียวอวหงพูด ก็เข้าใจว่าเป็นได้ศกมความโกรธขงนักขับ
 มาตรงเขาเอาทวนแทงเซียวอวหงตาย เซียวอวหวงเห็นลี้ตงฆ่าพชายตายกม
 ความโกรธถืออาวุธวิ่งตรงเขามา ลี้ตงเอาทวนแทงเซียวอวหวงล้มลงตาย
 ลมของ กวนเต็งเห็นตงนนมความโกรธขงนักขับมาพาทหารเข้ามรบ นาย—
 ทหารเมืองเนยจวต่านทานมได้พากันขบมาทนนแยกทางไป แต่ลี้ตงนนมขบมา
 ทนมาทางคามเหนือ จุตตเตกกขบมาตรงเขารบกับลี้ตงได้สบเพลิงจตุตเตกกเอา
 ทวนแทงลี้ตงตกมาตายจึงเอาระบตตเอาศระหวมาทหน้าเซงเทน แปะเงก
 ขบมาตามมาข้างหลัง

ขณะนั้น ทหารรักษา ทนาท พากันเอากอนศลา ขวางลง มาถกศระ
 แปะเงกแตกตายอยู่กับท จุตตเตกเห็นตงนนมโกรธขงไปบนเซงเทนไล่ฆ่าพัน
 ทหารรักษาทนาทตายเป็นอันมาก ทเหลือตายพากันแตกหนีไปตน

ฝ่ายเซียงกวนหงรบอยู่กับชนเหมง ออเถยไดยนเสียงในเมืองฮตอง
 จึงเหลือหวหลังไปดูเห็นเพลิงไหม้ชนในเมืองตกใจ รู้ว่าพวกทหารของกงเขา

เมืองใดก็ไม่คดขานที่จะสู้รบกับข้ามาหน ออเถยขบมาไล่ตามไป ครั้นใกล้จะ
ทันพอเท่านั้นพลาดตกหลุมลงออเถยตกจากหลุมมา เขยงกวนหงกชกมา
กลับมาจับตัวออเถยได้มัดส่งให้ทหารแลรวบรวมพากันไปยังเมืองเอยวเอยง

ฝ่ายกวนเต้ง ฮ้วยเอ็ง กงชวหลง ขบเข้ามาในเมืองเห็น โง้วเอียน
เก่งตวน เก่งเจยขบมาตามทาง ทหารของกงทงสวมกขบมาเขารุกได้ ทหาร
เมืองเนยจวขบมาหนกวนเต้งไล่ตามทัน โง้วเอียมจึงเอาง้าวตัดศีรษะ โง้วเอียม
ทวนมา ฮ้วยเอ็ง เก่งตวน กงชวหลงจับเก่งเจยได้กกลับมายังที่ประชุมทัพใหญ่
แต่บรรดาที่ใดศีรษะและจับตัวทหารเมืองเนยจวได้กพากันเอามาให้ชองกิ่ง ๗
มีความยินดีขกทหารเขาเมืองให้ช่วยกันดับเพลิงแล้วจึงตรวจนายทหารขาด
ไปหกนาย ชองกิ่งจึงให้ทหารเที่ยวค้นหาได้ศพมาแต่หกคน ออเถยนั้นหาได้ไม่
ชองกิ่งได้แจ้งมีความวิตกกังออเถยเป็นอันมากจึงให้ทำการฝังศพนายทหาร
ทั้งห้าตามธรรมเนียม แล้วให้มาไซไปเชิญเตยเจยวทอมาอยู่เมืองเนยจว ให้
จับ ตงเผง ซอเหลง ซกเถยว ชาจัน มกทอง ลยเหง เอยหยง เจยะสวทหาร
เอกสิบนาย ทหารหาหมนอยู่รักษาเมืองเนยจว แล้วส่งไตจงไปบอกลจุนนาย
ทัพเรือให้ยกไปบรรจบกัน ณ ลานาอวดกั้ง ไตจงคำนับแล้วรีบไปบอกตามสั่ง
ชองกิ่ง ได้วจนหงจัดกระบวนทัพตามตวรรษยสงครามเสร็จ ถึงวันฤกษ์ศ
กยกออกจากเมืองเนยจวไปโดยระยะทาง

ฝ่ายเขยงกวนหง กับทหารคุมตัวออเถย มาถึงเมืองเอยวเอยงจึงเข้า
ไปหาเลาเอ็ง อึงตงชตผู้จาราชการแจ้งความซึ่งเสียทัพและเสียเมืองนน ให้
ทราบ เลาเอ็ง อึงตงชตได้แจ้งมีความวิตกกังพดว่าเมืองเนยจวเสียแล้ว เห็น
ชองกิ่งจะยกมาตีเมือง เราโดยเร็ว จะตองจัดการป้องกันเมืองให้ แข็งแรงจึง

จะได้ เที่ยงกวนหงตอบว่าทานคตอานการทงนชอบแล้ว ข้าพเจ้าจะช่วยรบ
แก้แค้นทหารของกงให้จงได้

พูดแล้วส่ง โทคมตวออเถยเขามาถามว่า เจ้าสมครอยู่ด้วยเราแล้วจะ
เลียงใหม่ความสขถาไม่สมครจะฆ่าเศย ออเถยตอบว่าเราเกิดมาเป็นชาย
ชาติทหารมโตเศยตายชวต ชงจะสมครเขาตวขพวกกบฏนนอยาพงหมายเศย
เลาอเกง องตงชด เที่ยงกวนหงจากลาววงวอนเป็นหลายครั้ง ออเถยไม่ยอม
อຍกมลมาตวาคาหยาบต่าง ๆ เลาอเกงจึงส่ง โทเขาตวไปฆ่าเศยแล้วเอาศพ
ไปฝังไว้ตามยคอย่างนายทหาร

ฝ่ายของกง โฉวจนหง ยกกองทัพ ตทวเมืองรายทาง และด่านเข้ามา
ถึงหน้าเมืองเยวเยยง เห็นชาวเมืองรักษาหน้าทแข็งแรงจะตทกเขาไปไม่ได้
ถหยตทหารตงคายชยห่างเมืองประมาณหกค ดชยจึงเข้าไปแจ้งความแก่
ของกงว่า ตงเศยยกกองทัพมาปราบปรามแขวงเมืองช่วยไซ ข้าพเจายงมโต
ทำการอาสาเศย ครองนจะตเมืองเยวเยยงข้าพเจ้าขอเป็นทพหน้าตเมือง -
เยวเยยงให้แตกจงได้ ของกงตอบว่าหนทางแขวงเมืองช่วยไซท่านไม่สู้
ชานาญ ถ้าเศยทวงทจะหลกหนยาก

ขณะนั้นพอเศย ชงอานจงพตชนวาทางเมืองช่วยไซข้าพเจ้าทราบอຍ
จะขอคุมทหารเป็นกองหนุนไปด้วย ของกงกเห็นชอบให้ลชย หงของ ลกน
เปาหยก ปกชน งักชวตง โกวชวง ชิมอานหยิน ชงอาน พวเศยทหารเศย
ลคปนายคุมทหารเป็นกองหน้ายกดวงไปตเมืองเยวเยยง นายทหารทงลคป
คานบลาชนมาพาพาทหารยกไปทำรบตงเซงเทน ทหารรักษาหน้าทกไป
แจ้งความแก่เลาอเกงให้ทราบ เลาอเกงจึงพาองตงชด เที่ยงกวนหงชนไปค
บนทอรบ เห็นองหน้าหน้าทพมอักษรวาเศยชวตของลชย เที่ยงกวนหงจงบอก

ลชยไคฟงเองตั้งชดพดเยาะเย้ยมความ โกรธเป็นอันมากจึงตอบวถา
 เวารบถนตวตอตวแฉวถงเศษทพดงพลาตประการ ไคคงสตุยตวคยคมอาวธ ถา
 ผู้ ไคทลททนทลวความตายมุนน มีไซชยชาตทททว พดแฉวถบมาตรงเขาไป
 รบถนไคสบเพลง องตงชดแฉวถบมายชกมาทนลชยเป็นคณโทโสมากมิได้
 ตรกตรองกชบมาพาทหารไล่ตามไป

ฝ่ายหงของ ลกนเห็นลชยชบมาไล่ตามพวกซาคกไปจึงชบมารบตาม
 ไปโดยเร็ว ชงชาน พวเสงกชบมาตามไปร้องบอกวอาตตตามไปเลยจะตอง
 ตวชบมายของซาคก ลชย หงของ ลกนหาไคยนไมรบตามองตงชดไปทางทิศ
 ตะวนออก ครนถงเขาเลาะเกาะองตงชดชกมาหลบเขาไปในระหวางเขา ลชย
 หงของ ลกนถบมาพาทหารเขาไปประมาณสบลไมเห็นตวองตงชด เห็นแต่
 มาทชวงชยชางหนา นายทหารของกทงสามนทเจลยวใจจึงหยดมาชมนม
 ทหารชยทนน

ฝ่ายอลิบ หอชวก โบกองสัญญาพาพลเกาทณทชนประจำชยบนเขา
 พรอมแฉว ถบมาตรวจตระเวนรักษาชยทปากชองเขา หวงมไททหารของก
 เขาแกเขาลชยออกมาได้

ฝ่ายโกวชวง ชิมชานหยิน ชงชาน เปาทชก พวเสง ปกชน—
 กชวตง เจดคนรบชบมา พาทหารไปตามลชย หาทนไมแต่เห็นไพร่พลเมือง
 เขยวเอียงตงกองสกดชยทปากชองกเขาใจว ลชย หงของ ลกนเข้าไปติดชย
 ในระหวางเขา โกวชวง ชิมชานหยินจึงชบมาสะอึกชนไปโจมตีหวังจะให้
 ไพร่พลทรกษาปากชองนนแตกพ่ายออกไป อลิบ หอชวเห็นดงนทชบมา
 คมไพร่พลบรรจบรวมกนเขาแล้ว อลิบชบมาเขารบชิมชานหยินได้ประมาณ
 ทาเพลง อลิบเขาเงาวพ่นถกคชิมชานตกมาตาย หอชวเขารบกับโกวชวงได้

ประมาณสิบเพลง หอชวแสงอุบายชักม้าหนี โกวชวงไม่รู้ ในที่ขบมาไล่ตาม
 ถลาตัว หอชวเหลียวหลังมาเอาเกาทัณฑ์ยิงไปถูกช่องหู โกวชวงตกม้าตาย
 ชิงฮาน พวแสง เป่าหยก ปกซัน ังกรวนตงจะเข้าไปช่วยก็ไปไม่ได้ด้วยทหาร
 บนุกเขากดงกอนศลาและยิงเกาทัณฑ์ตดเนองลงมาได้ขาด เหลือกำลังมรุต
 จะทำประการใดจึงจำใจพากันกลับมายังค่ายแจ้งความแก่ชองกงตามขงลชชย
 หงของ ลกนตงตงยกอุบายชาวเมืองเขยวเขยงและชิมฮานหยิน โกวชวง
 ตายในทรบนัน ไทวราบทุกประการ

ชองกง ได้แจ้ง มีความวิตก เป็นอันมาก จึงถามพวแสงว่า หนทางใน
 ระหว่างเขาเลาะเกาะนั้นจะมีทางแยกหรือเขาขาดตรงไหนบ้าง พวแสงบอกว่า
 ชาวเขาโดยนผู้เฒ่าเล่าสืบกันมาว่า ในทางเขาเลาะเกาะนั้นมทางแยกเป็น
 ซอกเขาอยู่ข้างซ้ายมือจาเพราะจุดเดียว ถ้าผู้ใดไม่สังเกตไม่แจ้งความหน
 ทางจะออกไปได้ด้วยต้นไม้ใหญ่และเถาวัลย์ชนบดปากทางอยู่และหนทางนั้น
 เดินตลอดไปถึงตำบลเชียงจวง จึง คนชาวบ้านททานาจึงจะรู้แห่งหนทาง

ชองกงได้ฟังพวแสงบอกจึงคอยคลาญวิตก จึงว่าท่านจงไปพุดจา
 เกลยกล่อมคนทรูแห่งทางมาหาเราสักคนหนงจะได้หรือไม่ พวแสงตอบว่า
 เอียบกงชนเป็นผู้ ใหญ่บ้านอยู่ที่เชียงจวงนั้น รุจักคยเคยกันชาวเขาจะไปพา
 ตวมาคานบทานใหจงได้ ชองกงจตเงินและแพรสดต่าง ๆ มอบให้ พวแสง
 คานบรับส่งของแล้ว รีบเดินทางตะวันออกเฉียงเหนือ ถึงบ้านเชียงจวงจึงกเขา
 ไปหาเอียบกงชนในโรงนา

เอียบกงชนเห็นพวแสงมาด้วยความยินดีลกชนคานบเชิญ ไทนงทสมควร
 แล้วพุดว่า ชาวเขาไม่ได้พบกับท่านมาชานาน เวลาอนนทานอดสำหมาหา

นนข้าพเจ้ามีความยินดีหาทำอุปมาไม่ได้ ท่านมกัจฉริยะจะใช้สอยข้าพเจ้า
ประการใด ข้าพเจ้าจะอาสาไปตามกำลัง

พวกเส่งเห็นเยียบกงซุนพุดจาอ่อนน้อมโดยสภาพจึงเอาแพร และเงิน
ทองมอบให้แล้วบอกวา งวนส่วยของกงไซเราคุมส่งของทงนมาให้ด้วยอยาก
ใคร่พบกับท่าน จะสนทนาได้ตามถึงในทางระหว่างเขาเลาะเกาะ เยียบกงซุน
ได้ส่งของทองเงินมีความยินดีจึงพุดวา ข้าพเจ้าได้ทราบว่าพระเจ้าชองฮยจิง
ของเตมรับส่ง ไปรด หิงงวนส่วยยกกองทัพมาปราบปรามของเซงนนข้าพเจ้า
ความยินดี ด้วยจะได้รับความสุขสบายสืบไป ถึงบุตร และหลานตงแต่ของเซง
คุมกองทัพพวกโจรเขาองทอชวเขาตปลนบ้านเมืองได้สมบตตงตวเบนชนของ
แล้วพวกโจรทอของเซงตงตงเบนชนนางฝ่ายบันฝ่ายบุพากนขมเหงฉอตระบัต
เบียดเบียนพวกแซข้าพเจ้าได้รับความเดือดร้อนด้วยเหตุต่าง ๆ ข้าพเจ้าคิดจะ
พาพวกวงศ์ญาติไปค่านับงวนส่วยถึงค้าย ก็ยังไม่มีช่อง โอกาสชงงวนส่วยให้
ท่านมาหาข้าพเจ้าไปทคายนนสมตงทคดไวเชญท่านพาไปโดยเร็วเถิด พวกเส่ง
ก็พาเยียบกงซุนมายังค้ายเขาไปค่านับของกงตามธรรมเนียม ของกงเชญให้
นงทสมควรรแล้วถามวา ท่านอยู่ตำบลเยียงลวจงยังรู่แห่งทางแยกระหว่างเขา
เลาะเกาะบ้างหรือไม่ เราคิดจะให้ท่านช่วยนำลชยน้องเราหนีออกจากหลอม
เยียบกงซุนวาเตมข้าพเจ้ากเบนชาชอบชนอเสมา ได้อาศัยทำกินในราชอาณา
เขตของพระเจ้าแผ่นดินชองมความสุขสบายมาชานานแล้วและของเซงคตการ
กบฏตงตวเบนใหญ่ในประทศทคตตะวันตก ข้าพเจ้ามีความรอนเหมอนอยู่ใน
กองเพลิ่งคตชวณชวาย ที่จะ ให้พนักย บวงสรวงเทพยดา ให้เข้าคตลพระทัย
พระเจ้าแผ่นดิน ไหยยกกองทัพ มาปราบปราม ของเซงเตย โหดนเสยนศตรูด้วย
ชอานาจและความสัจกตญญูของข้าพเจ้า เสนอุมรับส่งให้ท่านยกกองทัพ

ออกมาสมความปรารถนา ข้าพเจ้ามีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง ประการหนึ่ง
งานสวย มีอำนาจวาสนาดี กว่าคนทั้งปวง ขอฝากตัว ให้ ไซสอยจะ ได้เป็นทพ
ไปภายนอก ข้าพเจ้าคิดเห็นอธิบายอย่างหนึ่งเป็นประโยชน์สองประการ แต่จะ
ต้องด้วยความคิดของท่านหรือไม่ฉันยังไม่ทราบ

ชองกงได้ฟังถ้อยคำเยียบถนงพูดจาหลักแหลมเป็นกมคนฉลาดกม
ความยินดีจึงถามว่าอธิบายของท่านประการใดจึงบอกไปเถิด : ถ้าเราเห็นชอบ
แล้วจะทำตามทุกประการ เยียบถนงจึงบอกว่าท่านจงจัดคนชาวบ้านที่เขา
มาตามภักดีและจับได้นั้นไปด้วยข้าพเจ้าสักสามร้อยคนแล้วท่านจงจัดกองทัพ
ไปชุมนุมอยู่ทางประตูตงหมิงทิศตะวันออก ข้าพเจ้ากับคนสามร้อยและ
ทหารเอกจะพากันเข้าไปหา ลขย หังของ ลักนในระหว่างเขาเลาะเกาะแล้ว
ข้าพเจ้าจะแกลงมดลขยมาส่งให้แกเลาเอ็งที่ประตูตงหมิง ฉาเลาเอ็งเบ็ด
ประตูเมืองออกมารบแล้วข้าพเจ้าจะแกลงมดลขยออกให้ชาวพันทหารรักษาหนาท
ในเมืองจึงให้ทหารกองชุมนุมเข้าไปตีปล้นเอาเมืองเยียวเยียงในเวลากลาง
คืนพรุ่งนี้ให้จงได้ ชองกงได้ฟังก็เห็นชอบสรรเสริญว่าอธิบายของท่านนตนัก
ถ้าท่านจุดแจ้งสว่างแจ้งความปรารถนาแล้วเราจะตอบแทนคุณ ให้ถึงขนาด

ชองกงจึงส่งพวเส่ง เป่าหยก ชิงฮาน ปลัซน ึงกชวตงกับชาวบ้าน
สามร้อยคนไปด้วย เยียบถนงไพร่พลเส่ง ฮวมกน แฮัก ชิงกัสนายคมหทหาร
ห้าพันไปชุมนุมอยู่ทางประตูตงหมิงติดเตก ฮวยเอ็ง กงซอหลง ชินโตว ลอหมง
หานายคมหทหารห้าพันไปชุมนุมอยู่ทางประตูปักหมิงทิศเหนือ ชินเหว อิงจือ
ชวชอช เลงเสยนสนายคมหทหารห้าพันไปชุมนุมอยู่ทางประตูหน้าหมิงทิศใต้ ให้
เส่งจันไปคอยจุดประทัดสัญญาณเป็นสำคัญ เยียบถนงและนายทัพนายกอง
ต่างคานปลามาเตรียมทหารพร้อมครนเวลาคางต่างคนพากันยกแยกไปตามส่ง

ฝ่ายลชช หงของ ลกนเมอ ได้อองตงซัดเข้าไปในระหว่างเขาเตาะเกาะ
 แลวมไต่เหนอองตงซัดมความสงสัย จึงพากันขบมาเลยไปถึงปากทางที่จะออก
 เห็นต้นไม้ใหญ่และก้อนศิลาสมทบปากทางไว้แน่นหนาคอกไปมิได้ จึงปรึกษากัน
 ว่าเราตองในกลลอบายของอองตงซัดเป็นแท้ ครั้นเราจะถอยกลับออกไปที่
 ไหนจะออกได้ พวกไพร่พลเมืองเฮยวเฮยงคงจะตงกองรักษาปากทางไว้แน่น
 หนา ครั้นเราจะรบหักออกไปก็ไม่มีกองทัพมาช่วยตกระหนาบ ประการหนึ่ง
 ทหารทงบ่วงกอดอาหารถึงสามเวลาอด ไร้อ่อนกำลังจะสู้รบได้หรือ เรามา
 คิดอ่านหาทางออกไปตามบุญและกรรมเกิด

เมื่อปรึกษากันเห็นพร้อมแล้วจึงพากันแยกย้ายเที่ยวหาทางจนวนิ่งสว่าง
 ก็ไม่พบพอแลเห็นชาวนาเดินนำหน้าพวกเขาแสง เปาหยก ชิงฮาน ปกซน งกชวตง
 ลงมาตามชะงอนเขามความยन्द ลชช หงของ ลกนตรงเข้ามาตอกรบต่าง
 คำนับกันตามธรรมเนียมพวกเขาจึงบอกนายทหารทงสามให้คานบเอียบกงซนผู้
 จะช่วยนำทางและคิดกลลอบายจะเขาคตเมืองนนไห้แจ้งทุกประการลชช หงของ
 ลกนก็เข้าไปคานบแล้วพูดว่าท่านไม่สงเคราะห์คราวนชวตซาพเจาทงสามและ
 ทหารทงสองพันคนก็จะพากันตายอยู่ในระหว่างเขานเป็นแน่แท้ เอียบกงซน
 จึงว่า เชิญท่านรบประทานอาหารเสียบางเล็กน้อยจะได้มกำลังเดินออกไป
 พวกเขาให้เอาอาหาร แจกจ่ายให้ นายทหาร และไพร่พลพอสมควรเสร็จแล้ว—
 เอียบกงซนก็พาคนเหล่านั้นเดินออกมาตามซอกเขา ถึงบ้านเฮยงลวจจึงพากัน
 เข้าไปพักอยู่ในโรง ครั้นตะจันบายได้เวลาเอียบกงซนก็บกรวยากหาอาหาร
 จัดโต๊ะและสุรเลยงนายทหารทงแปดและทหารอมสำเร็จแล้ว เอียบกงซน
 ลชชกับคนสามร้อยคนพากันลวงหนามาก่อน พวกเขา ชิงฮาน เปาหยก ปกซน
 งกชวตง หงของ ลกนกับทหารตามมาข้างหลัง ครั้นเวลาค่ำใกล้จะถึงเมือง

เขียบกงซนจงเขาเซอกมตแชนลชยเลวจงมาถงปรตตงหมง พอทหารกอง
 หนันมาถงพรอมกนแลว เขียบกงซนจงร้องบอกทหารรักษาหน้าทวาเราขอ
 เขียบกงซนอยบ้านเอียงลวจงจับตัวลชยมาส่ง ทหารรักษาหน้าทกไปแจ้งกับ
 เลออเกงไททราบ เลออเกงโตแจงมความยหนดจงซนไปบนเชิงเทิน แดงเดอน
 สวางแลเห็นกนถนตจงร้องถามวาเจ้าจับตัวลชยโตทไหน เขียบกงซนบอกวา
 ลชยออกไปเที่ยวขออาหารกนทบ้านเอียงลวจง ชาวเจ้ากบพวกชาวบ้าน
 ตามรอยคนช่วยกนจับตัวมาส่งทาน เลออเกงมโตคตสงดยจงส่งผู้รักษาประตู
 ให้เปิดรับนายปรตกเบตให้ตามส่ง เขียบกงซนก็พาลชยและคนสามรอยลว
 เข้าในประตูแลวกเขากระบตเซอกมตลชยทุกวงซนไปบนเชิงเทินเขาชวาน
 ไฉซาพนผคนชงรักษาหน้าทเป็นอดหม่าน ทหารกองซมและกองหนนยก
 ตามเขาไปได้ เลงจนจุดปรตคตสัญญาซนทหารกองซมทงสวมตานกพากน
 ตริเขาเมอง เลออเกง เซยงกวนหง องตงชตกซนมาคุมไพรพลเขาตอสูรบ
 กับทหารชองกงเป็นสามารก

ฝ่ายอลบ หอชวชงรักษาปากทางอยบนเขาเลาะเกาะ ไดยนเสยงมา
 ลอกลของศกชองท ในเมองกตกใจ จงซบมาพาทหารรบมาถงเชิงกาแพงเมอง
 พบลชย หงชองไฉซาพนผคนชย อลบกซบมาตรงเขารบกับลชย หอชวชบมา
 เขารบกับหงชองโตสบเพลิง ลชยก็เขาชวานพนอลบคชชาติตาย หงชองเขา
 งาวพนถกกลาง ตอหอชวชต เป็นสองทอน แลวตตเขาศวะระ แชนมากบแผง
 ขางมา แต่เลออเกงนชบมาตรงเขารบกับชงฮานโตหาเพลิง เลออเกงเสยท
 ชงฮานเอางาวพนถกศวะระชาติแลวหวเขาศวะระมาสมทบทพพรอมกน

ฝ่ายองตงชต เซยงกวนหงเห็นทหารชองกงหนาแนนเหลอกาลงทจะ
 ตอสูจงซบมาหนยอนตลบมาตนทางขางตะวันออก จุตตเตกเห็นตงนงจงซบ

มาไล่ตาม องตงซิดเห็นทหารของกงไจมาแต่คนเดียวจึงชักมาหนักกลับเขารบ
 กบจัดตเตกสพทาเพลิง องตงซิดเข้าทวนแทงถกอกจตุตเตกตกมาตาย—พอ
 ทหารทงปวงซบมาตามมาทน ช้วยเองเห็นองตงซิดซำพวกตอตายกมความ
 โกรธเฮาเกาทณทซงไปถกคองตงซิดตกมาตาย นายทหารของกงซบมา
 กลมรวมรบกับเซยงกวนทงเป็นสามารถ เซยงกวนทงซบมาทนพลงและบ้อง
 บัดอาวอเหลือกาหลงจนกแต่ในใจว่า เรนเกิดมาเป็นชายชาติทหารจะตายด้วย
 คมอาวอซำศกทำไม สู้ไม่ได้จะหนีไปกไม่พน ซำตอตายเสียเองตกกวาคดแลว
 กซกกระบอออกเซอตคอตาย ไพรพลทตตามไปนกกพากนคกเขาควนบยอม
 สตามกตกกับนายทหารของกงสน ดชยและนายทหารทงสามตบคนกพากนมา
 ประชมพรอมอยทบานเลาเอ็งผวาราชการจิงโหมมาไซไปแจ้งความแกชองกง
 และโลจจนทงไหทราบ ซองกง โลจจนทงกพาทหารเขาไปพักอยู่ในเมือง
 นายทหารทงปวง พากนมาค่านบ แลวแจ้งความตามซงโตชยชนะ ไททราบทก
 ประการ ซองกงจิงไหเซยวเหยยงจตบญชทหารทมความชอบใจ แลวปรกษา
 แก่นายทหารทงปวงว่า เราโตเมืองเอยวเอยงนเพราะความคตของเอยบกงซน
 ไชจะสำเรจตวยสตบญญาของพวกเรานนหามได้ จำจะต้องมีหนังสือไปถึง—
 เตยเจยวทอใหม่ ไบบอกเสนชความชอบ ซอตราตง ไทเอยบกงซนเป็นซนนาง
 มบรตาศกตจจะสมควร เอยบกงซนตอบว่าซาพเจามความเจบรอนตวย
 แผ่นดิน จงมาชวยทำนคตอำนไหเสรจราชการ ไชจะปรารณนายคและลาภนน
 หามได้ อกประการหนังสือตราตงซาพเจาเป็นชาวนา ซำนายญแต่ทจะประกอบ
 การปลุกชาวไทงอกงามมผลบริบูรณ์ ซงทำนจะไหเป็นซนนางตำราชการน
 ไมรุจกซนบธรรมเนยมกสวอาญาความผิด ซำพเจาจะขอเอาแต่อำนางชอง
 ทำนและบารมชองพระเจ้าแผ่นดินปกบองคัมครองไป จะได้อยู่ทำมาหากินใน

แผ่นดินมีความสุข ขงชวพเจ้าจากลาวทรงนบนความศตยมได้คบคิดเบอนเบน
มาฆ่าแต่ประการใดเลย

ชองกงเห็นเอียบกงชนไม่สมควร โดยจริงใจ จึงให้เจ้าพนักงานจัดเงิน
ทองเสื่อมา ให้แก่เอียบกงชนแล้วพูดว่า ท่านไม่รักทำราชการก็ตามใจท่าน
เกิด จึงเอาส่งของนี้ไปไว้ใต้ออกอน ภายหน้าท่านมกจะถูกระชดสนประการใด
จงบอกเราจะส่งเคราะห์ให้สาเรจสมความปรารภนา

เอียบกงชนคานบรบส่งของแล้วลากลับไปบ้าน ชองกงจึงส่งให้
เชยวเหยยง เชยงหนงสอ แจงขอราชการ ไปตง เตยเจยวทอ ณ เมืองเมยจว
เตยเจยวทอได้แจงมความขนตจงมหนงสอบอกขอราชการขงตบ้านเมืองใหญ่
น้อยไดนน ไทมาไซตอเขาไปขงเมืองหลวง จึงให้เจ้าพนักงาน นำขนกกราบทล
พระเจ้าขงฮยจงฮองเต ทรงทราบกมพระทษขนต ตรัสปรุกษาขนนางทงปวง
จวชองกงยกกองทัพไปปราบปรามคตรฝ่ายทิศตะวันตกตบ้านเมืองหลายตำบล
มีความชอบเป็นอนมมาก เราจะปูนบำเหนจรางวัลด้วยของสิ่งใดและจะเลอน
ยศศักดิ์ขนเป็นขนนางตำแหน่งไหนจึงจะสมควรแก่ความชอบ

ชกไทอวยกรบาททลว่า ชองกงกับพวกทหารมีความชอบมากถ้าจะ
พระราชทานยศศักดิ์ หรือทรวยศขงต่าง ๆ ก็ตองให้เป็นลำดับ ตามสมควร
พระเจ้าขงฮยจงฮองเตได้ทรงพงกเห็นชอบ จึงสั่งให้เจ้าพนักงานไปคัดเลือก
เอาเสื่อเกราะแดงหาทบ กับเสื่อเกราะสลดบตรอยยสับ และสรวาตามรอยสลับให้
แล้วรบสั่งให้เอาไหมทองปักเป็นอักษรไว้ทองเรียกว่า 'จินตงโป๊ก' แปลว่า
ช่วยบำรุงแผ่นดิน โดยสตยขอสจรวิต ให้ชกไทอวยคมไปพระราชทานชองกง
และพวกทหารทงปวง กับเอาทรวยศขงพระราชทาน ให้เตยเจยวทอผู้จตุ
บัญชความชอบเขามากกราบทลด้วย ชกไทอวยกถวายบังคมลากลับมาบ้าน

เตรียมตั้งของทพระราชทาน พร้อมแล้ว ก็ออกจากเมืองตงเกีย ตรงไปยังเมือง
เจียะคเตย

เตยเจียวท้อแจ้งความว่า ชกไท่ฮวยคุมของพระราชทานมากออกมา
ต้อนรับ เชิญชกไท่ฮวย เข้าไปในเมืองแล้วชกไท่ฮวย ก็เอาตรา กับเสื่อเกราะ
ออกแจกจ่ายให้ทหารในเมือง แล้วใช้ให้ทหารมาแจ้งแก่ชองกิงยงเมือง—
เฮยวเฮยงก่อน ชองกิงแจ้งความก็ชวนทหารทั้งปวงออกมาต้อนรับชกไท่ฮวย
เชิญหนึ่งสี่รับสั่งออกอ่านใจความว่า “ซึ่งประเทศทั้งปวงก็มาอ่อน
น้อมอยู่ในอาณาเขตแผ่นดินชอง บัดนี้เองแข็งคัดตั้งตัวขึ้นเป็นออง
คเอาเมืองขึ้น ในแขวง ตงเกีย ไปเป็น เขตแดน เมือง ฮ้วยไซ เป็นอัน
มาก ด้วย—อองแข็ง ประพฤติการไม่ถูกต้องธรรมเนียม พาและคินก็ไม่
ยอม เผลอญให้ชองกิงแม่ทัพกับพนองทั้งปวง รับอาสายกกองทัพมา
จะปราบปรามแขวงเมืองฮ้วยไซให้ราบคาบ ชองกิงกับทหารทั้งปวง
มีความชอบมากเป็นอย่างยิ่ง จึงพระราชทานธงปักด้วยไหมทอง เป็น
อักษรสตัวให้แก่ชองกิง เสื่อเกราะและสิ่งของต่าง ๆ นั้นให้แจกแก่
นายทหารตามสมควร” ครั้นจบหนังสือรับสั่งแล้ว ชองกิงกับพวกทหารก็
คุกเข่าถวายบังคมตามธรรมเนียม ชกไท่ฮวยเอาของมอบให้ชองกิงกับเสื่อ—
เกราะและสิ่งของพระราชทาน ออกแจกให้นายทหารเป็นลำดับกันตามยศศักดิ์
โดยสมควรเรียงแต่จวบ ตงเผง เฮยจ ชอเหลง ชกเถยจ ชอจัน มกทอง ลุยเหง
นายทหารทั้งแปดไปรักษาอยู่เมืองเนยจวกับนายทหารที่ชานาญฝ่ายเรือไปตั้ง
รักษาอยู่ ณ แม่น้ำฮวตงกิงยังไม่ได้รับสั่งของพระราชทาน ชกไท่ฮวยจัดให้
ทหารคุมสิ่งของไปมอบให้นายทหารเหล่านั้นเสร็จแล้วชองกิงแจ้งความขง
ตเมืองได้และเสียนายทหารเมืองฮ้อบักทำลายนายให้ชกไท่ฮวยฟัง

ชกไทยวจงพตวาทงทานตไตเมืองทงหลาย เตยเจยวทอบอกขอ
 ราชการเขาไปกราบทลเป็นหลายครั้งแตททานไตเสียนายทหารนหมยไม่ทราบ
 ถาซาพเจ้ากลับเขาไปในเมืองตงเกียจะทลชแวงให้ทรงทราบ ชองกงมความ
 ยนตจจต ไตและสรามาเดยงชกไทยวเสจรแแลว ชกไทยวกลาออกจาก
 เมืองเฮยวเฮยง ชองกงกบนายทหารกพากันออกไปส่งชกไทยวแลวกลับ
 เขาเมืองปรกษาการทจะยกกองทัพตไปอีก พวเสจรบอกวาตงแตนไปมี
 แมนาตลตไปจนถึงปากนาอวดก้ง ชองเจงจตให้ทหารและไพร่พลมาตง
 รักษาอยู่จะตองจตทพรือไปจึงจะได้ ถาพนปากนาอวดก้งไปถถึงแมนา-
 เกาอวนหอเนาไหลเขยวตลเดยวชอมกถ ถาทพรือไปตทกเมืองปากเนาไตแลว
 ตองเดินบก ชามเขาตงจวชว และไตยนชาวเลาตอวา มีบศาจตรายนัก และทำ
 ษนตรายแกมคณจนไม่อาจเดินทางไปมาได้ ถาพนทนนไปไตก็ไถลเมืองชนจว
 ชองกงแวงความจงใจให้เบเหลงไปบอกกบถจน เตยสนและพวกทหารท
 ชานาญทางนาให้จตเตรียมเรอรบยกไปตปากนาอวดก้ง เบเหลงกคานบลา
 ธิบไปแวงกบเตยสน และนายทหารเหลานน แลวก็ยกกองทัพเรอ มาไถลจะถง
 แวงวาอองชองเจงจตให้ทหารและไพร่พลตงรักษาปากนาอวดก้งอยู่ เบเหลงกรบ
 กลับมาแวงให้ชองกงทราบ

ชองกงจงถามนายทหารทงปวงว่าผู้ ไตจะอาสายกไปรบกกองทัพเรอ
 ทแมนาเกาอวนหอไตบาง ชงอาน ปกชน กชวตง อายยมมย เฮยเดยง
 ลชงทหารทกนายรบวาพวกซาพเจ้าขออาสายกไปเอง ชองกงจงวาทานทง
 ทกจะรบอาสาไปกตแลว ทปากนาอวดก้งรมล่งนนมแตกเขาใหญ่ถตไปก็เป็น
 แมนาตลต ชองเจงตงเมืองไวเขมแวงให้ทหารอยู่รักษากวตชนชจะยกเข้า
 ทกเมืองนนไตยาก พวกท่านจะไปจงอย่าได้ประมาทการล่งไตตองปรกษากัน

ไทเห็นสมควร ส่งแสงแจ้งเกณฑ์ทหารไทหมนหนงซึ่งอานกับนายทหารทงหา
กคมทหารออกจากเมืองเขยวเองยกตรงไปปากน้ำอวดก้ง

ฝ่ายนายทหารทชานาญทางนา ยกทัพเรือมาทางอะชัยออกปากน้ำ-
ก้งเคา เตยสนจิงพูดว่าเดิมเบเหลงมาแลวกลับไปแจ้งความให้ของก้งทราบ
ของก้งคงจัดให้ผู้ โดยก้งกองทัพมาคอยรับ พวกเรารบอตลาหไปไทก้งเตยจะ
ได้พบปะกัน ลจุนตอบว่าแต่เรายกกองทัพเรือมา ครวงนากเป็นกตุแลงนากไหล
ลงแลวและตก ๆ คน ๆ ทางเรือที่จะไปนกกนถาวรนกกด้วยเรือของเราจะ
ชนไปก็ไมแจ้งว่าเป็นอย่างไรต้องไปตรวจดูให้รู้ท่าเลททางตก-ตกก่อน ภาย
หลังจิงคอยยกกองทัพเรือตรงไปจิงจะไม่เสียที เสงบน ชวเกิงเหลง ตยวง
สามนายได้ฟังจิงตอบว่า พวกข้าพเจ้าจะไปตรวจดูให้รู้การชาคกด้วย ลจุน
เตยสนกับนายทหารทงปวงกเห็นชอบ จิงจัดเรือรบขนาดเลกกับทหารร้อยหนง
มอบให้ นายทหารทงสมกกลงเรือรบทวนนาไป เตยสน ลจุนกองทัพใหญ่ก็
หนุนตามมา

ฝ่ายงยเจยวตตเจ้าเมืองอวดก้งเสยนนเบนชาวเมืองเขยงอานในเขต
แดนช้อยไซทศตะวันตก เตม่งยเจยวตตเป็นโจรเทยวตปล้นอยู่ในแม่น้ำและ
ทะเล ชองเซงแจ้งว่า งยเจยวตตมมมอเซมเซมแจง จิงเกลยกลอมมาตงให้เป็น
ขุนนางนายทหารอัยรักษาเมืองอวดก้งเสยปากน้ำอวดก้ง มมาตมาหนงเรียก
ว่า สวยจอลวเบ ูปร่างสูงใหญ่ชนเขาลงทะเลควบชไปได้ไมมาใดเดมอ
เหมือน งยเตยวตตคนนถองาวเบนอวอหนกหาลชชงมมอเซมเซมแจงมทหาร
รองสามนายคตเตยเกงใจว เล่าต สนควยชานชานาญทางนากบไพรพลหา
หมนอัยรักษาปากน้ำอวดก้ง งยเจยวตตแจงวราชองก้งยกกองทัพเรือและบก

มากจาดไฟพลขนรภษาทนาตเซงเตม แลวใหไปชุมอยูวมผงนอกก้าแพง—
เมือง...

...มายเตงปณ ชาวเกงหลง ตอจงคมททการลวงหนามาโกลงรณงผง
ปากนาอดกิง ประมาณทางตสยด ไมเทนมเซอและไฟพลทงปอง กษยกลวง
เขามาจนเห็นก้าแพงเมืองฮวดกิงทาดวยศลสูงใหญ่ ประตักงแพงเมืองทว
ดวยศลนแนทนาทักจะตทกอยางไร ไดตองกลบไปบอทให้แม่ทพี่เรียวทราบ
บรึกษาแลวดตามนายกทนเรอกลบบพอ โดยนเสยงกลองรบกตกใจแล เห็นพวก
ไฟพลในเมืองตรกนออกระตมยงเกาทณทพี่งแลนทลวและชว้างกอนศล
ลงมาดงท้านนิ เต็งปนตกเกาทณทเจบปวยททวรกพี่พาทนไปชาดใจตายตาม
ทาง ชาวเกงหลงเห็นวาศะยทจะโตดทนลงนา พอกทลวลงมลงตาย ตอจง
ตกใจโตดชนผง ไฟพลในเมืองชุมอยูทตฤกนเขาดบตสจงไดและฆาททว
เมืองฮวดกิงตายเบนนอนมากททนรอดไปตามลบบเคษ ทลวและไฟพลใน
เมืองฮวดกิงเตยโตชชชนะกกลบเขามือจคมตวตสจงไปใหญ่เตยตตทุกกลง
ใหเขาตสจงไปชาเตยแลวดบรึกษากบนายททววา พอกชองกงมาตอดแนมต
ทวงทบคนเรากชาตายเตยเบนนอนมากททนเขาชวตรอดกลบไปกคิงมอดให้
ยกกองทัพเรอมาอก พวกเรออชวออกตตสจงมนรภษามือจโอดถจววยมมอ
จนกลอนชนของมทนงตอมววา ตองโทชอญเบนนโหรโตตรองสุดดาวพวกเขา
เนยชวเปาะมาลอมดาวเรวโอดบแซงเมืองฮวยไซนกระเปปรอญ ใหพวกเร
รภษาดวและบ้านเมืองโวยวาไดมอใจ

เลาตนายททวจงวา ชาพเจ้าโดยนชาจววา พวกเขาเนยชวเปาะยก
กองทัพมาเซมแซง เตยสุน ลจุนนชานาญทางเรอชาพเจ้ากมโตกถวมมอ

ถ้ายกมาจะออกต้านทานให้ท่านตัสกครองหนง ฮันค้ายจงวาถากกองทัพของกง
 ยกลวงเข้ามาในเขตแดนของเราท ไหนจะรุกรานในเมืองลกตนอย่างไร เรา
 เตรียมกองทัพไว้คอยสู้รบฆ่าเสียให้หมดตัสกวรหนงกเขตหลาบ งุ่ยเจียวตติ
 ได้ฟังจงวาถาพวกเจ้าจะยกออกต่อสู้เราจะจัดกระบวนทัพให้

พุดตงนบกสงไหเตรียมเรอรบไว้ที่ปากนาพรอมจงจัดไหเลาตชม-
 ไพรพลไปช่มอยู่ที่คตตะวันออกกองหนงให้ฮันค้ายยกกองทัพเรือไปช่มอยู่ริม-
 ตานปากนาอวดกตตะวันออกกองหนง แลวกสงวาตวเราจะยกทัพใหญ่
 ออกรบทางทิศตะวันตกพวกท่านจงตขางหลังเข้ามาจงพรอมกันไหเตยเก็งใจ
 อยุ่รักษาเมือง แลวกงุ่ยเจียวตติกับนายทหารยกกองทัพเรือแยกย้ายกันไปตง
 ค้ายอยู่

ฝ่ายทหารเสงปนแตกหนมาแรงความแกลจนวา เสงปน ช่วเก็งหลง
 และทหารทงปวงตายเบอนันมากตตชวงชาติกจบไป ลจนได้พังก โกรธนัก
 จงสงไหยกกองทัพเรือออกพรอมกันทงตองตามบรรดาตวนายทชานาญทาง
 นากอฮาวอต่าง ๆ ยนอยุ่คระระเรอตรงมา ไกลจะถึงปากนาอวดกตเทนกองทัพ
 เรอของชาติกยกตรงมาทิศตะวันตกเบอนันมาก กองทัพพวกชองกงกตง
 กระบวนค้อยต้านทาน

ฝ่ายงุ่ยเจียวตติยกกองทัพมาตงค้อยอยู่ ครนเทนกองทัพพวกชองกง
 ยกมากเรงเรอเขาปะทะกัน ลจนตรงเขารบกับงุ่ยเจียวตติโดยตบเพลิงยังไม่
 แพชนะกันทัพเรือเมืองอวดกตกหนนแนนเข้ามาไพรพลทบนฝงกยงเกาทณช
 ระตมลงไปตงห้าฝน ไลวงวนเฮียนกโตดลงเรือไตไลซาพันไพรพลเมือง
 อวดกตตายเสียเบอนันมาก เลาตคองช่มเทนตงนบกยกทัพเรือชนามเข้ามา
 ทางทิศตะวันออกพบ ไลวงวนเฮียนเขารบกันได้หลายเพลิง เลาตเขาทวนแทง

ถูกโลว่งวนเฮียนตักนาตาย เอียบเซงเหินตงนวก ไกรอตรงมาเอาหลาวพุ่งถูก
 เลือดพลัดตกจากเรือจมนาทาย เตยหวย เตยสน อวนเซียวเหงา อวนเซียวชด
 กรุกชนาบเขาไปช่วยลจุน ึงยเจียวตตเหินตงนวกลาทพเขาปากนา ลจุนไม่
 อารุกลไถถอยทพเรือไปทางปากนา สดบลดตงมนอยแลวดตรวจดูททาวไม่เห็น
 โลว่งวนเฮียนกเสียใจ

เตยสนจงพตวาทปากนาอวดกตงนากลก แมนากวาง กาแพงเมือง
 เขมแซงจะยกเขาทกอย่างไว้ได้ เวลานยกเขารบมชยกเพราะเอียบเซงฆา
 ททาวเมืองอวดกตงตายคนทง ททาวเมืองอวดกตงจงดถอย ถ้าไม่ตงน
 แลวดพวกเรากเหลอที่จะตันทานตองจต ใญ่ ไต ไปแจ้งความชองกตงขอ—
 กตงทพมาเพิ่มเติมแกแค้นใญ่จตได้ ลจุนกเห็นชอบจิงให้ไตจงรีบไปแจ้งความ
 แกชองกตง โดยเร็ว

ผวยชองกตงกบพจนายททาวทงบวงตรวจการทจะสรบอยุ่ พอไตจง
 มาตงกแจ้งความชงลจุนกตงทพเรือเสยททาวสนายไทชองกตงพง ลจุนตงมา
 มวชอกตงทพยกไปช่วย โดยเร็วชองกตงแจ้งวาเสยททาวสนายกมความเสย-
 ตายนวกจกตงวา ชงชานกบนายททาวทงทวรบอาสาชกไปช่วยกตงทพเรือ—
 เหตุโดยกตงทพไปจนบ้านนยงไม่ตงเห็นจะตคอยุ่ททานเนนแปงเนยจิงได้—
 ฐาอยุ

คิดแลวดจงถามนายททาวว่าผู้ ไตจะอาสาชกไปช่วยทพเรือทกเอา—
 เมืองอวดเสยปากนาอวดกตงไตบาง เอียนชน ตนตต เอียนเซง เบเหลง ฮวยเฮง
 กตงชอหลง ชนตลเจตนายรบวาพวกชาวเขาชออาสาไปชองกตงไตพงกยนต
 จตททาวไทหมนทง นายททาวทงเจตคานบลาดคมททาวชอกจากเมืองไป
 ยงปากนามเมืองอวดกตง ลจุนกบพวกพองเหลวนนแจ้งความกชอกตงนรบเซญ

โดยชนกับทหารทั้งหลายเข้าค้ายค้ำบักนั้นตามธรรมเนียมแล้วเขียนแจ้ง—
 พุดว่าของกงส่งมาให้ท่านตรีกตรองจึงต่ออย่าประมาณแก่ข้าศึก... เวลาพรุ่ง
 เราจะลอบไปสืบดูให้ไตทวงทกอน แล้วจึงคุดอบายหักเมืองต่อไปดูจนได้ฟัง
 กัดใจสงไหจต โตะและสุรามาลยงกัน

ฝ่ายงยเจยวตควรนลากองทพกลบเขาเมืองแจ้งว่าเสียใจต่นายทหาร
 รงกมคความอดกพุดว่าจะคิดอันตยสู้รบประการใดให้กองทัพพวกของกง
 แตกหนีไปได้... ฝ่ายเงงใจจจแจ้งว่าเวลาอนนิกองทพถอยไปตงมนเห็นจะไม่
 ทนระจงตวขอทำนยคกกองทัพลอบไยปลันในเวลาค้ำวอนนิกคองเขาชยชนะได้
 งยเจยวตคเห็นชอบจงตงอนคายให้เตรียมเชอเพลิงและเกาทณชไฟพร้อม
 ไหยคตงหน้าไปก่อน... แล้วงยเจยวตคคัมไฟรพลชกคพเรือหนนฮนคาย
 ทหารคองหน้ามาในเวลากลางคนตรงมายงเรอกองทพพวกชองกง

ฝ่ายตจมนงปรักษจักราชการอยู่กับทหาร ครั้นเวลาค้ำกสงให้เตรียม
 กกรไวยของกนฮนตรายต่าง ๆ และผลัดเปลยงกันหลบฮนคร์นตคประมาณ
 ตามชามเคชพาคันหลบเสียต่น ฮนค้ายกองหนายกตรงมาถงเห็นทหารแผ่นดิน
 ของหลบตมทฮนค้ายคคัมไฟรพลเขาเชอเพลิงจคเรอคายระคมายงเกาทณชไฟ
 เขาไปทเรือคงทงณ... เสียงกลองและมาคชชอง... ด้จนกับทหารทงปวง
 ตกใจตมถวยฮาวอตรงมาทศระระเรือเห็นไฟตชน... ด้จนรองจาเวลาค้ำวอนน
 ถกคอบายของชวคคแล้วจจชวยกันให้เชมเชงเกตคตกรกนเขาสุรบมได้คตแก
 ชวตบาง กคตบไฟไม่ไหคตคคกลามตชไป... ด้จนตรงเขารบกับฮนคายเป็น
 เสรมารถ... งยเจยวตคคองทตงกเรงเรือหนนเขามา... เฮียบเชงเขารบกัน
 งยเจยวตคได้ตามเพลิง... งยเจยวตคเขาเกาทณชทงถกบ้ำเฮียบเชงเจบยว
 ยงนค ทหารกเขาพยงพาเฮียบเชงถอยเรือหนีไป ฮวนเชยวช ฮวนเชยวเทงา—

อนเรียวชีวิต เม่งคัง โฮวเกียนยกยกหนนเขามาสูรบกันเป็นอลหม่าน ชันค้าย
 ทหารมองอดตงเห็นทหารของกงหนนมากกลัวจะเสียทกตง ไทหนตระชะ
 เรอตามนาดาถอยเขามาเมือง งยเจยวตตยกยกตามเขามา ลจนกบทหารทงปวง
 เห็นวายนไมสว่างคกไมยกคกมไปชจนกนพักอยู่จนสว่าง จึงให้ตรวจตุงของ
 และทหารใหม่ไฟไหมเรอวยเตกเสยเสดตบลา ทหารล่อเคณฑเป็นอนมาก
 เสยบเรงถูกเกาทณฑชดไมออกเจบเคดอทนชาติใจตาย นวยทหารนอกจาก
 นนไมเป็นอนตราย แต่เอยนเรงนนหลายไปไมแจงวจะเป็นอย่างไรกพากัน
 วตกยงนถ

กงชอหลงพตวา เอยนเรงเป็นคนฉลาดทการตั้งโตไมพลงพลาต
 เห็นจะไมเป็นอนตรายหรือวามเอชณะสูรบกว่าตงชดมน เอยนเรงคตไปใ
 เรอชาคกตอกกระมิง ตองจตให้ไปเทยวพงชวคุดคองจะรูเน ลจนได้พงจง
 ไททหารเทยวสบูคยงไมได้ความจง ไททหารจงเรอรวมไปแจงแกชองกง
 นวยเอยนเรงเมอชาคกยลมาปลนค้ายกำลจงสูรบกัน เอยนเรงเห็น
 ได้ทกชาไฟรพลตายนายหนงแลวถอดเอาเศอเขาตวมได้ปลอมตัวลงไปอยู่
 ในเรอญยเจยวตต ครนงยเจยวตตยกยกตงทพลบเขาเมืองเอยนเรงกปลอม
 เป็นพวกไฟรพลเขาไปอยู่ ในเมืองชางประตูปักหมงคอยคุดทวงทจะคตทกเอา
 เมืองอดตงเสยอยทกเวลา

ฝ่ายชงอานกบทหารยกไปช่วยกองทัพเรอ ณ เมืองอดตงเสย—
 ปากนวดอดตง เตนกองทัพชามเนนเดยะไซเนยไปถึงปากทวงเขาตงชวคก
 กองทัพหยุดอยู่ ชงอาน ปลอชน อานยนมยงกชวตง เฮมเสยง ลเซงจง
 ปรกษวกนวาเราเตนกองทัพมาประมาณครึ่งเดือนเศษกยงไมถงปากนวดอดตง
 ชางหนานนยงมตวนเนนเปะรูเนยอยู่จะคตอวนประการใดตจจจะชามเนนไปได้

เฮียเสียงพูดว่าขงดานเนน แปงงเนยเนมเข้มแข็งนัก โดยจะหักเอาฝีมือ
 และกำลังเหนจะไม่ได้การตองคตอบายจัดทหารแยกเป็นสามกองให้ไปชุมนุมอยู่
 ริมเนินสองข้างซ้าย-ขวาข้างละกอง ๆ หนึ่งยกไปรบล้อมมาแล้วจุดประทัด-
 สัญญาชน กองชุมทั้งสองยกเข้าหักเนนกกองเอาชัยชนะได้ ขงอานได้ฟังก็
 เห็นด้วยจึงตอบวาอบายนตนกทาาทเปรียบมได้ พุดตงนนักให้อานยมมยกกับ
 ึ่งกชวนตงคุมทหารไปชุมนุมอยู่ใกล้ด้านสองข้างซ้าย - ขวาแล้ว ขงอานก็คุม
 ทหารมายังหน้าดานเนนแปงงเนยรองทาาทายให้ออกรบ

ฝ่ายลหยงผู้รักษาเนนแปงงเนยเนนหลานของชนอองมทหารสอง
 นายชอบตเขยนกับเจียวเซงฝีมือเข้มแข็ง คุมไพร่พลหมื่นหนึ่งตงรักษาเนน
 แปงงเนย เวลาฉนวนนลหยงออกจวาราชการไพร่พลเข้าไปแจ้งวาชงอานยก
 กองทัพเรอมาทارب ลหยงได้ฟังจึงปรึกษากับนายทหารทั้งสองวาเมอกอน
 หน้าสอง-สามฉนวน อองเซงชงเป็นทชนอองเจ้าของเรามหนึ่งสอมาให้อพวก
 เราอดตาหระวงรักษาหน้าทเซงเทนใหม่คนคง บตนกองทัพพวกชองกยกลดวง
 เขตแดนเข้ามาจะคิตตานทานอย่างไรดี

บิตเขยนนายทหารจึงตอบวา กองทัพพวกชองกยกลดวงเข้ามาจน
 ถึงดานชายเนนแล้ว ชาวเจากบทานยกออกไปฆ่าเสียให้ต่น ลหยงได้ฟัง
 ก็เห็นชอบตงให้ไพร่พลเตรียมเครื่องคัสตราวุธพร้อม ให้เจียวเตงอยู่รักษา
 ดานเนนแปงงเนยแล้ว ลหยงกับบิตเขยนคุมไพร่พลหาพนออกจากดานมา
 ขงอานเห็นกยนตงตงเป็นกระบวนคชยรบ สองทัพเข้าปะทะกันบิตเขยนก็
 ชับมาตรงมาเอาทวนแทง ขงอานเอากะบับรบกับได้สับเพลง ขงอานแกลง
 ชับมาพาทหารถอยหนี ลหยงกับบิตเขยนไม่รทกคุมไพร่พลรุกไล่ตามไป
 ประมาณทางได้สับล ขงอานให้จุดประทัดสัญญาชนกองชุมทั้งสองข้าง

สมเด็จพระปวารณาตพเรือไม้ตองตงแตกอยู่เอง ซึ่งฮานไต้ฟงก็เห็นชอบด้วย ครนรุงชนเขาก็จงดกองทัพเป็นกระบวนยกแยกมายังด่านแม่น้ำเกาฉวนห่อ

ฝ่ายบงยั้นชฉงผู้รักษาแม่น้ำเกาฉวนห่อเป็นเทือกเถาชาวเรือหา เลี้ยงชีวิตสืบมา บงยั้นชฉงฝีมือเข้มแข็งใช้อาวุธเกาทัณฑ์หนักแปดสิบชั่ง กับท่อนยาวอันหนึ่งสำหรับมือเดมทได้สามานเป็นพธองกบองแข็งๆ ตั้งให้ เป็นที่โต้วกำขนนางนายทหารอยู่รักษาแม่น้ำเกาฉวนห่อ บงยั้นชฉงมทหาร อยู่สองนายแซ่เต้า ชื่อเฮ็กโฮ้วหนิง แซ่โจ้ว ซอคว นายทหารทั้งสองนี้ เป็นคนชาวตำบลเซียงตงแม่น้ำเซงห่อ ในแขวงเมืองฮวยไซมฝมมือเข้มแข็งคม ไฟร์พลรักษาแม่น้ำอยู่

เวลาวันนั้นบงยั้นชฉงออกวาราชการ ขนนางนายทหาร พร้อม- แรงวากกองทัพของกงยกมาใกล้จะถึงแม่น้ำเกาฉวนห่อ จึงพูดกับนายทหารว่า กองทัพพวกของกงยกมาถึงแม่น้ำเกาฉวนห่อปวารณาจะไปตเอาเมืองซนจิว ไท่โต้ว ซึ่งตำบลแม่น้ำเกาฉวนห่อนักเขนทสาครญด้วยเขนตนทางเมืองซนจิว ถ้ากองทัพของกงขามแม่น้ำไปตเมืองซนจิวก็คงเขนอนตรายจะตองตงรักษา ปากน้ำไวใหม่คง

พดไม้ทหน้าดคา - พอมาไซเซามาแรงความวากกองทัพเขนตนของ ยกมาถึงแลวบดนรองทาทายให้อกรบบงยั้นชฉงไต้ฟงก็โกรธตงตวชนมา คมไฟร์พลออกจาค่ายมาตงเป็นกระบวนรบ สองทัพเขาปะทะกันฮานยิมมย จึงเข้าต่อสู้กับบงยั้นชฉงได้หลายเพลิง บงยั้นชฉงแกล้งทำไฟชักมาท ฮานยิมมยไม่รทกรักได้ไป บงยั้นชฉงเห็นไต้ทกชนเกาทัณฑ์เห็นยวนนำว ยิงมาตุดหน้าฮานยิมมยพลตตกจากม้าล้ง ซึ่งฮานเห็นก็ตวังมาช่วยฮานยิมมย

ไปได้ เล่าเฮ็กโฮ้วกับโจ้วคหวทหารสองนายกรบเข้ามา ซึ่งท่านเห็น
เหลือที่จะตาทานกลาถอยกองทัพไปบนยี่นชของโตชยชนะกยกกองทัพกลับ
เขาคาย

ฝ่ายซึ่งท่านถอยหนีไปประมาณทางหาตบดตงคายนกลงโจ้วชานยมมย
ถูกเกณฑ์ทพชกาเรบชนกชาติใจตาย— ซึ่งท่านว่าเวลาอนนเสยทหาร
เอกผหนึ่งเราเดยตายนักจะคตอบายประการ ไตจงจะเอาชยชนะชาคก ไต—
เฮยเสยงจงจาทตาบลแมนาเกาฮวนทอนน พวกเราไมมผู้ ไตรจาทาเลททาง
จะเป็นอย่างไรบ้าง ตองสยี่ส่วนทตาบลน ไตรทาทากอนกคองเอาชยชนะ ไต
ซึ่งท่านกเห็นขอบจง ไตเฮยเสยง ไปเทยงสยพบผู้เฒ่าคนหนึ่งชานชานาญใน
การศกภพามา คาย

ซึ่งอนจิงพูดแกมเฒ่าจาทานเชไวชอไต ไตเมตตาชยชนะจงหนทวง
ไตชอพเจาดวย ผู้เฒ่าบอกจาทาพเจาแชนงชอกต ซึ่งท่านจะทาศกภบของชง
ชอพเจาจะชแชนง ไต ตงแตนไปตงศาลเจาเกาฮวนทอควจจะชมกคอง ทัพไจ—
ชางหลงศาลเจานนคคายชวยชไตลลตไปตงเมืองชนจจ ทานจตททท อกคอง
หนงไปตงชยทศาลเจาเลงของเบยจ ชยทาเทกกองทัพเรอในแมนาชนไปชวยไต
แลดยกเขาทคคายกคองสมคความปรารทนา ซึ่งท่านแชนงความกยนคเอาเงินสยบ
ตาลงวางจลให้ ผู้เฒ่ารบเงินคานับลาไป

เฮยเสยงจิงพตคบซึ่งท่านว่าชาคกมชยชนะ ไปครงนคองมใจกาเรบ
เราไททททเทยงพตว่าชาคคเสมยงจะถอยกองทัพไปตงม่นหาเสมยงอัทท—
กอน ถาชาคกแชนงความคคองยกกองทัพตามไปปลนคายในเวลา คางนนเรา
จจจจททททแยกคกนไปชมชยตามคาคคเฒ่าบอก ถาชาคกยกมาปลนคายจะไต
ชอกตาทานทานใจแลดยกคตกระหนาบเขาไปคคองสมคความปรารทนา

ซ่งฮานเห็นชอบด้วยกึ่งทหารใหญ่กองทัพถอยไปประมาณทางได้
 หวสปลดตงคายนกลงไว้แล้วจึง ไท้กักรวนตงคุมทหารไปช้่มอยู่ที่ศาลเจ้า-
 เล็งฮองเบียวกของหนง ถ้าไต่ยนเสียงประทคก ไท้ยกออกสกัดกองทัพเรือชาติก
 ใต้ ไท้ป้กชั้นคุมทหารเตรียมเชอเพลิงไปช้่มอยู่ริมค้ายกของหนงถ้าเห็นชาติก
 ยกมาขวางน้ก ไท้เขาตค้ายชาติกเขาเชอเพลิงจุด ไท้ล้กวิ่ง ไร้จันชนเป็นสำคัญ
 นายทหารทงสองยกแยกกันไปช้่มอยู่ตามสง ซ่งฮานกั้ไท้เขาพะมาผูก-
 ติดลูกกระพรวนไว้ในค้ายทำเป็นอบายเหมือนนมผู้คุม พอเวลาค้ายกกองทัพ
 ออกจากค้ายแยกย้ายกันมาช้่มอยู่ทงสถานคอยพงเสียงประทคกเป็นสัญญา

ฝ่ายบ้มนยชนของ ไต่ช้ษษณะกกลับเขาค้ายใช้ ไท้ไฟ้รพดมาสอดแนมดู
 ไต่ชาววากกองทัพของกงตงเสียบยงอาหารถอยกองทัพห่างออกไปอีกห้าสิบ
 เล้าเฮ็ก ไท้หว้สำคัญจางริง จงแจงกับบ้มนยชนของวากกองทัพของกงไม่มเสียบยง
 อาหารถอยกองทัพห่างออกไป ทหารเห็นจะอดอยาก ไม่บริบูรณ์เวลาค้าวนน
 ยกไปปล้นค้ายซาเต็มเฮากคงสมความคิด บ้มนยชนองกเห็นชอบจึงให้-
 ไท้จิวค้วอยู่รักษาค้าย บ้มนยชนองกกับเล้าเฮ็ก ไท้้วยกกองทัพตรงมาในเวลา
 กลางคณตงค้ายกองทัพของกงตคประมาณ สามยาม ไต่ยนเสียงลูกกระพรวน
 ในค้ายตงกสำคัญว่าทหารหลบหมด บ้มนยชนองกกับเล้าเฮ็ก ไท้หว้เร่งขับทหาร
 เขาไปกเห็นแต่ค้ายเปล้จากตคใจท้นมากลบบ ซ่งฮานเห็นตงนนจจจุดประทค
 สัญญาชนกของช้่มทงตคกตรุกน้ไล่ซาพนตะลุมบอน บ้มนยชนองรองสง
 เขาเฮ็กไท้หว้ ไท้ห้กตรงไปค้ายตงเราจะห้กไปแม่น้ำเกาฉวนทอบอกให้กองทัพเรือ
 ยกมาช่วยรบออกตงนนแล้วสองนายกช่วยกันห้กออกมา

ฝ่ายปักษินคมทหาร ไปช่มอยู่ไกลค้ายชาศกเห็น ไตทกรองบอกพวก
 ในค้ายวากองทัพชองกงแตกหนีไปแล้ว จึงเบ็ดประตค้ายยกออกช่วยกันเถด-
 ใจควไดพงมีไดสงตย สงให้ไพร่พลจุดไฟเบ็ดประตออก ปักษินพบกับ
 ใจควไดสรบกันเป็นสามารภ ปักษินเอาทวนแทงถุกใจควตกมาตาย ทหาร
 ชองกงเขาคายไดกเอาไฟจุด บันยนชของทกออกจาทลอมไดจะตรงไป
 แมนาเกาอวนหอ ครนมาถึงศาลเจ้าเลงอองเบียวพบงกชจนตงตงสกตอยเห็น
 กรองตวาดว่าโจรร้ายจะหนีไปข้างไหนจงลงจากมาสวมภักแต่ โดยตจจะ
 พนความตาย บันยนชของตกใจชบมาหนี กชจนตงได้ทันเอางานพนถุก-
 บันยนชของตกมาตาย เล่าเฮ็กไฮ่วทกออกจาทลอมไดชบมาตรงไปค้ายเห็น
 ไฟตทวทงสทศกตกใจชกมากลับ พอชิงอานรุกได้มาทันเอาทวนแทงถุก
 ชายโครงเล่าเฮ็กไฮ่วตกมาตาย แล้วไล่ฆ่าพันไพร่พลเมืองช่วยไชล้มตายลง
 เป็นอนมาก กองทัพทงสามกเขาสมทบกันตรงมาศาลเจ้าเลงอองเบียววม
 แมนาเกาอวนหอ

ฝ่ายพวกไพร่พลในเรือกตงรักษาแม่น้ำแฉงวาคายบนฝั่งแตก นาย
 ทหารทงสามตายเสียไพร่พลเป็นอนมากกตกใจไม่อาจคิดสู้รบ เห็นกองทัพ
 พวกชองกงยกมาพากนทงเรือเสีย ไตตนาหนีไปต่นชงอานเก็บได้เรือรบเป็น-
 อนมากกมความยนตนกจงโหมาไชรบไปแฉงแกชองกงแม่ทัพใหญ่แล้วให้
 ทหารยกไปช่วยลจจนทัพเรือทปากนาอวดกชงอานกตงคายมนอຍรมศาลเจ้า
 เลงอองเบียวจงจตโตะและตราเลียงพวกพองเป็นทรนเริงสบายเอาทวพย -
 ลิงชองออกแจกจ่ายทหาร ไตทวกนทงสน

เวลาคนวอนทงชงอานนงตกรทกรองกวรทจะตเอาแขวงเมืองช่วยไช
 อยู่ในค้ายตกสามยามเศษกทลบ ไปผนเห็นว่าทหารผู้หนึ่งรูปปร่างชอบกตเดิน

ของกงโตฟังก็คลายทุกข์คิดจะยกกองทัพไปจึงให้ โฉวจนหงกับ—
 ทหารสืบหานายคอ อังซัน ซงลิม ชวนจัน เขยชอบน ฮันทอ ผิงก ตงเทงกย
 งยเตงก กวางผิง เตงฮย ลอฮวง กวยเสง ฮองเฮง เคียนฮุน ซาเหนย คิม
 ทหารหาพนอรักษาเมืองเอียวเอียงแล้วของกงก็ยกกองทัพไป

อันเตาฉวนหมอจึงแจ้งแก่ของกงว่าขงถานจะยกทัพไปครองยาค
 จะต้องการไซ้ทั้งหมดลงแล้ว ท่านจงจัดให้ผู้ใคร่รับเข้าไปในเมืองตงเกียเบ็กเฮา
 เครื่องยามา ของกงก็ใช้ให้โตจงเข้าไปในเมืองหลวงให้อันเตาฉวนคอยทำ
 โตจง ณ เมืองเอียวเอียงก่อน แล้วของกงกับนายทหารเหล่านักยกกองทัพ
 ใหญ่ออกจากเมืองเอียวเอียงเดินทางไปหลายเวลาใกล้จะถึงแม่น้ำเกาฉวนหอ
 เสียเสียดกับนายทหารเหล่านนแจ้งความถึงขวนกัณมากอขรรบของกงทางค่าย
 ประมาณทางสิบล ผอกกองทัพใหญ่ไปถึงเสียเสียดกับทหารก็ตรงเขาคานบถาน
 แมทพบนอนด ของกงยกกองทัพมาถงศาลเจ้าเลงอองรวมแม่น้ำเกาฉวนหอ
 ตงคายนนพกกองทัพอขรรบศาลเจ้า แล้วถามเสียเสียดว่าเดิมท่านเดินกองทัพ
 มาเป็นประการใดบ้าง เสียเสียดก็แจ้งความขงทกนเนนแปงเนยแล้วยกมาถ
 ค่ายบกทแม่น้ำเกาฉวนหอ โตและขงอานผนตงแต่ตนจนปลายให้ของกงฟัง
 ทกประการ ของกงแจ้งความกราดถชนโตเมื่อตรงยกกองทัพปราบชนไฮ้ว
 แขวงเมืองฮ้อบักพกกองทัพอขรรบเหวฮยตเจ้ ผนเห็นว่าขงอานนจะได้น
 เจ้าเลงอองทแม่น้ำเกาฉวนหอแต่ไม่มีใครจะเซอ บตนโตฟังขงความผนของ
 ขงอานจึงได้ร้เหมือนกบเทพยตามาบอกให้นมตผนไว้แต่เดิมจึงได้ให้ โงวทยง
 ฟงว่าถากระนนขงอานได้เป็นเจ้าเลงอองอรักษาแม่น้ำเกาฉวนหอแล้ว—
 ของกงโตฟังคิดจะเซนไหวคานบเจ้าเลงอองด้วย จึงถามเสียเสียดว่าเอาคพ
 ขงอานผงไว้ทไหน เสียเสียดแจ้งว่าพวกชาวพเจ้าเอาคพผงไว้เซงเขาไฮ้วชว

รมผงแม่น้ำเกาะวนหอจัดการไวสมกบยศศักดิ์แล้ว ช่องกงใหญ่ตั่งของที่จะ
ไปเชื่อกับของจะค้ำับเจ้าพร้อมชวน โงวหยง กงชนสน เคียวเตาเซ่ง—
กวนเซ่งไปไทเฮียเซียงนำมาถึงเซ่งเขาไฮ่วซัว ซึ่งกบตรซึ่งอานกจตตั่งของ
มาเซ่งไหวบตาควย ครนมาถึงเซ่งเขาทผงศพซึ่งอานกพากนเอาตั่งของออก
เซ่งไหวตาม ธรรมเนียมเดี๋ยแล้วชวนกันมายังศาลเจ้าเล่งฮองเบียวใกล้กับ
ทผงศพจุดธูปเทียนตั่งของออกค้ำับพร้อมกัน

ช่องกงนนมความวตกนกันก็จะใคร่ทอดไม่เสียงท่ายถามถงเฮียนเซ่ง
หลวงจนตเตาหยนมรภษาศาลเจ้าบอกแกช่องกงว่าเจ้าศาลข้าพเจ้านคกตสทธิ
นัก ถาทานมธระตั่งไวถกถามเจ้าตุงรูแจ่ง ช่องกงได้พังกยนตจจชวน โงวหยง
มายังแท่นหน้าเจ้าคกเขาค้ำับแล้วกระทำการเสียงท่ายได้เป็นสำคัญ ช่องกง
บอกโงวหยง กงชนสนว่า ข้าพเจามความวตกถงเฮียนเซ่งผู้ของจงถามเจ้าตุง
ได้ปรคณาเซ่นทานทงสองจงทำนายว่าจะเป็นประการใด

โงวหยงก็ทำนายตามทได้เรียนมาว่าเฮียนเซ่งนนอยมได้เป็นอนตราย
เปรียบเหมือนนกของหงนถงถุดกบนไปหากนทงพวกถงตาบลทหากนแล้วบ้าง
ก็แสวงหาอาหารใส่ทอ้ง สนนถุเมื่อใดกชวนกันบินกลับ นนแหละเหมือน
กับพวกเรา บ้างก็ไปแสวงหาความชอบ ถาเมืองฮวนกงเสยแตกกคองพบ—
ช่องกงได้พังกดีใจชวนกันกลับมาค้ำายจดีให้ทหารลงเรือรบทวนน้ำไปบอก—
ลจุนใหญ่จากองทัพใหญ่มาถึงแม่น้ำเกาะวนหอแล้วเตรียมการไวพร้อมยงจดี
ให้ทหารไปสืบข่าวคราวควย ถาได้ทจงเข้าทกเอาเมืองฮวดถงให้พร้อมกัน
ทหารกรบไปแจ่งกับลจุนทัพเรือทุกประการ

ฝ่ายเฮียนเซ่งปลอมตัวเข้าไปพักอยู่ในเมืองฮวดถงเสยประมาณได้
ยสิบวันเศษ ประจบประแจงรู้จักกับไฮวเฮียนทหารในเมืองผู้หนึ่งรักใคร่สนิท

เหมือน กับบรรดาบรรดาเดยวกัน ขอความตันทกอย่าง ไรเขียนเรียงบอกให้รู้-
ปรึกษากันอยู่ทุกเวลา

ไอวเขียนจึงพูดแก่เขียนเรียงว่า ก้าแพงเมืองฮวดกั้งเสียจนเข้มแข็ง-
มั่นคงนัก ถ้าจะหักเอาโดยเร็วก็ตองคิดอ่านกับ ไอวจนผู้พเป็นนายทหารรักษา
ประตูด้านปากน้าฮวดกั้งทิศตะวันตกอยู่จงสำเร็จ โดยง่าย น้องจะไปพามาให้
พบปะกัน

ครั้นพูดแล้ว ไอวเขียนก็พา ไอวจนมา ให้พบกับเขียนเรียง ๆ เห็น-
ไอวจนก็คบเขาคานบเป็นอันดี ไอวจนตอรับพียงขนนงเกาธแล้วพูดว่า
ท่านกับข้าพเจียงไม่วางกนทานมากก็เขาคานบถงเพียงนี้ไม่ควรเลย ไอว-
เขียนว่าน้องจะบอกพตามจริงซึ่งนายทหารผู้รักใคร่ขอขมาสยดบข้าพเจ
มากเป็นทหารเอกของฮองกั้งแม่ทัพใหญ่ขอเรียกลงใจไอวเขียนเรียง ยคน
ดอบเขามาคิดหาบายจะ ให้ช่วยหักเมืองออกไปสมทบกองทัพนอก เห็นว่า
ไอวเขียนเรียงเป็นคนสตัยซอสุจริตคิดจะ ช่วยสงเคราะห์ ให้สำเร็จพจงช่วยคิดอ่าน-
หักเมืองฮวดกั้งเสียให้แตก ไปสามภกคกับแผ่นดินของเถิดขอเสียงก็จะปราศ
ต่อไปด้วยกฎทรงนน้องเห็นว้าฮองเซียงว้าสนาตักไม่ขัดยาวนาน เราคิดอ่านหา
ทพงใดเสียก่อนตักความองจงไปเชิญพมาปรึกษาให้เห็นชอบด้วยกัน

ไอวจนได้พจงตอบว่า ถ้าเจามจตอสนนอมแก่แผ่นดินของ พกตอง
ยอมตายแต่การนชาไม่ได้คิดอ่านหักเมืองเสีย โดยเร็วเถิด ไอวเขียนเรียง
พูดว้าการงานทงปวงกสัดแต่พทงสองเห็นตนองจะทำตามไอวจนว่า ท่านจง
เขียนหนังสือฉบับหนึ่ง ข้าพเจาจะให้คนไปถงท่านแม่ทัพนตแนะกนยก
กองทัพเรือมาทางประตูด้านปากน้าฮวดกั้งข้างทิศตะวันตกพวกเราจะเบ็ดรับ
ให้เข้าเมือง ไอวเขียนเรียงก็ใจเขียนหนังสือแจ้งขอความก้าหนดวณคนเสวจ

ตั้งให้โอรสหนึ่ง ๆ รับผิดชอบลาเขียนเชิงตรงมาค้ายัดให้ไพร่พลถนองสน
 ไปให้ลจนทค้ายเรือ ลจนรบมาฉกออกอานแจงวาเขียนเชิงเตรียมการจะ
 ทกเมืองอวดกั้ให้กำหนดขกกองทัพไปโดยเร็ว ลจนมความขนตขงนกกง
 กาชบสงผู้ถนองสนวาอกสามเวดจาจะยกไปให้ถงผู้ถนองสนถกกลับไปแจง
 ความตามกำหนดนตทุกประการ ลจนจงปรกษากับเตยสนและพวกพองวาขง
 ขกกองทัพไปจะเขาตอขางไรดี เตยสนตอบวาจะตองไปรบเลงจนให้เตรียม
 ประทศแตกและเชอเพลิงมาชวยกนประตงตกคองเขาชยชนะได้โดยงวย ลจน
 กเห็นชอบจงจตทหารลงเรือตามนาตรงไปค้ายใกล้ศาลเจ้าเลงของเบยง—
 ทหารกเขาไปแจงความขงเขียนเชิงลอบเขาไป ในเมืองอวดกั้เตรียมการ—
 นตแนะกันไว้ บदनลจนใหม่ารบเลงจนจตเขาประทศและเชอเพลิงไปชวย
 กั้ทกเมืองโดยเร็ว

ชองกงแจงความตงนนกขนตจจจตให้เลงจนเตรียมสงของพรอมกบ
 ลชย หงของ ลกน ลงเรือเร็วรบไป ลจนจตให้อวนเชยวขี อวนเชยวเหง
 อวนเชยวขด เมงคง ขอน ตนตต เอยชนคุมทหารทัพเรือยกไปตาดานทศตะ—
 วนออก ให้เตยหวย เตยสน ขงเมง ขงเหลยง โฮวเกยน เบหลนคุมทหาร
 ยกเขาตาดานไต ตวลจนกบลชย หงของ ลกน ทองอย ทองเมง ฮวยเอ็ง
 กขฮหลง ขนตต เลงจนกคุมทหารยกทัพเรือตรงมายงประตาดานตะวนตก
 ตามนต ครนเวดาคากเมอญให้เกิดลมวาจพตกล้า ครนวังชนทมอกดงเต็ม
 หงแมนาอวดกั้ ลจนกบพวกทหารมความขนตเรงเรือแอบเขาไปริมผงให้
 เลงจนเตรียมประทศแตกไว้พรอมพอเวด่าเขนเลงจนกถลอบเขาไปใกล้กำแพง
 คอยเวด่าอยู่

ฝ่ายเขียนเซ็งกับโอวเขียน โอวจนเตรียมการไว้พร้อม ครั้นเวลา
 ดึกประมาณยามเศษ พวกไพร่พลที่เฝ้าประตูกำแพงและหน้าทเชิงเทินเห็น
 หมอกกลางหนาวมากก็พากันหลบฝน พอดึกสองยามได้กำหนดนัด เลงจุนก็จุด
 ประทัดขรมกำแพงเสียงสนนดังทวนโหวกงโยยเจิวตักกลางเดฟสุราษฎร์ได้ยิน
 ก็ตกใจให้ไพร่พลมาสบุดพวกทรักษาต่านนา โดยนก็ตกใจพากันหนีเขาเมือง
 ทงสน เขียนเซ็งลอบเอาเชอไฟชนไปบนเหลาจตุตบ้านเรือนในเมืองชน
 โอวเขียน โอวจนตรงเข้าพนักกลอนเปิดประตูกำแพงเมืองทิศตะวันตกต่านนา
 ออก ลขย หงของ ลกนักพาทหารเข้าเมืองได้ไล่ฆ่าฟันไพร่พลในเมืองเป็น
 อลหม่าน พวกทหารในเมืองอดกั้งไม้ทันรู้ตัวตกใจกลัวแตกหนีไปงโยยเจิวตัก
 ก็คุมไพร่พลออกทางประตูตงหมิงทิศตะวันออก เตยสนกับทหารชน
 จากเรือไล่ฆ่าฟัน เมหลนตรงเข้ารบกับงโยยเจิวตักได้สองเพลง เมหลนเอา
 ทวนแทงงโยยเจิวตักตักมาตายแล้วกรกไล่ฆ่าฟันไพร่พลของงโยยเจิวตัก
 ตายเป็นอันมาก เตยเก็งใจวั้นตกใจจะหนีออกประตูทิศตะวันตกพอลขย
 ตรงเข้าเอาขวานพนักถูกเตยเก็งใจตักมาตาย ยันค้ายหนีไปทางประตูทิศ
 ตะวันออกเห็นกองทัพพวกชองกงล้อมไว้ไม่ว่าหนก ไตคานาหนอวนเซียวชิต
 ไตคตามจับตัวยันค้ายได้ให้ทหารคุมไว้ พอสว่างลจุนก็ยกกองทัพเข้าอยู่ใน
 เมืองเกลยกลอมมิให้ราษฎรแตกตื่นให้ตั้งท่ามาหากนอยตามเดิมแล้วเขียนเซ็ง
 ก็แจ้งความกับลจุนว่าโอวเขียน โอวจนพนองสองคนมีความชอบ ลจุนได้ฟัง
 จึงให้ไปเที่ยวตามเชิญทหารทั้งสองมา ทหารจึงแจ้งว่าคนนกาจงรบกันนาย
 ทหารทั้งสองตายเสียแล้วลจุน เขียนเซ็งได้ฟังก็เสียใจจึงตรวจดูทหารของตัว
 หายไปสามคน ลจุนจึงสั่งให้เก็บรวบรวมเรือรบของชาติไว้ได้เป็นอันมาก
 ก็ให้เอาทรัพย์สงของออกจ่ายแจกให้ทหารทั่วทุกคน แล้วลจุนจึงพูดกับ

เอียนเซ็งว่า ตเมืองฮวดกิงเสียได้แล้วเจ้าไปแจงกับชองกิงเองเถิด เอียนเซ็ง
ก็ลงเรือรบไปตงคายแมนาเกาฮวนหอ คำนับชองกิงแล้วแจงความให้ฟัง
ทุกประการ

ชองกิงทราบข่าวทหารในเมืองฮวดกิงทสามภักตสองนายกับทหารของ
ตงสามคนตายก็มีความเสียดายนกพดวามเมืองฮวดกิงเสียแตกครงนก็เพราะ
เอียนเซ็ง เราจึงคอยได้ความสุข จึงปรึกษากับโงวหยงว่าถาจะยกกองทัพ
ต่อไปนั้นจะทำประการใดดี โงวหยงก็หาตอพอเส็งมาถามว่า ตงแต่นไปเมือง
ชินจิ๋วใกล้-ไกลประการใด พอเส็งแจงว่าทางเรอนนชาหลายเวลาจึงจะถึง
แมนไปทางบกไม่ว่านกถึงเมืองชินจิ๋ว ชองกิงได้ฟังก็จะไปทางบกจึงสั่ง
ให้เตรียมกองทัพพร้อมยกออกจากแมนาเกาฮวนหอ ไปได้สองเวลาถึงภูเขา
แห่งหนึ่งสูงนักไม่แจงว่าเขานั่นใด แต่เห็นราษฎรหมู่หนึ่งเดินตรงมาตอรบ
ชองกิงก็ส่งทหารให้นำพวกราษฎรเข้าไป ราษฎรก็คยเขาคำนับแม่ทัพแล้ว
แจงความว่า พวกข้าพเจ้านได้ย่นชาวเลาเลอว่า ท่านผู้สตัยขอสุจริตมเมตตา
จิตโอบอ้อมอารีแก่ราษฎรทงปวง ยกกองทัพมาปราบปรามแขวงเมืองฮ่วยไซ
มีความย่นตนักชวณกนจตุรากับสังของต่าง ๆ มาคำนับท่าน ชองกิงได้ฟัง
ก็ย่นตจพดกับโงวหยงว่า ราษฎรทงหลายมจตคตถึงเราจตุสของมาฮอน-
นอมจะตองตอบแทนให้สมคววจึงจะชอบ

พดตงนนแล้วก็เอาเงนหาสบตาดลงรางวัลให้ ราษฎรไม่รับเงน พา
กนแจงว่า เตมทอองเซ็งมาเป็นเจ้าเมือง ก็เกณชตราษฎรให้ชมชเอาเงนทอง
ทชตสนกพากนหนไปเป็นฮอนมาก ครนเห็นท่านยกกองทัพมาพวกข้าพเจาจึง
ชวณกนมาสนอญคตท่าน มิใช่จะตองการเงนทองเมื่อไร ชองกิงได้ฟังจึงว่า
ท่านทงปวงฮ่วยจตุกเลย เรายกกองทัพไปปราบปรามแขวงเมืองฮ่วยไซเรียบ

รอยแล้ว กลับเข้าเมืองหลวงจะกราบทูลพระเจ้าแผ่นดินให้ชอยกภาพอักษร
 ไม่ตองให้พวกท่านเสียสั๊กตามปีจะได้มีความสขสืบไป ราษฎรทงหลายกคก
 เข้าลงคานับพูดว่า ท่านเมตตาพวกข้าพเจาตงนมไต่ลมพระคุณของท่านเลย
 ของกงจงถามราษฎรว่า ชึ่งจะไปเมืองชินจิว นนยงโกลหรือโกด
 ประการใด ราษฎรคนหนงขอเทยเตยหววาทงแต่ตาบลนไปประมาณทางไต่
 สองรอยลงเขาองทอชว พนนนไปกลงเมืองชินจิวททางคยชนนค สองเซ่ง
 จดให้นายทหารและไพร่พลมาตงรักษาอยทกแห่งยงมศาลเจาอยชายเขา -
 ตงจวชวณแห่งหนงขอไม่ปราถฐูเจานนครายนค ถาถงฤดูฝนองเซ่งกตองจค
 เดกชวยทญุงค้หนงไปเซ่นไหว้อยเสมอทกบิ ถาไม่ทาเซ่นนคเกิดไฟไหมบศาล
 ออกไต่จับคนทกคอกน ท่านจงจคหาเดกชวยทญุงเซ่นไหว้ตามธรรมเนยมจะ
 ไต่คัมภยมิให้พวกท่านเบนอนตราย ของกงไต่พงจงตอบวาทากระนนตองคค
 อานกอน พวกราษฎรก็จะลาไป ของกงเห่นวาราษฎรไม่รับเงินจิงเฮาแพร
 สตาง ๆ ออกแจกให้ ราษฎรมความยนคกรบใจแล้วคานับลาถลับไปบ้าน

ของกงปรกษาคับ โงวหยงวาราษฎรแจ้งความมาตงนทานจะคคฮาน
 อย่างไรไต่ โงวหยงตอบวาทจะตองจคหาเดกชวยทญุงไปเซ่นไหว้ตามค้การษฎร
 จงจะควร ของกงพูดวาทงแต่เดนกองทพมาเสยทท้รภมากยงจะตองจคเฮา
 คนไปเซ่นไหว้บาปกรรมมยงไปอกนหรือ พุดตงนนแล้วกตงให้ทาชนม -
 บวนเถาสลบเถาแผ่นฆ่า โคกระบือหมเบ้ตไต่กับตงตาง ๆ พรกพร้อมรังชนเข้า
 ของกงยกกองทัพใหญ่เดินไปตงเซ่งเขากตงคายมนลงไว้ ตงให้ชนตงของ
 ท้จะเซ่นไปคคชอยทเซ่งเขากอน แล้วของกงกับโงวหยง กงชุนตี เคยวเตาเซ่ง
 ฮวยหยง เขาหง บึงชว จงตตจัน ลมของ ฉินเหม้ง จตงกับทหารสามร้อย -
 เศษตรงมาตงศาลเจากชวณกนเข้าไปในศาล ของกงตงให้เฮาส่งชองออกมา

ตั้งเรียงรายจดอุปเทชนชนเช่นไหวแฉวแฉวพระเจ้าของฮยจงฮยงเดิมรบ—
 ดงไหวพวกชาวเผ่ายกกองทัพมาปราบปรามของแข็งแขวงเมืองฮยวไซทิศ—
 ตะวันตกเตนกองทัพมาทางเขาตงจวชวแฉวแฉวทานมอานภาพศกตศทอนกจง
 จัฒหาของมาค่านับ ขอไหวพวกชาวเผ่ามชยชนะเถด ถายกกองทัพกลับจะจัด
 ดงของมาเช่นไหวแฉวแฉวจะช่อมแฉมศาลชนใหม่ค่านับท่านให้สมควร แต่—
 บรรดาคนทไปกชวณกนคกเขาค่านับตามธรรมเนียม ช่องกึ่งเห็นรูปเจ้านน
 ขอบกตหวงทตรายกยนพจวรณาฮย

ฝ่ายเจ้าในศาลนนคตอกฮยวกยฮยงบีศาจเคยรบเช่นแต่คนเป็น
 ครนเห็นช่องกึ่งจตดงของทไม่ชอบใจเช่นไหวกโกทร จึงบ้นดาลใหม่ตฟ้า—
 มวฝนลมพายพตกลา บตเดยวใจกลายเป็นไฟไหม้ลามมาทวทงศทศ ช่องกึ่ง
 กบพวกพองเห็นดงนันทกใจ ไงวหยงจงพุดแกชองกึ่งจวเราพากันหนออก
 จากศาลเจ้าไปโดยเร็วเถด ไฟตตต้นไม้ไกลเขามาเถด ช่องกึ่งไคพงกออก
 จากศาลเจ้ารบมา ทหารทงปวงตกใจ ต่างคนต่างวงหนเอาชวตรอด ช่องกึ่ง
 กบไงวหยง กงชุนสิน เคยวเตาเซ่งพลัดไป ช่องกึ่งหนมาถึงกลางทางเห็น
 เป็นรูปเจ้าหน้าตาตรายลชยฮยบมออากาศพ่นไฟออกจากปากร้องตวาด ด้วย—
 เศียงฮนดงจว ช่องกึ่งจะหนไปข้างไหน ช่องกึ่งกตกใจล้มดง เขาหงเข้าพยง
 ไวแฉวรองดงจตจจนวนา จงเร่งไปตามกงชุนสิน เคยวเตาเซ่งมาชวยโดยเร็ว
 จงตจจนกรบไปพบกงชุนสินและเคยวเตาเซ่งพากันมา เขาทงนนอมชองกึ่ง
 ชนบ่าจะพาหนไป ตวเขาหงถูกไฟเจีบบชวยเป็นอันมาก พอกงชุนสิน—
 เคยวเตาเซ่งมาทนกอานมนตคาถาบนศาลบนศาลบนฝนตกลงมา เคยวเตาเซ่งพน
 นามนตออกจากปากชวยกันดับไฟพิษของตอกฮยวกยฮยงบีศาจสูญหายไป—

ลมของ ฮวยหยง จูตงตรงเขาพวยงของกังกตบเขาคาย พาทหารทั้งหลายมา
ถึงพร้อมกัน

ของกิงจิงพดว่า ตงแตมาทำศึกสงครามทั้งหลายยังไม่เคยเห็นบศาง
ตราขายเช่นนเลย ถาวนนไม่ได้เขาหงพกคงตายแน่ ฮวยหยงพดว่าเดชะบุญ
พไม่เป็นอันตรายแต่เขาหงนถกพิษไฟของบศางบ้วยมากจะเป็นตายเทากัน
ของกิงจิงมาเยี่ยมเขาหงแลวร้องไห้ว่าไรว่า เพราะน้องเขาช่วยพจึงได้
เจ็บบ้วยมาก เดชะบุญให้น้องหายจะได้ช่วยกันทำการอาสาแผ่นดิน เขาหง
วาน้องไม่คิดแกชวดแต่ชอไหวเป็นสุขเถิด ของกิงจิงให้ไพร่พลเขาเกวียน
บรรทุกเขาหงมารักษา ณ เมืองเฮยวเฮยงแลวดตรวจดูทหารตายประมาณ
ร้อยเศษ ฉนเหมงกบบังชวนนหายไป ของกิงจิงใจนิ่งเป็นทุกข์อยู่ พอ
ฉนเหมงกลับมาแจ้งกับของกิงจิงบังชวหนเขาไปในบ่ากไม่พนไฟไหม้ลกลาม
ไป บังชวดตายอยู่ในนนั้น ของกิงจิงได้ฟังก็เสียใจจึงพดว่า แมนกัจตบศางน
แก่แค้นและช่วยราชฎรให้เป็นสุขไม่ได้ก็จะสู้ตายอยยทตาบดิน

กิงจิงจึงว่าท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะแจ้งความให้พมเออครึ่ง
ยกกองทัพไปปราบปรามเมืองฮ้อบกรบกับเคยวเตาเซงน ข้าพเจ้ากับไตจิง
ไปหาอาจารย์ ณ เขายเซยนชว ลอจันหยินไหยนตวเคยแลวส่งว่า ถ้าจะ
มาปราบเมืองฮ้อวไซพบปะตอกฮวยกยบศางรายให้เขาขนตวเคยไปทศาดเจ้า
เขาเบยวชวเผายนตชน จะมมมาช่วยกัจตบศางได้ข้าพเจ้าจะอาสาไป
ตามส่งแต่ทางนนไกลเป็นหลายเวลา ตองเบเหตงไปตวยจิงจะกลับไปโดยเร็ว
ของกิงจิงฟังกส่งไหเบเหตงไป เบเหตงกบกิงจิงนถกคานบลาดอกจากคาย
เอากักรดมจักรไฟสวมใส่เท้า ทงสองนายรีบไปสองเวลารถึงเขาเบยวชวชาง
ทิศตะวันตก ชวณกนเขาพกอยยทโรงเตยมถามถงศาดเจ้าฮ้อกวงเบยวได้ความ

แล้ว รุ่งชนเขากงชนต้นกับเบเหลงกตรงมายังศาลเจ้า ณ เขาเมยอชวจรต—
อุปเทษนคานบเจ้าแฉวกเฮายนตวเศษออกเอาไฟได้ในกระถางอุปอานคาถาท
อาจารย์สอนครบตามกำหนด

ทนต์นพารองออง มททวเทพยดาไล่เดอเกราะทอง มือหงถอ
ทวนมอหงถอแผนทองสะพายนาเตากบนักไฟ เทาทางสองเหยยบจกรดม—
จักรไฟเหาะลอยลงมาร้องบอกกงชนต้นว่า ลอจันหยินอาจารย์ของเจ้าให้
เฮายนตมาเชิญเราไปกำจัดตอกฮวยกยอองบ้ศาลร้าง เจ้าจงกลับไปบอก—
ชองกงให้อตสาทวราชกวรณดองคนเจ้าแผ่นดินโดยสตัยตจจรตไม่ช้าเมือง—
ฮวยไซกจะเรยบรอย ยกกองทัพกลบเขาเมืองแล้วจะต้องไปปราบอองละ
ทศตะวันออกเฉียงเหนอนนแหละดาวพวกท่านจะพลัดพรากจากกัน ในขณะที่
พวกท่านยังไม่เป็นอันตรวยตอกเราจะไปกำจัดบ้ศาลให้ ร้องตงนนแฉวก
หายไป กงชนต้น เบเหลงไดฟังจึงพูดว่า ททวเทพยดาคงจะไปกำจัดบ้ศาล
เรารีบกลับไปแจ้งความไห้ชองกงฟังเถด พุดตงนนแฉวกคุกเขาคานบลาเจ้า
ออกจกศาลรีบกลับไค่าย

ฝ่ายเทพยดาเหาะมาในเวลากลางคณถึงเขาตงจิวชว ก็บินตวลให้
พวรองกกกองทงแผ่นดิน เทนาเต่าไฟและปลอยนงไฟออกเผาตอกฮวยกยออง
บ้ศาลตาย ไฟนงไฟไหมศาลเจ้าเขาและต้นไม้ทวลายลงราบเป็นหน้ากลอง—
พอไกลสว่างเทพยดากกลับไค่านกตามเดิมเมื่อเวลากลางคณนพวกราชฏว
ชาวบ้านทงปวงไคยนเดยงพวรองเหมือนกบกองทพดรบออง ครนรุ่งชนเขา
—พากันออกมาตเห็นเขาและศาลเจ้าบ้ศาลร้างไฟไหมทวลายลงมแต่แผ่นดิน
เปลากยนต พวททวรกองตระเวนเห็นตงนนกรบมาแจ้งกบชองกงแม่ทพ
ตามชงไฟไหมศาลเจ้าและเขาตงจิวชวให้ทราบทุกประการ ชองกงไดฟังก

อุศรวรย์ใจนักตวยกยงชนสนกบเบเทลงยงไมทนกลบมากเหตุใดจึงมีเทพยดา
ทาลายศาลเจ้าบศางเตยก่อนกนงตรกตรองอยู่

ฝ่ายพวกราษฎรชาวบ้านมีความยินดีนักชวนกันจัดหาสุรากับสังข์ของ
ต่าง ๆ มาคานบชองกย ครนถกคกเขาคานบแลวบอกว่า เวลาคนนมผู้ไป
กาจัดเจ้าบศางตวยและทาลายศาลเจ้าและเฒ่าเสยสน การทงนทเพราะบุญ-
บารมทานมาปราบปรามช่วยข้าพเจ้าให้เป็นสุขสืบไป พระคุณเป็นที่ยก
ทเปรียบมิได้ พวกข้าพเจ้าไม่มตงใดจะแทนพระคุณท่านจึงชวนกันจัดหาสัง
ของเล็กน้อยมาคานบท่าน

ชองกยได้พมความยินดี ราษฎรทงปวงก็ลาไปเอาศีลามาสลักเป็น
อักษรออกชอชองกยแม่ทพมาปราบเจ้าบศางให้อยเย็นเป็นสุขเอาบายคณน
บุชาไว้ทกบ้านเรือน ชองกยพทกองทพอยคนทง รุงชนเขากยชนสนกบ
เบเทลงกมาถงเขาไปคานบชองกยแจ้งความชงททารเทพยดามารองส่ง-
ชองกยแจ้งเลาคความชงททารเทพยดามากาจัดบศางให้กยชนสนกบเบเทลงพง
แลว ชองกยก็แยกททารเป็นสามกองยกทพออกจากคายเขาตงจวชวตรง
ไปเมืองชินจว ครนเดินกองทพไปถงเขอชงทชวแจ้งความนายททารและ
ไพร่พลตงรักษายู่เข้มแข็ง ชองกยจึงให้ทราษฎรถามมาว่าทางจะไปเมือง
ชินจวเป็นประการใดบ้าง ราษฎรบอกวเขาชงทชวนกวางใหญ่โดยรอบ
ประมาณเการอยลมทางชยระหวางกลางตลอดไปถงเมืองชินจว แต่ทางเรือ
ทจะยกกองทพไปตามแมนานกนดารนท ขางทศตระฉวนออกกบทศโตม-
แต่ภเขาสูงใหญ่เดมชองเขงตงชยทชานนเกลยกลลอมไ้คานนายททารและไพร่พล
ยศบหมนเศษยกเขาตเมืองชินจวไ้ตงชยในเมืองชินจวเห็นวเขาชงทชว-
เป็นตนทาง จึงตงเป็นตางไวบองกนชาศก ผู้รักษาคานเขาชงทชวณนเป็น

ญาติของอองเซ่งแซ่หลยชอเองซุน ภรรยาชอนางแปะผวเหนยมความร่วชา
 ฝีมือเข้มแข็งดวยกันทั้งสองคน ยงมททหารอกหนายคอเฮียบของเตงหนง
 เตยเองเกาทหนง เกงซุนบาทหนง ลอเตงเหนงหนงไซวท ไซวหนงฝีมือเข้มแข็งนก
 กับไพร่พลเป็นอันมาก แต่นางแปะผวเหนยภรรยาหลยเองซุนผู้รักษาด่าน
 เซานน เมอจะเซารบถองาวชงโตไซจอลอ ถามาโตเห็นสงทโตนนกกลว
 ลมลงทนต์ แมนนางแปะผวเหนยสุ ฝีมือผู้ โตไมโตกฮานมนตคาถาใหม่คพา
 มัวฝนกบพนนามนตโทททหารชากมนเมว คนทงปวงเกรงกลวเป็นอันมาก
 อองเซ่งก็ โตพงนางแปะผวเหนยผู้เตยวจงเตยวตบ้านเมองโตเป็นอันมาก
 ชองกิงแจงความตงนบกเฮาเงนรางวัลใหรราชฎรูกคานับลาไป

ชองกิงจงปรึกษากับโงวหยงว่า แขวงเมองช่วยไซนคมผู้พิเศษ—
 อองเซ่งจงบงอาจตงตวซนเป็นใหญ่เราจะคิดสู้รบอย่างไรดี โงวหยงตอบว่า
 เรายกกองทัพไปสู้รบตลกรงหนงใหรทวงทชากกอนตอภายหลังจงคยคิด
 อูบายสืบไป ชองกิงก็เห็นชอบจงยกกองทัพตงไปเขออังทอชัว

ฝ่ายหลยเองซุนเวลาฉนนน อกกวาราชการปรึกษานายทหารทงทงหา
 อองไทชอผู้เป็นไพร่ไซใหคนถอหนงสอมาแจงว่า ดาวของเจ้านายเรวมัวหมอง
 ใหพวกเรามองกนรักษาบานเมองไวใหม่นคงอฮาไดนอนใจ บदनชองกิงยก
 กองทัพใหญ่โตบ้านเมองรูกลวงเขามาใกล้จะถึงเขอตงจิวชัวแต่เห็นจะข้าม
 มายาก

พดยังไม่ทันขาดคำ มาไซมาแจงความวากกองทัพชองกิงยกลวงเข
 มาใกล้จะถึงค่านอยู่แล้ว หลยเองซุนโตพงจงพูดวาคานเขออังทอชวนเข้มแข็ง
 มนคงกลวอะไรกับกองทัพชองกิง เราจะยกออกสู้รบให้แตกยับไปเอง

พุดตงนกกแดงตัวขนมาคมไฟรพุดออกจากด้าน พอกองทัพของกง
 ยกไปถึง หลุยเองชนขบมาชนหนานายทหารทงหากย่นเรียงอยู่สองข้าง—
 ลมของจางขบมาเขารบกับหลุยเองชนโดยสับเพลิง ลมของเฮาทวนแทงถูก
 หลุยเองชนตกมา เฮียบของเหลงเหินนายเสยทกตรงมาจะช่วย ฮวยหยง
 ย่นอยู่ไกลองเหินตงนกกยงเกาทกนชไปถูกเฮียบของเหลงตกมาตาย ทหาร
 ของกงกเฮางาวพนหลุยเองชนตาย ฉนเหมงเหินไตทกยกเข้าไล่ตะลุมบอน
 นายทหารเขาทองทอชวทงสคนเหินเสยทกนเขาตาดนบดประตตงรักษาไว้
 กองทัพของกงได้ชยชนะกถอยห่างออกไปตงคายน้อย ของกงมีความยินดี
 กจต ไต่และสุราเตียงกนเป็นทรนเรง

ฝ่ายนายทหารทงสหนกกลับเขาดานแจ้งความให้นางแปะผวเหินยพง
 ทกประการ นางแปะผวเหินยรู้ว่าตามตวยกรองไห้เศวราโคกยงนั กคิดจะ—
 แกแค้นตอบแทนไห้จงไตกยกกองทัพออนจากดานรบมา ของกงแจ้งตงน
 กยกกองทัพออกจากค่าย นางแปะผวเหินยชงโตถองาวตรงเข้ามา ฮวยหยง
 ฉนเหมงจขบมาออกไป มาเหินตงไตกตกใจกระโตดหนึ นางแปะผวเหินย
 เหินไตทกรกไล่ตะลุมบอนชานายทหารของกงตายผนงกบทหารเป็นอน่มาก
 ของกงเหินเหลอที่จะตาดนทากถลอย นางแปะผวเหินยรูกได้ประมาณทาง
 ไตสสับตเหินความชยชนะกยกกองทัพกลับเขาดาน ของกงถลอยไปเหินชาก
 ไม่รูกไตกตงคายนตวจตทหารตายหมนเศษ ทเจ็บบวยมาเป็นอนมากกับ
 เสยนายทหารเมืองฮ้อบกณหนงคตตจจน ของกงมีความวตกนั

โงวหยงจงพุดแกของกงวา การคักสงครามแพชนะนนเป็นของ
 ธรรมดา แต่เวลาจอนนปราชยกเพราะนางแปะผวเหินยชงโตมาเหินกถลว
 ถ้าจะยกออกสู้รบอกตองคคกวจตตงโตเสยกอนกคงเฮาชยชนะได้ ของกงถาม

ว่าอุบายของท่านประการใดโงวหยงจึงว่าเมอครึ่ง แม่นดินสามก๊ก จุกต์เหลียง
 ชงเบ้งยกกองทัพไปปราบปรามแขวงเมืองหน้าหมื่นข้างใต้ ข้าพเจ้าได้
 แบบแผนไว้ท่านจงสั่งให้ช่างมาจัดทำเป็นรูปสัตว์ป่าคล้ายกับสิงโตเอาหนัง
 มาหุ้มวาดเขียนให้เหมือนกับเป็นในตัวของมัน ให้ทำเป็น โกลเป็นล่อเอาเชอ
 เพลิงใส่ในปาก เมอจะเข้รบจับให้สัตว์หารอยชนหน้ากับชกโคให้พ่นไฟออก
 มาสิงโตของข้าศึกเห็นก็จะตกใจ สำคัญว่าสัตว์ป่าจริงกคงแตกหนีไป เรา
 จึงยกกองทัพรุกไล่ต้อนาไปก็จะได้ชัยชนะโดยง่าย

ชองกงก็เห็นชอบ สั่งให้โงวหยงเป็นแม่กองทำสัตว์ป่าได้หารอยเศษ
 พรหมศรณะและหัตถาทางสัตว์นกกดบกลอดได้คล้ายสัตว์เป็น ชองกงเห็นกต
 ใจจะยกออกรบ โงวหยงจึงห้ามว่า นางแปะผวเหนยนั้น ได้ความรัจากบิศาจ
 เรยกเมฆหมอกกลมฝน พนพาลกทหารของเราจะมนเมาทางสัน ต้องคตฮาน
 บองกันเสียก่อน ไทกงชนสันกับเคียวเตาเชิงไปคอยอ่านคาถาบองกันไวจ
 จะยกออกสู้รบได้ เคียวเตาเชิงว่า ถ้าจะแกมนเมาตองไปตักน้ำในบ่อ
 แปะไฮวเสียบนเนินแขวงเมืองฮ้อบกมาเสก แล้วให้ทหารตมทวงกันจึงจะไม่
 เป็นอนตราย ชองกงว่าตงแต่นไปเมืองแปะไฮวเสียนั้นไกลนั้นจะตองให้
 เบเหลงรบไปจึงจะทันการ

พุดตงนนแลวกส่งให้เบเหลงรบไป เบเหลงคานบลาออกจากคาย
 เอากรทงสองสวมใส่เท้า อานมนตคถารบตรงไปตงเมืองแปะไฮวเสียบ
 ชนบนเนินตักเอาน้ำในบ่อวเคษได้รบกลบมาหาเวลาดงคาย ชองกงก็เอา
 นานนมอบให้เคียวเตาเชิง

เคียวเตาเชิงเอาพกนมาเขียนนตอานมนตเผาใส่ในน้ำเตากาขบส่ง
 ว่าเวลาเขาให้ทหารตมในน้ำเตาเสยกอนจึงยกออกสู้รบ ครนรุ่งชนเขา

ทหารรักษาตามตงแลดวงชนสนกยกกองทัพรูปสัตว์บาททาบปลอมออกจากค่าย
 ตรงมาหน้าด่านทัพหลังก่หนตามมาทำท่ายให้ออกรบ นางแปะผัวเหนย
 แจงความก่คุมไพร่พลออกจากด่าน กงซุนสิ้นขับรูปสัตว์บาททาบหน้าพบไฟ
 ออกจากหุดากลับกลอกหางกวัดแกว่งเป็นไฟ จรุงก่ไล่ซาศกเหมือนกบปลิว
 เป็น นายทหารและพลทหารของซาศกเห็นก่ตกใจไม่คิดสู้รบ นางแปะ—
 ผัวเหนยขับสังโตตรงมา สังโตนางแปะผัวเหนยขับรูปสัตว์บาททาบไฟ—
 ออกจากปากก่ตกใจล้มลง นางแปะผัวเหนยกระโดดหนกสบเขาคาย จิต
 เขามาเผาตขมาสู้รบ ซองกงเร่งทหารรุกรกระชนเข้าไป เตยเฮงเกาขับมา
 ขนหน้าพบฉนเหมงเขารบกันไต่หลายเพลง เตยเฮงเกาส์ฉมฉนเหมงไม่ได้
 ฉนเหมงเขาทวนแทงถูกเตยเฮงเกาตกมา เกงซุนบาเห็นขับมาตรงมาจะเข้า
 ช่วย กวนเส่งขับมาเขาสกัดเกงซุนบาไว้รบไต่สองเพลง กวนเส่งเฮงาว
 พนถกเกงซุนบาซาศกลางตัวตกมาตาย ทหารกองทัพซองกงเขารบพ่น—
 เตยเฮงเกาขาดใจตายในทรบ

นางแปะผัวเหนยเตยทหารสองนายก็โกรธนกกงเฮานาเตาเวเศษเทนา
 ทมนเมาออกสาดทหารกองทัพ ทหารซองกงตมนาบอเขาแปะไฮ้วเสียแล้วไม่
 เป็นฉนตราย นางแปะผัวเหนยเห็นตงนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉน
 ศิลาและกรวดทรายปลิวมาทางอากาศ ทหารซองกงเห็นตกใจก่คิดจะล่าถอย
 กงซุนสิ้นขับกระบวเศษชนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉน
 ไปตกในกองทัพของนางแปะผัวเหนย ครนนางผัวเหนยจะสู้รบ โดยกำลัง
 ก่ตทานทานฉน
 ตามทนต์ดวยกระบองฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉน
 ลอเส่งเหนง ทหารเขาของทอชวเห็นนายกับทหารพวกพ้องของตัวเองตกตกใจ

จะหนักลบเขาดาน กองทัพของกงรุกได้มาทันจับตัวล่อเตงเห่งได้ฆ่าไฟรพล
 พวกด้านตายเป็นอันมาก ขงก่งยกกองทัพเข้าพักอยู่ในด้านเขาส่งทอซัว
 ตรวจทหารตกอยู่พร้อม แต่อหฺมททหารเมืองฮ้อบักหายไป ทหารแจ้งความว่า
 อหฺมทรบกับ ไชวถ โฮ้ว ทหารซาคกได้ไปถึงปากน้ำเสียบเคยเค่าเข้ารบกัน
 ทหารทั้งสองตกหลวมรวมแม่น้ำตายทั้งสองนาย ขงก่งแจ้งความกรองให้ จึง
 ใช้ทหารไปเที่ยวตามได้ศพอหฺมทมาจัดหีบใส่เอาไปฝังตามยศขุนนางนายทหาร
 เสรีแล้วเกลยกล่อมให้ราษฎรอยู่ทำมาหากินเป็นปกติ

ขงก่งจึงปรึกษากับโจวหยงว่า บัดนี้เราตีได้เมืองเซตแดนช่วยไช
 ล่งเข้ามาจนจะถึงเมืองชินจิ๋วอยู่แล้ว อองเซงเห็นว่าจะต้านทานไม่ได้คง
 หนีไปเอาขวตรอดจาจะตองคิดบองกันอย่าหนีให้อองเซงหนีได้ โจวหยงตอบว่า
 ท่านอย่าวิตกเดิมีราษฎรแขวงเมืองช่วยไช ได้บอกไว้ทุกแห่งว่า หลงเมือง—
 ชินจิ๋วไปไม่ได้ โกลนนักถึงฮ้อชอกซวมือทะเลสาบ แม่น้ำกองทัพเรารุกกระชั้น
 ไปประชิดเมืองชินจิ๋วไว้ อองเซงเห็นว่าเหลือที่จะสู้รบคงหนีไปเข้าอยู่ในเซต
 แดนฮ้อชอกซวมือเป็นแน่ ท่านจงให้โลวจุนหงแยกกองทัพเรอยกฮ้อมไปหลัง
 เมืองชินจิ๋วตงสกัดตันทางฮ้อชอกซวมือ ไว้อยาให้อองเซงหนีลงทะเลสาบได้
 แล้วจงยกกองทัพเข้าทักเมืองชินจิ๋วตวงทอองเซงจะคิดประการใด ขงก่ง
 ก็เห็นชอบ จึงให้หาโลวจุนหงมาปรึกษาว่าจะให้ผู้ใดยกกองทัพเรือไปตี—
 โลวจุนหงตอบว่าข้าพเจ้าจะไปเอง จึงจัดเอาชาจิน ลเอง จุตง แต่เทียบชว
 เขียวจางอองกับทหารสองหมื่นออกจากด้านเขาส่งทอซัวตรงไปถึงแม่น้ำ—
 เกาฉวนห่อ ให้ลจุนหงจัดเรือรบชนิดเล็กห้าสิบลำ โลวจุนหงกับทหารกลองเรือ
 ตรงไปถึงปากน้ำลวชวห่อ ตันทางที่จะไปตำบลฮ้อชอกซวมือจึงปลอมเป็น
 ไฟรพลตำบลนนเทยวลาดตระเวนอยู่ทุกเวลา

ฝ่ายชองกงครนโดจนหงไปแล้ว จั้ตให้ทหารอยู่รักษาต่านเขา-
 อดทอชวพอดสมควร ชองกงกยกทัพใหญ่ไปเมืองชนจิว มาใช้เห็นกองทัพ
 ยกมากรบไปบอกกับพวกเจ้าพนักงานนำชอความเข้าแจ้งแก่อองเซ่งว่า-
 ชองกงตโตแดนเขาอดทอชว บदनยกตรงมาเมืองชนจิวแล้ว อองเซ่งได้ฟัง
 กตกใจให้หาชนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทงฝ่ายบุน-ฝ่ายบุมาพร้อมปรึกษาว่า บदन
 กองทัพชองกงรุกดวงเขามาใกล้เมืองเราแล้วจะคิดอ่านต่านทานประการใด
 ดพวดตงชนนางฝ่ายบุนค่านบแล้วว่า กองทัพชองกงตบ้านเมืองเขามาใกล้จะ
 ถึงเมืองชนจิว การกรรอนอยู่แล้วอย่าให้ชาคกยกเขาลดมเลยข้าพเจ้าจะ-
 ขออาสายกกองทัพไปต่านทานไว้

อองไทชอไหวจงว่า เวลาคนนข้าพเจ้าตรวจดูดาวบนอากาศเห็นดาว
 ประจำตวทานมวหมองมาก ชงจะคิดสรบหนไม่ได้ ขอท่านจงจั้ตให้ชนนาง
 ถอหนงสอไปออนนอมยอมสามภกตเบตประตุเมืองรบแต่โดยตจจะยดยาว
 ถาคคจะสรบไพร่บ้านพลเมืองก็จะได้ความลำบาก ประการหนงตวทานกจะ
 ไปไม่ตลอดได้ ถาทานเชอข้าพเจ้าแล้วเห็นจะมคความสขตด้วยกันสืบไป-
 อองเซ่งได้ฟังกนงตรกตรองอยู่ ลวงวนเกงจงว่าอองไทชอพูดไม่ถกจะให้ท่าน
 สามภกตกับกองทัพชองกงนบไม่ควร ในเมืองชนจิวนทหารมมมอเขมแข่ง
 กยงมมาก ไพร่พลกหลายหมนจะกล้วทำไม่ไม่ต้องถาร ถากองทัพชองกง
 ยกมากชอกสรบให้สนมมอศกตรงหนง แมนเทพยดาฟ้าและดินไม่ช่วยบารุง
 กเป็นทจนใจชวนกนหนบไปเข้าไปอยู่ในต้วบดชชอกชวมอ เขตแดนแขวงเมือง
 ชวนเลยจะทำไม่ได้ อองเซ่งได้ฟังกเห็นชอบตวขเป็นครวจะสนวาศนวจ
 สงให้อองเหลงผู้บตรกับอองไทชออยู่รักษาเมืองแล้วตงให้ลวงวนเฮียงกับ
 พวตตงเป็นแม่ทัพชาย-ชวว ให้ชงเหมง จิวเจก บงไฮ้ว ตนเหลง ทหารเอก

กระจายไป นายทหารของกองทัพตามกองทัพชยชนะกษัตริย์มาค่ายแจ้งความ
ให้ของกองทัพ

ของกองทัพมีความยินดีนัก จึงยกกองทัพมาล้อมค่ายเข้าไว้ไพร่พล
แตกหนีกรบมาแจ้งกับของเซ่งว่า ชงเหมง จึงเจกนายทหารเอกตายในรบ
ทั้งสองคนเสียไพร่พลเป็นอันมาก บदनกองทัพของกองทัพมาตั้งล้อมค่าย
ชายเขาไว้แน่นหนา มาตราว่าเป็นน้ำไหลซึมทราบออกไปไม่ได้ ของเซ่งแจ้ง
ความกตัญญูปรึกษา กับขุนนางนายทหารทั้งปวงว่า ข้าศึกยกมาล้อมค่ายเรา
ไว้จะคิดอ่านสู้รบอย่างไรดี

พวตตงแม่ทัพจึงพุดว่า การศึกคราวนี้เข้มแข็งนักเชอูทานกำกับ
ยกออกรบศึกครั้งหนึ่ง นายทหารและทหารทั้งปวงคงต่อสู้จนสิ้นลมอด ถ้า
ชยชนะกรักได้ไปตีเอาเมืองคนตงมนไว้ แม่นวราปราชยกกล้าถอยเข้าเมืองคิด
หาอุบายสู้รบต่อไปอีก ของเซ่งได้ฟังก็เห็นชอบจึงยกกองทัพใหญ่ออกจาก
ค่าย ของกองทัพแจ้งว่าของเซ่งยกมาเองก็ออกไปยืนอยู่หน้าทหาร เห็นของเซ่ง
ได้เสอหมวกมังกรลายทองคล้ายกับกษัตริย์ ของเซ่งเห็นของกองทัพยกมาอยู่หน้า
กระบวน จึงสั่งให้บังโฮ้ว ต้นเหลงขึ้นมาตรงเข้ามาทาบ ของกองทัพให้
ชชุนเฮากับบังจอทหารเมืองฮ้อบก็ออกรบ ชชุนเฮาเข้ารบกับบังโฮ้ว บังจอ
เข้ารบกับต้นเหลงได้หลายเพลง ชชุนเฮาสู้ฝีมือบังโฮ้วไม่ได้ บังโฮ้วเอากระ
บองตอกชชุนเฮาตกรถมาถึงแก่ความตาบังจอสู้กำลังต้นเหลงไม่ได้ ต้นเหลง
เอาง้าวพุ่งถักคอบังจอขาด ทงเบียนเห็นพวกลพองตายก็ชชุนเฮาเข้ารบกับ
บังโฮ้วได้หลายเพลง ทงเบียนแกล้งทาบชชุนเฮาหนี บังโฮ้วไม่รู้ ทกชชุนเฮาได้
กระชมนไป ทงเบียนชกมากลบบเอาง้าวพุ่งถักกลางตัวบังโฮ้วขาดสองท่อน
ชชุนตงหยงทหารของกองทัพกรองว่า ไปจับของเซ่งเสียเดยเดยจนจะรอดคอยอยู่เมื่อใด

ร อง ส ง ต ง แล ง น น ก ข บ มา ผ า ท ก ก ะ บ วน ต ร ง ไป ท อ ง เ ช ง อ ง เ ก ย น เ ฉ ย ง

ท ท า ร ร ก ษ า อ ง เ ช ง ก ต ร ง เ ช า ต าน ท าน บ ุน ต ง ห ย ง ไ ว ร บ ก ัน ไ ต ส าม เ พ็ ล ง บ ุน ต ง ห ย ง

เ อ ง า ว พ น ุ ก ก ล าด อ ง เ ก ย น เ ฉ ย ง ข าด อ ง เ ช ง เ ห น ท ท าร ส อ ง น าย ต าย

ก ต ก ไ จ ข บ มา ท ุ น เ ช า เ ม อ ง ส ง ไ ห ไ พ ร พ ล บ ต ป ะ ร ต ข น ร ก ษ า ท าน ท เ ช ง เ ท น ไ ว เ ม น ค ง

ข อ ง ก ง เ ห น ไ ต ท ก เ ร ง ก อ ง ท พ ร ก ะ ข น ย ก เ ช า ล อ ม เ ม อ ง ข น จ ุ ว ไ ว ท ง ส าม ต าน ย ง

เ ท ล อ น ต ป ะ ร ต บ ก ห ม ง ท ค เ ห น อ ต าน ท ุ น ง ป ุ ร าว ร ุ น าจ ะ ไ ห อ ง เ ช ง ก บ ข น น าง แ ล ะ

น าย ท ุ น ุ ร ุ น ไ ป ท าน น น แ ล ะ ก ต ง ค าย เ ม น ล ง ไ ว เ ช ม เ ช ง

ผ าย อ ง เ ช ง เ ห น ก อ ง ท พ ข อ ง ก ง ย ก ต าม มา ต ง ล อ ม ก ำ แ พ ง ไ ว เ น ้ น ท ุ น ุ

ก ต ก ไ จ จ ง ป ุ ร ก ษ า ข น น าง ท ง ป อ ง ว ำ ข อ ง ก ง ย ก ก อ ง ท พ มา ต ง ล อ ม ย ด ง น

ก อ ง ท พ เ ม อ ง ไ ต ท ุ จ ะ ย ก มา ช ุ ว ย ก ไ ม เ ท ำ อ ย ำ ง ไ ว จ ง ะ ไ ต ช ุ ย ข น ะ ล ิ ง ว ุ น เ ก ง ว ำ

ท าน อ ย ำ ว ต ก เ ส บ ย ง อ ำ ท ำ ร เ ว า บ ร ิ บ ร ุ น ไ พ ร พ ล ก ย ง ม ม ำ ก ค ุ ว ร ุ ท เ ว ำ ะ ต ง เ ม น

ร ก ษ า เ ม อ ง ไ ว ไ ห เ ช ม เ ช ง ป ุ ร ะ ก ำ ร ท ุ น ุ ค เ ม อ ง ก ล ก มา ต ร ว ำ ข ำ ค ก ล อ บ เ ช า มา

ก ท ำ อ น ต ร ำ ย ไ ม ไ ต ข ำ พ เ จ ำ ะ ช อ อ ำ ส ำ ค ม ไ พ ร พ ล ไ ป เ ท ย ว ต ร ว ุ จ ต ร ำ ร ก ษ ำ

ป ุ ร ะ ต ุ ก ำ แ พ ง เ ม อ ง ท ง ส ำ ต าน ไ ว ไ ห ก ุ ว ต ข น ค อ ย ต ท ุ ว ท ก อ ง ท พ ข อ ง ก ง ะ ค ค อ ำ น

ป ุ ร ะ ก ำ ร ไ ต

อ ง เ ช ง ไ ต พ ง ก ย น ต เ ห น เ บ น ท ว ำ ง ไ จ ไ ต อ ง เ ช ง ก เ ส พ ส ุ ร ำ อ ย ุ ก บ ุ ท ุ ง

ข ำ ง ไ น ท ก เ ว ล ำ ไ ม อ อ ก ว ำ ก ำ ร ง ำ น ำ ษ ำ ฐ ำ ร ำ ข ำ ว เ ม อ ง ท ม ค ว ำ ม ไ ก ร อ แ ค ้ น อ ง เ ช ง

อ ย ก ค ค ุ จ ะ เ บ ิ ต ป ุ ร ะ ต เ ม อ ง อ อ ก ร บ ก อ ง ท พ ข อ ง ก ง แ ต ย ง ไ ม ไ ต ท ก น ง อ ย ุ

ผ าย ข อ ง ก ง แ ม ท พ ค ม ท ท ำ ร เ ช า ท ก เ ม อ ง ท ก เ ว ล ำ น าย ท ุ น ุ ร ุ น แ ล ะ ไ พ ร พ ล

ไ น เ ม อ ง ข น จ ุ ว พ ุ ง แ ท ล น ท ุ ล ำ ว ย ง เ ก ำ ท ุ น ุ ท ุ ข ว ำ ก อ น ค ุ ล ำ ส ง มา ต ง ห ำ ฝ น ท ุ ท ำ ร

ของกงโมอาจเข้าใกล้ ไตตองลาถอย กลับเขาคาย แต่ยกเขา บนปดนมเมืองอยู่
ยสบวนกตทกเขาไปไม่ได้

ขณะนั้นพอเปลี่ยนฤดูใหม่ฝนตกน้ำท่วมไหลดินชนทวารและมาพากัน
เจ็บป่วยมาก ของกงได้แจ้งกมความวิตกกังปรักษาใจวหยงว่า เทศกาลนคย
ชนทวาร และมาอดโรยนัก ยกเขาคหลายครั้ง ก็ไม่แตกเราจะคิดการ อย่างไรดี
ใจวหยงตอบว่าเมืองชนจววมงคงเสบียงอาหารบริบูรณ์นายทวารและไพร่พล
รักษาหน้าตเชิงเทินไวเข้มแข็งจะยกเขาคเมือง ในฤดูนี้เห็นการจะไม่สำเร็จ

กงขุนสนได้ฟังจึงว่าข้าพเจามอบหมายอัยยส่งหนังสือให้ท่านตรกตรงด
แล้วกระซิบบอกความลับให้ของกงฟัง ของกงแจ้งความกยนัดตอบว่าอบาย
ของท่านนคณกคงจะสมความคิดเป็นแน่ จึงส่งทหารตเตาพนและหญิงาทแห่ง
ไปกองไวรมก้าแพงส่งเทาประทเมืองโดยรอบทงสามด้าน เหลือไว้แต่ประท
บกหมงทศเหนือจะให้องเชิงกบทหารทงปวงหนออกทางนน ให้เลงจนเตรียม
ประทดแตกและเชื้อไฟไวกาหนดวณกลางเตอนยเวลากลางคืนให้จุดเชื้อเพลิง
ติดพนชน จุดประทดแตกระดมเข้าในเมืองให้พร้อมกัน ทหารกแยกย้ายรบไป
จุดการตามอบายทของกงส่งทกประการ ครนถงวณกาหนดตถกประมาณ
สองยาม กงขุนสนกถอกระบวนชนบนหอบรมก้าแพงเมืองฮานคากา
บนศาลเป็นลมตะวณออกเฉียงเหนือพตมา เลงจนจุดประทดแตกทงระดมเข้า
ไปในเมืองเสยงตงสนน ทหารกเอาเชื้อไฟจุดกองพนชงอยู่รอบก้าแพงเมือง
ชนทงสามด้าน ลมกพตกระพอนกไฟตตสว่างทวทงเมือง พวกในเมืองได้
ยินเสยงประทดและเห็นไฟตตตกใจ ทหารชงรักษาหน้าตเชิงเทินเห็นตงน
กวงไปบ้องกนบ้านเรือน ลวงวณเกงรบไปแจ้งให้องเชิงทวาท อองเชิงออก
มาดูเห็นไฟตตทวทงสามด้านกตกใจกลัวยงนคณได้คิดจะสู้รบจึงกลับเข้าไปพา

บุตรภรรยาทรกใครกับชนนางคนสนิทเปิดประตูบกกหมงข้างทิศเหนือตรงไปยัง
 ตำบลชอกชอมมือ อองไทชื่อผู้เป็นโหรเห็นตงนจมาเปิดประตูไซหมงทิศ
 ตะวันตกบกกองทัพ ชื่องกงกคมทหารตราเขาเมืองรุกได้เข้าฟันพลเมืองชนจว
 ลมตายเป็นอนมาก บางกเขาในวงอองเซงเก็บรบเขาเงินทองทรัพย์สินสงของท
 อย่างดีไวและจับตัวภรรยาของอองเซงได้สองร้อยคน

พอเวลาเช้าชื่องกงให้ทหารช่วยกันดับไฟ เกลยกล้อมมิให้ราษฎร—
 ชาวเมืองแตกตน รวบรวมทหารเป็นหมวดเป็นกองแล้วตรวจดูไพร่พลแจ้งว่า
 เเซงชอเสงกบอเอียงถกเกาทัณฑ์ตายกมความเสียดายนัก อองไทชื่อตรงมา
 ความบแจ้งความเต็ม ทเกลยกล้อม อองเซง ไทยอม ตามภกต นนทกประการ—
 ชื่องกงได้แจ้งกตอกรบอองไทชื่อเป็นอนต แล้วถามว่าอองเซงหนีไปทางไหน
 อองไทชื่อว่า เวลาคนนอองเซงพาบุตร—ภรรยา กับชนนางนายทหารเปิดประตู
 บกกหมงหนีไปตำบลชอกชอมมือ ชื่องกงได้พังกสงให้ช่วยหยง ฉนเหมง
 ลมของ กวนเสง อเอียงเจยกคมทหารหมนหนงรบตามอองเซงไปจับเป็นมา
 ใหได้ นายทหารทงหากออกจากเมืองตามอองเซงไปทางทิศเหนือ ชื่องกง
 พักกองทัพอยู่ในเมืองเกลยกล้อมราษฎรทำมาหากินเป็นปกติตามภูมิลำเนา

ฝ่ายอองเซงพาบุตร ภรรยา ทงชนนางนายทหารไพร่พลหนีออกจาก
 เมืองชนจว ไปทางทิศเหนือ ได้คนกบหนงวน กทวอนเพลยเต็มท เพราะไม่มี
 เสบียงอาหารรับประทาน จึงเที่ยวตปลนพวกชาวบ้านได้มากชนกนหยคอยู่
 ทพมไม่กออนุญาตหาหุงต้มเลี้ยงกนทงนายไพร่ประมาณร้อยเศษ อองเซงเห็นว่า
 กนอยู่กนคาวนกกกรองให้พดกปลดวงนแกง พวดตงว่า วดนาของเราข้าง
 ตกอบกระไรหนอ เมืองกนตกญาตวงคกลมตายนายทหารและไพร่พลกมได้
 เหลือเพราะตัวเราทำไมตเอง ทานทงปวงตตเอาศีรษะเราไปอ่อนน้อมยอม

สามภกตแก่ของกง โทษก็จะเบาบางลง แลวกไม่ต้องมาทนทุกข์เวทนาอยู่ดังนี้
เรามีความสังเวชนัก

ลิวจวนแก่งว่าท่านอย่าเสียใจไปเลยเป็นเพราะผลกรรมเราได้สร้างไว้
จึงเผชิญเป็น พวกข้าพเจ้าทั้งหลายก็ได้ฟังบารมท่านเป็นสุขมาช้านาน บัดนี้
ท่านมทกช ซึ่งจะเอาตัวออกห่างไปหา ความสขนั้นไม่ควร ยากเย็น ประการใด
จะสุดท้ายตามท่านมิได้คิดชวติ แต่การครั้งนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าเราพากันหนีไปเข้า
ในเขตแดนฮูชอกซวมอฮอนนอมเจ้าเมืองนั้น แลวขอยมกองทัพยกมาแก้แค้น
ที่เอายานเมืองกลบคนตามเดิมท่านจะเศร้าโศกไปทำไมเล่า

พูดยังไม่ทันขาดคำเห็นกองทัพรุกไล่ตามมากตักใจ ชวนกันรีบขึ้นมา
ขับหนีไปตามทาง โดยเร็วถึงแม่น้ำลวซวหือ อ่องเซ่งเห็นเรือในแม่น้ำมมาก
สำคัญว่าเรือพวกตำบลฮูชอกซวมอช ให้ไพร่พลลงไป ในแม่น้ำร้องบอก
พวกเรานคชชาวเมืองซนจิวตงหนามาสามภกตแก่เจ้าเมืองฮูชอก เชิญท่าน
มารับเราด้วยเถิด

ฝ่ายพวกทหารของ โลวจุนหง ซึ่งปลอมเป็นพวกเรือชาวเมืองฮูชอก
เที่ยวตรวจตราคอยจับตัวของเซ่งฮย คุนได้ฟังกตอบว่าเรือพวกเรานเป็นกอง
ลาเดี่ยวเสบียงอาหารเมืองฮูชอกซวมอ ก็พวกเจ้าบอกความมาแต่เมืองซนจิว
เห็นจะเป็นอ่องเซ่งซนฮองมาด้วยตอถูกระมัง อ่องเซ่งได้ฟังดังนั้นก็สำคัญว่า
เป็นพวกเมืองฮูชอกซวมอจริงจึงร้องบอกวาตัวเรานคชซนฮองมารับด้วยเถิด
ทหาร โลวจุนหงได้ฟังกต ใจรีบถอยเรือเข้ามาพลางพูดว่า ถ้าท่านซนฮองจะ
สามภกตกับเจานายจริงแล้วเรานำไปคงมีความชอบมาก

พูดดังนั้นกรบใหญ่เรือเข้ามาถึงฝั่ง อ่องเซ่งกับบุตร ภรรยาและชนนาง
มีความยินดีชวนกันลงเรือ ทหารของ โลวจุนหงถอยเรือออกจากฝั่งถึงกลาง

แม่น้ำ โฉวจุนหงกองค์หลงเห็นว่าอองเซ่งกับพวกพ้องลงในเรือถอยออกจาก
 ตกลงแล้วก็ให้เบาปัสัญญาเรือชนเร่งตรงมา ทหารเรือกองหน้าตรึงเขาจับ
 อองเซ่งกับพวกพ้องมัดไว้ พอกวนเส่งทัพบุกได้มาถึงริมฝั่งงิ้วไทแจวเรือ
 เขามารวมตลงสมทบเป็นกองเดียวกัน แล้วยกกองทัพคุมตัวอองเซ่งกับบุตร-
 ภรรยาและทหารมาลงเมืองชินจวแจ้งความให้ชองกงฟังทุกประการ ชองกง
 สั่งให้เอาตัวอองเซ่งจำขังไว้ในเกวียนจะคุมเข้าไปยังเมืองหลวง แต่พวก
 ทหารของอองเซ่งนั้นให้เอาตัวไปฆ่าเสีย ชองกงทรงหนงของอองเซ่งก็ให้พรอ
 ลงทงสน ภรรยาบอยสองร้อยเศษทอองเซ่งไปคัดครวามชนมากปลดปล่อยให้กลับ
 ไปบ้านตามเดิม จัดการในเมืองชินจว เรียบร้อยปกติแล้ว ก็จัดโต๊ะและสุรามา
 เสวยกันเป็นอันดี ชองกงจึงปรึกษากับ โฉวจุนหงและพวกพ้องทงปวงจะยก
 กองทัพกลับเข้าเมืองตงเกย

โฉวหยงจึงพูดแกชองกงว่า เมืองชินจวนใกล้เคียงกับเขตแขวงเมือง
 ฮูชอกชวมฮมาตราจา เจ้าเมืองฮูชอกชวมฮ วัวเมืองชินจวแตก ก็คงจะยก-
 กองทัพมารบกวณ ขอท่านจงจัดใหญ่ โดยรักษาเมืองไปก่อน ถ้ายกกองทัพ
 กลับไปถึงเมืองหลวงแล้วจงคอยคตอ่านต่อไปภายหลัง ชองกงก็เห็นชอบจึง
 ตอบว่า อองไทชื่อ ไทรของอองเซ่งเป็นคนสตัยชอดวจะให้อยู่รักษาเมือง
 ชินจวกับบองราษฎรไพร่บ้านพลเมืองให้อยู่เย็นเป็นสุขท่านจะเห็นประการใด
 อองไทชื่อว่า ถ้าท่านเมตตาข้าพเจ้าจะลดของพระเดชพระคุณ แต่ขอผู้ใดได้
 ช่วยวากลาภารงานสคคนหนง ชองกงจึงส่งไซวเองชชนนางในเมืองชินจว
 ทเขาสามภกคพรอมกนกับอองไทชื่อให้อยู่รักษาเมืองและให้ช่วยอองไทชื่อว่า
 ราชการอองไทชื่อกับไซวเองชกรบคาสง ชองกงจึงยกกองทัพออกจากเมือง
 ชินจว ให้คุมตัวอองเซ่ง กับบุตร ภรรยาบวรทุกเกวียน เดินทาง ตรงมาลงเมือง

เฉยวเฉยงแฉวรวบรวมทหารเข้าสมทบกันยกกองทัพออกจากเมืองเดินทางมา
 หลายวันถึงเมืองเนยจว จมูกออกมาจับของกงเซญเข้าในเมืองใช้ทหารไป
 แจงกับเตยเจียวทอ ณ เมืองเจยคเสยให้ทราบ

โงวหยงจึงพูดแก่ของกงวา ท่านจงจัดใหญ่ โดยรักษาเมืองเนยจว
 จงจะควร ของกงกจัดให้เลาหวงขุนนางตำแหน่งท ไตรภาวาราชการในเมือง
 เนยจวมาแต่เดิมให้อยู่รักษาเมืองเนยจวกบทหารหมื่นหนึ่ง แฉวของกงกนา -
 กองทัพออกจากเมืองเนยจวยกไปถึงเมืองเจยคเสย เตยเจียวทอแจงความว่า
 ของกงยกกองทัพกลับยกย่นตจวงชวนทหารมาคอยรบอยู่นอกเมือง พอของกง
 มาถึงเตยเจียวทอชองกงเข้าไปในเมือง จัดโขนางคานบกนตามธรรมเนียม
 แฉวมแฉวพูดว่า ท่านยกกองทัพไปปราบปรามของเซงเรยบรียกกลับมา
 ข้าพเจียมความยินดีนัก พระเจ้าแผ่นดินคงพระราชทานยศศักดิ์เป็นใหญ่
 ของกงตอบว่า ข้าพเจ้าไปปราบเมืองฮ้อบักเรยบรียราบคาบยกกลับมา
 เมือง จึงรับสั่งให้ยกกองทัพไปแขวงเมืองฮ้อยไซฮักกว่าจะสำเร็จศึกกเสย
 ทหารเมืองฮ้อบักเป็นอันมาก ข้าพเจียมความอาลัยยงนัก เตยเจียวทอว่าท่าน
 ฮยาดตกรงพวกทหารแขวงเมืองฮ้อบักตั้งใจหาราชการฉลองพระเดชพระคุณ
 โดยซื่อสัตย์บดนมตามตวยกลางศึกมความชอบตอแผ่นดินมากตองกราบทูล
 ให้ทรงทราบ คงโปรดพระราชทานยศและเบยหวัดเงินเดือนให้บุตร หลานของ
 ทหารผู้ตายมีความสดับไปตอก เตยเจียวทอจึงสั่งให้จัดโต๊ะและสุราเลี้ยง
 ของกงกับพวกทหารเสร็จแล้ว ของกงพักอยู่ ณ เมืองเจยคเสยหลายเวลาจึง
 พุดกับ โงวหยงว่าจะทำการกตั้งให้ทหารเมืองฮ้อบักทตายลงในกลางศึกชน
 สวรรค์และไปเกิดเสยโดยเร็ว

โงวหยงกเห็นชอบ ชองกงส่งใ้คนใช้ไปทศวดเจ้าเตงเซียงนเบียว
 ริมประตูตงหมงเมืองเจยกเคย ทศตะวันออก นมนตหลวงจนมาทากงเตกให้—
 ทหารทตาย ในกลางศกครบสามวันสามคนแล้ว พอปกชน อเสียงบ่วยลง
 ชองกง จึงให้อยต บตรอยรักษา อเสียง ผู้บดากับปกชน ณ เมืองเจยกเคย—
 งกชวนต์งคตถึงมารดาอยากจะใคร่กลับไปกคานบชองกงแวงความว่าซาพเจ้า
 จะลาท่านไปบ้านด้วยมารดาชรานักจะได้ปฏิบตรักษา ชองกงอฮนวอนให้
 อยทำราชการด้วยกนงกชวนต์งไม่ยอม ชองกงกเป็นทจนใจจัดเงินทองให้
 งกชวนต์งเป็นฮนมาก งกชวนต์งกคานบลาไป -

ขณะนั้นเฮยเสียงบ่วยตวย เฮยงกผู้บตรวอให้เศวราโคกยงนภจตหบ
 มาได้เอาศพไปฝังตามยศชุนนางนายทหารเศวจแล้ว ชองกงกยกกองทัพไป
 หลายสิบวอนถงเมืองตงเกย พกกองทัพตงคายฮนอกเมืองคอยพงรบตงฮน

ฝ่ายชุนนางทตตยชอฮนในเมืองตงเกยแวงว่าชองกงยกกองทัพกลับ
 มาแล้วกยนตครนรงชนเขาเขาเฝ้าพระเจ้าชองฮยจฮองเตกรบทลว่าชองกง
 ยกกองทัพกลับมตงเมืองตงเกยแล้ว พระเจ้าชองฮยจฮองเตได้ทรงพงกม
 พระทยยนต จึงรบตงให้หาชองกงกบไลวจนหง เขามาคกเขาถวายบงคมแล้ว
 พระเจ้าชองฮยจฮองเตจึงตรลว่าพวกท่านยกกองทัพไปรบโจรแขวงเมือง
 ฮ่วยไซ เรียบรอยรบคตบเหนตเหนตฮนกมความชอบมากหาทเปรียบไม่ได้
 จะเลอนยศคกตให้เป็นใหญ่ตมกบความชอบของท่าน

ชองกงกรบทลว่า การชงชนะชาคกทงนภเพราะบารมของพระองค์
 จึงจับตอองเชงกบมตรภรรยามาได้ตามแต่จะโปรด ชงซาพเจ้ายกกองทัพ
 ไปครงน เลยทหารเป็นฮนมาก ขอจงโปรดแก่ทหาร ทตาย โทมชต ปรากฎชบ
 เลยงบตรและหลานตอไป— ประการทงราษฎรในแขวงเมืองฮ่วยไซได้รับ

ความเดือดร้อนทวาทงอาณาเขต เพราะอองเซ่งประพฤติกการไม่เป็นยุติธรรม
ราษฎรยากจนมาก พระองค์โปรดยกภาษีอากรเสียสักสามปีให้ราษฎรมความ
สุขทวากัน แขวงเมืองฮวยไซก็จะมั่งคั่งบริบูรณ์ขึ้น

พระเจ้าของฮยจยฮองเต้ได้ทรงพังกเห็นชอบตรัสกับของกงวา ถ้า
ท่านเห็นดีแล้วก็จะทำตามจงรับสั่งให้ขุนนางเจ้าพนักงานปรึกษาโทษของเซ่ง
แล้วใหม่ซาหลวงถอทองตราออกไปเมืองฮวยไซ ให้ยกภาษีอากรแก่ราษฎร -
สามปี ขุนนางเจ้าพนักงานถวายบังคมลาไปจ้ดกัรตามรับสั่ง

ฝ่ายชวเกียโทษอ กอกว ทองกอนขุนนางกงฉนจึงกราบทลว่าของกง
กับนายทหารมความชอบมาก พวกข้าพเจ้าไปปรึกษากันไว้ว่าจะเลอนยศศักดิ์
ให้สมควร แต่ทหารที่ตายในรบไห้แกะเป็นบ้ายบรบไว้เช่นบุตร-หลานทง
หลายตงไห้เป็นจฮวยไซ ขุนนางนายทหาร ไ้รบเบยหวัดเงินเดือน เสมอทกับ
ของกงกับโลวจนทงนน ไ้วาทเขียนฮองแม่ทัพคมนาหารรักษาเมืองตงเกย
ไปพลางกายหลังจงเลอนยศศักดิ์ให้อก ซึ่งอองเซ่งนคตกบฏโทษมากไห้เอา
ตัวไปประหารชีวิตเสียตามกฎหมาย พระเจ้าของฮยจยฮองเต้ก็โปรดตามคำ
ขุนนางผู้ ไ้ใหญ่กราบทล จงรับสั่งไห้จัดโต๊ะและตราเดยงของกงกับโลวจนทง
แล้วพระราชทานเสื่อ-หมวกททวอยางต กบมามเทาดตองมา ไ้ของกงและ
โลวจนทงและพระราชทานเสื่อหมวกไห้นายทหารทงปวงด้วย ของกงและ
โลวจนทงรบของพระราชทานถวายเป็นคมาลาออกจากเมืองตรงมาตงคายรม-
ประตไซอหมงพักอยคนทง

วังชนเจ้า เคยวเตาเซ่งกบกงชนสน คตตงคอาจารย์ส่ง กชวณกนมา
คานบของกงวา เดมทลจอนหยนญเป็นอาจารย์ส่งไว้ไห้ข้าพเจ้ามาชวยทาศก
ถาสาเรจก ไ้กลบไปถอศตตามเพศเขียน บदनการศกเวยบรอยแล้วนองจะ

ขอลาไปปฏิบัติอาจารย์กับมารดาพอให้ท่านมีความสุข ชองกงได้ฟังกงซุนสน
 กับเคียวเตาเซงจะจากไปโกรงไหพุดดา พนองอัยพรกพร้อมกันเปรียบ
 เหมือนดอกไม้บาน บคนจะจากกันเหมือนดอกไม้ร่วงโรย และ
 เคียวเตาเซงนนักเพลงเขาสามภักดีใหม่ได้ส่งสอนการงานให้ทหารทั้งปวงยังไม่
 ทนไว้ก็จะทัพเสียมความอดย่นกจึงอัยด้วยกันเกิดอย่างเพิ่งไปเลย

กงซุนสนความใ้ชวามองจะทัพเสียมเมื่อไร ได้บอกใจแต่เต็มตาเดรัจ
 ศักแล้วจะขอลา บคนสนศกสงครามพักไต่บนขนนางมีความสุขมาก น้องไม่
 ยอยากทำราชการแล้วจึงไหน้องไปเกิด ชองกงเผ่าอื่อนวอนอัยเป็นหลายครั้ง
 กงซุนสนกับเคียวเตาเซงกไม่ยอมอัย ชองกงกับพนองทงปวงไม่รูที่จะคิด
 ประการ ไต่จึงจัด ไต่และสุรามาเสยงกงซุนสน กับเคียวเตาเซง แล้วเอาเงิน—
 ทองสั่งชองทต ไ้เป็นอันมาก กงซุนสนกับเคียวเตาเซงเก็บของใส่หีบมาลา
 ชองกงกับพนองทงปวงออกจากค่ายไปทางทิศเหนือ ชองกงกับพวกพองตาม
 ไปส่งจนดับแล้วกกลับเขาคายมความอดยถึงกงซุนสน เคียวเตาเซงยงนัก

ขณะนั้น ไ้กลจะถงวณเจยอวยชคอตเป็นวณตรษจณชนบใหม่ บรรดา
 ขุนนางผู้นอຍ—ผู้ ไ้ใหญ่กเตรียมการจะเขาเผ่าพระเจ้าชองฮยจงฮองเตอวายพร
 ไ้ให้เจเรญพระชนษายนนานชวหมนบตามพระราชประเพณมาแตกอน ชวเกย
 ขุนนางผู้ ไ้ใหญ่นมความอดจณาชองกงกับพวกพองยงนัก จึงนึกในใจว่าถ้า
 ชองกงนำพวกเขามาเผ่า กคงไปรดปรานมาก จาจะคิดตรอน พวกทหารชง
 ชองกงเสยอຍให้เขาเผ่าได้ ไ้แต่ชองกงกับ ไ้วจณหงสองคนเขาเผ่าการงาน
 ทงหลายกจะอณลง

คตตงนนักกราบทลพระเจ้าชองฮยจงฮองเตวา บคน ไ้กลจะถงวณชน
 บใหม่ขุนนางทงหลายเตรียมพรอมจะเขาเผ่ากราบทลวายบงคม ชาพเจ้าเห่นว

นายทหารของชองกงมากไม่แจ้งว่าพวกเหล่านั้นจะคิดประการใด ขอพระองค์
 จงรับสั่งให้แต่ชองกงกับ โฉวจนทงเข้ามาเฝ้า นอกจากนั้นอย่าให้เข้ามาเลย—
 พระเจ้าของฮยจงฮองเต็ก โปรดตามชวเกยทล จึงส่งเจ้าพนักงานตามคำของ
 ชวเกยแล้วเสด็จเข้าข้างในชวเกยกกกลับมาบ้าน

ครั้นถึงวันชนนางกับใหม่ชนนางผู้ใหญ่—ผู้น้อยก็เข้าเฝ้าพร้อมกัน
 ชองกงกับ โฉวจนทงจะนำพวกเข้าไปเฝ้า เจ้าพนักงานห้ามทหารทั้งปวงไว้
 ชองกงกับ โฉวจนทงก็เข้าไปเฝ้าพวงชาวก่อน พอพระเจ้าของฮยจงฮองเต
 เสด็จออกชนนางทั้งปวงเฝ้าอยู่ตามตำแหน่งคุกเข้าถวายบังคมพร้อมกันถวาย
 พวตามธรรมเนียมแล้ว พระเจ้าของฮยจงฮองเต็กพระราชทานสุราให้ชนนาง
 ทั้งปวงถวญทกตวคนตงแต่เวลาเช้าจนกลางวันก็เสด็จขึ้น ชนนางทั้งหลาย
 กลับมาบ้าน ชองกงกับ โฉวจนทงกลับไปค้ายมีความ โทมั่นน้อยใจนัก
 ด้วยพระเจ้าของฮยจงฮองเตมได้ตรัสประการใด พวกพองทงหลายก็ไม่รับสั่ง
 ให้เข้าเฝ้า พอทหารทั้งปวงชวนกันมาคานบยนเรียงรายอยู่สองข้างซ้าย—ขวา
 โงวหยงจึงถามชองกงว่า เวลานานเข้าไปเฝ้ากลับมาเหตุใดจึงไม่สบายใจ
 ชองกงถอนใจใหญ่แล้วพูดว่าเราอดสาทพวกเพียรทำกรศึกลำบากมาชานาน
 พนองทงปวงกเหนดเหนอยถึงสาทสยงไมมีความชอบสักนิตหนึ่ง โงวหยงว่า
 พอยาวตก ชงวาสนานนสคแล้วแต่จะเป็นไปจะ โทมั่นน้อยใจไม่ต้องการ

ลชยได้ฟังจึงพูดว่า เดมที่เราอยู่เขาเนยชวเปาะเป็รียบเหมอนราชสท
 มีได้เกรงกลัวผู้ใด ครนเข้ามาทวราชกรรทหมายว่าจะมีความสขกสมีได้รบ
 ความคบแค่นเศรทหมอง พวกเราพนองชวนกันไปอยู่เขาเนยชวเปาะตามเดม
 กจะสบาย ชองกงได้ฟังลชยพูดก็โกรธจึงตวาดว่า เจานเป็รียบเหมอนสค
 พุดจาสังใดก็ไม่ถกธรรมเนียม บคนกเขาทวราชกรรเป็นชนนางแล้วจะกลับ

กลอกไปอย่างไรได้ ลชยตอบว่าถ้าไม่เชื่อดูไปยิ่งจะเศร้าโศกทุกชั้นนอก
บรรดาพี่น้องต่างต่างไป

ขณะนั้นเป็นวันขึ้นปีใหม่ ต่างคนก็ชวนกันจัดโต๊ะและตราชาน้ำ
ชองกงผู้เป็นใหญ่ช่วยพรให้เจริญสุขยืนยาวนาน เสร็จการแล้วก็ชวนกันไป
ทอຍของตัว ครนรงชนเขาชองกงชวนพี่น้องสหายออกมาจากค่ายเขาใน
เมืองตงเกียไปที่บ้าน ชกไทอวย เตยวคุมต เตยเจียวทอเยยมเยอนสนทนา
ด้วยขอราชการแล้วก็กลับมาคายนม ไปแจ้งแก่ชาวเกียว่าชองกงพาพวกทหาร
เข้ามาในเมือง ชาวเกียได้ฟังก็เขียนหนังสือไปบอกไว้ที่ประตูใจความว่า "มร
สงม ไหวพวกทหารของชองกงเข้ามาเที่ยวในเมืองหลวง ให้รอดอย
ฟังข่าวรบส่งอันนอกเมืองก่อน ถ้าผู้ใดขัดขืนไม่ฟังจะทำโทษ" มี
ผู้มาบอกความให้ชองกงทราบ ชองกงได้ฟังก็วิตกขยงนัก บรรดาพี่น้องของ
ชองกงได้แจ้งก็โกรธแค้นอยู่ในใจ ลชย เตยสุนกับพวกทชานาญทางน้ำมา
เชิญโจงหยงขึ้นแต่ไปทค้ายเรือตอนรบกันตามธรรมเนียมแล้ว ลชย เตยสุน
กับพวกเหล่านั้นจึงปรึกษากับโจงหยงว่า พระเจ้าของฮยจงฮองเต้เดิมทีได้
ตรัสไว้เห็นจะไม่เหมือนตรัสกรรมิ่ง การทงนก็เพราะชุนนางกงฉนคอยขยงทล
ตตรอนอยู่เสมอ พวกเรามีความชอบต่อแผ่นดินมากเหตุใดจึงไม่เลอนยศศักดิ์
ให้ยกใจ ยิ่งกลบห้ามมิให้พวกเราเข้าเฝ้าและไม่ให้เข้าไปในเมืองหลวง การ
ทงนไม่ควรจะห้ามปรามเลย น้องจึงเชิญพมาปรึกษา เราคิดจะเข้าไปจับพวก
กงฉนซาเสย แล้วยกกองทัพกลับไปอยู่เขาเนยซวเปาะตามเดิมก็จะปราศจาก
ทุกขทงปวงมสุขสืบไป

โจงหยงจึงตอบว่าน้องทงหลายพูดควรแต่ชองกงนั้นไม่ยอม ด้วย
อุตสาหภาพเพียรทหาความชอบมากมากเห็นจะหนีไปไม่ได้ใจของพนเห็นด้วย

กระเบื้องทองเงิน พวกชาวบ้านจะเซาหีบต ดชยเห็นกโกจรจะเซาช่วยชาว
บ้านตทหารผุมนนโห่งได เอยนเซงกกอดดชยไวมไห่งบต

ทหารผุมนนงพุดจาชายหนาดาคคนนบงอาจนกหนา ทารจกคนไมเว
นคตทหารของเตยเจยวทอจะยกกกองทัพ ไปปราบแขวงเมืองกงหนาคไต ไมรู
หรือ เมอจะหบตเรากไมกลว ถาตเราเซากคงตายเบนแน ดชยตอบวาจะไป
ปราบปราบแขวงกงหนาคไตตองมาชมเทงชาวบ้านดวยหรือ เอยนเซงกจ
มอดชยเตนพนทนมมาถงโรงชายนาราเทงหนงกชวณดชยเขาไปชอนาชาคน
เห็นผเฒานงอยคนหนง เอยวเซงจถามผเฒาวา ชาพเจาเตนมมาไดยนทหาร
ผุมนนวาจะไปปราบแขวงเมืองกงหนากบเตยเจยวทอนนจรงหรือ เหตุผลเบน
ประการไต ผเฒากแจงควาว่า บदनฮองละนายโจรแขวงเมืองกงหนาคไต
กบฏไตเมืองเล็กจวตตลอดมาจนถงเมืองยุนจวรวมยสบทาเมือง บदनฮองละ
ยกเซาตเมืองเอยงจวอย ผรักษาเมืองบอกเขามากราบหลพระเจาของฮยจง—
ฮองเตจรงบดงไหเตยเจยวทอยกกองทัพหลวงไปกำจัดฮองละนายโจรทานไม
หรือ เอยนเซง ดชยไตพงกนงอยเขาเบยฮแปะไหคานาชาแลวออกจากเมือง
มายงคายพรอมกนทงสนาย เอยนเซงกแจงควาไหของกงพงทกประการ

ของกงจงพุดจาพดกพนองเรากวางอย บदनฮองละนายโจรแขวง
เมืองกงหนาคไตกบฏ พระเจาของฮยจงฮองเตจรงบดงไหเตยเจยวทอยกกองทัพ
ไปปราบปราบ เราจะต้องไปหาชกไทอวยไหกรวมทลวาจะขออาสาไปกำจัด
ฮองละเอง แตไมแจงวาทานทงปวงจะเห็นประการไต จึงไหหานายทหารทง
ปวงมาประชุมปรกษาคดวยการศกกเห็นดพรอมกน

รงชนเขาของกงแตงตวเบนชาวเมือง ชวณเอยนเซงออกจากคายตวง
เขาในเมืองไปหาชกไทอวยทบาน ชกไทอวยกเชญูของกงเขาไปวางในจตท

โหลงสมควรรคานับกันตามธรรมเนียม ชกไทยได้เห็นของกงนั่งหม่มไม่เหมือน
 กอนักถามว่า เหตุใดท่านจึงนั่งหม่มเช่นนัมนัมระสังใดหรือ ชองกงบอกว่า
 เจ้าพนักงานปิดหนังสือความรบสงครามให้พวกข้าพเจ้าเข้ามาในเมือง บदनมีการ
 อยุ่สงหนางข้าพเจ้าจึงแปลงตัวเป็นชาวเมืองลอบเข้ามาหาท่าน ด้วยแฉวงเมือง
 กงหนานน ฮองละนายโจรคิดกบฏโตบ้านเมืองเป็นอันมาก บदनฮองละยก
 กองทัพข้ามแม่น้ำมา พวกข้าพเจ้าก็ไมมีการตั้ง โคนงนอนอยู่ทศายเปล่า ๆ -
 ครนแจงจากปรัษาพร้อมกัน จะขออาศัยกกองทัพไปปราบฮองละให้ราบ
 ความฉดองพระเดชพระคุณบำรุงบ้านเมืองให้เป็นสุขสืบไป ขอท่านจงช่วย
 กราบทุกให้ทรงทราบด้วย

ชกไทยได้ยินพงกยนตจงพูดว่า ท่านสัตยขอตอแผนคนจรงมแต่จะ
 บำรุงบ้านเมืองให้อาณาประชาราษฎรเป็นสุขข้าพเจ้าจะกราบทุกให้ทรงทราบ
 เชิญท่านกลับไปก่อนเถิดการทงปวงตกพนักงานข้าพเจ้าเอง ชองกงกับ—
 เียนเซงกลาชกไทยขอย้ออกจากเมืองกลับมาคาย

ครนรุ่งชนเซา พระเจ้า ชองฮยจงฮองเต เลตจออกชนนาง ทงปวงมา
 เผาพร้อม ครลปรัษาการด้วยฮองละคตกบฏครนจะ ให้เตยเจยวทอกกับ—
 เลากองสยกกองทัพไปปราบกยงไม่เห็นผมอ

ชกไทยจึงกรวบทลว่า ฮองละคตกำเรบใหญ่โตโตโตบ้านเมืองไว
 มาก ชงพระองคจะ ให้เตยเจยวทอกกับเลากองสยกทัพไปนตองให้ชองกง
 เป็นกอนทนาจจะปราบปรามราบคาบสำเรจโดยเรว พระเจ้าชองฮยจง—
 ฮองเตโตทรงพงกรบสงให้หาชองกงกับ โลวจนทงเข้ามาเผาตรลว่า บदन
 ฮองละนายโจรแฉวงเมืองหนามใจกำเรบตงตวชนเป็นใหญ่ มีไตกลวเกรงเรว
 ตเฮาบ่านเมืองไวเป็นอันมาก ท่านจงยกกองทัพไปปราบปรามฮองละอัสก

ครวงหนง ซองกกกับโลวจนหงภถวายบงคมรบคาสง พระเจาของฮยจงฮองเต
 จงตงใหซองกกเบณฑโตวจงกวนแมทัพใหญ่ ใหโลวจนหงเบณฑเบียบโตว-
 จงกวนแมทัพรอง พระราชทานสายรัดเอวทองคำคนละสาย เดือเกวาระทองคำ
 คนละสารบ มาผเทาดคนละมา แพรตางสคนละยศบหาพบ พวกทหารทงปวง
 นนุกพระราชทาน เงิน ทอง และแพรตต่าง ๆ ไป ใหทวกันทุกนาย ตามตมควรว
 แลวตรศวา ถาสาเรจศกมาจิงจจะรวบรวมความชอบเต็มเขาตมทบกนจะเลือน
 ยศใหทานทงหลายเบ็นใหญ่ยงชนไป ซองกกกับโลวจนหงรบตงกบของ
 พระราชทานแลวกราบถวายบงคมลาจะกลบมาคาย พระเจาของฮยจง-
 ฮองเตทรงระลคโตจงตรศถามซองกวาโดยนขาเวลาลอวาทานโตกมโตเกยน
 ซางแกะตราหยก และตราศลา กบซองโพจตวน หมอรักษามา ขอเสยงปรากฎ
 มากผมอดนุก เราอยากจะได้คนทงสองไว้อยู่ทวาราชการ ในเมืองตงเกยกอน
 เมอทานจะมอระไซฮฮยจงจะใหไป ซองกกกับโลวจนหงโตพงรบตงกกราบ
 ถวายบงคมลา ออกจากพระราชวง เตนมาตามถนน เชนชาย ผุทง ถอเครอง
 เลนกลถวาทกเชอกเขาของสงนนกรองเสยงตง ซองกกจิงถามชายผุนนวาซาง
 ซองฮยจางนเรยกวาอะไร ชายผุนนบอกวาเรยกฮุเคยว ถาซกเชอกเขากตง
 ซาพเจาโตพงของสงนนาเลยงชวตอยเดมอ ซองกกใหชายนนทาไหดแลว
 พดวา ตงแต่เกิดมายงไม่เคยเชน จงเอาเงินรางวัลใหเจาของฮุเคยว ชายนน
 รบเงินค่านบลาไป ซองกกแตงเบ็นค้วโคตงลงใจความวา "ซางฮุเคยวนน
 ซางทาไมนเชอกซกก ไมคง เปรยบเหมอนคนทงปวงถาไมนตอปกมก
 ขอเสยงก ไมปรากฎ" โลวจนหงตอบวาพิพดไมถก เราเกิดมาเบ็นชายชาติ
 ทหารเวยนรู วิชาการตาง ๆ ถึงโดยไมมีผุ ใดอปถบถ นานไปขอเสยงถคตง
 ปรากฎเองซองกกจิงวานองพดไมถกตอเขาแต่พวกเวานเถดถาซกไทอวยไมชวย

ความทลพระเจ้าของฮยจยองเตกคงลม ทไหนดจะไปรดปรานชบเตียง ชงการ
กริงนกเพราะชกไทอวยชวยอุปถัมภ์จะลิมคุณของท่านอย่างไร ได้โดยจุนทัง
ว่าจริงอยู่ ชกไทอวยมีคุณต่อเรามาก

พดตงนกกกลับไปยังค้ายแฉงความให้พวกพ้องเหล่านนพง ครน
วังชนเขาเจ้าพนักงานคุมสิ่งของพระราชทานมาแจกจ่ายให้ทหารทั้งปวงแล้ว
ชองกงกมอบกมได้เกยนกับฮองโพงจอนให้เจ้าพนักงานนำเข้าไปถวาย

ฝ่ายชวเกียไทชอกับเหงโตอวยชุนนางผู้ใหญ่แฉงความว่า พระเจ้า
ชองฮยจยองเตชอเขาชางแเกาะตรากับหมอรักษามาชองชองกงไว้ ชวเกียก
ใช้ให้ชุนนางมาขอเชยวเหยียงชางเขียนหนังสือ เสงโตอวยให้มาชองกหัว
ชางชบรอง ชุนนางผู้นนคานบลาตรงมาค้ายแฉงกับชองกงว่า ชวเกียกกับ
เฮงโตอวยให้มาขอเชยวเหยียงกบงกหัวไว้ใช้สอยในเมืองตงเกย ถ้าท่าน
จะตองการใช้จงจะให้ไป ชองกงได้พังกเป็นทจนใจจะชดชนกไม่ได้จงมอบ
เชยวเหยียงกบงกหัวให้ชุนนางผู้นน ไปแล้วกส่งนายทหารให้เตรียมกองทัพ
และทัพเรือไว้พร้อม แม่นถงจอนฤกษตักจะไดยกไป

บदनจะกลาวความเดิมชองฮองละกอน เดิมฮองละนนเป็นบุตรชาว
บ้านชวตงแขวงเมืองมยจวทศโตบิตามารดาหากินด้วยการตดพนชายเตียงชวต
ชยมาวณหนงฮองละกบพวกพากันไปตดพนในน้ำกลับมาถึงแม่น้ำจงวางทาบ
พินลงไว้ริมฝั่งลงไปกอบนาคม

ชณะนคนทชนอยุรมฝังแลเห็นเงากายฮองละอยู่ในน้ำ มีเครื่อง
นึ่งหมคลายกษตริยจงรอบอกฮองละว่า เหตุใดเงากายของเจ้ามตประหลาด
ฮองละได้พังกตกใจจงมองเงาของตวท ในน้ำเห็นจรงกรบชนมาเสยโดยเร็ว

ยกหาบพูนขนปากกลับมาบ้าน คิดถึงนมตมความวิตกเป็นอันมากจึงเข้าไปหา
ผู้เฒ่าซึ่งเป็นใหญ่อยู่หมู่บ้านนั้น คำนับตามธรรมเนียมแล้วเจ้านมตให้ฟังทุก
ประการ แล้วถามว่าจะตราขั้ประการใดท่านจงช่วยทำนายนายให้แจ้ง

ผู้เฒ่าได้ฟังฮองละเจ้านมตเป็นการอศุขรรมความขยตจึงว่าเราเห็น
รูปร่างลักษณะเจ้าเตยงเขาวกนทนายอยู่ในใจว่าเป็นคนมวตสนา บตน
เจวมฮายเจรวญชนบุญจวนจะมาถึงงนมตอนเป็นมงคตบงเกิดให้ปรากฏแก่
คนทงปวง เจ้างละการทเคยทากนนนเศย คตอานการทเป็นประโยชน์
อย่างงจจะไดเป็นใหญ่ ฮองละได้ฟังผู้เฒ่าทนายมความขยตคานบลา
กลับมาบ้าน ตงแตนนมาฮองละก็ไมไปเทยวตคพนชายเหมอนแต่กอนมใจ
ฮกเหมตรกตรองแตทจะตงตวเป็นใหญ่จชกชจนญาตพนองและชาวบ้าน—
ทงปวงตงเป็นกกชนประมาณสองพันคน — ทงปวงพากนบถฮองละความ
กาดงและมมอเซมแซงถาคนเหล่านมคตเกยวชองเป็นถอยความววาทกน
ก็มาพองแก่ฮองละ ฮองละให้ไปหาตัวจาเลยมาใต้ตามตามคำหาของใจทก
ถาใต้เทจจรงประการใดกตตสนไปโดยสจจรมใดคตลาเฮยงเขาแก่ผู้ใด ความ
กสวเรจแก่กนมีได้ไปพองรองตอเจ้าเมืองอก

แต่ฮองละตงตวประพฤตการสจจริตอยู่สองปีเศษคนในประเทศก้งหน้า
ทศใต้พากนมาเขาเกลยกลอมอยู่ด้วยประมาณสามสับหมน ฮองละจึงปรักษา
พวทพองว่า เราทานทงปวงมามจสมกนอยเชนนคไม่สมควรเปรยบเหมอน
คนอนาทาทาหวานเรอนมใดคตจะสร้างเมืองชนในแขวงเมืองมกจวเป็นทมน
พวทเราจะได้อาศยอยู่เป็นสช ทานทงหลายจะเห็นประการใดคนทเป็นใหญ่
มสตบุญญาจงตอบวาทกวนนตวทานกมอานางวตสนาสมควรแล้วจะเป็นใหญ่
อยู่ในประเทศแผ่นดินฝ่ายใต้ ชงทานคตจะสร้างบ้านเมืองให้เป็นเกยวตยศ

ปรากฏไปนั้นแล้วพวกข้าพเจ้าขออาสาทำให้สำเร็จในปีเดียว ชองง
เห็นคนเหล่านั้นพร้อมใจกันจึงให้ปลุกศาลบวงสรวงเทพยดาอารักขด้วยเครื่อง
เช่น ให้แผ้วถางทบปราบดินให้ราบเสมอ เกณฑ์คนบนหน้าทชดคักอกกาแพง
วางระยะประตูและเชิงเทินบ่อมหอรับเสด็จให้ชองเมืองเชิงเกยกยแล้วให้สร้าง
เก๋งใหญ่น้อยและที่พักคอกแถวหลายสิบหลัง ข้างในนั้นมสวนดอกไม้ต่าง ๆ
จัดหาเครื่องใช้สอยและสิ่งของประดับบ้านเมืองเหมือนกับเมืองหลวงดูตระการ
ตา ครั้นการเสร็จแล้วคนที่เป็นผู้ใหญ่ก็แต่งการตามประเพณี เชิญชองง
ขึ้นเป็นโตของครองเมืองรับนามตามธรรมเนียมกับทงตงชนนางฝ่ายบุ
นฝ่ายบุครบทยเต็มตาแห่งเหมือนเจ้าประเทศราช ชองงโตของกตงอยู่ในสตั
- สจรมได้เรียกเอาเงินค่านาภาษาอากร ควทและส่วยแก่ราษฎรให้ไต่ความ
เดือตรอน ราษฎรก็พากันมาอาศัยหากินตงบ้านเรือนเป็นบักแผ่นอยู่ในเมือง
เป็นอันมาก ชองงให้เลือกสรรชายฉกรรจ์มาฝึกหัดเพลงอาวุธต่าง ๆ ให้
ชำนาญชาญ บรรดานายทหารและไพร่พลเหล่านั้นก็แจกเบยหวัดเงินเดือน
ตามสมควรแล้วจัดคนทมกาลงเข้มแข็งเป็นทหารคู่ใจสามพัน

แต่ฝึกหัดทหารไพร่พลอยู่ประมาณเจ็ดเดือน ชองงเห็นทหารและ
ไพร่พลของตัวชำนาญในเชิงกระบวรบจึงปรึกษาชนนางทงบวงวาอย่าง
ธรรมเนียมบ้านเมืองอนน ฝครองเมืองคตอานตงตงขาหลวงไปเรียกเงิน
ค่านาอากรสมพตศรคาค ตงเจาภาษเรียกสงของตาง ๆ เอาเงินเหล่านั้นมา
จับจ่ายใช้สอยในราชการแผ่นดิน และแจกเบยหวัดเงินเดือนแก่พวกทหาร
รับราชการตามสมควรทุก ๆ เมือง และ—ในเมืองเวาทกอนนให้ยกเลิกภาษ
อากรและส่วยเสียนนเงินนิก ไม้มจะแจกจ่ายให้ชนนางและนายทหารไพร่พล
เงินเกาทมสำหรับคตงบางกเอาออกจ่ายเสียน ครนเราจะกลับให้เรียก

ภาษากรเหมือนอย่างเมืองอื่น ราษฎรที่ไม่เคยเสียก็จะชวนกันครหาตีเตียน
เราต่าง ๆ เราคิดจะยกไพร่พลไปตีบ้านเมืองซึ่งมีเขตแดนติดต่อกันเอาทรัพย์
สมบัติมาแจกจ่ายให้แก่ข้าราชการทหารไพร่พล ท่านจะเห็นประการใด

ขุนนางทั้งปวงตอบว่า ไต้อองมีเมตตาแก่อาณาประชาราษฎร์ซึ่งเข้า
มาอาศัยพึ่งบารมีอยู่ในเขตแดน ไม่คิดเบียดเบียนเอาทรัพย์ของคนซึ่งอยู่ใน
บังคับมาเป็นประโยชน์สมควรแก่ยศจะตั้งตงเป็นใหญ่ใหญ่โตยง ๆ ขึ้นไป
ประการหนึ่งไต้อองคิดจะยกไพร่พลไปตีเมืองในแขวงก่งหนานัน ถ้าสำเร็จ
ความปรารถนาจะได้แผ่อาณาเขตออกไปให้กว้างขวางพวกข้าพเจ้าขออาสา
ทาศึกมได้เสียตายชีวิต

ฮ่องจะเห็นขุนนางนายทหารทั้งปวงเต็มใจอาสากรมความยินดีนัก จึง
ให้เตรียมไพร่พลเป็นกระบวนพร้อมด้วยเครื่องศาสตราวุธเสบียงอาหารถึง
วันฤกษ์ตักยกออกจากเมือง เมื่อฮ่องจะเดินกองทัพมาประมาณห้าโยชน์
อากาศควรรณกระหม่อมยฆางหลงถึงแปดครึ่ง เป็นนมนตบอกเหตุที่จะมชยครน
ยกทัพเข้าตีเมืองไท่หนักได้ชัยชนะเมืองนน ถ้าทหารหรือผู้ว่าราชการเมือง ๆ
ใดมีฝีมือและกำลังแกล้วกล้าตอรบเข้มแข็ง ฮ่องจะยกคิดอ่านผ่อนผันเพทุบาย
ล่อลวงฆ่าผู้ว่าราชการไต่บ้านเมืองสมความปรารถนา

แต่ฮ่องจะยกกองทัพไปปราบปรามหัวเมืองในแขวงก่งหนานไต่เมือง
เอกแปดเมือง คือเมืองฮีบจิว เมืองมกจิว เมืองฮงจิว เมืองโซวจิว เมือง
เซียงจิว เมืองโฮวจิว เมืองย่นจิว เมืองชวนจิวกับเมืองไทยสบหาเมือง
รวมสามสิบสามหัวเมือง ให้เก็บรับเอาทรัพย์สมบัติเครื่องศาสตราวุธเสบียง
อาหารส่งมาก่อน แล้วตั้งนายทหารหมื่นฝีมือและวิชาความรู้ต่าง ๆ อยู่รักษา
เมืองด่านทางทุกตำบล ฮ่องจะยกกองทัพกลับมาเมืองเซงเกยกกย่นบาเหน็จ

รางวัลแก่นายทหารและไพร่พล โดยสมควรแก่ความชอบ สองตะกักรอบครอง
สมบัติเป็นสวัสดบายธำณาพระราชปฏิไต้ทำมาหากินเป็นปกติลุดค้าพาณิชย์
ในประเทศอันกัไปมาค้าขายมิได้ขาด ทริพยสมบัติเลียบยงอาหารในบ้านเมือง
เชิงเกยกยกมกงบริบูรณชน

ฝ่ายชองกง โฉวจุหนงเตรียมกองทัพคอยวันฤกษติ พอพระเจ้า
ชองฮยจงฮองเต้ให้ชกไท่ฮวย เตยเจยวทอนาสงของมาพระราชทาน ชองกง
จงเขาชองนนแจกจ่ายให้แก่ทหารทวทกคนแลวสงไห่กองทัพเวียกไปทาง
ฉานาชองจนคยรอบบรวจบกน ณ เมืองเชียงจิว นายกองทัพเวียกฉายกไป
ตามสง ชองกงจงจตกองทัพบกเป็นหากองพรอมคยเครื่องศัสตราวุธและ
เลียบยงอาหารเสจร ยกกองทัพออกจากเมืองตงเกยรบไปถงเมืองคยอานกีย
ชงชนแกเมืองเชียงจิว ผู้วาราชการเมืองฮอดมาตอกรับคานบเชญเข้าไป
ในเมืองแตงโตะเจยงชองกงและโฉวจุหนงเสจรแลว ชองกงจงตามผู้รกษา
เมืองววชงเราจะยกไปปราบปรามฮองละ ครวงนคันทพิไปทางไหนจึงจะไม่
ลำบาก

ผู้รกษาเมืองแจงความว่า ฮองละมีฝีมือเข้มแข็งเป็นใหญ่อยู่ในแขวง
กิงหน่า นายทหารทม ผมอและวิชาความร่ำมกอยู่รกษาดานและเมืองม่นคง
ถ้าจะยกไปปราบฮองละแลวตองไปชามทำหน่าเมืองเชียงจิว และฉานาชองจน
นกกวางถงตามพนตามรอยล ทกฉางน่านนมเกาะเยองกันอยู่สองเกาะ ๗
ข้างเหนอนนเรยกวาดมชวจ ทเชิงเกาะนนมวดลอมรายไปโดยรอบเป็นแขวง
เมืองเชียงจิว เกาะข้างไต้มนนเรยกวาเจยวชวจมวดอยู่ ในระหวางเกาะเป็น
แขวงเมืองยูนจิว และเมืองยูนจิวนนฮองละไห่ชอเดยงกับทหารเอกสิบสอง
นายอยู่รกษา ถ้ายกชามไปตเมืองยูนจิวไต้ ไวเบนทมนแลวจงจะคคฮาน

เมืองเอียงจวจะยกเข้ามาในเร็ว ๆ พวกบ้านเราจึงพากันหนีไปซ่อน นพวกเจ้า
เป็นชาวบ้านไหนพากันมาทำไม้ที่บ้านน

ซาจัน เตยสุนบอกวา ชาวเจ้าเป็นชาวเมืองมกจิวพากันไปอระพอ
ได้ชาวศกจรงรบกลับมาจากทางหน้าเมืองเอียงจวก็ไม่เห็นกองทัพตงอยุทนน แต่
จะต้องรอกคอยฟังข่าวดูให้แน่ใจจะเข้าไปเมืองมกจิวขออาศัยอยู่ด้วยยวยสัก
สองสามเวลา จะคิดเงินค่าไสหยให้ตามสมควร

หญิงผู้เฒ่าจึงพูดวา เจ้าจะอยู่ด้วยเรานนไม่กลัวพวกกองทัพของกง
หรือ ซาจัน เตยสุนตอบวา ยายอย่าวิตกเลยถ้าพวกของกงมาชาวเจ้าจะหนี
ไปเสียไม่ให้ยายได้ความเดือดร้อนวาคาญหรือก หญิงแก่ก็ยอมให้นายทหาร
ทั้งสองอาศัยอยู่ทโรง ครนเวลาคาเตยสุนจึงพูดกับซาจันวา เราจะส่งนำไป
คชนนางกรมการในเมืองย่นจิวคงจะไปมาตรวจตราตระเวนตามลำนำจะได้
จับตัวได้ถามให้ไคชาว เจ้าจงคอยเราอยู่ทนอย่าไปข้างไหน

พูดแล้วจตแจงแต่งตัวถืออาวุธลงนาคาวายมาชนทเกาะกมชวจ
เข้าไปขออาศัยนอนคางอยู่ด้วยหลวงจัน เวลารุ่งเช้าเตยสุนลงมายืนอยู่หน้า
วัดแลเห็นเรือเล็กลาหนงมธงแดงบักประจำจอดอยู่ฟากเขาร้างโนน ไมมผู้คน
อยู่รักษาเขาใจวาเป็นเรือของตรวจการในเวลากลางคน ควณนเราจะคอย
ดูให้เห็นเหตุจงได้ จึงกลับมานอนอยู่บนวัด ครนเวลาคาเตยสุนลงไปกนง
คอยดอยทรมนา แสงเดือนสว่างแลเห็นเรือลาหนงแจวมา เตยสุนจึงลงนา
ดำไปบนชนบนเรือเอากระบี่ไคพันพลแจวตายทงสน คนชงอยู่ในเก๋งเรือ
สองคนตกใจเยยมหน้าออกมมาด เตยสุนเอากระบี่ตคอกเสียคนหนงยงเหลดออยู่
แต่ผู้เดียว เตยสุนเอาเท้าเหยียบบมาชายผูนนถอกระบี่รอไว้ทคอกทวอานาจขู

ถามว่าพวกเจ้าเป็นชาวเมืองไหนพากันมาด้วยเหตุผลประการใดจึงบอกไปให้
แจ่ม ถ้าไม่บอกเราจะตดศีรษะเสียเดยวณ

ชายผู้นั้นกลัวตายจึงบอกว่า ข้าพเจ้าชื่อโจวเส็งเป็นคนไซตงเจียงคือ
ซ่งเป็นเศรษฐีอยู่ ณ เมืองเชียงจิว ให้ข้าพเจ้าไปแจ้งความแก่ลชอเส็งมเป็น
ทลอคมิต ณ เมืองย่นจิวว่า ตนเจียงสอ นายข้าพเจ้าเตรียมไพร่พลไว้พร้อม
จะตเอาเมืองเชียงจิวไปชนแกฮองละแต่ยังไม่ได้อีกาสอำนาจของชนนางใน
เมืองมกจิวสงบคงไปจึงไม่ได้ยกเขาด ประการหนงถากกองทัพของกงยกมา
ถึงแล้ว ตนเจียงสอจะเตรียมเสบียงไว้คอยรบ ลชอเส็งมหนงสอมาแจ้ง
ความสงตวข้าพเจ้าให้ฮองเหมาณบนฮองละ ซ่งเป็นทธาโตฮองเจาเมือง
ไซจิว ฮองเหมาได้แจ้งมความย่นตจมหนงสอตราตงมาให้อยบกยททาน
ซาเสยนถอมา ถาตนเจียงสอตเมืองเจียงจิวได้แล้ว ก็ให้ตงตนเจียงสอเป็น
ผู้วราชการเมืองเชียงจิวใหองยหอสำหรับทพมาสามร้อยคน เเสบกเป็น
ดวงตราสำหรับไพร่พลนพหนง เพื่อจะใหรจกตวว่าเป็นชาอยู่ในฮองละ
ฮองเหมาได้ทราบความวากองทัพเมืองตงเกยจะยกมาทาศกจิงสงให้
ตนเจียงสอเตรียมเสบียงไว้หาหมนถง จดเรือไว้สามร้อยลำสำหรับจะได
จับจ่ายไซสอย เพื่อทาศกกับพวกเมืองตงเกยเป็นความสตยจรงเชนนถาทาน
ไม่เชอจงดตราตงองเสอซ่งอยู่ในเรือนถัด

เตยสนจิงถามว่า ตนเจียงสอ นายเจานนมมาและไพร่พลประมาณ
เท่าใดจึงจะคต่านเป็นเจ้าเมือง โจวเส็งบอกว่า นายข้าพเจามไพร่หลายพัน
มาประมาณร้อยเศษ เตยสนได้ฟังจะแจ้งสนสงสยมความย่นต จิงตรกตรอง
ว่าถาเราไม่ฆ่า โจวเส็งเสียความกจะแพรงพรายรู้ ไปถงตนเจียงสอและ
ลชอเส็ง ถาเราฆ่าเสียความจิงจะลบคตแล้วเอากะบตคคอ โจวเส็งขาด

เอาศพและศัรษะโยนลงน้ำ เตยสนุกแจวเรือนนแวะเขารับชาจันทโรงายแก่
 ล่าความให้ฟังทุกประการ ชาจันได้แจงมความยินดีจึงช่วยกันแจวเรือข้าม
 กัดบมายังแขวงเมืองเชียงจิว เตยสน ชาจันชนเอาจองและเสอชนกงไวยบฝัง
 เอาจิตถาวงเรือจมไวแฉวช่วยกันหาบเอาจองและเสอเดินมาตามทางประมาณ
 หาด แลเห็นค้ายของกงจงบเดินมาพกหนงกถิตค้ายวางหาบลงไวแฉว
 เขาไปค่านบชองกงเอาจองสอตราตงสงให้แจงความตามงอวเสงให้การและ
 ไตเสอและธงมานนโททราบ

ชองกงยังมีไตตอบประการไต งอวหยงจิงพตวานองเราไปสืบข่าว
 ไตความมาแมนยาและไตชองสำคัญมาตวยเซนนลดนวมอเดยวเมืองยูนจิว
 กจะแตก ชองกงถามว่าทานชนแลเห็นอบายอย่างไรหรือจิงไตพตเซนนเสอ
 งอวหยงตอบว่าชาวพจาคตจะกาจตตนเจยงสอเสยงกอนแลวจิงจะยกข้ามไป-
 ตเมืองยูนจิว ชองกงกเห็นชอบให้งอวหยงจัดแจงไปตามความคิด งอวหยง
 จิงให้เอยงเซงแตงตัวแบ่ลงเป็นพวกเมืองไซวจิว เกยเตยง เกยไปวแตงตัว
 เป็นทหารคู่เคยงแลวให้ทหารเอกสืบหนายตามไปข้างหลังแมนมเหตุภยจิงไต
 ช่วยแก่ไซกัน งอวหยงจิงเอาจองสอตรายหอของยองเหมาทเตยสนได้มานน
 มอบให้เอยงเซง การชงจะพตจาลอจวงตนเจยงสอให้ลุ่มหลงในกตลอบาย
 อย่างไร งอวหยงกตงสอไปทุกประการ เอยงเซง เกยเตยง เกยไปวและ
 นายทหารสืบทกคนค่านบลาออกมาเตรยมตวพรอมแลวพากันเข้าไปในเมือง
 เชียงจิวตรงไปบ้านตนเจยงสอ

ฝ่ายตนเจยงสอตงแต่ไซ งอวเสงไปเมืองยูนจิวแลวจิงจัดเสบยงหัว
 หมนตงบรทกเรือไวตามรอยล่า ให้คนไซถอยไปจอตช่มอยู่ในคตองเล็กคตอย
 ทำงอวเสงกลับมา จิงคุมเสบยงข้ามไปตง ณ เมืองยูนจิว แต่คตอยงอวเสง

นายทหารสิบคนซึ่งอยู่ข้างนอกเขาไล่ฆ่าพันคนไซ้และไพร่พลของตนเจียงฮือ
 ตายสิ้น เกยเตียน เกยไปกตตเขาครุชะตนเจียงฮือ ตนเอยะ ตนเกยงหวมา
 เอียนเซ็งจั้งใหญ่ตง ชกเถียว เตยแซ ฮวนสุน ลิตง จิวทองไปเที่ยวค้นหาเรือ
 เสมียงว่าจอตข่มอยู่ที่ไหน นายทหารหกคนรีบมาเห็นคนไซ้ของตนเจียงฮือ
 จึงหนีไปสองคนจึงไล่ตามจับตัวได้มาตาม ชายสองคนนกกแจ้งความไปตาม
 จรุงและนำนายทหารทั้งหกไปที่เรือเสมียงจอตข่มนั้น นายทหารทั้งหกก็มา
 แจ้งความแก่โจวหยงให้ทราบ โจวหยงได้แจ้งมความขมขื่นตจงส่งทหารให้
 ถอยเรือเสมียงมาทางสามร้อยล้าแล้วขนเครื่องศัสตราวุธบรรจุไว้ในท้องเรือ
 บนปากเรือนนเอากระสอบเสมียงบรรจุทุกรายไว้เอาทหารข่มไปสามหมื่น พล
 กรรเขยงพนทงนนโหลวมเสอตราของฮองเหมา เอาธงสัญญาหยอฮองเหมา
 ข่าไตฮองบักประจำล้าละคนแล้วแบ่งเรือสามร้อยล้าออกเป็น สองกอง ๆ ละ
 ร้อยห้าสิบล้า ไหมกทองแปลงตัวเป็นตนเอยะนายกอง หังของ ลิกน เปาหยก
 ลียง เอียหลิม โตวเซียน ซองบาน โจวเอียน โจวหยน เจียะยัง สิบคนเป็น
 ทหารคุมเรือเสมียงกองหนึ่ง ไหลจันแปลงตัวเป็นตนเกยนนายกอง ทองฮย
 ทองเมง ชงเมง ชงเหลียง ลลป ลหน เตเตียนชว เอียวจงฮอง เปะสัน
 ซอนเป็นทหารคุมเรือเสมียงกองหนึ่ง การอธิบายซึ่งจะพูดจาลอดจางชาวเมือง
 ยูนจวนนี้ โจวหยงก็ส่งสอนให้ทุกประการและกองทัพหนูนอกสองกองนน
 ให้เตยสน เขาเจีย โตวเซง เก็งฮอง เตงตตชุน ตั้งชหลงทนายคุมทหารพัน
 หนึ่งเป็นทัพหน้า ทัพสองข้างซ้ายให้เตยหวย โฮวเกียน ทงหลง เจียวเทง
 เมงคัง เตยเก็ง ทกหยกนายคุมทหารพันหนึ่งเป็นทัพหน้าทัพสองข้างขวา ให้
 ซอจัน ลุยเทง เอียหยง เลวถิง ชวเค็ง เตยแซ ลิชย เกยเตียน เกยไปว
 ชาจันสิบนายคุมทหารสองพันเป็นทัพหนุน ครั้นได้เวลาฤกษ์ตงกงกไทยก

กองทัพขามแม่น้ำชองยไปโดยลำดับ ครั้นกองทัพตามกองขกข้ามไปแล้ว
ของกงจงส่งอวนเชยวเหงา อวนเชยวชิตให้เข้ามาและเครื่องศัสตราวุธลง
บรรทุกเรือพร้อมจัดเป็นหมวดเป็นกองไว้คอยรอฟงอยู่ที่หน้าเมืองเอียงจิว

ฝ่ายทหารมาใช้ตรวจตราตระเวนอัยรมฝังแลเห็นเรือประมาณ—
สามร้อยลำมอญหอกซาโตของบักไวเป็นสำคัญก็เข้าใจว่าเรือบรรทุกเสบียงมา
ตั้ง จึงเข้าไปแจ้งความแก่ลอคคุมตผู้วาราชการเมืองย่นจิวให้ทราบ ลอคคุมตได้
ทราบก็มีความยินดีจึงคุมทหารเอกสิบสองนายกับไพร่พลพอสมควรไปคอย
ท่าอัยรมนา

ฝ่ายลจุน มกทองคุมเรือเสบียงมาถึงจึงให้จอดเรือเทียบท่า ลจุน
มกทองก็ออกไปคานบหนาวเรือแลจะพากันขนมวง ทหารของลอคคุมตร้อง
ตวาดว่าพวกทศมเสบียงนน้อยาเพงขนมาแลดูถามว่าพวกนชอไรพากันมา
แต่เมืองไหนจะคุมเสบียงไปให้ม ไตจงบอกให้แจ้งก่อน มกทองตอบว่า -
ข้าพเจ้าแซตนชอเอยะ น้องคนนชอเกียง บิดาชอตนเจียงสอไซให้คุมเรือ
ตามรอยลากับรรทุกเสบียงหาหนนถงมาคานบหนานผู้วาราชการเมืองย่นจิว
ทหารหนงจึงถามว่านายเราไดไซให้เอียบกยไปด้วยเหตุไตจึงมาได้มาเล่า -
มกทองตอบว่า เอียบกยเชยตราตงและนาตงของโอบตาแลงกบววยเป็นลม
วงเวษนจะลกนงให้อาเจียนมาได้ บิดาข้าพเจ้าให้ชนแฉะพยาบาลคอยทวน
มกทอง ลจุนก็เอาหนงสอตงเจ้าพนกงาน นายทหารมชอยศบคนกตามชนไป
ด้วย ทหารของลอคคุมตจึงรอกถามว่า ไตตนเอยะ ตนเกียงเข้ามาแต่สองคน
นอคนนอชามาในลอมวง จึงพักอยู่ข้างนอกก่อน มกทอง ลจุนจึงเข้าไป
คุกเขาคานบ เจ้าพนกงานกรบเอาหนงสอมาตงให้ ลอคคุมตรบมาฮานแจ้ง
ความแลดูถามว่าเหตุไตบิดาเจ้าจึงมาได้มา

มกทอง ลจันตอบว่า ชองกิ่งยกกองทัพมาตั้งค่ายอยู่หน้าเมืองครน
 บิดาจะมาคานบทานกเป็นทวงตวยบ้านเรือนและครอบครัวกลัวจะเป็นอันตราย
 ลอคมิตถามว่า เจ้าทั้งสองได้ผูกหัดเพลงอาวุธไว้อานานาญหรือไม่ อนึ่ง
 บิดาและตวจเจ้าทั้งสองนยงมีใจสตัยชอตอเจา นายของเรา โดยสัจริตแน่แล้ว
 หรือ มกทอง ลจันตอบว่า บิดาและข้าพเจาตั้งใจสามภกตทาวราชการ ลออง
 พระเศษพระคุณในไตอองทั้งสองโดยสัจริตมิได้คตประทุษร้ายให้ชุนเคองบิดา
 ได้ปรักษาข้าพเจาทั้งสองว่า จะไปทำสตัย ณ เมืองไชวจิวหรือเมืองมกจิว
 ให้ไตอองทั้งสองเห็นความสัจริต พอกองทัพของกิ่งยกมาถงจยงห้าได้ไปไม่
 อนึ่งเพลงอาวุธและการกระบวนศกนน ข้าพเจาได้ผูกหัดราเรียนไว้อานานาญ
 ชออาสาทาวราชการอยุดวยทานกวาจะสมชวต ลอคมิตจิงว่าเราพเควระหัด
 ทหารในเรือของเจาลวนแต่พวงพลาสนแขงแรงจะวางใจลงเป็นหนงแนยง
 ไม่ได้จะชอคนคตในเรือใหญ่สงสตัยเสยกอน ถ้าไม่มีสงของตองห้ามอยู่ในเรือ
 เราจิงจะเชอถอ

ขณะนนทหารมาไชเขามาแจงความวาชนนางเมืองมกจิวถอหนงสอ
 ไตอองสองละมาถึง บदनยงพกอยุชางนอกเมืองทคไต ลอคมิตได้แจงจิง
 สงทหารเหล่านนว่าอย่าให้คนในเรือเสยขนมามาบนง ลอคมิตกพามกทอง
 ลจันขนมามารบชาทลวง บงฮมถอหนงสอกบลอคมิตนนต่างคนคานบกน
 ตามอรรมนิยมแล้ว บงฮมกระชบบอกว่าไหรทานายวาเควระหัดชาตวเมืองใน
 แผ่นดินเจา นายของเรา นนรายแทบถงชาตจะมชาศกศตว ในตงบกกคอทคเห็นอ
 มาเบยคเบยนบ้านเมืองจะเกดจลาจล ไตอองได้ทวาทกวดกจิงมหนงมอมา
 ถงท่านให้แต่งทหารออกตรวจตระเวนในลำน้ำจิงกวดชน อย่าให้เรือชาศก

ลวงเข้ามาในเขตแดนได้ ลอคุมตคานบรรบมาอ่านแจ้งความแลวเชิญบงฮไป
หน้าเมือง

ขณะนั้นข้าหลวงเมือง ไชวจิ๋วถือหนังสือของเหมาซาโต้อองมาถึง
ลอคุมตคานไปตอบรรบเชิญไหงทสมคหว ข้าหลวงก็เอาหนังสือส่งให้ ลอคุมต
คานบรรบหนังสือมาอ่านใจความตองกนกนหนังสือเมืองมกจิ๋ว ลอคุมตคาน
เป็นอนมาก จึงส่งทหารมาไซไปบอกทหารทอรักษาเมืองตาดนเห็นอรมนาว
คนในเรือเสียบยงนอย้าไหงขึ้นมาบนฝั่งเป็นอนขาดแลวแต่ง โต๊ะและตราแดง
พวกข้าหลวงทงสองเมือง

ฝ่ายเตยหวย เตยตุนกกองทัพหนาทสองคมทหารมาตงรมฝั่งเทน
ทหารในเรือเสียบยงไม่พากันชนไปมีความ โกรธนัก จึงให้พลแจวเทียบเรือเข้า
รมฝั่งตอนทหารพลรบไทยกชนบก เตยหวย เตยตุนกชนมาถอฮาวตามชน
ไป ทหารเมืองย่นจิวตงตงกองรักษาอัยช่วยฝงห้ามปรามกมพง ทหารเอก
ยตบนายทมาในเรือเสียบยงเห็นตงนนักเรียกทหารในเรือขึ้นมาพร้อม แลว
พวคนเขาซาพนทหารเมืองย่นจิวเป็นอดหมาน ชมกชบมาตรงเขารบกับ
ฮอจัน พวบนตอกชบมาเขารบกับเตยหวยเป็นสามารถ แต่ตอสกนอยตบทา
เพลง ทหารเมืองย่นจิวสองนายนนเศยท ทหารของกงซาทหารเมืองย่นจิว
ตายในทรบ แลวคุมทหวไรซาพนทหารเมืองย่นจิวไปจนหน้าเมือง เมอ
ลอคุมตคานข้าหลวงกน โต๊ะเสยตรามาเพลิงเพลิงนอย มกทอง ลจนภพากน
เศยงหนเขาในเมือง พอไดยนเศยงมาลอและประทคกเขาใจวาพวกทเรือยก
ตเข้ามาจึงเอาเพลิงจุดโรงเรือนราษฎรใหม่ชนหลายแห่ง ทหารของกงก
ไทรองคมกนเป็นหม่หมวดแยกเข้าไปในเมืองบ้าง ตรงเขารบทหารรักษา
ลอคุมตบาง ลอคุมตเห็นตงนนักคกใจแลหาตนเศยะ ตนเกยงกไม่เห็นอยู่ใน

ที่ประชุมจะพากันเข้าในเมืองก็ไม่ได้ ประตูเมืองนั้นปิดมิดมิด ทหารชองกง
 ยงหนนแน่นรุกเข้ามาใกล้ ลอกมิดมิดความเสียใจสนิทไม่คิดอ่านจะต่อสู้
 จึงขึ้นมาพาทหารหนีไปทางเมืองตนเอียงก๊ก ทหารชองกงไล่ติดตามไป—
 ประมาณสิบ

ฝ่ายทหารชองกงที่เข้าเมืองได้แล้วประตูเมืองให้ทหารรักษาหน้า
 ไว้ทางสถานี พวกขุนนางนายทหารในเมืองย่นจิวก็ออกมาต้อนรับเป็น
 หมู่ ๆ ทหารเมืองย่นจิวและทหารชองกงต่างฆ่าฟันกันล้มตายทั้งสองข้าง
 พอกองทัพพวกชองกงที่ตามยกหนนมาช่วย ทหารในเมืองจึงได้แตกกระจาย
 ออกไป ทหารชองกงได้ฆ่าฟันทหารเมืองย่นจิวตายลงเป็นอันมากที่เหลือตาย
 ไม่อาจหนีไปได้พากันคุกเข่าคานบถงสน นายทหารก็มาประชุมพร้อมผว
 ราชการเมืองกวยจิวซึ่งอยู่ในลานาแยกคนละฟากข้างตะวันออกเมืองย่นจิว
 นนครนทราว่าเมืองย่นจิวเกิดศึกจึงให้ขุนนางกรมการคุมทหารพันหนึ่งยก
 ข้ามมาช่วย พอกองทัพชองกงยกข้ามแม่น้ำชองจุนมาถึงปะทะกันที่เชิง—
 กำแพงเมืองย่นจิวด้านเหนือ ชองกงให้ทหารแยกเป็นปีกลาดประดาโอบ
 บรรจบวงล้อมทหารเมืองกวยจิวไว้ได้ทั้งกองทัพ แล้วกรีธาทหารเข้าฆ่าฟัน
 ทหารเมืองกวยจิวตายประมาณแปดร้อยเก้าร้อยคนหนีไปได้สักร้อยเศษ—
 ชองกงก็โอบกอบสัญญาให้เดินทัพมาถึงประตูเมือง

ฝ่ายนายทหารที่ประชุมกันอยู่ในเมืองย่นจิวทราบข่าวชองกงมาถึง
 จึงพากันเปิดประตูเข้าไปในเมืองแจ้งความตามซึ่งได้ชัยชนะให้ทราบทุก—
 ประการ ชองกงได้แจ้งมความยินดีสรรเสริญสติปัญญาโงวหยงและนาย
 ทหารทั้งปวง แล้วให้ตรวจดูทหารเอกโทษจะครบจำนวนหรือไม่ เจ้าพนักงาน
 ก็มาตรวจตามส่งชาติไปส่นาย คือ ขอบาน เจียวเทง เอียวจวงฮอง บูเหมง

ของกงจงสงทหาให้ทหาเทยวธบถามได้ความว่านายทหาทงตตายในทรบ
 พบกพอยู่ในเมือง ของกงแจ่งวานายทหาทงตตายมีความโศกเศร้าร้องไห้
 ราพนถถึงความหลังเป็นอันมาก โงวหยงจึงพูดว่าอรรคมตาคนทเกิดมาแฉวม
 ความตายเป็นอรรคมตา ท่านจะร้องไห้รอกย่นนไชวาททหาทงตจะคนเป็นมา
 ก็ห้ามได้ ถ้ามความเมตตาแก่ผู้ตายแล้วจงคิดอ่านทำการศพให้สมควรเถิด
 ของกงตอบว่าความททานวอนนถกตองแล้ว แต่เราเสียใจอาลัยถึง
 ความหลัง ครนอยุ่เขาเนยชวเปาะพนองทงรอยแปดคนอยุ่ด้วยกันพรกพร้อม
 จะมทกขสดชและไปมาข้างไทนก็ไต้ปรักษาทหาทงตนเปรัยบเหมอนเงอน—
 บรวกถูอยุกบกาย อนงกมไตเกยน หองโพวตวอนนพระเจ้าชองสยจงฮองเต
 ก็เอาตัวไฉวราชการ ชวเกยชชเอาตัวเชยวเหยยง กอไทอวยชชเอาตัว
 งกหัวไฉวในเมืองตงเกย กงชุนสนกไปอยุ่ปฏิบัติอาจารย์และมารดาพนองชอง
 เราชาดหน้าไปหลายคนเรวมความเสียใจอาลัยมากนัถ

โงวหยงพูดว่าอาจารย์ลอหยนจันเชยนคำโคลงทำนายไฉวว่าถึงเวลา
 ฤตรอนพนองจะพลตพรากจากกันเหมอนฝูงนกและในครงนกไปทำการสม
 ดวยคานายชงนองชองท่านจากกันและตายไปนั้นจะ โศกเศร้าทำไม ไม่ตอง
 การ ของกงได้ฟัง โงวหยงว่าตงนนคอยคลาย โศกจงสงทหาให้เอาตัว—
 ไต้บวณล ฮวดว ทหาเมอรย่นจวทจบไฉวโคนนไปตตศษะแหะตบและหัวใจ
 มาเชนศพนายทหาทงตเสจรให้เอาศพไปฝังไฉวนอกกำแพงเมืองทตตะวันตก
 แล้ว ของกงกพกกองทพอยุ่ในเมืองยูนจิว

ฝ่ายลอคุมตกับทหาเอกทกนายนพากนหนเขาไปอยุ่ในเมืองตนเกยงกย
 จงแตงทงสบอกชอความชงเสียเมืองและชอกองทพยกมาชวยตเขาเมือง—
 ยูนจิวนนเขาไปตงว่าไต้ตอง ณ เมืองไฉวจิว ช่าไต้ชองไต้แจ่งมความโกรธ

และวัดกษัตริย์สนามมาก จึงส่งเหยเจงคุมทหารและไพร่พลมาบรรจุบงกชทัพของ
 ลอคุมตม เมืองตนเชียงกษัย เหยเจงคานบดามาเตรียมไพร่พลเครื่องศาสตราวุธ
 และเสบียงอาหาร ครั้นได้ฤกษ์ยกกองทัพออกจากเมือง ไชวจวรบมาถงเมือง
 ตนเชียงกษัย ลอคุมตมได้แจ้งว่าเหยเจงยกกองทัพมากมความยงดงออกไป
 ตอกรบคานบกนตามธรรมเนียม เหยเจงกบทหารกพากนเข้าพักอยู่ในเมือง
 เหยเจงจึงพูดว่า ข้าไตอองให้เรายกกองทัพมากจากตของกรุงน —
 เราคิดว่าจะตเอาเมืองยงจวคนไทจงไตทานรักษาเมืองตนเชียงกษัยไว้ใหม่คง
 เวลาพรุ่งนเราจะยกทหารไปตทานจะเห็นประการไต ลอคุมตตอบว่าท่านคิด
 อานการคกอยางนชอบแลจ เราจะรักษาเมืองไว้มให้เป็นอนัตราย ครนเวลา
 รุ่งเช้าเหยเจงจัดทหารเป็นกระบวนพรอมแลจ ยกกองทัพออกจากเมืองมา—
 ตามทาง

ฝ่ายทหารกองสอดแนมไตทราบวาลอคุมตหนีไปอยเมืองตนเชียงกษัย
 จึงรบมาแจ้งความแกชองกงไททราม ของกงจึงส่ง กวนเสง ฉนเหมง—
 อเชยนเจยก ตงเผง ฮวยหยง ฮอเหลง จตง ลยเหง ซกเถยจว เหยจคุมไพร่พล
 ทาพนยกไปตเมืองตนเชียงกษัย นายทหารทงตบคานบดามาเตรียมไพร่พล
 พรอมแลจรบยก ไปตามตง,พบกองทัพเหยเจงทกกลางทาง พอทหารปะทะกัน—
 เหยเจงเห็นตงนนักพาททหารเอกหกนายชนมามาหน้าทหาร กวนเสงกชบมา
 เขารบกับเหยเจงเบนสามารถ ทหารของกงอกเกานายกชบมาได้ซาพนทหาร
 กงหนาลมตายเบนอนมาก แตกกวนเสงรบกับเหยเจงไตประมำณสามตีบเพลง
 เหยเจงเสยท กวนเสงเอางาวพนถกกลางตัวชาวตสองทอน ทหารเหล่านนเห็น
 นายตายกพากนแตกหนีไป ทหารของกงตตามได้ซาพนทหารกงหน้าไปถึง
 หนาเมืองตนเชียงกษัย

ฝ่ายลอคมิตซึ่งรักษาเมืองเหนตงนั้นจึงคิดว่าไพร่พลซึ่งอยู่รักษาเมือง
 นั้นเบาบางนัก จะเกณฑ์คนขึ้นรักษาหน้าท ก ไม่รอบกำแพงที่ไหนจะตั้งมั่นรบ
 ชาติก ไคจาจะตองหงเป็ดอกเมือง ไคคดแลวจึงบอกผวาราชการให้กวาดครอบ
 ครัวทงปวงมาประชุมพร้อมแล้ว - เป็ดประตูหลังเมืองพากันรีบหนีไปยงเมือง
 เขียงจว

ฝ่ายทหารของกงสบนายพากันไล่ฆ่า พันทหารกึ่งหน้าถึงหน้าเมือง -
 ตนเขียงกยแลตตามเชิงเทินช่องเสมาไม่เห็นมีไพร่พลรักษาหน้าทกสงสัยจึง
 ให้ทหารพงประตเมืองทลายลง นายทหารทงสบกขบมานาหน้าทหารเข้าไป
 ในเมืองไม่เห็นผู้คนแลเห็นประตูหลังเมืองเปิดยกเข้าใจว่าลอคมิตพาราษฎร
 ชาวเมืองอพยพหนีไป จึงส่งให้ทหารมาไซ ไปแจ้งความแก่ของกงให้ทราบ-
 ของกงได้แจ้งมความยन्द จึงแบ่งทหารให้ยู่รักษาเมืองย่นจวพอดสมควร
 ของกงกับ ไฉวจนทงกยกกองทัพมายงเมืองตนเองกย นายทหารทงสบกออก
 มาต้อนรับนำกองทัพเข้าไปในเมือง

ของกงจึงปรึกษากับ ไฉวจนทงว่า เรามาทำศึกในประเทศกึ่งหน้า
 ครวงน จะขามอเหมือนทำศึกในประเทศอนนนไม่ได้ตองรบรบตเสีย โดยเร็วจะ
 แบ่งทหารเป็นสองกองให้ท่านยกแยกไปตีเมืองชวณจว เมืองฮจว เรากจะยก
 ทหารแยกไปกองหนงท่านจะเห็นประการใด ไฉวจนทงตอบว่าการสงได้ท
 ท่านจะจัดแจงใช้สอยน่น ข้าพเจ้าไม่ขัดชน จะอาสาตนเองไปจนกว่าจะสน
 ชาติ - ของกงจึงแบ่งทหารเป็นสองกอง ๆ ที่จะไปกับไฉวจนทงนนั้น จวบเป็นท
 ปรึกษา ทหารเอกทหารโทนนคอดมของ ชาจีน ตงเผง ฮเอียนเจยก ชกเกยว
 มกทอง เอียหยง ลยเหง เกยเตียน เกยไป้ว เตยเซง เตาดง มเกยง ชยเอียะ
 เอียมเซง ต้นเทงกย งยเตงกก ชอน ลอฮวง กวยเตง เตงฮย ฮาวเผง ลิตง
 จวทอง ต้นตต เอียชุน ชยง ไฉวเซียน มกชุน โจวเอียน โจวยุ่น ลลิม

ลุหน จุกย เจยะยง เตยแซ ชงซน นางโก้วต้อชอ นางชงย้เหนย นางโฮ้ว-
 ซ่าเหนย นางเกงเองกนจ เตยเหนยว ทงหลง เขาเจีย แป๊ะสิน เกงออง
 เตงตตซน เฮงเตงลก ซเซยน ตนหลย ตวนจันหยน งชอง ทงก่งโพ ชงเจียว
 ชงงก รวมทหารเอกสิบเจ็ดนาย ทหารโทสสิบสี่คนและไพร่พลตามหมื่นคน
 เป็นทัพใหญ่กองทัพหลวง อีกทัพกองทัพหนุนชองกงเป็นแม่ทัพ โงวหยงเป็นท
 ปรึกษา ทหารเอก ทหารโทมน ลอเอ กวนเตง ฮวยหยง ฉนเหมง ซอเหลง
 จตง ลตซม บุงเจียงชอ ลชย ไตจิง ทงเมียน บุนตงหยง องซน ชงลป
 เซยชอ บุน ฮนทอ เมงก ฮวยสย ชวเค็ง เอียนสน หงชอง ลกน เป้าหยก
 ไตวเฮง ชงเม็ง ชงเหลยง เลงจัน ชวฮก เมทสน ตวนเก็งจ โฮ้วเกียน
 เจียวเก็ง อินเตาฉวน หยกเป่าส ชวนจัน พวยชวง หลตต พวเตง พวชอก
 ชอกเหียน ตงชหลง เลงวณกวน เตยเก็ง ยกเจีย ยกเงก รวมทหารเอกสิบ
 ห้า นาย ทหารโทสามสิบเก้าคนและไพร่พลตามหมื่นและทัพเรือนนลจัน ทองฮย
 ทองเม็ง เม็งคอง ฮวนเซียวชย ฮวนเซียวเหงาคุมเรอชยลาบรรจทหารห้าพัน
 ไทเจยะสว ฮวนเซียวชิตเป็นผู้นำทัพเรือไปตีบ้านและด่านรายทางในลำแม่น้ำ
 ครั้นจตกกองทัพเสร็จแล้วถึงเวลาดูกษัตริย์แม่ทัพนายกองยกแยกกันไป

ฝ่ายลอคุมต กับทหาร พาคนหน มาถึงเมืองเซียงจว จันเมงผู้ว่า-
 ราชการต้อนรับเชิญให้นั่งที่สมควรแล้ว ลอคุมตจึงเล่าความตามซึ่งเคยทศวย
 อบายข้าศึกและเสียเมืองนนไทแจงทุกประการ จันเมงพูดว่าตอท่านคร้งน
 เดยบ้านเมืองถึงแกือบจัน จึงยบยงอยู่ด้วยข้าพเจ้า ๆ จะท่านบารุงให้เป็นสข
 สบายเหมือนอยู่ในบ้านเมืองของท่าน อนึ่งการศึกนท่านฮยจตกเดย ถา
 ชองกงยกกองทัพมาถึงเมืองเมอไต ข้าพเจ้าจะคุมทหารไปจับตัวชองกงแก
 แค้นแทนท่านให้จงได้

ขณะเมื่อพดกนอยมณฑลทหารกองตระเวนเข้าไปแจ้งความว่า กองทัพ
 ของกงมาเกือบจะถึงเมืองแล้ว ลอคมืด จันแฉงจกมทหารเอกทกนายและ
 ไพโรพลทกพนักออกไปตั้งกระบวนคอยท่าอยู่หน้าเมือง พอกองทัพของกงยกมา
 ถึงแฉเห็นกองทัพตั้งเตรียมคอยสู้รบมอกษรในธงออกขอ และแซนามเมืองไว้
 ให้รู้ ของกงจึงโยกกองทัพมาหยุดกองทัพตั้งห่างกันประมาณสามล

จันแฉงขบมาราวางตรงหน้าทพรองว่า ผู้ใดมีฝีมือจะมาต่อสู้กัน
 ของกงจึงให้กวนเสง ขบมาเขารบได้สามเพลง ยงมีได้เพียงพลาทางสองฝ่าย
 เตยหง ฮ้อมถวเห็นจันแฉงซาทหารของกงไม่ได้มีความโกรธ จึงขบมาเงอ
 ฮาวอตรงเข้ามาจะรบรบ ซึ่งลบ บนตงหยงขบมาถลนขึ้นไปสกัดทหารก่งหน้า
 ไว้ ลอคมืดจึงให้โควเตง กิมจิดออกมาช่วย ฮันทอ แฉงกเห็นตงนนจขบมา
 ขนุไป กิมจิดเขารบกับฮันทอ โควเตงเขารบกับแฉงก็ได้ประมาณสามเพลง
 โควเตง กิมจิดแสร้งทำอบายชกมาทน ฮันทอ แฉงกขบมาได้ตามใกล้จะทัน
 ฮันทอนนขบมาผ่านหน้าเกาคอลบทหารก่งหน้าไปมิได้ระวัง เกาคอลบเห็นได้
 ทจงเอาเกาทนทยิงไปถูกบาฮันทอตกจากมานอนอัยกบต เตยกนหยนทหาร
 ก่งหน้าขบมาตรงมาถึงเอาทวนแทงชาวกลสวางฮันทอขาดใจตาย แฉงกเหลยว
 มาดู เห็นพนองของตัวเองชกมากลบมาทวงจะแก้ททนม

เตยกนหยน โควเตง กิมจิด เกาคอลบขบมาเขาลอมใจ แฉงกขบ
 มาวณเวยรบเป็นสามารถจันออนกาลงพลงทว เตยกนหยนเอาทวนแทงถก
 คอแฉงกตกมาตาย ตนเหมง กวนเสงเห็นพนองเป็นอนตรายมีความโกรธนักร
 จงแยงขอต่อสู้ด้วยกาลงโกรธ พอจันแฉงเสยทกวนเสงเอางาวพนถกคอขาด
 ตกจากมาแล้วได้รบทหารก่งหน้าไปด้วยกาลงแรงเท่าถลาหลมลงกวนเสง
 ตกจากหลงมาวางทนมไป กวนเสงเห็นมาของจันแฉงนนยงขบอยู่ใกล้ศพเจว
 ของกวนเสงจึงวิ่งเข้าไปจะขบมาชยงหาทนมได้มาไม่ พอเตยกนหยน เกาคอลบ

ขึ้นมาเขาสกัดหน้าหลังไว้ ฉนวนเหมง เซยซอมัน ชวนจันชบมารบแกเอาตัว
 กวนเสงออกมาได้ จึงพากันรบหนักกลับไปหากองทัพใหญ่ ลอคุมตกดมาลขอ
 เรียกทหารกลับเขามืองสงทหารใหญ่ประตและชนประจำรักษาหน้าทไวโดย
 รอบ นายทหารชองกงทกลบมานนพากนเขาไปแจ้งความแก่ชองกงตามชง
 เสยทและ ฉนทอ ผงกตายในทรบใหญ่รบทุกประการชองกงได้แจ้งเชนนก
 มีความเสียใจอาดยถึงฉนทอ ผงกเบนอนมากจึงพูดว่า เรายกกองทัพขามา
 มาเหยียบแผ่นดินกหน้าเสยทหารพนองถึงทกคน เวลาพรุ่งนี้เราจะยกกองทัพ
 ใหญ่ออกไปแก้แค้นใหญ่ได้แลวกสงทหารใหญ่ทอชางและเจดเครื่องเช่นไว้
 พรอมถายกกองทัพออกไปรบเมื่อใดให้เออองและเครื่องเช่นออกไปบุกเตรียม
 ใจสำหรับจะได้เชนศพพนองทตาย

ครนเวลารุ่งเช้า ชองกงจึงให้ลชยคมทหารเดินเท้าถือโลและกระบี่
 หวอยคน หงชอง ลกน เปาหยกชนมาเป็นพวกบุกไปก่อน ชองกงยก
 กองทัพใหญ่หนุนไปเป็นอันดับ ครนมาถึงหน้าเมืองเซียงจวกองทัพลชยยก
 เขาตงกระบวณอยทไกลคเมือง กองทัพชองกงตงทางถ้ำแพงไกลประมาณ
 สามลลชยจึงให้ทหารไปทาบทหน้าเชิงเทิน

ฝ่ายลอคุมตแจ้งว่า ลจันผงเสยทตายในทรบมีความวิตกเสียใจ จึง
 คิดตรกตรองว่า เราได้มหนังสือบอกแจ้งความไปแก่ชองจะได้ชองถึงตามฉบับ
 ก็ไม่เห็นยกกองทัพมาช่วยจะทำประการใดจึงจะได้กองทัพมาตกระหนาบให้
 กองทัพชองกงแตกไปได้

ขณะนั้นทหารเข้าไปแจ้งความว่า ลชยยกกองทัพมาทาบถึงหน้า
 เมือง ลอคุมตได้แจ้งจงว่าลชยนเป็นคนร้ายใจทมิพอยเขาเนยชัวเปาะ—
 เราจะตองจัดทหารทนมมอเข้มแข็งออกต่อสู้ จึงให้เกาคอลบ เตยกนหยนคม
 ทหารยกออกจากเมือง ลชยเห็นดงนกกถือชัวนเขารบกับเกาคอลบ เปาหยก

ชรบมาเขารบกับเตยกันหยนได้ประมาณห้าเพลง ทหารก่งหน้าเดยทลชยกเอา
 ขวานตัดศีรษะเกาคอลบชาติ เป่าหยกเองาวพนเตยกันหยนตายเกบเอา
 ศีรษะไว้ ทหารก่งหน้าเห่นนายเบ่นอนตรายกตกใจพากันถอยหนกกลับเขามอง
 ลชยกบทหารกปากันไล่ตตามไปถงเชิงสะพานข้ามคเมือง ทหารทรักษา
 หนวทยงเกาทณทพงแหลนหลาวมาตงทหาพนลชยกบทหารไม่อาจข้ามสะพาน
 ไปได้ พากันถอยกลับมถงกกองทัพใหญ่ ลชยกเป่าหยกก่นาศระษะชาศกเข้าไป
 ใหชองก่ง ๆ เห่นได้ศระษะชาศกมากมความยन्दไทยกธงชาวชน เอาศระษะ
 ชาศกไปเร่นพนอทตายไปนนเสจรแล้ว จึงเคลอนกองทัพเขาตงคายประชด
 ลอมเมืองไว้ให้เตรยมการทจะบ่นปลนเมืองเบ่นสามารถ

ฝ่ายลอคมิตได้แจ้งวาศยทพ นายทหารทงสองตายในทรบกมความ
 ทอใจพอททหารบหนาทมาแจ้งความวาชองก่งยกกองทัพมาตงคายลอมเมือง
 ไว้ทงสามคาน ลอคมิตจึงถามนายทหารว่าผู้ใดจะอาสาออกไปตคายชองก่ง
 ให้แตกได้บ้างนายทหารทงปวงไม่อาจรบอาสาตวยนกรนครนความพมอดชยนัก
 ลอคมิตเห่นทหารเห่นานน พากันนงเสย เบ่นความจนวนใจมรทจะทาประการใด
 จึงพาทหารคนสนทชนไปตบนทอรบแถเห่นกองทัพชองก่งประกอบตวยก่าล่ง
 สามประการ อนงคายคประตทอรบกหลายชนมนคงแขงแรงเบ่นกมคนมสดี
 บัญญาตกแถ่ง ลอคมิตจึงปรกษาทหารคนสนทเบ่นความลบว่า ครนจะสู้รบ
 กบกองทัพชองก่งกเห่นถลถลาง เราพากันหนไปเจ้าจะเห่นประการใด ทหาร
 คนสนทตอบว่า การชงจะหนไปนนตองตรกตรองให้ตลลตเสยก่อน จะทาแต่
 โดยค่วนนนไม่ได้ ลอคมิตเห่นการยงไม่ตกล่ง จึงพากันล่งมาจากทอรบ

ฝ่ายกมจตชงเบ่นทหารเอกอยู่ในเมืองชวนจวนนตงแต่ชองละได้เบ่น
 ใหญ่ในประเทศก่งหนากมได้ทหารราชการอยู่ชองละ คัดแต่จะมาสวมกกดท
 ราชการอยู่ชองพระเจ้าแผ่นดินชองยงหาชองโอกาสมิได้ ตองจำใจอยู่ในเมือง

เซียงจว ครนของกงยกกองทัพมาล้อมเมืองกิมจตจิงไม่รบอาสารอบเพราะ
ใจไม่สมัคร แล้วถลกเสียงออกมาจากที่ประชุมตรงไปบ้านปรัษาภรรยาว่า
ของกงยกทัพมาล้อมเมืองโจครนแข็งแรง เราเห็นว่าเมืองเซียงจวจะแตก
เป็นแน่แล้วตัวเราและเจ้ากตงตายด้วยคมอาวุธจะคิดผอนผันประการใดดี

นางชนงกกลงใจตอบว่า แรกอนนทานกตจจะตามภักดีแก่แผ่นดิน
ของ บดินไคของสมความปรารถนาแล้วจึงคิดขานจบตัวลอคมิตเอาไปส่งให้
แม่ทัพเป็นความชอบเถิด ทวทานกจะเข้าทำราชการได้โดยสะดวก กิมจตตอบ
ว่าเจ้าตรกรตรงต่อด้วยความคิดของเรา แต่ซึ่งจะให้จบตัวลอคมิตมิตออกไป
ส่งนเห็นยากนัก ด้วยทหารค้ใจสคนคยระวงรักษาขยมิได้ขาด อนึ่งโควเตง
ทหารเอกกเป็นคนอรจวาทบาดหมางกันอยการชงเจ้าคตนเห็นจะทำได้ยาก

นางชนงกกลงว่า ทานจะจบตัวลอคมิตออกไปส่งไม่ได้แล้วข้าพเจ้า
เห็นอธิบายอย่างหนึ่งจะทำได้หรือไม่กิมจตถามว่า อบายของเจ้าประการใด
จงว่าไปเถิด ถ้าเห็นควรเราจะทำตาม นางชนงกกลงบอกว่า ทานจงมี
หนังสือจากลาวขอนนอมเป็นคำสภาพมกลูกเกาโทษขยออกไปก่อนถาแม่ทัพ
แผ่นดินของแจ้งความ ในหนังสือแล้วคงมีความขนต ทานจงรบอาสารอบคมิต
ออกรบแสร้งอบายทาหน้ให้กองทัพของกงรุกไล่เข้ามาในเมือง การขยงนค
เป็นความชอบเหมือนกนทานจะทำได้หรือไม่

กิมจตได้แจ้งมีความขนตตอบว่าอธิบายอย่างนตนัก เราจะทำตามถอย
ควของเจ้า กิมจตจิงเขียนหนังสือใจความว่า “ข้าพเจ้ากิมจตขอค่านับมา
ขงทานผู้เป็นแม่ทัพให้ทราบ ด้วยสองละคคการกบฏเทยวคปลนเอา
หัวเมืองผายกิงหนาขงเป็นราชอาณาจักรได้ แล้วตงตวขนเป็นอนงน
ข้าพเจ้ามีความเขบรอนแทนพระเจ้าแผ่นดินเป็นอนมากครนจะขคขน
ไม่ทำราชการอยู่ในทหารตามตำแหน่งกกลว ด้วยตัวอยู่ในอำนาจของ

ทหารออกรบกับกมจตได้ถึงสามเพลง กมจตหาแพชบมาพาทหารขมสะพาน
 คุมเมืองหนตรงเข้าในประต ซึ่งลบกขบมาพาทหารไล่ตาม เบ็ดลน ลุตขม บุ่ง
 ขงเมง ขงเหลียง ซิน โตวเฮงกคมทหารยกหนนตามกันเข้าไปคงอยู่หน้า
 ประต ทหารทดลองเข้าไปโดนรบกับบุรุษษาประตเป็นสามารถ ราษฎรชาว
 เมืองเห็นดงหน กคมกนมา เป็นพวก ๆ เขาทบท ซาพัน ทหาร ใน เมืองแตก
 กระจายไป ทหารของกงจงเขาเมืองโตโดยง่ายและได้ซาพันทหารในเมืองที่
 ไม่สมควรนลมตายเป็นอนมาก ลือคุมักบโตวเตงหนพากนหนีไปทางประต
 ทศโต อ้อมถิว ขมเบียนหนีมาทางประตตะวันออก เตงเตง นางโฮ้วซาเหนย
 ขบมาออกสกัดจับตัวอ้อมถิวโต ขวนจน เขยชอบน ขบมาไล่ขมเบียน ๆ หนี
 หนีเขารบได้หาเพลง ขวนจน เขยชอบนเองาพนขมเบียนตัวขาดตกม
 ตาย แต่เตยหงนหนีไปเที่ยวอาศัยอยู่ตามบ้านราษฎร ๆ ขวดยกนจับตัวมาส่ง
 ไทกมจต ๆ จึงพาราษฎร และพวกพอง มาคานบชองกง และนำเอาตัวเตยหง
 มาส่ง ของกงมความยินดีเชิญกมจต ไทนงทสมควรแล้วเอาเงินทองเตอฉา
 แจกให้แก่ราษฎรเหล่านนทวทกคน ราษฎรคานบลาพากนกลับมาอยู่ทเดิม
 ของกงจงส่งทหารให้เอาตัวอ้อมถิว เตยหง จ่าใส่กรงเหล็กบรรทกเกวยนให้
 กมจตคุมไปส่งเตยเจยวทอ ณ เมืองย่นจิว กมจตคานบลาคุมคน โทษมาถึง
 เมืองย่นจิว เขาไปคานบเตยเจยวทอ แล้วกแจงความ ตามทของกงส่งมาทก
 ประการ เตยเจยวทอโตแจงมความยินดีจึงพากมจต ไปคานบเลากองตซึ่ง
 เป็นชนนางท โตวตกลเลากความตามทกมจตสมควรมาเป็นซาพระเจ้าแผ่นดิน และ
 โตเมืองเขยงจวนนโตแจง โตวตกมความยินดีเป็นอนมาก จึงพูดวากมจตม
 ความกตัญญูมโตคตทวยศตอแผ่นดินนเราจะมหน่งสอบอกเข้าไปกราบทล
 เสนอความชอบให้ จึงอยู่ดวยกันในเมืองย่นจิวกอนเถด แล้วส่งทหารให้เอา
 ตัวอ้อมถิว เตยหงไปตตครษะเสียบประจานไว้หน้าเมือง

ฝ่ายของกง ครนได้เมืองเซียงจวักหยุดบารุงทแกลงทหารใหม่กำลัง
วันเร้งแล้วให้โตจงไปแจ้งความแก่โลวจุนหงและสืบข่าวในกองทัพโลวจุนหง
มาให้แจ้ง โตจงคำนับลารีบไปตามส่ง

ขณะนั้นทหารม้าไซมจแจ้งความว่า ลอคมิตหนีไปเมืองบือเซยะกัย
เจ้าเมืองไซวจิวให้ทหารมาสมทบกับกองทัพ ลอคมิตจะยกมารบคนเขาเมือง
เซียงจวักให้จงได้ ของกงได้แจ้งจงให้กวนเส่ง ฉนเหมง จตง ลุตซม บุตง
ลชย เป่าหยก หงชอง ลกนคมทหารไปตงสกัดกองทัพลอคมิตไว้ นายทหาร
ทั้งเก้าคำนับลาออกมาเตรียมทหารพร้อมด้วยเสบียงรบยกไปตามส่ง

ฝ่ายโลวจุนหงยกกองทัพเขาล้อมเมืองของจิวไว้ออเชิงผวาราชการ
เมืองไห่ฉนเหมง โตวเก็งฉน ลูฉาน พัวหยวย ตวนจินหยิน เตยเท่งโจว
ลเสี่ยวคุมไพร่พลออกรบหักค่ายโลวจุนหงจึงให้ อูเฮียนเจยก ตงเผง ลมของ
เลาตง ชกเถยว เตยเซงคมทหารออกรบ ฉนเหมงรบกับตงเผง ลมของรบกับ
โตวเก็งฉน ชกเถยวรบกับลูฉาน เตยเซงรบกับพัวหยวย เลาตงรบกับ
ตวนจินหยินได้ประมาณห้าเพลง ทหารของกงฆ่าทหารเมืองของจิวตายห้าคน
เหลือแต่ลเสี่ยว เตยเท่งโจวสองคนถอยหนี อูเฮียนเจยกก็ขึ้นมาโฉบ ลเสี่ยว
เตยเท่งโจวตามทานมได้หนักลบเขาเมือง ออเซงก็โฉบประตและรักษา
หนาทไว่เป็นสามารถโลวจุนหงจึงขบมาต่อนทหารเขาตประตตามเชิงกำแพง
ทหารรักษาหนาทก็เอาเกาทัณฑ์ยิงลงมาถก แต่เตยชว เขาเจย เซงเตงลก
ตาย โลวจุนหงเห็นนายทหารทั้งสามเป็นอันตรายก็ตกใจจึง โบกธงให้ทหาร
ลาดอชกลบเขาตายคิดตรกตรองการที่จะแก้แค้นให้จงได้พอเวลาค่ำ โลวจุนหง
จึงแต่งทหารเป็นกองล่อไปรบเขาทหารรักษาหนาทควนตะวันออก แล้วจึงจัด
ทหารเป็นกองซุ่มเขาบนปล้นเมืองข้างดานตะวันออก

ครนเตรียมการพร้อมแล้วนายทหารกองล่อยกไปตั้งทางกำแพงพัน
 ลุกเกาทัณฑ์วางใหญ่ดประทัดมาล่อและกลองโหร้องเสียงสนน แลรงทำ
 เหมือนจะเข้ารบปล้นเมืองในคานนน ทหารบนหนาทสาตญวาททหารชองกง
 บนกำแพงเมืองในด้านตะวันออก นายหมวดกตชนทหารมาช่วยรักษาป้องกัน
 เป็นอันมากยังรักษาหนาทด้านตะวันตกนน้อยตัวโลวจนหงจิงไท้ทหารจุดพล
 แลยิงเกาทัณฑ์ ชนไปตามชองเสมา ทหารหนาทไม่อาจเยยมออกมา
 ทหารชองกงก็เอาบันไดพาตบนกำแพงเมืองชนไป ได้ โลจพาพันทหารบนหนาท
 แลผู้รักษาประตูเป็นอลหม่าน แลเปิดประตูเมืองรับพวกทหารพากันเข้าไป
 เอาเพลิงจุดบานเรือนราษฎรชนหลายแห่ง เพลิงตดลามไหม้ต่อไปเป็นอันมาก
 ทหารชองรักษาหนาทด้านตะวันออกเห็นเพลิงไหม้ตกใจ วิตกลงครอบครว้พา
 กันละหนาทมาหาบุตรภรรยาทางสน ทหารกองล่อเห็นเกาทัณฑ์เบาบางก็พา
 กันเข้าทำลายประตูเมืองพังลงยกกองทัพเข้าในเมืองได้ แต่เดเสียฉนนชนมา
 ออกต้านทานไม่ ไ้ทหารกองล่อเข้าเมือง ทหารกองล่อพวกชองกงก็เข้ารวมฆ่า
 พนดเสียวตายอยกบพ ออเชิงเห็นทหารชองกงยกเข้าเมืองได้ก็เสียใจนึกไม่
 คิดอ่านจะต่อสู้พาทหารหนีออกทางประตูทิศใต้ตรงไปเมืองโอจิว ครนเวลา
 รุ่งสว่าง โลจจหนงยกทหารเขาตงพักอยู่ในเมืองสง ไ้ทหารไปค้นหาศพ—
 แต่เทียบสด เขาเจย เฮงเตงลกโตมาแลงทาการฝังศพยกองชาวตามธรรม—
 เนยม จงมหนงสอให้ชาจน เบหลนถอมาแจ้งความแก่ชองกงให้ทราบ ชาจน
 เบหลนคานรบหนงสอแลงรบนมาตามทางพอพบไ้จงเขามความยหนดทงสอง
 ขางต่างคานบกน ชาจน เบหลนจึงเล่าความทงบวงให้ฟังทุกประการ

ไ้จงไ้แจ้งวาพนงเป็นอันตรายถึงชวตมความเศร้า โคกเสียใจ พา
 กันรบกลบมาถึงเมืองเซียงจิวเข้าไปคานบชองกงแลงเอาหนงสอสงไห้ชองกง
 รมมาอ่านแจ้งความว่านายทหารตายมความเสียใจร้องไห้เป็นอันมาก ครน

คล้ายโคกจึงพูดแก่โงวหยงว่า เรายกกองทัพมารบเมืองกงหน่าพนองตายเป็น
 หลายคนจะคิดอ่านประการใดดี โงวหยงตอบว่าท่านจะโคกเศร้าทำไมไม่ต้อง
 กว ขงพนองเราตายไปนรกเป็นถาวรสมบัติ ความตายย่อมมทวทุกคน เราคิด
 อ่านการซึ่งเป็นประโยชน์ความชอบใจแก่แผ่นดินดีกว่า ชองกงได้ฟังโงวหยง
 ว่ากลอยคลายความโคกจึงพูดว่า ข้าพเจ้านั้นเราจะเอาไว้ใช้สอยในกองทัพให้
 เบื้องหน้ากลับไปแต่ผู้เดียว จึงเขียนหนังสือตอบไปถึง โฉวจนหวังใจความว่า
 “ให้โฉวจนหวังยกกองทัพไปตีเมืองโอ่วจิวเสียให้แตกโดยเร็ว แล้วจง
 ยกไปบรรจบกัน ณ เมืองฮังจิว” เขียนแล้วเสนาบดีก็มอบให้เบื้องหน้า
 กลับไป

ฝ่ายล่อคุมตมทบ ทฬเมือง ไชวจิว พร้อมแล้ว จึงให้ช่วยตง เป็นทัพ
 หน้าคุมไพร่พลหมื่นหนึ่งยกมารบกับชองกง ณ เมืองเซียงจิวครั้นเดินทาง
 กลางทาง พบกองทัพพลซุย ตงสกัดอยู่ จึงหยุดคอยฟังกำลัง ทหารชองกงจะทำ
 ประการใด

ฝ่ายลชวยเห็นพวกราชศกยกมา จึงถือขวานตรงเข้าไล่รบเป็นสามารถ
 นายทหารทั้งเก้ากระดมตเขาไปพร้อมกันทหารของอวยตงด้านทานม ไคกแตก
 กระจัดกระจายไป อวยตงเห็นเสียทั้งขบมาพาทหารหนักกลับมา ทหารชองกง
 ก็รุกไล่ตามตเขาไปในเมืองบ่อเซยะกย ล่อคุมตเห็นทหารชองกงเขาเมืองได้
 ก็ไม่คิดอ่านจะสู้รบ พาอวยตง ไคกเตงและทหารรับหนีไปเมือง ไชวจิว
 นายทหารทั้งเก้าจึงให้ทหารมาไล่ไปแจ้งความแก่ชองกงให้ทราบ ชองกงได้
 แจ้งความยินดีจึงให้ไปเชิญเตยเจียวทอ เลากองสี มาอยู่รักษาเมืองเซียงจิว
 ชองกงยกกองทัพมาตั้งอยู่เมืองบ่อเซยะกย

ฝ่ายล่อคุมต หนีมาถงเมือง ไชวจิว ก็เข้าไปคำนับข่าวไคกแตก แล้วแจ้ง
 ความความที่ไคกต่อสู้ กับกองทัพชองกง เสียกล และเตยเมือง นน ให้ทราบทุก-

ประการ ข้าไต่ของไต่แจ่มความโกรธพดว่า ฮองละไต่ของและเราไต่วางใจ
 ให้ตัวไปอยู่รักษาเมืองยูนจิว ซึ่งเป็นหนาดานแดนต่อแดนควรหรือให้แพรวแก
 ชาติกจนเสยเมืองยูนจิว แลวมหน้าชายงให้เสยเมืองเซียงจิวและเมือง-
 บอยเซยงกยอกเลา ถ้าจะปรับโทษตามอาญาคกแลวดตองตตศวรรษเสยทงโคตร
 ครองจะคาดโทษไว้ให้ทหารการแกตวกอนถาทหลงเป็นเชนนแลวจะทำโทษ
 ตามกฎหมาย ลอคุมตเห็นข้าไต่ของคอยคลายความโกรธกมความย่นตจ
 พดว่าไต่ของจะใช้สอยประการ ไต่ข้าพระเจ้าขอรับอาสาทำการสนองพระคุณไป
 จนกว่าจะสิ้นชีวิต ข้าไต่ของตอบว่าเราจะให้เป็นนายกองทัพหน้าคมทหาร
 หมนหนงยกไปรบกับชองกงจะไต่หรือไม ลอคุมตตอบว่าข้าพระเจ้าจะอาสาตทพ
 ชองกงให้แตกไปจงไต่ ฮองเหมาจงให้ลอคุมตเป็นทพหน้าคมทหารหมนหนง
 ยกล่วงหน้าไปก่อน กองทัพใหญ่หนุน เลาบุน เตยฮอย ซอฮวง กวยชกวงเป็น
 บกขวา ฮองเหมาข้าไต่ของเป็นแม่ทัพคมทหารหาหมนยกหนุนไป

ฝ่ายลอคุมตทพหน้ายกมาถึงวดสนชวย จงหยดรอทากกองทัพใหญ่อยู่
 ทนท ทหารกองตระเวนกมาแจ่มความแกชองกงให้ทราบ ชองกงจงจัดทหาร
 เป็นกระบวนยกออกจากเมืองไปถึงหน้าวดแลวให้ทหารรองว่า ลอคุมตคนน
 ตแต่เตยวทนชกชอนอาศัยมาทำลายเมืองแลว นายเราคอยจับตวดตศวรรษหา
 ไต่ไม่ บัดนี้ไปไต่ทหารเมืองไซจิวมาตงตวเยอทงจะคิดสู้รบเหตุ ไต่จึงเข้าไป
 คุมอยู่ในหม่ทหารแล้ว ถ้าจะอยากเห็นฝีมือพวกเรแล้วจงมารบกันให้ปรากฏ
 ไว้แกทหารทงปวงเถิด

ลอคุมตไต่ย่นทหารว่าตงนนมความมานะและ โกรธเป็นอนมากจงขับ
 มาชนมาหนรรองว่าผ โคมผมอดจงบมาสู้รบกับเรา ชองกงก็ให้ชอเหลงออก
 ไปรบกับลอคุมตโดยสบเพลิง ลอคุมตพลงทวาเสยทชอเหลงเอาทวนแทงถูก
 ทคอตกมาตวาย พอกกองทัพชองเหมายกมาถึงเห็นลอคุมตเป็นอนตรายมความ

นายทพหนวดงแค้นความตาย การรบกวนเป็นกลางอุปมุงคตเวาจึงเสยททวารเอกอกคน
หนง ชงจะตงรบชวคกอยนออกเมืองเหนจะเสยท คตจะถอยกลบไปตงมนรบใน
เมืองตกวรลพลจจะไมได้รบความลาบาก

นายทหารเหล่านนวาไตของตรกตรองเหนการรอยางนครแล้ว ครน
เวลากลางคนสองยามเศษฮองเหมากถอยกของทพกลบเขาเมืองไซจิวเกณท
รพลชนรรักษาหนาทบองกนเมืองไฉ ครนรุ่งเช้าทหารกองสอดแนมเขามาแจ้ง
ความกบชองกงวาชองเหมาลาที่พกลบเขาเมืองแล้ว ชองกงได้แจ้งจงยก

กองทัพตามเข้าไป ในแดนเมืองไซจิว ให้ทหารตั้งค่ายห่างเมืองทางประมาณ
ยศบดไมเหนกองทัพในเมืองยกออกมาสู้รบ ชองกงจึงส่งพรหยง ฉนเหมง
ฮงชน ชงลบคมทหารตามพันไปตรวจจดทาทางและคเมืองไทรวานาลกทรอดน
นายทหารทงศคานบลภาพาทหารไปตรวจแล้วกลบมาแจ้งความแก่ชองกงให้
ทราบทุกประการ

ขณะนมนนายทหารเขามาแจ้งความว่า ลจุนนายทหารทพเรอกลบ
มาแต่เมืองกงฮม ชองกงมีความขนตจงหาตวลจุนมาถามว่าทาษยกทัพเรือ
มาตามลาแมนาเหนทาทางชอบกถตรงไหนบ้าง ลจุนบอกวาชภาพเจามาใน
ลาแมนาเมืองกงฮมและเมืองไถชง จมยงผวาราชการคมทหารเรือออกรบ
ฮวนเซยวชิต เขาทวนแทง จมยง ตาย แต่ลเงก ททหารเอกนน ถกเกาทณทตาย
ครนได้เมืองกงฮม เมืองไถชงแล้ว ทองฮอย ทองเมงฮอยรักษาเมือง บदन-
เจยะสว เตยสนไปตเมืองเจยวสว-เมืองเตงจิว ฮวนเซยวชิต ฮวนเซยวฮยไป
ตเมืองเซงจิว-เมืองเซกจิวจะไดหรือมไดยงไมทราบ ชภาพเจาจึงรบมาแจ้ง

ความแก่ทาษเสยกอน

ชองกงได้พงมความขนตจงพตว่า กองทัพเรือของลจุนนนจงพกฮย
ทนเกลชกชิตชวางสังไฉจะได้ไซฮอย ลจุนตอบวามเมืองไซจิวนมลานาเบน

คูเมืองหงสามคานแต่คานาหนาเมืองนนตลอดไปถึงไทโฮวทะเลสาบ ข้าพเจ้า
 จะขอลงเรือเล็กไปตรวจคทาทางเดียวกอนถารแนแฉวงงยกกองทัพขามคูเมือง
 เขาตงคายลอมเมืองไซจิวไว ของกงไตพงเห็นชอบจึงตอบว่า ท่านจะไป
 แต่ผู้เคยวนน เราไม่สัวงใจ กลัวจะเป็นอันตราย จะต้องให้พ-นงทธานาญ
 ทางนาไปด้วย ของกงจึงส่งให้ชาจน ขงเม้ง ขงเหลียง ซิน โตวเฮงไปอยู่
 รักษาเมืองกงอม เมืองไถซง ให้ทองอย ทองเม้งคุมกองทัพเรือกลับมามาหาเรา
 นายทหารทงหาคานบดลารบไปตามส่ง ครนไปถึงเมืองกงอม-เมืองไถซงแล้ว
 จึงแจ้งความแก่ ทองอย ทองเม้ง ตามทงของกงส่งมาทกประการ ทองอย-
 ทองเม้ง จึงให้ทหารยกกองทัพเรือมาถง จึงพากันเขาไปคานบของกง ณ คาย
 เมืองไซจิว

ของกงเห็นพนองมาความยินดีจึงบอกทองอย ทองเม้งว่าท่านจงไป
 ตรวจตราในล่านากบดจนคทาทางให้แน่นอน ลจน ทองอย ทองเม้งคานบดล
 มาถงเรือเล็กเขาคดองลตไปทางหนาเมืองยฮวน ครนมาถงไทโฮวทะเลสาบ
 เห็นเรือเล็ก-เรือใหญ่เที่ยวหาปลาทอดอยเป็นหมื่น ลจน ทองอย ทองเม้งพวย
 เรือแฉะเขากถามว่าปลาชอมขายบางหรือไม ชายฉทนงขงเป็นพวกโจรมา
 เทยวตกเบตจงบอกวาปลาชอมอยปลาหนงทบาน ถาจะตองการแลวไปตวย
 กน ชายฉทนงจึงพาลจน ทองอย ทองเม้งชนเดินบกไปในป่าหลว ครนถง
 ปากคตงชายฉทนงรองชนวาพวกเราไปข้างไหนจงช่วยกันจับชายตามคนนไว้

ยังมีชายแปดคน รูปร่างลวสัน สูงใหญ่ มีกาตงวงออกมาจากชายป่า
 ตรงเขาจบลจน ทองอย ทองเม้งมตถูกเวกบตนหลว ชายฉทนงขงเป็นนาย-
 โจรนนสวมหมวกตาเสือเขยวเดินออกมาถามาถวา เจาทงสามคนนอยเมืองไหน
 ทาไมจึงกลาพากนมาถงทน ลจนตอบวาเราเป็นชาวเมืองเฮยงจิวจะมาหาขอ
 ปลาชอม นายโจรฉทนงจึงพูดวาพวกเจาตามคนนเห็นจะเป็นชาคกมาลต

แนมมาสบ่ข่าวเรา ออย่าได้ไต่ถามให้บ่วยการเลยจงเฮากะบ่แหะหัวใจและ
 ตบมาตมรับประทานกับสราเถิด ลจนได้ฟังนาย โจรพุดกักใจมีหน้ามาค
 ทองออย ทองเมง กตองมดไม่มีผู้ ไต่จะช่วยแก้ไขได้ จึงคิดตรึกตรองหาอบายท
 จะแกตว พอนักชนไต่จงพุดว่า แต่ก่อนเราก้เคยเป็นโจรอยู่ในลำแม่น้ำ—
 ขิมเฮียงก้ง ไม่มีผู้ ไต่มาขมเหงทำอนตรายมความสขสบายเป็นอันมาก ไม่รู
 ตวเลยวว่า—ถึงแม่เราจะตายก็ไม่ได้ตายชวต เสียตายแต่ขอเสียงยังไม่ปรากฏ
 นายโจรทงสไต่ขมนคนทงสามพุดจาเฉยบแหลมกนกสงสย ถลงตาแดงกนแล้ว
 ถามวจาเทงสามมขอและแซนนเราบอกไม่ได้ควยอายุแก่คนม ผมอจงเรงฆ่า
 เสียโดยเร็วเถิด นายโจรทงสเห็นชายสามคนพุดจาห่าวหาญไม่ยอต่อแก่
 ความตาย นึกสงเกิดในใจว่าชายสามคนมผมอเป็นแน่ ครนเราจะไต่ถาม
 ตวขความตวรายทไหนจะรูเรื่องจาจะตองไต่ถามแต่ โดยตจงเฮากะบ่ตตเชอกท
 มัดอกเชิญไหนดึง นายโจรทงสพุดวเรามาตงกกเป็น โจรอยู่ในตำบลยลิวจึง
 มาชานานแล้วยังไม่เคยพบปะผู้ ไต่ใจห่าวหาญเหมือนพวกทวนเลยลจนบอก
 วาเราขอลจน คนทงขางชายนขอททองออย คนทงขางชวาขอททองเมง เป็น
 ทหารชองก้งไซมาสบข่าวคก ชงทวนเป็นนายโจรอยู่ในแผ่นดินชองละจงมด
 เฮาเราตามคนไปต่งไห้ชองละเฮาคความชอบและบ่าเห็นจรวงวลเถิด

นายโจรทงสตอบว เราเป็นแต่โจรอยู่ในเขตแดนไม่ได้เกยวของผก
 ใฝ่ในวชการและไม่คิดอ่านหาผลประ โยชน์ความชอบในชองละคอก ชงเรา
 ไต่ผกมดทวนเหลอเกนนนขออภยเสียเถิด อนงเราทวบความวาทหารชอง
 ชองก้งคนทงขอเตยสนมผมอแซมแซงไต่มาตวขกับทวนหรือไม ลจนตอบว
 ชองก้งและทหารรอยเจตคนนไต่สาบานเป็นพนองกับเราทงสน แต่เตยสน

นนหาได้มาด้วยกันไม่คมทหารไปรบเมืองเจียงจว เมืองเตงจวและท่านทงสน
 มขอแซ่ประการ ไตจงบอกให้แจ้งบ้าง นายโจวจิงบอกว่า เราคนทหนึ่งขอ
 บี้ไปว คนทสองขอเงยหน คนทสามขอเกาแซ คนทสี่ขอเตกเตงไตเป็นนายโจว
 อยู่ในตำบลดน ลจจนวาเราคตจะชวนท่านทงสไปคานบชองกงพเวา ณ คาย
 เมืองไซวจว ถ้าท่านสมัครทำราชการอยดวยพเวาแล้วจะได้พาไปโดยเร็ว
 แม่นปรามปรามชองละดาเรจพเวาคงกราบทลเสนอคความชอบชองท่าน --
 พระเจาชองฮยจยชองเตกจะตงเตงให้พวกท่านเป็นขุนนางมบรรดาศกตบไปว
 ตอบว่า พวกเราเหล่านไมมีผู้ ไตอยกเป็นขุนนางปรารตนาแต่ความสุขได้ตัว
 ท่านไตออกปากแข็งแรงแล้วเรากจะไปช่วยตงเควระหัดตามกำลังและจะได้เป็น
 ไมตรคันเคยกันสืบไปวันหน้า

พดแล้วชวนลจจน ทงออย ทงเมงมายงทสานกเตง ไตะเลียงกันตาม
 ธรรมเนียมเสร็จแล้ว บี้ไปวจิงพดว่าท่านมาตบข่าวราชการกยังไมไตคความ
 สึงไตจะตวนพาเราไปน้นชองกงจะตเตียนไต เชญท่านพักอยดวยกับเราสัก
 สองสามวันเถิดจะไตคคฮานสบบเฮาชอคความให้จงไตลจจนกเห็นชอบ บี้ไปวจิง
 สึงโจวพวกเรอปลาให้คอยตรวจตราตเรอชุนนางในชองละจะไปมาตวยกจการ
 ณ เมืองไซวจว ถ้าพบปะแล้วจงรบมาบอกโดยเร็ว พวกเรอปลาถาคานบลา
 มาคอยอยตามสง ครนรุ่งชนเวดลาเย็นพวกโจวเรอปลาแลเห็นเรอแจวมาใน
 ลวแมนาเมืองไซวจวททายเรอบกชงเหลองมอกษรบอกวาเรอมาแต่เมืองฮงจว
 บรรทุกเสอเกวระไปส่งเมืองไซวจว พวกเรอปลาเห็นตงนนักไปแจ้งคความแก่
 บี้ไปวให้ทราบ

ขณะนั้นลจจนบอกบี้ไปวว่า ท่านจงช่วยตงเควระหัดกับเรอและคน
 เหล่านนไวออย่าไตหนีไปไตแต่สักคนหนึ่ง บี้ไปวว่าท่านอย่าวิตกเราจะรับเป็น

พวยไปตามลำนางทองทะเลสาบไม่ว่างจะไปหาลจันท์ไหน ก็พวยเรือชน—
 ล่องอยู่หลาย तरहบ เวลานั้นลจันอยู่ในเรือรวมฝูงแลเห็นเรือเล็กพวยชน
 ล่องหลาย तरहบนักสงสัยจึงให้ถอยเรือแจวออกไป ไตจง เลงจนเห็นเรือ
 แจวตรงออกมาตกใจจึงยกธงขงยหออของกงชน ลจันเห็นธงสัญญาจำได้จึงยก
 ธงขงยหออรับ ไตจง เลงจนเห็นตงนนักมความยินดีจึงรับพวยเรือเข้าไปหา
 ลจันจึงถามไตจง เลงจนว่าแจวมธระสังใดหรือจึงได้พากันมา ไตจง เลงจน
 บอกว่าแจวมประทศสัญญาไว้ไม่ได้เข้ามา ขงกมความวิตกกังให้เราเอา
 ประทศรอยหนงตามมาให้ ลจันได้แจวมความยินดีจึงรับไตจง เลงจนชนเรือ
 ใหญ่เข้ามาผง แลวไปแจ้งความแก่บี ไปจนาย โจรตามขงกมส่งมารทกประการ—
 บีไปวกบลจันจึงเตรียมเรือบรรทุกเสอเกราะไว้บนปากเรือ ไตพนเรือนนบวรจุ
 ทหารและเครื่องศตตราวุธไว้พร้อมบีไปว เตกเตงกปลอดมตัวเป็นเจ้าพนักงาน
 คมส่งขงและถอหนงสอมาแต่เมืองฮงจว ครนเตรียมการเสวจแล้วพอดถึง
 เวลาฤกษศ ลจันก็ไทยกกองทพถอยเรือออกจากท่า มาตามลำแม่น้ำไซวจว—
 ครนถึงหน้าเมืองจจจอดเรือเทียบอยู่ทท่าหน้าเมืองเป็นระยะ ทหารมาไซเมือง
 ไซวจวเห็นเรือมาจอดทท่า ในองนนมอกษรบอกว คมเสอเกราะมาแต่เมือง—
 ฮงจวจึงไปแจ้งความแก่ถวยชกวง ๆ ลงมาได้ถาม บีไปวกแจ้งความตาม
 อบายให้ทราบทกประการ แลวเอาหนงสอขงฮองเตยนเตงส่งให้ถวยชกวง ๆ
 ไตรับหนงสอ รมชขมาเข้าไปในเมือง คำนบฮองเหมา แลวถเอาหนงสอส่งให้
 ฮองเหมารบมวเบตผนกออกฮานแจ้งความมได้คตสงสัย จึงส่งเจ้าพนักงานให้
 เบตประทปากขงคมเมืองรับเอาเรือบรรทุกเสอเกราะเข้าไปในเมือง เจ้าพนักงาน
 งานกมาบอกเรือเหล่านนให้ถอยเข้าไปทางประทนา ครนเรือเขาจอดถึงทท่าใน
 เมืองทหารขงกงและทหารโจรจับเอาวกรระโตคชนผง เลงจนกจุดประทศ

สัญญา แล้วคุมทหาร ขนบนเชิงเทิน ได้ฆ่าฟันไพร่พล บนหน้าทเป็นอลหม่าน
ทหารในเมืองไม่รุตวักแตกกระจัดกระจายไปสิ้น

ฝ่ายชองกงตั้งแต่ใช้ทหารไปชวนก่ดแล้วก่ดเตรียมทหารไว้สามกอง
คอยรอฟังอยู่ พอได้ยินเสียงประทัดสัญญาในเมืองชองจึงจุดประทัดสัญญา
ตีมาลอรบ นายทัพทั้งสามกองก็ขบทหารข้ามสะพานคูเมืองเข้าไป ให้ทหาร
เอาบันไดพาดบันกำแพง และทำลายประตูเมืองได้พร้อมกัน ได้ฆ่าฟันผู้คนล้ม
ตายเป็นอันมาก

ฝ่ายชองเหมาเห็นทหารชองกงเข้าเมืองได้ก็มีความเสียใจไม่คิดอ่าน
ที่จะสู้รบพาททหารเอกหนีไปทางประตูทิศใต้ พบดิชย ลจุน เป่าหยก หังชอง
ลคนคุมทหารรบสกัดไว้ ชองเหมาเห็นว่าจะรบหักออกไปไม่ได้จึงชักม้า
กลับมากแต่ผเดียว เล่าบันเห็นนายขบมาทหน้าจึงขบมาตามมาด้วยถึงเชิงสะพาน
โอวเขยกเกย พอพบบุตงพาททหารเดินเท้าลงมาตามสะพานชองเหมาจะชักม้า
หนีไม่ทันด้วยจวนตัว บุตงตรงเข้ารบกับชองเหมาได้สามเพลงบุตงเอากระบ
โถมตตศรชองเหมาได้ เล่าบันเห็นนายตายกรบขบมาหนีไปเมืองชองจว
เมือทหารชองกงเข้าเมือง ไชวจิวได้นนตางคนแยกย้ายกันไปเที่ยวรบ ชวนจัน
กับกวยชกวงรบกันที่เชิงสะพานเกียนเมเกย ทหารทั้งสองสู้รบกันเป็นสามารภ
ต่างคนต่างเอากระบี่ส่วนแพงพร้อมกันทหารทั้งสองขาดใจตายอยู่ที่เชิงสะพาน
ชงลบฆ่าเตยอวยตาย ลจุนฆ่าเซียงเสงตาย ชวนสุยฆ่าเลงฮักตาย จุตงจับตัว
ฉอฮวง เลงจันจับอึงเสงได้ นายทหารที่ใดศรชองและจับตัวทหารเมืองไชวจิว
ได้นำมาไห้ชองกงแลงแจ้งความตามทชวนจันตายในทรบนนไห้ทราบทุก
ประการ ชองกงได้แจ้งมความเสียใจถึงได้เมืองไชวจิวก็ไม่สู้ยนตจึงสั่งไห้

ทหารเอาศพขวานนั้น ไปฝังไว้ ตามธรรมเนียมแล้ว จัดแจงบ้านเมืองเรียบร้อย
เป็นปกติแล้วพักทหารอยู่ในเมืองไซจิว

ฝ่ายหัวเมืองเล็กน้อยตามลาแม่น้ำชงชงกับเมืองไซจิวจนนักเข้ามา
เกลี้ยกล่อมยอมสวามภักดีหลายเมือง ชองก๊กให้บำเหน็จรางวัลแก่หัวเมือง
เหล่านั้นตามสมควรจึงมีหนังสือบอกส่งตวจชองวง อินเตงและศรีพระสองเหมา
ไปให้เตยเจียวทอเลา ไต่จตก ณ เมืองเซียงจิว เตยเจียวทอจึงให้เอาตวจชองวง
อินเตงตติศรีพระเสียบประจวนไว้หน้าเมือง แต่ศรีพระสองเหมาได้ชะลอมส่งเข้า
ไปในเมืองตั้งเกีย

ฝ่ายกองทัพเรือทยกไปตีเมืองรายทางตามลาแม่น้ำนครนไต่บ้าน—
เมืองสระแก้ว กพากันกลับมา แจ้งความแก่ชองก๊ก ตามซึ่งไต่บ้านเมืองและ
ชอน ชงเหลียงตายในทรบนนให้ทราบทุกประการชองก๊กได้แจ้งข่าวว่านาย—
ทหารตายมีความเสียใจร้องไห้ราพันถึงความหลังต่างๆ ครั้นคลายโศกแล้ว
มีไปว เงยหน เกาแซ เตกเสงพากันเข้าไปลาชองก๊กจะกลับไปทอชองก๊ก
ว่ากล่าวจูงจอนให้ทำราชการด้วย นายโจรไม่ยอมสมัครใจอยู่ ชองก๊กจึงปูน
บำเหน็จรางวัลให้ตามสมควรแล้วส่งให้ลจุนไปส่ง นายโจรทั้งสถานบลากลับ
ไปทอชองตน ชองก๊กเตรียมกองทัพยกไปตีเมืองชองจิว ครั้นเดินทัพ
ลวงเขตแดนเมืองชองจิวเข้าไปประมาณร้อยห้าสิบล จึงตั้งค่ายมั่นรอพมทวงท
ข้าศึกอยู่ทนนเอง

ฝ่ายทวนไคผวาราชการเมืองชองจิวทราบความว่าเมืองไซจิวแตก—
กองทัพชองก๊กยกลวงเขตแดนเข้ามาตั้งค่ายมั่นจะรบหูกเอาเมือง จึงปรึกษา
ขุนนางกรมการจากกองทัพแผ่นดินชองมมมอและกาดงเขมแซงนกรเราจะตั้งมน
รักษาเมืองไว้เหลือกำลัง อนึ่งชองละเจานายเราครวญเห็นที่จะเอาตัวไม่รอด

เราคิดจะออกไปอ่อนน้อมยอมตามภักตเสยโดยด ราชฎรจึงจะไม่ได้รบความ
 เตอดรอน ขุนนางกรมการตอบว่าท่านคตธานการทงนชอบแล้ว ตวนโคจงจัด
 สงของคานบตามธรรมเนียม แล้วพาขุนนางกรมการผู้ ใหญ่ออกมาคานบเขิญ
 ชองกงยกกองทัพเข้าไปในเมือง ชองกงเห็นตวนโคยอมตามภักตโดยสัจจิต
 จึงยกกองทัพเขาตงพักทหารอยู่ในเมืองชองจวไตถามถึงกัการบ้านเมืองต่อไป
 จะเป็นประการใดบ้าง ตวนโคก็เล่าให้ฟังจะแจ้งทุกประการ ชองกงให้รางวัล
 แก่ตวนโคและขุนนางกรมการโดยสมควรแล้ว จึงประชุมนายทหารปรึกษาว่า
 เราตบ้านเมือง ลวงเลยเข้ามา ไตหลายตำบล และจะยก ไปตเมืองชองจว ครงน
 ทานทงหลายจะเห็นอธิบายประการใด ชาจันจึงพูดว่าตงแต่ข้าพเจ้าไปอยู่ด้วย
 ทานทเขาเนยชวเปาะ จนยกทัพมาปราบ ในทตทงสก็ได้อาสาทาการแต่แผน ๆ
 อย่างสะเพร่ายังไม่ได้รับอาสาทาการสำคัญเลย ครงนข้าพเจ้าคิดจะอาสาทา
 การสขุมให้สาเรจศกครวทง ชองกงจึงถามว่าท่านคตเห็นอธิบายประการใด
 จึงบอกไปให้แจ้ง ชาจันบอกว่าข้าพเจ้าคตจะเข้าไปฝากตออยู่ด้วยชองละใน
 เมืองมกจวภาสชองละไว้ใจไซ้สอยสนทสนมแล้ว ข้าพเจ้าจะคตการเป็นได้คก
 อยู่ในเมืองและจะขอเขียนเชิงไปเป็นคัคต ชองกงตอบว่าท่านคตนนชอบแล้ว
 แต่จะเอาเขียนเชิงไปตวยนนตองมทงสอไปถึง ไลวจนทงขอเอาตวเขียนเชิง
 ขณะเมอพูดปรึกษากันอยู่พอดเขียนเชิงมาถึงเขาไปคานบ ชองกง
 เห็นกตใจจึงถามว่า ไลวจนทงไซ้มาตวยขระสังใดหรือ เขียนเชิงพูดว่า-
 ไลวจนทงให้ข้าพเจ้ามาแจ้งความว่า ไตยกกองทัพตเมืองไลวจวแตกแล้วเลย
 เขาไปตเมืองตกชอกกยการคกขงตตพนกนอย ถาตเมืองนนไตสาเรจจจะยก
 กองทัพมาบรรจบกน ณ เมืองชองจว ชองกงไตแจ้งกมความขนตแล้วจึงส่ง
 เขียนเชิงให้ไปตวยกนกับชาจัน เขียนเชิง ชาจันคานบตมาตงตอปลอม

เป็นคนเที่ยวเลาเรียนหนังสือ แลรวบรวมเดินทางไปเมืองมกจิ๋ว คำนทางทั้งปวงมิ
 ได้สงสัย ครั้นชาจีน เอียนเซ่งไปแลวของกงจงเตรียมกองทัพเป็นขบวนคอย
 วันฤกษ์ดีจะยกไปตีเมืองฮังจิวพอขุนนางในเมืองตั้งเกียคุมสุรามาพระราชทาน
 แลแจ้งความว่า พระเจาของฮยจงฮ้องเต้ประชวรมาสองเดือนเศษ แพทย์
 และจีนแลประกอบโอสถถวายหลายขนานพระโรคคลายไม่อาการมีแต่ทรง
 และทรุด จึงรบสั่งให้ซาฟเจา มาขอเอาตัวอนเตาฉวนจีนแล เข้าไปประกอบ—
 โอสถถวาย

ของกงโตแจ้งมีความวิตกพดวการประชวรนั้นเป็นการใหญ่ท่านจึง
 รีบพาอนเตาฉวนเข้าไปโดยเร็วเถิด ถ้าพระโรคคลายแลวจึงส่งตัวอนเตาฉวน
 กลับออกมา ซาหลวง และอนเตาฉวน คำนับ ลาพากัน กลับมา เมืองหลวง
 ของกงยกกองทัพออกจากเมืองฮังจิวเดินทางไปโดยลัดบ ครั้นหลวงเซาแดน
 เมืองฮังจิวตงคายนกลงไว

ฝ่ายฮองเทียนเตงผู้ว่าราชการเมืองฮังจิวแจ้งว่า เมืองไซวจิวเสียแก่
 ซาศึก ฮองเหมวซาโตองกถึงแก่ความตายในทรม ตวนโคผู้ว่าราชการเมือง
 ฮังจิวเขาสามภักดีเขาเมืองไปชนแก่แม่ทัพแผ่นดินของเสียแลว ศกภจรมาคด
 ถึงเมือง แต่คดตรองถึงการศึกไม่มีความสบาย พอทหารกองตระเวนมา
 แจ้งความว่า ของกงยกทัพหลวงแดนเขามาตั้งคายนอนอยู่ในด้าน ฮองเทียนเตง
 ได้แจ้งตกใจจึงให้ประขมนายทหารปรึกษาวาหวเมืองหนาดานหลายชนของกง
 กัดหักหลวงเขามาได้ และครั้นเราจะคดอานบองกันเมืองสถานใดจึงจะรบทัพ
 ของกงให้หยุด อนึ่งเมืองของเรากับเมืองมกจิ๋วจนเปรียบเหมือนหน้าเรือและ
 ท้ายเรือ ถ้าหน้าเรือชนเป็นเหตุจมลงแลวท้ายเรือที่โหนจะตั้งอยู่ได้ ทานทั้ง
 หลายจะคิดผ่อนผันฉันใดจึงบอกเราให้แจ้งเถิด

ตกใจไม่อาจอยู่สู้รบขมมาพาทหารหนักกลับไปเมืององจว ซองกงสมทบทหาร
 ยกกองทัพเข้าไปตั้งค่ายอยู่ตามดงชนเกษ จึงแบ่งกองทัพออกเป็นสามกอง
 ให้ซอเจิน ลุตซิม จุตง บุตง เฮงเอเอง นางชงยเหนย ถึงเมียน บนตงหยง คม
 ทหารยกไปทางทิศตะวันออก ไทกวนเตง ฮวยหยง ซอเหลง ฉินเหมง-
 เชยชอบุน เลงเจิน พวสน พวชกคุมทหารยกไปทางทิศเหนือ กองทัพซองกง
 ก็ยกหนุนตามไปข้างหลังเป็นลำดับ

ฝ่ายกวนเตงยกกองทัพมาตั้งเชิงสะพานดงชนเกษที่จะข้ามคเมืองไม่
 เห็นทหารกองตระเวน และผู้รักษาหนาท นกสงสยจึงพกทหารอยู่ที่เชิงสะพาน
 แล้วโหมมาใช้ รบไปแจ้งความ แก่ซองกง ๆ จึงให้ทหารมา ไซกลับมา บอกว่า
 อย่าให้ยกข้ามคเมืองเข้าไปเป็นอันตรายกวนเตงได้แจงกมโดยกองทัพข้ามไป
 แล้วให้ซอเหลง เชยชอบุนขมมาทางด่านเหนือเห็นประตูเมืองเปิดอยู่ จึง
 ชกมาจะกลับมาแจ้งความแก่กวนเตงพอได้ยินเสียงประทศสัญญาเห็นกองทัพ
 ยกออกมาข้างหลัง ซอเหลง เชยชอบุนตกใจรีบขมมาหนีไป

ขณะนั้นได้ยินประทศสัญญาดังชน มกกองทัพยกออกมาสกัดหน้าไว้
 ซอเหลงกรบหักออกมาด้วยกำลัง ทหารเมืององจวเอาเกาทัณฑ์ยิงถกที่ศีรษะ
 ซอเหลงก็ขมมาหนี แต่เชยชอบุนหนีไพร่พลเมืององจวจับได้ทหารก็แตก
 หนีกระจัดกระจายไปสิ้น ซอเหลงมาถึงค่ายให้ปวดราวตลอดทั้งกาย โงวหยง
 ผ่าเอาลูกเกาทัณฑ์ออกพอกยาถอนพิษหายไม่ ซองกงจึงให้ทหารพาตัว
 ซอเหลงไปส่งให้ชนแสรักษา ณ เมืองไซจว ครั้นเวลารุ่งเช้าทหารกอง-
 ตะเวนเข้าไปแจ้งความว่าชาวเมืององจวเอาศีรษะเชยชอบุนชกรอกแขวนไว้
 หน้าเชิงเทียน ซองกงได้แจงมความเสียใจอาลัยถึงเชยชอบุนเป็นอันมาก ตง
 แตนนมาซองกงมิได้แต่งทหารออกสู้รบให้แต่รักษาค่ายไว้อย่างกวดขัน

ฝ่ายลจนยกกองทัพเรือมาถึงสะพานชนเกยพอชองกงไท่ทหารมาเ
 บอกว่าพวกเมืองฮังจวจับเชยชอบนโตซาเสียแล้ว พนองเหล่านนโตแจ่ม
 ความโกรธคิดจะแก้แค้นชาวเมืองฮังจวให้จงได้ ลจนจึงปรึกษาเตยสนว่า
 ทหารเรานอยตจกจว่าพวกชาวเมืองจะรบในทหาเลกวางขวางนนเสียเปรียบ—
 เราคิดจะพากันชนบกยกไปทางเขาไซซัวเลยเข้าไปตั้งค่ายอยู่ชายแม่น้ำไซโฮว
 ถึงเสียทวงทกมทางหน—ทางไลถาเราตั้งค่ายได้แล้วจงไปแจ้งความแก่ชองกง
 ให้ยกกองทัพเขาล้อมเมืองตกระหนาบให้แตกในคราวเดียวกันท่านจะเห็นเป็น
 ประการใด

เตยสนตอบว่าท่านคิดฮานการทงนยคยวณก ोनงกองทัพฝ่ายเรา
 และผูอนนนกกตงรทวงทชยักวากงเตอน เปลองเสบยงอาหารบวยการเวลา
 เมอไรการคกจะสำเร็จ เวลาควนนเราจะเลดลอดเข้าไปในเมืองเอาเพลิง
 เผาชนเป็นสำคัญ ท่านจงรีบไปบอกชองกงเตรียมกองทัพยกกระตมเขาตีให้
 พรอมกัน ลจนตอบว่าท่านคคการทงนกชอบอยู่แต่จะไปผู้เดียวอนนเรากลว่า
 การจะไม่ตลอดเตยสนตอบว่าชอนนทานอยาวตกรเราจะคคฮานทำให้สำเร็จเอง
 ท่านจงรีบไปบอกชองกงเถด ครนเวลาคาเตยสนกลงในแม่น้ำไซโฮวคานา
 เข้าไป พอเวลาสองยามถึงปากคลองเองกมทงชงเป็นลาคลอดเข้าไปในเมือง
 ฮังจว ครนจะคานาเลยเข้าไปในคลองกไม่ได้ควมตวาวางเหล็กและเผอกกน
 อยถึงสองชนเตยสนจับเผอกกระชากโยกสะเทอนกระทบสายโยงกระพรวน ๆ
 เหลกและเกวระตงสนน เตยสนเห็นวจะทกเข้าไปไม่ได้ จึงผตชนมาพนนา
 เห็นไพรพลทรกษาเชอนปากค ถอเครองค้ตรวาวชคอยอยู่มาก จึงวายหนชน
 บกเขาชมอยุรมเชิงกาแพงตานรมแม่น้ำโดยนเสยงทหารรักษาหนาทนอนกรน
 หลบสนท จึงเอาคนคณขวางชนไปบนเชิงเทนถูกไพร่พลบนหนาทคกใจรีบ

ตนชนพรอมกัน แลดูในลานา ไมเห็นมเรือไป-มา จึงพากันกลับไปนอนอยู่ตง
 เกาเตยสุนเห็นตงนมความยन्दครนเวลาสามยามเสียงไฟรพลเหล่านนหดบ
 เงยบจงทยบกอนคนขวางเขาไปอกกไมเห็นมผู้ใดตน เตยสุนจึงเอากระบ
 เจะกำแพงเป็นของ แลดูเขาไมทาลกทอยตบนชนไปไดกกกำแพง กระทบสาย
 โยเขาเตยงเกวาระตงสนนตลอดไปตงคาน ทหารรักษาหน้าทตกใจตนจับ
 เครื่องศตตราวมองตตามของเสมา เห็นคนกวดงบนกำแพง จึงเอาทวนและ-
 หลาวพุ่งลงมาเป็นอนมากเตยสุนตกใจวงหนลงนำพวกชาวเมืองเอาเกาทณทั
 ยิงตกชอกคอเตยสุนจนมตาย

เวลาคนวนนนชองกงนอนหดบอยู่ในค้ายบงเกิดนมตเป็นลางแลเห็น
 เตยสุนมกายเปอนไปตวยโลหิตตรงเขามาคนนบแลดูพตวา ท่านไดอุปถมก
 ชาวเจามาชานานหลายบแลดู บตนมกรรมจะอยู่สนองคุณท่านสืบไปไมได้
 ตวยไฟรพลเมืองซึ่งจวเอาเกาทณทยงชาวเจาตายจะชอลาไปตามกรรม แลดู
 เห็นทหารอกสามสนวยโลหิตเปอนกายรองไหเขามาหา ชองกงกรองไหบาง
 จนตกใจตน ครนรุ่งเขาจงเลานมตไหงวหยงฟงทุกประการ งวหยงยังไม
 ทนจะทำนาย พอลจนมมาแจ้งความวาเตยสุนตกเกาทณทัตตายอยู่ในลานา
 เองกมทมง ชองกงแจ้งความสมกบนมตกเสยใจรองไหจนมสลบไปครนไตตต
 ฟนแลดูจงบอกงวหยงวาเราคิดจะไปเช้นไหวศพเตยสุนท่านจะเห็นประการใด
 งวหยงตอบวาท่านจะไปตงลานาเองกมทมงนนระวงตวงจต ชองกงจงไห
 ลชย เปาหยก หงชอง ลกนคมทหารหารอยไปตรวจตราระวงอยู่ตามทาง
 ชองกงกบเจยะสิด ไตจง ฮวยสย เปหัดนคมทหารหารอยไปทางลัดเขาไซชว
 ครนมาตงวดเลงอนยจงไหทหารจตตงโตะเครื่องบฐาพรอมแลดูเชญหลวงจน
 สวดกกตฤตามวนนชตสวนกตคนนไหแกเตยสุนและทหารพนชองทตายไปถวน

ทุกคนแลวนาเครื่องเช่นไปตงทสะพานไซเลงเกย มาไซเมืองฮงจวเห็นตงน
 จงรบไปแจ้งความแก่ฮองเทียนเตงวา ชองกงกับทหารประมาณห้าร้อยพากัน
 มาเช่นศพอยทสะพานไซเลงเกย ฮองเทียนเตงได้แจ้งมความยินดีพูดว่าควา
 นคงจับชองกงได้เป็นแน่ จึงให้โงวเตก เตยหง งวนเพง ไชวแก ฮันเคียดก
 ขยยก เงยมเหมง เม้าเตก ทงหงไท่คุมทหารคนละสามพันยกไปถึงเชิง
 สะพานฟากข้างหนง

ขณะนั้น ฮวยตย เจยะสัวคุมทหารออกสกัดไว้ที่เชิงสะพาน ทหาร
 เมืองฮงจวไม่อาจยกข้ามฟากมาได้ จึงพาไพร่พลยกกลับไปทางเขาไปตงฐะ
 พบฮวนเซียวฮย ฮวนเซียวเหงา เมงคัง คุมทหารออกรบต้านทานเป็นสามารด
 ฮวนเซียวฮยฆ่าทงหงไท่ตาย ฮวนเซียวเหงาจับตัวเม้าเตกได้ ทหารเมือง
 ฮงจวแปดนายเสยท จึงพาทหารล่าถอยไปถึงเชิงสะพานไปวเซียงเกย ลชย
 หงชอง เป้าหยก ลกนซบมาออกรบงวนเฮง ไชวแก เตยหงเสยทตายในทรบ
 ทหารในเมืองซงรชานาหนาทเห็นตงนจึงพากันยกหนนออกมาช่วยแก่นาย -
 ทหารที่เหลือตายกลับเขาเมือง ชองกงกับคุมทหารกลับมาถึงวัดเลงฮนยจึงให้
 เจยะสัว เป้หลัน ฮวยตยอยู่ช่วยลจุนรชาค่ายแม่นาไซไฉว ชองกงกับโตจ
 พากันกลับมาค่ายใหญ่

ฝ่ายโลวจนหงยกกองทัพมาตงค่ายประชิดเมืองเตกชองกวน โงวเซ็ง
 เจียงเหมง ฮวยเฮงแต่งการบองกันรชานเมืองเป็นสามารดแล้วให้นายทหาร
 ทมมมคมไพร่พลออกรบหกค่าย โลวจนหงจึงให้ลมของคุมทหารออกต่อสู้
 ชาวเมืองตานทานมโตจพากันกลับเขาเมือง ครนรังเขา บงเทียนควะ-
 บงเทียนฮว เตยเบียน เตยเบียน เตยเทา เฮยวหง เล้าตต ฮวงหยง เจยบว
 คุมทหารออกรบได้ประมาณสิบเพลง มีเกยงเอาทวนแทงถูกบงเทียนฮวตก

มาตาย ชัยเฉยยะเอากะระบตศรชะเลาอดโตไว เป้เหลงเอากอนศลาชาวงฉก
 เจยบงตกมาตาย บงเทยนควะเหนท์หารของตวเป็นอนตรายมความเสยใจ ไม่
 คัดอ่านทจะสูรบพาไฟรพลหนักลบเขาเมืองสงไห้รทษาหนาทไวกวัดชน มีได้
 ยกกองทัพออกรบหลายเวลา

ฝ่ายโลวจุนหงไม่เห็นชาวเมืองออกมารบจึงพุดกับนายทหารว่า เหว
 จะคุมทหารยกเขาตระตมทกเขาเมือง บัดนถยงไม่แจงวาทางเข้า—ออกเป็น
 ประการใด จึงสงไห้ฮาวถง เตงฮย ลิตง จิวทองคุมทหารเดินลัดทางชนไป
 บนเขাত্রวจตราดทำทางไห้แน่นอนกอน นายทหารทงศคานบลาพาทหารไป
 ตามสงทุกประการ

ฝ่ายบงเทยนควะตงเตเสยททพลลบเขาเมืองไม่มีความสุข เผาคัดถง
 บงเทยนควะนองเป็นอนมาก ยงตรกตรองไปไห้มีความเค้นทหารแผ่นดินชอง
 ยงนถ จึงจตแจงทหารเป็นกระบวนยกออกทางประตตงหมงหมายจะลอบไป
 โจมตีค้ายโลวจุนหงมีไห้รวตวพอพบทหารส่นายยกมาตามทางลัดบงเทยวควะ
 เหวางวพนถกจิวทองชาดกกลางตวตกมาตวาทหารกแตกกระจตกระจายคุมกัน
 กันไม่ตค ฮาวถง เตงฮย ลิตงเหลอกาลงทจะต่านทวนพาทหารรบหนมาแจง
 ความแก่โลวจุนหงไห้ทราบ

โลวจุนหงยงไม่ท่นพุดประการ ใดตงเผงจงพุดว่าเวลาพรงุ่นซาพเจ้า
 จะขออาสา คุมทหารออกไปฆ่า บงเทยนควะ แก่เค้น แทน จิวทอง ไ้จงได้ —
 โลวจุนหงตอบว่าชาศกมกาลงแข่งแรงนถ ท่านจะยกออกไปรบแล้วเว้งระเว้ง
 ตวจงมาก ครนเวลาร่งสว่างตงเผงจงชอนชนตง ต่นหลยคุมทหารไปทำรบ
 รบเชิงเทน ทหารหนาทกเอากอนศลาชาวงมาถุกแซนตงเผงซาชวยฟกซา
 แก้วงฮาวถงไม่ถนตทหารในเมองกเบตประตูปากนตรูออกมารุกไล่ลอมตงเผงไว

ฮันตง ดันหลยชบมาเซารบแกเอาตงเผงออกโตแลงกวากนกกดบมาค้ายแจง—
ความแกโลจุนหงทุกประการ โลจุนหงกประกอบยาทาและประกอบให้กับ
ตงเผง

ครันเวลารุงเซาตงเผงบอกโลจุนหงวา ขาพเจาจะลาท่านคุมทหาร
ยกออกไปแกแค้นไหจิงได โลจุนหงตอบวาท่านบ้วยแซนอยู่อย่าออกไปรบ
เลยจะเสียที ตงเผงหาฟังไมชวนเตยเซงคุมทหารลอบหนีออกจากค้ายมิให้
โลจุนหง ครันมาถึงหนาเซงเทนตงเผงจิงรองจาทหารผโตทชาจวทองตาย
นนจเรงออกมารบกับเราไทเห็นสมอกัน ทหารชิงรักษาหนาทรบไปแจง

ความแกบงเทยนควะไหทราบ บงเทยนควะกับเตยเทาโตแจงกมความยหนดคม
ไพโรพลเบตประตเมืองออกมา ตงเผงกชบมาตรงเซารบกับบงเทยนควะได
ประมาณลบเพลิง ตงเผงทานกาลงมโตด้วยบ้วยแซนกชบมาหนบงเทยนควะ
ชบมาไลตาม เตยเซงกชบมาเซารบสกัดไว บงเทยนควะรบกับเตยเซงได
ประมาณสามเพลิงมานนออกกาลงถอยหลงไปถงตนไมใหญ่ เตยเซงเห็นโตท

เอาทวนแทง บงเทยนควะหลบตอตนไมททวนกตตตนไมแนน เตยเซง
กระชากทวนยังไม่หลด บงเทยนควะเห็นตงนนักชบมาตรงเซามาเอางวพน
เตยเซงยกแซนขรบถกแซนขาดตกจากหลงมา บงเทยนควะเอางวพนขาด
ขาดตาย เมอขณะเตยเซงตกมาลงนตงเผงเหลยวหลงแลตเห็นเตยเซงเสียที
จิงชกมาหนหลังกดบมาจะเซาแก เตยเทาชบมาตามมาทางหลง ตงเผงไมทน

ระวงตอเตยเทาเงางวพนถกคอตงเผงขาดตกมาตาย บงเทยนควะ เตยเทา
ไดชาพนทหารของกงลมตายเป็นอนนมาก ทเหลือตายกวากนหนกดบมาแจง
ความแกโลจุนหงไหทราบ โลจุนหงโตแจงมความเสียใจรองไหอาดยรัก
นายทหารทงสองจุนดมจัน ครันพ่นโตสโตแลงจิงพดกับจบบวาทำไฉนจะแก

แค้นชาวเมืองได้ จวบตอบว่าคกสงครามยกยอแพและชนะเป็นธรรมดา จะทำ
การโดยค้วนลู่อำนาจแก่โทโสนั้นไม่ได้ ต้องตรึงตรองแก้ไขจึงจะเป็นคุณและ
ประโยชน์

โลวจุนหงได้ฟังจบเตอนสต์ กคิดได้ระงับความ โกรธสงบลง จึงส่ง—
ซิงซัน นางโกวตวซอ ลลอบ ทงหลง ซิเซียน แป๊ะสิน ต้นหลย ฮันตงให้
ปลอมตัวเป็นราษฎรลอบเข้าไปในเมืองเฮาเพลิงจุดเผาเมืองให้จงได้ ทหาร
หงแปดค่านับลารับไปตามส่ง โลวจุนหงยกกองทัพออกจากค่ายไปตั้งอยู่ใน
ท้องสนามทหารรักษาหน้าทเหตงนนจไปแจ้งความแก่บงเตียนควะให้ทราบ
บงเตียนควะจะกคमतทหารเบ็ดประตูออกมาพบกับ โลวจุนหงเป็นสามารถ ทงตอง
ซางยงมโตเพลิงงพลาเตยทวงทแกกน

ฝ่ายซิเซียน นางโกวตวซอ ลลอบ ทงหลง ซิงซัน แป๊ะสิน ต้นหลย
ฮันตงพากันเล็ดลอด เข้าไปในเมือง ได้เอาเพลิงเผาโรงเรือนราษฎรใหม่ชน—
หลายแห่ง ทหารซงรักษาหน้าทเหตงใหม่กตกใจพากันทงหน้าทเตยกลบ
มาหาครอบครัวเป็นอันมาก

ฝ่ายบงเตียมควะซงรบกนกับ โลวจุนหงอยทหน้าซงเทม โดยนเสียง
คนในเมืองฮอองจงแลไปซางในเมือง โลวจุนหงเห็นได้ทงเอาทวนแทงถูก
ระหวางรกรเบงเตียมควะตคมาตาย โลวจุนหงกซบทหารเลยเข้าไปใน
ประตูเมือง

ฝ่าย งิวเซ็ง เจียงเหม็ง ฮวยเซ็ง ฮวงทง เจียบว เตยเตียม
เตยเทา เอียวทงเหตงใหม่กตกใจ จึงคमतทหาร แยกย้ายไปเตยวดบเพลิง
ครนม่ากตงประตูตงทมง พบทหารซงกทปลอมตัวไปจุดเพลิง ได้สรบกนเป็น
สามารถ ซิงซัน นางโกวตวซอนนจบตวงงิวเซ็งผู้รักษามองได้ ลลอบ ทงหลง

ช่วยกันจับตัวเจียงเหมงมดไฉ่ ชเซียน แป๊ะสนนจับตัวอวยเฮงไต้ ต้นหลย
 ฆ่าอวยหยงตาย ฮันตงได้รบเจียดบัวขบมาหนชนไปบนเนินเขาครนมถถึง
 ปากเหวมาฮันตงเทพลาดถลาลมตกเหวตายทางมาทางคน เจียวบัวเหตงนน
 จงลงจากถอนศิลาขว้างปาท้มทับลงไปหลายถอนแล้วขบมาเลยไป เตยเถยม
 เตยเทา เอียดหงนนขบมาทกออกเมืองไปตามทาง ไฉวจนทงกยกกองทัพ
 เขาตงพักอยู่ในเมืองเตกชองกวน

ฝ่ายนางเกงเองกนจตงแต่เตยเซงผู้สามตายมีความ โศกเศร้าเสียใจ
 เลยเป็นไข้ตาย ไฉวจนทงกให้แต่งการฝังศพตามธรรมเนียมแล้วมทงสอให้
 เบเหลงถือไปแจ้งความแก่ชองกงให้ทราบ เบเหลงคานบรบหนงสอแล้วมา
 ถงเมืองบอเซยกยเขาไปคานบเอาหนงสอส่งให้ ชองกงรบมาเบตผนกออก
 อานแจ้งความแล้วร้องไห้รทนายทหารทตายจนสลบ ครนไต้สทพนขนจ
 ถามเบเหลงว่าเมื่อไร ไฉวจนทงจะยกกองทัพมาบรบกับเรา เบเหลง
 บอกว่าอีกสองสามเวลาจึงจะยกมา โฉวหยงจึงว่า ไฉวจนทงกตเมือง-
 เตกชองกวนไต้แล้วควรเราจะยกกองทัพใหญ่เขาคตเมืองฮงจวให้แตก ชองกง
 ตอบว่าจะต้องรวบรวมทหารให้พร้อมก่อนจึงให้ลชขคมทหารไปรับกองทัพ
 ไฉวจนทง ลชขคานบลาพาทหารรบไปตามสง ชองกงกตระเตรียมทหาร
 พร้อมยกออกไปตงกองอยู่ทงสนามในทชขภม ชาวเมืองชงรทษานท
 กไปแจ้งความแก่ฮองเทียนเตงจวากองทัพชองกงยกมาตงอยู่ในทงสนามหน้า
 เซงเทนแล้ว ฮองเทียนเตงจจตทหารพร้อมคอบเวลาฤกษ์จะยกออกรบ

ขณะนั้นหลวงจันเตงจวนกกเขาไปแจ้งความแก่ฮองเทียนเตงจว่าผู้คน
 สรรเสริญหลวงจันลุตชมชงมาควยกกองทัพชองกงนนมผมอดเซมแซงนถ เรา

จะขออาสาออกไปต่อสู้กำลังไพร่จากมอจะจริงเหมือนคำคนเล่าหรือไม่
 ของเทียนเตงมีความยินดีจึงจัดทหารทหารอยู่แล้วไปช่วยเองชยคุมกองทัพ—
 เป็นกองหนุน หลวงจันเตงจวนกกกขึ้นมาเปิดประตูเมืองออกไป หลวงจัน
 ตชมเห็นตงนกกขึ้นมาวาระบองตรงเขารบกับหลวงจันเตงจวนกกก็ได้—
 ประมาณห้าสิบเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน

ขณะนั้นมาไซไปแจ้งความแก่ของเทียนเตงว่า ทหารของกงยกเข้า
 ตประตูเมืองทศได้ ของเทียนเตงจึงให้เจียบ่อกหน้าคุมไพร่พลไปช่วย

ฝ่ายบ่อกยื่นตหลวงจันตชมกับหลวงจันเตงจวนกกกรบกกันชานาน
 หลายสิบเพลง เห็นว่าหลวงจันตชมจะฆ่าหลวงจันเตงจวนกกไม่ได้มีความ
 โกรธจึงวาระบองเขาไปช่วยเป็นสองกำลัง หลวงจันเตงจวนกกตามทัน
 มได้ขึ้นมาหน บ่อกไล่ติดตามไป บ่อกเองชยขึ้นมาตรงเขารบสกัดแล้ว
 เขาทวนแทง บ่อกเข้ามอชยจับทวนกระชาก บ่อกเองชยขงตัวไม่ทันคะม้า
 ตกจากหลังมา บ่อกเอาระบพนคอขาด หลวงจันเตงจวนกกมได้กลับมาช่วย
 ขึ้นมาพาไพร่พลหนีเข้าเมือง

ฝ่ายลชยคุมทหารมาถึงกลางทางเห็นเตยเทียม เตยเทา เอียวหงชง
 หนีมาแต่เมืองเตกของกวนนชบมาผ่านหน้าหนเขาบา ลชยจึงพาทหารได้
 ติดตามจับตัวเตยเทียม เตยเทาได้ แต่เอียวหงชนนลชยเขาชวานพ่นตาย ลชย
 กรีบพาทหารมาถึงเมืองเตกของกวนเข้าไปค้ำบ้ โลจุนหงแล้วแจ้งความ
 ตามของกงส่งมาทุกประการ โลจุนหงจึงเตรียมทหารพร้อมรบยกกองทัพ
 มาถึงค่ายใหญ่เมืองฮวงจว ของกงก็ออกต้อนรับต่างค้ำบ้กันตามธรรมเนียม
 เชิญเข้าพักอยู่ในค่ายได้ถามถึงพนองหงหลายและถากถัก โลจุนหงก็เล่า
 ความความเหตุซึ่งมาแต่หลังนน ไหง่ทุกประการ

ชองกงพูดว่า เราเสียพนองครั้งนเพราะถึงการรวบตมคณาจารย์
 ลอจนหยนทานายไว้ แลบอกโลวจนหงวาทานคมกกองทัพไปรบอเชียนเจยก
 ณ เมืองโฮวจวมาสมทบกันให้พร้อมเราจะไดจัดกระบวนเป็นหมวดเป็นกอง
 ยกระตมเขาดเมืองฮงจวให้แตกจงได้ โลวจนหงค่านับลาพาทหารรบไปเมือง
 โฮวจว อเชียนเจยกได้แจงกออกมาค่านับตอรบเชิญเข้าไปในค่าย แจง
 ความทงปวงให้ทราบทุกประการ โลวจนหงจงส่งอเชียนเจยกให้เตรียมทหาร
 เขาสมทบกับกองทัพของตนแล้วยกกลับมาคายนเมืองฮงจวนายทหารภพากัน
 เข้าไปค่านับชองกงฯ จึงเรียกเอาบุญชนายทหารในกองทัพอเชียนเจยกมา
 ตรวจดูชาติไปต่นาย คอลยเหง เกงฮอง เซงหงวน เบียวเตวเสงจงตาม
 อเชียนเจยกว่า พนองเหล่านนพากันไปข้างไหนอเชียนเจยกบอกวาดังแก—
 ความตายเสียแล้ว

ชองกงจาคนวนหงเราณเห็นว่า เตยสนกบทหารตามตคนมกาย
 เปอนโลหิตพากนรองให้เขามาหาเราเห็นจะเป็นคนเหล่าน เราได้หลวงจน
 สวดกงเตกอกทศตวงนกดไปให้ครวงหง ถาตเมืองฮงจวได้สาเราเราจะทำ
 กงเตกเซนใหญ่ใหอกครวงหง พุดแล้วจงให้แยกทหารจัดเป็นหมวดเป็น
 กองให้ โลวจนหงคมทหารเอกตบต่นายและทหารพอดมควรยกไปรบด้าน
 ประตเข้าเจยกหมง ใหอเชียนเจยก เลาดง เกยเตียน เกยโปว ตังเทงกัย
 งยเตงกัก เอยฉน ตนตต ไตวเซียน ลลย ลहन ลมชอง เจยะยง กงเมียน
 มนตงหยงเป็นนายกองคมนาายทหารตด้านประตเดี่ยวชวหมง ใหชวยหยง
 ฉนเหมง จูบ องชน ชงลย ลิตง โจวเอียน โจวยุน ทังหลง มกชน
 เงยกงฉวน เลกเจียว จุกัย มกทงตบตคนเป็นนายกองคมทหารยกไปตด้าน
 ประตูกเกยหมง ใหลจุน อวนเซียวชย อวนเซียวเหงา เมงคง เจยะตว

ฮวนฮุย เบ่หลิน เอียหยง ฉียง เอียหลิน เตงตตซัน ตันหลย ตวนจหยิน
 จตง ตจตชหมง ซอจัน ลุตซม บุตง ชงชุน นางโก้วตวซอ นางชงยเหนย
 มเกยง ยลบสองคนเป็นนายกองคมหาวไปสมทบกับกองทัพตนเอง แล้วให้
 ยกเข้ตทางประตูตงหมง ไทชงเม้ง เอียจ โตวเฮง ทงออย ทงเม้ง เหวเอ็ง
 นางโฮ้วซาเหนยคมหาวเป็นกองกลาง ช่างไเหนนุกให้ยกเข้ชวยและ
 กองทัพใหญ่นนชองกงเป็นแม่ทัพ โจวหยงเป็นกนชอทปรกษาและบักช่าย
 บักชวานน กวนเตง ชกเถยว ไตจิง ลชย ชยเอียะ ลอฮวง กวยเตง ฮาวเผง
 เตงฮุย เอียนสุน พวตุน พวชก เลงจัน เปาหยก หงชอง ลกน ชองเซง
 พวยชวน เจยเกง ชเซียน ชวชก ชวเค็ง หยกเปาส เบ่เหลง ซอจัน
 ชกเหียน ตงชหลง เลงจวนกวน เตยกัน โป้วเตง เตงหยก ชยงกรวมทหาร
 เอกและทปรกษาสามสืบสามคน ครนเตรยมกองทัพพร้อมแล้วถึงเวลาฤกษ์
 แม่ทัพนายกองกตมาลชจตประทศ โบกธงสัญญายกเข้ตงลอมเมืองฮงจว
 มาใช้ชาวเมืองเหนตงนนจเข้ไปแจ้งความแก่ชองเหียนเตงให้ทราบ
 ชองเหียนเตงให้เจยปอหน้าคุมไพร่พลยกออกมา ชกเถยวก็เข้รบกับ
 เจยปอหน้าได้ประมาณสืบเพลง เจยปอหน้าแสร้งอบายทาแพชบมาหน
 ชกเถยวไล่ตาม กวนเตงรองบอกว่ชย่ตามไปจะเสยทด้วยเจยปอหนาม
 กระบองเหล็กวเศษ ชกเถยวไตยนตงนตทใจจะหนกดับแต่พอเลยวตวกลบ
 เจยปอหน้าเอากระบองวเศษขว้างมาถักศรชระแตกตาย เตงฮุยเหนตงนนม
 ความโกรธชอฮาวจรงเข้ไปหมายจะแกแคน เจยปอหน้าเอางาวพนถูกคอ
 ชาดตาย เตงจวนกกเหนเจยปอหนามชยชนะมความยนตจรงชบมาพาไพร่พล
 เข้ชวยชวพนทหวารชองกงตายลงเป็นอนมาก ฮวยหยง ฉุนเหมงจรงชบทหาร
 เข้รบตันทานใจ เตงจวนกกเหนตงนตมาลชจตเล็กไพร่พลกลบเข้เมือง

ช่องกงถอยกองทัพออกมาทางประมาณหนึ่ง จึงพูดกับโจวหยงว่า เรายก
กองทัพใหญ่เขาระดมตเมืองควานหวังจะได้ชัยชนะก็ไม่สมควรปรารถนา
เสียนายทหารถึงสองคนเราคิดอ่านประการใดจึงจะได้เมืองฮงจิว โจวหยง
ตอบว่าเรายกกองทัพใหญ่เขาด้อมเมืองไวคจรง แต่มยกเขาระดมให้พร้อม
กันทางสถานี ขอท่านจงใช้ทหารไปประกาศแก่นายทัพนายกองให้ทราบทั่วกัน
ว่า เวลาพรุ่งนี้เขาไทยยกทหารระดมเขาดตามหน้าทงพร้อมกันตาม โดทำลาย
ประตูเมืองเขาไปไดกใหญ่ดเพลิงชน ช่องกงได้ฟังก็เห็นชอบจึงให้ไปประกาศ
แก่นายทหารให้รู้ทั่วทุกกอง ครั้นเวลารุ่งสว่างเมตพนายกองกชบทหารเข้า
ตเมืองทงสถานี เสดยประทตสัญญาและมาลอดตสนนราวกับแผ่นดินจะทรุด
แต่เลาถง บนตงหยงนนคมทหารเขาดประตูเข้าเจยหมง และประตูเข้าเจยหมง
นเป็นประตูสำคัญด้วยชาวเมืองเอาเหล็กมคมผงประกบไว้กับไม้แดง แลวดต
โกเหมือนจนแลวเบ็ดประตูล่อ เลาถงมิได้รู้ ในอบายขบมาตรงเข้าในประตู
ทหารทเผออยขวางบนกเหยียบโกให้ตกระดานไม้แดงเลอนตกลงมาตามราว
เขาระเหล็กนทบถกเลาถงและมาชาตเป็นสองทอน ชาวเมืองชงรکشานาท
กชวณกัน ไทร้องเอาถูกษ ออองแลวกระดมยงเกาทณตลงมาเหมือนหมผง
ทหารช่องกงถูกเกาทณตตายเป็นอันมากไม่อาจรอเข้าไปใกล้เชิงกำแพงได้
พวกนถอยออกมา แต่บนตงหยงนนถกเกาทณตหลายลกตายอวยรมเชิงกำแพง
ช่องกงเห็นว่าจะตทกเมืองมโตจงใหม่ไซไปบอกกับกองทัพด้อมนน ให้ถอย
ออกมาสน แต่ช่องกงยกทหารเขาดเมืองฮงจิวเสยทหารพนองถึงตคนมความ
แคนนกคตตรกตรองหาอบายจนรุ่งสว่าง

ขณะนั้นลชยเขาไปแจ้งความว่าเวลาวนนชาพเจ้าชอฮาสาไปรบกับ
เจยปอหน้าเขาชัยชนะให้จงได้ ช่องกงตอบว่าเจ้าจะยกไปรบนั้นชอบแล้ว

ซึ่งจะไปแต่คนเดียวเราไม่วางใจจึงส่งหังของ ลักขณ์ เป้าหยกให้ไปกับลขย
 แลวให้เอาแว่น ล้อฮวง กวดยเสงคมทหารเป็นทัพหนน ลขยกับทหารพนอง
 พากันมาลงหน้าเชิงเทินแลว ลขยจึงร้องว่าเราแซลลขย เป็นคนนมมือ
 เลองล้อยทเขาเนยชวเปาะอยากจะลองผมอกบเจยปอหน้า ทหารเอกเมือง
 ฮังจวสก็สบเพลิง พวกรักษานาทุกไปแจ้งความแก่เจยปอหน้า ๆ กับ
 เนยเมหมงกมไพรพลเบ็ดประตเมืองออกมา ลขยว่าขวานเขารบ เจยปอหน้า
 กรวางเขาตอสูเป็นสวามารถ ลขยแกลงยนคอลลองด้วยอนาย เจยปอหน้า
 เป็นคนโตโตมากเอางาวจวงพจนสุดก่าลง ลขยหลบถลนเขาไตทองมา
 พนขามาทางสองข้างขาดลมลง เจยปอหน้าไมทนยงลมคะมาตกลองมา ลขย
 เอขวานพ่นหาถูกไม้ พอเนยตเหมงชบมาเขาชวย เป้าหยกเห็นดงนกรว
 กระบตรงเขามา เห็นเนยเมหมงไม่ระวงตวกเขากระบพนถกครษะเนยเมหมง
 ตาย เจยปอหน้าวงหนเขาปนอยู่กับหม้ทหารแตกกระจายไปสู เจยปอหน้า
 วงเขาเอชบานประตเมือง เป้าหยกไมทนพิจารณาวงตามเจยปอหน้าเข้าไป
 เจยปอหน้าเงางวพนเป้าหยกครษะขาดตออยู่ที่ประตเมือง

ขณะเมื่อเป้าหยกวงเข้าไปในประตนน ของกงกชบทหารหนนรก
 เข้าไปใกล้ประตู ชาวเมืองซึ่งรักษานาที่เขาอนศลาชวางและยงเกาทณฑ
 ลงมาเป็นอันมาก ของกงกไมทรงสัญญาเรียกทหารให้ถอยกลับมาเขาคาย
 ตงแตงนนของกงกมไตไหทหารยกออกไปรบอีก ดงเกยเตยง เกยโปวให้
 ลงเรือไปเที่ยวลาดตระเวนตามลำแม่น้ำหน้าเมืองฮังจว

เวลาวันหนึ่งเกยเตยง เกยโปวเข้ามาแจ้งความแก่ของกงกวาพาเจ้า
 ไปเที่ยวลาดตระเวนในลำแม่น้ำพบเรือเสบียงห้าสิบลำจับตวงนายเรือมาถาม
 แจ้งความว่า เจาเมืองตงเอยงไซอวนเพงชอคุมเรือเสบียงห้าหมนลงมาตง

เมืองฮังจวซาพเจ้าทราบความแล้วจะฆ่าฉวนเพงซอเสีย ฉวนเพงซออ่อนวอน
 ขอชีวิตไว้จึงแจ้งความต่อไปว่าตัวเป็นแต่ฆนอยครนจะตอดังชดชนกกดวอาญา
 จำใจคมเรือเสียบยงมาส่งตามบังคับแต่ใจนั้นไม่ยากอยู่แก้อองละด้วยฮองละ
 เบียดเบียนเอาทรัพย์สมบัติไปทานบารุงไพรพลเสียจน ฉวนเพงซอคิดจะพา
 ครอบครัวเข้ามาพบบารมพระเจ้าแผ่นดินของกยงหาของ โอกาสมีได้จึงจำใจ
 อยู่ในเมืองตงเฮียง ซาพเจ้าจึงงดไวไม่ฆ่าพาดวฉวนเพงซอและเรือเสียบยง
 มาให้ทานช่องกึ่ง โงวหยงได้แจ้งมความขนตพดวากรนเรากงได้เมืองฮังจว
 เป็นแนจหาตวฉวนเพงซอเข้ามาถามได้ความจะแจ้งแล้ว จึงให้เกยเตย
 เกยไปว โจวเฮียน โจวหยน เลงจัน โตวเสง ลุหน เจยะตว แปะสน
 มกชน ทงหลง เฮงเฮง นางไฮวซาเหนย ชิงชิน นางโกวตัวซอ เตยแซ
 นางชงยเหนยปลอมตวเป็นชาวเมืองตงเฮียงคมเรือเสียบยงมาส่ง ถ้าเข้าไปใน
 เมืองได้แล้วให้เลงจันจุดประทัดสัญญาเอาเพลิงมาเผาบ้านเรือนราษฎรชน
 ให้หลายแห่งและการอธิบายที่จะลอลวงชาวเมืองนั้น โงวหยงก็ส่งตอนให้ทุก
 ประการ นายทหารค่านาลามาเตรียมตวพร้อม

ครนเวลาคากพากนตงเรือเสียบยงตกรรเขยงไปถึงท่าเมืองจอดเรือ
 ประทบเขาตามชายฝั่ง มกชนจึงเดินชนไปร้องบอกชาวเมืองทรกษาประต
 ทศโตวา ฮองเตยนเตงมทองตราเกณทเสียบยงเมืองตงเฮียงไปหาหมนตงผว
 ราชการเมืองตงเฮียงให้เรามชอวา ฉวนเพงซอบรรทุกมาส่งจงบอกทานผู้
 สวเรจราชการโดยเร็ว ถาเนนชากลวพวกชองกยงจะคมกองทพมาตชงเอา
 เสียบยงเสีย ทหารรักษาหน้าทกรบไปแจ้งความแก้อองเตยนเตงทุกประการ
 ฮองเตยนตงได้แจ้งมความขนตด้วยชดสนเสียบยง จึงพดวเรามเสียบยงเลยง
 ไพรพลอยู่แล้วจะกลัวอะไรกับกองทัพชองกยงแล้วกส่งทหารเอกทนายให้

คมไพร่พลหมนหนงมากอยบองกันให้ชาวเมืองตงเอียงชนเศบียงชนไปส่ง
 ทหารของกงกชวยกันหาบชนเศบียงเขาไปตงฉางครบจำนวนแล้วแสดรงอบาย
 พดกับฝรکشาดางว่า ขาพเจาทงหลายเหนดเหนอชอดนอนมาสองคนแล้ว
 ครนจะพากันกลับลงไปนอนเรือเลาคนลมจตเหนจะนอนไม่ปกติ ขาพเจา
 ขออาศัยนอนทนสกกคนทงวังเขาจจะลาลงเรือกลับไป ฝรکشาดางก็ยอม
 อนุญาตทหารของกงเหลานนกกแสดรงนอนเรยบรอยเป็นปกติ ครนเวลากลาง
 คนตกลองยามคนทงปวงหลบสนท ทหารของกงกพากันแยกย้ายดอบเอา
 เพลิงจตชนหลายแห่งเพลิงกตตใหม่ลามไปเป็นอันมาก ชนนางกรมการพา
 กันแตกตนาชวยดบเพลิงจนวาย ทหารของกงกบองกันใจไม่ไหตบเพลิง
 ชาวเมืองชงรکشานาทเหนเพลิงใหม่บานเรอนกตใจเป็นทวงบตรภรรยา
 พากันทงหนาทมาหาครอบครัวทงอชกรษวหนาทนนนอยตว เสงจนกจต
 ประทตสัญญาตงสนน

ฝ่ายของกงตงแต่ไทททหารไปแล้วกเตรยมกกองทัพคอยทอยู่พอไดยน
 เสดียงประทตสัญญาแเดเห็นแสดเพลิงสว่างกยกกองทัพชบทหารระดมตเขาไป
 ทงสามคาน ทหารของกงเขาบันไดพาดบันกำแพงเมืองชนไปได้ไล่ซาพัน
 ไพร่พลบนหนาทตายลงไปเป็นอันมาก

ฝ่ายชองเทยนเตงเหนเพลิงใหมกตใจสาคัญเนว่าทหารของกงเขา
 เมืองไดกไมคคฮานทจะสู้รบพานายทหารทสนทสบหาคนชนมาทหนีไปทาง-
 ประทตไต ครนมาถงปากคลองเฮงกมหมงทเตยสนตายมาทชองเทยนเตง
 ชนนไม่เดินไปได้ ชองเทยนเตงลงแสดจนแสดชาตมากเดินไม่ไหว จึงชกกระบ
 ออกแทงหลายแผลมากไม่ย่างก้าวออกไปได้ พอแเดเห็นคนถอกกระบเดินชน
 มาจากนาตรงเขามา ชองเทยนเตงกลัวจะลงจากมาทกลงไม่ไล่ใหม่นเมอย

ไปทงกาย บิศาจเตยสนเอากระบตศรชระฮองเทยนเตงทวมา อเอยนเจยก
 เหนวองทกทวเตยทวยนองเรวจะไปข้างไหน บิศาจเตยสนไม่พดรบเดินไปหา
 ของกง ครนถงจงเขาไปคกเขาคานบแลงเอาศรชระฮองเทยนเตงสงไหของกง
 รบเอาแลงถามว่า เตยทวยเจาชาฮองเทยนเตงตายทตาบลใด บิศาจเตยสน
 ตอบว่า ชาพเจาไม่ไซเตยทวยคอกชอเตยสน ของกงถามว่าเจาชอเตยสน
 ทำไมรูปกายจงเป็นเตยทวยเลา บิศาจเตยสนตอบว่าชาพเจาบนกกาแพงเมือง
 ขนไป ชาวเมืองฮงจวยงเกาทณทพงหลาดเหลนลงมาถกชาพเจาจนตาย
 ชาพเจามจตคคพยาบาทฮองเทยนเตงจงคอยอยทนน บิศาจเหล่านนเชญให้
 ชาพเจาเป็นเทพารกษสงสถอยในศาลปากคลองเองกมทมง เมอเวลาสอง
 ยาม ฉนนชาพเจาเห็นฮองเทยนเตงขบมาไปทหน้าศาล จึงไซกตพรวยให้
 ยดไว้ พอเตยทวยทรากศพลอยมาชาพเจาจงเขาสงฮาศัยในร่างกายแลงเอา
 กระบตศรชระฮองเทยนเตงมาให้ทาน

พดเทานนแลงร่างกายเตยทวยกถมกลดงตอหนา ของกงเห็นดงนน
 กรองไหพดว่า เตยสนนองเรวมความกตญญทวยเสมอมได้แต่ตายไปแล้วยง
 อตตำหมุกจตรก ใครเรวเหมือนยงเป็นมนุษย์แลงสงททวให้เอาทรากศพ-
 เตยทวยไปฝังไว้กอน แม้นบานเมืองรียบคานปกติเรวจะทำบุญการใหญ่ให้
 พนองทตายไป

ฝ่ายททวทเขาเมืองไดนนกพากนมาแจ้งความแกของกงว่า เจย-
 ปอหนา เตงจวนกกนหนนไปได้แต่ททวรอนนนพวกชาพเจาชาพนทวยเสยสน
 ของกงกยกกองทพไปตงพกอยในเมอฮงจว ของกงจงเชญทลวงจนมมาสด
 กงเตกเจดวนแลงเซนไหวศพพนองทตายไปนทกคน ครนเสรจการแลง
 ของกงจงปรกษาไลจจุนทงและททวทงปวงว่าทวเมืองรียบทวาทจกตไดตน

แดง ยงแต่เมืองฮีบจว เมืองมกจวสองเมืองเท่านั้นเราทันทงปวงจงช่วยกัน
 ให้แข่งมอฮยาคดแก่เหตเห็นอยดามากเลย ของกงจงเซยนดลากขอเมือง
 ได้กระดาษม้วนวางไว้สองม้วนชวนโลวจนหงจับ โลวจนหงจับ ได้เมือง
 ฮีบจว ของกงจงแบ่งทหารให้โลวจนหงยกไปตีเมืองฮีบจว ส่วนของกง
 กยกกองทัพไปตีเมืองมกจวเดนกกองทัพไปโดยระยะทาง

ฝ่ายชาจีนกับเฮยนเซงชงรบอาสาของกงจะเข้าไปเป็นได้สกนนครน
 มาถึงเมืองมกจวแดงกเขาไปค่านับดูเหมยตงชุนนางผู้ใหญ่แจ้งความชงจะ
 เขามาสามภักดีทวารการนนให้ทราบ ดูเหมยตงมความยงดจงพาชาจีน
 เฮยนเซงเข้าไปค่านับของละแดงแจ้งความตาม ชงคนทงสองสมัครมาอยู่ทำ
 ทวารการนนให้ทราบ สองละจงถามว่าเจ้าทงสองนมแซและขออย่างไร ชาจีน
 บอกว่าชาวพเจ้าแซคอชอฮมเป็นชุนนางอยู่ในกรมโหรเมืองตงเกย พิเคราะห์
 ดูฤกษ์บนเหนดาวดวงหงชางทคนมวคมสว่างปรากฏกว่าดวงทงหลาย
 ชาวพเจ้าจงชวนหนเบยผู้เป็นญาติฝ่ายชางมารตามาหาท่านหวังจะพงบารม
 บदनชาวพเจ้ามาเห็นรูปวางลักษณะวาศของท่านบริบูรณ์พร้อมสมควรทจะเป็น
 พระมหากษัตริย์อนประเดริฐ ชาวพเจ้าขอเป็นชาทวารการไปก็ว่าจะสนชวด
 สองละตอบว่า เจ้ามีความรักใคร่ในเรานนชอบใจนัก แต่เจ้ามาในเขตบ้าน
 เมืองไม่มสุขด้วยของกงยกกองทัพมาตีหวเมืองดวงเขามาเกือบจะถึงเมืองเรา
 แแดงคฮมตอบว่า หวเมืองรายทางทชงกงตีได้นนทานอย่าวิตกเลยในไม่ช้า
 นานก็จะกตบคนได้สนชอว่าแต่เมืองเหล่านนเคยถึงเมืองตงเกยชงเป็นเมือง
 หลวงนนักจะตงชอนนฮมมาอยู่ในอำนาจของท่าน สองละได้พงมความยงด
 จงตงคฮมเป็นท โลวจนนางฝ่ายกรมวง คฮมกฮตส์ว่าทเข้าใจได้ในราชการ
 มไคเกยจกราน ครนชอมาหลายเตอนสองละเห็นคฮมหมนในราชการจึงยก

นางต๋องกงบุตรสาวให้เป็นภรรยา ชนนางทั้งหลายก็นบถอย่าเกรงค้อมว่า
เป็นบุตรเขยของละไต่ของ ค้อมจะวากลาจางานสั่ง ไต่กล้าเร่งเด็ดขาด

ฝ่ายเจียบ่อหน้า เตงงวนก๊กหนีมาถงเมืองตงเฮียงก๊กจึงเข้าไปพัก
อยู่ในเมืองแฉวแตงหนงสอบอกข้อความขงเสยเมืองซงจวและขอทพ
มาช่วยให้มาไซ้อเขาไปเมืองมกจว ครั้นมาไซ้มาถึงจวเขาหนงสอบอกสั่ง
ให้โจวซอเฮียนชนนางผู้ใหญ่นำเข้าไปให้ของละ ๆ ทราบความตามหนงสอ
บอกแล้วความเสยใจจึงให้แปะเนยเมกเตกคมทหารหมนหนงยกไปสมทบ
กับกองทัพเจียบ่อหน้าเตงงวนก๊ก ณ เมืองตงเฮียงก๊กยกไปตีเอาเมืองซงจวคน
ให้จวไต่ นายทหารทงสองคานบลามাত্রเตรียมพร้อมด้วยเสบียงอาหารแล้ว
ก็ยกกองทัพออกจากเมืองมกจวมาเมืองตงเฮียงก๊ก

ฝ่ายชองกงเดินทัพมาถงเมืองตงเฮียงก๊กเห็นชาวเมืองรักษาหนาท
เชิงเทินเป็นสามารถึงหยดทหารตงกระบวณอยู่หน้าเมืองแฉวให้ลือฮวง -
กวยเสงคุมทหารไปทاربถงเชิงเทิน เจียบ่อหน้าได้แจ้งจวคุมทหารเบ็ดประต
เมืองมารบกับลือฮวงได้ประมาณห้าเพลง กวยเสงเห็นความม้อลือฮวงอ่อนกว่า
เจียบ่อหน้าจึงเขาช่วยรบรบ จตงเห็นนายทหารสองคนจะเขาชยชนะมได้จึง
ตรงเขาช่วย เจียบ่อหน้าเหลอกล่าวถจจะตานทานด้วยตัวคินเดี่ยวจจชกมา
พาททหารทงปวงหนกกลับเขาเมือง ชองกงเห็นตงนจจชบทหารหนนรูกตามเขา
เมืองได้ ทหารชองกงก็ไล่ซาพนผู้คนชาวเมืองอดหมาน เจียบ่อหน้า
เตงงวนก๊ก แปะเนยเมกเตกเห็นจะตานทานมได้ก็คุมทหารถอยหนมาตงรบ
อยู่ณเมืองทงลือก ชองกงยกกองทัพข้ามเขาไปตงคายประชิดอยู่หน้าเมือง
จึงให้เกยเตียน เกยไปว เฮียนสน เฮงเฮง นางไฮ้วซาหนยคุมทหารเขาต
ประตูตงหมง ให้ลชย หงชอง ลกุน ฮวนสุย เบเหลง คุมทหารเขาตประตู

ไซหมง ไหลจุน อวนเขียว อวนเขียวเหงา ทองอูย ทองเมง เมงคัง คุม
 ทหารยกกองทัพเรือ ไปทางลำนานาเมืองกำหนด ให้ยกระดมเข้าตเมืองใน
 เวลาสองยาม ทหารของกงนายทพนายกองค้ำบัลมาเตรียมทหารพร้อม
 แล้วยกไปตามสงครามเวลาสองยามนายทหารของกงทงตามกยกเข้าระดมต
 พร้อมกัน เจยปอหนา เตงวงกกและทหารกำลังหลักใจตนไม่แจ้งว่า

กองทัพยกเข้าไปในเมืองมากน้อยเท่าใดก็พากันคุมทหารหนีออกจากเมือง—
 เียงเตง นางโหวงหาเหนยจับอนเด็กเหยียงทหารเมืองทองลुकัยได้มตมาส่งให้
 ของกง ๆ จึงส่งทหารให้เอาตัวอนเด็กเหยียงไปตตศระเสียบประจานไว้หน้า
 เมือง ครนเวลารุ่งสว่างของกงกยกกองทัพเข้าตงพักอยู่ในเมืองทองลुकัย

ฝ่ายเจยปอหนา เตงวงกกกับทหารสองนายพากันลวถอยหนีมาถง
 เขาโหวงเตงเหนย จึงขนไปตงค้ายสกตตนทางอยู่บนเขานน

ฝ่ายของกงยกกองทัพออกจากเมืองทองลुकัยมาถงเขาโหวงเตงเหนย
 จึงส่งลขุย หงของ ลุกุนให้คุมทหารหารอยไปตรวจดูทางจะค้ำขันเป็นประการ
 ไต ทหารทงตามค้ำบัลมาไปถึงเชิงเขาทหารของฮองละซงตงค้าย อยู่บนเขา
 ก็เอากอนคิดลาขวางลงมาเป็นอันมากจะพากันไปก็ไม่ได้ จึงกลับมาแจ้งความ
 แก่ของกงให้ทราบ ของกงจึงส่งทองอูย ทองเมง อวนเขียว เมงคังคุม
 ทหารไปทางเรือ ครนมาถงชายเขาเชิงน้ำแลเห็นกองทัพเรือตงสกตอยู่กอง
 หนง ทหารของกงเห็นว่าเรือพวกฮองละซงมากกว่าไม่อาจเข้าใกล้ให้ทหาร
 ระดมยิงเกาทถนตไปประมาณสามร้อย เชงกย เตกทงจวน เขียวเกย เตยฮก
 นายกองเรือของฮองละซงเห็นว่าทหารของกงไม่เข้าใกล้จึงแจ้งอูบายพาทหาร
 หนขนม่งทหารของกงก็ไม่สามารถติดตามรอดอยู่ทนน

ขณะนั้นโดยนเสียงประทัดสัญญาและโหระงอของแลงเอาเซอเพลิง
 และพลจัตมาลงมาบนเรือเป็นอันมากถูกเมฆคองตาย ทองฮุย ทองเม้ง—
 อ้วนเซียวยเหตุลตทงจฟากนหนชนบก นายทหารฮองละและทหารทงปวง
 ถอทวนเซารบตะลมบอน อ้วนเซียวยกหนกลบลงมา ทหารของฮองละเอา
 เรือออกสกัดไว้ อ้วนเซียวยเห็นจะหนีไม่พ้นเอากระบี่เชือดคอตายอยู่ในน้ำ
 แต่ทองฮุย ทองเม้งนนหนกลบมาแจ้งความแก่ชองกงให้ทราบ ชองกงได้แจ้ง
 มีความโกรธยงนกดจะแก้แค้นแทนพนองให้ได้

ขณะนั้นเกยเตียน เกยไปเข้าไปแจ้งความว่าข้าพเจ้าทั้งสองคิดจะ
 ปลอมตัวเป็นพรานเนื้อชนไปบนเขา เห็นได้ทีแล้วจะเอาเพลิงจุดค่ายเจีย—
 ปอหน้า ทหารทงหลายก็จะพากันแตกตื่นตกใจ ท่านจึงเตรียมทหารคอยสกัดไว้
 เกิด โงวหยงจึงบอกชองกงว่าอธิบายนตงกทานจงทำตามเห็นจะได้ด้วยบนเขา
 เป็นแน่ ชองกงจึงส่งเกยเตียน เกยไปไปคิดอ่านตามอธิบาย เกยเตียนเกยไป
 คำนับลามาแต่งตัวเป็นพรานเนื้อถอหน้าไม่เกาทัศนตเดินชนไปบนภูเขาแต่
 ในเวลากลางคืน เกยเตียน เกยไปไม่ทันพิจารณาเหยียบถุกตงฮอและพงท
 แหงนดงสวบสวบ พวกกองตระเวนทงยามโดยนจฟากนเอาไฟส่อง—
 เกยเตียน เกยไป ก็ขอบหมอบอยู่ในพงฮอ พวกกองตระเวนกเอาขอเหล็ก
 เกยวุดซอนนไปเกยวเอาผม เกยเตียนเอากระบี่คมเสียมมนตตขอมมาพวก
 กองตระเวนเข้าใจเป็นแน่ว่าพวกข้าศึกจฟากนเขาลอมเอาทวนได้สกัดในพงฮอ
 เกยเตียนเห็นว่าจวนตัวจึงกระโดดออกมา เท้านนพลาดตกเขาดาย เกยไป
 เห็นพชวยตงเขาลงก้เข้า ใจว่าตายเป็นแน่จึงวิ่งอ้อมหลบหนีอยู่ตามบ้ำฮอ
 พวกกองตระเวนกเอาเกาทัณฑ์ระดมยิงถุกเกยไปตาย ครั้นเวลารุ่งเช้าทหาร
 เข้าไปแจ้งความแก่ชองกงว่าพบศพเกยเตียนกลบอยู่ทเชิงเขา ชองกงได้แจ้งม

ความเสียใจและโกรธเป็นอันมากสั่งให้ยกกองทัพใหญ่ไปแก้แค้นให้จงได้—
 โงวหยงห้ามปรามทัดทานหลายครั้ง ซองกิงหาฟังไม่จึงยกกองทัพไปที่เขา
 โอวเล้งเหนย พอแฉเห็นอักษรเขียนไว้หน้ามาว่า “**อีกสองสามเวลาเรา
 จะไปตัดศีรษะของกิงมาเสียบประจานไว้**” ซองกิงเห็นดังนั้นจึงมีความ
 โกรธพอได้ยืนเสียดประทัดและมาดงสนนเห็นกองทัพยกเขาดอมโงวหงสทศ
 ซองกิงให้ทหารรบหักออกไปหาได้ไม่ในทันใดนั้น โงวหยงยกกองทัพมาตี—
 กระหนาบแกะเอากองทัพของกิงออกจากหลอมไต่ ซองกิงกลาดอัยไปตงมน
 อยู่ ณ เมืองทองลุกย

ฝ่ายเจี่ยป้อหน้าแจ้งว่า ซองกิงยกกองทัพไปตงอยู่เมืองทองลุกยจึง
 คิดว่าถ้า ซองกิงยกกองทัพเดินลัดทางเขาไปเมืองมกจิ๋วทไชนไฟว์พลเมือง
 มกจิ๋วจะต้านทานได้ จำจะให้ม้าไซไปซอกกองทัพของละมารักษาทางอย่าให้
 ซองกิงล่วงเขาไปม้าไซก็ไปแจ้งความแก่ขุนนางเมืองมกจิ๋ว ขุนนางก็เขาแจ้ง
 ความแก่ฮ่องละ ๆ พูดว่าทหารของเราน้อยตัวจะไปช่วยเจี่ยป้อหน้านั้นไม่ได้
 จะเอาไว้รักษาเมือง มัวไซก็ไปแจ้งความแก่เจี่ยป้อหน้า ๆ ได้แจ้งมีความ
 เสียใจนัก จึงพูดว่าฮ่องละไม่รักษานเมืองก็แล้วไป เราจะรักษาค่ายของเรา
 มนไว้ดีกว่าอย่าให้กองทัพของกิงตาคายเรา ไต่จึงส่งไฟว์พลให้ตรวจตราตระ—
 เวนรักษาค่ายเขา โอวเล้งเหนยไว้เป็นสามารถ

ฝ่ายพระเจ้าของฮุยจงฮ่องเต้มีพระทัยคิดถึงซองกิงจึงรบดงให้—
 ท้องคุมิตขุนนางพนักงานคุมสั่งของมาพระราชทานซองกิงกับพวกทหาร
 ทงปวง ท้องคุมิตถวายบังคมลาคุมสั่งของมาตงเมืองทองลุกย ซองกิงแจ้ง
 ความก็ออกต้อนรับเชิญท้องคุมิตเข้าไปในเมืองจัดทไชนงค่านับกันตาม—

ธรรมเนียม ทองคุดตเซญทงตอรับส่งออกฮานให้ชองกงพงแฉวเฮาตั้งชอง
ทพระราชทานออกจ่ายให้พวกทหารทงบ่วงตามทงตอรับส่ง

ทองคุดตจิงถามชองกงวาทนายกกองทพมาปราบปรามชาติกเป็น -
ประการใดบ้าง ชองกงร้องให้พลางแจ้งความวาทงแต่ยกกองทพข้ามแม่น้ำมา
ทาศกเสยทหารหลายนาย บदनกองทัพใกล้จะถึงคานเนิน โอวเลงเหนยยกเข้า
คานเสยทหารอกหลายนายทกคานกไม่ได้จิงมีความวตกนกกตรกตรองทจะทก
คานอยู่พอทานมาถึงชาวเจายนตทจะไดทานช่วยคุดกกรวักสืบไป ทองคุดว่า
การศกทาลวงเขามาถึงเพยงนตองยกกองทัพเขาคทกคานเนิน โอวเลงเหนย
ให้แตกเสยโดยเร็ว โงวหยงจิงวาซงทานคุดจะทกเนินโอวเลงเหนยแต่กเองเดี่ยว
นนไม่ได้จะตองหาทางลัดข้ามเนิน ไปช่วยกันตทงสองคานการจิงจะสำเร็จ
ทองคุดกเห็นชอบ ชองกงจิงไซให้เบ่หลน เอยงสนไปหาผู้เฒ่าชาวบานท
ชานาญทางมาพุดว่า ท่านเป็นคนชานาญทางบ้างช่วยนำพวกเรวลัดข้าม
เนินโอวเลงเหนยไปได้จะ ให้บาเห็นจรวงวลเป็นอันมาก ผู้เฒ่าได้ฟังจิงวา
ชาวเจาเป็นชาวบานนรจกหวยทางอยู่ทกตำบลซงฮองละนนทำให้พวก -
ชาวเจาได้ความเดือดรอนนบกบदनทนายกกองทพมาปราบปรามพวกชาวเจา
มีความยงนตมากจะไดอยเอนเป็นสุขอยู่ทกตัวตนจะขออาสา นำทางลัดข้ามเนิน
โอวเลงเหนยไปทำมอย่าวตกเลย

ชองกงกมความยงนตเอาเงนทอจรวงวลใหม่เฒ่าเป็นอันมาก แล้วจิด
เอาชวยหยง ฉนเหมง ลุดซิม บุดง ลชย ลกน หงชอง เลงจัน พวเลง
พวชอก ชกเหยง เบ่หลน กบทหารสมควรยกออกจากเมืองใหม่เฒ่า นำทาง
ลัดข้ามเนินโอวเลงเหนยไปในเวลากลางคินพบโจรพวกทงประมาณห้าร้อย
เศษมาลัดกทางไว้ ลชยกบทหารกได้ฆ่าพ่นพวกโจรตายสน แล้วदनกองทัพ

ไปใกล้จะถึงตงมดตงกวนเวลาอีกจวนสว่าง โงวเองแซมรักษาตางตงกวน
 แจงวาของกงยกกองทัพลัดทางขามเนนมาไดกตกใจรีบกลับไปเมืองมกจิว
 แจงความให้โจวซือเอียงทราบทุกประการ โจวซือเอียงรักษาเมืองเป็น
 ขุนนางผู้ใหญ่ทเชงเซย ไดพังกตกใจจึงประชมนายทหารพร้อมปรักษาการ
 ทจะสู้รบพอกกองทัพของกงไปถึง ซองกกกให้เลงจุนจุดประทัดแตกชนเสยง
 ดงสนน เจยะไปรักษาเนนโอวเลงเหนยไดยนกตกใจจึงใช้ให้แปะคมตัว
 นายทหารไปสับค แปะคมเห็นทหารของกงเบอนอนมากกรบกตบมาแจงความ
 ให้เจยะไปทราบ เจยะไปจึงพูดว่าเจานายเรากยอมรักษางานทงสนเหตุได
 จึงไมยกกองทัพมาช่วยบองกัน เรากตองตงมนรักษาเนนไวให้เซมแซงไมยก
 ออกสู้รบตงกองทัพของกงจะเซาทกเอาเนนไดกโดยยาก เตงงวนกกกว่าทาน
 พดไมถก บตงกองทัพของกงยกลัดทางขามเนนมาไดคองจะเลยไปทกเมือง
 มกจิวแมนเสยเมืองแลวเนนเรากคองแตกทโทนจะตงมนอยู่ไดซงจะไม่ยกไป
 ช่วยบองกันนไม่ควร ถาทานไมไปซาพเจ้าจะไปเอง เจยะไปจห้ามปราม
 เทาไรเตงงวนกกกไมพง จึงจตเอาแฮโฮวเตงนายทหารกับทหารห้าพันยก
 ออกจากเนนมา

ฝ่ายของกงเดินกองทัพไปตงตางมดตงกวนกพกกกองทัพหยดอัยคคจะ
 เซาทกเนนโอวเลงเหนยกอน พอเตงงวนกกคมทหารตรงมาของกงสงให้
 ฮวยหยงออกรบ ฮวยหยงกระซิบบอกอบายกับของกงตามคตใจ ซองกก
 เห็นขอบกสงไหฉนเหมงยกออกรบแลวทาเสยทตามคตความคิด ฮวยหยง—
 ฉนเหมงรบคาแลวชบมวชนหนา พอเตงงวนอกตรงมากเซารบกันประมาณ
 สิบเพลาง ฉนเหมงแกลางชบมาทน เตงงวนกกกไมรักไลชบมาตรงมาจะเอา
 ทวนแทงของกง ฉนเหมงชกมากลบเซาบองกันของกงใจ ฮวยหยงน

เตรียมเกาทัณฑ์ขยทอยเห็นเตงวณกกตรงมา ชวยหยงกยงเกาทัณฑ์ไป
 ถุกหนวเตงวณกกตกมาตาย แสโฮวเสงกับไฟรพลเห็นตงนกกตกใจมโตคตศ
 รมพากนแตกหนกระจตกระจาย ชองกยงกยงทไฟไล่ตามไป แสโฮวเสงหน
 เขาเมองมกจวแจงแกฮองละให้ทราบ ฮองละได้พงกตกใจจงสงให้เปาเตาอด
 กับเตบว แสโฮวเสง คมททรรทมหนหาพน ทชวนาญการคก ยกไป ชวยเมอง-
 มกจว โดยเร็ว

และเปาเตาอดคนนเป็นชาวเขากมฮวชว เมอยงเตกชวยไปเพยวเรียน
 วิชาต่าง ๆ ได้ชานชานาญ ครนสบตอมาฮองละได้เป็นฮอง เปาเตาอดคกเขาทา
 ราชการทวยเบนนตเลงเองเทยนชอคคฮอจารย์ใหญ่ เตบวณนเป็นชาวเมอง
 เซงเคยกย เดมเป็นชนนางเลกนชย ครนภายหลงเรียนวิชาการต่าง ๆ ได้จน-
 ชานชานาญ เมอจะเขาศรบกมเมชหมอกหมุ่ทอกาย คนทงหลายจงเรียกวา
 เตมฮอกน ฮองละตงให้เป็นชนนางทไทชวย แสโฮวเสงนชวเมองฉิจว เดม
 เป็นพวกวพรานเนอถอตามงามเป็นฮาวธ ใจชอเอียงผรกษาเมองมกจวตงให้
 เป็นชนนางนายทหารรักษาเมองมกจว นายทหารทงตามนหมมอเซมแซงมาก
 ครนรบคาสงฮองละแลวกควนบลามาเตรียมุกองทัพพรอมทจะยกไป

พอไฟรบเอง ชนนางตาแหงท คมเทยนกว คอเจ้าพนกงานตรวจตุ
 ดาวบนอากาศมาแจงกบเปาเตาอดวา เวลาคนนชวพเจ้าพเคราะห์ทงทศได้
 เห็นดาวพดกรวมวหมองไม่มองใสชงดาวพดชองกนนแจมแจงอยู่ตรงหนง
 บคนทานจะยกกองทัพไปศรบเห็นจะเอาชยชนะไม่ได้ เวจะนำชอความชน
 เตนอให้เจานาย รแลวคคชานกนสามภกตแกแผนคนชอง เสยคจจะตบรชนได้
 ไฟรบานพลเมองกจะมคความศุขทานทงตามจะเห็นประการใด เปาเตาอดได้

พังก โกรธชกกระบอออก ตรงเข้าพนถกกลางตัว โปวบนเองขาดสองทอนตาย -
 แลวเขียนหนังสือให้ขุนนางนำข้อความขนเสนอ ชองละได้ทราบสงแต่บวให้
 ยกเป็นกองหน้า เปาเตาอด กับแฮโฮวเส็ง เป็นกองหนุน ยกออกจากเมือง -
 เชนงเคยกยตรงมาเมืองมกจิว

ฝ่ายชองกงกับทหารไล่พวกชาวคกไปถึงเมืองมกจิวกตงคายนใจแลว
 เทรยมการ จะหัก เขาเมือง พอมาไซมา แจงความว่า กองทัพเมือง เชนงเคยกย
 ยกมาใกล้จะถึงเมืองมกจิวแลว ชองกงได้พงตงนนักสงให้เฮงเฮยโฮ้ว นาง -
 โฮ้วซาเหนย พวเส็ง พวชอกคมหหารไปต้อสู้ เฮงเฮยโฮ้วยกยกอพยพออก
 จากค่ายไป พอแต่บวของหนาชบมาเขารบได้สองเพลง แต่บวอ่านคาถา
 บันดาลเป็นเมฆหมอก หม่หอกกาย หม่หนงถอแผ่นทองชองวเศษ ถกหม่หนงถอ
 ทวนตรงเข้ารุกได้ เฮงเฮยโฮ้วเห็นกตกใจจะชบมาหนี แต่บวเขาทวนแทงถก
 เฮงเฮยโฮ้วตกมาตาย นางโฮ้วซาเหนยเห็นพวตายก โกรธชบมาเขารบกับ
 แต่บวได้สามเพลงแต่บวเขาแผ่นทองชองวเศษวางถกศระษะนางโฮ้วซาเหนย
 แตกตกมาตาย พวเส็ง พวชอกเห็นตงนนักชบมาเขารบกับแต่บว ทงสองนาย
 ได้สู้รบกันเป็นสามารถ ทหารของแต่บวระคมายงเกาทัศนทมาตงหาพนถก -
 พวเส็งตาย พวชอกตกใจชบมาหนี แต่บวไล่ตามทันเขาทวนแทงถกพวชอก
 ตถมาตาย ทหารทงหลายเห็นกตกใจชวนกันหนกกลับไปบอกแก่ชองกงให้
 ทราบทุกประการ

ชองกงแจงวานายทหารทงตตายก โกรชยงนกงให้ลชยคมหหารยก
 ไปก่อน ชองกงยกกองทัพออกจากค่ายตามลชยไปถึงทรบพร้อมกัน ลชย
 เห็นแต่บวยนมวอยกตรงเขารบกับแต่บวได้หลายเพลงแต่บวอ่านคาถาบันดาล
 เป็นเมฆหมอกมตคคุดมาทงอากาศ ชองกงกับพวกทหารเห็นตงนนักตกใจ

ถอยกองทัพไปลงตำบลหนึ่ง เมฆหมอกยงมดคลุมมากจน ทหารชองกงมิได้
เห็นกันก็ตกใจระส่ำระสายทั้งกองทัพชองกงเห็นดังนั้นก็ตกใจจึงร้องประกาศ
ว่าเทพยดาฟ้าและดินจะสังหารชีวิตข้าพเจ้าบัดนี้ในขณะนหรือ ถ้าเมฆนี้ยัง
ไม่ลงทกำหนดอายุเทพยดาจงช่วยให้ปรากฏเถิด

พอสิ้นคำลงเมฆหมอกมดก็หายไปสว่างอยู่ตามเดิม ชองกงกับ
พวกทหารเห็นเทพยดาลอยอยู่บนอากาศก็ชวนกันยกเขาคานับ เทพยดานั้น
กลับกลายเป็นชายรูปงามตรงมาคานับชองกงแล้วพูดว่าท่านอยากยกเขาคานับ
เราเลย ชองกงถามว่าท่านแน่ได้ชื่อไรอยู่ตำบลไหน ชายนั้นตอบว่าข้าพเจ้า
แซ่เตียวชื่อจุนอยู่ตำบลนี้ จะแจ้งความให้ท่านทราบ ด้วยฮองละนนจวนจะสิ้น
วาระอยู่แล้ว การศึกก็จะได้สำเร็จดอก ซึ่งพวกท่านถกมนต์คาถาของปีศาจ
ข้าพเจ้ามาช่วยแล้วอย่าได้วิตกเลย ชองกงนั้นก็ถามต่อไปชายผู้นั้นก็บอกชื่อ
แล้วหายไป ชองกงแลดูที่ตำบลนั้นกลับกลายเป็นไม่เหมือนแต่ก่อน จึงคิดว่า
เห็นจะเป็นเทพยดาช่วยให้พ้นภัยคดงนนแล้วยกกองทัพออกมา

ฝ่ายหลวงจุนลิตซิม บัดนี้แจ้งความว่าชองกงเสียทัพก็ยกมา
ช่วย ขณะนั้นพอกองทัพเป่าเตาออกมาถึงเขาสมทบกับกองทัพไตชองกงมา
หลวงจุนลิตซิม บัดนี้เห็นดังนั้นก็รีบมาเขารบกับเตาเป็นสามารภ เป่าเตาออก
เห็นบุตงมมอเข้มแข็งก็รบมาตรงเขาช่วยเตารบได้เพลงหนึ่ง เป่าเตาออก
กระบวนเศษออกขวางกั้นชายบุตงเจบปวงดยงนกลมลง หลวงจุนลิตซิม
ตรงเขาช่วยบุตงมาได้ บัดนี้เห็นชายเจียนชาดก็เอากระบี่เขียดแทงออก
จากนั้นตรงมา ทหารชองกง เห็นก็เสียใจ ให้ทหารพยิงบุตง ไปรักษา ท้าย
หลวงจุนลิตซิมยกกองทัพหนีไปและยกเขาหักข้างหลังกระบวนทัพชองกง
แฮโฮวเตงเขารบกับหลวงจุนลิตซิมได้สองเพลง แฮโฮวเตงสู้ฝีมือหลวงจุน

ลุดตมไม่ได้ออกมาหาเขาป่า หลวงจันลุดตมก็มาไล่ตามไป แต่เดียวกับ
 เปาเต้ออกรุกไล่ของกงกระชนมา ลขย หังของ ลกนก็ขบมาคมทหารเขาตาม
 ทานกองทัพแต่บวไวเป็นสามารถ กองทัพขาดกลองทัพแผ่นดินของไม่ได้อ
 พากันลาถอยข้ามแม่น้ำไป บางซุ่มอยู่ริมฝั่งบาง ลกน หังของ ทหารของกง
 ได้ตามไปถึงแม่น้ำก็จะยกข้ามไป ไพรพลของขาดก็ถูกรุกนอกกระดมยิง—
 เกาทัณฑ์ถูกหังของกับลกนตายริมฝั่ง ลขยนั้นคมทหารกองหนึ่งไล่ตามขาด
 ไปในป่า พวกขาดก็เห็นทหารลขยน้อยกวากเขาปลอมลขยไว้ พอช่วยหยง
 ฉนเหมงคมทหารไปถึงเห็นพวกขาดปลอมลขยใจก็ตรงเขาไล่ฆ่าฟัน พวก
 ขาดก็ตามทันไม่ได้อหนีข้ามแม่น้ำไปยกเขามาเองทางสน ฮวยหยง ฉนเหมง
 ลขยก็กลับมาหาของกงแจ้งความซงหังของ ลกนตาย หลวงจันลุดตมนนหาย
 ไปให้ของกงฟัง ของกงแจ้งแลวก็ร้องไห้ยกกองทัพกลับไปค่ายพอ โงวหยง
 กับกอนเสงคมทหารหมนหนงล่องเรือไปถึงของกงก็เลวความซงพนองตายกับ
 เทพยตามมาแจ้งความให้ โงวหยงฟังทุกประการ

โงวหยงจึงว่าซงเทพยตามมาช่วยนนเห็นจะมศาลเจ้าอยู่ในป่าเราซวน
 กันไปเที่ยวหากคงรู้แน่ ของกงได้ฟังเห็นชอบด้วยจึงชวนโงวหยงออกจาก
 ค่ายเที่ยวดูในป่าพบศาลเจ้าแห่งหนง เห็นประตูนมหนงสอบอกวาศาลเจ้า—
 โอวเลงเมี้ยว ของกงกับโงวหยงเข้าไปในศาลของกงเห็นรูปเจ้าอยู่บนแท่น
 เหมือนกับรูปเทพยดาที่มาช่วยกศกเขาคณบแลวว่า ท่านช่วยชาวเจ้าตรงน
 พระคุณทาทเป็รียบมได้กราบสองละเวรยบรอยแลว กลับไปเมืองหลวงจะ—
 กราบทูลพระเจ้าแผ่นดินมาปลุกศาลถวายใหม่ให้ซงงาม

ว่าตงนนแลวก็เดินเที่ยวตอกษรในแผ่นดินตามความว่า “ซงเจ้า—
 โอวเลงกุนในศาลนเดิมเบนคนเรียนหนงสอครึ่งแผ่นดินถึง แซ่เตียว

ชอลอน กรนเตยวอนชั่วย้ายไปแปลหนังสือไม่ได้เบนขุนนางจึงโศก
 นาทายทแม่เนาตาบลนน เงกเขียนฮ้องเตเห็นวาคัยวอนชั่วย้ายเบน
 คนสตัยชอ จึงตงไหเบนท์โอวเลงกน ราชฎรชาวบ้านบนบานสังใดก
 ได้สมความปรารถนา จึงพากันปลูกสร้างศาลไว้เช่นไหว้ ชองกงได้พง
 ดงนนักไหทหารไปจัดหาสิ่งของมาเช่นแววกลบมาค้ายตรกตรองการที่จะสู้รบ
 อยู่จนเวลากลางคืนตกประมาณสองยามเศษหลับไป ผันเห็นว่าเจ้าโอวเลงกน
 มาหาพูดวาทศกครงนชาพเจ้ามาช่วยทาจงไม่เสยทแก่เปาเตาอด ชงทาจ
 จัดหาสิ่งของไปค้ำับชอบใจนักทาจมาแจ้งความไหทราบเมืองมกัจจวนั้นจะ
 แตกในเร็ว ๆ น ทาจจยกกองทัพเขาตคงจับตัวได้

บอกดงนนแล้วเจ้าโอวเลงกนก็กลับไป ชองกงตกใจตื่นแจ้งวานมต
 ผันพอสว่างก็เล่าไหใจวหยงฟังทุกประการ ใจวหยงจึงวภาตงนนครจะยก
 กองทัพเขาทกเมืองมกัจจวน ชองกงได้พงกเห็นชอบจึงไหเบเหลง ชกเขียน
 ตงชหลง คมทหารไปตงสกัดอยู่ตันทาง หลงเนินโอวเลงเหนย ค้อยต่านทาจ—
 ชาตค้อยาไหยกมาช่วยเมืองมกัจจวนได้ แล้วจัดไหกวนเล็ง ฮวยหยง ฉินเหลง
 จตงคมทหารยกเขาทกเมืองมกัจจวน นายทหารเหล่านั้นลวไปทำการตามตง
 ชองกงจึงไหเลงจจนจุดประทัดแตกระดมเข้าไปในเมืองเสยงสนนหวนไหว้ไพร
 พลในเมืองกตกใจพากันระสวาระสวายไม่เป็นอนทจะรักษาเมือง

ขณะนั้นใจวชอเฮยงมรักษาเมืองกับเปาเตาอดและแตบวงนงปรึกษา
 การที่จะสู้รบอยู่โดยนเสยงประทัดออกชงชนไพรพลเขาไปแจ้งวากองทัพชองกง
 ยกเขาเมือง ใจวชอเฮยงได้พงกจัดไหแตบวงกับทาจเกานและใจวเฮงเสงคม—
 ทหารหมนหนงยกออกต่านทาจไว แตบวงยกออกจากเมืองชบมาตรงเขารบกับ
 กวนเล็งเป็นสามารถ เปาเตาอดกับใจวชอเฮยงก็ฮานมนตบนั้นศาลเป็นทหาร

เทพยดาลอยอยู่บนศีรษะ แต่บวมอกอกกระบองตรงจะเข้าไลตกวนเสง ของกง
เห็นดงนน ก ไทฮวนสุข อานคาถา บันดาล ลมพายุ พัดกล้า จะหอบเอาทหาร—
เทพยดาไป

ขณะนั้นมหาดหารเทพยดาออกของคหรง ชมกรตา ถอกระบองเหล็กตรง
มาตามทวนทหารเทพยดาองคณน แต่บวเห็นกตกใจจะขบมาหนี กวนเสงเห็น
ได้ทเองาวพนถกคอแต่บวตาย เปาเตาอดเห็นก โกรธลงจากหอรบตรงมา
เสงจนจุดประทัดแตกขว้างไปถกศีรษะเปาเตาอดตาย โจวซือเอียงกับนาย-
ทหารและทหารทงปวงเห็นกตกใจพากันรวนเร ของกงเห็นได้ททเวงทหารเข้า
เมืองได้ไล่ซาพันทหารในเมืองเป็นอลหม่าน ทำเการบกับจตงไม้ทั้นได้เพลง
จตงเขากระบองตทาเกาตาย ลีเองตรงเข้าไลพ่นิงวเฮงเสงด้วยกระบถกกลาง
ตัวขาดตายนายทหารของกงเหล่านนจับโจวซือเอียงกับชมไทเจง ฮวงเคยมจอ
ได้ นายทหารและทหารในเมืองทเหลือตายกแตกหนกระจัดกระจายไป ของกง
จึงยกกองทัพใหญ่เข้าเมือง เก็บรวบรวมทรพยสังของเสบียงไว้ได้เป็นอนมาก
กเอาเงินทองออกแจกจ่ายทหารเอกทงปวงตามสมควร เกดยกล้อมให้ราษฎร
ให้ทามาหากันเป็นปกติเรียบร้อย แลวกพกกกองทัพอยู่ในเมืองมกจว

ฝ่ายเบหุณยกกองทัพไปตงตกดอยคันทางหลังเนินโอวเลงเหนยแจง
วาเมืองมกจวแตกยกเข้าทกเนินโอวเลงเหนย เจยะไปควมไพร่พลออกสู้รบ
เป็นสามารถ เจยะไปจนนมสมอแซมแขนงก เอยนสนกับชกเหียนสุ ผมอและ
ก่าลงเจยะไปงไม่ได้ เจยะไปวซ่าเอยนสนกับชกเหียนตาย เบหุณรบกับ
แปะคน เบหุณเสยทแปะคมเอาทวนแทงถกเบหุณตกมา เจยะไปวตรงมา
เอากระบพนถกคอเบหุณขาดตาย ทหารกองทัพของกงเห็นดงนนกตกใจลา
ถอยมาแจงความชงยกเข้าทกเนินและเสยนายทหารหลายนายให้ของกงพง

ชองกงจึงจัดให้กวนเต็ง ฮวยหยง ฉินเหม้ง จูตงคุมทหารยกออกจากเมืองตรงมาพบกองทัพลาดอยกเขาสมทบกันยกเข้าหักเนินโอวเล้งเหี้ยอีก เจี้ยะไปกับนายทหารและทหารทั้งปวงก็สู้รบต้านทานเป็นสามารภมาใช้กรบไปแจ้งความกับทองคำมิดว่า กวนเต็งยกกองทัพเข้าหักหลังเนิน บदनสู้รบกันอยู่ ทองคำมิดได้ฟังก็จัดให้ทหารอยู่รักษาเมืองพอสมควร แล้วยกกองทัพเข้าหักด่านหน้าเนิน โอวเล้งเหี้ยทางทิศตะวันออกเป็นทัพขวา

ฝ่ายเจี้ยะไปสู้รบอยู่กับกวนเต็งที่หลังเนินโดยลับเพลง เจี้ยะไปสู้รบมอกกวนเต็งไม่ได้กหนชนเนิน กวนเต็งขับทหารไล่ตามไป เจี้ยะไปกับนายทหารและทหารทั้งปวงเห็นกองทัพแผ่นดินชงทกชนมา ทั้งสองด้านก็พากันระส่ำระสาย เสงบินทหารของทองคำมิดกรุกไล่กระชนไป เก่งเตกทหารบนเนินตรงเข้ารบเสงบินไม้ทนได้เพลง เสงบินเอาทวนแทงเก่งเตกตกมาตาย ลือฮวงกวยเต็งหนีตามเสงบินชนไป ทหารบนเนินกลงก่อนศีลาระดมลงมาถูกกวยเต็งทหารของกงตาย ลือฮวง เสงบินเห็นก็โกรชยกกองทัพเข้าตีขวาแปะคิมตรงมาต้านทานลือฮวงไว้เป็นสามารภ กวนเต็งเห็นไพร่พลบนเนินพากันเรวฉกยกกองทัพรุกกระชนชนไป ลือฮวงกับแปะคิมรบกันอยู่หลายเพลง แปะคิมเอาทวนแทงลือฮวงจับทวนได้แย่งกันไป—มาทวนก็หลุดมือทั้งสองฝ่ายสองนายปลากันอยู่บนหลังมาพลาดทวนตกกลงไป โดนศีลิตายทั้งสองคน

ขณะนั้นกองทัพกรขวามาชนไปทั้งสองด้าน ได้ฆ่าพันทหาร บนเนินเป็นตะลุมบอน เจี้ยะไปผู้รักษาเนินตกอยู่ระหว่างศึกขวามาจะหนีไปก็ไม่พ้น จึงชักกระบี่ออกเชือดคอตายเสีย นายทหารและทหารทั้งปวงบนเนินที่เหลืออยู่ก็ชวนกันหนีไป กวนเต็งยกเข้าพักอยู่บนเนิน โอวเล้งเหี้ยจัดให้ทหารไปแจ้ง

ความซงหกไดเนนไหซองกงทราบ ทอคุมตไ้ทหารอัยรักษาเนนโอดเลงเหนย
พอสมควรวแลวกยกกรองทพตรงมาเมืองมกจว

ฝ่ายเสงกย เจยฮอก ดิบหงวน เคยวเจงเนนขนนางนายทหาร-
ตาแหงทงกวน ผรรักษาเมืองไห ไปตงรักษา เรอรบ ฮยท แมนา เมืองมกจว
ตวยนายทหารทงต ผมอเขมแขงชานาญทางนา ครนแจงวาเมืองมกจวกับ
เนนโอดเลงเหนยแตกกตกใจชวนกันหนีชามแมนาไป ราษฎรชานบ้านกชวย
กันจับเสงกยกับเจยฮอกไ้ชวนกันคุมตวมาส่งไหซองกยงเมืองมกจว ซองกย
ก็ใหเอนายทหารทงตองจำซงไ้

ขณะนั้นพอทอคุมตยกกกองทพไปถงเมืองมกจว ซองกยแจงความ
ฮอกตอรบเชญทอคุมตกับเล้า ไ้วตอกเข้าไปในเมือง จดทใหพกตามสมควรว
แลวซองกยส่งไหเอาตวเสงกยกับเจยฮอกนายทหารเรอเมืองมกจวทจับไ้มา
ฝ่าเอาหัวใจเชนไหวอวนเชยวย เมงคกงกับพวกพองทตายกอนแลวกับแจงวา
ลือซวงเสงตายฮอกกรองไหเสยตายพนองยงนกกจพกกองทพอัยในเมืองวอคอย
ไ้วจนทงมาถึงจะไ้ดยกไปพรอวมกัน

ฝ่ายไ้วจนทง ตงแตแบงทหารซองกยทเมืองซงจวแลว ยกกกองทพ
ชามตานนมฮานตนมมาไกลจะถงดานหยกนเนยกวนจรงเรงกองทพรบไป

ฝ่ายพงบวณชนผรรักษาดานหยกนเนยกวนผมอเขมแขงกับแมนเกาทณฑ
ไมมีผ ไ้เดสมอ เป็นทหารเอกซองลอะ พงบวณชนนมทหารอัยตองนายชอ
ลยอน เกยเจกกับทหารหวาพนตงรักษาตวนอัยครนแจงวากองทพแผ่นดินซอง
ยกมาเกอบจะถงดานกเตรยมการไ้วคอยสู้รบ

ฝ่ายไ้วจนทงยกกองทพมาถึงหนวดานหยกนเนยกวน กตงคายนนลง
ไ้วแลวจดไหซองจัน เจยะสว ตนตต เอยชุน ลตง ซยง เตยเกงคุมทหารตาม

พญกไปทักดาน พงบวนชนนเตรยมการไวพรอมเห็นชอจนคมทหารตรงมา
 กยงเกาทณฑไปถกบวชชอจนตกลง พวกทหารเหล่านนเห็นกตรกนเขาชวย
 ลยอน เกยเจกกบทหารทงปวงในคานกระตมยงเกาทณฑมาตงหาฝนถกชอจน
 เจยะสว ตนตต เอยชน ลตง ชยง เตยเกงตวย ทหารทรอตมาได้ประมาณ
 รอยเศชรบกลบเขาคายแรงความให้โลวจนหงพัง โลวจนหงตกใจร้องไห
 อาลยรภพ-นองแลวปรกษากบจบผลเบนกนชอวา คานหยกเนยกอนนเราเพง
 ยกกองทพมาตงจิงไทพนองไปตทวงทกอน แตยงไมทนเขาสรบกลเศยพนองทง
 เจตนายกบทหารเบนนมมาก จะคคอ่านสูรบปรการใด จิงจะเขาทักดาน-
 หยกเนยกอนได้

จুবวาพรกษาคานกบนายและพลทหารมมอแซมแซมก จะยกเขาทก
 เขาโดยกาดงและมมอเห็นจะไมได้ ตองให้ชเขียนไปสับตไทรทวงทกอนแลว
 จิงคคอบายชวยกนตชนาบทงสองคานจิงจะเขาชยชนะได้ โลวจนหงเห็นชอบ
 ดวยจิงสงให้ชเขียนคมทหารพอสมควรไปเทยวสับตในป่าหลายเวลาพบวัด-
 แหงทง ชเขียนกเขาไปตเห็นหลวงจนมเฒานงอยจิงตรงเขาคานบแรงความ
 วาชาพเจาเบนทหารแผนตชองยกกองทพมาปราบปรามชองละ บตนพวก
 ชาพเจายกเขาทักดานชาศกระตมยงเกาทณฑมาถกพนองชาพเจาตายเจตนาย
 ไมมอบายทจะเขาชยชนะ จิงได้มาถามทานควา ทางลตชามไปหตงคานมบาง
 หรือไม จิงชแรงให้ทราบคงจะทดแทนคณทาน

หลวงจนเฒาตอบวา ชงชองละนนทาให้ราชภูรชาวบ้านได้ความคับ
 แคนมาก บตันทานยกกองทพมาปราบปรามชาพเจายนตนกไพรบ้านพลเมือง
 จะได้มความสขสขไป ทชายเนนทศตระวนตคมทางเดกตลตไปจนหลังเนน
 พวกชาศกเขาศลาบตชองทางเศยมให้เขาออกนอกรากนนไมมอก จิงกลับไป

แจ่มแก่แมทพคตการเสีย โดยเร็วเกิด ชีเซียนกล้าหลวงจีนผู้เฒ่าออกจากวัด
 ตรงมาค้ำยแรงความให้โลวจนหงฟัง โลวจนหงมีความยินดีจึงปรึกษากับ
 จูบว่าจะคิดอ่านประการใด จูบว่าตานหยกเนยกวนนอยู่ในป่ามต้นไม่เรียง
 รายรอบต้องใช้ไฟจึงจะเอาชยชนะได้ ท่านจึงจัดให้ผู้ใดไปกับชีเซียนเตรียม
 เชื้อเพลิงลัดทางไปช่มอยู่หลังเนิน ถาเห็นไฟติดชนกให้ลอบเข้าไปในต่านเอาเชื้อ
 ไฟจุดเผาบ้านเมืองชน แล้วยกกองทัพเขาตทกในทันใดนั้นก็จะได้โดยง่าย

โลวจนหงเห็นชอบด้วยจึงส่งชีเซียนกับทหารให้จัดการตามคำจูบว่า
 ชีเซียนกับเตรียมเชื้อเพลิง และตั้งของพร้อม แล้วยกทหาร ตรงไปถึงวัดเอาเงิน
 สิบตำลึงกับเตบียงให้หลวงจีนผู้เฒ่าตอบแทนคุณแล้วก็ตรงไปข้างทิศตะวันตก
 ตามคำหลวงจีนบอกเห็นมคดปากทางอยู่ ชีเซียนกับพวกพ้องและทหาร
 พงศลาทบดทางนั้นเสียชวนกัน ไปช่มอยู่หลังเนิน

ฝ่ายโลวจนหงครนชีเซียนไปแล้วยกออกจากค่ายตรงไปถึงหน้าต่าน
 จึงให้ทหารเอาเชื้อเพลิงจุดบ้านจนมหนักพดกระพือไฟติดลตามไปริมต่าน

ฝ่ายพงบวชนกับนายทหารและทหารทงปวงได้ชยชนะแก่กองทัพ—
 แผ่นดินของตรงทงกมความยินดีตั้งรักษาต่านอยู่เข้มแข็งครนแจ่มวากกองทัพ
 แผ่นดินของเขาไฟจุดบ้านต่านชน จึงคมทหารมาบองกันหน้าต่านไว้อย่าง
 กวดขัน ชีเซียนกับพวกพ้องและทหารเห็นตงนนักชวนกันเอาเชื้อเพลิงเผา
 กองหลญาและบ้านเรือนหลังเนินจนจุดประทัดแตกระดมเข้าไป นายทหารและ
 ไพว์พลในต่านเห็นตงนนักแตกตงระสวระสวามได้คตสู้รบ พงบวชนเห็นตง
 นนักตทใจคมทหารรบไปจะดับเพลิงทตตชนหลังเนิน โลวจนหงเห็นไฟติด
 พร้อมทงสองต่านกให้อูเฮียนเจยกรบทหารชาต่านได้ไล่ฆ่าพนเป็นตะลุมบอน
 พงบวชนกับนายทหาร เห็นกองทัพแผ่นดินของทกเขาต่านได้กเสียใจไม่เป็น

อนสรบ ขงลบตรงเขาจบดยอน งบเตกกกตรงเขาจบเกยเจกไตพงบวชนน
 ทงคานเสยหนไปเมืองฮิมจว ทหารแผนตนชองกรกไลซาพนทหารในคานตาย
 ดงเบื่อนนมาก โลวจนทงจยกกของทพเขาตงมนอยในคานแลวเอาตว ดยอน
 เกยเจก ทหารชาศกทงสองทจบไดมาผากเอาหัวใจออกเซม ซอจัน เจยะสว
 กบทหารสนายทตวยเตงการผงศพพนองตามยคชนนางเสจรแลว จึงบอกขอ
 ความไปถงเตยเจยวทอไห้ทราบจตการรักษาดานเรยบรอยปกต โลวจนทงก
 ยกกของทพออกจากคานไปไกลจะถงเมืองฮิมจวคตงคายมนลงไว

ฝ่ายพงบวชนเสยทแกกของทพ โลวจนทงหนไปถงเมืองฮิมจวเขาแจง
 ความชงเสยคานไห้มูรักษามองพงทุกประการ

ฝ่ายฮองเกาสุรักษามองฮิมจว เบนอาชองฮองละเวลาวนนออกคว
 ราชการพรอมตวยชนนางนายทหารไตพงพงบวชนมาแจงความกตทใจจิงว
 คานหยกเนยกวนนเบนชอบชนธสาทรูปบองกนเมืองฮิมจว บตนกของทพ-
 แผนตนชองยกชามคานมาไดจะคคานสรบอยางไว

เฮงอนชนนางตาแทนทเชยจคานบแลววา พงบวชนนมโทษอย
 เพราะตวยการเวบเหวความชยชนระวงหนงกนอนใจไมระวงตรวจตราจิงไตเสย
 ทแกชาศก บตนกของทพแผนตนชองกรกลวงเขามาขอไห้พงบวชนยกไปสรบ
 ออกถากองทพแผนตนชองแตกหนไปความชอบนนจะไตลปลางโทษฮองเกา -
 ไตพงกเห็นชอบจิงจตทหารหาพนมอบ ไตพงบวชนไปทากการแกตวพงบวชน
 คานบสวคมทหารออกจากเมืองแลวฮองเกากเตรยมกองทพใจพรอม ถาแมน
 กองทพแผนตนชองเสยทจะใจยกออกชามาเติมเอาไห้แตกไป

ฝ่ายโลวจนทงตงคายมนอยหนวามองฮิมจวปรักษาการทจะยกเขาทก
 เมืองอย ครนแจงวา กองทพในเมือง ยกออกมว กคุมทหาร ออกจากคาย -

พงษวณชนกขบมาเขารบกับอ่าวเผงโตสบเพลิง พงษวณชนแกลงทาแพขบมา
 หนอ่าวเผงไมรู ในทไลตามไป พงษวณชนกชกมากลบขงเกาทณทัมถูก-
 อ่าวเผงตกมาตาย กองทัพในเมืองฮิมจวเห็นไตทกยกออกตขนาบทหารกองทัพ
 โลวจนหงเหลอทจะตานทานจิงลาถอยไปประมาณทางไตสามสิบตงคายน
 ลงไวตรวดจตุทหารขาดเตยแซไปคนหนงกรูวาตายในการศึก นางชงยเหนย
 ภรรยาแจงความกรองไหไซทหรรไปหาศพเตยแซสามมาได้ จักการฝังตามยศ
 ชุนนางนายทหาร โลวจนหงนนมความอาลยถงพนองทตายขงนกกจงนงเป็น
 ทุกข์อยู่

จบจงพตกับโลวจนหงวา เวลาอนนเราเศยทชาศกคงจะยกมาปล้น
 ค่ายในเวลาคาเป็นแน ทานจจจดีให้อเอียนเจยกคุมทหารไปช่มอยู่ด้านซ้าย
 ใหลิมชองไปช่มอยู่ด้านขวา ใหตงเทงกย ุงยเตงกักไปช่มอยู่หลังค้าย ถาเห็น
 ไฟตคชนกใหตรกนออกประตงตทงสามด้าน โลวจนหงไตพงกเห็นชอบจงตง
 นายทหารทงปวงไหเตรยมการตามควาจับกับทหารนออกจกนนคคอยคทวงทอยู่
 ในค้าย

ฝ่ายพงษวณชนกขบทหารในเมือง ไตชยชนะแกกกอทพแผนตณชองยก
 กองทัพกลบเขาเมืองแจงความใหชองเกาฟงทกประการ ชองเกากมความยนต์
 เสงอนชุนนางจงแจงกบชองเกาวา เวลาอนนกอทพแผนตณชองแตกหนีไป
 ตงค้ายพักอยู่ทหารและมาลาเจ็บบ้วยมาก ถ้ายกไปปล้นค้ายชาเตมเอาใน
 เวลาคากคงแตกไปตงน ชองเกาไตพงกเห็นชอบจงตงไหพงษวณชนกบเสงอน
 ยกไป กอเงกชุนนางตาแทนทชหนงจงแจงกบเสงอนวาทานจงอยู่รักษา
 เมืองเกิดชาพเจากบพงษวณชนจจะยกไปเอาชยชนะเอง

พุดตงนนแลงกอกเงกกับฟงบวณชน กคมไฟรพลออกจากเมืองตรงไป
 ถึงค้ายดกประมาณสองยาม เห็นในค้ายเงยบสงตคสำคัญว่าหลบสนทจกม
 ไฟรพลทกเขาคายไมเห็นมผู้คน กตคใจรูว่าถูกอบาย จึงชวนกันชกมาหนหน้า
 กลับจะหนี โลวจนทงกับจูบชมอยกให้ทหารเอาเชอเพลิงจุดกองฟางในค้าย
 ชนกองชมทงสามด้านเห็นไฟในค้ายตเป็นสำคัญกตรกนออกมาพร้อมทงสาม
 ด้านรุกไล่ชนาบเข้าไ้ กอเงกรบกับอูเอียนเจยกได้หลายเพลิง อูเอียนเจยกต
 ดวยกกระบองถูกกอกเงกตมาตาย ทหารแผนคณชองฆาตทหารเมืองฮิมจิวยู
 ลบสน ฟงบวณชนจะทกออกจากหลอม ทงหลงตรงไปเอาทวนขอเกยจจับตัว
 ฟงบวณชนได้ชาไฟรพลเมืองฮิมจิวดมตายลงเป็นอนมากและหนรอดไปได้บ้าง
 ครนรงชนเข้าโลวจนทงตรวจตทหารมิได้เป็นอนตราย แต่เตงตตชนถกงกต
 เมอเดินทางบวขมาหลายเวลาตายลง

ขณะนนโลวจนทงมีความอาลยยงนทสงให้เอาตัวฟงบวณชนทจบมา
 ได้มาเอาหัวใจออกเช่นชอจว อาวเผงกบพวกพองเหล่านนเสรงจจากถารฝังศพ
 ให้เตงตตชน ตามยศศกต แล้วโลวจนทง กยถกกองทัพ ตรงมาจะเข้าทกเมือง-
 ฮิมจิ

ฝ่ายชองเกวครนแจงว่า ฟงบวณชนกบกอกเงกและทหารทงปวงถูก
 อบวยลมตายลงเป็นอนมากกมความวตคจงปรกษากบเฮงอนว่า ฟงบวณชน
 กบกอกเงกยกไปปลนค้ายพากนลมตายตงนน ถาชาศกรูวานายทหารและ-
 ไฟรพล เมืองเรา เบาบางลง กคจจะยกกองทัพ เขาตเราจะคตสู้รบ ปรกการได
 เฮงอนจจวากกองทัพแผนคณชองคยยกเขาทกเมืองเป็นแนจะตองคตอบายไปชด
 หลมพรางเอาทญา และตนกลบเกลยใจชางบนและให้นายทหารและทหารไป

ชมอยู่คอบยวบพวกแผ่นดินของข้าเสียให้สน หมายนึ่งจะบองกนรักษาเมือง
ไว้ได้ ฮองเกากเห็นชอบจึงให้เฮงอินเป็นผู้กำกับไปจัดการตามอบาย

ฝ่ายโจวจนหงยกกกองทัพมาถึงหน้าเมือง ไม่เห็นผู้ โดยกออกสู้รบกม
ความสงสัย

ฝ่ายต้นเทงกย ึ่งยเตงกก นนอยากจะหาความชอบให้มากกขบมาชน
หน้าจะหักเอาเมืองไปใกล้จะถึงเชิงกำแพง ฮองนายกตกหลุมพรางลงไปทง
คนและม้า พวกทหาร ในเมือง ฮิมจว ทชมอยู่ กตรกน เขาพนแหง ตงเทงกย—
ึ่งยเตงกกตาย โจวจนหงยตกใจตั้งให้ทหารเอาไม้และดินกลบหลุมไว้ทงสน
แล้วยกเขาดเมืองเสยงดนนตงแผ่นดินถลม ฮองเกากแจ้งความกตกใจคุมทหาร
ออกจากประตูหน้าเขาชวตรอด กพบ โจวจนหงย ทเชิงกำแพงเมือง โจวจนหงย
เห็นฮองเกากตรงเข้ารุกไล่พัน ฮองเกาสู้ ฝมอและกำลัง โจวจนหงยไม่ได้
โจวจนหงยเอาทวนแทงถูกฮองเกากตกมาตาย ทหารในเมืองฮิมจวเห็นดงน
พากนระส่ำระสายไม่คิดจะสู้รบ เฮงอินคุมไพร่พล ตรงไปเปิดประตูไซหมิงข้าง
ทิศตะวันตกจะหนี ลหนกบทหารตงตกคอดยทศตะวันออกพบเฮงอินเปิดประตู
ออกมากขบมาเขารบกับเฮงอินได้หาเพลง ลหนส ฝมอเฮงอินไม่ได้เฮงอินเอา
ทวนแทงถูกเจยระยงตกมาตายฮองนายหงย ฮงชน ชงลบ ลมของสามนายเห็น
ดงนนักโกรธขบมาตรงไปเขารบล้อมเฮงอินไว้ ลมของเฮากระบองตถูกเฮงอิน
ตายตดเอาศีรษะเฮงอินได้ แล้วหักเขาเมือง ได้เข้าพนไพร่พลลมตายลงเป็นอัน
มาก โจวจนหงยยกกองทัพเข้าพักอยู่ในเมืองตดเอาศีรษะฮองเกากบศีรษะ
เฮงอินมาเซ่นพนองทตายและจัดการฝังศพตามยศศักดิ์แล้วเกลยกล้อมราชภู
ไว้ทามาหากนเป็นปกติ จึงมีหนังสือบอกขอราชการไปแจ้งความแก่ชองกิง ให้
ทราบแล้วตงมนรอฟงชาวอยู่

ฝ่ายข่องกงพกกองทัพอยู่ในเมืองมกจวครนไต้หนังสือของโลวจุนหง
แจ้งความว่าขอน เจยะสวกบพนองสืบตนายตายกเคว้าโคกนักร ครนคตาย
ความ โศกแลวจงมหนังสือกำหนดวันจะยกกองทัพไปปราบปรามฮองละตั้งให้
โลวจุนหงเตรียมกองทัพไว้ให้พร้อมถึงวันกำหนดก็จะยกกองทัพไป

ฝ่ายทหารเมืองฮิมจวแตกหนีมาถงเมืองเซงเคยกย นาชอความชน —
เสนอแกฮองละตามขงเมืองฮิมจวแตกฝรึกษาเมืองตาย กองทัพแผ่นดินชอง
ยกแยกมาสองทางไกลจะถงเมืองเซงเคยกยแลว ฮองละแจ้งความกตกใจจึง
ปรึกษาดเมยนต์งขุนนางผู้ใหญ่ตาแหน่งทเซงเซยผายชายว่า ถ้ากองทัพ—
แผ่นดินชองยกแยกกันมาจะคิดอ่านสู้รบประกวไรดี ดเมยนต์งวากองทัพ
แผ่นดินชองยกมาไกลจะถงเซญทานกาทบทัพยกออกรบศึกครงหนงเถด นาย
ทหารและไพรพลจะตั้งใจรบเข้มแข็ง ทหารข่องกงตามทานไม่ได้คงแตก
หนีไป ฮองละได้พงกเห็นชอบจึงตั้งโทกมอเป็นนายทหารเอก ให้ฮวงเตยตกับ
ฮวงเกยตสองนายเป็นทหารรองผายชาย ให้โตวมยตสองนายเป็นทหารรอง
ผายชว กับนายทหารมมออกสามสืบนาย และไพรพลทเข้มแข็งหมนหนง—
พร้อมด้วยเครื่องคัสตราวุธเตรียมไว้ถาข่องกงยกทัพมาจึงจะออกสู้รบแลวให้
ฮองเหลงอาจารย์คุมไพรพลหมนหนง ไปตั้งสกัดกองทัพ โลวจุนหงทยกมา
จากเมืองฮิมจว

ฝ่ายข่องกงครนถึงวันกำหนดนัดกับโลวจุนหงยกกองทัพเดินตรงมา
เมืองเซงเคยกย โงวหยงจึงพดกับข่องกงว่าเต็มให้ชาจนกับเฮยนเซงปลดอม
ตัวไปสามภกตกับฮองละกษานานยงไม่ได้ชวควาว จะต้องจัดให้เจจนกับพว
กองทัพเรือรบรทุกเสบียงไปสามภกตกับฮองละ แลวจงยกกองทัพตเขาไปข้าง
ในจะได้หักออกมา ถ้าฮองละหนีไปการศึกจะเนนชางกระชบบอกอุนาย

ไท่ฟง ของกงแจงความกเห็นชอบส่งไท่จวงไปบอกลจุนให้ทำตามอบายจ
 ทุกประการ ลจุนแจงตงนกกจดีให้อวนเซียวเหงา อวนเซียวชิตเป็นนายท้าย
 ไท่ทองฮย ทองเมงเป็นลูกจาง ลจุนนนเป็นตวนนายเอาเสบียงบรรทุกเรือเต็ม
 ลำตรงไปถึงแม่น้ำเซงเคยกยี้ พวกกองตระเวนเมืองเซงเคยกยี้เห็นกรือองถาม
 ว่าเรือนนบรรทุกสิ่งใดมาแต่ข้างไหนจงบอกให้รู้ก่อน อวนเซียวเหงาตอบว่า
 พวกข้าพเจาจะสามภกคแกไต่ของเอาเสบียงอาหารมาค่านบด้วย พวกกอง
 ตระเวนเห็นว่าในเรือไม่มีเครื่องศสตราวุธส่งไต่กรบไปแจงความแก่ตุมเยนตง
 ชุนนางผู้ใหญ่ตามคำชาวเรือบอกทุกประการ

ตุมเยนตงจิงให้หาลจุนผู้เป็นนายเรือชนมาบนผงแลวดถามว่า เจาน
 เป็นพวกของชองกงไม่ใช่หรือ เทตไต่จิงเอาเสบียงมาค่านบยอมสามภกค
 เจานายเรว ตวนเจาขอไต่แซ่ไร ลจุนกแจงความตามอบายว่า ข้าพเจาแซ่
 ชอจุนเป็นทหารของชองกง การเสบียงกองเรือมอบให้ข้าพเจาจากลาวเสวจ
 แต่ครงนชองกงทากบข้าพเจาถึงสาหัสเขยนตจุนยบเยน ข้าพเจาความแค้น
 ชบฮายเจ็บปวดมาก จงไต่ชกชวนทหารรองและทหารสำหรับเรือทไต่จากลาว
 เอาเสบียง มาค่านบสามภกคทวนสืบไป จนกกว่าจะสนชวต จงชบเลียงข้าพเจา
 ไว่สกกครงหนงเกิด ตุมเยนตงไต่ฟงสาคญูว่าจรงไม่แจงในอบายของลจุนก
 ยนต จงนำลจุนกบพวกเหล่านนมาเตนอแกฮองละตามชงลจุนมาสามภกคให้
 ทราบทุกประการ ฮองละแจงความมีไต่สงสยตใจยงนกก จงตงให้ลจุนเป็น
 ชุนนางตำแหน่งทไต่จวงกวน นายทหารว่ากล่าวกองเรือให้ตรวจตราคการ
 ในเมืองและริมผงนำ ตงให้อวนเซียวเหงากับพวกเหล่านนเป็นทหารรองชวย
 การงานทงปวงด้วย ลจุนกบพวกพองกค่านบตามมาเตรียมการจะชุนเสบียง
 อาหารชุนจากเรือ

ฝ่ายของกง ครั้นไท่เตจงมาบอกอุบายกับลจุนแล้ว กรบเดิน กองทัพ
ไปใกล้จะถึงเมืองกตงคายมนลง

ฝ่ายของละครเตรียมกองทัพไว้พร้อม แจงวาของกงยกมาใกล้จะถึง
กคุมทหารออกจากเมืองตรงมาตงกระบวนรบอยู่หน้าเมือง ของกงก็จัดให้
ฉวนเหิงคุมทหารยกออกรบ ฉวนเหิงก็รบมาตรงเข้าสู้กับฉวนเหิงได้สามสิบ
เพลงไม่แพ้ชนะกัน ไต่หัวมยุเห็นฉวนเหิงเดาช่วยชนะแก่ทหารของกงไม่ได้
ก็ชักกระบ่ออกขวางมา ฉวนเหิงหลบมาถลาลาดท่า ฉวนเหิงได้ทเอา
ทวนแทงอกชายโครงฉวนเหิงตกมาตาย ของกงแจ้งความกตงใจคุมทหาร
ออกจากค่ายหนีมาเห็นสองละครยืนกำกับกองทัพอยู่เรียงให้ทหารกระชั้นไป
สองละครให้ฉวนเหิงรบจับตัวของกงให้จงได้ ฉวนเหิงรบมาตรงมา
ทหารของกงก็สู้รบเป็นสามารถ

ฝ่ายโลวจุนหึ่งเตรียมกองทัพพร้อมถึงวันกำหนดนัดก็ยกออกจาก
เมืองฮิมจิวมาเมืองเซ่งเคยกก็พบกองทัพของเหล่งตงสกัดอยู่ต้นทาง—
โลวจุนหึ่งก็คุมทหารเข้ารุกไล่ฆ่าฟันเป็นตระกูลมบอนจับตัวของเหล่งตงและ
ฆ่าไพร่พลของเหล่งตมตายลงเป็นอันมากก็เหือดตายกหนีไปได้บ้าง—
โลวจุนหึ่งยกกองทัพตรงมาเมืองเซ่งเคยก

ขณะนั้นของละครกำกับทัพยกออกรบของกงที่หน้าเมือง ลจุนกับพวก
พองเหล่านนั้นเห็นได้ก็ชวนกันเอาไฟจุดบ้านเรือนในเมืองขึ้นมาไขกรบมา
แจ้งกับของเหล่งยกกองทัพไปตั้งสกัดอยู่ต้นทาง โลวจุนหึ่งคุมทหารมาจับ

ตัวขอของเหลงไต่บคนชาติเถาไฟจุดใหม่บ้านเรือนในเมืองชน สองละได้
 พังกตักใจคุมทหารลาถอยกลับเขามือง ชวงเกียดนนสู้รบกับทหารของกง
 ไต่ทกคุมทหารรุกไล่กระชั้นไปเห็นไฟติดในเมืองกแจงวาลจนกับพวกพองคด
 การสำเวจจยยกเขาหกเมืองคานหน้า ไต่จุนหงคุมทหารรุกเขาทางหลงเมือง
 ชนมาทางสองด้าน นายทหารและไพร่พลในเมืองเซ็งเคยกยเหลือที่จะ
 ตานทานกระส่ำระสาย ทหารของกงฆ่าพนตายเป็นอันมาก สองละตักใจ
 กลวยงนัก ไต่ชวงเกียดบองกนหนีออกจากเมืองตรงไปตำบลบ่งงวนตั้ง-
 ชองกงกับ ไต่จุนหงคุมทหารเขามืองไต่จิบชนนางในเมืองไต่เก่านาย แต่
 ลูเมียนตงกับ ไต่จวมุยหนีออกจากเมืองไป ชองกง ไต่จุนหงเก็บรวบรวม
 ทรพยสงของเสบียงอาหาร ไร่ไต่เป็นอันมากเอาไฟเผาฉางและเก่งทชองละ
 สวางชนใหม่เสยสนแลตรวจจุดพวกพองของตัวทราบว่า อวนเซียวเหงานน
 ลูเมียนตงแจงวาเป็นไส้ศึกจงจับอวนเซียวเหงาฆ่าเสย ลจุนกับพวกพองรู
 ทวงทหนีเขาสมทบกองทัพไต่เตชเซียน หยกเป่าตี นางชงยเหนย โจวเซียน
 ไต่จวเซียน ลลบ ทงหลง ชวฮกนนเมอขณะยกหกเขามืองพวกทหารชาติ
 ระดมเกาทัณฑ์พุ่งแหลนหลาวและขว้างศิลาลงมาถนนายทหารทงแปด-
 เจบปวดคยงนัก เมืองเซ็งเคยกยแตกนายทหารทงแปดกตาย ชองกงร้องไห้
 มความอาลัยถงพนองยงนัก จงไห้ทหารคุมตัวชนนางเมืองเซ็งเคยกยเก่านาย
 ทจับไต่จุนนไปส่งไห้เตยเจียวทอทวโทษแลวเกลยกลสมราชฎรให้ทำมาหากิน
 ตามภูมิลานาปกติเรียบรอยแลววกพกกองทัพอยู่ณเมือง ลูเมียนตงกับ-
 ไต่จวมุยหนีจากเมืองแยกไปคนละทางแต่ลูเมียนตงนินไปผูกคอตายเสยใน

บัว ไตวหมุยหนีซ่อนอยู่ในตำบลไตวซิง ไตวเหลาผู้เฒ่าซึ่งเป็นผู้ใหญ่ใน
 ตำบลนั้นแจ้งความแก่ให้พวกชาวบ้านช่วยกันจับไตวหมุยมาส่งให้ชองกง ๆ มี
 ความยินดีเอาเงินทองรางวัลไตวเหลาเป็นอันมาก ไตวเหลาผู้เฒ่ารับเงินแล้ว
 ก็ค้ำบดไป ชองกงให้เอาตัวไตวหมุยมาถามว่าสองละหนีไปอยู่ตำบลใด
 ไตวหมุยแจ้งความว่าสองละพาบุตรภรรยาหนีไปถ้ำบังงวนตังเขานั่นอยู่ใน
 เขนแดนเมืองเซงเคยกกีช ชองกงแจ้งความแก่ตั้งให้เอาตัวไตวหมุยไปฆ่าผ่าอก
 เอาหัวใจออกเช่นชนเหม็ง ฮวนเซียวเหงากับพวกพี่น้องเหล่านั่นแล้ว รุ่ง
 เช้าชองกงก็จัดให้ทหารอยู่รักษาเมืองพอสสมควร ฮวนโลวจุหนึงยกกองทัพ
 ออกจากเมืองตรงมาถ้ำบังงวนตังก็พกกกองทัพสกัดต้นทางไว้ปรึกษาการที่
 จะจับสองละอยู่

ฝ่ายสองละขณะเมื่อเมืองแตกหนี ฮวงเกียดมิ่งกับพาหนีไปถึงถ้ำ
 บังงวนตังก็มีความเสียใจนัก ครั้นแจ้งว่าชองกงยกกองทัพไล่ตามมาก็กังใจ
 กัดจริงปรึกษากับทหารทั้งปวงว่าเราจะคิดอ่านสู้รบอย่างไรดี

ฝ่ายชาวจินตงแต่ปลอมเป็นคนอินเขาสามภักดิ์ สองละยกนางกมก-
 กงบุตรหญิงให้เป็นภรรยา ภายหลังสองละให้ค้ออินไปตั้งรักษาอยู่ ณ ถ้ำ
 บังงวนตัง ค้ออินนั้นคอยหาช่องทุกเวลาถึงไม่ได้ก็ตองรอมารชานาน ครั้น
 เวลาวันนั้นสองละหนีไปถึงถ้ำบังงวนตัง ปรึกษากการที่จะสู้รบกับกองทัพ-
 ชองกงอยู่ ค้ออินขึ้นมาเห็นได้ทักเขาคำนับสองละแล้วแจ้งว่า ทานอย่าวิตกเลย
 ข้าพเจ้าจะอาสายกออกไปรบกับทหารแผ่นดินชองให้เต็มฝีมือสักครึ่งหนึ่ง
 ทหารแผ่นดินชองคงจะปราชัยพ่ายแพ้เพราะบุญบารมีท่านคราวนี้เป็นแน่

สองละได้ฟังกษัตริย์ไม่รู้ว่าอธิบายปลอมจึงส่งให้คอยฮู่มาทักฮู่กับฮวงเกียดคุม
ทหารหมื่นหนึ่งยกออกจากถา ของกงแจ้งความยกกองทัพออกจากค่าย
คอยฮู่กับมาชนหน้าของกงเห็นคอยฮู่มาจาได้ว่าชาวจีนกษัตริย์จึงให้ช่วยหยง
เขารบพ้อเป็นท่อยาให้ทหารของสองละส่งส่วย ช่วยหยงขับมาตรงไปแล้วร้อง
ตวาดว่าผู้ใดบังอาจมาบดบังกันพวกกบฏแผ่นดินไว้ ชาวจีนร้องตอบว่าเราขอ
คอยฮู่มาเมืองชวตงเป็นบุตรเขยสองละมมอเข้มแข็งขอเสวยปรากฏทง -
แผ่นดินร้องตอบดงนนักชกมาตรงเขารบกับช่วยหยงหลายเพลง ชาวจีนดอย
ห่างทหารออกไปแล้วบอกช่วยหยงว่าน้องจงทำแพไปแจ้งของกงให้ลาถอย
กองทัพเสียก่อนรุ่งขึ้นเขาจึงคิดการต่อไป ช่วยหยงได้ฟังกับมาหนีไปแจ้ง
แก่ของกงตามคำชาวจีนส่ง คอยฮู่มาเมืองชวตงร้องว่าเราไม่รักใคร่ผู้ใดมมอ
เข้มแข็งมารบกันนอก ของกงจึงให้กวตงเสงออกรบกับชาวจีนประมาณได้ -
สิบเพลง กวตงเสงก็แกล้งขับมาหนี กวตงตรงมารบกับคอยฮู่ก็สิบเพลง กวตง
ทำแพขับมาหนีเขากระบวนรบ คอยฮู่มาคุมทหารรุกไล่กระชนมา ของกง
ลาถอยกองทัพไปประมาณทางใต้สิบหกตั้งค่ายมณฑลไว้ คอยฮู่มาจึงคุม -
ทหารกลับมาถาแจ้งความขงได้ขยชนะให้สองละฟัง สองละมีความยินดีพูดว่า
บุตรเขยเรามมอเข้มแข็งนักไม่มมอเหมือน ถ้ากองทัพของกงแตกบิดาได้
กลบคนเขาเมืองจะขับเลยให้เจามยศึกกตใหญ่ขงชง การบ้านเมืองทงหลาย
จะให้สาเราเด็ดขาดทงสน คอยฮู่มาว่าท่านอย่าวิตกกตจะตทกเอาบ้านเมือง
กลบคนให้จึงได้เวลาพรงนเรญท่านออกไปค้อยู่บนเนินเตด ข้าพเจ้าจะยก
เขาซาทหารแผ่นดินของเสียให้สน

ชองละได้ฟังคดีใจ ครนรุ่งชนเขาจึงชวนชนนางออกจากถาชนไปด
 ูมาสูรบอยู่บนเนิน คออินกคุมทหารตรงมา ชองกงแจ้งว่าชาจีนล่อลวงให้
 ชองละออกจากถามาจึงส่งพวกพ้องทงปวงว่าเวลาจนช่วยกันรบให้เข้มแข็ง
 จับตัวชองละเสีย ให้ ได้ส่งตงนนักยกกองทัพออกจากค่ายไปถึงหน้าถา-
 ทพทงสองกเขาปะทะกัน กวนเตงขบมาเขารบกับชองเกียดได้รบเพลงยังไม่
 แพชนะ ชวยหยง ลีเอง จุตงกขบมาตรงมาจะเขาดอมชองเกียด ๆ เห็น
 ตงนนักตกใจขบมาหนี กวนเตง ชวยหยง ลีเอง จุตงกขบมาได้ คออินเห็น
 ได้ทกขบมาตรงมาทาทจะเขาช่วยชองเกียด ชองเกียดมได้ส่งตงนเห็นคออิน
 ตรงมาสำคัญว่าจะเขาช่วยจึงไม่ระวังตัว คออินตรงเข้าใกล้เขาทวนแทงถูก
 ชองเกียดตกมาตายแล้ว ได้ฆ่าทหารของชองละตายอยู่ดับสน ชองละดูอยู่
 บนเนินเห็นคออินเข้ามาฆ่าชองเกียดตายก็แจ้งว่าได้ศึกเสียใจยิ่งนัก ครนจะ
 กลับเขาถากไม้ทนจึงรบลงจากเนินรบหนีเข้าป่าไป คออินรักได้ฆ่าพันทหาร
 เมืองกงหน้าไปพลาดร้องประกาศด้วยเสียงอันดังว่า ตวเรานชอว่าชาจีนทหาร
 แผ่นดินชอง— — ถ้าผู้ใดจับชองละมาได้จะปูนบำเหน็จรางวัลให้เป็นอันมาก
 ทหารเมืองกงหน้าเห็นตงนนักตกใจกลัวแตกหนีไปสน บางกยอมสามภกตกกับ
 ชาจีน ชองกงกคุมทหารหนุนตามชาจีนมาพากันเข้าไปในถานางกมกกงจู
 แจ้งว่าเสียทแก่ชาศกกผูกคอตาย เอียนเซงนนปลอมตวมกับชาจีนด้วยกัน
 คอยทวงทอยู่เฝ้า ครนแจ้งว่าชองละหนีนางกมกกงผูกคอตายก็ตรงเข้าไป
 ข้างในเก็บรวบรวมทรัพย์สงของเงินทองได้ไวเป็นอันมาก พวกทหารชองกง
 ตรุกันเข้าจับภรรยาของชองละได้หลายสิบคน ชวนเซียวชิตตรงไปเอาเครื่อง

แต่งตัวของสองละสวมีใส่พร้อมขึ้นมาออกจากถ้ำ พวกทหารของกงเทิน
 กษัตริย์ของละสวก็มาจับตัวครั้นเข้าใกล้เป็นอวนเขี้ยวขัด เทยวถา—
 เฮงบนักดาวาหนาทาเช่นนี้จะเห็นสองละสวหรือ อวนเขี้ยวขัดได้ฟังจึงตอบ
 จวเราเห็นเป็นพวกพ้องถ้ำอื่นก็จะฆ่าเสีย เทยวถา เฮงบนักโกรธจะเข้าสู้รบ
 กับอวนเขี้ยวขัดให้ได้ อูเอียนเจยกเห็นดังนั้นก็ห้ามปรามไว้ทั้งสองฝ่าย—
 ของกงแจ้งความตรงมาต่ออวนเขี้ยวขัดแล้วให้ถอดเครื่องแต่งตัวของสองละ
 ออกเสียพกกองทัพอยู่หน้าถ้ำบังงนตงเกลยกด้อมให้ราษฎรทำมาหากินเป็น
 ปกติเรียบร้อย บัดหนึ่งสอให้ผู้คนทั้งปวงทราบว่ “ถ้าผู้ใดจับตัวสองละ
 มาส่งได้จะปูนบำเหน็จรางวัลเป็นอันมาก” แล้วจัดให้ทหารไปเที่ยว
 ติดตามจับตัวสองละในป่า

ฝ่ายหลวงจันลุตซิมสู้รบกับแฮโฮวเสงเมอครั้งนั้นโอวเล่งเหนย—
 แฮโฮวเสงสู้มอหลวงจันลุตซิมไม่ได้ขบมาหนเข้าป่า หลวงจันลุตซิมก็ได
 ตามแฮโฮวเสงไปไม่รู้จักทางหลงอยู่ในป่าพอพบหลวงจันลุตซิมผู้เฒ่ารูปหนึ่งพา
 หลวงจันลุตซิมไปทวดร้าง บอกว่าเสบียงอาหารมพร้อมจึงพักอยู่คืนก่อน
 ถ้ามผู้ใดหนีมาทางนงจับตัวไว้แล้วก็กลับไปพบพวกพ้องหรือยกบอกตงน
 แลหลวงจันลุตซิมผู้เฒ่าก็หายไป หลวงจันลุตซิมพักอยู่ทวดร้างสัปดาห์

ฝ่ายสองละหนีเข้ามาไปผู้เดียวออกนอกเขตเหมมวตร้างอยู่ข้างหน้า
 กรบเข้าไปจะขออาหารรับประทาน หลวงจันลุตซิมก็นั่งอยู่ในวัดเมื่อเวลา
 เห็นไฟตดชนข้างหน้าก็สงสัยไม่แจ้งว่าไฟไหม้ที่ตำบลใดนั่งดูอยู่ พอสองละ
 หนีตรงไปในวัดจะขออาหารรับประทาน หลวงจันลุตซิมได้ถามแจ้งว่าสองละ

ก็เอากระบองตมลงตรงเข้าจับสองจะได้คุมตัวออกจากวัดข้ามเนินไปข้างทิศ
 - ใต้ดินนพบทหารช่องกงเที่ยวตามจับสองจะอยู่ในป่า หลวงจันตุตชมมีความ
 ยินดีชวนกันมาค้าขายเอาตัวสองจะไปส่งให้ช่องกง ๆ จึงถามหลวงจันตุตชมว่า
 ไปอยู่ที่ไหนจึงจับตัวสองมาได้ หลวงจันตุตชมก็แจ้งความครบถ้วน
 โอวเด่งเห็นรักได้แฮ โฮวเส็งไปในป่าตั้งแต่ต้นจนปลายให้ฟังทุกประการ
 ช่องกงจึงว่าหลวงจันตุตชมเห็นจะเป็นผู้พิเศษ แต่ท่านจับสองจะได้
 ครงนมความชอบมาก ถ้ากลับไปถึงเมืองตงเกียตองกราบทุกให้ทรงทราบ
 คงเลื่อนยศศักดิ์ให้เป็นแน่

หลวงจันตุตชมตอบว่าข้าพเจ้าไม่อยากเป็นขุนนางขอแต่โปรดให้
 ไปอยู่วัดดีกว่าจะหาชีวิตไม่ตกกว่า ช่องกงกับพวกพ้องทงปวงได้ฟังหลวงจัน
 ตูตชมพูดก็ไม่มีความสบายจึงสั่งให้เอาตัวสองละมดชนบรทุกแถวณจัดการ
 พรอมเสด็จยกกองทัพใหญ่ออกจากตำบลบางงวนตงกลับมาเมืองมกจว-
 กพักกองทัพหยุดอยู่ ช่องกงเขาไปคานบเตยเจียวทอกกับเลากองสทเบนท์
 ไตวตกและทองคุมตแลงกแจ้งความตามซึ่งปราบข้าศึกเรียบร้อยจับตัวสองได้
 ได้ให้ทราบ

เตยเจียวทอกมีความยินดีจึงพูดว่าท่านปราบปรามแขวงเมืองก่งหน้า
 เรียบร้อยครงนมความชอบมากขอเสียดจะปรากฏสืบไปเพราะบุญวาสนา-
 ของท่าน ช่องกงได้ฟังกรองไห้ตอบว่าข้าพเจ้ายกกองทัพมาทาศึกครงนพนอง
 ร้อยแปดคนลมตายลงกว่าครึ่งจะกลับไปตหน้าบิดามารดาและญาติทงปวง
 อย่างไร เตยเจียวทอกพูดว่าการตายนั้นสุดแต่วาสนาฟ้าและดินบุญญัตไว้-

แรงความกราดกชนได้ว่า เต็มทจนเจียงเดาจารย์ให้คำโคลงไว้ใจความว่า
“ถ้าพบแขกบละให้จับ ถ้าได้ยินเสียงเคยและเห็นขิ่นจะออกบชอก”

ครงนเวาจับแฮโฮวเส้ง ฮองละได้เหมือนกับคำ โคลงตอนต้นแต่ตอนปลาย
นนวนาตาโดยนเคยเห็นขิ่นจะออกบชอก บตนกโดยนได้เห็นเคยขิ่นคือนารอง
ชงอและชอกนจะวาอย่างไรรคตงนนกถามหลวงจนเหลานนว่า ออกบชอกน
คือสิ่งใด

หลวงจนทงปวงตอบว่า ออกบชอกนว่าถงกาลแล้วแต่จะได่เป็นเชย
หลวงจนลุตชมได้พงกหวเพราะว่า ออกบชอกนถงไม่ไซถงทตายคอกหรือ ถ้า
กระนบกได้กับตัวเราเองจึงให้หลวงจนเหลานน ไปตมंनाเขาเครื่องหอมได้มา
หลวงจนลุตชมกขาระกายเขาเศอ กางเกงใหม่สวมใส่ขนนงบนเกาธ สง-
หลวงจนเหลานนว่า ถาเราดับสูญไปแล้วจงบอกให้ชองกงทราบด้วยสงตงน
กัจอุปเทยนบชาเขาเทาชายกายเทาชวากคตบสูญอยู่บนเกาธ -- หลวงจน
เหลานนกรบไปแรงความให้ชองกงทราบ ชองกงกับขนนางทงปวงชวณกัน
มาเห็นหลวงจนลุตชมนงคตบสูญอยู่บนเกาธอกพากนจอุปเทยนคานบ ชองกง
นนมความฮาดขนกกัจจตเขาเงนทองส่วนชองหลวงจนลุตชมกับชอง ๆ ตัว
รวมกันเข้าให้หลวงจน ในวัดจตการท่าบุญให้ทานสามวันสามคืน คอหบนง
พอใส่ศพได้ตงรกับตทองเสวจยกศพหลวงจนลุตชมลงนงในหีบ เชญไตฮุย-
เชยงชอกบอาจารย์ใหญ่ทงปวงมาพาศพ ไปเผาที่หลังพระปรางคคกหวตะ-
เก็บกระดูกในบวรจ ในพระปรางค์เสวจแล้ว บุตงจจแรงกับชองกงงานองน
ไม่ฮอยากเป็นขนนางจะบวชอยู่วคนแต่เงนทองททา ได้ขอเพิ่มเติมไว้ในวัดจะ

ไต่ทำบุญดับไป ชองกงไตพังกไม่อาจขัดต้องยอมให้บุตงอยู่เอาเงินทองของ
 บุตงมอบไว้ บุตงกเลาเรียนอยู่ทวดตบมา เบียนบุญจน ตนหตุย เดกเจยว
 ทหารเมืองฮ้อบกกปรักษากันไม่ทรากรารจแรงกับชองกงวาซาพเจ้าทงสาม
 ขอลาท่านบวชอยู่ตามสบายไม่ขอไปเป็นขนนางแล้ว ชองกงก็ยอมให้
 นายทหารเมืองฮ้อบกกทงสามบวชตามวสยแล้วกเอาเงินทองของททาได้มอบ
 ให้แล้วกชวนขนนางนายทหารเหล่านนกลบมาคาย ณ เมืองฮังจวพกทหารอยู่
 ได้ประมาณครึ่งเดือน พระเจ้าชองฮุยจงฮ้องเตทงทราบว่าชองกงปรานปราม
 แหวงเมืองก้งหนาเรียบรอยราบคาบยกกองทัพกลับมากพักอยู่ ณ เมืองฮังจวจง
 รบตงไหหาชองกงกกลับเขามาเมืองตงเกย ชองกงกับขนนางเหล่านนแรงความ
 กเตรียมการจะยกกองทัพกลับ ดิมชอง เอียหยง ซิเซียนบ่วยหนักตายลง
 ชองกงกับพวกพองทงป่วงพากันเสราไครกจัดการฝังศพดิมชอง เอียหยง
 ซิเซียนตามยศขนนางนายทหารแล้ว ชองกงยกกองทัพออกจากเมืองฮังจว
 เอียนเซงกตรงเขาคานับโลวจนทงแจงวา ซาพเจ้าชอบคูนททาน
 ชุบเสยงมาหากเปรียบไม่ได้ ทานมีความชอบมากคงได้เป็นขนนางผู้ใหญ่ แต่
 ซาพเจ้าเห็นวามเมืองทุกวณนแปรปรวนไปต่าง ๆ เพราะขนนางกงฉนม
 อำนางมากกว่ากลาวตงใดกเป็นไปตามปาก ทานจึงหลกเลียงไปหาความสุข
 สบายดกกว่า ถ้าจะทรากรารสับตอไปยังไม่แจงวาทรายประการใด โลวจนทง
 ตอบว่า เรวสุพากเพยรมาชานานบคนสมความปรารถนาบุตรภรรยาภกมความ
 สบาย ขอเสยงจะได้ปรากฏไปเหตุใดเจ้าจงพูดตงน เอียนเซงไตพังกทวเราะ

แล้ววาทจะไปเป็นขุนนางนน ไม่มสุขตอกท่าน ไม่ทราบหรือ ในแผ่นดินชน
 ชนสันมีความชอบมากไม่มผู้เสมอขงตองถกตตศษะเสยถาทานไม่เชอนานไป
 กคงเห็นแต่ซาพเจาจะขอลาท่านไปก่อน โลจจนหงมิได้เชอพงยอมให้เขียนเชิง
 ไป เขียนเชิงค่านับลามาคิดว่าจะไปลาชองกงทงจะไดพุดจาเกลยกล่อมมิให้
 เขาทหารการกคคเหววาชองกงเป็นคนสตัยชอบมาก ครนจะไปลาภพุดจา
 ทนวงเหนยวไวจงเขียนหนังสือให้คนถือไปให้ชองกง แล้วเขียนเชิงกเก็บ—
 รวบรวมเงินทองสิ่งของชนได้หาบอดอกจากกองทัพไปหาความสขสบาย
 ชองกงรบได้หนังสือคคออกอ่านใจความว่า “ซาพเจาเขียนเชิงค่านับมา
 งดท่านชองกงผู้เป็นพดวยคุณของท่านนนหาทเปรียบไม่ได้— ชง
 ซาพเจานเป็นแต่คนเล็กน้อยไม่ขอทำราชการหลกเลยงเขาบำหา-
 ความสขศรจนจะมลาท่านเองกเห็นวาทานเป็นคนรักพนองโดยสขจรต
 จะพุดจาเกลยกล่อมหน่วงเหนยวไว้องก็จะไปไม่ได้จิงเขียนหนังสือ
 มาค่านับให้ทราบ” ชองกงแจ้งความในหนังสือแล้วกเสยใจรบเดินกองทัพ
 ไปถึงเมืองไชวจวพกกกองทัพหยุดอยู่พอดจจนกองทัพเรือบ่วยหนักให้คนมาแจ้ง
 กับชองกง ๗ วานองนบ่วยมากขอให้ทองฮย ทองเม้งฮยรักษาพยาบาลก่อน
 ถาหายคแล้วจะตตตามไป ชตงกงกยอมให้ทองฮย ทองเม้งฮยพยาบาลจจน
 ณ เมืองไชวจวแล้วชองกงกยกกองทัพตามเตยเจยวทอไปเมืองตงเกย จจน
 บ่วยหายคแล้วจงปรึกษาบ่ทองฮย ทองเม้งจะไม่ทำราชการ นายทหาร
 ทงตองเห็นพรอมกนจงมาพบเขียนเชิงเขาสนายกชวณกนลงทะเลไปอยู่ตเมือง
 ๗
 ๘
 ๙
 ๑๐
 ๑๑
 ๑๒
 ๑๓
 ๑๔
 ๑๕
 ๑๖
 ๑๗
 ๑๘
 ๑๙
 ๒๐
 ๒๑
 ๒๒
 ๒๓
 ๒๔
 ๒๕
 ๒๖
 ๒๗
 ๒๘
 ๒๙
 ๓๐
 ๓๑
 ๓๒
 ๓๓
 ๓๔
 ๓๕
 ๓๖
 ๓๗
 ๓๘
 ๓๙
 ๔๐
 ๔๑
 ๔๒
 ๔๓
 ๔๔
 ๔๕
 ๔๖
 ๔๗
 ๔๘
 ๔๙
 ๕๐
 ๕๑
 ๕๒
 ๕๓
 ๕๔
 ๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

ฝ่ายของกงยกกองทัพมาถล่มเมืองต่งเกยกกพกกองทัพหยุดอยู่นอกเมือง
 ตามบรรดาพี่น้องรอยแปดนายบ้างล้มตายแตกกระจัดกระจายไปเป็นอันมาก
 ยิงเหลืออยู่ตามสืบเอาคอกของกง ไฉวจันทน์ ไฉวหยง กวนเสง
 อูเอียนเจยก ฮวยหยง ชาจัน ลีเอ็ง จุตง ไตจง ลิชย ฮวนเซียวชิต จูบ
 ฮงชุน ชงลิม ฮวนสย ปวยชวน เจียเอ็ง ไตวเฮง ฮองเซ็ง โจวฮุน ชวเค็ง
 เอียหลิม มกชุน นางโก้วต้อชอ ถังเบียน ชยกิม เบเหลง ชงก เลงจัน
 แตทตายกลางถนนคอก ฉินเหมง ฮอเหลง ตงเผง เตยเซ็ง เลาทง ฮอจัน
 ชกเถว เตยฮุน ฮวนเซียวชย ฮวนเซียวเหงา ลุยเหง เจียเอ็งว เกยเตียน
 เกยไปว ฮองบาน เจียวเหง เอียวจางฮอง ฮันทอ เผงก เฮงเตงล็ก ชวนจัน
 ชงเหลียง ฮอน จวทอง ตวนเก็งจู เอียนฮุน เบหลัน ลือฮวง กวยเสง
 ไตวเซียน เจียะยง จุตง หยกเปาต เตยแซ ลิม ชวฮัก นางชงยเหนย
 ตามสืบเจตกับทหารเมืองฮ้อบัก คอบนตง มเกยง พวเสง พวชอก นาง—
 เกงเอ็งกนจ เมียวเตงเซ็ง รวมกันเป็นทหารสืบสามนาย แตทบวยตายตาม
 ทาง คอลมของ เอียจ เตยหวย มกทอง เอียหยง เปะฮัน จูบ ชเซียน
 แปดนายตวยกนทอยวตลกลอวย ณเมืองฮังจวคอกหลวงจันตุตวมทตายกบบุตง
 แตกชุนสนกบเคียวเตาเซงนนลาไปจวคอกอเพคเป็นเซียน แตควงกอน—
 เอียนเซง ลจัน ทองฮอย ทองเมงตนายนนลาไปหาความสุข ทรบวราชการ
 อยู่ในเมืองต่งเกยกนคอก ฮันเตาฉวน ฮองโพ้วตวน กิมไตเกยกน เซียวเหยียง
 งกหว หวนาย ฮองกงไหจตบญช ใจพรอมจึงนำพวกพ้องทงป่วงคุกเขา—
 แลวเอาบญชรายชอทหารชนถวาย

พระเจ้าของฮยจงฮองเต ทรงทราบว่าพวกพ้องของชองกิ่งล้มตายลง
 กลางศึกเป็นอันมากก็ทรงพระอาลัยขงนกงจตรสดวานายทหารเอกที่ตายกลาง
 ศกนนั้นจะตองเลอนยคคกตให้เป็นใหญ่กว่าแต่ก่อนขอเสยงจะได้ปรากฏสืบไป
 ตรสดงนกรบสดงตงให้พวกนายทหารที่ตายในสงครามถาทหารเอกตงให้
 เป็นทตงบุหลตถาทหาร รตงตงให้เป็นทงเจยกหลตงชุนนางนายทหาร ใหญ่กับ
 นายทหารรองแมนมบุตรและหลานให้เข้ามาเป็นชุนนางทวารวการแทนทรบ-
 เปยหวตงเงินเดือนตามจำนวน ถาบุตรหลานไม่มกให้บรูบเขียนขอเชญเข้า
 ในศาลขอตรงสำหรับจะเช่นไหวสืบไป แต่เตยสนนตงให้เป็นทกมทว-
 หลตงจนลตชมทสาเรจุนตงให้เป็นทเจยตงเจยงชอคคอจการยใหญ่
 ผุดาเรจ บุดงนนยงอยทวคททตงให้เป็นทเจยตงเจยงชอกบพระราชทานเงิน
 ไหวสำหรับใช้สอยอกพนเหรยญททหารหญิงทตายนนั้น นางไฮ้วชาเหนยตง
 ให้เป็นทชุหยน คค เจาหญิงไปสวางศาลอยุ ณ เมืองฮวมเชยงกนให้ขอเสยง
 ปรากฏตอไป นางชงยเหนยตงให้เป็นทเจาหญิงใหญ่กว่าชุหยนชุนหนงอย
 ณ เมืองเจยตงกย นางเกงเอ็งกนจุนตงให้เป็นทเชยตเตกชุหยน คคเจาหญิง
 สัตยชอ

ครนจตการตงให้นายทหารทตายเดรจจตงให้ชองกิ่งแมทพเป็นท
 บเตกไตชผรกษาเมืองฉจกบไตวากลาว ในกองทัพตวยตงให้ไตจุนทง
 แมทพรตงเป็นบกกไตชผรกษาเมืองไตจจวให้ชวยวากลาวทหารในกองทัพ-
 ตวยตงไตทหารเอกนตงให้เป็นทบจตเจยงกนไตวากลาวทหารทวเมืองทงปวง
 ทงปวงตวย ไททหารรองเป็นทบเอกหลตงไตวากลาวนายบุนนายอากศทวเมือง
 ไททงเป็นทบเสงกนเชยงชุนไซชุนนางนายทหาร ใหญ่ใน
 กองทัพให้ทวารวการอยุ ณ เมืองตงเกย กอนเสงเป็นทจกอนไปจวากลาว

ทหาร ณ เมืองโตเมงฮู อเขียนเจยกเป็นทจฮยไซฮยู่ว่ากล่าวทหารทคาย
 ณ เมืองตงเกย ฮวยหยงเป็นทโตวทงจไปว่ากล่าวทหาร ณ เมืองเอ็งเทยฮย
 ชาจันเป็นทโตวทงจว่ากล่าวทหาร ณ เมืองฮวยไฮกนกับเมืองชงจวดวย ลเฮง
 เป็นทโตวทงจว่ากล่าวทหารเมืองตงชวฮกกับเมืองฮุนจวดวย จตงเป็นทโตวทงจว่า
 กล่าวทหารเมืองโปเตงกน โตจงเป็นทโตวทงจไปว่ากล่าวทหารเมืองเทกจิว
 ลฮยเป็นทโตวทงจไปว่ากล่าวทหารเมืองตงกนกับเมืองยุนจิว ฮวนเซียวชิต
 เป็นทโตวทงจไปว่ากล่าวทหารเมืองโกเทยฮกย ทงเปยงเป็นทโตวทงจไปว่า
 ทหารเม็งจิว ฮยกิมทโตวทงจไปว่ากล่าวทหารเมืองไซจิว ชงกนเป็นท
 โตวทงจไปว่ากล่าวทหารเมืองแซจิว

ครั้นพระเจ้าฮยจงฮองเตตรงตงชองกงกับทหารทงปวงเป็น—
 ขุนนางตามตาแหน่งทวทกนวยแลดู ชองกงจกรบาทพระเจ้าฮยจง—
 ฮองเตวาเจ้าโอวเลงกนทเมืองมกจวนนศกคตทอนน ครองนกับนตาตมาช่วย
 ในการคัมความชอบมากแลดูทลชอความต่าง ๆ ให้ทรงทราบทกประการ
 พระเจ้าฮยจงฮองเตได้พวงจงตงไทเจ้าโอวเลงกนเป็นทฮยเลงฮอง รมส่ง
 ให้แปลงนามเมืองใหม่ เมืองมกจิวให้เรียกว่าเมืองเจยมจิว เมืองฮิมจิว
 เป็นเมืองฮยจิว เมืองเซงเคยฮกยเป็นเมืองชุนฮานกย ตาบดถาบงจวนตงน
 ให้ทำลายเป็นทางตลอดไปแขวงเมืองกงหน่า ราษฎรชาวเมืองทฮองละท่า
 ให้ได้ความเดือดร้อนกให้ยกส่วยและภาษีอากรเสียสามปี ทหารชองชองกง
 ทเหลือฮยุนนถาญ โตสมครทวราชการสไปกพระราชทานเงิน ใหรอยตาลงกับ
 แพรสบพบ ถาญ ไดไม่สมครจะกดับไปหากนตามภมฉานากพระราชทานเงิน
 ให้สองรอยตาลงกับแพรสบพบ ทหารทงหลายรบเงินกับแพรสต่าง ๆ ของ
 พระราชทานแลดูทไมทวราชการกแยกย้ายกันไป

ชองกงกราบทูลว่า ข้าพเจ้าจะกราบถวายบังคมลากลับไปบ้าน ณ เมืองฮันเสยก็ยกเยี่ยมเยือนบิดาและญาติทงปวงแล้วจึงจะกลับมารับราชการ ณ เมืองฉงจิวตลอดของพระเดชพระคุณสืบไป พระเจ้าของฮยจงฮ้องเต้ได้ทรง พงกมพระทัยยินดี จึงโปรดให้ชองกงกลับไปบ้านแล้วรีบส่งโหงจิดโตะและสวามาเลี้ยงขนนางนายทหารทงปวงเสด็จกลับเลือนยศให้เทียบเจียวทอ เลากองล-
 ่ทองคุมตเป็นใหญ่ขนอกรีบส่งให้เจ้าพนักงานเอาตัวสองละไปตระเวนสามวัน แล้วให้ฆ่าเสีย เจ้าพนักงานก็เอาตัวสองละไปทำตามสั่งขนนางนายทหาร ทงปวงก็ถวายบังคมลาออกจากพระราชวังแยกย้ายกันไป

ฝ่ายชองกงกลับมาถึงค่ายตามบรรดาพวกพ้องเหล่านันได้เป็นขนนาง เตรียมการพร้อม คอยให้ถึงกำหนดก็จะไปว่าราชการตามตำแหน่ง ชองกง กับชองเซงก็ลาพวกพ้องออกจากค่ายตรงไปเมืองฮันเสยก็ยกตั้งบ้าน-
 ชองเกชง บรรดาพวกพ้องของชองกงที่ตามบ้านนนั้นแจ้งความกชอนกันมา ตอนรบเป็นอนัดและชองโถกิงบิดาของชองกงนั้นตายมาชานานศพียงอียท-
 บาน ชองกงกับชองเซงก็จัดการฝังศพทากงเต็ก เอาศพบิดาไปฝังตามยศศักดิ์ แล้ว ชองกงเห็นวาศาลเจ้าเฮียนนงเห็นขารตทรตพงกจัดแจงซ่อมแซมชน-
 ุใหม่สำเร็จการแล้ว ชองกงก็มอบเงินทองส่งชองทงปวงให้ชองเซงผู้มอง ุรักษาวากลาวสืบไป- ชองกงก็ลาพ้องทงหลายออกจากบ้านชองเกชง
 แลวงเมืองฮันเสยก็ยกตรงมาถึงค่าย ณ เมืองตงเกย พวกพ้องเหล่านันยังไม่ได้ ไปว่าราชการ แจ้งว่าชองกงกลับมาออกตอนรบเชิญเข้าไปในค่ายปรึกษา การที่จะยกแยกกันไป

ขณะนั้นโตะจึงตรงเข้าไปคานบชองกงแล้วแจ้งความว่า เวลาคนน เจ้าชยฮุกุนมาหาฝนให้ข้าพเจ้าคนตานั้นทงว่าราชการเสียกลับไปหาความ

สุท ขาพเจ้าไม่ขอทำราชการท่านจงจัดใหญ่ ไต่ไปว่ากลัวแทนเถิด ขาพเจ้า
 จะลาท่านไปบวช ของกงไต่พึงกรองไห้ครั้นจะห้ามปรามไว้ก็ไม่ควรต้อง
 ยอมให้ไต่จงไป ไต่จงคำนับลามาก็บรวบรวมเงินทองของตัวเองใส่ห่อผ้าออก
 จากค่ายตรงไปถึงศาลเจ้ากบเขี้ยว ณ เมืองชังฮานจิ๋ว แล้วบวชเป็นหลวงจีน
 ยึดศาลชานานุกตายเป็นเจ้าอยู่ถนน ราษฎรชาวเมืองนับถือวาศกตสัทธ
 กชวณกันมาเช่นไหวเป็นนตยสืบมา เยเหลงนุกไม่ยากเป็นชนนางคน
 ตาแห่งทให้ของกงแลวก็คำนับลาออกจากค่ายไป

ขณะนั้นถึงกำหนดเข้ารับราชการหัวเมืองต่างๆ ของกงกับพวกพ้อง
 กชวณกันออกจากค่ายแยกย้ายไปว่าราชการหัวเมืองตามตำแหน่งของตัวเอง
 สืบมา

ฝ่ายฮวนเซียวชิตครั้นว่าราชการฝ่ายทหาร ณ เมืองโกเทียนกน-
 ประมาณได้ครึ่งเดือนเศษ เสงบิน เตยถ้าผูกพยาบาทฮวนเซียวชิตแต่ครึ่ง
 เขาเครื่องแต่งตัวของฮองละมาสวมใส่ เสงบิน เตยถ้าโกรธนักจึงไปประจบ
 ประแงขแยงต่อพวกชนนางกงฉน ชวเกยกราบทุกให้ถอดฮวนเซียวชิตเสีย
 พระเจ้าฮองฮยจงฮองเต้ทรงเช็ดถอดฮวนเซียวชิตออกจากตำแหน่งที่ชนนาง
 ฮวนเซียวชิตก็กลับไปบ้านเจียวกตททะเลหาเลี้ยงมารดาตามเดิม

ฝ่ายชาฉินเป็นชนนางนายทหารว่าราชการอยู่ ณ เมืองตงเกยแจงว่า
 พระเจ้าฮองฮยจงฮองเต้เช็ดพงชนนางกงฉนถอดฮวนเซียวชิตออกจากตำแหน่ง
 ทงจึงคิดว่าเดิมเราอาสาปลอมตัวเขาเป็นบุตรเขยฮองละมีความชอบมาก
 ชนนางกงฉนคงคิดพยาบาทเป็นแน่จะทำราชการไปที่ไหนได้จะต้องแก่งทัก
 บ่วยลาออกนอกราชการหาความสุขดีกว่าคิดตั้งนกับฮองบ่วยลากลับไปบ้าน
 ฮวยไต่กุนแขวงเมืองชังจิ๋วเป็นใหญ่อยู่ในตำบลบ้านนตยสืบมา

ฝ่ายกวนเส่งไปว่าราชการตำแหน่งจกวน อยู่ ณ เมืองไต้เม้งฮั้ว
 แขวงเมืองบกเกยผกหตชกชอมทหาวอยทสดนามมีไต้ชาติ เวลาจกวนเส่ง
 เสพตราเมาเขาทตดองผมต ตกมาลงบวดยมาประมาณครึ่งเดือนกตาย บตร
 ภรรยา ญาตทงปวงจตการผงศพออย่างยตชุนนางตามสมควร อุเฮยนเจยกนน
 ยกกองทัพไปปราบปรามไต้กิมมตตต พวกยวนกับพระราชบตรทงสี่พระองค์
 พากันล้มตายลงในกลางศึกภายหลังเลากองตั้งเป็นทไต้ตกกับจตง ถึงเปียน
 ชุกกิมยกกองทัพไปกำจัด ไต้กิมมตตตเรยบร้อยราบคาบสามนายได้เป็น
 ชุนนางนายทหารใหญ่สืบมา ชงกนนยกกองทัพไปปราบปรามโจรตายลง
 ในกลางศึก ช่วยหยงนนพาบตรภรรยาไปว่าราชการเมืองเทียนฮั้ว โงวหยง
 นนว่าราชการอยู่เมืองบูเส่ง ลชย ننอยเมืองยงจิว ชงลบบ ชงชุน นาง
 โกวต้วชออยู่เมืองเตงจิว โจวยุ่น ชวเคง เฮยหลิม จูบ มกชุนหานายนณฑา
 ออกนอกราชการ โจวยุ่นกลับไปบ้านตำบลเขาเตงฮุนชว ชวเคงกลับไปบ้าน
 ณ เมืองบกเกย จูบไปบวชอยู่กับกชุนสิน มกชุนกลับไปอยู่เนนกดเฮยงเนย
 เจยะเกงกลับไปบ้านชองตอตามเดิม เลงจกนเป็นชุนนายนายทหารว่ากล่าว
 เครื่องเชอเพลิงและประทศอยู่ ณ ค่าย อันเตาจกวน ฮองโพ้ว ตวนกิม ไต้เกย
 เชยวเหยยง กทหว หานายนนเป็นชุนนางว่าราชการอยู่ ณ เมืองตงเกย
 ชองกกับโลวจกนทงตงแต่จกกัน ไปว่าราชการตามตำแหน่งชองตอความ
 อาลยตงพวกพองทงปวงนถ ครนจะไปเยี่ยมเยอนกนกรมราชการตตตอตอง
 อยู่รกรษาวว่ากล่าวบ้านเมือง

ฝ่ายชวเกย ทองกวน กชกิว เฮยงเจยก พวกชุนนางกชจกน ครน
 เห็นว่าชองกกับพวกเหล่านนไต้เป็นชุนนางมความศุขมาก จึงปรกษากนว่า

ของกงกบ โฉวจุนหงเป็นคู่อริกับพวกเราบัดนี้พระเจ้าแผ่นดินตั้งแต่งตั้งให้เป็น
ขุนนางผู้ใหญ่ได้วากลาจทหารและราษฎรทั้งหลายขุนนางพวกเราก็ตกข้อไป
ผู้คนชาวเมืองจะชวนกันหัวเราะได้จะคิดอ่านตบรวนคนทั้งสองอย่างไรดี

เอเยเจียนตอบว่า ข้าพเจ้ามาอธิบายอยู่สูงหนึ่งแก่งแต่งถ้อยคำว่า
โฉวจุนหงผู้รักษาเมืองตั้งของสมุททหารและไพร่พลจะคิดกบฏพวกเรารุ่งนำ
ข้อความชนกราบทูลให้ทรงทราบกับให้หาตัวเข้ามาเฝ้า ถ้าวพระราชทานสุรา
ให้โฉวจุนหง เราจึงเอายาพิษกับปรอทใส่ในสุราให้แล้วจึงเอาสุรายาพิษนั้น
พระราชทานไปให้ของกงด้วย ครึ่งเดือนคนทั้งสองก็ตายการงานทั้งหลาย
คงสำเร็จอยู่กับพวกเราทั้งสิ้น

สนาษาปรึกษาเห็นชอบพร้อมกันก็จัดให้คนสนิทปลอมเป็นทหารชาว
เมืองโฉวจุนหงมาเรื่องราวจนพ้องต่อคัมภีร์ไซขุนนางเจ้าพนักงานว่าผู้รักษาเมือง
โฉวจุนหงตั้งของสมุทเกลียดกล่อมทหารและราษฎรจะคิดกบฏ คัมภีร์ไซเจ้าพนักงาน
กรบเรื่องราวมานเสนอกับชวเกีย กอกิจไททราว ชวเกีย กอกิจพวกขุนนาง
จึงฉวยใจนำข้อความชนกราบทูลพระเจ้าของฮุยจงฮองเต

พระเจ้าของฮุยจงฮองเตได้ทรงฟังจึงตรัสว่า ของกงกบโฉวจุนหง
ยกกองทัพไปปราบปรามพวกกบฏราบคาบทุกทิศก็มิได้คิดประทุษร้าย บัดนี้
เราตั้งแต่งตั้งให้เป็น ขุนนางสำเร็จราชการเมืองเหตุใดจึงจะคิดกบฏเราไม่เห็น
ด้วย กอกิจ เอเยเจียนจึงทูลยกย่าวางพระองค์ตรัสหนักควรร แต่ข้าพเจ้า
เห็นว่าโฉวจุนหงจะตบเตียนว่าเลอนยศศักดิ์ ไม่สมกับความชอบจึงคิดการไป
ต่างๆขอพระองค์จงรับสั่งให้โฉวจุนหงเข้ามาเฝ้าทรงได้ตามตามธรรมเนียม
ขุนนางมีความชอบต่อแผ่นดินก็จงจะทรงทราบว่าจริงเท็จประการใด

พระเจ้าของฮยจงฮ่องเต้ได้ทรงฟังก็ไม่ทราบในอุบายของชนนาง—
 พวกกึ่งฉนจึงรีบส่งให้เจ้าพนักงานถือหนังสือรีบส่งไปหาโลวจุนหงเข้ามา
 เมืองหลวง เจ้าพนักงานไปถึงเมืองโลวจิวเอาหนังสือรีบส่งให้โลวจุนหง ๆ
 อานทราบความแล้วก็ออกจากเมืองตรงมาถถึงเมืองหลวงพร้อมกับเจ้าพนักงาน
 รุ่งเช้าโลวจุนหงก็เข้าเฝ้าคุกเข่าถวายบังคมสามครั้ง พระเจ้าของฮยจงฮ่องเต้
 ทอดพระเนตรเห็นโลวจุนหงก็ทศพระทัยตรัสว่า เราคิดถึงท่านจึงให้หาเข้ามา
 แต่ท่านไปว่าราชการอยู่เมืองโลวจิวนนทุกขสขเป็นประการใดบ้าง

โลวจุนหงถวายบังคมแล้วกราบทูลว่า ทกวนนกกพงบารมของพระ—
 องค์อาณาประชาราษฎรทงปวงมีความสุขทกกัน ขอที่จะแปรปรวนไปนั้น
 ห้ามได้ขอทำราชการฉลองพระเดชพระคุณ โดยสัตย์ซอกกว่าจะสิ้นชีวิต—
 พระเจ้าของฮยจงได้ทรงฟังก็มพระทัยนตจึงพระราชทานสุราให้ โลวจุนหง

ขณะนั้นกอกิว เขยเจียนเอายาปรอทใส่ไว้แล้ว โลวจุนหงรับถ้วย
 สุรามาดมตอหน้าทงแล้วก็กราบถวายบังคมลาออกจากพระราชวังมาจะ
 กลับไปเมืองโลวจิวก็บวดยลงเดินไม่ได้— จึงไปทางเรือไปถถึงแม่น้ำฮวยทอ
 ณ เมืองสจจว เวลาคนวันนั้นโลวจุนหงเสพสุรามานงอยู่ครษะเรือพษยา—
 ปรอททกกาเรบมากชน โลวจุนหงพลตตกนตาย ชนนางและทหารทไปดวย
 กิจตการฝังศพ โลวจุนหงอยู่ทรมแม่น้ำฮวยทอ ณ เมืองสจจว ตามยศกตพอ
 สมควรแล้ว ผู้รักษาเมืองกบอกรอราชการชง โลวจุนหงตายเข้าไปเมืองหลวง
 ชวเกย กอกิว ทองกวน เขยเจียนแจ้งความกตใจ จึงคิดหาขบายจะแกถง
 ของกิงอก ทรนรุงชนเข้าชวณกนเขาเผากราบทูลขอความชง โลวจุนหงตก
 นตายทแม่น้ำฮวยทอ ณ เมืองสจจวให้ทรงทราบแล้ววาชงพระองค์รีบส่งให้
 โลวจุนหงเข้ามาเฝ้า ทรน โลวจุนหงกลับไปกตกนตาย ชาวเผาคตเห็น

ว่าของกงมุรุษามือองฉอจวแฉงความคงจะเคลือบแคลงสงสัยไปต่าง ๆ ขอ
พระองคจงจคให้เจ้าพนักงานคุมตราสตัยขอไปพระราชทานให้ของกงจงจะ
เบณฑเชอถอได

พระเจ้าของสูงจงฮองเตไดทรงฟังว่า โฉวจนหงตกน้าตายก็เสีย—
พระทัยไม่แฉงวอาบายพวกกงฉน จงพระราชทานตราสองบนให้เจ้าพนักงาน
คุมไปเมืองฉอจวให้ของกงตามค้ำขนนางหงสกราบทล เจ้าพนักงานนนเป็น
พวกพองขนนางกงฉนรเหณฑวยกนเอายาพิษใส่ในบนตราแฉงก็ออกจาก—
เมืองตงเกยตรงไปเมืองฉอจว

ฝ่ายของกงตงแตมาจวราชการอยู่ณเมืองฉอจว ราษฎรทงปวงมี
ความสขมากรักใคร่นบถอของกงเหมือนเบตามารดา ครนอยู่มาเวลาฉนหง
ของกงออกจากเมืองไปเที่ยวเดินเหณฑวยกนแห่งหนึ่ง รมประตเมืองหน้าหมง
ข้างทิศใตมแมนาดอมรอบตรงกลางมกเขาส่งกับต้นไมใหญ่เรียงรายเป็น
ชยภมคคฉายกับเขาเนยชวเปาะ ของกงจงคควภาเวาตายลงคจจะให้เขาศพ
ผงทตابلดลกยกย่น คคแฉงก็กลับเขาเมืองพองขนนางเจ้าพนักงานคุมตรา
ยาพิษขงเบณฑของพระราชทานมาเมืองฉอจว ของกงแฉงความกอกอกตอรบ
เชอญเข้าไปในเมือง เจ้าพนักงานกเอาหงสอรบส่งออกฉนแฉงส่งตรา—
พระราชทานสองบนให้ของกง ๆ รมตรามารินออกเชอญให้เจ้าพนักงาน—
คุมตวย

เจ้าพนักงานตอบว่า ขงสรวนพระราชทานมาใหฉนมีความชอบตอ—
แผนฉนเชอญตมให้สบายใจเถิด ของกงไดฟังไม่แฉงวอาบายจงเสพสรวายาพิษ
เข้าไปเจ้าพนักงานกฉาของกงออกจากเมืองมา ของกงเสพสรวายาพิษเข้าไป
กบวยกมคความสงสัยวจะเบณฑยาพิษ จึงใช้คนฉนทตามเจ้าพนักงานไปฉับค

ได้ความว่าสหายาพิษของพวกขุนนางกงฉนกรบกลับมาแจ้งความให้ห้องกง
ทราบ ห้องกงจึงถามออบายพวกกงฉนกรบใจใหญ่คิดว่าพองว่า เรามันได้คิด
ประทุษร้ายประการใดเจ้าแผ่นดินเซอพงพวกกงฉนพระราชทานสุรายาพิษมา
ให้เรากันจะตาย แต่ดุษยฉนเองเป็นคนร้ายถ้าแจ้งความทไหนดจะยอม คงจะ
แก้แค้นแทนพชอเสยงเรากันจะเสยงว่าไม่สตัยชอต่อเจ้านายจ่าจะให้หาลชยมา
กินสุรายาพิษตายเสยงด้วยกัน ให้ชอเสยงปรากฏสืบไป

คิดดงนนแลวกส่งคนไชรบไปเมืองยนจวเซญลชยมาถงเมืองฉนจว
แลว - ห้องกงจึงเรียกเขาไปข้างในจตุโต๊ะเสยงเขาสุรายาพิษให้ลชยตม
แลวกแจ้งความชงพระราชทานสุรายาพิษมาให้อ่าจะคิดอย่างไร ลชยได้พง
กโกรชตอบว่าถากระนนตอจตุกบฏ ทหารชองนองมอญตามพันเศษรวบรวม
กับทหารชองพยกเขาไปฆ่าพนเสยงให้ฉนแลวกกลับไปอยู่เขาเนยชัวเปาะตามเดิม
ไม่ต้องอยู่ในบังคบัผู้ใด ห้องกงพดว่าพวกพนองเรากลมตายกระจตุกระจาย
ไปหมดฉน ประการหนงจะจตุกบฏฉนไม่ได้เทพยดาฟ้าและฉนตกแต่งไว้
แนนฉน เรามาตายเสยงด้วยกันจตุควาชอเสยงจะได้ปรากฏสืบไปชงยาพชนน
กตมเขาไปแลว นอจจกลับไปเมืองส่งคนฉนทวาทาตายส่งจจเขาคพมาฉง
ทตวบลลยกกยรมประตุกาแพงเมืองฉนจวขางทศโตกับคพพดด้วยกัน ลชยได้
พงกรองให้คานบลาชองกงมาฉงเรอริบไปเมืองยนจว

ฝ่ายชองกงฉนลชยกลับไปแลวสุรายาพิษกกาเรบจจส่งพวกพองว่า
ถาเรตายจจเขาคพไปฉงทตวบลลยกกยใหญ่ฉงได้ ส่งดงนนแลวชองกงฉนรชษา
เมืองฉนจวก็ชาดใจตาย พวกขุนนางทงหลายจตุหบมาได้คพตามยคเขาไป
ฉงทตวบลลยกกยดงคาสงทกประการ ลชยฉนกลับไปถงเมืองยนจวฉง -
พวกพองชองตวแลวพชยากกาเรบมากชนชาดใจตายในฉนฉน พวกพอง

กจัดทบใส่ศพเอามาวางไว้ที่ตามดลกยกยอยู่ ใกล้กับศพของกง ตามคำ ลขยส่ง
 เสร็จแล้วก็นกกลับไป ของเซ่งแฉงความว้าของกงผู้พตายกรองไห้จดหา
 ลังของมาเช่นไห้วทำบุญให้ทานแล้วไปบ้านตามเดิม

ฝ่ายโงวหยงกับส่วยหยงต่างคนไปว่าราชการอยู่ตามตำแหน่งของตัว
 เวลาคนงานนมนนเห็นว้าของกงกับลขย ไปแฉงความซงตมสุรายาพิษตาย
 ตงแต่ตนจนปลายให้ฟังทุกประการ โงวหยงกับส่วยหยงตกใจตนแฉงว่า
 นมตมคนส่งตยจรงรบมาตมเมืองฉอจวแฉงว่า ของกงกับลขยตายศพฝังอยู่
 ตวยกนกรองไห้จดหาส่งของพร้อมตงไปทศพ ส่องนายพบกนแล้วเล่าความ
 ผนไห้ฟังถกตองเหมือนกนยกยงโคกเครว เอาส่งของออกเช่นไห้วของกงผู้พ
 และลขยผนองแล้ว โงวหยงกับส่วยหยงก็ผกคตตายอยทนน พวกชนนาง
 เมืองฉอจวจัดทบมาใส่ฝังไว้ ใกล้กับศพของกงเบนสคพตวยกน ชนนางและ
 ราชภูวราชวเมืองนน นบถของกงยงนถชนกนมาเช่นไห้วศพของกงผู้พเบน
 นตยตบมา

ฝ่ายพระเจ้าชองฮยจงฮองเตเตงเตพระเจ้าราชทานสุรา ไปไห้ของกงแล้ว
 ก็ไม่ทรวาจะเป็นประการใด มีพระทยราชพงถของกงยงนถแล้วทวนคตถ
 นางหลชอชองเจงเสตจไปหา นางหลชอชอรวาเสตจมากออกมารบเชญเสตจ
 เข้าในแกงจัดโต๊ะและสุราถวาย พระเจ้าชองฮยจงฮองเตเสตจสุราแล้วก
 บรรทมหลับไปทรงพระสบันนตมตว้าของกงไห้ไตจงมาเชญเสตจไปทแห่งหน
 งตงาม ของกงคกเขาถวายบงคมอยตงรทหนาง พระเจ้าชองฮยจงฮองเต
 ทอดพระเนตรเห็นของกงจงตงรสถามว่า เราตงเตงให้ทานไปอยรักษาเมือง
 ฉอจวเหตุไตจงมาอยทน ของกงกราบทลวราชวพาเจ้าเชญพระองค์เสตจมาน
 คตตงตงทประทุมบนเขาเนยชวเปาะปรารถนาจะทลชแฉงให้ทรวาตบเดิม

พวกพ่อค้าพาเจ้าทหารกรวยถอกกองทัพไปปราบปรามข้าศึกปราบคมทงสกัด
 พนองลมตายเกือบสิ้น พระองค์โปรดให้ข้าพเจ้าไปรักษาเมืองฉางจวักทำ
 ราชการฉลองพระเดชพระคุณโดยสัตย์ซอมีได้แปรปรวนพระองค์พระราชทาน
 สวรายาพิษไปให้ข้าพเจ้าก็จะยอมตายแต่ดวงดวงจะคิดประทุษร้ายซนจึงให้
 หาดขยมาตมสวรายาพิษตายเสียด้วยกัน โงวหยงกับฮวยหยงก็ผูกคอตายด้วย
 บदनมงฮอยทตาบลดกยกย ฌ เมืองฉางจวักทงสกัดพงกเขียนฮองเตทราบว่า—
 ข้าพเจ้าสัตย์ซอจึงตั้งใจเป็นเจ้าอัยรักษาเขาเนยซงเปาะ พวกข้าพเจ้าตาย
 ไปแล้ว มีใจเจ็บแค้นนักขอพระองค์ทรงชำระให้ด้วย

พระเจ้าชองฮยจงฮองเต ได้ทรงพงกตทพระทยจงตรัสว่าเราพระ-
 ราชทานสวรายาพิษไปให้ท่านนนสวรายาจะเป็นผู้ใดเอายาพิษได้เป็นแน่ ชองกงทลว่า
 พระองค์จึงได้ตามเจ้าพนักงานทคมไปกคงทรงทราบหรือ พระเจ้าชองฮยจง
 ฮองเตได้ทรงพงกตทพระทยจงทราบว่าทรงนมนตณจงเลาไอนางหลซอชองพง
 นางหลซอชองทลว่าถากระนนชองกงตายเป็นแน่ พระเจ้าชองฮยจงฮองเต
 ทรงพระวตกนกเสด็จกลับพระราชวัง ครนรุ่งซนเขาเสด็จออกพระทงกม-
 ล้วนเตยซนนางผู้ใหญ่ผู้นอยเฝ้าอยู่พร้อมกัน ชวเกย ทองกวน กอกิว
 เฮยเจียนนนกลจะตรัสถามถึงเรื่องความชองกงจงชวณกนถวายบังคมลา
 ออกมาเสียโดยเร็ว

พระเจ้าชองฮยจงฮองเตจงตรัสถามชกไท่ฮวยว่าท่านทราบข่าว—
 ชองกงเป็นประการใดบ้าง ชกไท่ฮวยกราบทลว่าเวลาคนนข้าพเจ้านมตวา
 ชองกงตายแล้วกทลความนัยให้ทรงทราบทุกประการ พระเจ้าชองฮยจง—
 ฮองเตจงตรัสว่าเรานมตเหมอนกบท่านจงจตใหม่ ไตรบไปเมืองฉางจวักสบสวน
 ให้แน่นอน ชกไท่ฮวยจงจตให้ซุนนางไปเมืองฉางจวักแจ้งวาชองกงตายแน่

กษาขอความขนกกราบทูลพระเจ้าของฮยจง ฮองเต้ทรงทราบแล้ว จึงแกลงตรัส
 ตามขุนนางพวกกกฉินว่า ทานทงตั้งแฉงวาของกกเป็นประการใดบ้าง พวก
 ขุนนางกกฉินกราบทูลว่าไม่ทราบ พระเจ้าของฮยจงฮองเต้ทรงชำระจะเอา
 ตัวผู้ ได้ยาพิษให้โตจงให้หาตัวเจ้าพนักงานทคมตราไปพระราชทานก็ไม่ได้
 มาช่วยตายเสียตามทางไม่มตวโตตามกตองตงอยู่ แต่ทรงพระอาลัยถึง
 ของกกยงนกกจวบส่ง ให้หาตัวของเซงมาจะตั้ง ให้เป็นขุนนางแทนทของกก
 สืบไป ของเซงแกลงบอกบ่วยว่ารับราชการไม่ได้จึงพระราชทานเงินทอง
 ไรนาให้ของเซงเป็นอันมากรับส่งฉฉาของเซงมบุตรหลานก็ให้มาทำราชการ
 ระเบียบหวดเงินเดือนสิบวงศตระกูลต่อไปแล้วตั้งของกกมตวายเป็นทตงหงเด็ด
 ให้ไปปลุกสร้างศาลบนรูปของกกไวเช่นไหวทเขาเนยชวเปาะตามธรรมเนียม
 ชงมความชอบตตแผนดิน

ตงแต่นมาบ้านเมืองกเบนสืบททอาณาเขต ราษฎรหากิน
 เบนปกติเรียบรอยพระเจ้าของฮยจงฮองเต้ครองราชสมบัติมาช้านาน
 ทรงพระชราลงแล้วมอบเวนราชสมบัติให้แก่ไทจ้อหวนราชบุตร
 ครอบครองต่อไปพระองค์คงอยู่ในที่ไซ่เซียงสองพระราชบิดากษัตริย์
 เรอราวิทโคบบรรยายมาในเรอชองกกกขรรบรณแล

งานที่ขอหนังสือเหล่านี้โปรดกรุณาชั่งน้ำหนักตามตราของงานขอด้วยได้ผลเกินค่าที่งานเสียเงิน

คัมภีร์ชุดโหราศาสตร์ของศาสตราจารย์ โดย ... เทพย์ สารีบุตร	
๑.	โหราศาสตร์ในวรรณคดี (คัมภีร์โหราศาสตร์ ฉบับพิศการ) ๕๐ บาท
๒.	พระคัมภีร์ฤกษ์ตำนานดาววิธีให้ฤกษ์ตลอดจนเกล็ดลับต่าง ๆ ๒๕ บาท
๓.	พยากรณ์เลข ๘ ตัว เติมไทยเราแต่ครั้งกรุงสุโขทัยเป็นราชธานี พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ๒๕ บาท
๔.	พระคัมภีร์จักรที่ป็นโหราศาสตร์ ไทยฉบับมาตรฐานพระอุตรเมธผู้ รจนา ๒๕ บาท
๕.	พทธาภิเษกพิธี พิธีกรรมปลุกเสกพระเครื่องรางของขลัง ๓๐ บาท
๖.	คู่มือขยายชาตรี สำหรับที่รวมพระคาถาอันศักดิ์สิทธิ์ ๒๐ บาท
๗.	ไป๋เขียนศาสตร์หมอดแม่น ๆ แม่นดังตาเห็นโดยอาจารย์ ทอง ๒๐ บาท
๘.	อิทธิปาฏิหาริย์ ๕๐ เกจิจำอาจารย์ ๕๕ บาท
๙.	เทคนิคการถ่ายรูปลงฉบับมาตรฐาน โดยเทพย์ ทับทอง ๓๐ บาท
๑๐.	คู่มือวิทยุประจำบ้านมีวิธีปรับเครื่องรับใช้ วัลท์ไอทม์แอมป์ ๕๐ บาท
๑๑.	คัมภีร์สรรพคุณยาไทยจากฉบับโบราณ ๓๐ บาท
๑๒.	วิธีตรวจโรคและแพทย์พิทยาสงเคราะห์ ร.อ. ชุนโยธาพิทักษ์ ๒๕ บาท
๑๓.	ตำราแพทย์แผนโบราณว่าด้วยวิชาหมอนวด ร.อ. ชุนโยธาพิทักษ์ ๑๕ บาท
๑๔.	ตำราทำขวัญแบบครูใหญ่ ลัทธิทำเนียมพิธีมงคลของไทย ๑ ชุด ๒๐ บาท
๑๕.	นิราศของสุนทรภู่ ๑๔ เรื่อง และสุภาษิต ๑๐ เรื่อง ๑ ชุด ๓ เล่ม ๒๘ บาท
๑๖.	มาลัยเทพนิทาน บรรยายเรื่องเมืองสวรรค์และเมืองนรก ๓๐ บาท
๑๗.	พระปรมัตถ์ล้านวนเก่า ๑๐ บาท
๑๘.	ตำราหมอดไฟ ปือกแบบยิปซีฉบับที่ท่านไว้ใจได้แม่นยำศักดิ์สิทธิ์ ๑๐ บาท
๑๙.	ตำราพรหมลิขิตชีวิตและบชาพระวันเกิด ๑๐ บาท
๒๐.	ตำราแบบเรียนหัดพูดสามภาษา ไทย, อังกฤษ, จีนกลาง ๑๐ บาท
๒๑.	พจนานุกรมภาษาไทย แต่จิว เหมาะในการหัด, เรียน, พศภาษา โดยลำพัง ๒๐ บาท
๒๒.	ตำหรับคัมภีร์เพชรรัตนมหานันต์มีรปยันต์ตัวอย่าง ๑๐๒ แบบ ๒๕ บาท
๒๓.	ปฏิทิน ๑๐๐ ปี นับเป็นของไทยเราเรียกว่าเป็นหนังสือชั้นเอกเหมาะสำหรับ ท่านอ่านหนังสือออกก็จะได้มีหลายหมื่นท่านชมเชยว่าถูกต้องและไม่กลาดเคลื่อน ๒๐ บ.
๒๔.	ของดีจากวัด โดย เทพย์ ทับทอง ๓๐ บาท
๒๕.	คู่มือปลุกผักฉบับหลวงมีภาพประกอบ ๑๒๐ อย่าง ๒๕ บาท
๒๖.	ชีวิต-ตอการต่อสู้ และเคล็ดลับแห่งความสำเริง โดย วิเทศกรณีย์ ๕๐ บาท
๒๗.	สี่เกลอรูปถน ฉบับสังคายนากรมโพิฬารใหญ่ถึง วิเทศกรณีย์ราคา ๕๕ บาท
๒๘.	ไทยกับสถาปัตยกรรมสงครามโลกครั้งที่ ๒ วิเทศกรณีย์ ๕๕ บาท
๒๙.	พทชนสารณ พระเครื่องและพระบูชา เทพย์ ทับทอง ๓๐ บาท
๓๐.	วิชาประดิษฐ์สินค้าอาชีพทุกประเภทเป็นคู่มือทำสิ่งของต่างๆ ๑๐ บาท
๓๑.	คำภีร์คึกคักบรรพพ์แพทย์ประจำบ้าน กล่าวถึงลักษณะอาการของโรคต่าง ๆ ๑๐ บาท
๓๒.	ความรู้ง่าย ๆ เรื่องวิทยุและวิธีแก้ไข ๑๐ บาท
๓๓.	อุทา ๕๐ ประการของมหาบุรุษและบุคคลสำคัญของโลก ๕๕ บาท

คัมภีร์ชุดโหราศาสตร์ของศาสตราจารย์ โดย ... เทพย์ สาริกบุตร	
๑.	โหราศาสตร์ในวรรณคดี (คัมภีร์โหราศาสตร์ ฉบับพิศดาร) ๔๐ บาท
๒.	พระคัมภีร์ฤกษ์ตำนานดาววิธีให้ฤกษ์ตลกดจนเคล็ดลับต่าง ๆ ๒๕ บาท
๓.	พยากรณ์เลข ๗ ตัว เติมไทยเราแต่ครั้งกรุงสุโขทัยเป็นราชธานี พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ๒๕ บาท
๔.	พระคัมภีร์จักรที่ป็นโหราศาสตร์ไทยฉบับมาตรฐานพระอุคมวรมเดรผู้ รจนว ๒๕ บาท
๕.	พทธาภิเษกพิธี พิธีกรรมปลุกเสกพระเครื่องรางของขลัง ๓๐ บาท
๖.	คู่มือชายชาตรี คำหรับที่ร่วมพระคาถาอันศักดิ์สิทธิ์ ๒๐ บาท
๗.	ไปยเขียนศาสตร์หมอดูแม่นยำ แม่นั่งตงเห็นโดยอาจารย์ ทอง ๒๐ บาท
๘.	อิทธิปาฏิหาริย์ ๕๐ เกจอาจารย์ ๕๕ บาท
๙.	เทคนิคการถ่ายรปฉบับมาตรฐาน โดยเทพช ทับทอง ๓๐ บาท
๑๐.	คู่มือวิทยประจำร้านมีวิธีปรับเครื่องรับใช้ วัลท์ไอทมแอมป์ ๕๐ บาท
๑๑.	คัมภีร์สรรพคุณยาไทยจากละบับใบลาน ๓๐ บาท
๑๒.	วิธีตรวจโรคและแพทย์พิทยาสงเคราะห์ ร.อ. ชนโยธาพิทักษ์ ๒๕ บาท
๑๓.	ตำราแพทย์แผนโบราณว่าด้วยวิชาหมอนวดร.อ.ชนโยธาพิทักษ์ ๑๕ บาท
๑๔.	ตำราทำขวัญแบบครุใหญ่.ลัทธิทำเนือมพิธีมงคลของไทย ๑ ชุด ๒๐ บาท
๑๕.	นิราศของสุนทรภู่ ๑๔ เรื่อง และสภษิต ๑๐ เรื่อง๑ชุด ๓ เล่ม ๒๘ บาท
๑๖.	มวลย์เทพนิทาน บรรยายเรื่องเมืองสวรรค์และเมืองนรก ๓๐ บาท
๑๗.	พระปรมัตถ์สำนวนเก่า ๑๐ บาท
๑๘.	ตำราหมอดูไฟ้ปอกแบบยิปซีฉบับที่ท่านไว้ใจได้แม่นยำศักดิ์สิทธิ์ ๑๐ บาท
๑๙.	ตำราพรหมลัทธิชีวิตและบรชาพระวันเกิด ๑๐ บาท
๒๐.	ตำราแบบเรียนหัดพูดสามภาษา ไทย, อังกฤษ, จีนกลาง ๑๐ บาท
๒๑.	พจนานุกรมภาษาไทย แก่จิ๋ว เหมาะในการหัด, เรือน, พุดภาษา โดยลำพัง ๒๐ บาท
๒๒.	คำหรับคัมภีร์เพชรรัตนมหายันต์มีรปยันต์ตัวอย่าง ๑๐๒ แบบ ๒๕ บาท
๒๓.	ปฏิทิน ๑๐๐ ปีนับเป็นของไทยเราเรียกว่าเป็นหนังสือชั้นเอกเหมาะสำหรับ ท่านอ่านหนังสืออีกก็ดได้มีหลายหมื่นท่านชมเชยว่าถูกต้องและไม่คลาดเคลื่อน ๒๐ บ.
๒๔.	ของค้จากวัด โดย เทพช ทับทอง ๓๐ บาท
๒๕.	คู่มือปลุกผักฉบับหลวงมีภาพประกอบ ๑๒๐ อย่าง ๒๕ บาท
๒๖.	ชีวิต-คณารคอด และเคล็ดลับแห่งความสำเรจ โดย วิเทศกรณย์ ๕๐ บาท
๒๗.	สิดเลอร์บก ฉบับส่งฉายนาครังมโหฬารใหญ่ของ วิเทศกรณย์ราคา ๕๕ บาท
๒๘.	ไทยกับสภาวะการณส่งความโลกรงท ๒ วิเทศกรณย์ ๕๕ บาท
๒๙.	มหธรณส์รณ พระเครื่องและพระบรชา เทพช ทับทอง ๓๐ บาท
๓๐.	วิชาประดิษฐ์สินค้าอาชีพทุกประเทศเป็นคู่มือทำสิ่งของต่าง ๆ ๑๐ บาท
๓๑.	คำภีร์ค้กตำบรรพแพทย์ประจำบ้าน กล่าวถึงลักษณะอาการของโรคต่าง ๆ ๑๐ บาท
๓๒.	ความรู้ง่าย ๆ เรื่องวิทยและวิธีแก้ไข ๑๐ บาท
๓๓.	สูตร ๕๐ ประการของมหาบุรุษและบุคคลสำคัญของโลก ๕๕ บาท